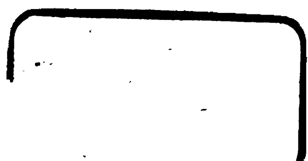

IOSEPHO VAN PRAET.

BIBLIOTH. REG. PARIS.

CVSTODI HVMANISS.

QVI

A TRICENNIO

CONSTANTI ME BENIGNITATE

IVVIT

CVI

PLVS QVAM ALII

STVDIA MEA DEBENT

EVNAPIANAS HASCE CVRAS

DICO.

EUNAPIUS

CUM NOTIS

BOISSONADII

ET

WYTTENBACHII.

ΕΥΝΑΠΙΟΣ.

EUNAPII SARDIANI

VITAS SOPHISTARUM ET FRAGMENTA HISTORIARUM

RECENSUIT NOTISQUE ILLUSTRAVIT

IO. FR. BOISSONADE.

ACCEDIT

ANNOTATIO

DAN. WYTTENBACHII.

AMSTELODAMI,
APUD PETRUM DEN HENGST ET FILIUM.
MDCCCXXII.

EDITORIS PRAEFATIO.

Qui ante XII et amplius annos typis describi coeptus est, nunc tandem prodit Eunapius, ingenti adnotationum mole onustus, ut vix incedere queat; metusque fere sit, ne pauci illum ad se velint recipere, foresque pulsans cum tota jubeatur migrare farragine, ni praefulgeret πρόσωπον τηλαυγὲς, Wyttenbachii nomen. Causa tam longinquarum harum morarum, atque ultra legem Horatiam protractarum, in adversa fuit qua diu conflictatus est oculorum valetudine, vir ille eruditissimus atque desideratissimus, a quo auxilia petieram editioni adornandae et adjumenta; quae quidem quum acriter promisisset, ingravescentes dolores impetum notandi scribendique primum represserunt, deinde suppresserunt omnino, quum ad finem Vitae Proaeresii pervenisset. Atque utinam lateret adhuc Sophista cum enormi commentariorum apparatu, Wyttenbachiusque superesset, egregium illud Batavae gentis decus et literarum antiquarum ornamentum!

Notae Wyttenbachii, quibus Eunapii verba resque ab eo traditae eximie illustrantur, constituendae recensioni inservire non potuerunt; idque sane dolendum est. Nam Mediceus liber, cujus collationem ab Abr. Gronovio descriptam habuit, emendationes identidem suppeditavisset optimas, aliasque recepissem ex ingenio natas viri acutissimi. Sed illum serius consului, adeo ut annotationem suam ad meam editionem measque notas, quarum plagulae a typographo ipsi tradebantur, scripserit, quando jam nihil poterat immutari; quod si e contrario illius vestigia fuissem secutus, potuissemque mihi contextum auctoris ad ejus sententiam conformare, castigatior longe et limatior in legentium manus hodie veniret. Post decessum Wyttenbachii, ejus vidua, foemina tali viro digna, atque eruditione Annam Fabri, Reiskiam, et paucas alias id genus heroinas referens, mecum benignissime communicavit exemplar Commelinianum cui lectiones Medicei codicis, nonnullaeque Gronovii et Wyttenbachii notae erant insertae. Ex hoc libro, inde a loco in quo substiterat Wyttenbachii annotatio, ea sumsi quae in *Novis Addendis*, ad calcem Praefationis positis, descripsi, idque forsasse diligentius. Nam in Gronovianis multa sunt quae premere poteram; atque volebam quidem;

sed

sed malui ex illis, caeteroquin brevissimis, nihil perire, ne cui calumniandi ansa daretur. Wyttenbachius ipse et in suis et in Gronovianis liberius procul dubio fuisset versatus.

Ceterum Mediceum librum opinor non fuisse ab Abr. Gronovio collatum, sed a Jacobo ejus patre. Multos enim codices Graecos Florentiae transcripsit vel contulit Jacobus Gronovius, cujus schedae ad Abrahamum hereditario jure pervenerunt. Aeliani quidem opus utrumque ex Mediceis codicibus a patre lectis et excerptis edidisse Abrahamum palam est; quem et Eunapianas lectiones non alia ratione possedisse arbitror.

Medicei codicis sitim mihi injecerant Holstenii ad Lambecium, qui de Eunapio recudendo cogitabat, Epistolae, in quibus existimare se ait (1) codicem nusquam reperiri praestantiorem, nihil antiquius aut praestantius videre se meminisse. At, re nunc melius cognita, ad id fere adducor ut credam Holstenium, qui unum alterumque Eunapii codicem tractaverat, de Mediceo praeclarius aequo sensisse, et ad Gudii opinionem accedam lubens, qui et ipse olim, Eunapii quum pararet editionem, sex codices contulerat. „Cre-

„ de-

(1) P. 360. 382. novae editionis.

„ debam fore." (Gudius ait in quadam ad Menagium Epistola inter Gudianas et Sarravianas reperienda) „ ut ex illo Medicaeo codice, cu„ jus vetustatem maximam L. Holstenius ma„ gnopere commendaverat, quicquid in Eunapio „ desiderarem, aut emendari aut utcunque sup„ pleri posset. Vide nunc quam me spes fru„ stretur. Nihil reperio quod non aut nobis „ aut aliis observatum sit. Nam Hieron. Com„ melinus ex Mss. Palatinis meliorem partem il„ larum emendationum textui jamdudum reddi„ dit. Ea editio in luce atque aspectu omnium „ versatur, et longe integrior est primis illis „ turbidis curis H. Junii; tamen post Comme„ linum adhuc multa et fortasse potiora revo„ cavi ex recentioribus quibusdam manu exara„ tis codd. Unus est in Bibl. Regia; alter olim „ fuit Card. Lotharingii, quem Remis excussi„ mus in abbatia S. Remigii; ex tertio Em. „ Card. Barberini variantes lectiones manu L. „ Holstenii descriptas habeo. Omnia quae Flo„ rentinus codex sive bona, sive mala, suppedi„ tat, jam notaveram ex iis tribus libris, ut pro„ pemodum ex eodem fonte promanasse videan„ tur." In his nonnulla sunt, ut raptim scripta, ita parum perspecte. Sed verum esse puto et verissimum, Mediceum codicem compa-

ra-

ratione cum aliis instituta optimum esse quidem; sed non tantis praedicandum laudibus. Et monebo obiter ultima Gudii verba male intellecta fuisse a Carpzovio, qui in Specimine Eunapiano p. 6. codices alios e Mediceo descriptos Gudio videri ait; quod post Carpzovium iterum legere est in Harlesii nota ad Bibl. Gr. T. VII. p. 537; quum alia fuerit Gudio mens, nempe Mediceo et aliis libris communem fuisse fontem. . . .

Fuere mihi recensionis alia propriaque subsidia: in quibus eminet Vaticanus liber numero 140 signatus in fronte, mihique litera A compendii caussa nuncupandus, optimae quidem notae, et quem merito Bastius Epist. Crit. pp. 65, 255. *egregium* et *excellentem* vocavit, sed temporis edacitate plusculis in locis abolitus, ut hi legi jam neutiquam possint. De hoc libro adponam fragmentum Catalogi adhucdum inediti, quo ab Hasio viro doctissimo et diligentissimo Codices Graeci descripti sunt, qui ex Italicis Bibliothecis in Parisinam migraverant, dum Gallica arma viresque gentibus incubabant: „ Codex „ Bombycinus in 4°. foliis 288 scriptis con- „ stans, fine mutilus. Ibi continentur Diogenis „ Laërtii libri X, Fl. Philostrati Vitae Sophis- „ tarum, Eunapii Sardiani Vitae Philosophorum, „ Philostrati Epistolae amatoriae, Alciphronis

„ Rhetoris Epistolae . . . . . ; *Eunapii Sard.* „ *Vitae Philosophorum.* Titulus fol. 232. recto, „ situ porro deletus. Incipit opus: Ξενοφῶν ὁ „ φιλόσοφος. Sequentia folia madore et tineis „ multis in locis male redacta sunt; legi tamen „ potest scriptura, quantumvis aegre, usque ad „ initium fol. 239. versi; ubi sunt verba τὴν ἐπω- „ νυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ πεδίῳ δίδωσι, in editione „ P. Stephani p. 48. lin. 21. [p. 32 hujusce „ edit.]. In sequentibus vestigia tantum quarum- „ dam literarum supersunt; paginae etiam pas- „ sim lacerae. In novissimis exsculpuntur quae- „ dam, unde apparet finem operis cum edito „ concordare: sic enim desinit fol. 259. recto; „ ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ 'καὶ εἴη, quae verba vi- „ de in cit. edit. pag. 160. lin. ult. [= pag. 120]. „ Codex noster, fere ubicumque legi potest, „ lacunas editionum restituit, interque eas il- „ lam quae occurrit p. 160. in fine Vitae Chry- „ santhii: majusculis literis impressa non sunt „ in editione: ὁ δὲ (ed. οὐδὲ) ὑπέσχε τὴν χεῖ- „ ρα) ΚΑΙ, ΠΑΡΑ ΜΕΤΡΟΝ γενομένης τῆς κι- „ νήσεως, παρέσεισ τεὶ ΤΩΝ ΜΕΡΩΝ ἠκολούθη- „ σαν, καὶ τὰ ἄρΘΡΑ συνέκαμνε, κ. τ. λ. [cf. „ pag. 452.]. "

Tractavi et Codicem Regium, numero 1405 in Catalogo, in meis autem animadversionibus li-

litera B notatum, lacunosum, atque recentissimum, saeculo quippe sexto decimo exaratum.

Veneti autem Codicis lectiones variantes cum editione Stephaniana collati accepi a viro humanissimo et doctissimo, quem literati homines cuncti desideramus, Jac. Morellio, Bibliothecae Marcianae olim custode. Atque insuper haec adscripserat, quae nunc repetere non praeter rem esse videtur: „ Eunapius ex Veteri Codice Flo„ rentino in Veneto saec. 15. scriptus fuisse vi„ detur, tum quod Aeliano de Natura Anima„ lium cum lectionibus ipsis codicis illius a „ Gronovio allatis adjectus sit; tum quod in „ Vita Porphyrii lectiones ejusdem fere omnes „ habeat a Junio in editione Eunapii an. 1568 „ relatas (1); tum vero etiam quod, in Aede„ sii Vita [p. 40.] pro περὶ καθόλου, in Ve„ neto sit περὶ καθόδου, quam lectionem ex „ cod. Florentino ab Emerico Bigotio acceptam „ Menagius protulit ad Diog. Laërt. T. 2. p. „ 163 (2). In fine tamen Codicis Florentini „ juxta Bandinium Catal. T. I. p. 292. est εὐ„ νατ-

(1) Vide quae notabo infra ad Praefationem Junii alteram.

(2) Hoc argumentum non est validissimum. Nam et alii codices τὸ καθόδου exhibent: Cf. Not. p. 262.

„ νατίου Σαρδιανοῦ ἐγγράμματα βίων Φιλοσόφων
„ καὶ σοφιστῶν; itidemque in Codice Neapoli-
„ tano saec. 15. (3), qui et ipse Aelianum et
„ Eunapium continet ac ex Florentino fortasse
„ manavit, ἐγγράμματα est (Harl. ad. Bibl. Gr.
„ T. V. p. 775.): at in Veneto titulus est Βίοι
„ Φιλοσόφων καὶ Σοφιστῶν, in fine Εὐναπίου συγ-
„ γράμματος βίων Φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν τέ-
„ λος. De lectionibus quoque vitiosis codicis
„ hujus indicium fit, ut ejus indoles apertius in-
„ notescat."

Quae de Codice Neapolitano scripsit Morellius, non omnino vera sunt. Codex Neapolitanus, cui index est ἐγγράμματα, non Aelianum continet, ipso, quem advocat Morellius, teste Harlesio, sed Theonis et Libanii opuscula quaedam. Duo autem sunt Neapoli in Regia Bibliotheca Eunapianarum Vitarum Codices, numeris 9 et 188 ab Harlesio pp. 775. 787. signati; est et tertius cum numeri 64 nota p. 779, in quo Vita Libanii tantum reperitur. Variantes lectiones trium illorum librorum in Vita Libanii mihi benignissime subministravit Franc. Avellinius, vir egregie eruditus et quem mihi semper faventissimum expertus fui. Codex 64, mihi autem

(3) Mox de hoc codice Neapolitano notandi locus erit.

tum in notis numero 1 notatus, Chartaceus est saeculi 14, et Vitae Libanii praefixum habet indicem: Εὐναπίου ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ ἐπιγεγραμμένου Βίοι σοφιστῶν, Λιβανίου βίος. Est quoque Chartaceus, saeculique itidem 14, Codex Harlesio 9, mihi 2, et habet indicem, Σαρδιανοῦ ἐγγράμματα βίων φιλοσόφων. Ejusdem aetatis, monente Avellinio, non vero saeculi 15, est Codex ille, mihi 3, Harlesio 188, quo continetur Aelianus de Nat. Anim. cum Eunapio nostro, titulumque notabilem hunc exhibet: Εὐναπίου ἑπτακαίδεκα βιβλίων· Βίοι φιλοσόφων καὶ σοφιστῶν. Num hic de Sophistis et Philosophis Codex descriptus fuit ex ampliore, in quo et Politica Eunapii Historia continebatur? Historiae libri tantum XIV ferebantur, teste Photii contextu; sed notandum Photianae notitiae lemma libros XVI praeferre. Qui numerus si verus sit, Vitae Sophistarum pro appendice libroque ultimo Historiae fuerunt in illo Codice adjectae. Praeterea de lacunis duabus Avellinium consului; una in Aedesio p. 39. ubi Codices 1. et 2. exhibent, quod alii plerique, Μάξιμος δὲ ......, τε ἐνέκειτο; altera in Chrysanthio, de qua adi notata p. 435.

Atque ad hanc eamdem Libanii Vitam habui, beneficio viri varia docrina ornatissimi, Duraei

a Malla, Valesianas lectiones, ex collectione excerptas notarum ineditarum Valesii, quam sibi confecerat olim Villoisonus, moriensque Duraeo legavit (1). Unde Valesius varietatem lectionis enotaverit, in libro Villoisoniano non memoratum inveni; sed legenti ejus Emendationes p. 99 patebit e codice H. Memmii illam desumsisse, in quo Eunapiana Libanii Vita hujus Sophistae Epistolis erat praefixa.

Insuper usus sum exemplo Plantinianae, nunc Bibliothecae Regiae, olim Emerici Bigotii, cujus marginibus adpictae sunt variae lectiones, praemissa notula qua docetur lector provenisse illas *ex A. Fumaei Libell. Magistri veteri Codice per Petrum Fabrum ejus Collegam cum Plantini ista editione collato* 1570; illius nempe, ni fallor, A. Fumaei Blandei, cujus suis in Elogiis Scaevola Sammarthanus meminit. P. autem Faber, cognomine San-Jovianus, eruditissimis libris quos de re agonistica scripsit praesertim inclaruit; quo ex opere p. 328. verba adpo-

(1) Vide Adnot. infra p. 123, et Notitias Manuscriptorum t. X, part. H, pag. 200; coll. Bastii Epist: p. 55. et Catalogo Bibliothecae Bastianae Cod. XI. Nam Bastius Villoisonianum librum secum communicatum sibi excerpserat; ejusque apographum nunc in Bodleiana servatur.

ponere huc in primis facientia operae pretium est. Eunapii loco adducto ex Aedesii Vita p. 45. ἀστέα γὰρ καὶ κεφαλὰς . . συνηλίζοντες, ceteris, et correctis (1) addit: *Sic enim legendum ex vetusto manuscripto Antonii Fumaei, collegae quondam in Libellorum ordinario et comitatensi Magisterio mei, qui utendum et conferendum eum impresso lubens commodaverat.* Faber rursus p. 668. duo verba πολλοὺς εἶναι Eunapio in Proaeresio p. 79. (cf. Not. p. 558.) restituens, ait illa se reposuisse *ope manuscripti a Clariss. Fumaeo, vetere collega et amico libri*, omissa forsitan voce *commodati*, aliave simili. Hic mirandum accidit illam restitutionem, πολλοὺς εἶναι, non notatam fuisse ad marginem Plantiniani hujus exemplaris quo ceterae lectiones

(1) Quum ad hunc locum scriberem adnotationem p. 277., pessimam reprehendens Junii versionem qui συναλίζειν de saliendo intellexerat, nondum noveram Fabrum jam apte monuisse non salitionem hoc verbo, sed copulationem et conglomerationem significari. Junii quoque errorem carpsit Falconerius ad Inscript. Athlet. p. 2347 D. Tom. VIII. T. A. Gr.; sed illum non perspexit Barthius qui ad Rutil. I. 440. versionem Junii cum vitiis integram descripsit, multa insuper in Eunapium convitia effundens, *rabiosum esse Diaboli canem, scelerastumque rabulam atrocem Christianismum furiose allatrantem.*

nes continentur, quodque litera C in mea Adnotatione signavi. Sed reperitur in alio Plantinianae exemplari, cujus margines notulis manu scriptis passim distinguuntur, quodque a Bibliothecae Regiae custodibus humanissimis mihi pariter commodatum litera D indicavi. Cum exemplari priore fere consentit, et puto illius lectiones fuisse ex hoc descriptas. Etenim p. 45. lego nunc *ὁ P. Fab. id est αὐτὸς*; quae male exhibui in Adnot. p. 220, pro *P. Fab.* scribens *praestat*. Ductus enim calami inelegantis non nitidos raptimque inspectos non recte ceperam. Legeram p. 305. melius.

Praeterea tertium adhibui, idque beneficio etiam Bibliothecariorum Regg., exemplar Plantinianae, quod olim Huetii fuit, Abrincensium Episcopi, cujusque in marginibus vir eximius conjecturas observationesque inter legendum forte natas calamo nitidissimo et scitissimo descripsit.

Mecum etiam benignissime communicavit Schaeferus, vir ab omnibus laudatus et amatus, apparatum Eunapianum Wagneri; illius Wagneri qui Alciphronis Epistolas edidit, quique Eunapium etiam edere constituerat. Post Wagneri mortem apparatus iste in manus venit Erfurdtii, viri egregie docti et literis nostris ante tempus ademti, qui, a Schaefero compellatus, promta men-

mente et benigna Wagneriana omnia mihi utenda commisit. Accepi igitur, parario optimo illo homine, Schaefero, Commelinianae exemplar cum multis notis manuscriptis Wagneri, et Th. Reinesii, summi olim Saxoniae literatoris; schedas itidem aliquot in quibus nitide et commodissime Wagnerus notas Reinesianas transcripserat, quae in charta Commelinianae bibula atramentoque pictae dilutiore aciem oculorum delassant, immo fugiunt; praeterea indices copiosissimos rerum et nominum Eunapianorum a Wagnero confectos, cum multis etiam observationibus passim interspersis. Illis autem subsidiis, quum mihi fuerint serius allata, non potui *statim ab initio* Adnotationis uti.

Sero etiam accepi excerptas notulas e duobus exemplis quae Valckenarii fuerant, Commelinianae uno, altero Plantinianae. Valckenarius indicatiunculas locorum pauculas aliaque sat levis momenti illius in marginibus adposuerat; hujus in oris descripserat Is. Vossii emendationes e libro in Bibliotheca Leidensi servato desumtas, cujus meminit Harlesius Bibl. Gr. T. VII. p. 537. Illa duo volumina, quae in publica Bibliothecae Luzacianae auctione paucos ante annos prostiterunt, fuerant cum P. H. Marrone, viro reverendissimo, homileta disertissimo poëtaque ele-

elegantissimo, communicata, qui notas duumvirorum egregiorum, sedulo a se excerptas, mihi utendas benignissime permisit.

Ac religio fuerit si fautorem alium studiorum meorum tacitum relinquam, Diam. Corayum, quem unum viris prioribus aetas recentis Graeciae opponit, a quo conjecturas in Eunapium habui facili felicique ipsius ingenio dignas.

Latinam Junii versionem, qutim plerumque pessima sit, omittere satius duxi, nec novam ejus in locum substituere fuit animus. Etenim in hac literarum Graecarum luce talia legendi adjumenta valde sordent, atque in primis cum de scriptoribus id genus agatur, qui non nisi doctiorum hominum manibus teruntur. Nec non in hac ipsa editione Latina versio minus desideranda forte videbitur, quippe cujus adnotationes locorum difficiliorum illustrationem exhibent.

Sophistarum autem Vitis addidi Fragmenta Legationum quae jam in Commeliniana aderant, codicemque contuli, e quo Hoeschelius illa primum ediderat. E Belgio Codicem hunc nostri milites, qui a pretiosioribus multo et sanctioribus rebus non abstinebant, per fas armorum, quod qui nefas dixerint voce propriore utentur; nostri igitur milites rapuerant, fueratque Parisinae Bibliothecae illatus. Sed quum subito (tale

Deae

Deae numen!) in medio rerum certamine Imperator ille, vitio creatus, praeceps corruisset, et regno male parto pulsus in exilium, oratores a regibus principibusque victoribus Lutetiam missi, vel de minimis, quod aequum fuit, curantes, libros tum manu tum typis descriptos sibi suos anxie conquisitos repetiverunt; unde factum est ut codex Legationum ad pristinos possessores jure postliminii prius redierit, quam aetatis ejus et conditionis notitiam mihi potuerim scribere. Memini duntaxat Chartaceum esse atque toto aspectu externo recentissimum. Ceterum de Legationum auctore frustra dubitavit Dorvillius ad Charit. p. 541. Excerpta enim sunt ex *Historiis* politicis quas a se conscriptas fuisse non semel idque disertissime in Sophistarum Vitis testatur Eunapius. Quarum historiarum fragmenta alia plurima, quae sunt passim per Suidae Lexicon dissipata, collecta sedulo post Legationes adposui. In anonymis fragmentis Eunapio vindicandis si quandoque erraverim, condonet, rogo, lector humanus; nec plus aequo irascatur, velut in rebus tantulis, si forsitan alicubi lateant apud Suidam vel alium grammaticum Eunapii nonnullae sententiae verbave, quae praeterviderim.

Quid de his fragmentis sentiant alii nescio; equi-

equidem ceterum omne opus valde me desiderare fateor. Nam multa Eunapius fuse narravisse videtur, quae sunt exiliter atque tenuiter a superstitibus aliis scriptoribus tradita. Utique non sine ira et studio haec tempora, tam opima casibus seditionibusque discordia, memoravit; sed, utriusque partis studia atque iras aequo examine compensantes, melius quid sit in negotiis saepe dubiis veri cerneremus, et de Constantino illo qui Magnus dicitur Iulianoque illo Caesare multa, et ab hujus obtrectatoribus illiusque laudatoribus pressa silentio aut male tradita, cognoscere valeremus. Atqui de recuperando integro opere non omnino fortasse desperandum est. Adponam e Patinianis locum satis ignobilem, non negligendum tamen, et qui Blainvillii memoriae, non oculis, obversabatur, opinor, itinera describentis t. III. p. 7. Sic ergo Patinus: „ L'*Eunapius Rhetor* de l'Histoire des „ Huns est un manuscrit fort rare. Muret l'a„ voit pourtant vû dans la Bibliothèque du Va„ tican, et l'ayant demandé au Cardinal Sirlet „ pour le faire copier, ce bibliothécaire lui ré„ pondit que le Pape l'avoit défendu, et que „ c'étoit un livre *impio e scelerato.*" Sed magna, ut rerum, sic ingeniorum facta est mutatio. Quae notavit olim ad Photium A. Schottus,

tus, homo quidem doctus, sed Jesuita, nempe „ Eunapii Chronicorum libros, ob maledicen„ tiam in Christianam religionem, divina qua„ dam providentia intercidisse," hodie scribere nollet; nam opiniones id genus adeo sunt propalam absurdae atque ineptae, ut ne a Jesuita quidem hac qua vivimus aetate defendi possint. Nihil causae nunc esse potest cur, si quid acerbius styloque atrociori in ecclesiasticos saeculi quarti homines scripserit Eunapius, id etiamnum supprimatur. Atque si Maius, quem Mercurius fortunare solet, e Vaticanae adytis, in quibus tot egregia volumina latent, situque et tineis exesa dispereunt, Eunapiana Chronica eruerit, plaudet vel ipsum S. R. E. C.; plaudet quisquis est eruditior; nec erit impietatis crimine editor absolvendus, quem nemo reum ciebit; imo laudabitur ab omnibus; ei omnes gratulabuntur. Patimanae traditioni similem H. Junii aetate famam percrebuisse ejus ostendit Praefatio, scilicet, in Veneta bibliotheca hoc monumentum asservari. Quod, ex Junii forsitan loco, tradidit quoque Vossius de Hist. Gr., haec insuper addens, quae viro praestantissimo non excidisse mallim: „ eo au„ tem aequiore animo istis (Eunapii Chronicis) „ caremus, quod Zosimum habeamus." Quis autem scriptorem ipsum integrum, vel lecto bre-

viatore, non desideret? Leunclavius quidem H. Stephano scripsit Eunapii Historias nusquam, ne in Italia quidem, exstare. Sed neganti Leunclavio non statim crediderim. Forulos igitur arculasque perscrutetur omnes, codices opicos et charteo pulvere sordidos excutiat doctissimus Morellii successor. Et ad quaerendum quoque se accingat Neapolitanus amicus meus, optimus Avellinius. Nam ex titulo regii codicis Neapolitani nescio quid faustae praesagitionis menti est injecta. Perreptet per regiam bibliothecam; pervestiget sedulo Graecos codices, quos Augustiniensibus *ad Carbonariam* (ne illaudato deterreatur isto cognomine) bonus olim Cardinalis Seripandus moriens legavit. Holstenium quidem Peirescio scribere (1) memini hunc thesaurum monachos „ draconum instar occupare;" sed nunc puto mansuetiores esse factos; et dracones id genus, quibus jam nec ungues sunt nec dentes, Avellinium a thesauro ipsis inutili non arcebunt. Nec omittendum est, quod ex epistola Steph. Gerlachii ad Crusium, cujus vide Turcogr. p. 499, didici, Constantinopoli *extantes*, tunc quum scriberet, esse, scilicet circa annum 1576, multos Graecorum manuscriptos Codices, quos

(1) Pag. 152. edit. Paris. Epist. Holsten.

quos inter fuerunt, „ historicus Laonicus Chal„ condyles, Michael Glyces, ἀγάθιος, εὐνά„ πιος." Legendum esse Ἀγαθίας, quod scripsit Fabricius Bibl. Gr. T. VIII. p. 97, 4. manifestum est. Genitivum enim ἀγαθίου in codicis fronte invenit Gerlachius, unde properantius exsculpsit nominativum ἀγάθιος. Eunapianae autem Historiae codicem, non Vitarum, Gerlachium vidisse et significare voluisse inde colligo, quod illum historicorum Laonici, Glycae, Agathiae, voluminibus adjecerit. Ex disputatis igitur patet nondum omnem recuperandi operis utilissimi spem decollavisse, atque in Bibliothecis Italiae ac Graeciae quaerendum a literatis hominibus esse, qui illas regiones incolunt vel invisunt.

H. JUNII PRAEFATIO

(*ante versionem.*)

AD CANDIDUM LECTOREM INTERPRES.

Ex anteactis exemplis petendam esse saluberrimam atque optimam doctrinam Cyrus Xenophonticus, jam morti vicinus, liberos suos admonuit (1). Ea vero non aliunde quam ex historia, quam recte vitae magistram et veritatis animam quidam dixere (2), sincerius depromi possunt, ubi cum singularium personarum res et facta, tum universalia ob oculos, ceu in speculo, proposita leguntur. Huic labori totus addictus, dum historiam patriae pertexo (3) ad prae-

(1) Xen. Cyrop. VIII. 7.

(2) Cicer. de Orat. II. 9.

(3) Historiae patriae conscribendae provinciam publica auctoritate Junius susceperat; sed morte praeventus fuit, quum tantum *Bataviam*, operi futuro prolegomena, edidisset. Cf. Bruyn. Vit. H. Junii in Misc. Observ. Nov. T. XII. p. 423.

praesentis aevi et posteritatis institutionem, Eunapium, Graecum scriptorem, e tenebris erutum, per otium (4) vertendum suscepi primus, tametsi mutilum locis plerisque et maculosum, et quo nihil obscurius sit ob concisam dicendi, et saeculi illius genio peculiarem, phrasim; eodem tamen pellacius nihil (5), quando altiorem quamdam doctrinae sirenem mentibus instillat, et rerum aliis scriptoribus omissarum aut etiam ignoratarum cognitionem tradit. Proinde etiam sententias (6), quam filum ductumque verborum, magis exprimere atque appendere auribus placuit, quam jejune nimis easdem radere.

(4) „Eunapium Sardianum subcisivis operis in Lati„nam linguam e Graeca transfundere aggredior." Junii Epistol. p. 291. cf. p. 272.

(5) „Eunapius peculiari quadam phrasi et brevitate te„nebricosa ac subtilitate quiddam habet immutabile, ut „mihi videtur; alioqui nitore verborum ex adagiorum ra„ritate atque elegantia illustris. Itaque nec potest nec de„bet levi quodam brachio, quo vitio Germania laborat, „percurri, sed accurata dicendi ratione exprimi. Igitur „si plusculum illi temporis detur, inter beneficia referen„dum puto." Junius in Epist. ad Sambuc. qui editionem urgebat, p. 273. Cf. Eunap. Vita a Junio scripta.

(6) Calami lapsum, *sententiam*, correxi, ob *easdem* quod sequitur.

re (7). Quod autem in monachos, in quorum asceteriis Religionis Christianae fundamenta, temporibus Constantini Magni, jaciebantur et tradebantur quoque, acerbius paulo invehatur, quis in pagano et Fidei veritatisque hoste non ferat? quando et Porphyrium Christianismi perduellem, Lucianum obstinatum Servatoris nostri irrisorem (8), et Julianum Parabatem, Galilaeorum (ita Christum professos vocabat) persecutorem, atque exterminatorem si diuturnior obtigisset vita, toleremus, legamus, circumferamus, et manibus nocturni diurnique teramus. Itaque dictatam a communi nominis Christiani hoste injuriam pro non dicta boni omnes habebunt, despuent, pensique non facient, imo ludibrium in gloriam potius suam convertent. Vale et fruere.

H.

(7) Operam in Eunapio positam doctis hominibus non probavit. „ Dans la seule version du petit livre d'Euna„ pius, il se trouve un millier de fautes," Bajuletus (*Jugemens* T. 2. p. 403.) ait post Huetium. Cf. Tesser. ad Thuani Elogia; Bruyn l. l. p. 423; Fabric. Bibl. Gr. l. infra adposito; Tillemont Hist. Imp. T. V. p. 758. Humanius de interprete sensisse videtur G. Canter. Nov. Lect. VIII. 17. Atque ipse Tillemont p. 418. errantes a sensu ob sententiarum obscuritatem excusat.

(8) Lucianus in libello de Peregrini morte c. 13. Christum vocat *τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκεῖνον σοφιστήν.*

H. JUNII PRAEFATIO

(*ante castigationes.*)

Joannes Sambucus Pannonius, praeclarus antiquitatis observator pariter et investigator, nec aeris nec laboris ea in re parcus, quique benignissime impertiri et communicare suas delitias ac curas cum aliis consuevit, vir alioqui ut scriptis, ita et generis antiquitate e municipio Pannoniae haud obscuro profecta (1) celebris, ante *biennium* mihi candide utendum misit Eunapii Sardiani exemplar, primusque auctor fuit, eum ut scriptorem Latio donandum susciperem: quam operam certe non abnui, quod speraram librum, uti erat scitule a scriba pictus, molestiae minus interpreti allaturum. Sed ubi altius descendi, quanto, Dii immortales! laboris plus in recessu dedit

(1) Recalcitravisse opinor Sambucum, virum optimum et modestae frontis, quum publicis se videret mactatum tantisque laudibus, qui, accepta a Junio epistola plena encomiis eaque privata, respondit (p. 620. coll. p. 273.): „Sambucum amare pergito; sed minus laudato."

dedit quam primore fronte promittebat! Illud namque beneficio, uti praeferebat, Farnesii Cardinalis, qui instructissimam libris veteribus bibliothecam habere dicitur, descriptum atque expressum, ita multis lacunis hiulcum et infinitis iisque portentosis mendis sic refertum fuit, ut Paeoniae manus ope in persanandis Chironiis plagis esse opus mihi videretur. Quo factum est ut prope deplorata spe omni saepe abjecerim vertendi consilium. Accedebant eodem variae occupationes institutum mature abrupturae, nisi, confirmato animo erectior, durandum esse et laborioso negotio opponendum, clavamque difficultatis a me ipso extorquendam censuissem. Itaque hariolorum more divinare, conjecturam in partes ducere, supplere, sed magna cum religione, institi; nonnusquam etiam, sed semel atque iterum, transilire perfunctorie malui, quam aliena, hoc est, mea, infercire. Quod si Florentini exemplaris, quod, ex una Porphyrii Vita ibidem impressa, correctius locupletiusque judico (a), copia nobis fieret, sperarem τὰς δευτέ-

(a) Et in Epist. ad Sambuc. Junius p. 272. „ Majus „ opus restat in Eunapio, quem vitiosissime descriptum, „ et, ut ex collatione Vitae Porphyrii deprehendi, alicubi „ mutilatum, nosse potuisti." Innuit editionem Eunapia-

nae

τέρας φροντίδας ἀμείνονας fore. Equidem quod in me fuit praestiti, ut elegantem scriptorem, nusquam hactenus publici juris factum, quam possem fidelissime redderem Latinum, eumdemque sua lingua loquentem in studiosorum manus eadem opera emitterem, fide, qua obstrictus Sambuco tenebar, exolutus, licet serius quam in utriusque votis fuit. Vale.

nae hujus Vitae Porphyrio de Abstin. subjectam a Victorio anno 1548. Jam anno 1547. Latinam hujus vitae versionem, cum eodem Porphyrii opere eoque Latine reddito, vulgaverat Felicianus. Textum Eunapii Victorianum Felicianique Latina repetivit Rhoerius in sua Porphyrii editione; qua quum uterer unica, nec has editoris Graeci textus et *interpretis* Latini partes satis nitide, legenti quidem cursim, distinxerit Rhoerius, inde factum est ut in Adnotatione Feliciani lectiones vocaverim quae sunt Victorii. Nec satis diligens fuit, qui non exhibuerit lacunam Victoriani textus inter ἑπόμενος et ἢ τάν (cf. Adnot. p. 160.), sed sententiam uno tenore plenam descripserit.

H. COMMELINUS

JACOBO MONAVIO (1) VIRO NOBILI

S. P. D.

Cum forte in Ser. Principis nostri Bibliotheca duo sese mihi Eunapii de Philosophorum, ac Sophistarum Vitis manuscripta exemplaria Graeca obtulissent, vir praestantissime, memorque essem non paucas in eo, quem e Sambuci V. C. bibliotheca Hadr. Junius Latinum fecerat, lacunas apparere; rem non ingratam Graecarum litterarum studiosis facturam me existimavi, si Eunapio ita misere affecto opis aliquid afferrem. Id autem, lectis obiter Iunii annotationibus, opera nostra praestari posse, spes me non parva tenebat, quod unico, eoque mutilo, nec optimae notae, libro ipsum usum esse animadverterem. Quam enim lubricum et parum tutum sit uni et, ut plurimum, indocto credere scribae, norunt docti, qui in eruendis vulgandisque Veterum

(1) Vide Sax. Onom. T. IV. p. 24.

rum scriptis operae aliquid posuerunt. Collatis itaque Palatinis duobus cum editione Iunii, quae tuto potuere, correxi, supplevi; quin et, corollarii loco, e magno illo περὶ πρέσβεων Ῥωμαίων πρὸς ἐθνικοὺς volumine A. Schotti, viri de Rep. Litteraria optime meriti, Fragmenta quaedam e libris Historiarum Eunapii descripsi unaque typis mandavi. Quicquid autem in hunc auctorem impendi laboris, id tibi, et amico veteri et adprime docto, D. D. volui, ut aliquod extaret amicitiae nostrae, quam mirifice semper coluisti, monimentum, tibi, ut spero minime ingratum. Δῶρον μέν γ' ὀλίγον, fateor; πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων, inquit vates Syracusanus (2). Vale.

(2) Theocrit. Id. XXVIII. 25. ubi: Δώρῳ ξὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τιμᾶντα τὰ πὰρ φίλων. Metrum labat in ξὺν ὀλίγῳ. Videtur, e parodia Commelinus voluisse δ. ξύν γ' ὀλίγῳ. Utique γε praetulerim τῷ τε alibi proposito. Forte pronunciatione syllaba producebatur, ut efferrent quasi esset ξὺνν ὀλίγῳ.

EU-

EUNAPII VITA

E SCRIPTIS POTISSIMUM IPSIUS A IUNIO COLLECTA,

(*indicatis nunc fontibus*).

Eunapius, Sardibus Lydiae regia oriundus fuit [*Phot. Bibl. Cod.* 77.], Chrysanthii Sophistae, et per Lydiam sacrorum antistitis [*p.* 111.], affinis sui (is enim consobrinam Eunapii uxorem [*p.* 56.] duxerat, Melitam nomine), a puero auditor [*p.* 107.], cujus impulsu [*ibid.*] in commentarium retulit Philosophorum aliquot et Professorum Medicorumque vitas, praeceptoris sui auctoritatem nolens defugere. Trajecit ex Asia Athenas, ut animum doctrina expleret, decimum sextum aetatis annum agens [*p.* 74, 92.], quo tempore crispum ac densum fuisse sibi capillitium commemorat [*p.* 74.], crebris interlucentibus canis albicans, ad modum spumantis maris, argenti candorem imitans. In eo trajectu febre vehementi correptus fuit [*ibid.*], e maris

tra-

trajectione, ut verisimile est, orta, quae vires adolescentis brevi ita dejecit ac profligavit, ut, pedibus officium suum haud facientibus, manibus popularium suorum, quos itineris socios habuerat, exceptus, e Piraeo, Athenarum portu, in urbem deportatus fuerit ad Proaeresii, cujus viri eum fama exciverat, aedes, ubi, invalescente morbi saevitia, ad extremum, re paene desperata, Aeschines quidam, Chius patria, ex eo hominum numero atque ordine qui experimenta per mortes agunt, diducto ferramentis quibusdam adolescentis ore, medicamentum infudit, quo copiose alvus descendit, et paulatim aeger respirare coepit [*p.* 76.]; quae omnia, *ignorante* Proaeresio actitata, felicius, quam sperabatur, cessere. Quamvis, patefacta mox et increbrescente valetudinis restitutae fama, cognitum magnae spei adolescentem publice in celebri auditorio laudarit [*p.* 77.] Proaeresius, et legitimi filii loco habuerit charum, dum vixit [*p.* 92.], quemadmodum ille vicissim hunc admiratione virtutis summaeque eruditionis maximi semper fecit, ac tantum non pro deo coluit [*p.* 74]. Adolescentiam ingressum se ait alicubi [*p.* 58.], quo anno, extincto in Parthica expeditione Iuliano Imp., Valens et Valentinianus Imperii habenas rexere. Quinto demum post-

quam

quum Athenas venerat anno, iter in Aegyptum [p. 92.], Platonis et Eudoxi exemplo, parantem, prohibitum atque in Lydiam parentum imperio revocatum et redire coactum intellexisse mihi videor. Medicae artis non obscure peritus, vel ipsius testimonio [p. 119.]; adeo ut etiam primum locum in eo ordine tenuerit, dum seni Chrysanthio vena incideretur [ibid.], antea quam Oribasius, medicae artis fama illustris, ad eum evocatus accederet [p. 120]. Scripsit et Chronologiam, sive Annales, quo opere Caesarum historiam ab Herodiani usque temporibus exorsus ad sua pertexuit (1); quod intelligo in Veneta Bibliotheca monumentum asservari (2). Gloriae, ut apparet, modicus fuit, quippe qui nunquam se nominet, contentus se ipsum commentarii hujusce scriptorem vocitare (3). Gentilium sectae addictior fuit, Christianis infestus; id quod, veluti sorex suo manifestus indicio, passim prodit; praesertim ubi Constantinum Imp. sugillat [p. 20.], ob eversa toto orbe nobilia Deorum fana et erecta Christianorum domicilia; rursus, ubi deplorat [p. 45.] a dirutis Deorum tem-

(1) Cf. Photius infra inter Testimonia.
(2) Cf. Praef. Editoris sub finem.
(3) Cf. Adnott. p. 130.

templis monachos in sacra loca introductos, aut Martyrum divorumque salita, uti nugatur (4), capita pro diis ostentui haberi ac coli. Videtur et arcanis Eleusiniarum Dearum Mysteriis, silentii religione claris, initiatus fuisse, atque ab antistite loci, cujus nomen maluit [*p.* 52.] silentio praeterire quam per nefas prodere, in album Eumolpidarum relatus, imo antistitis (hierophantam appellabant) munus ipsum obiisse, tametsi indigena non esset, praeter Eumolpi legem qua id vetabatur. Dicendi genus non Asiaticum, quod redundante verborum copia luxuriat, sed nitidum et picturatum, Sophistarum genti tunc peculiare, videtur secutus, quod res *non adumbrat*, sed vivis potius coloribus exprimit, atque *ita* ob oculos exponit, ut coram cernere videaris, concisius tamen. Adde quod et flosculos eruditos undecunque e poëtis et philosophis delibat, orationique, ceu stellas, aspergit. Porro quod ad Epigraphen attinet, Sophistarum nomine, quod ingenti flagravit invidia, censentur viri quavis in arte, praesertim oratoria, egregie docti, qui publicae professionis

(4) Nugatur ipse Junius, qui Eunapii verba male cepit: cf. Not. p. 277, et quae monui in Praefatione.

nis molem sustinere cum laude poterant; cujusmodi ferme nunc magisterii titulo et honore clari vocantur; ut *Philosophi* sint, quos *Sapientiae doctores* Tacitus (5), *Professores* Fabius (6) nuncupat; *Sophistae* vero, liberalium artium aut alioqui magni nominis professores.

(5) Ann. XIV, 16. Hist. IV, 5.
(6) Instit. I. Prooem.

DE

DE EUNAPIO.

Fabricius Bibliotheca Graeca T. VII. p. 536. *edit. Harles.*

Dexippi Herennii Historiam continuavit Eunapius Sardianus Lydus, teste Photio cod. 77, et 14. libris produxit a Claudio II. usque ad sua tempora, sive Honorii et Arcadii Imperium. *Duas* illius operis paravit *editiones*, et, licet in utraque Christianis Imperatoribus iniquior, Julianum, utpote ethnicus, miris laudibus extulit; in *νέᾳ* tamen *ἐκδόσει*, sive posteriore editione, plurima in Christianos convicia et blasphemias rescidit. Eunapii Historiam exscripsit Zosimus (1). Respicit eamdem, Eunapium laudans plu-

(1) Photius Cod. IIC. de Zosimo. Vossius de Hist. Gr. II. 18. „ ex Historia Eunapii solum de Legationibus „ fragmentum beneficio Andr. Schotti lucem vidit. Reli- „ qua exstare dicuntur in Bibl. Veneta. Eo autem ae- „ quiore animo istis caremus, quod Zosimum habeamus." Quod in Bibl. Veneta exstare reliqua Eunapii Hist. dicuntur a Vossio, incerta fide tradi videtur, et jam pridem Io. Leun-

pluribus locis, Suidas, atque Χρονογραφίαν vocat in Ῥουφῖνος. Meminit et Eunapius ipse, et lectores ad illud opus ablegat non uno in loco in *Sophistarum* Vitis (2), quae adhuc exstant. Has ex Mss. Mediceo, Barberino, Remensi, qui olim fuit Principis Lotharingii, et Regio Paris., duobusque Mediolanensibus, emendatas, quorum varias lectiones ex auctione Gudiana nactus sum, jam pridem dare institui cum nova versione mea et notis usus etiam observationibus Is. Casauboni, atque variis lectionibus e cod. Bodleiano, quas benevole mecum communicavit Hudsonus (3). Praeter codd. Vaticanum,

Leunclavius in Epist. ad H. Stephanum scripsit in Centuria Epist. Philolog. Goldasti p. 305. „ Eunapii fuere libri „ XIV. qui nusquam exstant, ne quidem in Italia...." FABR. Cf. Reitemeieri Disq. in Zosim. p. XVI. HARL. Vide supra Eunapii Vitam a Junio scriptam, et quae monui in Praefat.

(2) Ex. gr. p. 45, 52, 63, 67, 77, 92, etc. Cf. Jonsii Hist. Philos. III. 17. 4.

(3) Tria ejus editionis folia usque ad p. 48. typis exscripta sunt in 8vo; sed (ut Reimarus in Vita Fabr. p. 209. tradidit) typographo moras nectente, quarum vel maxime impatiens erat vir excitati ingenii, editionem abrupit. Add. I. Christ. Wolfii Ep. ad La Croze in Thes. Epist. La Croz. II. p. 105. et p. 133. ubi respondet sea Crozio accepisse notas Rigaltii in Eunapium et Fabricio tradidisse. Fabricianae Sche-

num, Venetosque (4) Gesnero memoratos, comperi etiam exstare Mss. Neapoli in Bibl. Patrum

Schedae pervenerunt in manum et potestatem generi, *Reimari*, qui eas commisit Carpzovio, novam Eunapii editionem quam plurimis abhinc annis molienti, et Specimen illius eruditum, quod mire movit salivam viris doctis, danti in progr. inscripto, *Specimen Eunapii edendi ἤγουν ex Aedesio de Sosipatra Lips.* 1748, 4. Hucusque vir Cel. frustratus est spem virorum doctorum, atque, quum illum propter senectutem vix ultimam operi admoturum esse manum facile sit credendum, saltem ut alii viro docto et huic negotio perficiendo apto lampadem suaque collectanea tradat, et Eunapius tandem e carcere mittatur, quilibet rei peritus mecum optabit. HARLES. Adponam Hasii verba e Catalogo codd. Italorum, quo jam supra in Praefat. usus sum:
„ Iniquius fuit nostra aetate Eunapii fatum, quod omnes,
„ quotcumque ejus editionem adornare vellent, consilium
„ suum exsequi non potuere. Recudendum dare instituerat Io. Alb. Fabricius, nec tamen opus absolvit. Hoc
„ mortuo, schedae ejus ad Reimarum generum pervenerunt, qui ipsas magno meo avunculo seu aviae meae
„ fratri, Io. Ben. Carpzovio, viro optimo ac sancto,
„ commisit de nova Eunapii editione jam pridem cogitanti.
„ Sed Carpzovius etiam Helmstadii, quod est apud Bructeros in Saxonia Inferiori oppidum, abhinc tres annos
„ [1803.] excessit e vita, multis negotiis, tum summa
„ senectute impeditus, quo minus auctorem suum absolveret. Lucubrationes ejus, ut nuper mihi ex Germania
„ scriptum fuit, cum Cl. Morgensternio, Dorpatum evocato, in Russiam abierunt; verum quo tempore a viro,

trum Augustinianorum in coenobio S. Iohannis de Carbonaria. Prodierunt primum Graece e *Io. Sambuci* Pannonii Tirnaviensis bibliotheca, et cod. mutilo nec optimae notae (5), typis nitidis Antwerp. ex offic. Christ. Plantini 1568. 8., subjectis ad calcem castigationibus *H. Junii* Hornani, cujus deinde Latina, at justo liberior, versio vidit lucem ibid. 1572. 8. (6). Ab eo tempore *Hier. Commelinus* Eunapium ex duobus Mss. Palatinis emendavit et supplevit, ediditque Gr. et Lat., adjuncta Junii, licet vitiosa et a Graecis passim dissidente, versione, Heid.

„ in omni judicio elegantissimo, digestae atque auctae in „ lucem prodituræ sint ignoro." Apparatum Fabricianum ex auctione bibliothecae Carpzovianae emere se sibi voluisse Wyttenbachius ait Annot. p. 5; sed Morgensternium, quem „ elegantis ingenii eruditionisque virum" vocat, emtorem fuisse feliciorem.

(4) Unum tantum Venetiis codicem esse puto. Unius saltem a Morellio collati lectiones habui, qui duorum misisset varietatem, si duo fuissent.

(5) Codex fuit Farnesianus: cf. Junii Praefat. supra.

(6) Errat Fabricius. Nam versio Junii seorsim quidem, sed anno 1568, prodiit, et ita ut a Graecis non apte potuerit divelli, quippe cujus hic est titulus: „ Eunapius . . . . nunc primum *Graece et Lat. editus*, . . . „ cum indice et *Graeci exemplaris castigatione*." Quae *castigatio* ad calcem Graecorum reperitur.

Heid. 1596. 8. Editio Commeliniana recusa est mendis cumulata, Col. Allobr. sive Genevae 1616. 8.; atque *Excerpta de Legationibus* ex Historia Eunapiana Graece subjuncta habet ex eodem (7) Schotti codice. Ex his constat Eunapium, rhetorem, a Lydis missum esse ad Julianum Imperatorem p. 17 seq. ed. Paris. [Lupar. p. 468 meae], et quum legatione cum magno successu functus esset, jussum a Juliano caussam agere adversus potentem adversarium, idque fecisse cum laude et judicibus persuasisse. Diversus hic videtur a Nostro et aetate prior, idemque forte cum Eunapio, τῷ ἐκ Φρυγίας rhetore, cujus meminit Suidas in *Μουσώνιος* (8).

De

(7) *Ex eodem*, unde nempe Dexippi, Petri, aliorum Legationes ediderat Hoeschelius. Cf. supra Praef. Editoris. Nec hic accurata satis est Fabriciana Notitia. Nam haec *Excerpta de Legationibus* subjuncta habet Commeliniana quoque anni 1596, non Genevensis tantum.

(8) Hanc Fabricii conjecturam *Ric. Mounteney* in Observ. in Comm. vulgo Ulpianeos praefixis ejus editioni Demosthenis Select. Oratt. p. XVIII. non solum vehementer probat, sed etiam certissimam et verissimam esse demonstraturum se prope confidit ex ipso Eunapio in Vita Proaeresii sub finem. etc. etc. HARLES. Et ipse Fabricii conjecturam amplexus sum p. 468, laudato non *Mounteneyo*, sed *Chapmanno*, a quo acceptas de Ulpiano Observationes Mounteneyus edidit. Cf. et p. 497.

De Nostro videndus prae ceteris *Hanckius* lib. II. de Roman. rer. Scriptor. c. 9. et *Jonsius* III. de script. Hist. Philos. c. 17. Cui in hoc uno non adsentior, quod scribit eum vicesimo aetatis anno demum gentili religione imbutum, sive ex Christiano ethnicum factum esse, idque Eunapium ipsum testari in Aedesio. En tibi ejus verba p. 34. [Genev.; p. 20. meae.] ὁ γοῦν ταῦτα γράφων, ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοστὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεστέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Sane Chrysanthius ille, qui a teneris Eunapium imbuit, et consobrinam ejus, Meliten, habuit uxorem, ethnicus fuit, non Christianus. Igitur et Eunapius ubique Christianismi hostem professus, non vicesimo anno primum ethnica superstitione imbutus, sed tunc initiatus demum est arcanioribus mysteriis philosophiae et theurgiae, quae paullo ante dixerat prae Constantini Imp. metu jam coepisse diutius occuli atque pertinaciore silentio involvi (9). Atque hunc

(9) Hinc in Eunapio credulitatem anilem notat Huëtius Dem. Ev. Propos. IX. c. 147. §. 5; ibidemque §. 1. eum vocat hominem superstitionibus ad delirium usque deditum. Tum Eunapium in Vitis Soph. mala fide agere observat Nau-

hunc esse verborum Eunapii sensum, et per ἀληθέστερα illa intelligi mysteria philosophiae sublimioris, perspicue patet ex illis quae de Jamblicho subjungit (10). Matutinas horas aliis arte rhetorica imbuendis per aliquod temporis collocasse se refert ipse in Chrysanthio p. 153. [Genev.; p. 114. meae]. Medicae quoque artis peritus fuit, ut in eodem Chrysanthio scribit p. 159. [p. 119]. Atque ab Oribasio medico, Tetrabiblum ei suam (11), quae etiamnum Latine ex Jo. B. Rasarii versione exstat, inscribente, λογιώτατος adpellatur. Cf. Photium cod. 219.

Naudaeus Lib de Magiae Suspectis c. 12. §. 10 et c. 13. §. 10. HEUMANN. Adde quos laudavi in Introd. in Hist. L. Gr. p. 346. HARLES.

(10) Fabricianam interpretationem secutus sum p. 204. ubi pro *Hanckium* repone *Junium*.

(11) Vid. *Montfaucon Bibl. Coisl.* p. 248 fin. HARLES. Cf. supra Photii locum.

VETERUM TESTIMONIA.

Ex Photii Bibliotheca Cod. LXXVII.

Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον λόγοι ις΄ (1).

Ἀνεγνώσθη Εὐναπίου Χρονικῆς Ἱστορίας τῆς μετὰ Δέξιππον νέας ἐκδόσεως ἐν βιβλίοις τεσσαρακαίδεκα. Ἄρχεται μὲν τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς Κλαυδίου βασιλείας, ἐς ὃν Δεξίππου ἡ ἱστορία καταλήγει, ἀποτελευτᾷ δὲ εἰς τὴν Ὀνωρίου καὶ Ἀρκαδίου, τῶν Θεοδοσίου παίδων, βασιλείαν· ἐκεῖνον τὸν χρόνον τέλος τῆς ἱστορίας ποιησάμενος, ὃν Ἀρσάκιος μὲν, τοῦ χρυσοῦ τῆς ἐκκλησίας στόματος Ἰωάννου ἀπελαθέντος, εἰς τὸν ἀρχιερατικὸν θρόνον ἀνηγμένος ἱεράτευεν, ἡ δὲ τοῦ βασιλεύοντος Ἀρκαδίου γυνὴ, κατὰ γαστρὸς ἔχουσα καὶ

(1) Sic edit. Schotti. Mox dicuntur esse βιβλία ιδ΄. In alterutro peccatum est. Meminerit lector in titulo codicis Neapolitani, de quo supra in Praef., Eunapii libros ἑπτακαίδεκα memorari.

καὶ ἀμβλώσασα, τὸν βίον ἀπέλιπεν. Οὗτος δ᾽ Εὐνάπιος Σαρδιανὸς μὲν γένος ἐστί (τὰς γὰρ ἐν Λυδίᾳ Σάρδεις ἔσχε πατρίδα), δυσσεβὴς δὲ τὴν θρησκείαν ὢν (τὰ Ἑλλήνων γὰρ ἐτίμα), τοὺς μὲν εὐσεβείᾳ τὴν βασιλείαν κοσμήσαντας παντὶ τρόπῳ καὶ ἀνέδην κακίζων διασύρει, καὶ μάλιστά γε τὸν μέγαν Κωνσταντῖνον, ἐξαίρει δὲ τοὺς δυσσεβεῖς, καὶ τῶν ἄλλων πλέον Ἰουλιανὸν τὸν παραβάτην, καὶ σχεδόν τι τὸ τῆς ἱστορίας αὐτῷ εἰς τὸ ἐκείνου ἐγκώμιον συντεθὲν ἐξεπονήθη. Ἔστι δὲ καλλιεπὴς τὴν φράσιν, εἰ περιέλοι τις αὐτοῦ τῶν λόγων τὸ „ἀλεκτρυονῶδες," καὶ „ἐλαφωδέστερον," καὶ „συωδέστερον" (2), καὶ δὴ καὶ „τοὺς ἱερακώδεις," καὶ „κορακώδεις," καὶ „πιθηκώδεις," καὶ „τὸ ποταμῶδες δάκρυον," καὶ τὰ ὅμοια (3). Τούτοις γὰρ καὶ τὴν ἄλλην τῶν ὀνομάτων περιλυμαίνεται καὶ διανοθεύει εὐγένειαν. Καὶ τροπαῖς (4) μὲν κέχρηται παραβόλως, ὅπερ ὁ τῆς ἱστορίας οὐ θέλει νόμος, ἀφαι-

ρεῖ-

(2) Cf. notata ad Fragm. p. 541.

(3) Ibid. hanc. metaphoram illustravi. Inepta Theodoretus exaggeratione H. E. IV. 22. p. 183 B. ποταμὸς ἐκ δακρύων σχεδὸν καλύπτων πλημμύρᾳ τὴν θάλατταν τοῖς ἅπασιν ἄφνω προσεγένετο.

(4) Photius de Zosimo Cod. 98. ταῖς τροπαῖς, εἰ μὴ σπάνιον, οὐ κεχρημένος. Male Reitemeier. scripsit τοῖς τρόποις.

ρεῖται δὲ τὸ λυποῦν ἡ τῆς λέξεως ἔμφασις τὰ πολλὰ καὶ ἀστειότης. Τῇ συνθήκῃ δὲ καὶ τῷ σαφεῖ πρὸς ἱστορίαν καὶ ταῖς περιόδοις συμμέτρως καὶ οἰκείως ἔχει, πλὴν ἐνιαχοῦ δικανικώτερον μᾶλλον ἢ ἱστορικώτερον μεστοῖ καὶ περιβάλλει τὸν λόγον. Νεωτερίζει δ' οὐκ ὀλίγα καὶ περὶ τὰς συντάξεις, πλὴν οὐκ εἰς τὸ ἄχαρι οὐδ' εἰς τὸ ταῖς περιόδοις (5) λαβὴν ἐπιδοῦναι. Δύο δὲ πραγματείας τὴν αὐτὴν περιεχούσας ἱστορίαν συνεγράψατο, πρώτην καὶ δευτέραν. Καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ πολλὴν κατὰ τῆς καθαρᾶς ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν πίστεως καταστείρει βλασφημίαν καὶ τὴν ἑλληνικὴν ἀποσεμνύνει δεισιδαιμονίαν, πολλὰ τῶν εὐσεβῶν βασιλέων καθαπτόμενος· ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, ἣν καὶ νέαν ἔκδοσιν ἐπιγράφει, τὴν μὲν πολλὴν ὕβριν καὶ ἀσέλγειαν, ἣν κατὰ τῆς εὐσεβείας ἐσκέδαζεν, ὑποτέμνεται, τὸ δὲ λοιπὸν τῆς συγγραφῆς σῶμα συνείρας, νέαν ἔκδοσιν, ὡς ἔφημεν, ἐπιγράφει, ἔτι πολλὰ τῆς ἐκεῖσε λύσσης ὑποφαίνουσαν. Ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν. Συμβαίνει οὖν ἐν τῇ νέᾳ ἐκδόσει πολλὰ τῶν χωρίων διὰ τὰς γεγενημένας τῶν ῥητῶν περικοπὰς

ἀσα-

(5) Cod. μεθόδοις. Forte, περ. βλάβην.

ἀσαφῶς ἐκκεῖσθαι, καί τοι φροντιστής ἐστι τοῦ σαφοῦς, ἀλλ', ὅτῳ τρόπῳ λέγειν οὐκ ἔχω, μὴ καλῶς κατὰ τὰς περικοπὰς ἁρμόσας τοὺς λόγους ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει. Τὸν γὰρ νοῦν ἐκλαμβάνεται (6) τῶν ἀναγινωσκομένων. Ἐν οἷς καὶ τὸ τέλος.

Suidas in Κωνσταντῖνος.

Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας, βασιλεύς· περὶ οὗ γράφει Εὐνάπιος Φληνάφους, καὶ παρῆκα αὐτοὺς αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός.

Suidas in Ῥουφῖνος.

Τὰ δὲ πολλὰ κατὰ Ῥουφίνου εὕροις ἂν ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ.

Photius Biblioth. Cod. CCXIX.

Καὶ τὸν Εὐνάπιον ὑποβάλλει (1) ὃν καὶ λογιώτατον ὑμνεῖ, αἴτιον αὐτῷ τοῦ συντάγματος γεγενημένον . . . . Ἔστι μὲν οὖν ἡ πρὸς Εὐνάπιον αὐτῷ συντεταγμένη σπουδὴ σχεδὸν ἡ αὐτὴ τῇ γεγραμμένῃ πρὸς τὸν υἱόν κ. τ. λ.

NO-

(6) Ad marg. ἐκλυμαίνεται.

(1) Nempe Ὀριβάσιος. Agit Photius de libro quem Oribasius Medicus Eunapio inscripserat.

NOVA ADDENDA
ET
CORRIGENDA.

Pag. 1. ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξ.] „ Statim prima pa-„ gina desidero aliquid: ὁ γοῦν — ἀναγράφειν. „ Quem locum quomodo tu reddideris velim sci-„ re:" verba sunt H. Junii in Epist. ad Sambuc. p. 272. Inde patet Wyttenbachium Annot. p. 8. extr. in Junium paulo iniquiorem fuisse, quum haec scriberet: „ mirabile dictu, ut Ju-„ nius, *nil de lacuna suspicans simpliciter red-„ diderit.*"

Pag. 6, 19. Distingue, ut est in notis p. 150. distinctum: ἢ τὸν πλεῖστον τούτου. Πλωτίνου.

Pag. 6. ult. ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν] Cave credas viro doctissimo εἶναι reponi jubenti. Haec Syntaxis conjunctionis ὡς omnino est legitima. Exempla passim sunt obvia. Cf. quae notavi p. 321, 588, de simili constructione conjunctionis similis ὥστε.

Pag. 7, 3. Scribe, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς.

Pag. 9, 10. φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα καλυπτόντων ἀσαφείᾳ] Bruckerus, hoc loco usus in Sched. de Convenientia Numer. Pythag. etc. § 6, intelligit φιλοσόφων de Pythagora ejusque asseclis. Sed Eunapius non ita peculiariter intelligendus

est;

est; sed de philosophis universe, Platonicis, aliis, qui esotericae quid doctrinae habuerunt.

Pag. 10, 3. ἀπὸ λουτροῦ] Historia monachorum in Cotelerii Monum. T. III. p. 177 A. οἱ δαίμονες, ἔφη (Εὐάγριος ἀββᾶς) τοὺς ὑδροχοεῖς τόπους συνεχῶς ἐπιβαίνουσι. Cf. Gaulm. pag. 120. ad Psellum de Daemon.

Pag. 11, 7. θεωρίας ἐναντίας] Cf. Bibl. Graec. T. V. p. 728.

Pag. 11. penult. Pro τῶν scribe τῷ. Τῶν mendum esse typorum patet ex nota mea p. 175. quae, quum fuisset Wyttenbachio cum reliquis communicata, miror scripsisse virum doctum, quae scripsit p. 49. Ceterum nec genitivum τῶν parit quid absurdi, et erunt forsitan quibus magis quam τῷ placebit.

Pag. 17, 4. Malim παρά του Κρείττονος.

Pag. 30, 5. Verba ἦν τε ἀληθῶς non sine caussa parenthesi sunt a me inclusa, et, quae multoties in hoc opere peccaverunt, quod fieri amat quum auctor procul abest, nec ejus manus nitida est et lectu facilis, operae hic omnino quod jusseram exhibuerunt. Infinitivus εἶναι pendet ab ἐξηγγέλλετο, et interpositum ἦν, quod syntaxim impedit, signis parentheseos a sententia quasi excludendum et seorsim ponendum esse videbatur.

Pag. 43, 16. Pro ἀφθορῶν repone αὐθωρὸν e Med. cod.

Pag. 49, 8. Repone περὶ Πρίσκου.

Pag.

Pag. 50, 9. ἀνενεγκεῖν] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 53. 18. ἀνήνεγκεν] Cf. Adnot. p. 324.

Pag. 56 antep. Emendatio, ἀνεψιὰ ἦν, a Wyttenb. proposita, p. 198, non necessaria videtur.

Pag. 77 penult. Pro εἰς ἕνα τόν, repone ἔννατον e facili certaque Casaub. et Wyttenb. correctione.

Pag. 78. ὥσπερ τὸν Γηρυόνην] Lucian. Tox. 62. apposite: τοιοῦτόν τι γάρ ἐστι συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, ὁποῖον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα καὶ τρικέφαλον. Epigr. Anthol. Lat. II. 248. „ Serranum, Vegetumque simul, „ junctumque duobus Herogenem, caros adspice „ *Geryonas*:" ubi not.

Pag. 81, 18. Pro διαλεχθέντες, repone ἐνεχθέντες e Med. codice, coll. Wyttenb. Annot. p. 300.

Pag. 87, 13. Pro conjectura temeraria, λοξὴν, repone veram lectionem δόξασαν e Medic. cod.

Pag. 91, 19. Μιλησίου] Medic. μελισίου.

Pag. 91. πολλὰ παίζουσα] Edit. π. πιοῦσα. Lege κολλομελοῦσα, i. e. *carmine apte concinnans*, quod verbum absque exemplo in Lexicis adfertur; vel πολλὰ μελίζουσα. GRON.

Pag. 92. ὅτι ἦν Αἰγύπτιος] Vide Cresollium Th. Rhet. I. 4. p. 28. In laudem accipiens, aberravit a sententia Eunapii. WYTT.

Pag. 92. ὁ Μουσώνιος] An hic idem de quo Suidas? GRON. Idem ab Eunapio [*memoratur*] ap. Suidam voc. Μουσώνιος. Valesius ad Ammian. Marc. p. 342. [= 496. lib. 27. c. 9.]; Wernsdorf. Him.

Him. Or. V. 472. WYTT. Cf. Fragm. § 12. p. 496, 497.

Pag. 92. *τόπου τοῦ παιδ. ἐξειργ.*] Vales. ad Io. Antiochen. p. 119. Ritter. Cod. Theod. XIII. III. p. 38. WYTT. *τόπου* scribit Kuhn. ad Ael. H. Var. VII. 15. GRON. An *τρόπον*, pro *τρόπον τινά*, quodammodo. Hierocles 478, 2. WYTT.

Pag. 92. *εἶναι χριστιανός*] Proaeresius Christianus fuit. Vid. Euseb. Chron. p. 185. in Juliano; Petav. ad Julian. Ep. II. p. 710; de la Bletterie Vita Jul. p. 170. WYTT. Cf. Add. T. I. p. 553.

Pag. 93. *Ἐπιφάνιος*] Sozomen. VI. 25. WYTT.

Pag. 93. *διακρίσεις τῶν ζητημάτων*] Cresoll. Th. Rhet. IV. 8. WYTT.

Pag. 93. *ὅμως τε σοφιστ.*] Wyttenbachius videtur conjecisse *ὅμως ἀντισοφιστεύσας*.

Pag. 93. *παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς*] Cf. Pricaeus ad Luc. Evang. I. 7.

Pag. 94. *ὥσει Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναστήσειεν*] Wyttenbachius videtur voluisse *Ἀντίμαχον* corrigere, et *ἀντιστήσειεν*. Hoc et Gronovius conjecit.

Pag. 94. *ἀνθρώπους ὅ, τι εἰσὶν ἐνδιατρ.*] Conjecit Gronov. vel Wyttenb. *ἀνθρ. ὡς θεὸς ὢν, ἐνδ.* Male omnino. Editionum scripturam *ὅτι* mutando leviter, locum feci non ineptum.

Pag. 94. *Σαλαμῖνι*] Medica, Marathon, Salamis, frequens Sophistarum argumentum: cf. Cresoll. Th. Rh. III. 8; Wernsdorf. Himer. p. 368. WYTT.

Pag.

Pag. 94. Pro λεπτόν τι, Gronovius, puto, proponit, λεπτὸν ὄν, offensus procul dubio repetitione voculae τι. Malim legere λεπτόν τε, hancque tenere rationem quam in notis p. 394. proposui.

Pag. 94. πνεύματος] Medic. νάματος, si manum descriptoris assecutus sum.

Pag. 94. τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν — φέροντες] MS. τοῦ θεάτρου μεμηνασμένου — φέροντος. GRON. De ἐμεμήνεσαν nondum novi quid faciam. Sed, quod jam dixi p. 598. pudet in φέροντες haerere potuisse. *Non poterant ferre illam guttam Castaliam; illa erant inebriati.* Sic dicunt φέρειν οἶνον. Diogen. Laërt. I. 105. ὑπὸ μειρακίου παρὰ πότον ὑβρισθεὶς (ὁ Ἀνάχαρσις) ἔφη· μειράκιον, ἐὰν νέος ὢν τὸν οἶνον οὐ φέρῃς, γέρων γενόμενος ὕδωρ οἴσεις. Antiattic. Bekkeri p. 115, 31. φέρειν τὸν οἶνον, ἐπὶ τοῦ νήφειν. Διόφαντος Μετοικιζομένῳ. Senec. Ep. 83. „Ego, inquit (Tillius Cimber), quem„ quam feram, qui *vinum ferre* non possum?"

Pag. 95. Wyttenbachius legisse videtur: κατ' ἐπίδειξιν, διὰ τὴν εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὀφθείς, ὅμως καὶ Ἰουλιανοῦ ——

Pag. 96. ΛΙΒΑΝΙΟΣ] Vitam Libanii punctis notavit Reiske edit. Liban. T. I. Adde H. Vales. ad Amm. Marcell. p. 325, 378. WYTT.

Pag. 96. οὔτε ὡς ἐκ Σ. Ἐπιφανίῳ] Suspicor legendum, οὔτε τῷ ἐκ Σ. Ἐ. GRON. Male, ni fallor. Libanius erat Syrus, et Epiphanius quoque e Syria oriundus. „Neque Epiphanium *ut*

„ po-

„ popularem accessit:" sic vertit Junius, quem malim sic reddidisse: „ neque ad Epiphanium, „ ut popularis, accessit."

Pag. 96, ἐνεδρευθείς] Cresoll. Th. Rhet. IV. 70. WYTT.

Pag. 96. Gronovius: „ fortean scripsit Euna- „ pius: παρεγίνετο καὶ τῷ διδασκάλῳ δε ὀχληρὸς „ οὐκ ἦν." Male. Num offendebat Gronovius ad τις? Sed vide not. ad Nicet. Eugen. V, 292. de τὶς cum adjectivo, κακός τις, ὀχληρός τις.

Pag. 96. οἱ πολλάκις πέμποντες — σκοποῦ] Plutarch. Fragm. Ed. 8. p. 888. WYTT.

Pag. 97. εἰς ἐπίδειξιν λόγων] Cod. Gronov. λόγων quoque pro λόγον. Mox ἦν abest a Mediceo. Infra habet κἀκεῖ δὲ pro κἀκεῖθεν. Et statim μετὰ χρ. τινὰ absunt a Mediceo.

Pag. 98, 2. Pro συνεῖχεν, Wyttenbachius, puto, conjicit συνεῖδεν. Idem infra αὐτὸν pro αὐτῶν post πᾶς τις: et hoc quidem placet.

Pag. 98, antep. ἡ κομψότης περιτρέχει. Cf. Ernest. ad Callim. Del. 28. qui non satis accurate περιτρέχειν hic de copia intelligit. Ἡ Κομψότης quasi serva ab Eunapio depingitur trepide concursans ut Libanio scribenti res et verba ministret.

Pag. 98. ἀστεϊσμόν] Wyttenbachius conjicit αἰκισμὸν vel ἀκκισμόν, et indicat videndum Dorvill. ad Charit. p. 570. = 287.

Pag. 99. Λαισποδίαν] Pro Δασποσίαν ex ipsius Eupolidis verbis Λαισποδίαν legendum vidit doct. Vossius ad Catull. LXI. Fragmentum Eupolidis

exstat ap. Schol. Aristoph. in Av. GRON. Toup. in Hes. III. p. 520. Vales. in Harpocr. p. 31. Plutarch. II. p. 712. A. Reisk. WYTT.

Pag. 99. ἀναλεγόμενος] Interpretem castigat T. H. ad Lucian. T. I. p. 301. WYTT.

Pag. 99. πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν] i. e. ad pompam et ostentationem et captandam popularem auram magis accommodata: Cresoll. Th. Rhet. III. 12. WYTT.

Pag. 100. τὸν ἔπαρχον — ἔχειν] „ Lege εἶναι, et potius, τὴν ἐπαρχίαν ἔχειν." Verba sunt nescio cujus, in libro Wyttenbachii, qui ipse de re monet videndum Gothofred. ad init. Orat. Libanii p. 361. ed. fol. Ceterum ex responso Libanii, τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα, patet τὸν ἔπαρχον non esse sollicitandum. Infra p. 103. Ἰουλιανὸς εἰς τὸν Καίσαρα προϊών. Nec ἔχειν velim mutare. Ad verba τὸν σοφ. εἶναι μ. Wyttenbachius adscripsit: cf. Cresoll. Th. Rhet. I. 7. V. 1.

Pag. 101. τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοὴν] Addere vult Wyttenb. τὸ δὲ κατὰ τὴν ὄψιν.

Pag. 102. ΖΗΝΩΝ] Julian. Ep. 44; Fabric. B. Gr. T. XIII. p. 454. WYTT.

Pag. 102. καθότι ἐκληρονόμησαν] Repone omnino e Mediceo, καθώς τις ἐκληρονόμησεν.

Pag. 103. ἐκεῖνος] Et sic legitur in Mediceo.

Pag. 103. ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα] Ritter. Cod. Theodos. T. V. p. 47, 6. WYTT. Cf. Menag. Anti Bajul. § 30.

Pag.

Pag. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ] Medic. αὐτὸς ἐν δὲ τούτοις.

Pag. 104. ἐμιμεῖτο θεὸν, ὅταν ἀνθρώπῳ δυνατὸν] Sic alios locutos citat Spanh. ad Jul. Caesar. p. 192; et Preuy. p. 83. Cf. Platon. Phaed. p. 355, H. 353, A. 347, D. WYTT.

Pag. 104. γραφομένης] Wyttenb. conjicit περιγραφομένης, et pro ἄλλοις, ἀλόγοις aut ἀλλοκότοις.

Pag. 108. Wyttenbachius conjectura permutat sedem verborum ἑρμηνεύοντα et συνειληφότα.

Pag. 108. σοφίας οὐ τυχούσης] In Mediceo est lacunula inter σοφ, et τυχ.

Pag. 109. τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἕτοιμος ὑπῆρχε] Sero tandem animadverto me de hoc loco non monuisse in editis legi, χρήσει — χρῆσιν. Scripsi e conjectura, ut vides. Wyttenbach. proponit κρίσει — χρῆσιν.

Pag. 109. ἀφῆκεν αὐτὸν] Sic scripsi pro αὐτὸν, sicque voluit Gronov.

Pag. 109. ψυχῆς τελειώματος] f. πτερώματος. Plat. Phaed. p. 344, G. WYTT.

Pag. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις] addit Wyttenb. εἴ ποτε οὐκ ἀρεσκόμενος.

Pag. 110. κοινωνῆται] Medic. κοινώσας. Wyttenbachius tollit καὶ ante τοῖς et reponit ante περιφανῶς.

Pag. 111. ἦν . . . ὁ μὲν] Medic. ὧν ὁ μέν.

Pag. 111. συνέθεον] Wyttenb. f. συνῴθουν.

Pag. 112. τὸν Ὀρφέα] pro τὰ Ὀρφέως. Vid. Bibl. Crit. WYTT. Optime optimus ille vir hoc no-

tavit. Bibliotheca ejus Critica inspicienda erit Part. VIII. p. 75. et XII. p. 62. ubi, post Heusingerum, illustrat haec Ciceronis verba Off. I. 22. in quibus enallage fit personae et rei: „ Licet eadem de *Pausania Lysandroque* dicere „ ... tamen ne minima quidem ex parte *Lycur*- „ *gi legibus et disciplinae* conferendi sunt." Inter alios Wyttenb. excitat Isocratem Archid. § 41. ὅμοιοι γενόμενοι τοῖς τῶν προγόνων ἔργοις. Ibi Isocratis editor praestantissimus, Corayus, confert nostrum Fenelonem ad hanc rationem in Telemacho scribentem: „ Qu'*Ulysse* trouve en „ vous un fils égal *à sa sagesse.*" Non abludit locus Luciani Amor. 25. ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον: nec ille Horatii versiculus: „ *aetas* parentum pejor *avis.*" Menagius *Anti-Bajul.* § 69. apte monet, apud Propertium I. 9. 11. „ Plus in amore valet *Mimnermi versus Homero*," *Homero* esse pro *Homeri* versibus, et confert Martialis verba similia de Cerealis Georgicis: „ *Rura* vel aeterno proxima *Virgilio.*"

Pag. 112. συμφαντικὸν] Medic. συμφατικόν.

Pag. 113. τῶν ἄλλων κρεῶν] Wyttenb. scribere vult, τῶν δ' ἀλ.

Pag. 113. ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Et Medic. ἀπό.

Pag. 114, 2. Pro οὕτως Gronov. coniicit ὁμοῦ, male.

Pag. 114, 6. Pro ὑπερφυὲς Wyttenb. conjecisse videtur ὑπερήφανον, citra necessitatem.

Pag.

Pag. 114. Τὰ ἑωθινά] Duas enim scholas habuisse sophistas docet Cresoll. Th. Rhet. IV. c. 4. GRON. Vide Not. ad Plut. II. p. 70, E. WYTT.

Pag. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως] Et Wyttenbachio δὲ placuit pro καί.

Pag. 115, 5. Ἰλάριος] Dubium qui sit. An is (ap. Suid. Ἰλάρ. ὁ ἐκ Φρυγ.) quem vult Vales. ad Amm. Marc. p. 381? de quo dubito. Alius etiam Bithynus p. 118. Godofred. Prosop. Cod. Theod. P. D. A. D. 383. ad eum Symmachi Epistolas 38 — 42. scriptas esse putat; et Wolfius Libanii Epist. 987. 1546. WYTT.

Pag. 116, 3. ἐνῆκεν] Wyttenb. conjecit ἐνεῖχεν, vel συνεῖχεν.

Pag. 116. ὡρισμένοις] definitis, i. e. singularibus; opponitur universalibus. WYTT.

Pag. 116. τοῦ λοιποῦ γε οὐκ ἐπαύσατο] Quae hic delevi verba, absunt et a Mediceo.

Pag. 117, 1. τοῦτο δὲ] δὲ abest a Medic.

Pag. 117, 12. Wyttenbach. conjicit: διδασκάλῳ, μεμνήμεθα οὐ πρότερον, Αἰδεσίῳ. Statim delet ἐκ παιδός.

Pag. 118. ὅ, τε συγγραφεὺς] ὅ, τε abest a Medic.

Pag. 119, 6. ποτνιώμενος] Medic. ποτνιω. et inde lacunula.

Pag. 119, 7. οὗτος] Wyttenb. conjicit οὕτως, valde probabiliter. Jam notavi alibi quam saep οὗτος et οὕτως permutentur. Obiter fiat medicina Demostheni adv. Aristocr. T. III. Tauchn. p. 33. Οὐκοῦν καὶ τῷ μὴ προσθεῖναι πῶς ἂν ἀποκτείνῃ,

καὶ τῷ μηδεμίαν κρίσιν εἰπεῖν, καὶ — καὶ πᾶσιν οὑτωσὶ φανερῶς καὶ παρὰ τοῦτον εἴρηκε τὸν νόμον. Legendum οὑτοσὶ, reus nempe, Aristocrates nempe.

Pag. 119. συσκευασάμενος] Medic. συσ . . . . ασάμενος.

Pag. 119. τὸ ζῆν] Hoc deest, spatio tamen vacuo relicto, in Medic.

Pag. 119. ἀπήγγελλεν] Medic. ἀπήγγειλεν.

Pag. 119, penult. αὐτόν] Et Canterus, quod praetervideram, scripsit αὐτήν, ut Vossius. Sed non intelligo quid αὐτὴν possit hic significare. Velim scribere αὐτόν.

Pag. 119, penult. οὐ γάρ] haec vix legi queunt in Medic. GRON.

Pag. 119, ult. ὁ δέ] et sic Medic.

Pag. 124, 13; 128, 19; 131, 15. Dele literam E.

Pag. 129 penult. Formula βούλεται γὰρ est in Demosthene adv. Stephan. I. t. 4. p. 335, T.

Pag. 136. Qui recitantur versus sunt Gregorii Nazianzeni; vide ejus Opp. T. II. p. 217, A.

Pag. 173, 6. Lege „num. 193."

Pag. 204, 9. Pro „Hanckium" scr. „Junium."

Pag. 232, 10. Lege „Addidi."

Pag. 248, 6 a fine. Nunc mutationis me non poenitet.

Pag. 268, 11. De τῷ ἀνδρὸς cf. Reitz. ad Luc. Ver. Hist. II. 40; Creuz. ad Procl. in Alcib. p. 94.

Pag. 268, 12. Pro „394" scr. „393."

Pag. 275. Emendatio Scholiastae Aristophanei jam

fue-

fuerat a criticis occupata, quod nuper didici, quum Nubes praelegens Hermanniano libro uterer.

Pag. 284, 6. P. Faber Agon. p. 328. εἰδώλοις, ut Tillemontius de statuis sive iconibus intelligit.

Pag. 312. σκαλισμοί] Cotelerius, in Stephani Thesauro Londinensi sub Ἄλισμα, ait se pro ἀλισμοὶ Commelinianae scribere cum antiquario codicis Regii (mihi B) ἀλεσμοὶ, vertitque „ mulie„ bres Artabrorum contritiones."

Pag. 331. Pro ὣς οὕτως Lipsius, ad Tacit. Ann. XVI. 22. hunc locum adferens, exhibet ὣς αὐτάς: male. Cf. Notit. MSS. T. XI. part. II. p. 153.

Pag. 332, 16. Bernard. ad Nonn. T. I. p. 290. illius loci vulgata lectione, ἀπέφυγεν utitur.

Pag. 335, 7. Illius loci sensum non cepit Barthius, qui, extrema ad Musaeum Praefatione, lectorem rogans ut interpretis adolescentiae aequus esset, verba Eunapiana in hanc sententiam transfert, adolescentibus nempe esse favendum.

Pag. 374 fin. Emendatio a Toupio proposita, fuerat a Vossio ad Catull. p. 118. occupata.

Pag. 376. χρυσῆς μανίας] Explicatur hic locus in Linden. Sel. Medic. p. 335.

Pag. 382 fin. Ad hanc inscriptionem cf. Notit. MSS. T. XI. part. II. p. 118.

Pag. 424, 7. Dele τήν.

Pag. 432, 10. Pro „ 421" scr. „ 441."

Pag. 435, 22. Herodotus V. 18. καί ποῦ τις καί.

Gregorius Naz. Or. I. p. 5, D. καί πού τι καὶ ἐρωτικὸν ᾄσαι.

Pag. 448, 19. θάτερον est pro τὸν ἕτερον, male quidem, sed non sine exemplo: vide Interpretes Thomae Mag.; Pierson. ad Moer.; Coray. ad Heliod.

Pag. 452, 13. Non Commelinus unus, sed et P. Stephanus.

Pag. 461 fin. εὐπαθῶν] Wyttenb. ἐκπαθῶς.

Pag. 463, 3. ἁπάντων] Et sic conjecit Wyttenb.

Pag. 465, 1. ἄνισον] Wyttenb. ἀνόσιον.

Pag. 465, 5. ἄρξετε] Et sic Wyttenbach.

Pag. 466, 3. ἑστηκότος] Wyttenb. ἐξεστηκότος.

Pag. 466, 5. προεῖχε] Et sic Wyttenb.

Pag. 467, 2. ἀδικοῦντα εἰδέναι] Bonum, ut ἴστω ἀδικῶν. WYTT.

Pag. 470. κόμας] Optime Wyttenb. conjicit κώμας. Miror hoc me non potuisse videre. Ergo per *urbes* dispertitur eos, quod *pagos* turbarent et seditione implerent. Sic, in Codice Planudeae Metamorphoseon versionis, κώμη male scriptum reperi pro κόμη.

Pag. 474, 2. τὸ πλῆθος] Haec delet Wyttenb.

Pag. 474. πλῆθος μὲν] Sic locum refingit Wyttenbachius: πλῆθος — ἀποδέουσαι εἰς τὸ μάχιμον ἀκμαζουσῶν· κινηθέντες δὲ συνῆλθον, καὶ ταῖς ὄχθαις ——

Pag. 475. ὑπ' ἀντιζηλοτυπίας] Wyttenb. ὑπῆν τι ζῆλος.

Pag. 475, fin. ἐνεγκόντες] Wytt. ἀνενεγκόντες.

Pag.

Pag. 476, 1. αὐξῆσαι] Wyttenb. αὐξήσων.

Pag. 477, 6. Thucydides II, 44. ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας.

Pag. 477. ἤλιει] Wyttenb. ἦλω.

Pag. 479, 4. ὑπελάμβ.] Wytt. ἐπελάμβ.

Pag. 479, fin. τὸ οἰκετικὸν] Wytt. τοῦ οἰκετικοῦ.

Pag. 480, 6. ἀναπάλλεσθαι] Wytt. ἀνατέλλεσθαι.

Pag. 481, 2. ἐγερθῆναι] Wytt. ἐγερθεῖν.

Pag. 481, 7. κατὰ ταῦτα] Wytt. καὶ ταῦτα.

Pag. 481, 11. Wyttenb. sic ordinat. παρ. ἐκ τῆς διαβάσεως ἀνοιδήσασα καὶ συντολμηθεῖσα.

Pag. 481, 17. κατεστόρεσε] sic Wyttenb.

Pag. 482, 1. δόξαν] Wytt. δ. δέ.

Pag. 484, 3. κρατούμενον] Wytt. κρατ. χρώμενοι.

Pag. 484, 8. καὶ τὸ πλεῖστον] Wyttenb. κατὰ τὸ πλ.

Pag. 485, 6. τῶν] Wytt. καὶ τῶν.

Pag. 485, 8. ἑαυτοὺς] Wytt. ἑαυτοῖς.

Pag. 486, 9. ὅμως καὶ] Wytt. ὅμ. δέ.

Pag. 486, 13. ἦν καί] Wytt. ἦν δέ.

Pag. 486, 14. θείας] Wytt. ὁσίας.

Pag. 486 fin. διακράτησιν] Sic, non διὰ κράτ. Vid. Scott. App. Thes. H. Steph. Convenit cum illo ἠὲ δόλῳ ἠὲ βίηφι. An διαχράτισιν, διάχρωσιν, ut ἐπιχρώσας. Evagr. H. E. IV. 29. — διαδραμάτισιν. WYTT.

Pag. 517, 5. Pro „288" scr. „238."

Pag. 517. § 33. Locum hunc alio modo sanare voluit Wakef. Silv. T. II. p. 83. scribendo πραϋνόμενος pro βαρυνόμενος, non feliciter, si quid video.

Pag. 521, 4; 522, 8. Scribe „Leontem."

Pag. 537. § 68. Meam conjecturam de Eunapio hujus fragmenti auctore firmat similis Wyttenbachii sententia in Annot. p. 82.

Pag. 542, 7. Scr. θαλάσσας δακρύων.

Pag. 559, 21. Pro „Achillem Tat." scr. „Xenophontem Ephes."

Pag. 560 ult. Scr. „T. I."

Pag. 562, 14. Fontanius in loco hic adposito Apuleium sequebatur M. IV. p. 302: „arae viduae *frigido cinere foedatae*," Persius VI. 45. „aris *Frigidus* excutitur *cinis*."

Pag. 563. Hae de Longino Eunapianae hyperbolae displicebant et Fabro Salmuriensi, viro judicii limatissimi, Chevraeo teste in Opp. Misc. p. 368. Ceterum, ad Eunapii imitationem, Nicephorus Gregoras Theodorum Metochitam vocat κινούμενον μουσεῖον. Atque iisdem pene verbis Wesselingium laudavit Rhoer. Praef. ad Porphyr.; Chardonem Rochettium Jacobsius Praef. ad Anth. Vatic.; Zanettium Villois. ad Long. p. 292; Cottonium Barnes. in dedicat. Alcest.; Barberinum Suares. ad Tertull. Fragm.; Guidonem Patinum Carolus filius in Lyceo Patavino; Baylius Basnagium in Epist. 4; Th. Cornelius Petri illius frater eruditos homines, vel eruditiores, in Oratione Academica; Blondelium Marollius Memor. T. I. p. 363; Aegidium Suvraeum Hersentius in dedicatione Dionysii Areopag.; Sambucum H. Junius Epist. p. 412. Nec hinc abludit Bal-

zac

zacli hyperbole Maussacum esse dicentis bibliothecam Photiana illa longe copiosiorem. Nuperrime Humboldtius, ille periegetes, a censore ingenioso vocabatur *institutum ambulans*.

Pag. 567, 18. Scrib. „ § 8."

Pag. 567, 24. Scrib. φέροντες,

Pag. 578, 8. Pro „ T, I." scrib. „ T. X."

Pag. 580, 9. Vera est haec in Firmo emendatio; sed jam a Piersono fuit occupata ad Moer. p. 15.

Pag. 583, 4, a fin. Scr. „ A. Fumaei."

Pag. 591, 4, a fin. Scr. „ Auger."

Pag. 595, 11. Editam καλούσης ἀνάγκης firmat quoque Liban. T. III. p. 378, 17. κοινωνὸν δὲ τῆς ἀνάγκης καλούσης. Heliodorus II. 31. καλούσης με τῆς χρείας.

Pag. 595, 20. Liban. T. II. p. 267. ἐπὶ προάγωνι; scr. προαγῶνι. Demosth. in Androt. T. II. p. 294, T. προάγωνας: scr. προαγῶνας. Aristophanes ἐν Προαγῶσι ap. Scholiastem Plat. p. 94, R.

ΕΥ'ΝΑΠΙ'ΟΥ

ΒΙ'ΟΙ

ΦΙΛΟΣΟ'ΦΩΝ ΚΑΙ' ΣΟΦΙΣΤΩ'Ν.

ΠΡΟΟΙ'ΜΙΟΝ.

Ξενοφῶν ὁ φιλόσοφος, ἀνὴρ μόνος ἐξ ἁπάντων φιλοσόφων ἐν λόγοις τε καὶ ἔργοις φιλοσοφίαν κοσμήσας (τὰ μὲν, ἐν λόγοις, ἔξι τε καὶ ἐν γράμμασι, τὴν ἠθικὴν ἀρετὴν γράφει, τὰ δὲ, ἐν πράξεσί τε ἦν ἄριςος, ἀλλὰ καὶ ἐγέννα ςρατηγοὺς τοῖς ὑποδείγμασιν· ὁ γοῦν μέγας Ἀλέξανδρος οὐκ ἂν ἐγένετο μέγας, εἰ μὴ Ξενοφῶν), καὶ τὰ πάρεργά φησι δεῖν τῶν σπουδαίων ἀνδρῶν ἀναγράφειν. Ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς τὰ πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα. Εἰ γὰρ τὸ παίγνιον τῆς ἀρετῆς ἄξιον λόγου, ἀσεβοῖτο ἂν πάντως τὸ σπουδαζόμενον σιωπώμενον. Διαλεχθήσεται δὲ ὁ λόγος τοῖς ἐντυγχάνειν βουλομένοις, οὔτε περὶ πάντων ἀσφαλῶς (οὐ γὰρ πάντα ἀκριβῶς ἦν ἀναλέγεσθαι), οὔτε ἀποκρίνων ἀλλήλων φιλοσόφους ἀρίςους καὶ Editionis Commelini p. 2.

ῥήτορας, ἀλλὰ παρατιθεὶς ἑκάστῳ τὸ ἐπιτήδευμα. Τὸ δὲ, ἄριστος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου, τῷ βουλομένῳ ταῦτα δικάζειν ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων καταλιμπάνει (βούλεται μὲν γὰρ) ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκε, δι' ὧν, ἢ διαμαρτάνων τῆς ἀληθείας, ἐφ' ἑτέρους ἀναφέροι
5. τὸ ἁμάρτημα, ὥσπερ ἀγαθός τις μαθητὴς κακῶν τετυχηκὼς διδασκάλων, ἢ κατηγοριῶν ἀλήθειαν ἔχοι καὶ τοὺς ἡγουμένους ἀξίους θαύματος, καὶ τό γε ἴδιον ἔργον αὐτοῦ καθαρὸν εἴη καὶ ἀμώμητον, ἀκολουθήσαντος οἷς ἀκολουθεῖν προσῆκεν. Ἐπεὶ δὲ ὀλίγοι τε ἢ παντελῶς ἐλάχιστοί τινες ἦσαν οἱ περὶ τούτων γράφοντες, ἵνα τοῦτο εἴπῃ τις μόνον, οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφόντων λήσεται τοὺς ἐντυγχάνοντας, οὔτε τὰ ἐξ ἀκοῆς ἐς τόνδε καθήκοντα τὸν χρόνον, ἀλλ' ἀμφοτέροις ἀποδοθήσεται τὸ πρέπον, τῶν μὲν γεγραμμένων κινηθῆναι μηδὲν, τὰ δὲ ἐκ τῆς ἀκοῆς ὑπὸ τοῦ χρόνου κατασειόμενα καὶ μεταβάλλοντα διαπῆξαι καὶ στηρίξαι τῇ γραφῇ πρὸς τὸ στάσιμον καὶ μονιμώτερον.

Οἵτινες τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν ἀνελέξαντο.

Τὴν φιλόσοφον ἱστορίαν καὶ τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους Πορφύριος καὶ Σωτίων ἀνελέξαντο.

ξαντο. Ἀλλ' ὁ μὲν Πορφύριος (οὕτω συμβὰν) εἰς Πλάτωνα ἐτελεύτα καὶ τοὺς ἐκείνου χρόνους· Σωτίων δὲ καὶ καταβὰς φαίνεται, καίτοι γε ὁ Πορφύριος ἦν νεώτερος. Τῆς δὲ ἐν τῷ μέσῳ φορᾶς φιλοσόφων τε ἀνδρῶν καὶ σοφιστῶν ἀδιηγήτου γενομένης κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ ποικίλον τῆς ἀρετῆς, Φιλόστρατος μὲν ὁ Λήμνιος τοὺς τῶν ἀρίστων σοφιστῶν ἐξ ἐπιδρομῆς μετὰ χάριτος παρέπτυσε βίους, φιλοσόφων δὲ οὐδεὶς ἀκριβῶς ἀνέγραψεν· ἐν οἷς Ἀμμώνιός τε ἦν ὁ ἐξ Αἰγύπτου, Πλουτάρχου τοῦ θειοτάτου γεγονὼς δι- 6.
δάσκαλος, Πλούταρχός τε αὐτὸς ἡ φιλοσοφίας ἁπάσης ἀφροδίτη καὶ λύρα, Εὐφράτης τε ὁ ἐξ Αἰγύπτου, καὶ Δίων ὁ ἐκ Βιθυνίας ὃν ἐπεκάλουν Χρυσόστομον, Ἀπολλώνιός τε ὁ ἐκ Τυάνων, οὐκέτι φιλόσοφος· ἀλλ' ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον. Τὴν γὰρ Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ζηλώσας, πολὺ τὸ θειότερον καὶ ἐνεργὸν κατ' αὐτὴν ἐπεδείξατο. Ἀλλὰ τὸ μὲν ἐς τοῦτον ὁ Λήμνιος ἐπετέλεσε Φιλόστρατος, βίον ἐπιγράψας Ἀπολλωνίου τὰ βιβλία, δέον ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ καλεῖν. Καρνεάδης δὲ ἦν κατὰ τούτους τοὺς χρόνους, καὶ τῶν κατὰ κυνισμὸν οὐκ ἀφανὴς, εἴ τινα καὶ κυνισμοῦ χρὴ λόγον ποιεῖσθαι, παρ' οἷς ἦν Μουσώνιος καὶ Δημήτριος καὶ Μένιππος, καὶ ἕτεροί γέ τινες πλείους· οὗτοι δὲ ἦσαν ἐπιφανέστεροι. Τούτων δὲ σαφεῖς μὲν

καὶ ἀκριβεῖς οὐκ ἦν ἀνευρεῖν τοὺς βίους, ἅτε
μηδενὸς συγγεγραφότος, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι·
ἱκανοὶ δὲ αὐτῶν ἦσάν τε καί εἰσι βίοι τὰ γράμ-
ματα, τοσαύτης ἀνάμεστα παιδείας καὶ θεωρίας,
ἥ τε ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων
διήρατο καὶ ἀνέβλεψε φύσιν, τὴν ἄγνοιαν τῶν
δυναμένων ἀκολουθεῖν, ὡς ἀχλύν τινα, σκεδά-
σασα. Αὐτίκα οὖν ὁ θεσπέσιος Πλούταρχος τόν
τε ἑαυτοῦ βίον ἀναγράφει τοῖς βιβλίοις ἐνδιε-
σπαρμένως καὶ τὸν τοῦ διδασκάλου, καὶ ὅτι
γε Ἀμμώνιος Ἀθήνησιν ἐτελεύτα, οὐ βίον προ-
σειπών. Καίτοι γε τὸ κάλλιϛον αὐτοῦ τῶν συγ-
γραμμάτων εἰσὶν οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι
τῶν ἀρίϛων κατὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀνδρῶν· ἀλλὰ
9. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου καθ' ἕκαστον τῶν
βιβλίων ἐγκατέσπειρεν, ὥστε, εἴ τις ὀξυδορκοίη
περὶ ταῦτα, καὶ ἀνιχνεύοι κατὰ τὸ προσπῖπτον
καὶ φαινόμενον, καὶ σωφρόνως τὰ κατὰ μέρος
ἀναλέγοιτο, δύνασθαι τὰ πλεῖϛα τῶν βεβιωμέ-
νων αὐτοῖς εἰδέναι. Λουκιανὸς δὲ ὁ ἐκ Σαμοσά-
των, ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι, Δημώ-
νακτος φιλοσόφου κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους
βίον ἀνέγραψεν, ἐν ἐκείνῳ τε τῷ βιβλίῳ καὶ
ἄλλοις ἐλαχίϛοις δι' ὅλου σπουδάσας. Καὶ
ταῦτά γε εἰς μνήμην ἐγὼ τίθεμαι, τοῦτο συνορῶν,
ὅτι τὰ μὲν ἔλαθεν ἴσως ἡμᾶς, τὰ δὲ οὐκ ἔλαθεν.
Ἐκείνου δὲ καί περ πολλὴν ποιούμενος φροντίδα
καὶ

καὶ σπουδὴν, τοῦ συνεχῆ καὶ περιγεγραμμένην
εἰς ἀκρίβειαν ἱϛορίαν τινὰ λαβεῖν τοῦ Φιλοσόφου
καὶ ῥητορικοῦ βίου τῶν ἀρίϛων ἀνδρῶν, εἶτα οὐ
τυγχάνων τῆς ἐπιθυμίας, ταυτόν τι τοῖς ἐρῶσιν
ἐμμανῶς καὶ περιφλέκτως ἔπαθον. Καὶ γὰρ
ἐκεῖνοι τὴν μὲν ἐρωμένην αὐτὴν ὁρῶντες καὶ τὸ
περίψυκτον ἐν τῷ φαινομένῳ κάλλος, κάτω
νεύουσιν, ὃ ζητοῦσιν ἰδεῖν ἐξασθενοῦντες, καὶ
περιλαμπόμενοι· ἐὰν δὲ πέδιλον αὐτῆς ἢ πλό-
κιον ἢ ἐλλόβιον ἴδωσιν, ἐκείνοις καταθαῤῥοῦντες,
τὴν ψυχήν τε τῇ ὄψει προσαφιᾶσι καὶ κατατή-
κονται πρὸς τῷ θεάματι, τὰ σύμβολα τοῦ κάλ-
λους μᾶλλον ἢ τὸ κάλλος ὁρᾶν ἀνεχόμενοι καὶ
ϛέργοντες. Κἀγὼ πρὸς ταύτην ἐξώρμησα τὴν
γραφὴν, ὅσα ἢ κατὰ ἀκοὴν, ἢ κατὰ ἀνάγνωσιν,
ἢ κατὰ ἱϛορίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων μὴ
παρελθεῖν σιωπῇ καὶ βασκάνως, ἀλλ' εἰς ὅσον
οἷόν τε ἦν ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνή-
σαντα, παραδοῦναι τοῖς μετὰ ταῦτα ἢ βουλομέ- 10.
νοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν πρὸς τὸ
κάλλιϛον. Ἔσχε μὲν οὖν διακοπήν τινα καὶ
ῥῆξιν ὁ χρόνος διὰ τὰς κοινὰς συμφοράς· τρίτη
δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορὰ (ἡ μὲν γὰρ δευτέρα με-
τὰ τὴν Πλάτωνος πᾶσιν ἐμφανὴς ἀνακεκήρυ-
κται) κατὰ τοὺς Κλαυδίου καὶ Νέρωνος· τοὺς
γὰρ ἀθλίους καὶ ἐνιαυσίους οὐ χρὴ γράφειν (οὗ-
τοι δ' ἦσαν οἱ περὶ Γάλβαν, Βιτέλλιον, Ὄθωνα

Οὐεσπασιανὸς δὲ ὁ ἐπὶ τούτοις καὶ Τίτος καὶ ὅσοι μετὰ τούτους ἦρξαν), ἵνα μὴ τοῦτο σπουδάζειν δόξωμεν· πλὴν ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν, τὸ τῶν ἀρίςων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν. Ἀλλὰ εὐτυχές γε ὑπάρχει τοῖς βασιλεῦσι κατὰ τὴν συγγραφὴν, ὅτι τὸ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχον ἀριθμεῖται τῷ κατὰ τὴν τύχην. Νεμεσάτω δὲ μηδὲ εἷς, εἴ γε καὶ ἡμεῖς οὕτως ἀναγράφοντες τοὺς χρόνους, ἀφ' ὧν γε ἦν δυνατὸν συντεκμηριώσασθαι ἢ παραλαβεῖν τὴν προσήκουσαν ἀρχὴν, ἀπὸ τούτων εἰς τὸν λόγον ἐπιβησόμεθα.

ΠΛΩΤΙΝΟΣ.

Πλωτῖνος ἦν ἐξ Αἰγύπτου φιλόσοφος. Τὸ ἐξ Αἰγύπτου νῦν γράφων, καὶ τὴν πατρίδα προσθήσω. Λυκὼ ταύτην ὀνομάζουσι· καίτοι γε ὁ θεσπέσιος φιλόσοφος Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε, μαθητής τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων, καὶ συνεσχολακέναι τὸν βίον ἅπαντα ἢ τὸν πλεῖςον. Τούτου Πλωτίνου θερμοὶ βωμοὶ νῦν, καὶ τὰ βιβλία οὐ μόνον τοῖς πεπαιδευμένοις διὰ
13. χειρὸς ὑπὲρ τοὺς Πλατωνικοὺς λόγους, ἀλλὰ καὶ τὸ πολὺ πλῆθος, ἐάν τι παρακούσῃ δογμάτων, ἐς αὐτὰ κάμπτεται. Τὸν βίον αὐτοῦ πάντα Πορφύριος ἐξήνεγκεν, ὡς οὐδένα οἷόν τε ἦν πλέον

εἰσ-

εἰσφέρειν· ἀλλὰ καὶ πολλὰ τῶν βιβλίων ἑρμηνεύσας αὐτοῦ φαίνεται. Αὐτοῦ δὲ Πορφυρίου βίον ἀνέγραψεν οὐδὲ εἷς, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· ἀναλεγομένῳ δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν σημείων, τοιαῦτα ὑπῆρχε τὰ περὶ αὐτόν.

ΠΟΡΦΥ'ΡΙΟΣ.

Πορφυρίῳ Τύρος μὲν ἦν πατρὶς (ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις), καὶ πατέρες δὲ οὐκ ἄσημοι. Τυχὼν δὲ τῆς προσηκούσης παιδείας, ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν, ὡς Λογγίνου μὲν ἦν ἀκροατὴς, καὶ ἐκόσμει τὸν διδάσκαλον ἐντὸς ὀλίγου χρόνου. Λογγῖνος δὲ κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσεῖον, καὶ κρίνειν γε τοὺς παλαιοὺς ἐπετέτακτο, καθάπερ πρὸ ἐκείνου πολλοί τινες ἕτεροι, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος πάντων ἀριδηλότερος. Μάλχος δὲ κατὰ τὴν Σύρων πόλιν ὁ Πορφύριος ἐκαλεῖτο τὰ πρῶτα (τοῦτο δὲ δύναται βασιλέα λέγειν)· Πορφύριον δὲ αὐτὸν ὠνόμασε Λογγῖνος, ἐς τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος παράσημον τὴν προσηγορίαν ἀποτρέψας. Παρ' ἐκείνῳ δὴ τὴν ἄκραν ἐπαιδεύετο παιδείαν, γραμματικῆς τε εἰς ἄκρον ἁπάσης, ὥσπερ ἐκεῖνος, ἀφικόμενος καὶ ῥητορικῆς (πλὴν ὅσον οὐκ ἐπ' ἐκεί-

14. νην ἔνευσε), φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος. Ἦν γὰρ ὁ Λογγῖνος μακρῷ τῶν τότε ἀνδρῶν τὰ πάντα ἄριστος, καὶ τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται, καὶ τὸ φερόμενον θαυμάζεται. Καὶ εἴ τις κατέγνω τινὸς τῶν παλαιῶν, οὐ τὸ δοξασθὲν ἐκράτει πρότερον, ἀλλ' ἡ Λογγίνου πάντως ἐκράτει κρίσις. Οὕτω δὲ ἀχθεὶς τὴν πρώτην παιδείαν, καὶ ὑπὸ πάντων ἀποβλεπόμενος, τὴν μεγίστην Ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας, ἵνα κατάσχῃ διὰ σοφίας τὴν πόλιν, ἐπειδὴ τάχιστα εἰς αὐτὴν ἀφίκετο καὶ τῷ μεγίστῳ Πλωτίνῳ συνῆλθεν εἰς ὁμιλίαν, πάντων ἐπελάθετο τῶν ἄλλων, καὶ προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκείνῳ. Ἀκορέστως δὲ τῆς παιδείας ἐμφορούμενος καὶ τῶν πηγαίων ἐκείνων καὶ τεθειασμένων λόγων, χρόνον μέν τινα εἰς τὴν ἀκρόασιν ἤρκεσεν, ὡς αὐτός φησιν, εἶτα ὑπὸ τοῦ μεγέθους τῶν λόγων νικώμενος, τό τε σῶμα καὶ τὸ ἄνθρωπος εἶναι ἐμίσησε, καὶ διαπλεύσας εἰς Σικελίαν τὸν πορθμὸν καὶ τὴν Χάρυβδιν, ᾗπερ Ὀδυσσεὺς ἀναπλεῦσαι λέγεται, πόλιν μὲν οὔτε ἰδεῖν ὑπέμεινεν, οὔτε ἀνθρώπων ἀκοῦσαι φωνῆς (οὕτω τὸ λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἡδόμενον ἀπέθετο), συντείνας δὲ ἐπὶ Λιλύβαιον ἑαυτὸν (τὸ δέ ἐστι τῶν τριῶν ἀκρωτηρίων τῆς Σικελίας τὸ πρὸς Λιβύην ἀνατεῖνον καὶ ὁρῶν), ἔκειτο καταστένων καὶ ἀποκαρτερῶν, τροφήν τε οὐ προσιέμενος, καὶ ἀνθρώ-

πων

πων ἀλεεινῶν πάτον. Οὐδ᾽ ἀλαοσκοπίην ὁ μέγας
εἶχε Πλωτῖνος ἐπὶ τούτοις, ἀλλὰ κατὰ πόδας
ἑπόμενος, ἢ τὸν καταπεφευγότα νεανίσκον ἀνα-
ζητῶν, ἐπιτυγχάνει κειμένῳ, καὶ λόγων τε πρὸς
αὐτὸν ηὐπόρησε τὴν ψυχὴν ἀνακαλουμένων ἄρτι 17.
διίπτασθαι τοῦ σώματος μέλλουσαν, καὶ τὸ σῶμα
ἔῤῥωσεν ἐς κατοχὴν τῆς ψυχῆς. Καὶ ὁ μὲν
ἔμπνους τε ἦν καὶ διανίςατο, ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας
λόγους εἰς βιβλίον κατέθετο τῶν γεγραμμένων.
Τῶν δὲ φιλοσόφων τὰ ἀπόῤῥητα καλυπτόντων
ἀσαφείᾳ, καθάπερ τῶν ποιητῶν ταῖς μύθοις, ὁ
Πορφύριος τὸ φάρμακον τῆς σαφηνείας ἐπαι-
νέσας καὶ διαπείρας γευσάμενος, ὑπόμνημα γρά-
ψας, εἰς φῶς ἤγαγεν. Αὐτὸς μὲν οὖν ἐπὶ τὴν Ῥώ-
μην ἐπανῆλθε, καὶ τῆς περὶ λόγους εἴχετο σπου-
δῆς, ὥςε παρῄει καὶ εἰς τὸ δημόσιον κατ᾽ ἐπίδει-
ξιν· τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα
μὲν ἀγορὰ, πᾶσα δὲ πληθὺς ἀνέφερεν. Ὁ μὲν
γὰρ Πλωτῖνος τῷ τε τῆς ψυχῆς οὐρανίῳ καὶ τῷ
λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων, βαρὺς ἐδό-
κει καὶ δυσήκοος· ὁ δὲ Πορφύριος, ὥσπερ Ἑρμαϊ-
κή τις σειρὰ καὶ πρὸς ἀνθρώπους ἐπινεύουσα, διὰ
ποικίλης παιδείας, πάντα εἰς τὸ εὔγνωςον καὶ
καθαρὸν ἐξήγγελλεν. Αὐτὸς μὲν οὖν φησὶ (νέος
δὲ ὢν ἴσως ταῦτα ἔγραφεν, ὡς ἔοικεν), ἐπιτυχεῖν
χρηςηρίῳ μηδενὶ τῶν δημοσίων· ἐν δὲ αὐτῷ τῷ
βιβλίῳ καταγράφει, καὶ μετὰ ταῦτα ἄλλα

πραγματεύεται πολλὰ, ὅπως χρὴ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Φησὶ δὲ καὶ δαιμόνιόν τινα φύσιν ἀπὸ λουτροῦ τινὸς ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν· Καυσάθαν τοῦτον ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι. Συμφοιτηταὶ μὲν οὖν (ὡς αὐτὸς ἀναγράφει) κράτιςοί τινες ὑπῆρχον, Ὠριγένης τε καὶ Ἀμέριος καὶ Ἀκυλῖνος, καὶ συγγράμματά γε αὐτῶν περισώζεται, λόγος δὲ αὐτῶν οὐδὲ εἷς· πολὺ γὰρ τὸ
18. ἀκύθηρον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς, καὶ ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις. Ἀλλ' ὅ γε Πορφύριος ἐπαινεῖ τοὺς ἄνδρας τῆς δεινότητος, πᾶσαν μὲν αὐτὸς ἀνατρέχων χάριν, μόνος δὲ ἀναδεικνὺς καὶ ἀνακηρύττων τὸν διδάσκαλον, οὐδὲν παιδείας εἶδος παραλελοιπώς. Ἔςι γοῦν ἀπορῆσαι καθ' ἑαυτὸν καὶ θαυμάσαι, τί πλεῖόν ἐςι τῶν ἐσπουδασμένων· πότερον τὰ εἰς ὕλην ῥητορικὴν τείνοντα, ἢ τὰ εἰς γραμματικὴν ἀκρίβειαν φέροντα, ἢ ὅσα τῶν ἀριθμῶν ἤρτηται, ἢ ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν, ἢ ὅσα πρὸς μουσικὴν ῥέπει. Τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὐδὲ τὰ περὶ λόγου καταληπτὸν, οὔτε τὸν οἰκεῖον ἐφικτὸν λόγον· τὸ δὲ φυσικὸν καὶ θεουργὸν τελεταῖς ἀφείσθω καὶ μυςηρίοις· οὕτω παντομιγὲς πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς χρῆμά τι γέγονεν. Καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων ἄν τις μᾶλλον, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. Γάμοις τε ὁμιλήσας φαίνεται, καὶ πρὸς Μάρκελλάν γε αὐτοῦ

γυ-

γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται, ἥν φησιν ἀγαγέσθαι καὶ ταῦτα οὖσαν πέντε μητέρα τέκνων, οὐχ ἵνα παῖδας ἐξ αὐτῆς ποιήσηται, ἀλλ' ἵνα οἱ γεγονότες παιδείας τύχωσιν· ἐκ φίλου γὰρ ἦν αὐτοῦ τῇ γυναικὶ τὰ τέκνα προϋπάρξαντα. Φαίνεται δὲ ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθύ· πολλὰς γοῦν τοῖς ἤδη προπεπραγματευμένοις βιβλίοις θεωρίας ἐναντίας κατέλιπε, περὶ ὧν οὐκ ἔστιν ἕτερόν τι δοξάζειν, ἢ ὅτι προϊὼν ἕτερα ἐδόξασεν. Ἐν Ῥώμῃ δὲ λέγεται μεταλαχεῖν τὸν βίον.

Κατὰ τούτους ἦσαν τοὺς χρόνους καὶ τῶν ῥητορικῶν οἱ ἐπ' Ἀθήνησι προεστῶτες Παῦλός τε καὶ 21.
Ἀνδρόμαχος ἐκ Συρίας· τοὺς δὲ χρόνους ἐς Γαλλίηνον καὶ Κλαύδιον βιβάζειν συνέβαινεν, Τάκιτόν τε καὶ Αὐρηλιανὸν καὶ Πρόβον, καθ' οὓς ἦν καὶ Δέξιππος ὁ τὴν χρονικὴν ἱστορίαν συγγράψας, ἀνὴρ ἁπάσης παιδείας τε καὶ δυνάμεως λογικῆς ἀνάπλεως.

ΙΑΜΒΛΙΧΟΣ.

Μετὰ τούτους ὀνομαστότατος ἐπιγίνεται φιλόσοφος Ἰάμβλιχος, ὃς ἦν καὶ κατὰ γένος μὲν ἐπιφανὴς καὶ τῶν ἁβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων· πατρὶς δὲ ἦν αὐτῷ Χαλκίς· κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην ἐστὶν ἡ πόλις. Οὗτος Ἀνατολίῳ τῶν κατὰ Πορφύριον τὰ δεύτερα φερομένῳ συγγενόμενος, πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσο-

σοφίας ἤκμασεν· εἶτα μετ' Ἀνατόλιον Πορφυρίῳ προσθεὶς ἑαυτὸν, οὐκ ἔςιν ὅ, τι καὶ Πορφυρίῳ διήνεγκεν, πλὴν ὅσον κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. Οὔτε γὰρ εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται, οὔτε ἔχει λευκότητά τινα καὶ τῷ καθαρῷ καλλωπίζεται· οὐ μὴν οὐδὲ ἀσαφῆ παντελῶς τυγχάνει, οὐδὲ κατὰ τὴν λέξιν ἡμαρτημένα, ἀλλ' ὥσπερ ἔλεγε περὶ Ξενοκράτους ὁ Πλάτων, ταῖς Ἑρμαϊκαῖς οὐ τέθυται χάρισιν. Οὔκουν κατέχει τὸν ἀκροατὴν καὶ γοητεύει πρὸς τὴν ἀνάγνωσιν, ἀλλ' ἀποςρέφειν καὶ ἀποκναίειν τὴν ἀκοὴν ἔοικεν. Δικαιοσύνην δὲ ἀσκήσας, εὐηκοΐας ἔτυχε θεῶν τοσαύ-
22. της, ὥςε πλῆθος μὲν ἦσαν οἱ ὁμιλοῦντες, πανταχόθεν δὲ ἐφοίτων οἱ παιδείας ἐπιθυμοῦντες· ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς τὸ κάλλιςον δύσκριτον. Σώπατρος γὰρ ἦν ὁ ἐκ Συρίας, ἀνὴρ εἰπεῖν τε καὶ γράψαι δεινότατος, Αἰδέσιός τε καὶ Εὐςάθιος ἐκ Καππαδοκίας, ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος Θεόδωρός τε καὶ Εὐφράσιος, οἱ κατ' ἀρετὴν ὑπερέχοντες, ἄλλοι τε, πλῆθος οὐ πολὺ λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν, ὥςε θαυμαςὸν ἦν ὅτι πᾶσιν ἐπήρκει· καὶ γὰρ ἦν πρὸς ἅπαντας ἄφθονος. Ὀλίγα μὲν οὖν χωρὶς τῶν ἑταίρων καὶ ὁμιλητῶν ἔπραττεν ἐφ' ἑαυτοῦ, τὸ θεῖον σεβαζόμενος· τὰ δὲ πλεῖςα τοῖς ἑταίροις συνῆν, τὴν μὲν δίαιταν ὢν εὔκολος καὶ ἀρχαῖος, τῇ δὲ παρὰ πότον ὁμιλίᾳ τοὺς παρόν-

ρόν-

ρόντας καθηδύνων καὶ διαπιμπλὰς ὥσπερ νέκταρος. Οἱ δὲ ἀλήκτως ἔχοντες καὶ ἀκορέςως τῆς ἀπολαύσεως, ἠνώχλουν αὐτῷ συνεχῶς, καὶ προςησάμενοί γε τοὺς ἀξίους λόγου, πρὸς αὐτὸν ἔφασκον· „ τί δῆτα μόνος, ὦ διδάσκαλε θειότα-
„ τε, καθ' ἑαυτόν τινα πράττεις, οὐ μεταδιδοὺς
„ τῆς τελεωτέρας σοφίας ἡμῖν; καίτοι γε ἐκφέ-
„ ρεται πρὸς ἡμᾶς λόγος ὑπὸ τῶν σῶν ἀνδραπό-
„ δων, ὡς εὐχόμενος τοῖς θεοῖς μετεωρίζῃ μὲν
„ ἀπὸ τῆς γῆς πλέον ἢ δέκα πήχεις εἰκάζεσθαι·
„ τὸ σῶμα δέ σοι καὶ ἡ ἐσθὴς εἰς χρυσοειδές τι
„ κάλλος ἀμείβεται, παυομένῳ δὲ τῆς εὐχῆς
„ σῶμά τε γίνεται καὶ τῷ πρὶν εὔχεσθαι ὅμοιον,
„ καὶ κατελθὼν ἐπὶ τῆς γῆς τὴν πρὸς ἡμᾶς ποιῇ
„ συνουσίαν." Οὔ τι μάλα γελασείων, ἐγέλασεν ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις Ἰάμβλιχος· ἀλλ' εἰπὼν πρὸς αὐτοὺς, ὡς „ ὁ μὲν ἀπατήσας ὑμᾶς
„ οὐκ ἦν ἄχαρις, ταῦτα δὲ οὐχ οὕτως ἔχει· τοῦ
„ λοιποῦ δὲ οὐδὲν χωρὶς ὑμῶν πεπράξεται·" 25.
τοιαῦτα ἐπεδείξατο· εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφοντα ἦλθε παρὰ τοῦ διδασκάλου Χρυσανθίου τοῦ ἐκ Σάρδεων. Ἐκεῖνος δὲ ἦν Αἰδεσίου μαθητὴς, Αἰδέσιος δὲ ἀνὰ τοὺς πρώτους τοῦ Ἰαμβλίχου, καὶ τῶν ταῦτα πρὸς αὐτὸν εἰρηκότων. Ἔλεγεν οὖν ἐπιδείξεις αὐτοῦ μεγάλας τῆς θειότητος γεγενῆσθαι τάσδε. Ἥλιος μὲν ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὅρια, ἡνίκα συνανατέλλει τῷ καλουμένῳ κυνὶ,

καὶ θυσίας καιρὸς ἦν· ἡ δὲ εὐτρέπιστο ἔν τινι τῶν ἐκείνου προαστείων. Ὡς δὲ τὰ πάντα εἶχε καλῶς, ἐπὶ τὴν πόλιν ὑπέστρεφον, βάδην καὶ σχολαίως προϊόντες· καὶ γὰρ διάλεξις ἦν αὐτοῖς περὶ θεῶν τῇ θυσίᾳ πρέπουσα. Τὸν νοῦν ἐπιστήσας ὁ Ἰάμβλιχος μεταξὺ διαλεγόμενος, ὥσπερ ἀποκοπεὶς τὴν φωνὴν, καὶ τὰ ὄμματα εἰς τὴν γῆν ἀτρεμίζοντα χρόνον τινὰ ἐρείσας, ἀνά τε ἔβλεψεν εἰς τοὺς ἑταίρους, καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐξεβόησεν· „ἄλλην ὁδὸν πορευώμεθα, νεκρὸς γὰρ ἐντεῦθεν „ἔναγχος παρακεκόμισται.“ Ὁ μὲν οὖν ταῦτα εἰπὼν, ἄλλην ἐβάδιζε καὶ ἥτις ἐφαίνετο καθαρωτέρα, καὶ σὺν αὐτῷ τινὲς ὑπέστρεφον, ὅσοις τὸ καταλείπειν τὸν διδάσκαλον αἰσχύνης ἄξιον ἔδοξεν· οἱ δὲ πλείους καὶ φιλονεικότεροι τῶν ἑταίρων, ἐν οἷς καὶ ὁ Αἰδέσιος ἦν, ἔμειναν αὐτοῦ, τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τερατείαν φέροντες, καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες. Καὶ κατὰ μικρὸν ἐπανήεσαν οἱ θάψαντες τὸν τετελευτηκότα· οἱ δὲ οὐδὲ οὕτως ἀπέστησαν, ἀλλ' ἠρώτησαν εἰ ταύτην εἶεν παρεληλυθότες τὴν ὁδόν· οἱ δὲ, „ἀναγκαῖον ἦν“· ἄλλην
26. γὰρ οὐκ ἔφασαν ἔχειν. Ἔτι δὲ τούτου θειωδέστερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ πολλάκις, μικρὸν τοῦτο εἶναι φάσκοντες καὶ ὀσφρήσεως ἴσως που πλεονέκτημα, βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν ἑτέρου μείζονος. Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς „ἀλλ' „οὐκ ἐπ' ἐμοί γε τοῦτο“ ἔλεγεν „ἀλλ' ὅταν „και-

„ καιρὸς ᾖ.” Μετὰ δὲ χρόνον τινὰ δόξαν αὐτοῖς ἐπὶ τὰ Γάδαρα· θερμὰ δέ ἐςι λουτρὰ τῆς Συρίας, τῶν γε κατὰ τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐν Βαΐαις δεύτερα, ἐκείνοις δὲ οὐκ ἔςιν ἕτερα παραβάλλεσθαι. Πορεύονται δὲ κατὰ τὴν ὥραν εἰς τὰ Γάδαρα τοῦ ἔτους. Ὁ μὲν ἐτύγχανε λούμενος, οἱ δὲ συνελοῦντο, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν ἐνέκειντο. Μειδιάσας δὲ ὁ Ἰάμβλιχος „ ἀλλ' οὐκ εὐσεβὲς μὲν” ἔφη „ ταῦτα ἐπιδείκνυσθαι, ὑμῶν δὲ ἕνεκα πε„ πράξεται.” Τῶν θερμῶν κρηνῶν δύο, τὰς μὲν μικροτέρας, τῶν δὲ ἄλλων χαριεςέρας, ἐκέλευσεν ἐκπυνθάνεσθαι τοὺς ὁμιλητὰς παρὰ τῶν ἐπιχωρίων, ὅπως ἐκ παλαιοῦ προσωνομάζοντο. Οἱ δὲ τὸ προσταχθὲν ἐπιτελέσαντες „ ἀλλ' οὐκ ἔςι γε „ πρόφασις·” εἶπον „ ἀλλ' αὕτη μὲν ἜΡΩΣ „ καλεῖται, τῇ παρακειμένῃ δὲ ἈΝΤΈΡΩΣ ὄνο„ μα.” Ὁ δὲ εὐθὺς ἐπιψαύσας τοῦ ὕδατος (ἐτύγχανε δὲ καὶ ἐπὶ τῆς κρηπῖδος κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν καθήμενος), καὶ βραχέα τινὰ προσειπὼν, ἐξεκάλεσεν ἀπὸ τῆς κρήνης κάτωθεν παιδίον. Λευκὸν ἦν τὸ παιδίον καὶ μετρίως εὐμέγεθες, καὶ χρυσοειδεῖς αὐτῷ κόμαι τὰ μετάφρενα καὶ τὰ ςέρνα περιέςιλβον, καὶ ὅλον ἐῴκει λουομένῳ τε καὶ λελουμένῳ. Καταπλαγέντων δὲ τῶν ἑταίρων, „ ἐπὶ „ τὴν ἐχομένην” εἶπε „ κρήνην ἴωμεν”, καὶ ἡγεῖτο ἀπιὼν, καὶ σύννους ἦν. Εἶτα κἀκεῖ τὰ αὐτὰ δράσας, ἐξεκάλεσεν ἕτερον ἔρωτα τῷ προ- 29.
τέ-

τέρῳ παραπλήσιον ἅπαντα, πλὴν ὅσον αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι κατεκέχυντο. Καὶ περιεπλέκετό γε ἀμφότερα αὐτῷ τὰ παιδία, καί, καθάπερ γνησίου τινὸς πατρὸς ἐκφύντα, περιείχετο. Ὁ δὲ ἐκεῖνά τε ταῖς οἰκείαις ἀπέδωκε λήξεσι, καὶ, σεβαζομένων τῶν ἑταίρων, ἐξήει λουσάμενος. Οὐδὲν μετὰ τοῦτο ἐζήτησεν ἡ τῶν ὁμιλητῶν πληθὺς, ἀλλὰ ἀπὸ τῶν φανέντων δειγμάτων, ὥσπερ ὑπ' ἀῤῥήτου ῥυτῆρος εἵλκοντο, καὶ πᾶσιν ἐπίςευον. Ἐλέγετο δὲ καὶ παραδοξότερα καὶ τερατωδέςερα, ἐγὼ δὲ τούτων ἀνέγραφον οὐδὲν, σφαλερόν τι καὶ θεομισὲς πρᾶγμα ἡγούμενος εἰς συγγραφὴν ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐπεισάγειν ἀκοὴν διεφθαρμένην καὶ ῥέουσαν. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα γράφω δεδοικὼς ἀκοὴν οὖσαν, πλὴν ὅσα γε ἕπομαι ἀνδράσιν, οἳ, τοῖς ἄλλοις ἀπιςοῦντες, πρὸς τὴν τοῦ φανέντος αἴσθησιν συνεκάμφθησαν. Οὐδεὶς δὲ αὐτοῦ τῶν ἑταίρων ἀνέγραψεν, ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι· τοῦτο δὲ εἶπον, μετρίως Αἰδεσίου φήσαντος μήτε αὐτὸν γεγραφέναι, μήτε ἄλλον τινὰ τετολμηκέναι.

Κατὰ τοὺς Ἰαμβλίχου καιροὺς ἦν καὶ ὁ διαλεκτικώτατος Ἀλύπιος, ὃς ἔτυχε μὲν σώματος μικροτάτου, καὶ τὸ σῶμα πυγμαῖον παρέβαινεν ἐλάχιςον, ἐκινδύνευε δὲ καὶ τὸ φαινόμενον σῶμα ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι· οὕτω τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος, δαπανηθὲν εἰς τὸ θεοειδέςερον.

ῥοῦ. Ὥσπερ οὖν ὁ μέγας Πλάτων φησὶ τὰ θεῖα σώ-
ματα τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, 30
οὕτως ἄν τις εἴποι κἀκεῖνον ἐμβεβηκέναι τῇ ψυχῇ
καὶ συνέχεσθαι καὶ κρατεῖσθαι, ἢ παρὰ τοῦ Κρείτ-
τονος. Ζηλωτὰς μὲν οὖν εἶχε πολλοὺς ὁ Ἀλύ-
πιος, ἀλλ' ἡ παίδευσις ἦν μέχρι συνουσίας μόνης,
βιβλίον δὲ προέφερεν οὐδὲ εἷς· ὥςε μάλα ἀσμέ-
νως πρὸς τὸν Ἰάμβλιχον ἀπέτρεχον, ὡς ἐκ πη-
γῆς ὑπερβλυζούσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν,
ἐμφορησόμενοι. Κατὰ δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξό-
μενον ἄνω, καὶ συνέτυχόν ποτε ἀλλήλοις ἢ συνήν-
τησαν ὥσπερ ἀςέρες, καὶ περιεκαθέσθη γε αὐ-
τοὺς θέατρον οἷον εἰκάσαι μεγάλου μουσείου.
Ἰαμβλίχου δὲ τὸ ἐπερωτηθῆναι μᾶλλον ὑπομεί-
ναντος ἢ τὸ ἐπερωτᾷν, ὁ Ἀλύπιος παρὰ πᾶσαν
ὑπόνοιαν ἀφεὶς ἅπασαν φιλόσοφον ἐρώτησιν, τοῦ
δὲ θεάτρου γενόμενος, „εἰπέ μοι, φιλόσοφε,"
πρὸς αὐτὸν ἔφη „ὁ πλούσιος ἢ ἄδικος ἢ ἀδίκου
„κληρονόμος, ναὶ ἢ οὔ; τούτων γὰρ μέσον οὐ-
„δέν." Ὁ δὲ τὴν πληγὴν τοῦ λόγου μισήσας,
„ἀλλ' οὐχ οὗτός γε," ἔφη „θαυμασιώτα-
„τε πάντων ἀνδρῶν, ὁ τρόπος τῆς ἡμετέρας
„διαλέξεως, εἴ τῳ τι περιττόν ἐςι κατὰ τὰ ἐκ-
„τὸς, ἀλλ' εἴ τι πλεονάζει κατὰ τὴν οἰκείαν ἀ-
„ρετὴν φιλοσόφῳ καὶ πρέπουσαν." Ταῦτα
εἰπὼν ἀπεχώρησε, καὶ διαναςάντος οὐκ ἦν σύλ-
λογος. Ἀπελθὼν δὲ καὶ γενόμενος ἐφ' ἑαυτοῦ,

καὶ τὴν ὀξύτητα θαυμάσας, πολλάκις τε ἰδίᾳ
συνέτυχεν αὐτῷ, καὶ οὕτως ὑπερηγάσθη τὸν ἄν-
δρα τῆς ἀκριβείας καὶ συνέσεως, ὥστε καὶ ἀπελ-
θόντος βίον συνέγραψε. Καὶ ἐνέτυχεν ὁ ταῦτα
γράφων τοῖς γεγραμμένοις· τὰ γεγραμμένα δὲ
33 ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο, καὶ νέφος αὐτοῖς
ἐπέτρεχε βαθὺ, οὔ τι δι' ἀσάφειαν τῶν λεγομέ-
νων, ἀλλὰ διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου λόγον
μακρόν τινα, καὶ διαλέξεων οὐ προσῆν μνήμη λό-
γον ἐχουσῶν. Ἀποδημίας τε εἰς τὴν Ῥώμην
ἔφραζε τὸ βιβλίον, αἷς οὔτε αἰτία προσῆν, οὔτε
τὸ τῆς ψυχῆς συνεφαίνετο μέγεθος. Ἀλλ' ὅτι
μὲν εἵποντο πολλοὶ τεθηπότες τὸν ἄνδρα παραδη-
λοῦται· ὅ, τι δὲ εἶπεν ἢ ἔπραξεν ἀξιόλογον, οὐκ
ἐπιφαίνεται· ἀλλ' ἔοικεν ὁ θαυμάσιος Ἰάμβλιχος
ταυτὸν πεπονθέναι τοῖς γραφικοῖς, οἳ τοὺς ἐν ὥρᾳ
γράφοντες, ὅταν χαρίσασθαί τι παρ' ἑαυτῶν εἰς
τὴν γραφὴν βουληθῶσι, τὸ πᾶν εἶδος τῆς ὁμοιώ-
σεως διαφθείρουσιν, ὥστε ἅμα τε τοῦ παραδείγμα-
τος ἡμαρτηκέναι καὶ τοῦ κάλλους. Οὕτω κἀκεῖ-
νος ἐπαινέσαι προελόμενος διὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ
μὲν μέγεθος ἐμφαίνει τῶν καθ' ἑαυτὸν ἐν τοῖς δι-
καστηρίοις κολάσεων καὶ ἀτυχημάτων, αἰτίας δὲ
ἐπὶ τούτοις ἢ προφάσεις οὔτε πεφυκὼς ἐξηγεῖσθαι
πολιτικῶς οὔτε προελόμενος, τὸν πάντα χαρα-
κτῆρα συνέχεε τοῦ βίου, μόλις τοῦτο καταλιπὼν
τοῖς ὀξυδορκοῦσι ξυλλαβεῖν, ὅτι τὸν ἄνδρα ἐθαύ-

μα-

μαζε, καὶ διαφερόντως αὐτοῦ τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν καὶ τὸ ἀνέκπληκτον, τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο. Ἐξ Ἀλεξανδρείας δὲ οὗτος ἦν. Καὶ τὰ μὲν εἰς Ἀλύπιον ταῦτα. Καὶ ἐτελεύτα γε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γηραιὸς, Ἰάμβλιχός τε ἐπ' αὐτῷ, πολλὰς ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Ταύτης ὁ ταῦτα γράφων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Ἄλλοι μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ τῶν εἰρημένων ὁμιλητῶν διεκρίθησαν εἰς ἅπασαν τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν· 34
Αἰδέσιος δὲ κατέλαβε τὸν Μύσιον Πέργαμον.

ΑΙ'ΔΕ'ΣΙΟΣ.

Ἐκδέχεται δὲ τὴν Ἰαμβλίχου διατριβὴν καὶ ὁμιλίαν ἐς τοὺς ἑταίρους Αἰδέσιος ὁ ἐκ Καππαδοκίας. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον, πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει πολὺς, καὶ ὅ γε πατὴρ αὐτὸν ἐκπέμψας ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικὴν ἐκ Καππαδοκίας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, εἶτα ἐκδεχόμενος, ὡς θησαυρὸν ἐπὶ τῷ παιδὶ εὑρήσων, ἐπειδή ποτε ἐπανελθόντος, φιλοσοφοῦντα ᾔσθετο, τῆς οἰκίας ὡς ἀχρεῖον ἀπήλαυνε. Καὶ ἐκδιώκων „τί γὰρ" ἔφη „φιλοσοφία ὠφελεῖ;" ὁ δὲ ὑποστραφεὶς „οὐ μικρὰ, πάτερ," ἔφη, πατέρα καὶ διώκοντα προσκυνῶν. Καὶ τοῦτο ἀκούσας ὁ πατὴρ, ἀνά τε ἐκαλέσατο τὸν παῖδα, καὶ τὸ

ἦθος ἐθαύμασε. Καὶ ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων ἐς τὴν ἔτι λειπομένην παιδείαν. Καὶ ὁ μὲν τὸν παῖδα προπέμψας εὔθυμος ἦν, καὶ περιέχαιρεν, ὡς θεοῦ γεγονὼς μᾶλλον ἢ ἀνθρώπου πατήρ· ὁ δὲ τοὺς ἄλλους ἅπαντας παραδραμὼν, ὅσοι τῶν τότε ἦσαν εὐκλεέςεροι καὶ ὧν ἐτύγχανεν ἀκηκοὼς, καὶ πείρᾳ τὴν σοφίαν συλλεξάμενος, ἐπὶ τὸν ἐρικυδέςατον Ἰάμβλιχον οὐ μακρὰν ὁδὸν ἐκ Καππαδοκίας εἰς Συρίαν συνέτεινε καὶ διήνυεν. Ὡς δὲ εἶδέ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος, ἐξεκρέματο τῶν λόγων, καὶ τῆς ἀκροάσεως οὐκ ἐνεπίμπλατο· ἐς δ' τελευτῶν Αἰ-
37. δέσιός τε ἐγένετο καὶ μικρὸν ἀποδέων Ἰαμβλίχου, πλὴν ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει. Τούτων γὰρ οὐδὲν εἴχομεν ἀναγράφειν, ὅτι τὸ μὲν ἐπέκρυπτεν ἴσως Αἰδέσιος αὐτὸς διὰ τοὺς χρόνους (Κωνςαντῖνος γὰρ ἐβασίλευε, τά τε τῶν ἱερῶν ἐπιφανέςατα καταςρέφων καὶ τὰ τῶν Χριςιανῶν ἀνεγείρων οἰκήματα), τὰ δὲ ἴσως καὶ τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριςον πρὸς μυςηριώδη τινὰ σιωπὴν καὶ ἱεροφαντικὴν ἐχεμυθίαν ἐπιῤῥεπὲς ἦν καὶ συνεκέκλιτο. Ὁ γοῦν ταῦτα γράφων ἐκ παιδὸς ἀκροατὴς Χρυσανθίου γενόμενος, μόλις εἰς εἰκοςὸν ἔτος ἠξιοῦτο τῶν ἀληθεςέρων, οὕτω μέγα τι χρῆμα εἰς ἡμᾶς τῆς Ἰαμβλίχου φιλοσοφίας διετάθη καὶ συμπαρέτεινε τῷ χρόνῳ. Ἰαμβλίχου δὲ καταλιπόντος τὸ ἀνθρώπειον, ἄλλοι

μὲν ἀλλαχῇ διεσπάρησαν, καὶ οὐδεὶς ἦν ἔξω Φήμης καὶ ἄγνωστος. Σώπατρος δὲ ὁ πάντων δεινότερος, διά τε φύσεως ὕψος καὶ ψυχῆς μέγεθος, οὐκ ἐνεγκὼν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις ὁμιλεῖν, ἐπὶ τὰς βασιλικὰς αὐλὰς ἔδραμεν ὀξὺς, ὡς τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ. Καὶ ἐς τοσοῦτόν γε ἐξίκετο σοφίας καὶ δυνάμεως, ὡς ὁ μὲν βασιλεὺς ἑαλώκει τε ὑπ' αὐτῷ, καὶ δημοσίᾳ σύνεδρον εἶχεν, εἰς τὸν δεξιὸν καθίζων τόπον, ὃ καὶ ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιστον· οἱ δὲ παραδυναστεύοντες ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ πρὸς βασιλείαν ἄρτι φιλοσοφεῖν μεταμανθάνουσαν, τὸν Κερκώπων ἐπετήρουν καιρὸν, οὐ τὸν Ἡρακλέα καθεύδοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλογον ἐγρηγορυῖαν Τύχην, καὶ συλλόγους τε λαθραίους ἐποιοῦντο, καὶ οὐκ ἔστι καθ' ὅ, τι μέρος τῆς κακοδαίμονος 38.
ἐπιβουλῆς ἠμέλουν. Ὥσπερ οὖν ἐπὶ τοῦ παλαιοῦ καὶ μεγάλου Σωκράτους, ἁπάντων Ἀθηναίων (εἰ καὶ δῆμος ἦσαν) οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφὴν, ὃν γε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν, εἰ μὴ μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ τῶν Διονυσίων τῆς ἑορτῆς καὶ παννυχίδος ἀνειμένῳ ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας καὶ τῶν εὐκόλων καὶ σφαλερῶν παθῶν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἐξευρημένων, πρῶτος Ἀριστοφάνης ἐπὶ διεφθαρμέναις ψυχαῖς τὸν γέλωτα ἐ-

πεισαγαγὼν, καὶ τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορ-
χήματα, τό, τε θέατρον ἀνέπεισεν, ἐπὶ τοσαύτῃ
σοφίᾳ ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος, καὶ νε-
φελῶν διαγράφων εἴδη καὶ σχήματα καὶ τἄλλα
ὅσα κωμῳδία ληρεῖν εἴωθεν εἰς γέλωτος κίνησιν.
Ὡς δὲ εἶδον ἐγκεκλικὸς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον,
κατηγορίας ἥψαντό τινες, καὶ τὴν ἀσεβῆ γραφὴν
εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν. Καὶ δῆμος ὅλος ἐπ' ἀν-
δρὸς ἠτύχει φόνῳ. Ἔστι γὰρ ἐκ τῶν χρόνων λο-
γιζομένῳ συλλαβεῖν ὅτι, Σωκράτους ἀπελθόντος
βιαίως, οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν Ἀθηναίοις ἐπράχθη,
ἀλλ' ἥ τε πόλις ὑπέδωκε, καὶ διὰ τὴν πόλιν τὰ τῆς
Ἑλλάδος ἅπαντα συνεφθάρη. Οὕτω καὶ τότε
συνορᾶν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα.
Ἡ μὲν γὰρ Κωνσταντινούπολις, τὸ ἀρχαῖον Βυ-
ζάντιον, κατὰ μὲν τοὺς παλαιοὺς χρόνους Ἀθη-
ναίοις παρεῖχε τὴν σιτοπομπέιαν, καὶ περιττὸν
ἦν τὸ ἐκεῖθεν ἀγώγιμον· ἐν δὲ τοῖς καθ' ἡμᾶς
καιροῖς, οὐδὲ τὸ ἀπ' Αἰγύπτου πλῆθος τῶν ὁλκά-
41. δων, οὐδὲ τὸ ἐξ Ἀσίας ἁπάσης, Συρίας τε καὶ
Φοινίκης καὶ τῶν ἄλλων ἐθνῶν συμφερόμενον πλῆ-
θος σίτου, κατὰ ἀπαγωγὴν φόρου, ἐμπλῆσαι
καὶ κορέσαι τὸν μεθύοντα δύναται δῆμον, ὃν Κων-
σταντῖνος, τὰς ἄλλας χηρώσας πόλεις ἀνθρώπων,
εἰς τὸ Βυζάντιον μετέστησε, καὶ πρὸς τοὺς ἐν ταῖς
θεάτροις κρότους παραβλυζόντων κραιπάλης ἀν-
θρώπων ἑαυτῷ συνεστήσατο, σφαλλομένων ἀνθρώ-
πων

πων ἀγαπῆσαι ἐγκώμια καὶ μνήμην ὀνόματος τῶν
μόλις ὑπὸ συνηθείας φθεγγομένων τοὔνομα. Συμ-
βέβηκε δὲ καὶ τῇ θέσει τοῦ Βυζαντίου μηδὲ εἰς
πλοῦν ἁρμόζειν τῶν καταφερομένων πλοίων, ἂν
μὴ καταπνεύσῃ νότος ἀκραφνὴς καὶ ἄμικτος· καὶ
τότε δὴ τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν
ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ
παρεθέντες συνῄεσαν ἐς τὸ θέατρον, καὶ σπάνις
ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου, καὶ τὸν βασιλέα κα-
τεῖχεν ἀθυμία. Καὶ οἱ πάλαι βασκαίνοντες,
εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον, „ἀλλὰ Σώ-
„ πατρός γε" ἔφασαν „ ὁ παρὰ σοῦ τιμώμενος
„ κατέδησε τοὺς ἀνέμους δι' ὑπερβολὴν σοφίας,
„ ἣν καὶ αὐτὸς ἐπαινεῖς, καὶ δι' ἣν ἔτι τοῖς βα-
„ σιλείοις ἐγκάθηται θρόνοις." Καὶ ὁ Κωνσταντῖ-
νος ταῦτα ἀκούσας καὶ συμπεισθεὶς, κατακοπῆναι
κελεύει τὸν ἄνδρα, καὶ ἐγίνετο διὰ τοὺς βασκαί-
νοντας ταῦτα θᾶττον ἢ ἐλέγετο. Ὁ δὲ τῶν κα-
κῶν ἁπάντων αἴτιος ἦν Ἀβλάβιος, ἔπαρχος μὲν
τῆς βασιλικῆς αὐλῆς, ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρευ-
δοκιμούμενος ἀπήγχετο. Ἐμοὶ δὲ, ὥσπερ
προείρηται, πεπαιδευμένων ἀνδρῶν εἰς πᾶσαν
παιδείαν ἀναγράφοντι βίους, τὰ εἰς τὴν ἐμὴν 42.
ἀκοὴν σωζόμενα, διάφορον οὐδὲν εἰ καὶ τῶν εἰς
αὐτοὺς ἐξημαρτηκότων βραχέα τινὰ ἐπιδρά-
μοιμι.

Ἀβλαβίῳ τῷ τὸν φόνον ἐργασαμένῳ γένος ἦν

 ἀ-

ἀδοξότατον, καὶ τὰ ἐκ πατέρων τοῦ μετρίου καὶ φαύλου ταπεινότερα. Καὶ λόγος τε ὑπὲρ αὐτοῦ τοιοῦτος διασώζεται, καὶ οὐδεὶς τοῖς λεγομένοις ἀντέλεγεν. Τῶν ἐξ Αἰγύπτου τις περὶ τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων, παρελθὼν εἰς τὴν πόλιν (ἱκανοὶ δέ εἰσιν Αἰγύπτιοι καὶ δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν· εἰκὸς δὲ αὐτοὺς καὶ οἴκοθεν οὕτω παιδεύεσθαι·), παρελθὼν δὲ ὅμως, εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων, καὶ ξηρός τε εἶναι πολλὴν ἀνύσας ὁδὸν ἔφασκεν καὶ ὑπὸ δίψους αὐτίκα μάλα ἀποπεπνίξεσθαι, καὶ γλυκὺν ἠρτυμένον ἐγχεῖν ἐκέλευσε τὸν οἶνον, καὶ προέκειτο τὸ ἀργύριον. Ἡ δὲ προεστῶσα τοῦ καπηλείου τὸ κέρδος ὁρῶσα, πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν παρεσκευάζετο καὶ διετρόχαζεν. Ἡ δὲ ἐτύγχανε μὲν ἱκανὴ καὶ μαιώσασθαι γυναῖκας ἐπὶ τῷ λοχεύεσθαι. Προθεμένης αὐτῆς τὴν κύλικα τῷ Αἰγυπτίῳ καὶ τὸν ἠρτυμένον οἶνον καταχεομένης, προσδραμοῦσά τις ἐκ γειτόνων „ἀλλὰ κινδυνεύει σοι" εἶπε λέγουσα πρὸς τὸ οὖς „ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν ἡ φίλη καὶ συγγενής" (καὶ γὰρ οὕτως εἶχεν) „εἰ μὴ θᾶττον ἀφίκοιο." Καὶ ἡ μὲν ταῦτα ἀκούσασα καὶ καταλιποῦσα τὸν Αἰγύπτιον, πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν, κεχηνότα, κἀκείνην ἀπολύσασα τῶν ὠδίνων, καὶ συντελέσασά γε ὅσα ἐπὶ ταῖς λοχείαις γίνεται, παρῆν αὐτίκα, διακαθήρασα τὰς χεῖρας, πρὸς

πρὸς τὸν ξένον. Ὡς δὲ ἀγανακτοῦντα κατέλαβε καὶ τῷ θυμῷ περιζέοντα, τὴν αἰτίαν ἀπήγγειλεν ἡ γυνὴ τῆς βραδυτῆτος. Ὡς δὲ ἤκουσεν ὁ βέλτιςος Αἰγύπτιος καὶ πρὸς τὴν ὥραν εἶδεν, ὀξέως μᾶλλον ἐδίψησεν ἐξειπεῖν τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἐπελθὸν ἢ τὸ τοῦ σώματος θεραπεῦσαι πάθος, καὶ μέγα φθεγξάμενος „ ἀλλ᾽ ἄπιθί γε, ὦ γῦναι· „ φράζε τῇ τεκούσῃ ὅτι μικροῦ βασιλέα τέτοκε·" καὶ τοῦτο δηλώσας, ἑαυτόν τε ἐπλήρωσεν ἀφθόνως τῆς κύλικος, καὶ τὸ ὄνομα ὅςις εἴη κατέλιπε τῇ γυναικὶ εἰδέναι. Καὶ ὁ τεχθεὶς ἦν Ἀβλάβιος, καὶ τοσοῦτον ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης Τύχης, ὥςε οὕτω πλείονα ἐδύνατο τοῦ βασιλεύοντος, ὥςε καὶ Σώπατρον ἀπέκτεινεν, αἰτίαν ἐπενεγκὼν τῆς Σωκρατικῆς εὐηθεςέραν, ὥσπερ ἀτάκτῳ δήμῳ τῷ τότε βασιλεύοντι. Κωνςαντῖνος μὲν οὖν καὶ Ἀβλάβιον τιμῶν ἐκολάζετο, καὶ ὅπως γε ἐτελεύτα ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου γέγραπται. Ἀβλαβίῳ δὲ τὸν παῖδα κατέλιπε Κωνςάντιον, συμβασιλεύσαντα μὲν αὐτῷ, διαδεξάμενον δὲ τὴν ἀρχὴν τοῦ πατρὸς σὺν Κωνςαντίνῳ καὶ Κώνςαντι τοῖς ἀδελφοῖς. Ἐν δὲ τοῖς κατὰ τὸν θειότατον Ἰουλιανὸν ἀκριβέςερον ταῦτα εἴρηται. Διαδεξάμενος δὲ ὁ Κωνςάντιος τὴν βασιλείαν καὶ κληρωθεὶς ὅσα γε ἐκληρώθη (ταῦτα δὲ ἦν τὰ ἐξ Ἰλλυρίων εἰς τὴν ἑώαν καθήκοντα), τὸν μὲν Ἀβλάβιον αὐτίκα παραλύει 45.

τῆς ἀρχῆς, ἄλλο δὲ περὶ αὐτὸν ἑταιρικὸν συνέστησε. Καὶ ὁ μὲν Ἀβλάβιος τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρία πάλαι παρεσκευασμένα, βασιλικάς τε κα-
46. ταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα, διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις, πάντων ἀνθρώπων θαυμαζόντων ὅτι βασιλεύειν οὐ βούλεται. Ὁ δὲ Κωνστάντιος ἐγγύθεν ἐκ τῆς τοῦ πατρὸς πόλεως ξιφηφόρους τινὰς ἐπ' αὐτὸν ἐκπέμψας οὐκ ὀλίγους, τοῖς μὲν πρώτοις ἐκέλευσεν ἀποδιδόναι γράμματα. Καὶ προσεκύνησάν γε αὐτὸν ὥσπερ νομίζουσι Ῥωμαῖοι βασιλέα προσκυνεῖν, οἱ τὰ γράμματα ἐγχειρίζοντες· καὶ ὃς μάλα σοβαρῶς δεξάμενος τὰ γράμματα καὶ παντὸς ἀπολυθεὶς φόβου, τήν τε ἁλουργίδα τοὺς ἐλθόντας ἀπῄτει, βαρύτερος ἤδη γινόμενος, καὶ φοβερὸς ἦν τοῖς ὁρωμένοις. Οἱ δὲ ἔφασαν πρὸς αὐτὸν, αὐτοὶ μὲν τὰ γράμματα κομίζειν, πρὸ θυρῶν δὲ εἶναι τοὺς ταῦτα πεπιστευμένους. Καὶ ὁ μὲν ἐκείνους ἐκάλει μέγα φρονῶν καὶ τῇ γνώμῃ διηρμένος· οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν πλῆθός τε ἦσαν καὶ ξιφηφόροι πάντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἁλουργίδος ἐπῆγον αὐτῷ τὸν πορφύρεον θάνατον, κρεουργηδὸν, ὥσπερ τι τῶν ἐν ταῖς εὐωχίαις ζῶον, κατακόψαντες. Καὶ ταῦτα ἔτισε Σωπάτρῳ δίκην ὁ πάντα εὐδαίμων Ἀβλάβιος.

Τούτων δὴ οὕτω κεχωρηκότων καὶ τῆς Προνοίας οὐκ ἀφιείσης τὸ ἀνθρώπινον, ὁ τῶν περιλειφθέντων ἐνδοξότατος Αἰδέσιος κατελίπετο· καταφυ-

γὼν

γὼν δὲ ἐπί τινα μαντείαν δι' εὐχῆς ἥπερ ἐπίςευε μάλιςα (αὕτη δὲ ἦν δι' ὀνείρατος), ὁ μὲν θεὸς ἐφίςατο πρὸς τὴν εὐχὴν, καὶ ἔχρησεν ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ τάδε· ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι, τὸν μὲν νοῦν ἐμέμνητο τῶν εἰρημένων, τὸ δὲ ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες τῶν ἐπῶν περιέφευγεν αὐτὸν καὶ διωλίσθαινε. Τόν τε οὖν παῖδα καλεῖ, τὴν ὄψιν καὶ τὸ πρόσωπον 49.
ἀποσμῆσαι τῷ ὕδατι βουλόμενος, καὶ ὁ θεράπων πρὸς αὐτὸν ἔλεγεν, „ἀλλ' ἡ ἀριςερά γε χεὶρ ἔξωθεν κατάπλεως ἐςὶ γραμμάτων." Καὶ δς εἶδε καὶ τὸ πρᾶγμα θεῖον εἶναι συνεφρόνησε, καὶ προσκυνήσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ τὰ γεγραμμένα, εὗρε τὸν χρησμὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς γεγραμμένον. Ἔςι δὲ οὗτος·

Δοιῶν μοιράων ἐπὶ νήμασι νήματα κεῖται,
Εἵνεκα σῆς βιοτῆς. Εἰ μὲν πτολίεθρ' ἀγαπάζοις,
Ἄςεά τ' αὖ φωτῶν, καί σοι κλέος ἄφθιτον ἔςαι,
Ἀνδρῶν ποιμαίνοντι νέων θεοείκελον ὁρμήν.
Ἢν δ' αὖ ποιμαίνῃς μήλων νομὸν ἠδ' ἔτι ταύρων,
Δὴ τότε σαυτὸν ἔελπε συνήορα καὶ μακάρεσσιν
Ἔμμεναι ἀθανάτοισι. Λῖνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

Καὶ ὁ μὲν χρησμὸς ταῦτα εἶχεν· ὁ δὲ ἑπόμενος, ὥσπερ ἕπεσθαι χρὴ, πρὸς τὴν κρείττονα ὁδὸν συνηπείγετο, καὶ χωρίδιόν τέ τι περιεσκόπει καὶ

πρὸς

πρὸς αἰπόλου τινὸς ἢ βοτῆρος ἑαυτὸν ἐνέτεινε βίον· τοὺς δὲ λόγων δεομένους ἢ παιδείας διὰ τὸ προκατακεχυμένον κλέος οὐκ ἐλάνθανεν, ἀλλ' ἀνιχνεύοντες αὐτὸν περιεστήκεσαν, ὥσπερ κύνες ὠρυόμενοι περὶ τὰ πρόθυρα, καὶ διασπάσασθαι ἀπειλοῦντες, εἰ τοσαύτην καὶ τηλικαύτην σοφίαν ἐπὶ τὰ ὄρη καὶ τοὺς κρημνοὺς καὶ τὰ δένδρα τρέποι, καθάπερ οὐδὲ ἄνθρωπος γεγονὼς οὐδὲ εἰδὼς τὸ ἀνθρώπινον. Τοιούτοις δὲ λόγοις τε καὶ ἔργοις ἐκβιασθεὶς εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῇ χείρονι τῶν ὁδῶν, καὶ τὴν μὲν Καππαδοκίαν ἐξέλιπεν, Εὐσταθίῳ παραδοὺς ἐπιμελεῖσθαι
50. τῶν ἐκείνῃ (καὶ κατὰ γένος οὐκ ἀφεστήκεσαν)· αὐτὸς δὲ εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς, ὅλης Ἀσίας προτεινούσης αὐτῷ χεῖρας, ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ καθιδρύθη, καὶ παρ' ἐκεῖνον μὲν Ἕλληνές τε ἐφοίτων καὶ οἱ πρόσχωροι, καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρων ἔψαυεν.

Περὶ δὲ Εὐσταθίου καὶ ἀσεβές ἐστι παραλιπεῖν τὰ ἐς ἀλήθειαν φέροντα· παρὰ πάντων γὰρ συνωμολογεῖτο τὸν ἄνδρα τοῦτον ὀφθῆναι καὶ εἶναι κάλλιστον, καὶ εἰς πεῖραν λόγων ἐλθεῖν δεινότατον, τό, τε ἐπὶ τῇ γλώσσῃ καὶ τοῖς χείλεσιν αἱμύλιον οὐκ ἔξω γοητείας ἐδόκει. Καὶ τὸ μείλιχον καὶ ἥμερον ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ἐπήνθει καὶ συνεξεχεῖτο τοσοῦτον, ὥστε οἱ τῆς φωνῆς ἀκούσαντες καὶ τῶν λόγων, παραδόντες αὐτοὺς, καθά-

θάπερ οἱ τοῦ λωτοῦ γευσάμενοι, τῆς φωνῆς ἐξεκρέμαντο καὶ τῶν λόγων. Οὕτω δὴ πολύ τι τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων, ὥςε ὁ Βασιλεὺς αὐτὸν, καί τοι γε τοῖς τῶν Χριςιανῶν ἐνεχόμενος βιβλίοις, ἐπειδὴ θόρυβος αὐτὸν κατεῖχε, καὶ παρὰ τοῦ Περσῶν βασιλέως ἀνάγκη τις ἐπέκειτο, καὶ τὴν Ἀντιόχειαν ἤδη περιειργασμένου καὶ συντοξεύοντος, ὅς γε τὴν ἄκραν τὴν ὑπερκειμένην τοῦ θεάτρου καταλαβὼν ἀδοκήτως καὶ ἐξαπιναίως, τὸ πολὺ πλῆθος τῶν θεωμένων συνετόξευσε καὶ διέφθειρε· τούτων δὲ ὅμως κατεχόντων, οὕτως πάντες ἦσαν ἠρημένοι καὶ κατακεκηλημένοι, ὥςε μὴ κατοκνῆσαί τινα Ἕλληνα ἄνθρωπον ἐς τὰ ὦτα τοῦ βασιλέως παραβαλεῖν· καί τοι γε εἰώθεσαν πρότερον οἱ βασιλεύοντες τοὺς κατὰ ςρατιὰν ἐπαινουμένους ἐπὶ τὰς πρεσβείας χειροτονεῖν, ἤτοι γε ςρατοπεδάρχας ἢ ὅσοι γε μετ' ἐκείνους 53. ἐς τὸ ἄρχειν ἐξηρημένοι. Τότε καὶ ἀνάγκης τυραννούσης, ὁ φρονιμώτατος ἁπάντων περιεσκοπεῖτο καὶ συνωμολογεῖτο Εὐςάθιος. Μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως, καὶ αὐτίκα παρῆν, καὶ τοσαύτη τις ἐπῆν ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν, ὥςε οἱ συμβουλεύσαντες τὴν πρεσβείαν δι' Εὐςαθίου πεμφθῆναι, ἀξιωμάτων τε ἔτυχον παρὰ τῷ βασιλεῖ μειζόνων, καὶ πρὸς τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὁ βασιλεὺς ἐπεκλίνετο. Τούτων μὲν οὖν τινὲς αὐτῷ καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, μεί-

μείζονα διάπειραν θέλοντες λαβεῖν, εἰ καὶ πρὸς τοὺς βαρβάρους ἔχοι τὸ αὐτὸ θελκτήριον ὁ ἄνθρωπος. Ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Περσῶν ἀφίκοντο χώραν, καί τοι γε τυραννικὸς καὶ ἄγριός τις Σαπώρης εἶναι πρὸς τοὺς ἐσιόντας (ἦν τε ἀληθῶς) καὶ ἐξηγγέλλετο, ἀλλ' ὅμως ἐπεὶ πρόσοδος Εὐςαθίῳ κατὰ τὴν κοινὴν πρεσβείαν ἐγένετο πρὸς τὸν βασιλέα, τήν τε ὑπεροψίαν τὴν ἐν τοῖς ὄμμασι καὶ τὸ μείλιχον ἐθαύμασε, καί τοι γε πολλὰ ἐς κατάπληξιν τοῦ ἀνδρὸς μηχανησάμενος. Καὶ ὡς ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου τῆς φωνῆς ἤκουσε, καὶ τῶν ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων, ἐξελθεῖν μὲν αὐτὸν κελεύει, καὶ ὃς ἐξῄει λόγῳ συνῃρηκὼς τύραννον· ὁ δὲ ἐπὶ τράπεζάν τε εὐθὺς διὰ τῶν θαλαμηπόλων εἰσεκάλει, καὶ, πρὸς τοῦτο ὑπακούσαντος (ἐῴκει γὰρ εὖ πεφυκέναι πρὸς ἀρετῆς ῥοπὴν), ἀπήντησεν ἐπὶ τὴν θοίνην. Καὶ ὁμοτράπεζος ἐγένετο, καὶ κατεκράτει τῷ λόγῳ τοσοῦτον, ὥςε μικροῦ τινὸς ἐδέησε
54. τὸν Περσῶν βασιλέα τήν τε ὀρθὴν μεταβαλεῖν τιάραν καὶ τοὺς περιπορφύρους καὶ λιθοκολλήτους ἀπολύσαι κόσμους, καὶ τὸ τριβώνιον Εὐςαθίου μεταμφιάσασθαι· τοσαύτην τῆς τύχης ἐποιήσατο καταδρομὴν καὶ τῶν περὶ σῶμα κόσμων, καὶ εἰς τοσοῦτο κακοδαιμονίας τοὺς φιλοσωμάτους ἀνήγαγεν. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐκώλυσαν οἱ παρατυχόντες τῶν μάγων, γόητα εἶναι τελείως τὸν

ἄν-

ἄνδρα φάσκοντες, καὶ τὸν βασιλέα συμπείσαν-
τες ἀποκρίνασθαι τῷ βασιλεῖ Ῥωμαίων, τί δή-
ποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες τοιούτους, εἶτα πέμ-
πουσιν ἀνδραπόδων πλουτούντων οὐδὲν διαφέρον-
τας; Τὰ δὲ κατὰ τὴν πρεσβείαν ἅπαντα ἦν ὑ-
πὲρ ἐλπίδας. Περὶ τούτου γε τοῦ ἀνδρὸς καὶ
τοιοῦτόν τι ἐς τὴν ἐμὴν ἱςορίαν συνέπεσεν, ὡς
ἅπασα μὲν ἡ Ἑλλὰς ἰδεῖν αὐτὸν ηὔχοντο καὶ
ᾔτουν τοὺς θεοὺς τὴν ἐπιδημίαν· καὶ αἵγε μαντεῖαι
τοῖς περὶ ταῦτα δεινοῖς ἐς τοῦτο συνέβαινον. Ὡς
δὲ διημάρτανον (οὐ γὰρ ἐπεδήμει), πρεσβείαν
παρ' αὐτὸν ςέλλουσιν οἱ Ἕλληνες, τοὺς ἄκρους ἐπὶ
σοφίᾳ κατὰ τὴν πρεσβείαν προελόμενοι. Νοῦς
δὲ ἦν αὐτοῖς διαλέγεσθαι πρὸς τὸν μέγαν Εὐςά-
θιον· „ τί δήποτε ἐπὶ τοῖσδε τοῖς σημείοις τὸ ἔρ-
„ γον οὐκ ἀπήντησεν;" Ὁ δὲ ἀκούσας, καὶ τοὺς
ὀνομαςοὺς ἐπ' ἐκείνοις καὶ πολυυμνήτους ἀναθεω-
ρῶν καὶ διακρίνων ἐβασάνιζε, καὶ συνηρώτα τό,
τε μέγεθος καὶ τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα τῶν ση-
μείων,· εἶτα μειδιάσας συνήθως πρὸς αὐτούς, ὡς
ἤκουσε τὰ ὄντα (ψεῦδος γὰρ οὐ μόνον ἔξω θείου
χοροῦ, ἀλλὰ καὶ λόγου ἵςαται), „ ἀλλὰ ταῦ-
„ τα γε" εἶπε „ τὴν ἐμὴν τήνδε ἐπιδημίαν οὐκ 57.
„ ἐμαντεύετο." Καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώ-
πειον κατά γε ἐμὴν ἐφθέγξατο κρίσιν· ἀπεκρίνατο
γὰρ ὡς „ μικρότερα ἦν καὶ βραδύτερα τῶν ἐμῶν
„ καλῶν τὰ φανθέντα σημεῖα." Οὕτως Εὐςάθιος

ὁ

ὁ τοσοῦτος Σωσιπάτρᾳ συνῴκησεν, ἣ τὸν ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς δι' ὑπεροχὴν σοφίας εὐτελῆ τινὰ καὶ μικρὸν ἀπέδειξε. Περὶ ταύτης δὲ ἐν ἀνδρῶν σοφῶν καταλόγοις καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν ἁρμόζει, τοσοῦτον κλέος τῆς γυναικὸς ἐξεφοίτησεν. Ἦν γὰρ ἐκ τῆς περὶ Ἔφεσον Ἀσίας, ὅσην Κάϋστρος ποταμὸς ἐπιὼν καὶ διαῤῥέων γῆν τὴν ἐπωνυμίαν ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ δίδωσι. Πατέρων δὲ ἦν καὶ γένους εὐδαίμονός τε καὶ ὀλβίου· παιδίον δὲ ἔτι νήπιον οὖσα, ἅπαντα ἐποίει ὀλβιώτερα, τοσοῦτόν τι κάλλους καὶ αἰδοῦς τὴν ἡλικίαν κατέλαμπε. Καὶ ἡ μὲν εἰς πενταετῆ συνετέλει χρόνον· ἐν δὲ τούτῳ πρεσβῦται δύο τινὲς (ἄμφω μὲν τὴν ἀκμὴν παρήλλαττον, ὁ δὲ ἕτερος ἦν ἀφηλικέστερος) πήρας βαθείας ἔχοντες καὶ δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι, πρός τι χωρίον συνωθοῦνται τῶν γονέων τῆς Σωσιπάτρας, καὶ τὸν ἐπιτροπεύοντα συμπείθουσι (ῥᾴδιον δὲ ἦν αὐτοῖς τοῦτο ποιεῖν,) ἀμπελίων ἐπιμέλειαν αὐτοῖς πιστεῦσαι. Ὡς δὲ ὁ καρπὸς ἀπήντησε παρὰ τὴν ἐλπίδα (καὶ ὁ δεσπότης παρῆν καὶ τὸ παιδίον ἡ Σωσιπάτρα συμπαρῆν), τὸ μὲν θαῦμα ἄπειρον ἦν καὶ πρὸς ὑπόνοιαν ἔφερε θειασμοῦ τινός· ὁ δὲ τοῦ χωρίου δεσπότης ὁμοτραπέζους αὐτοὺς ἐποιήσατο καὶ πολλῆς ἐπιμελείας ἠξίου, τοῖς συγγεωργοῦσι τὸ χωρίον καταμεμφόμενος, ὅτι μὴ
58. τὰ αὐτὰ πράττοιεν. Οἱ δὲ πρεσβῦται ξενίας τε

Ἑλ-

Ἑλληνικῆς καὶ τραπέζης τυχόντες, τοῦ δὲ παιδίου τῆς Σωσιπάτρας τῷ τε περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ δηχθέντες καὶ ἁλόντες, „ἀλλ' ἡμεῖς „γε" ἔφασαν „τὰ μὲν ἄλλα κρύφια καὶ ἀπόρ„ρητα πρὸς ἑαυτοὺς ἔχομεν, καὶ ταυτησὶ τῆς „ἐπαινουμένης εὐνοίας ἐςὶ γέλως καὶ παίγνιόν τι, „μετ' ὀλιγωρίας τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημά„των. Εἰ δέ τι βούλει σοι τῆς τραπέζης ταύ„της καὶ τῶν ξενίων δοθῆναι παρ' ἡμῶν οὐκ ἐν „χρήμασιν οὐδὲ ἐν ἐπικήροις καὶ διεφθαρμέναις „χάρισιν, ἀλλ' ὅσον ὑπὲρ σέ τε ἐςι καὶ τὸν „σὸν βίον, δῶρον οὐρανόμηκες καὶ τῶν ἀςέρων „ἐφικνούμενον, ἄφες παρ' ἡμῖν τὴν Σωσιπά„τραν ταύτην τροφεῦσι καὶ πατράσιν ἀληθεςέ„ροις, καὶ εἴς γε πέμπτον ἔτος μηδενὸς περὶ τῇ „παιδίσκῃ φοβηθῇς, μὴ θάνατον, ἀλλ' ἥσυ„χος ἔςο καὶ ἔμπεδος. Μελέτω δέ σοι μὴ πα„τῆσαι τὸ χωρίον μέχρις ἂν τὸ πέμπτον ἔτος, „περιτελλομένων τῶν ἡλιακῶν κύκλων, ἐξίκη„ται. Καὶ πλοῦτός τέ σοι αὐτόματος ἀπὸ τοῦ „χωρίου φύσεται καὶ ἀναθηλήσει, καὶ ἡ θυγά„τηρ οὐ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄνθρωπον ἔςαι μό„νον, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὑπολήψῃ τι περὶ τῆς „παιδίσκης πλέον. Εἰ μὲν οὖν ἀγαθὸν ἔχεις „θυμὸν, ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγόμενα εἰ „δέ τινας ὑπονοίας ἀνακινεῖς, οὐδὲν ἡμῖν εἴρη„ται." Πρὸς ταῦτα τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν καὶ

πτήξας ὁ πατὴρ, τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι, καὶ τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας, „ χο„ ρήγει" πρὸς αὐτὸν εἶπεν „ ὅσα οἱ πρεσβύται
61. „ βούλονται, καὶ πολυπραγμόνει μηδέν." Ταῦτα δὲ εἶπεν· οὔπω δὲ ἕως ὑπέφαινεν, ἐξῄει καθάπερ φεύγων καὶ τὴν θυγατέρα καὶ τὸ χωρίον. Οἱ δὲ παραλαβόντες τὸ παιδίον (εἴ τε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴ τε τι θειότερον ἦσαν γένος), τίσι μὲν συνετέλουν αὐτὴν μυςηρίοις, ἐγίνωσκεν οὐδὲ εἷς, καὶ πρὸς τί τὴν παῖδα ἐξεθείαζον, ἀφανὲς ἦν καὶ τοῖς πάνυ βουλομένοις εἰδέναι. Ὁ δὲ χρόνος ἤδη προσῄει, καὶ τά τε ἄλλα πάντα συνέτρεχε προσόδων περὶ τοῦ χωρίου, καὶ ὁ πατὴρ τῆς παιδὸς παρῆν εἰς τὸν ἀγρὸν, καὶ οὔτε τὸ μέγεθος ἐπέγνω τῆς παιδὸς, τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαίνετο· τὸν δὲ πατέρα σχεδόν τι καὶ ἠγνόει. Ὁ δὲ καὶ προσεκύνησεν αὐτὴν, οὕτως ἄλλην τινὰ ὁρᾷν ἔδοξεν. Ὡς δὲ οἵ τε διδάσκαλοι παρῆσαν καὶ ἡ τράπεζα προὔκειτο, οἱ μὲν ἔφασαν· „ ἐρώτα ὅ, τι βούλει τὴν παρθένον." Ἡ δὲ ὑπέλαβεν· „ ἀλλὰ ἐρώτησόν γε, πάτερ, „ τί σοι πέπρακται κατὰ τὴν ὁδόν." Τοῦ δὲ εἰπεῖν ἐπιτρέψαντος (διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τετρακύκλου ὀχήματος ἐφέρετο· συμβαίνει δὲ πολλὰ ἐπὶ τοῖς τοιούτοις ὀχήμασι πάθη), πάντα οὕτως ἐξήγγειλε φωνάς τε καὶ ἀπειλὰς καὶ φόβους, ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα· καὶ εἰς τοσόνδε

δὲ προήκει θαύματος ὁ πατὴρ, ὥστε οὐκ ἐθαύμα-
ζεν, ἀλλὰ κατεπλήττετο, καὶ θεὸν εἶναι τὴν
παῖδα ἐπέπειστο. Προσπεσὼν δὲ τοῖς ἀνδράσιν,
ἱκέτευεν εἰπεῖν οἵ τινες εἶεν. οἱ δὲ μόλις καὶ βρα-
δέως (δόξαν δὲ ἴσως οὕτω καὶ θεῷ) παρέφηναν
εἶναι τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας οὐκ ἀ-
μύητοι, καὶ τοῦτο δι' αἰνίγματος καὶ κάτω νεύ-
οντες. Ὡς δὲ ὁ τῆς Σωσιπάτρας πατὴρ προσπε- 62.
σὼν τοῖς γόνασιν ἱκέτευε, δεσπότας εἶναι τοῦ
χωρίου παρακαλῶν, καὶ τὴν παῖδα ἔχειν ὑφ'
ἑαυτοῖς καὶ μυεῖν εἰς τὸ τελεώτερον, οἱ μὲν ἐπι-
νεύσαντες ὅτι οὕτω ποιήσουσιν, οὐκέτι ἐφθέγ-
ξαντο· ὁ δὲ ὥσπερ ἔχων ὑπόσχεσίν τινα ἢ χρη-
σμὸν, ἐθάρσει καθ' ἑαυτὸν, καὶ πρὸς τὸ χρῆμα
ἠπόρει· καὶ ὑπερεπήνει γε τὸν Ὅμηρον κατὰ ψυ-
χὴν, ὡς ὑπερφυές τι χρῆμα καὶ δαιμόνιον τοῦ-
το ἀνυμνήσαντα·

Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι,
Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας.

Καὶ γὰρ αὐτὸς ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι, θεοῖς δὲ συντετυχηκέναι. Καὶ ὁ μὲν τοῦ πράγματος ἐμπιμπλάμενος ὕπνῳ κατείχετο, οἱ δὲ ἀποχωρήσαντες τοῦ δείπνου καὶ τὴν παῖδα παραλαβόντες, τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ᾗ τετέλεστο μάλα φιλοφρόνως αὐτῇ καὶ συνεσπουδασμένως πα-

ρέδοσαν, καὶ ἄλλα τινὰ προσθέντες ὄργανα, καὶ
τὴν κοιτίδα τῆς Σωσιπάτρας κατασημήνασθαι κε-
λεύσαντες, καὶ προσεμβάλλοντές τινα βιβλί-
δια. Καὶ ἡ μὲν ὑπερεγάννυτο τοὺς ἄνδρας τοῦ
πατρὸς οὐκ ἔλαττον. Ὡς δὲ ἕως ὑπέφαινε καὶ
ἀνεῴγνυντο θύραι, καὶ πρὸς ἔργα ἐχώρουν ἄν-
θρωποι, κἀκεῖνοι τοῖς ἄλλοις συνεξέβησαν κατὰ
τὸ εἰωθός. Ἡ μὲν παῖς παρὰ τὸν πατέρα ἔδρα-
μεν εὐαγγέλια φέρουσα, καὶ τὴν κοιτίδα τῶν τις
θεραπευτήρων ἐκόμιζεν· ὁ δὲ πλοῦτόν τε ὃν εἶχε
ἐς τὸ παρατυχὸν, καὶ παρὰ τῶν οἰκονόμων ὅσον
ἦν ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας, μετεκάλει τοὺς
ἄνδρας, οἱ δὲ ἐφάνησαν οὐδαμοῦ. Καὶ πρὸς τὴν
Σωσιπάτραν εἶπε· „τί δὴ τοῦτό ἐστιν, ὦ τέκ-
65 „νον;" Ἡ δὲ ἐπισχοῦσα μικρὸν, „ἀλλὰ νῦν
„γε" ἔφη „συνορῶ τὸ λεχθέν. Ὡς γὰρ ταῦ-
„τα ἐμοὶ δακρύοντες ἐνεχείριζον, σκόπει, ἔφα-
„σαν, ὦ τέκνον· ἡμεῖς γὰρ ἐπὶ τὸν ἑσπέριον
„ὠκεανὸν ἐνεχθέντες, αὐτίκα ἐπανήξομεν."
Τοῦτο συμφανέστατα δαίμονας εἶναι τοὺς φανέν-
τας ἀπήλεγξε. Καὶ οἱ μὲν ἀπιόντες ᾤχοντο ὁ-
ποιδήποτε καὶ ἀπῄεσαν· ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα
παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐνθουσιῶ-
σαν, συνεχώρει τε ζῆν ὅπως βούλεται, καὶ πε-
ριειργάζετο τῶν κατ' ἐκείνην οὐδὲν, πλὴν ὅσα
γε πρὸς τὴν σιωπὴν αὐτῆς ἐδυσχέραινεν. Ἡ δὲ
προσιοῦσα εἰς μέτρον ἀκμῆς, διδασκάλων τε ἄλ-

λων οὐ τυχοῦσα, τά τε τῶν ποιητῶν βιβλία διὰ
ςόματος εἶχε καὶ φιλοσόφων καὶ ῥητόρων, καὶ
ὅσα γε τοῖς πεπονηκόσι καὶ τεταλαιπωρημένοις
μόλις ὑπῆρχε καὶ ἀμυδρῶς εἰδέναι, ταῦτα ἐκεί-
νη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπως
εἰς τὸ σαφὲς ἐπιτρέχουσα. Ἔδοξε γοῦν αὐτῇ
καὶ ἀνδρὶ συνελθεῖν. Καὶ ἀναμφίλεκτον ἦν ὅτι
ἐξ ἁπάντων ἀνδρῶν μόνος Εὐςάθιος ἄξιος ἦν τοῦ
γάμου. Ἡ δὲ πρὸς Εὐςάθιον καὶ τοὺς παρόντας
εἰποῦσα· „ ἀλλ' ἄκουε μὲν, Εὐςάθιε, συμμαρ-
„ τυρούντων δὲ οἱ παρόντες. Παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ
„ τέξομαι τρεῖς, πάντες δὲ τὸ ἀνθρώπινον δο-
„ κοῦν ἀγαθὸν ἀτυχήσουσι, πρὸς τὸ θεῖον δὲ
„ οὐδὲ εἷς. Καὶ σὺ δὲ προαπολείψεις ἐμὲ, κα-
„ λὴν μεταλαχὼν λῆξιν καὶ πρέπουσαν, ἐγὼ δὲ
„ ἴσως κρείσσονα. Σοὶ μὲν γὰρ περὶ σελήνην ἡ
„ χορεία, καὶ οὐκέτι λατρεύσεις καὶ φιλοσοφή-
„ σεις τὸ πέμπτον (οὕτω γάρ μοί φησι τὸ
„ σὸν εἴδωλον), ἀλλὰ καὶ τὸν ὑπὸ σελήνην πα-
„ ρελεύσῃ τόπον σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ· ἐ- 66.
„ γὼ δὲ καὶ ἐβουλόμην μὲν εἰπεῖν τὰ κατ' ἐμαυ-
„ τήν" (εἶτα ἐπισκοπήσασα τῷ λόγῳ βραχύν
τινα χρόνον) „ ἀλλ' ὁ ἐμὸς" (ἀνεφθέγξατο)
„ θεός με κωλύει·" ταῦτα εἰποῦσα (μοῖραι
γὰρ οὕτως ἔνευον), τῷ τε Εὐςαθίῳ συνῆλθε, καὶ
τὰ λεχθέντα οὐδὲν διέφερε τῶν ἀκινήτων μαντει-
ῶν, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο καὶ ἀπέβη καθά-

περ γεγενημένα. Προσιστορῆσαι δὲ τοῖς γεγενη-
μένοις τάδε ἀναγκαίως εἴη. Σωσιπάτρα, μετὰ
τὴν ἀποχώρησιν Εὐσταθίου, πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπα-
νελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ πα-
λαιὸν Πέργαμον διέτριβε· καὶ ὁ μέγας Αἰδέσιος
θεραπεύων αὐτὴν ἠγάπα, καὶ τοὺς παῖδας ἐξε-
παίδευε. Καὶ ἀντεκάθητό γε αὐτῷ φιλοσοφοῦσα
κατὰ τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν ἡ Σωσιπάτρα, καί, με-
τὰ τὴν Αἰδεσίου συνουσίαν, παρ' ἐκείνην φοιτῶν-
τες, οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν μὲν ἐν λόγοις ἀκρίβειαν
Αἰδεσίου περιηγάπα καὶ συνεθαύμαζε, τὸν δὲ
τῆς γυναικὸς ἐνθουσιασμὸν προσεκύνει καὶ ἐσε-
βάζετο. Φιλομήτωρ γοῦν τις αὐτῆς ἀνεψιὸς ὤν,
τοῦ τε κάλλους ἡττηθεὶς καὶ τῶν λόγων, εἰς ἔρω-
τα ἀφίκετο, καὶ τὴν γυναῖκα εἰδὼς θειοτέραν·
ἔρως δὲ καὶ συνηνάγκαζε καὶ κατεβιάζετο. Καὶ
ὁ μὲν ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολύς, καὶ ἡ γυνὴ συνη-
σθάνετο τῆς πείρας· καὶ πρὸς τὸν Μάξιμον (οὗ-
τος δὲ ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ
Αἰδεσίου, καὶ οὐδὲ συγγενείας κεχώριστο)· „ἀλ-
„λὰ κατάμαθέ γε, ὦ Μάξιμε, (ἵνα μὴ πράγ-
„ματα ἐγὼ ἔχω) τί τὸ περὶ ἐμὲ πάθος ἐστί."
Τοῦ δὲ ὑπολαβόντος· „τί γάρ ἐστι τὸ πάθος;" —
„ἂν μὲν παρῇ Φιλομήτωρ" ἔφη πρὸς αὐτὸν
69. „Φιλομήτωρ γέ ἐστι, καὶ διαφέρει τῶν πολλῶν
„οὐδὲ ἕν· ἂν δὲ ἀποχωροῦντα θεάσωμαι, δά-
„κνεταί μου καὶ στρέφεταί πως πρὸς τὴν ἔξοδον

ἔν-

„ ἔνδον ἡ καρδία. Ἀλλ' ὅπως ἀθλήσῃς περὶ ἐμοὶ „ καὶ θεοφιλὲς ἐπιδείξῃ τι", προσέθηκεν. Καὶ ὁ μὲν Μάξιμος ἐξῄει τοιαῦτα ἀκηκοὼς, ὑπέρογκος ὢν, ὡς ἂν ἤδη τοῖς θεοῖς ὁμιλῶν, ὅτι καὶ ὑπὸ τοσαύτης γυναικὸς τοιαῦτα ἐπεπίστευτο. Φιλομήτωρ δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐνέκειτο. Μάξιμος δὲ

τε ἐνέκειτο, διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθὼν, ᾧ τινι κέχρηται βιαιοτέρῳ τε καὶ δυνατωτέρῳ καταλύσαι τὸ ἔλαττον. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα συντελέσας ὁ Μάξιμος ἔδραμε παρὰ τὴν Σωσιπάτραν, καὶ παραφυλάττειν ἠξίου μάλα ἀκριβῶς, εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πείσεται· ἡ δὲ οὐκέτι πάσχειν ἔφη, καὶ τήν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξίμῳ καὶ τὴν ἅπασαν πρᾶξιν, καὶ τήν γε ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα, καθ' ἣν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ τὰ φανέντα ἀνεκάλυψε σημεῖα. Τοῦ δὲ πεσόντος ἐπὶ τὴν γῆν ἀχανοῦς, καὶ θεὰν ἄντικρυς εἶναι τὴν Σωσιπάτραν ὁμολογοῦντος, „ ἀνίστω" φησὶν „ ὦ τέκνον· θεοί σε „ φιλοῦσιν, ἐὰν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς καὶ „ μὴ ῥέπῃς ἐπὶ τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα." Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκούσας, ἐξῄει μεγαλαυχότερος γεγονὼς, καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα θειότητος δὲ ἀσφαλῶς πεπειραμένος. Ὁ δὲ Φιλομήτωρ Φαιδρὸς ἀπήντα περὶ θύρας αὐτῷ μετὰ πολλῶν ἑταίρων εἰσιών· ὁ δὲ πόῤῥωθεν μέγα φθεγξάμενος εἶπεν ὁ Μάξιμος· „ τοὺς θεούς σοι, Φιλο-

περ γεγενημένα. Προσιστορῆσαι δὲ τοῖς γεγενημένοις τάδε ἀναγκαίως εἴη. Σωσιπάτρα, μετὰ τὴν ἀποχώρησιν Εὐσταθίου, πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπανελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε· καὶ ὁ μέγας Αἰδέσιος θεραπεύων αὐτὴν ἠγάπα, καὶ τοὺς παῖδας ἐξεπαίδευε. Καὶ ἀντεκάθητό γε αὐτῷ φιλοσοφοῦσα κατὰ τὴν ἑαυτῆς οἰκίαν ἡ Σωσιπάτρα, καί, μετὰ τὴν Αἰδεσίου συνουσίαν, παρ᾽ ἐκείνην φοιτῶντες, οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν μὲν ἐν λόγοις ἀκρίβειαν Αἰδεσίου περιηγάπα καὶ συνεθαύμαζε, τὸν δὲ τῆς γυναικὸς ἐνθουσιασμὸν προσεκύνει καὶ ἐσεβάζετο. Φιλομήτωρ γοῦν τις αὐτῆς ἀνεψιὸς ὤν, τοῦ τε κάλλους ἡττηθεὶς καὶ τῶν λόγων, εἰς ἔρωτα ἀφίκετο, καὶ τὴν γυναῖκα εἰδὼς θειοτέραν· ἔρως δὲ καὶ συνηνάγκαζε καὶ κατεβιάζετο. Καὶ ὁ μὲν ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολύς, καὶ ἡ γυνὴ συνῃσθάνετο τῆς πείρας· καὶ πρὸς τὸν Μάξιμον (οὗτος δὲ ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ Αἰδεσίου, καὶ οὐδὲ συγγενείας κεχώριστο) „ἀλλὰ κατάμαθέ γε, ὦ Μάξιμε, (ἵνα μὴ πράγματα ἐγὼ ἔχω) τί τὸ περὶ ἐμὲ πάθος ἐστί." Τοῦ δὲ ὑπολαβόντος· „τί γάρ ἐστι τὸ πάθος;" —
„ἂν μὲν παρῇ Φιλομήτωρ" ἔφη πρὸς αὐτὸν
69. „Φιλομήτωρ γέ ἐστι, καὶ διαφέρει τῶν πολλῶν
„οὐδὲ ἕν· ἂν δὲ ἀποχωροῦντα θεάσωμαι, δά-
„κνεταί μου καὶ στρέφεταί πως πρὸς τὴν ἔξοδον

ἦτ

„ ἔνδον ἡ καρδία. Ἀλλ' ὅπως ἀθλήσῃς περὶ ἐμοὶ „ καὶ θεοφιλὲς ἐπιδείξῃ τι", προσέθηκεν. Καὶ ὁ μὲν Μάξιμος ἐξῄει τοιαῦτα ἀκηκοὼς, ὑπέρογκος ὢν, ὡς ἂν ἤδη τοῖς θεοῖς ὁμιλῶν, ὅτι καὶ ὑπὸ τοσαύτης γυναικὸς τοιαῦτα ἐπεπίστευτο. Φιλομήτωρ δὲ τοῖς προτεθεῖσιν ἐνέκειτο. Μάξιμος δὲ

τε ἐνέκειτο, διὰ σοφίας μὲν θυτικῆς καταμαθὼν, ᾧ τινι κέχρηται βιαιοτέρῳ τε καὶ δυνατωτέρῳ καταλύσαι τὸ ἔλαττον. Καὶ ὁ μὲν ταῦτα συντελέσας ὁ Μάξιμος ἔδραμε παρὰ τὴν Σωσιπάτραν, καὶ παραφυλάττειν ἠξίου μάλα ἀκριβῶς, εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ πείσεται· ἡ δὲ οὐκέτι πάσχειν ἔφη, καὶ τήν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξίμῳ καὶ τὴν ἅπασαν πρᾶξιν, καὶ τήν γε ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα, καθ' ἣν ταῦτα ἔπραττεν, καὶ τὰ φανέντα ἀνεκάλυψε σημεῖα. Τοῦ δὲ πεσόντος ἐπὶ τὴν γῆν ἀχανοῦς, καὶ θεὰν ἄντικρυς εἶναι τὴν Σωσιπάτραν ὁμολογοῦντος, „ ἀνίστω" φησὶν „ ὦ τέκνον· θεοί σε „ φιλοῦσιν, ἐὰν σὺ πρὸς ἐκείνους βλέπῃς καὶ „ μὴ ῥέπῃς ἐπὶ τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα." Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ἀκούσας, ἐξῄει μεγαλαυχότερος γεγονὼς, καὶ τῆς κατὰ τὴν γυναῖκα θειότητος δὲ ἀσφαλῶς πεπειραμένος. Ὁ δὲ Φιλομήτωρ φαιδρὸς ἀπήντα περὶ θύραις αὐτῷ μετὰ πολλῶν ἑταίρων εἰσιών· ὁ δὲ πόῤῥωθεν μέγα φθεγξάμενος εἶπεν ὁ Μάξιμος· „ τοὺς θεούς σοι, Φιλο-

ϑευον, οὕτω περιεφρόνησαν χρήματα καὶ κατεςύγησαν χρυσίον. Ἦν γοῦν αὐτοῖς φιλοσοφία, τὸ τριβώνιον καὶ τὸ μεμνῆσθαι τῆς Σωσιπάτρας, καὶ τὸν Εὐςάθιον διὰ ςόματος φέρειν, τὰ δὲ ἐν τοῖς ὁρωμένοις σακκία τε ἁδρὰ καὶ ὑπόμεςα βιβλιδίων, καὶ ταῦτα ὡς ἂν ἄχθος εἶναι καμήλων πολλῶν, καὶ ἐξηπίςαντό γε πάνυ ἀκριβῶς τὰ
74. βιβλία· καὶ ταῦτά γε ἦν εἰς οὐδένα φέροντα τῶν παλαιῶν φιλοσόφων, ἀλλὰ διαθῆκαί τε καὶ ἀντίγραφα τούτων, καὶ συμβόλαια, καὶ περὶ πράσεων, καὶ ὅσα ὁ κακοδαίμων καὶ ὁ πρὸς τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην ἐπικλίνων βίος ἐπαινεῖν εἴωθεν. Οὕτως οὐδὲ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα Σωσιπάτρα ἐς τὸν χρησμὸν ἀπετύγχανε, καὶ τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν· ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους, ἀλλ' ἐπὶ τοὺς ἀγαθοὺς φέρειν συνεπείγεται. Πλὴν ὅσα εἷς αὐτῆς τῶν παίδων (Ἀντωνῖνος ὄνομα ἦν αὐτῷ, οὗ καὶ πρὸ βραχέος ἐπεμνήσθην, ὁ διαβαλὼν ἐς τὴν Ἀλεξάνδρειαν, εἶτα τὸ Κανωβικὸν θαυμάσας τε καὶ ὑπεραγασθεὶς τοῦ Νείλου ςόμα, καὶ τοῖς ἐκείνῃ θεοῖς τε καὶ ἀῤῥήτοις ἱεροῖς ἀναθεὶς καὶ προσαρμόσας ἑαυτὸν) ταχὺ μάλα πρὸς τὴν τοῦ θείου συγγένειαν ἐπέδωκε, σώματός τε περιφρονήσας καὶ τῶν περὶ τοῦτο ἡδονῶν ἀπολυθεὶς, σοφίαν τε ἄγνωςον τοῖς πολλοῖς ἐπιτηδεύσας· περὶ οὗ προσῆκε καὶ διὰ μακροτέρων εἰπεῖν. Ἐπεδείκνυ-

κνυτο μὲν γὰρ οὐδὲν θεουργὸν καὶ παράλογον ἐς τὴν Φαινομένην αἴσθησιν, τὰς βασιλικὰς ἴσως ὁρμὰς ὑφορώμενος ἑτέρωσε φερούσας· τοῦ δὲ τὴν καρτερίαν καὶ τὸ ἄκαμπτον καὶ ἀμετάςατον ἐθαύμαζον ἅπαντες. Καὶ κατῄεσάν γε παρ' αὐτὸν ἐπὶ θάλασσαν οἱ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν τότε σχολάζοντες (ἡ δὲ Ἀλεξάνδρεια διά γε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν ἱερά τις ἦν οἰκουμένη)· οἱ γοῦν πανταχόθεν Φοιτῶντες ἐς αὐτὴν πλῆθός τε ἦσαν τῷ δήμῳ παρισούμενοι, καὶ, μετὰ τὰς θεραπείας τοῦ θείου, παρὰ τὸν Ἀντωνῖνον ἔτρεχον, 77. οἱ μὲν διὰ γῆς (ὅσοι γε ἔτρεχον), τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα, μετὰ ῥᾳςώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες. Συνουσίας δὲ ἀξιωθέντες, οἱ μὲν λογικὸν πρόβλημα προθέμενοι, ἀφθόνως καὶ ἀφθορῶν τῆς Πλατωνικῆς ἐνεφοροῦντο σοφίας, οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τι προβάλλοντες, ἀνδριάντι συνετύγχανον· οὐκοῦν ἐφθέγγετο πρὸς αὐτῶν οὐδένα, ἀλλὰ τὰ ὄμματα ςήσας καὶ διαθρήσας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἄναυδος ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος, οὐδέ τις εἶδεν αὐτὸν περὶ τῶν τοιούτων ῥᾳδίως εἰς ὁμιλίαν ἐλθόντα ἀνθρώπων. Ὅτι δὲ ἦν τι θειότερον τὸ κατ' αὐτὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ἀπεσημάνθη· οὐ γὰρ ἔφθανεν ἐκεῖνος ἐξ ἀνθρώπων ἀπιὼν, καὶ ἥ τε θεραπεία τῶν κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὸ Σαραπεῖον ἱερὸν διεσκεδάννυτο, οὐχ ἡ θεραπεία μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰ οἰκοδομήματα, καὶ πάντα ἐγίνετο

γετο καθάπερ ἐν ποιητικοῖς μύθοις τῶν Γιγάντων κεκρατηκότων. Καὶ τὰ περὶ τὸν Κάνωβον ἱερὰ ταὐτὸ τοῦτο ἔπασχον, Θεοδοσίου μὲν τότε βασιλεύοντος, Θεοφίλου δὲ προστατοῦντος τῶν ἐναγῶν, ἀνθρώπου τινὸς Εὐρυμέδοντος.

Ὅς ποθ' ὑπερθύμοισι Γιγάντεσσιν βασίλευεν,

Εὐετίου δὲ τὴν πολιτικὴν ἀρχὴν ἄρχοντος, Ῥωμανοῦ δὲ τοὺς κατ' Αἴγυπτον στρατιώτας πεπιστευμένου· οἵ τινες ἅμα φραξάμενοι κατὰ λίθων, καὶ λιθοξόων θυμὸν ἐπὶ ταῦτα βαλλόμενοι, πολέμου δὲ μήτε ἀκοὴν ὑφιστάμενοι, τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο καὶ τοῖς ἀναθήμασιν ἐπολέ-
78. μησαν, ἀνανταγώνιστον καὶ ἄμαχον νίκην νικήσαντες. Τοῖς γοῦν ἀνδριάσι καὶ ἀναθήμασιν ἐς τοσόνδε γενναίως ἐμαχέσαντο, ὥστε οὐ μόνον ἐνίκων αὐτὰ, ἀλλὰ καὶ ἔκλεπτον, καὶ τάξις ἦν αὐτοῖς πολεμικὴ τὸ ὑφελόμενον λαθεῖν. Τοῦ δὲ Σαραπείου μόνον τὸ ἔδαφος οὐχ ὑφείλοντο διὰ βάρος τῶν λίθων, οὐ γὰρ ἦσαν εὐμετακίνητοι· συγχέαντες δὲ ἅπαντα καὶ ταράξαντες, οἱ πολεμικώτατοι καὶ γενναῖοι, καὶ τὰς χεῖρας ἀναιμάκτους μὲν, οὐκ ἀφιλοχρημάτους δὲ προτείναντες, τούς τε θεοὺς ἔφασαν νενικηκέναι, καὶ τὴν ἱεροσυλίαν καὶ τὴν ἀσέβειαν εἰς ἔπαινον σφῶν αὐτῶν κατελογίζοντο. Εἶτα ἐπεισῆγον τοῖς ἱεροῖς

τόποις τοὺς καλουμένους μοναχοὺς, ἀνθρώπους μὲν κατὰ τὸ εἶδος, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης, καὶ ἐς τὸ ἐμφανὲς ἔπασχόν τε καὶ ἐποίουν μυρία κακὰ καὶ ἄφραςα. Ἀλλ' ὅμως τοῦτο μὲν εὐσεβὲς ἐδόκει, τὸ καταφρονεῖν τοῦ θείου· τυραννικὴν γὰρ εἶχεν ἐξουσίαν τότε πᾶς ἄνθρωπος μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα, καὶ δημοσίᾳ βουλόμενος ἀσχημονεῖν· ἐς τοσόνδε ἀρετῆς ἤλασε τὸ ἀνθρώπινον! Ἀλλὰ περὶ τούτων μὲν καὶ ἐν τοῖς καθολικοῖς τῆς ἱςορίας συγγράμμασιν εἴρηται. Τοὺς δὲ μοναχοὺς τούτους καὶ εἰς τὸν Κάνωβον καθίδρυσαν, ἀντὶ τῶν νοητῶν θεῶν εἰς ἀνδραπόδων θεραπείας, καὶ οὐδὲ χρηςῶν, καταδήσαντες τὸ ἀνθρώπινον. Ὀςέα γὰρ καὶ κεφαλὰς τῶν ἐπὶ πολλοῖς ἁμαρτήμασιν ἑαλωκότων συναλίζοντες, οὓς τὸ πολιτικὸν ἐκόλαζε δικαςήριον, θεούς τε ἀπεδείκνυσαν, καὶ προσεκαλινδοῦντο τοῖς καὶ κρείττους ὑπελάμβανον εἶναι μαλυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις. 81.
Μάρτυρες γοῦν ἐκαλοῦντο καὶ διάκονοί τινες καὶ πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν, ἀνδράποδα δεδουλευκότα κακῶς, καὶ μάςιξι καταδεδαπανημένα, καὶ τὰς τῆς μοχθηρίας ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα· ἀλλ' ὅμως ἡ γῆ φέρει τούτους τοὺς θεούς. Τοῦτο γοῦν εἰς μεγάλην πρόνοιαν καὶ Ἀντωνίνου συνετέλεσεν, ὅτι πρὸς ἅπαντας ἔφασκεν τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι· ὥσπερ που καὶ Ἰάμβλιχος ὁ μέγας (ὅπερ ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖ-

ἐκεῖνον παραλελοίπαμεν), ἀνδρός τινος Αἰγυπτίου τὸν Ἀπόλλω καλέσαντος, τοῦ δὲ ἐλθόντος, καὶ καταπλαγέντων τὴν ὄψιν τῶν παρόντων, „ παύ„ σασθε." ἔφη „ ἑταῖροι, θαυμάζοντες· μονο„ μαχήσαντος γὰρ ἀνδρός ἐςιν εἴδωλον·" οὕτως ἕτερόν τί ἐςι τῷ νῷ θεωρεῖν καὶ τοῖς τοῦ σώματος ἀπατηλοῖς ὄμμασιν. Ἀλλ' Ἰάμβλιχος μὲν τὰ παρόντα δεινὰ, Ἀντωνῖνος δὲ τὰ μέλλοντα προεῖδε· καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει. Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον καὶ βαθύ. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νοῦν ἔχουσι τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος.

ΜΑΞΙΜΟΣ.

Μαξίμου καὶ πρότερον ἐμνήσθημεν, καὶ ὁ ταῦτα γράφων οὐκ ἦν ἀθέατος τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ νέος ἔτι γηραιῷ συνετύγχανε, καὶ φωνῆς τε ἤκουσεν, οἵας ἄν τις ἤκουσε τῆς Ὁμηρικῆς Ἀθηνᾶς
82. ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος. Τῷ δὲ καὶ πτηνοὶ μέν τινες ἦσαν αἱ τῶν ὀμμάτων κόραι, πολιὸν δὲ καθεῖτο γένειον, τὰς δὲ ὁρμὰς τῆς ψυχῆς διεδήλου τὰ ὄμματα. Καὶ ἁρμονία γέ τις ἐπῆν καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι, καὶ δι' ἀμφοῖν τῶν αἰσθήσεων ὁ συνὼν ἐπλήττετο, οὔτε τὴν ὀξυκινησίαν φέρων τῶν ὀμμάτων, οὔτε τὸν δρόμον τῶν λόγων. Ἀλλ' οὐδὲ εἴ τις τῶν ἐμπειροτάτων πάνυ καὶ δεινῶν

διε-

διελέγετο πρὸς αὐτὸν, ἀντιλέγειν ἐτόλμα, ἀλλ' ἡσυχῇ παραδόντες αὐτοὺς, τοῖς λεγομένοις ὥσπερ ἐκ τριπόδων εἵποντο· τοσαύτη τις ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο. Ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ γεγονότων, καὶ πλοῦτος ἁδρότερος ὑπῆν αὐτῷ, ἀδελφοὺς δὲ εἶχε γνησίους, οὓς ἐκώλυεν εἶναι πρώτους αὐτὸς ὤν, Κλαυδιανόν τε τὸν καταλαβόντα τὴν Ἀλεξάνδρειαν κἀκεῖ παιδεύσαντα, καὶ Νυμφιδιανὸν τὸν ἐν Σμύρνῃ περιφανῶς σοφιςεύσαντα. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος τῶν διαπλησθέντων τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ἰουλιανοῦ δὲ τοῦ βασιλεύσαντος ἠξιώθη γενέσθαι διδάσκαλος. Οὗτος, πάντων ἀνῃρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνςαντίου (ταῦτα δὲ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἀκριβέςερον γέγραπται), καὶ ψιλωθέντος τοῦ γένους, Ἰουλιανὸς περιελείφθη μόνος, δι' ἡλικίαν περιφρονηθεὶς καὶ πρᾳότητα. Εὐνοῦχοι δὲ ὅμως αὐτὸν ἀμφεπόλευον βασιλικοὶ καὶ παραφυλακαί τινες ἦσαν, ὅπως εἴη Χριςιανὸς βέβαιος· ὁ δὲ καὶ πρὸς ταῦτα τὸ μέγεθος τῆς φύσεως ἐπεδείκνυτο. Πάντα γοῦν οὕτω διὰ ςόματος εἶχε τὰ βιβλία, ὥςε ἠγανάκτουν ἐκεῖνοι πρὸς τὴν βραχύτητα τῆς παιδείας, ὡς οὐκ ἔχοντες ὅ, τι διδάξουσι τὸ παι- 85.
δίον. Ὡς δὲ οὔτε ἐκεῖνοι παιδεύειν εἶχον, οὔτε Ἰουλιανὸς μανθάνειν, ἐξῄτησαν τὸν ἀνεψιόν ἐπιτραπῆναί οἱ, καὶ ῥητορικῶν ἀκροάσασθαι καὶ φιλοσόφων λόγων. Ὁ δὲ, θεοῦ νεύσαντος, ἐπέτρεψε,

ψε, περὶ τὰ βιβλία πλανᾶσθαι βουλόμενος αὐτὸν καὶ ἀργεῖν μᾶλλον ἢ τοῦ γένους καὶ τῆς βασιλείας ὑπομιμνήσκεσθαι. Τοῦτο δὲ ἐπιτραπὲν αὐτῷ, πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα, καὶ διέστειχεν ὅπῃ βούλοιτο. Καὶ δὴ καὶ εἰς Πέργαμον ἀφικνεῖται κατὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ὁ δὲ ἤδη μὲν εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο, καὶ τὸ σῶμα ἔκαμνε· τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεστήκεσαν καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐφέροντο Μάξιμός τε (ὑπὲρ οὗ τάδε γράφεται) καὶ Χρυσάνθιος ὁ ἐκ Σάρδεων, Πρίσκος τε ὁ Θεσπρωτὸς ἢ Μολοσσὸς, Εὐσέβιός τε ὁ ἐκ Καρίας Μύνδου πόλεως. Καὶ συνουσίας ἀξιωθεὶς τῆς Αἰδεσίου, ὁ καὶ ἐν μειρακίῳ πρεσβύτης Ἰουλιανὸς, τὴν μὲν ἀκμὴν καὶ τὸ θεοειδὲς τῆς ψυχῆς καταπλαγεὶς, οὐκ ἐβούλετο χωρίζεσθαι, ἀλλ' ὥσπερ οἱ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τῆς διψάδος δηχθέντες, χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἕλκειν ἐβούλετο, καὶ δῶρά γε ἐπὶ τούτοις βασιλικὰ διέπεμπεν· ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα προσίετο, καὶ μετακαλέσας τὸν νεανίσκον, εἶπεν·

„ ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἐμὴν οὐκ ἀ-
„ γνοεῖς τηλικαύταις ἀκοαῖς ἀκροώμενος, τὸ δὲ
„ ὄργανον αὐτῆς συνορᾷς ὅπως διάκειται, τῆς
„ γομφώσεως καὶ πήξεως διαλυομένης εἰς τὸ
86. „ συντεθέν· σὺ δὲ εἴ τι καὶ δρᾶν βούλει, τέκνον

„ σο-

„ σοφίας ἐπήρατον (τοιαῦτα γάρ σου τὰ τῆς
„ ψυχῆς ἰνδάλματα καταμανθάνω), πρὸς τοὺς
„ ἐμοὺς παῖδας πορευθεὶς ὄντας γνησίους, ἐκεῖ-
„ θεν ῥόδην ἐμφοροῦ σοφίας ἁπάσης καὶ μαθη-
„ μάτων· κἂν τύχῃς τῶν μυστηρίων, αἰσχυνθή-
„ σῃ πάντως ὅτι ἐγένου καὶ ἐκλήθης ἄνθρωπος.
„ Ἐβουλόμην μὲν οὖν παρεῖναι καὶ Μάξιμον,
„ ἀλλ' ἐπὶ τὴν Ἔφεσον ἔσταλται. Καὶ περὶ Πρί-
„ σκον τὰ ὅμοια διελέχθην ἄν, ἀλλὰ κἀκεῖνος
„ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος πέπλευκε· λοιποὶ δὲ τῶν
„ ἐμῶν ἑταίρων Εὐσέβιός τε καὶ Χρυσάνθιος, ὧν
„ ἀκροώμενος ἥκιστα τὸ ἐμὸν ἐνοχλήσεις γῆ-
„ ρας." Ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσεν Ἰουλιανὸς, τοῦ φιλοσόφου μὲν οὐδ' ὣς ἀφίστατο, προσέκειτο δὲ κατὰ τὸν πολὺν χρόνον Εὐσεβίῳ τε καὶ Χρυσανθίῳ. Ἦν δὲ ὁ Χρυσάνθιος ὁμοψύχως Μαξίμῳ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι, καὶ τὸ ἄλλο ἦθος τοιοῦτον ἔχων. Εὐσέβιος δὲ, παρόντος μὲν Μαξίμου, τὴν ἀκρίβειαν τὴν ἐν τοῖς μέρεσι τοῦ λόγου καὶ τὰς διαλεκτικὰς μηχανὰς καὶ πλοκὰς ὑπέφευγε· ἀπόντος δὲ ὥσπερ ἡλιακοῦ φέγγους ἀστὴρ ἀπέλαμπε· τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. Καὶ ὁ Χρυσάνθιος παρὼν ἐπῄνει καὶ συνεπένευεν, ὅ, τε Ἰουλιανὸς τὸν ἄνδρα ἐσεβάζετο. Προσετίθη δὲ μετὰ τὴν ἐξήγησιν ὁ Εὐσέβιος, ὡς ταῦτα εἴη τὰ ὄντως ὄντα, αἱ

ψε, περὶ τὰ βιβλία πλανᾶσθαι βουλόμενος αὐ-
τὸν καὶ ἀργεῖν μᾶλλον ἢ τοῦ γένους καὶ τῆς βα-
σιλείας ὑπομιμνήσκεσθαι. Τοῦτο δὲ ἐπιτραπὲν
αὐτῷ, πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑπο-
κειμένων κτημάτων μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ
δορυφορίας περιεφοίτα, καὶ διέςειχεν ὅπῃ βού-
λοιτο. Καὶ δὴ καὶ εἰς Πέργαμον ἀφικνεῖται κα-
τὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. Ὁ δὲ ἤδη μὲν
εἰς μακρόν τι γῆρας ἀφίκετο, καὶ τὸ σῶμα ἔκα-
μνε· τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεςήκεσαν καὶ ἀνὰ
τοὺς πρώτους ἐφέροντο Μάξιμός τε (ὑπὲρ οὗ τά-
δε γράφεται) καὶ Χρυσάνθιος ὁ ἐκ Σάρδεων,
Πρίσκος τε ὁ Θεσπρωτὸς ἢ Μολοσσὸς, Εὐσέβιός
τε ὁ ἐκ Καρίας Μύνδου πόλεως. Καὶ συνουσίας
ἀξιωθεὶς τῆς Αἰδεσίου, ὁ καὶ ἐν μειρακίῳ πρε-
σβύτης Ἰουλιανὸς, τὴν μὲν ἀκμὴν καὶ τὸ θεοειδὲς
τῆς ψυχῆς καταπλαγεὶς, οὐκ ἐβούλετο χωρίζε-
σθαι, ἀλλ' ὥσπερ οἱ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τῆς δι-
ψάδος δηχθέντες, χανδὸν καὶ ἀμυςὶ τῶν μαθη-
μάτων ἕλκειν ἐβούλετο, καὶ δῶρά γε ἐπὶ τού-
τοις βασιλικὰ διέπεμπεν· ὁ δὲ οὐδὲ ταῦτα προ-
σίετο, καὶ μετακαλέσας τὸν νεανίσκον, εἶπεν·
„ ἀλλὰ σὺ μὲν καὶ τὴν ψυχὴν τὴν ἐμὴν οὐκ ἀ-
„ γνοεῖς τηλικαύταις ἀκοαῖς ἀκροώμενος, τὸ δὲ
„ ὄργανον αὐτῆς συνορᾷς ὅπως διάκειται, τῆς
„ γομφώσεως καὶ πήξεως διαλυομένης εἰς τὸ
86. „ συντεθέν· σὺ δὲ εἴ τι καὶ δρᾷν βούλει, τέκνον

„ σο-

„ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ὦ φίλτατοι ἑταῖροι, καὶ τὸ
„ μέλλον ὁρᾶτε, καὶ εἴ τι διαφέρω τῶν πολλῶν
„ ἐγώ. Τοῦτο δὲ εἰπὼν, καὶ καθεσθέντων ἡμῶν
„ ἁπάντων, χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ, καὶ
„ πρὸς ἑαυτὸν ὅντινα δήποτε ὕμνον περαίνων,
„ εἰς τοσόνδε παρῆλθεν ἐπιδείξεως, ὥςε τὸ μὲν
„ πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα καὶ γέλως 90.
„ ἦν τὸ φαινόμενον. Θορυβουμένων δὲ ἡμῶν ὑπὸ
„ τῆς ὄψεως· ἀλλὰ ταραχθήτω γε ὑμῶν ὑπὸ
„ τούτων μηδὲ εἷς, αὐτίκα γὰρ καὶ αἱ λαμπά-
„ δες ἀνάψουσιν, ἃς ἐν ταῖν χεροῖν ἡ θεὸς φέρει·
„ καὶ τοὺς λόγους ἔφθανε τὸ φῶς ταῖς λαμπάσι
„ περιφλεγόμενον. Ἡμεῖς μὲν οὖν τὸν θεατρι-
„ κὸν ἐκεῖνον θαυματοποιὸν πρὸς τὸ παρὸν κατα-
„ πλαγέντες, ἀνεχωρήσαμεν, σὺ δὲ τούτων μη-
„ δὲν θαυμάσῃς, ὥσπερ οὐδὲ ἐγὼ, τὴν διὰ τοῦ
„ λόγου κάθαρσιν μέγα τι χρῆμα ὑπολαμβά-
„ νων." Ὁ δὲ θειότατος Ἰουλιανὸς τοῦτο ἀκού-
σας „ἀλλ' ἔρρωσο" εἶπε „καὶ πρόσεχε τοῖς βι-
„ βλίοις, ἐμοὶ δὲ ἐμήνυσας ὃν ἐζήτουν." Καὶ ταῦ-
τα εἰπὼν, καὶ Χρυσανθίου καταφιλήσας τὴν κε-
φαλὴν, ἐπὶ τὴν Ἔφεσον ἐξώρμησε. Συντυχὼν δὲ
ἐκεῖ Μαξίμῳ, ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρὸς, καὶ
ἀπρὶξ τῆς ὅλης σοφίας εἴχετο. Ὁ δὲ Μάξιμος
ὑφηγεῖται αὐτῷ καὶ τὸν θειότατον μετακαλέσαι
Χρυσάνθιον, καὶ, γενόμενον οὕτως, μόλις ἤρκουν
ἄμφω τῇ τοῦ παιδὸς ἐς τὰς μαθήσεις εὐρυχωρίᾳ.

Ὡς δὲ καὶ ταῦτα εἶχε καλῶς, ἀκούσας τι πλέον εἶναι κατὰ τὴν Ἑλλάδα παρὰ τῷ ταῖν Θεαῖν ἱεροφάντῃ, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὀξὺς ἔδραμε. Τοῦ δὲ ἱεροφάντου, κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὅςις ἦν, τοὔνομα οὔ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὸν ταῦτα γράφοντα, καὶ εἰς Εὐμολπίδας ἦγε, καὶ οὗτός γε ἦν ὁ καὶ τὴν τῶν ἱερῶν καταςροφὴν καὶ τῆς Ἑλλάδος ἀπώλειαν ἁπάσης προγνοὺς, τοῦ συγγραφέως παρόντος, καὶ φανερῶς διαμαρτυρόμενος ὡς μεθ' αὐτὸν ἱεροφάντης γενήσοιτο, ᾧ μὴ θέμις
93. ἱεροφαντικῶν ἅψασθαι θρόνων, ἐπειδὴ θεοῖς ἑτέροις καθιέρωται, καὶ ὀμώμοκεν ἀῤῥήτους ὅρκους ἑτέρων ἱερῶν μὴ προςήσεσθαι· προςήσεσθαι δὲ ἔλεγεν ὅμως αὐτὸν μηδὲ Ἀθηναῖον ὄντα. Καὶ εἰς τοσόνδε προνοίας ἐξικνεῖτο· ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφήσεσθαι καὶ δῃωθήσεσθαι ἔφασκε, κἀκεῖνον ζῶντα ταῦτα ἐπόψεσθαι, διὰ φιλοτιμίαν περιττὴν ἀτιμαζόμενον, καὶ προτελευτήσειν γε αὐτοῦ τὴν θεραπείαν ταῖν Θεαῖν, τὸν δὲ τῆς τιμῆς ἀποςερηθέντα, μήτε τὸν ἱεροφάντην μήτε τὸν γηραιὸν βίον ἔχειν. Καὶ ταῦτά γε οὕτως· ἅμα τε γὰρ ὁ ἐκ Θεσπιῶν ἐγένετο πατὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς, καὶ οὐκ εἰς μακρὰν πολλῶν καὶ ἀδιηγήτων ἐπικλυσθέντων κακῶν (ὧν τὰ μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς τῆς ἱςορίας εἴρηται, τὰ δὲ, ἐὰν ἐπιτρέπῃ τὸ Θεῖον, λελέξεται), ὅτε Ἀλλάριχος ἔχων τοὺς βαρβάρους διὰ τῶν Πυλῶν παρῆλθεν, ὥσ-

ὥσπερ διὰ ςαδίου καὶ ἱπποκρότου πεδίου τρέχων. Τοιαύτας αὐτῷ τὰς πύλας ἀπέδειξε τῆς Ἑλλάδος ἥτε τῶν τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων ἀκωλύτως προσπαρεισελθόντων ἀσέβεια, καὶ ὁ τῶν ἱεροφαντικῶν θεσμῶν παραῤῥαγεὶς νόμος καὶ σύνδεσμος. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐς ὕςερον ἐπράχθη, καὶ ὁ λόγος διὰ τὴν πρόγνωσιν παρήνεγκε. Τότε δὲ ὁ μὲν Ἰουλιανὸς τῷ θειοτάτῳ ἱεροφαντῶν συγγενόμενος καὶ τῆς ἐκεῖθεν σοφίας ἀρυσάμενος χανδὸν, ὁ μὲν ὑπὸ τὸν Κωνςάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς, ὡς παραβασιλεὺς ὢν εἰς τὸν Καίσαρα, Μάξιμος δὲ ἦν κατὰ τὴν Ἀσίαν, Αἰδεσίου δὲ μεταλλάξαντος, πήχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος· ὥςε ὁ μὲν Ἰουλιανὸς ἔτυχεν ὧν οὐκ ἐβούλετο 94
μὲν, ἀλλ' ἠναγκάζετο. Πεμφθεὶς δὲ Καῖσαρ ἐπὶ Γαλατίας οὐχ ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ μόνον, ἀλλ' ἵνα ἐν τῇ βασιλείᾳ διαφθαρῇ, παρὰ δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγκεν, πάντας μὲν λανθάνων ὅτι θεραπεύει θεοὺς, πάντας δὲ νικῶν ὅτι ἐθεράπευε θεοὺς, καὶ τόν τε Ῥῆνον ἐπεραιώθη, καὶ πάντα ὅσα ὑπὲρ ἐκεῖνον ἔθνη βάρβαρα συνελὼν καὶ δουλωσάμενος, πολλῶν ἐπιβουλῶν καὶ μηχανημάτων πλεκομένων αὐτῷ (ὡς ἐν τοῖς περὶ ἐκεῖνον ἀναγέγραπται), τὸν ἱεροφάντην μετακαλέσας ἐκ τῆς Ἑλλάδος καὶ σὺν ἐκείνῳ τινὰ μόνοις ἐκείνοις γνώριμα διαπραξάμενος, ἐπὶ τὴν καθαίρεσιν ἠγέρθη τῆς Κωνςαντίου

τυραννίδος. Ταῦτα δὲ συνῄδεσαν Ὀριβάσιος ἐκ τοῦ Περγάμου, καί τις τῶν ἐκ Λιβύης, ἣν Ἀφρικὴν καλοῦσι Ῥωμαῖοι κατὰ τὸ πάτριον τῆς γλώττης, Εὐήμερος. Ταῦτα δὲ πάλιν ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν βιβλίοις ἀκριβέστερον εἴρηται. Ὡς δ' οὖν καθεῖλε τὴν τυραννίδα Κωνσταντίου, καὶ τὸν ἱεροφάντην ἀπέπεμψεν ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καθάπερ θεόν τινα ἀποπέμπων Φανέντα, καὶ παρασχόντα ἃ ἐβούλετο, καὶ βασιλικά γε αὐτῷ δῶρα θεραπείαν συνέπεμψε πρὸς τὴν ἐπιμέλειαν τῆς Ἑλλάδος ἱερῶν, τὸν Μάξιμον εὐθὺς μετεπέμψατο καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ μία γε ἦν ἐπ' ἀμφοῖν ἡ κλῆσις. Τοῖς δὲ ἐπὶ τοὺς θεοὺς καταφεύγειν ἐδόκει, καὶ ἄνδρες οὕτω δραστήριοι καὶ πεῖραν ἔχοντες, καὶ συνενεγκόντες εἰς ταυτὸ τὴν πεῖραν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν τῆς
97. ψυχῆς ἀνεγείραντες καὶ συστησάμενοι, σημείοις ἐγχρίπτουσιν ἀπηνέσι καὶ ἀγρίοις. Ἐκεῖνοι ᾔδεσαν τὰ Φανθέντα σημεῖα. Ὁ μὲν οὖν Χρυσάνθιος εὐθὺς καταπλαγεὶς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτήξας, τὴν γλῶσσαν ἐνδακὼν, „ οὐ μενετέον" εἶπεν „ ἐμοὶ μόνον ἐνταῦθα, ὦ Μάξιμε Φίλτα„ τε, ἀλλὰ καὶ Φωλευτέον" ὁ δὲ ἀναστήσας ἑαυτὸν „ ἀλλ' ἐπιλελῆσθαί μοι δοκεῖς," εἶπεν „ ὦ Χρυσάνθιε, τῆς παιδείας ἣν ἐπαιδεύθημεν, „ ὡς τῶν ἄκρων γέ ἐστιν Ἑλλήνων καὶ ταῦτα πε„ παιδευμένων, μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτως „ ἀπαν-

„ ἀπαντήσασιν, ἀλλ' ἐκβιάζεσθαι τὴν τοῦ θείου „ φύσιν ἄχρις ἂν ἐπικλίνοις πρὸς τὸν θεραπεύον- „ τα·" Χρυσανθίου δὲ ὑπολαβόντος „ἴσως σὺ „ ταῦτα πράττειν εἶ δεινὸς καὶ τολμηρὸς, ἐγὼ „ δὲ τούτοις οὐκ ἂν μαχεσαίμην τοῖς σημείοις" καὶ μετὰ τοὺς λόγους ἀποχωρήσαντος, ὁ μὲν Μάξιμος ἐπέμεινεν ἅπαντα πράττων, ἕως ἔτυχεν ὧν ἐβοῦλετο καὶ κατεπεθύμει· ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος, τοὺς ἐξ ἀρχῆς πεπηγότας παρ' ἑαυτῷ λογισμοὺς μηδὲ κινῆσαι διανοούμενος. Πάντες οὖν ἄνθρωποι παρὰ τὸν Μάξιμον ἤδη συνετρόχαζον κατὰ τὴν Ἀσίαν, ὅσοι τε ἦσαν ἐν ἀρχαῖς καὶ ὅσοι τούτων ἀπολέλυντο, τό, τε κρεῖττον τῶν βουλευτηρίων. Καὶ δῆμος ἐστενοχώρει τὰς προόδους τῷ Μαξίμῳ μετὰ βοῆς πηδῶντες, ἣν δῆμος, ὅταν τινὰ θεραπεύῃ, ἐκ πολλοῦ μεμελέτηκεν· αἵ τε γυναῖκες παρὰ τὴν γυναῖκα τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ παρεισεχέοντο, τὴν εὐδαιμονίαν θαυμάζουσαι καὶ μεμνῆσθαι σφῶν ἀξιοῦσαι. Ἡ δὲ φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξι- 98.
μον οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν. Ὁ μὲν οὖν Μάξιμος ὑπὸ τῆς Ἀσίας πάσης προσκυνούμενος, ἐπὶ τὴν συντυχίαν ἀνῄει τοῦ βασιλέως, Χρυσάνθιος δὲ ἔμεινε κατὰ χώραν, ἐκεῖνο θεοῦ κατ' ὄναρ, ὡς πρὸς τὸν ταῦτα γράφοντα ἔλεγεν ἐς ὕστερον, εἰπόντος·

"Ος γε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ᾽ ἔκλυον αὐτοῦ·

Ὡς δὲ καὶ ὁ Μάξιμος μετὰ τοσαύτης πομπείας ἐπὶ τὴν Κωνςαντινούπολιν ὥρμησέ τε καὶ διὰ ταχέων εἰς αὐτὴν παρελθὼν ἐξέλαμψεν, ὅ, τε γὰρ βασιλεὺς καὶ οἱ βασιλευόμενοι πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ, νὺξ καὶ ἡμέρα διέφερεν αὐτοῖς οὐδὲν, οὕτως ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. Ἐνταῦθα ὁ μὲν Μάξιμος βαρὺς ἦν ἤδη περὶ τὰ βασίλεια, ςολῇ τε ἁβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, καὶ πρὸς τὰς ἐντεύξεις ὢν χαλεπώτερος καὶ δυσχερέςερος· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠγνόει τὰ πραττόμενα. Μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς, ἐκβιασαμένου τοῦ βασιλέως, ἔδοξε καὶ τὸν Πρίσκον· ὁ δὲ Μάξιμος ἀπῄτει προσαναγκάζων καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ ἄμφω γε ἦσαν μετάπεμπτοι, ὁ μὲν Πρίσκος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, Χρυσάνθιος δὲ ἀπὸ Λυδίας καὶ Σάρδεων. Καὶ οὕτω γε ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας ὁ θεσπέσιος Ἰουλιανὸς, ὥςε τοῖς μὲν ὡς φίλοις ἐπέςειλε, καθάπερ θεοὺς ἱκετεύων ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ καὶ γυναῖκα εἶναι πυθόμενος, Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ᾽ αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιὰν, ἰδίᾳ που καθίσας ἑαυ-
101 τὸν, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέςειλεν αὐτὸς γράφων, οὐδενὸς εἰδότος, καὶ παντοίας ἀφιεὶς φω-

νὰς

νας, τὸν ἄνδρα πείθειν μηδαμῶς ἀπαγορεῦσαι τὴν ἔξοδον, καὶ τὴν πρὸς Χρυσάνθιον αἰτήσας ἐπιστολὴν, εἶτα ἐσβαλὼν ἐκείνην καὶ σφραγῖδα ἀμφοτέραις ἐπιθεὶς, ὡς ἂν τὴν μίαν τοὺς ἄξοντας ἔστειλεν, πολλὰ καὶ ἀπὸ στόματος φράσας ἃ χρήσιμα ἐνόμιζε πρὸς τὸ

Ῥηϊδίως πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.

Ὁ μὲν οὖν Πρίσκος ἦλθε, καὶ ἐλθὼν ἐσωφρόνει· καί τοι γε οὐκ ἐλάττους ἦσαν αὐτὸν οἱ θεραπεύοντες, ἀλλ' ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος, οὐχ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἐπαιρόμενος, ἀλλὰ τὴν βασιλείαν καταφέρων καὶ ὁμαλίζων ἐς τὸ φιλοσοφώτερον. Ὁ δὲ Χρυσάνθιος οὐδὲ ταύταις ἑάλω ταῖς ἄρκυσι καὶ μηχαναῖς, ἀλλὰ τοῖς θεοῖς ἐντυχὼν, ὡς τὰ παρὰ τῶν θεῶν ἦν ἀμετάβλητα, καὶ αὐτὸς εἵπετο τοῖς θεοῖς, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέστειλεν, ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἡ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μόνον, καὶ οἱ θεοὶ ταῦτα ἔφραζον. Ὁ δὲ ὑπώπτευσε μὲν τὴν ἀποτυχίαν τῆς κλήσεως, ἀρχιερέα δὲ ἀποδείξας τόν τε ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα τῆς Λυδίας, καὶ ὑπ' ἐκείνοις ἐπιτρέψας εἶναι τῶν ἄλλων τὴν αἵρεσιν, αὐτὸς ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον. Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων, καὶ ἄλλοι δέ τινες συμπαρωμάρτουν εἰς πλῆθος συντελοῦντες, ἑαυ-

Ὅς γε θεοῖς ἐπιπείθηται μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Ὡς δὲ καὶ ὁ Μάξιμος μετὰ τοσαύτης πομπείας ἐπὶ τὴν Κωνςαντινούπολιν ὥρμησέ τε καὶ διὰ ταχέων εἰς αὐτὴν παρελθὼν ἐξέλαμψεν, ὅ, τε γὰρ βασιλεὺς καὶ οἱ βασιλευόμενοι πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ, νὺξ καὶ ἡμέρα διέφερεν αὐτοῖς οὐδὲν, οὕτως ὑπὲρ τῶν παρόντων ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. Ἐνταῦθα ὁ μὲν Μάξιμος βαρὺς ἦν ἤδη περὶ τὰ βασίλεια, ςολήν τε ἁβροτέραν ἢ κατὰ φιλόσοφον περιχεόμενος, καὶ πρὸς τὰς ἐντεύξεις ὢν χαλεπώτερος καὶ δυσχερέςερος· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠγνόει τὰ πραττόμενα. Μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς, ἐκβιασαμένου τοῦ βασιλέως, ἔδοξε καὶ τὸν Πρίςκον· ὁ δὲ Μάξιμος ἀπῄτει προσαναγκάζων καὶ τὸν Χρυσάνθιον. Καὶ ἄμφω γε ἦσαν μετάπεμπτοι, ὁ μὲν Πρίσκος ἐκ τῆς Ἑλλάδος, Χρυσάνθιος δὲ ἀπὸ Λυδίας καὶ Σάρδεων. Καὶ οὕτω γε ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας ὁ θεσπέσιος Ἰουλιανὸς, ὥςε τοῖς μὲν ὡς φίλοις ἐπέςειλε, καθάπερ θεοὺς ἱκετεύων ἐλθεῖν καὶ συνεῖναι· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ καὶ γυναῖκα εἶναι πυθόμενος, Μελιτὴν ὄνομα ἔχουσαν καὶ ὑπ' αὐτοῦ θαυμαζομένην διαφερόντως, τοῦ δὲ ταῦτα γράφοντος ἀνεψιὰν, ἰδίᾳ που καθίσας ἑαυ-
101 τὸν, καὶ πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέςειλεν αὐτὸς γράφων, οὐδενὸς εἰδότος, καὶ παντοίας ἀφιεὶς φωνὰς

συμφοράς· πλὴν ἐς τὸ βαθύτατον αὐτὸν τῆς τιμωρίας περιάγουσι, τοσούτων τιμήσαντες χρημάτων, ὅσα μήτε ἀνὴρ ἀκούειν ἐδύνατο φιλοσόφων (ὑπώπτευον γὰρ αὐτὸν τὰ πάντων ἔχειν), καὶ μετεγίνωσκον, καὶ ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ. Καὶ ἀνεπέμφθη γε εἰς τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καταβολῇ τῶν χρημάτων, καὶ ὅσα μὲν ἔπασχεν ὑπὲρ 105
πᾶσάν ἐςι τραγῳδίαν, καὶ οὐδεὶς ἂν εἴη μεγαλόφωνος, οὐδὲ ἡδόμενος κακοῖς, ὥςε ἐξαγγέλλειν ἀνδρὸς τοσούτου τηλικαύτας συμφοράς. Μικρὰ γὰρ καὶ ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις, καὶ οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοὶ, πρὸς τὰς ἐπιφερομένας ὀδύνας τῷ σώματι. Καὶ θαυμασία γυνὴ παρῆν καὶ ὑπερήλγει. Ὡς δὲ ἦν ἄπειρον, καὶ ἐπετείνετο, „πριαμένη;" φησὶν „ὦ γύναι, „ φάρμακον ἐπίδος καὶ ἐλευθέρωσον." Ἡ δὲ καὶ ἐπρίατο καὶ παρῆν ἔχουσα. Ἐνταῦθα ὁ μὲν ᾔτει πιεῖν, ἡ δὲ ἠξίωσε προπιεῖν, καὶ αὐτίκα γε ἀπολομένης, τὴν μὲν οἱ προσήκοντες ἔθαπτον· ὁ δὲ Μάξιμος ἔπιεν οὐκέτι.

Ἐνταῦθα δὴ πᾶς λόγος ἐλάττων, καὶ πᾶν ὅσον ἂν τὸ ποιητικὸν ὑμνήσειε γένος, πρὸς τὰς Κλεάρχου πράξεις. Ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσπρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων, καὶ διαφερόντως περὶ δόξαν καλὴν γενόμενος, τῶν πραγμάτων ἤδη μεταβεβλημένων, καὶ Βαλεντινιανοῦ μὲν εἰς τὴν ἑσπέραν ἀποκεχωρηκότος, τοῦ δὲ βασιλέως Βάλεν-

λεντος κινδύνοις τοῖς ἐσχάτοις ἐμβεβηκότος, καὶ οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος (ὁ γὰρ Προκόπιος ἀνταναςὰς πολλαῖς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι, πανταχόθεν αὐτὸν περιέκοπτεν εἰς τὸ συνήμεναι), τῆς οὖν Ἀσίας ἁπάσης κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος ἐπεςάτει, ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόντου διὰ Λυδίας καὶ Πισιδίας ἐπὶ Παμφυλίαν ἀφορίζεται. Πολλὴν εἰς τὰ πράγματα συνέφερεν εὔνοιαν, τῷ τε σώματι παραβαλλόμενος ἐς τοὺς
106. πρώτους κινδύνους, καὶ πρὸς τὸν τῆς αὐλῆς ἔπαρχον ἄντικρυς διαφερόμενος, ὥςε οὐδὲ ὁ βασιλεὺς τὴν διαφορὰν ἠγνόει. Καί τοι γε ἦν ἔπαρχος Σαλούτιος, ἀνὴρ καὶ ἐπὶ τῆς Ἰουλιανοῦ βασιλείας κοσμήσας τὴν ἑαυτοῦ τύχην, ἀλλ' ὅμως τήν τε βλακείαν αὐτοῦ διὰ τὸ γῆρας ἀπήλεγξε καὶ Νικίαν ἀπεκάλει· καὶ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχὴν ὑπ' ἀναγνώσεώς τε καὶ τῆς ἱςορικῆς ἐμπειρίας. Χωρησάντων δὲ καλῶς τῶν πραγμάτων, ὁ Βάλης ὑπεργάσθη τὸν Κλέαρχον, καὶ οὐκ ἀπέλυσε τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' εἰς ἀρχὴν μετέςησε μείζονα, ἀνθύπατον αὐτὸν ἐπιςήσας τῆς νῦν ἰδίως Ἀσίας καλουμένης. Αὕτη δὲ ἀπὸ Περγάμου τὸ ἀλιτενὲς ἐπέχουσα πρὸς τὴν ὑπερκειμένην ἤπειρον ἄχρι Καρίας ἀποτέμνεται, καὶ ὁ Τμῶλος αὐτῆς περιγράφει τὸ πρὸς Λυδίαν. Ἔςι δὲ ἀρχῶν ἐνδοξοτάτη, καὶ οὐ κα-

τή-

τήκοος τοῦ τῆς αὐλῆς ἐπάρχου, πλὴν ὅσα γε νῦν
πάλιν ἐς τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον ἅπαντα
συμπεφύραται καὶ ἀνατετάρακται. Τότε δὲ τὴν
ὑγιαίνουσαν Ἀσίαν ἀπολαβὼν ὁ Κλέαρχος, εὗρεν
ἐκεῖ τὸν Μάξιμον κατατεινόμενον ταῖς βασάνοις,
καὶ μόλις ἀνέχοντα. Θεῖον δὴ τὸ μετὰ ταῦτά
ἐςιν εἰπεῖν ἔργον (οὐ γὰρ ἄν τις οὕτως τὰ παρά-
λογον ἐς ἄλλον τινὰ ἀναφέροι δικαίως ἢ θεόν)·
τούς τε γὰρ ςρατιώτας ἅπαντας οἳ ταύταις ἐφε-
ςήκεσαν ἀλήκτως ταῖς κολάσεσι, μείζονι βίᾳ
φυγεῖν ἀπηνάγκασε, καὶ τὸν Μάξιμον ἀνῆκε
τῶν δεσμῶν, ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώμα-
τος, καὶ ὁμοτράπεζον ἔθετο, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα 109
τοσαύτῃ κατεχρήσατο παῤῥησίᾳ, ὥςε ὁ βασι-
λεὺς ἤδη καὶ μεθῆκε τὴν ψυχὴν, καὶ πάντα γε
συνεχώρησεν ὅσα Κλέαρχος ἔπειθε. Τῷ γοῦν Σα-
λουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας, Ἐξόνιον ἐπενόησε
τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις. Ὁ δὲ Κλέαρχος τούς τε
κολαςῆρας ἐκείνους ςρατιώτας, καὶ ὅσων κατὰ τὸν
ἀτυχῆ χρόνον ἐκεῖνον ἦσαν ὑφελόμενοί τι καὶ
ὑβρίςαντες, τοὺς μὲν ἠμύνετο, τοὺς δὲ εἰσε-
πράττετο· καὶ πάντες τοῦτο διὰ ςόματος εἶχον
ὡς εἴη δεύτερος Ἰουλιανὸς τῷ Μαξίμῳ. Ἐνταῦ-
θα δὴ καὶ δημοσίας τινὰς ἐπιδείξεις ὁ Μάξιμος
ἐποιήσατο, ἀλλ' (οὐ γὰρ ἐπεφύκει πρὸς θέα-
τρον) τὴν δόξαν εἰς ἐλάχιςον ἤνεγκεν· ὡς ἀνέ-
φερεν ἑαυτὸν, διαλεγόμενος πάλιν, πολλὰ γοῦν

τῶν τε κτημάτων κατεκομίζετο, καὶ τῶν ἑτέρως πως διακεκλεμμένων, καὶ ἦν ταχὺ μάλα ὄλβιος, καὶ ὥσπερ ἄρτι παριὼν εἰς τὴν Ἰουλιανοῦ βασιλείαν. Ὁ δὲ καὶ εἰς τὴν Κωνςαντινούπολιν περιφανὴς ὢν ἐπεδήμησε, καὶ πάντες αὐτὸν ἐδεδοίκεσαν, τήν τε τύχην ἀνιςαμένην ὁρῶντες· καὶ τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας ἐςὶ μὲν πεπειρασμένος, τὴν δὲ ἐς τόνδε ἐπὶ πλέον ἐδόξαζεν. Ἐνταῦθα δὲ αὐτῷ πάλιν διὰ τὸ πολὺ κλέος τραχύτερον ἀνέφυ πάθος. Οἱ γὰρ περὶ τὰ βασίλεια τοῖς βαςα τινὰ συςησάμενοι καὶ προςησάμενοι μαντεῖον ἰδιωτικὸν (οὐ παντός ἐςι καταμαθεῖν ὃ λέγω), χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεςέρου, τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν, τὸ μὲν πρᾶγμα οὐχ ὁμολογήσαντες, ὡς δ' ἂν αὐτοῦ χρήσαντος καὶ ἀνελόντος τὶ σαφέςερον
110. βουλόμενοι μαθεῖν· δεδείκτω γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν, Μάξιμον δὲ μὴ μόνον τὰ τῶν θεῶν εἰδέναι, κἂν ἐπικεκαλυμμένα πρὸς τοὺς ἄλλους φέρηται. Ὁ δὲ τὸν νοῦν ἐπιςήσας καὶ διαθρῶν τὰ λεγόμενα, τὸ κεκρυμμένον μὲν ἐν τοῖς λόγοις, ὂν δὲ ἀληθῶς, εἶδεν ὀξέως, καὶ μαντείων ἀληθέςερον ἐξήνεγκεν, ὡς τόν τε ἀναγνόντα (λέγων ἑαυτὸν) ἀπώλεσαν, καὶ πάντας, οὐ τοὺς εἰδότας τὴν τάξιν μόνον, προσέθηκεν, ἀλλὰ καὶ τὸ κολασθησόμενον ἀδίκως πλέον ἀπέφηνεν, ἐξ ἀδύτων δὲ ἐπέθηκεν ὅτι „ μετὰ τὴν ἁπάντων κοινὴν καὶ πολύ-

„ τρο-

„ τρόπον φθορὰν, ἐν ᾗ τὸν φόνον εἰργάσμεθα,
„ ὁ βασιλεὺς ξένον τινὰ ἅμα φθαρήσεται τρό-
„ πον, οὐδὲ ταφῆς ἀξιωθεὶς οὐδὲ ἐνδόξου τά-
„ φου.‟ Καὶ ταῦτα ἔσχεν οὕτως, καὶ ἐν τοῖς
διεξοδικοῖς ἀκριβέστερον γέγραπται. Ἑαλώκεσαν
μὲν γὰρ αὐτίκα οἵ τε συστησάμενοι καὶ ἀρθμήσαν-
τες· πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζομένων καὶ
κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἑορτῇ
καὶ συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι, καὶ ὁ Μά-
ξιμος συνηρπάσθη μὲν, καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν
ἦλθεν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβεν· αἰσχυνθέντες
δὲ αὐτοῦ τὸν φόνον, ὡς πάντα ἐπὶ τῆς κρίσεως
ἠλέγχθη, καὶ ὅτι κατέγνω τῶν ἐγχειρησάντων,
καὶ ὅτι προεῖπεν ἀκριβῶς ἅπαντα, καθάπερ ἐν
τῷ Μαξίμου σώματι θεόν τινα κολάζοντες, φο-
νικήν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν τὸν Φῆστον ἐπὶ
τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν, τὴν Ἀσίαν τοι-
ούτου τινὸς ἀξιώσαντες. Ὁ δὲ παραγενόμενος
τὸ προσταχθὲν ἔπραξε καὶ παρ' ἑαυτοῦ προσέθη-
κεν, ἄφθονόν τινα χορηγίαν τῷ συώδει καὶ λε- 113
λυσσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων· πολλοὺς γὰρ προ-
κατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέ-
γαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε. Κἀκεῖνο μὲν
εἶχεν ἡ μαντεία τέλος, ἀπέβαινε δὲ καὶ τὰ λει-
πόμενα· ὅτε γὰρ βασιλεὺς ἐν μεγάλῃ τῶν Σκυ-
θῶν μάχῃ ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον, ὥστε οὐδὲ
ὀστέον εἰς ἀναίρεσιν εὑρέθη. Προσετέθηκε δὲ ὁ
δαί-

δαίμων καὶ ἕτερόν τι μεῖζον· ὁ γὰρ Φῆσος ἐκεῖνος (καὶ ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ γράφων παρὼν συνηπίςατο) παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς, καὶ ἀποδημήσας πρὸς τὸν νεωςὶ βασιλεύοντα Θεοδόσιον, εἶτα ἐπανελθὼν (ἐγεγαμήκει γὰρ ἐκ τῆς Ἀσίας γάμον τυραννίδι πρέποντα), καὶ τὴν τρυφὴν ἐπιδεικνύμενος καὶ τὸ διαπεφευγέναι τὰ ἐγκλήματα, ἑορτήν τε ἐπήγγελλε πολυτελῆ τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβεβηκόσιν (ἡ τρίτη δὲ ἦν ἡμέρα τῶν καλανδῶν ἃς οὕτως Ἰανουαρίας ἡμέρας Ῥωμαῖοι προσονομάζουσι), καὶ προσκυνήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο τὴν εὐωχίαν. Ὁ δὲ παρῆλθε μὲν εἰς τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν (καί τοι γε οὐδέποτε φήσας θεραπεύειν θεοὺς, ἀλλ' οὓς ἐκόλασεν, ἅπαντας διὰ τοῦτο ἀνῃρηκώς), παρελθὼν δὲ ὅμως, αὐτοῖς ὄναρ ἀπήγγειλε καὶ κατεδάκρυε τὴν ὄψιν διηγούμενος. Τὸ δὲ ὄνειρον ἦν· τὸν Μάξιμον ἔφασκε τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον ἕλκειν αὐτὸν εἰς τὸν ᾅδην, ὡς δικασόμενον ἐπὶ τοῦ Πλουτέως. Οἱ δὲ παρόντες, καί περ δεδιό-
114. τες καὶ πρὸς τὸν ὅλον τοῦ ἀνδρὸς ἀναφέροντες βίον, τά τε δάκρυα ἀπέψηχεν ἕκαςος, καὶ ταῖν Θεαῖν ἐκέλευον εὔχεσθαι· ὁ δὲ ἐπείθετο καὶ ηὔχετο. Ἐξιόντι δὲ αὐτῷ, τοῖν ποδοῖν ἀμφοῖν ὑπενεχθέντων, ἐπὶ τὰ νῶτα ἐξολισθαίνει τὸ σῶμα, καὶ ἄναυδος ἔκειτο· καὶ ἀπενεχθεὶς αὐτίκα ἐτελεύτησε, καὶ τοῦτο ἔδοξεν εἶναι τῆς Προνοίας ἔργον ἄριςον.

ΠΡΙ'ΣΚΟΣ.

Περὶ δὲ Πρίσκου, τὰ μὲν πολλὰ κατὰ τὴν περιπεσοῦσαν ἀνάγκην, καὶ πρότερον εἴρηται, ὅθεν γε ἦν· ἴδιον δὲ κατὰ τὸ ἦθος αὐτοῦ τοιοῦτον ἀπομνημονεύεται. Κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων, μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφιγμένος, καὶ τὰς δόξας ἁπάσας τῶν παλαιῶν συνῃρηκὼς καὶ ἐπὶ ςόματος ἔχων· κάλλιςος δὲ ὢν καὶ μέγας ὀφθῆναι, καὶ ἀπαίδευτος ἂν ἔδοξεν εἶναι διὰ τὸ μόλις χωρεῖν ἐς διάλεξιν, ἀλλ' ὥς θησαυρόν γέ τινα ἐφύλαττε τὰ δόγματα, καὶ τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προϊεμένους φωνὴν ἀσώτους ἔφασκεν. Οὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν ἐξημεροῦσθαι μᾶλλον ἔφασκεν, ἀλλὰ πρὸς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας ἀντιβαίνοντα, ταῖς δὲ ἡδοναῖς καὶ τῷ φιλοσωμάτῳ κατακλώμενον ἀγριοῦσθαι, καὶ μισολόγον τε ἅμα καὶ μισοφιλόσοφον ἀποτελεῖσθαι καὶ διαπράττεσθαι. Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν ἐπεῖχε τὰ πολλὰ, καὶ βραδὺς ἦν καὶ ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸ ἦθος ἐφύλαττεν οὐ μόνον ὅτε ἑταίροις καὶ ὁμιληταῖς συνῆν, ἀλλ' ἐκ νεότητος αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν. Ὁ γοῦν Χρυσάνθιος πρὸς ταῦτα γράφοντα ἔλεγεν, ὡς ὁ 117.
μὲν Αἰδεσίου τρόπος κοινὸς ἦν καὶ δημοτικὸς, καὶ

μετά γε τοὺς ἄθλους ὅσοι περὶ λόγους ἦσαν, πρὸς περίπατον ἐξῄει κατὰ τὸ Πέργαμον, καὶ τῶν ἑταίρων παρῆσαν οἱ τιμιώτεροι· ὁ δὲ διδάσκαλος ἁρμονίαν τινὰ καὶ ἐπιμέλειαν πρὸς τὸ ἀνθρώπειον ἐμφυτεύων τοῖς μαθηταῖς, ὡς ἀσυφήλους αὐτοὺς ἑώρα, καὶ δι' ἀγερωχίαν τῶν δογμάτων ὑπέρφρονας, καὶ τὰ πτερὰ μακρότερα καὶ ἀπαλώτερα τοῦ Ἰκαρίου, καταβιβάζων αὐτοὺς οὐκ ἐπὶ τὸν πόντον, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γῆν καὶ τὸ ἀνθρώπινον. Αὐτὸς ὁ ταῦτα διδάσκων λαχανόπωλίν τε ἀπαντήσας ἡδέως ἂν εἶδε, καὶ τὴν πορείαν ἐπιςήσας προσεφθέγξατο, καὶ περὶ τιμῆς ἂν διειλέχθη πρὸς αὐτὴν, ὅ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται, καὶ ἅμα διῄει τὴν γεωργίαν τοῦ λαχάνου πρὸς αὐτήν. Καὶ πρὸς ὑφάντην τοιοῦτον ἄν τι ἐποίησεν ἕτερον, καὶ πρὸς χαλκέα καὶ τέκτονα. Οἱ μὲν οὖν σωφρονέςεροι τῶν ἑταίρων ἐξεπαιδεύοντο ταῦτα, καὶ μάλιςα Χρυσάνθιος, καὶ εἴ τις ἦν ἐκείνης τῆς διατριβῆς Χρυσανθίῳ παραπλήσιος. Μόνος δὲ ὁ Πρίσκος οὐδὲ παρόντος ἐφείδετο τοῦ διδασκάλου, ἀλλὰ προδότην τε αὐτὸν ἐκάλει τοῦ τῆς φιλοσοφίας ἀξιώματος, καὶ ἄνθρωπον λογάρια εἰδότα, κρείττονα μὲν πρὸς ψυχῆς ἀναγωγὴν, οὐ φυλαττόμενα δὲ ἐπὶ τῶν ἔργων. Ἀλλ' ὅμως τοιοῦτος ὢν, καὶ μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ βασιλείαν ἀμώμητος ἔμεινε, καὶ πολλούς τε νεωτερισμοὺς ἐνεγκὼν κορυβαντιών-

των

των ἐπὶ σοφίᾳ μειρακίων, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος, καὶ γελῶν τὴν ἀνθρωπίνην ἀσθένειαν, τοῖς τῆς Ἑλλάδος ἱεροῖς, εἰς μακρόν 118.
τι γῆρας ἀνύσας (ὃς γε ἦν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα), συναπώλετο· πολλῶν καὶ ἄλλων ἐν τῷδε τῷ χρόνῳ τῶν μὲν διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον, οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο· ἐν οἷς Προτέριός τε ἦν τις ἐκ Κεφαληνίας τῆς νήσου, καὶ ἐμαρτυρεῖτο καλὸς καὶ ἀγαθὸς εἶναι. Ἱλάριον δὲ καὶ ὁ ταῦτα γράφων ἠπίςατο, ἄνδρα Βιθυνὸν μὲν τὸ γένος, Ἀθήνησι δὲ καταγηράσαντα, πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ τῆς ἄλλης παιδείας, κατὰ γραφικὴν οὕτω φιλοσοφήσαντα, ὥςε οὐκ ἐτεθνήκει ἐν ταῖς ἐκείνου χερσὶν ὁ Εὐφράνωρ. Καὶ ὁ ταῦτα γράφων διὰ τοῦτο αὐτὸν εἴδεσι καλὸν ἐθαύμαζε καὶ ὑπερηγάπα. Ἀλλ' ὅμως καὶ Ἱλάριος τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς, ἔξω μὲν εὑρεθεὶς τῶν Ἀθηνῶν (πλησίον γάρ που Κορίνθου διέτριβε), κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων ἅμα τοῖς οἰκέταις. Καὶ ταῦτα μὲν ἐν τοῖς διεξοδικοῖς, ἐὰν τῷ δαίμονι δόξῃ, γραφήσεται. Οὐ τὸ καθ' ἕκαςον ἔχοντα, ἀλλὰ τὸ κοινὸν ἐκεῖ σαφέςερον λελέξεται· νυνὶ δὲ ὅσον ἐπέβαλε τὸ καθ' ἕκαςον, ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται.

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ.

Ἰουλιανὸς δὲ ὁ ἐκ Καππαδοκίας σοφιςὴς εἰς τοὺς Αἰδεσίου χρόνους ἤκμαζε, καὶ ἐτυράννει γε τῶν Ἀθηνῶν, καὶ παρὰ τοῦτον ἡ πᾶσα νεότης πανταχόθεν ἐχώρει, ῥητορικῆς ἕνεκεν τὸν ἄνδρα καὶ μεγέθους φύσεως σεβαζόμενοι. Ἦσαν μὲν γὰρ καὶ κατὰ ταυτὸν ἕτεροί τινες παραψαύοντες τοῦ
121. καλοῦ, καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου δόξαν διαιρόμενοι, Ἀψίνης τε ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινὸς, καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις ὀνομάτων χορηγία· ὁ δὲ τῷ μεγέθει τῆς φύσεως ἁπάντων κατεκράτει, καὶ τὸ ἔλαττον μακρῷ τινὶ ἦν ἔλαττον. Ὁμιληταὶ δὲ αὐτοῦ πολλοὶ μὲν καὶ πανταχόθεν, ὡς εἰπεῖν, καὶ πανταχῇ διασπαρέντες, καὶ θαυμασθέντες ὅπου τε ἱδρύθησαν· ἀπόλεκτοι δὲ τῶν ἄλλων ἁπάντων ὅ, τε θειότατος Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιςίων, Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διόφαντος ὁ Ἀράβιος. Τουσκιανοῦ δὲ μνησθῆναι καλὸν, καὶ γὰρ οὗτος ἐκείνου μετέσχε τῆς ὁμιλίας, ἀλλὰ τούτου μὲν καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς. Ἰουλιανοῦ δὲ καὶ τὴν οἰκίαν ὁ συγγραφεὺς Ἀθήνησιν ἑώρα, μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ τινὰ, Ἑρμοῦ δὲ ὅμως καὶ Μουσῶν περιπνέουσαν, οὕτως ἱεροῦ

τινὸς ἁγίου διέφερεν οὐδέν. Προαιρεσίῳ δὲ αὐτὴν καταλελοίπει. Καὶ εἰκόνες τῶν ὑπ' αὐτοῦ θαυμασθέντων ἑταίρων ἀνέκειντο, καὶ τὸ θέατρον ἦν ξεστοῦ λίθου, τῶν δημοσίων θεάτρων εἰς μίμησιν, ἀλλὰ ἔλαττον καὶ ὅσον πρέπειν οἰκίᾳ. Τοσαύτη γὰρ ἦν Ἀθήνησιν ἡ στάσις τῶν τότε ἀνθρώπων καὶ νέων, καθάπερ τῆς πόλεως, ἐκ τῶν παλαιῶν ἐκείνων πολέμων, τὸν ἐντὸς τείχους ἀσκούσης κίνδυνον, ὥστε οὐδεὶς ἐτόλμα τῶν σοφιστῶν δημοσίᾳ καταβὰς διαλέγεσθαι, ἀλλ' ἐν τοῖς ἰδιωτικοῖς θεάτροις ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν μειράκια ἐλέγοντο, οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες, ἀλλὰ τὸν περὶ κρότου καὶ φωνῆς ἀγωνιζόμενοι. Πολλῶν δὲ σιωπωμένων, τοῦτο ἀνάγκη περὶ αὐτοῦ καταβαλεῖν καὶ συνεισενεγκεῖν ἐς τὸν
λόγον δεῖγμα τῆς ὅλης τοῦ ἀνδρὸς παιδείας 122.
καὶ συνέσεως. Ἔτυχον μὲν γὰρ οἱ θρασύτατοι τῶν Ἀψίνου μαθητῶν ταῖς χερσὶ κρατήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ κατὰ τὸν ἐμφύλιον ἐκεῖνον πόλεμον· χερσὶ δὲ βαρείαις καὶ Λακωνικαῖς χρησάμενοι, τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σώματος κινδυνευόντων, ὥσπερ ἀδικηθέντες, κατηγόρουν. Ἀνεφέρετο δὲ ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἡ δίκη, καὶ ὃς βαρύς τις εἶναι καὶ φοβερὸς ἐνδεικνύμενος, καὶ τὸν διδάσκαλον συναρπασθῆναι κελεύει καὶ τοὺς κατηγορηθέντας ἅπαντας δεσμώτας, ὥσπερ τοὺς ἐπὶ φόνῳ κατακεκλεισμένους. Ἐῴκει δὲ ὥσπερ Ῥωμαῖός τις

οὐκ εἶναι τῶν ἀπαιδεύτων, οὐδὲ τῶν ὑπ' ἀγροίκῳ
καὶ ἀμούσῳ τύχῃ τεθραμμένων. Ὅ, τε γοῦν
Ἰουλιανὸς παρῆν (οὕτως ἐπιταχθὲν) καὶ ὁ Ἀψί-
νης συμπαρῆν, οὐκ ἐπιταχθὲν, ἀλλ' ὡς συνηγο-
ρήσων τοῖς κατηγορηκόσι. Καὶ ἡ μὲν ἐξέτασις
προὔκειτο, καὶ τοῖς διώκουσιν εἴσοδος ἐδόθη.
Προεισήκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμιςοκλῆς
τις Ἀθηναῖος, ὃς ἦν καὶ τῶν κακῶν αἴτιος· προ-
πετέςερος δὲ ὢν καὶ θρασύτερος, ἐς τὴν ἐπωνυμίαν
ὕβριζεν. Εὐθὺς μὲν οὖν ὁ ἀνθύπατος ταυρηδὸν
ὑπιδὼν τὸν Ἀψίνην· „ σὲ δὲ τίς" εἶπεν „ ἐλ-
„ θεῖν ἐκέλευσεν;" ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· „ περὶ τοῖς
„ ἑαυτοῦ τέκνοις ἀγωνιῶν ἐληλύθειν." Καὶ τῇ
σιωπῇ κρύψαντος τὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρχοντος, εἰ-
σήεσαν πάλιν οἱ δεσμῶται καὶ ἠδικημένοι, καὶ
ὁ διδάσκαλος μετ' αὐτῶν, κόμας ἔχοντες καὶ τὰ
σώματα κεκακωμένοι λίαν, ὥςε οἰκτροὺς αὐτοὺς
φανῆναι καὶ τῷ κρίνοντι. Δοθέντος δὲ τοῦ λόγου
125. τοῖς κατηγοροῦσιν, ἤρξατο μὲν ὁ Ἀψίνης τοῦ λό-
γου, ἀλλ' ὁ ἀνθύπατος ὑπολαβών· „ ἀλλ' οὐ
„ τοῦτό γε" εἶπε „ Ῥωμαῖοι δοκιμάζουσιν, ἀλλ'
„ ὁ τὴν πρώτην εἰπὼν κατηγορίαν, κινδυνευέτω
„ περὶ τῆς δευτέρας." Ἐνταῦθα παρασκευὴ μὲν
οὐκ ἦν πρὸς τὴν τῆς κρίσεως ὀξύτητα· ἦν δὲ ὁ Θε-
μιςοκλῆς κατηγορηκὼς, καὶ λέγειν ἀναγκαζόμε-
νος, χροίαν τε ἤλλαξε καὶ τὰ χείλη διέδακνεν ἀ-
πορούμενος, καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους ὑπέβλεπε καὶ
πα-

παρεφθέγξατο τί πρακτέον· εἰσεληλύθεσαν γὰρ ὡς ἐπὶ τῇ συνηγορίᾳ τοῦ διδασκάλου μόνον κεκραξόμενοι καὶ βοησόμενοι. Πολλῆς οὖν σιωπῆς καὶ ταραχῆς οὔσης (σιωπῆς μὲν καθ' ὅλον τὸ δικαςήριον, ταραχῆς δὲ περὶ τὸ τῶν διωκόντων μέρος), ἐλεεινόν τι παραφθεγξάμενος ὁ Ἰουλιανὸς, „ἀλλ' ἐμέ γε εἰπεῖν" ἔφη „κέλευσον·" ὁ δὲ ἀνθύπατος ἀναβοήσας· „ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χει„ρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσει „τις τῶν μαθητῶν τὸν λέγοντα, ἀλλ' εἴσεσθέ „γε αὐτίκα ἡλίκον ἐςὶ καὶ οἷον τὸ παρὰ Ῥωμαί„οις δίκαιον. Ἀλλὰ Θεμιςοκλῆς μὲν περαινέ„τω τὴν κατηγορίαν, ἀπολογείσθω δὲ ὃν ἂν „σὺ ἀποκρίνῃς ἄριςον." Ἐνταῦθα κατηγόρει μὲν οὐδεὶς, ἀλλὰ Θεμιςοκλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις. Ἀπολογεῖσθαι δὲ πρὸς τὴν προτέραν κατηγορίαν ὡς ἐκέλευσε τὸν δυνάμενον, ὁ σοφιςὴς Ἰουλιανὸς „σὺ μὲν," εἶπεν „Ἀνθύπατε, διὰ „τὴν ὑπεροχὴν τοῦ δικαίου πεποίηκας Πυθαγό„ραν Ἀψίνην, βραδέως τὸ σιωπᾷν, ἀλλ' ὅμως „δικαίως, μαθόντα· ὁ δὲ πάλαι (τοῦτο γὰρ „αὐτὸς καταμανθάνεις) καὶ τοὺς ἑταίρους πυ„θαγορίζειν καὶ σιωπᾷν ἐδίδαξεν. Εἰ δὲ ἀπο„λογεῖσθαι κελεύεις, τῶν ἐμῶν ἑταίρων τινὰ κέ- 126
„λευσον ἀπολυθῆναι τῶν δεσμῶν, Προαιρέσιον, „καὶ δοκιμάσεις αὐτὸς πότερον ἀττικίζειν ἢ πυ„θαγορίζειν πεπαίδευται." Ὡς δὲ ταῦτα ἐπέ-

τρεψε καὶ ἅμα εὐκόλως (ταῦτα δὲ πρὸς τὸν συγγραφέα Τουσκιανὸς ἐξήγγελλε παρὼν τῇ κρίσει), καὶ εἴσω τῶν κατηγορουμένων παρελθὼν εἰς μέσους Προαιρέσιος ἄδεσμος, ἐμβοήσαντος αὐτῷ τοῦ διδασκάλου σφοδρόν τε καὶ διάτονον (ὥσπερ ἐπὶ τῶν ϛεφανιτῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προτρέποντες), ἐμβοήσαντος δὲ ὀξέως τὸ „ λέγε, „ Προαιρέσιε, νῦν καιρὸς τοῦ λέγειν·" ὁ μὲν προοίμιόν τι ἔφη· οὐ γὰρ ἠπίϛατό γε αὐτὸ Τουσκιανὸς, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν· ἐξήνεγκεν εἴς τε οἶκτον ὧν ἐπεπόνθεσαν ῥέπον, καὶ μεμιγμένον τινὰ εἶχε τὸ προοίμιον ἔπαινον τοῦ διδασκάλου· καί που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις ἐγκατεσπείρετο τῷ προοιμίῳ, προπέτειαν ἐμφαίνουσα τῆς ἀνθυπατικῆς ἀρχῆς, ὡς οὐ προσῆκον αὐτοῖς οὐδὲ μετὰ τοὺς ἐλέγχους τοιαῦτα ὑποϛῆναι καὶ παθεῖν. Κάτω δὲ τοῦ ἀνθυπάτου νεύοντος, καὶ τόν τε νοῦν τῶν λεγομένων καταπεπληγμένου καὶ τὸ βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρότον, καὶ πάντων μὲν βουλομένων ἐπαινεῖν, καταπτηξάντων δὲ ὥσπερ διοσημίαν, καὶ σιωπῆς κατακεχυμένης μυϛηριώδους, εἰς δεύτερον προοίμιον ὁ Προαιρέσιος ἐντείνων τὸν λόγον (τοῦτο γὰρ ἐμέμνητο Τουσκιανὸς), ἐνθένδε ἤρξατο· „ εἰ „ μὲν οὖν ἔξεϛι καὶ ἀδικεῖν ἅπαντα καὶ κατηγο„ ρεῖν καὶ λέγοντα πιϛεύεσθαι πρὸ τῆς ἀπολο„ γίας, ἔϛω, γινέσθω Θεμιϛοκλέους ἡ πόλις."

'Εν-

Ἐνταῦθα ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθύπατος ἐκ τοῦ 129
θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα (τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν), ὥσπερ μειράκιον ὁ βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος ἐκρότει τὸν Προαιρέσιον· συνεκρότει δὲ ὁ Ἀψίνης οὔτι ἑκὼν, ἀλλὰ ἀνάγκης βιαιότερον οὐδέν· ὁ διδάσκαλος Ἰουλιανὸς ἐδάκρυε μόνον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος τὸ μὲν διωκόμενον μέρος ἐξελθεῖν κελεύσας, τοῦ δὲ διώκοντος τὸν διδάσκαλον μόνον, εἶτα ἀπολαβὼν τὸν Θεμιςοκλέα καὶ τοὺς Λάκωνας, τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαςίγων ὑπέμνησε, προσθεὶς αὐτοῖς καὶ τῶν Ἀθηναίων. Εὐδοκιμῶν δὲ καὶ αὐτὸς ἄγαν καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν, Ἀθήνησιν ἐτελεύτα μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα τοῖς ἑαυτοῦ παραδεδωκὼς ἑταίροις.

ΠΡΟΑΙΡΕΣΙΟΣ.

Περὶ Προαιρεσίου καὶ προλαβοῦσιν ἱκανῶς εἴρηται, καὶ ἐν τοῖς ἱςορικοῖς κατὰ τὴν ἐξήγησιν ὑπομνήμασι. Καὶ νῦν δὲ ἐπελθεῖν καιρὸς εἰς τὸ ἀκριβέςερον εἰδότι τε ἀσφαλῶς καὶ ἀξιωθέντι τῆς ἐκείνου γλώττης καὶ ὁμιλίας· καὶ ταῦτά γε, εἰ καὶ πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη πρὸς χάριν, εἴ τις διδάσκαλος, ἀλλ' ὅμως πολλῷ τινὶ καὶ μακρῷ τῆς εἰς τὸν συγγραφέα Φιλίας ἀφεςήκεσαν αἱ τοσαῦται καὶ ἀδιήγητοι χάριτες. Διέβαλε

μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐ-
ρώπην καὶ Ἀθήνας, τελῶν εἰς ἕκτον καὶ δέκατον
ἔτος, καὶ περὶ τὴν ἡλικίαν ταύτην οὔλη τε ἦν αὐ-
τῷ καὶ ἄγαν συνεχὴς ἡ κόμη, καὶ διὰ πλῆθος
πολιῶν τριχῶν ἀφριζούσῃ θαλάσσῃ προσεμφερὴς
καὶ ὑπαργυρίζουσα. Ὁ δὲ Προαιρέσιος προεληλ-
130. λύθει μὲν ἐπὶ τὸ ἕβδομον ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα ἔ-
τεσιν, ὡς αὐτὸς ἔλεγεν, ἤκμαζε δὲ οὕτω τὰ εἰς
λόγους, τῇ νεότητί τε τῆς ψυχῆς τὸ σῶμα κε-
κμηκὸς συνηγείρετο, ὥςε ὁ ταῦτα συγγράφων
ἀγήρων τινὰ καὶ ἀθάνατον αὐτὸν ἐνόμιζε, καὶ
προσεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραγ-
ματείας φανέντι θεῷ. Καίτοι γε ἦν ἥκων εἰς τὸν
Πειραιᾶ περὶ πρώτην φυλακὴν, ἐπὶ πυρετῷ λάβρῳ
κατὰ πλοῦν γενομένῳ, καὶ πολλοί τινες ἄλλοι κα-
τὰ γένος γε αὐτῷ προσήκοντες συνεισπεπλεύκε-
σαν, καὶ περὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, πρίν τι γενέσθαι
τῶν εἰωθότων (τὸ γὰρ πλεῖον ἦν τῶν Ἀθήνηθεν,
καὶ περὶ τὰς κατάρσεις οὐκ ὀλίγοι τινὲς ἐναυλό-
χουν ἀεὶ τῶν εἰς ἕκαςον διδασκαλεῖον μεμηνό-
των), ὁ ναύκληρος εἰς Ἀθήνας συνέτεινε, τῶν μὲν
ἄλλων βαδιζόντων, ὁ δὲ βαδίζειν ἀδυνάτως ἔ-
χων, ὅμως ἐκ διαδοχῆς ἀνεχόμενος, ἀνεκομί-
σθη πρὸς τὴν πόλιν. Ἦν τε νυκτὸς τὸ ςαθερώτα-
τον, ἡνίκα ἥλιος μακροτέραν ποιεῖ τὴν νύκτα γι-
νόμενος νοτιώτερος· ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ
τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε· καὶ ὁ ναύκληρος ὤν που

καὶ ξένος Προαιρεσίου παλαιὸς, τοσοῦτον ὄχλον
ὁμιλητῶν, ἀράξας τὴν θύραν, εἰσήγαγεν εἰς τὴν
οἰκίαν, ὥςε, ἡνίκα πόλεμοί τινες ἐγίνοντο περὶ
ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν, πλήρωμα διατριβῆς
ὅλους σοφιςικῆς τοὺς ἐληλυθότας φαίνεσθαι. Τού-
των οἱ μὲν εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν, οἱ δὲ εἰς
πλοῦτον ἦσαν ἀκρότεροι, τὸ δὲ εἶχεν ἀνὰ μέσον·
ὁ δὲ συγγραφεὺς ἐλεεινῶς διακείμενος τὰ πλεῖςα
τῶν ἀρχαίων ἐπὶ ςόματος εἶχε μόνον βιβλία.
Εὐθὺς μὲν οὖν χαρμονή τε ἦν περὶ τὴν οἰκίαν καὶ 133.
διαδρομαί τινες ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, καὶ οἱ
μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον. Ὁ δὲ Προαιρέ-
σιος συγγενεῖς ἰδίους κατὰ τὴν ὥραν ἐκείνην με-
ταπεμψάμενος, παραλαβεῖν τοὺς ἐλθόντας κε-
λεύει. Ἦν δὲ αὐτός τε ἐξ Ἀρμενίας (ὅσον ἐςὶν 1
Ἀρμενίας Πέρσαις εἰς τὰ βαθύτατα συνημμέ-
νον), καὶ Ἀνατόλιος οὗτοι καὶ Μάξιμος ἐκα-
λοῦντο. Καὶ οἱ μὲν ἀπεδέξαντο τοὺς ἐλθόντας,
καὶ ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρὰ μετὰ
πάσης ἐπιδείξεως, ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδεί-
κνυτο καὶ χλευασίαν καὶ γέλωτα. Καὶ οἱ μὲν
τούτων ποτὲ ἀπηλλάγησαν ἅπαξ λουσάμενοι, ὁ
δὲ συγγραφεὺς, ἐντείναντος αὐτῷ τοῦ νοσήμα-
τος, διεφθείρετο, μήτε Προαιρέσιον μήτε τὰς
Ἀθήνας ἰδὼν, ἀλλὰ ὀνειρῶξαι δοκῶν ἐκεῖνα ὧν ἐ-
πεθύμησεν. Οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας βα-
ρέως ἔφερον, καὶ ὥσπερ τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλι-

κίαν

κίαν ἀπιοῦσιν ἐπὶ τὸ πλέον ἅπαντες εἰώθασι χαρίζεσθαι, πολλά τινα καὶ μεγάλα περὶ αὐτοῦ καταψευσάμενοι καὶ συμφορήσαντες ἐτερατεύσαντο, καὶ πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν παράλογον, ὡσὰν ἐπὶ μεγάλῃ συμφορᾷ. Αἰσχίνης δέ τις οὐκ Ἀθηναῖος (ἀλλὰ ἡ Χῖος ἦν αὐτῷ πατρὶς), πολλοὺς ἀνῃρηκὼς οὐχ ὅσους ἐπηγγείλατο θεραπεύειν, ἀλλὰ καὶ ὅσους εἶδε μόνον, εἰς μέσους ἀναβοήσας τοὺς πενθοῦντας, ὡς μετὰ ταῦτα ἐγένετο φανερὸν „ ἀλλὰ συγχωρήσατέ „ γε" εἶπε „ τῷ νεκρῷ με δοῦναι φάρμακον." Οἱ δὲ συνεχώρησαν Αἰσχίνῃ διαφθεῖραι καὶ τοὺς ἀπολωλότας. Ὁ δὲ ὅ, τι μὲν ἐνέχεεν, ὀργάνοις τισὶ τὸ ςόμα διαςήσας, μετὰ ταῦτα ἐξεῖπε, καὶ
134. ὁ θεὸς πολλοῖς ὕςερον ἐμαρτύρησε χρόνοις. ἐμβαλὼν δὲ ὅμως, τοῦ μὲν ἡ γαςὴρ ἀθρόως ἀπελυμάνθη, καὶ τὸν ἀέρα εἶδε καὶ ἐπέγνω τοὺς οἰκείους. Ὁ δὲ Αἰσχίνης ἑνὶ τούτῳ γε ἔργῳ θάψας τὰ προγεγενημένα τῶν ἁμαρτημάτων, ὑπό τε τοῦ σωθέντος προσεκυνεῖτο, καὶ τῶν ἡδομένων ὅτι σέσωςαι. Καὶ ὁ μὲν, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ πράξει πάντων σεβαζομένων αὐτὸν, εἰς τὴν Χῖον ἀπῆρε, πλὴν ὅσα γε παραμείνας εἰς ῥῶσιν τοῦ σώματος, προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου, καὶ τότε συνῆλθεν ἀκριβῶς ὁ σωθεὶς τῷ σώσαντι. Ὁ δὲ θειότατος Προαιρέσιος οὔπω τὸν συγγραφέα τεθεαμένος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅσον οὐκ

ἤδη

ἤδη κατοδυρόμενος, ὡς ἐπύθετο τὴν ἄλογον ταύτην καὶ ἀνεκλάλητον σωτηρίαν, μετακαλέσας τοὺς κρατίςους καὶ γενναιοτάτους τῶν ὁμιλητῶν καὶ παρ' οἷς ἐπῃνεῖτο χειρῶν ἀλκῆς ἔργον, „ πέπον„ θά τι" πρὸς αὐτοὺς εἶπεν „ ἐπὶ τῷ σωθέντι „ παιδίῳ, καί τοι γε οὔπω τεθεαμένος, ἀλλ' ὅμως „ ἔπασχον ἡνίκα ἀπώλλυτο. Εἴ τι δὴ βούλεσθε „ χαρίσασθαί μοι, τῷ δημοσίῳ λουτρῷ τοῦτον „ καθήρατε, πάσης χλευασίας Φεισάμενοι καὶ „ παιδιᾶς, ὥσπερ ἐμόν τινα παῖδα ψαίροντες." Καὶ ταῦτα μὲν ἔσχεν οὕτως, καὶ ἀκριβέςερον ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον χρόνοις λελέξεται· ὅμως δὲ ὁ συγγραφεὺς ὁμολογῶν τὰ ἐς αὐτὸν θεοῦ τινὸς προνοίας τετυχηκέναι ἐκ τῆς Προαιρεσίου σπουδῆς, οὐδὲν εἰς τὸ καθόλου περὶ τοῦ ἀνδρὸς ἀποςήσεται τῆς ἀληθείας, εἴ γε πεπηγὼς ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια πάντων μὲν ἀγαθῶν θεοῖς, πάντων δὲ ἀνθρώποις ἡγεῖται. Προαιρεσίῳ δὲ (Φερέσθω γὰρ ἐπ' αὐτὸν ὁ λόγος) τὸ μὲν κάλ- 137.
λος ἦν τοῦ σώματος τοιοῦτον, καί τοι γηραιὸς ὢν ἦν, ὥςε ἀπορεῖν τε εἴ τις ἐφ' ἡλικίας οὕτω γέγονε καλὸς, καὶ θαυμάζειν τὴν τοῦ κάλλους δύναμιν ὅτι πρὸς τοσοῦτον σῶμα διὰ πάντων εἰς τὴν ἀρίςην πλάσιν ἐξήρκεσε· τὸ δὲ μέγεθος ἦν ἡλίκον ἂν τις οὐ πιςεύσειεν, ἀλλὰ εἰκάσειε μόλις. Ἀνεςηκέναι γὰρ εἰς ἕνα τὸν πόδα κατεΦαίνετο, ὥςε κολοσσὸς ἐδόκει παρὰ τοὺς μεγίςους ὁρώμενος

τῶν

τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπων. Νέον δὲ αὐτὸν ἐξ Ἀρμενίας ἀναστήσαντος τοῦ δαίμονος, καὶ πρὸς τὴν Ἀντιόχειαν διαβάλλοντος (οὐ γὰρ ἐπεθύμησεν εὐθὺς τῶν Ἀθηνῶν) ἥ τε ἔνδεια παρελύπει τῶν χρημάτων· γεγονὼς γὰρ ἄνωθεν καλῶς, τοῦτο ἠτύχει· καὶ πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν κρατοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις ὠσθεὶς, καὶ παρελθὼν, εὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν· καὶ χρόνον οὐκ ὀλίγον ὁμιλήσας ἐκείνῳ, συνέτεινεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας καὶ τὸν Ἰουλιανὸν σφοδρῶς, καὶ πάλιν Ἀθήνησι πρῶτος ἦν. Ἡφαιστίων δὲ αὐτῷ συνείπετο, φιλοῦντες μὲν ἀλλήλους ἄμφω καὶ πάνυ, φιλονεικοῦντες δὲ ἀλλήλοις εἰς πενίαν καὶ περὶ τῶν ἐν λόγοις πρωτείων. Ἓν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἱμάτιον καὶ τριβώνιον, καὶ πλέον οὐδὲν, καὶ στρώματα τρία που ἢ τέτταρα, τὴν οἴκοθεν βαφὴν μετὰ τῆς παχύτητος διὰ χρόνον ἀπαγορεύοντα. Περιῆν οὖν αὐτοῖς ἑνί τε ἀνθρώπῳ καὶ δυεῖν εἶναι, ὥσπερ τὸν Γηρυόνην οἱ μῦθοί φασιν ἐκ τριῶν συντεθῆναι· κἀκεῖνοι δύο τε ἦσαν καὶ εἷς. Προαιρεσίου μὲν γὰρ δημοσίᾳ φανέντος, Ἡφαιστίων ἦν ἀφανὴς ἐν τοῖς
138. στρώμασι κατακείμενος, καὶ συνασκῶν ἑαυτὸν περὶ τοὺς λόγους· ταυτὰ δὲ καὶ Προαιρεσίῳ συνέβαινεν Ἡφαιστίωνος φανέντος, τοσαύτη τις εἶχεν αὐτοὺς ἔνδεια. Ἀλλ' ὅμως Ἰουλιανὸς ἐπὶ τὸν Προαιρέσιον ἐπέκλινε τὴν ψυχὴν, καὶ πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὦτα ἀνειστήκει, καὶ τὸ μέγεθος κατε-

πεδείμαινε τῆς φύσεως. Ὡς δὲ ἀπελθόντος Ἰουλιανοῦ τὰς Ἀθήνας εἶχεν ἔρως τῆς διαδοχῆς τῶν ἐπὶ τοῖς λόγοις πλεονεκτημάτων, παραγγέλλουσι μὲν ἐπὶ τῷ κράτει τῆς σοφιστικῆς πολλοὶ καὶ ἄλλοι, ὥστε ὄχλος ἦν καὶ ταῦτα γράφειν. Χειροτονοῦνται δὲ δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι, Προαιρέσιος τε καὶ Ἡφαιστίων, καὶ Ἐπιφάνιος, καὶ Διόφαντος, καὶ Σώπολις ἐκ τῆς παραβύστου καὶ παρημελημένης ἐς τὸν ἄριθμον ἐνδείας, καὶ Παρνάσιός τις ἐκ τῆς εὐτελεστέρας. Ἔδει γὰρ πολλοὺς εἶναι, κατὰ τὸν νόμον τὸν Ῥωμαϊκὸν, Ἀθήνησι τοὺς μὲν λέγοντας, τοὺς δὲ ἀκούοντας. Χειροτονηθέντων δὲ τούτων, οἱ μὲν εὐτελέστεροι τὸ ὄνομα εἶχον, καὶ μέχρι τῶν σανίδων ἦν τὸ κράτος καὶ τοῦ βήματος ἐφ' ὃ παρῄεσαν, εἰς δὲ τοὺς δυνατωτέρους ἡ πόλις εὐθὺς διῄρητο, καὶ οὐχ ἡ πόλις μόνη, ἀλλὰ τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις ἔθνη, καὶ περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, ἀλλ' ὑπὲρ ἐθνῶν ὅλων ἐπὶ τοῖς λόγοις. Ἡ μὲν γὰρ ἑῴα καθάπερ τι γέρας Ἐπιφανίῳ σαφῶς ἐξῄρητο, τὴν δὲ Ἀραβίαν εἰλήχει Διόφαντος, Ἡφαιστίων δὲ καταδείσας Προαιρέσιον ἀπῆλθεν ἐξ Ἀθηνῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Προαιρεσίῳ δὲ ὁ Πόντος ὅλος καὶ τὰ ἐκείνῃ πρόσοικα τοὺς ὁμιλητὰς ἀνέπεμπεν, ὥσπερ οἰκεῖον ἀγαθὸν τὸν ἄνδρα θαυμάζοντες· προσετέθη δὲ καὶ Βιθυνία πᾶσα καὶ Ἑλλήσποντος, ὅσα τε ὑπὲρ Λυδίας, διὰ τῆς καλουμένης 141.

νῦν

νῦν Ἀσίας, ἐπὶ Καρίαν καὶ Λυκίαν τείνοντα πρὸς Παμφυλίαν καὶ τὸν Ταῦρον ἀφορίζεται, Αἴγυπτός τε πᾶσα τῆς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἀρχῆς καὶ κλῆρος ἦν οἰκεῖος αὐτῷ, καὶ ὅσα ὑπὲρ Αἰγύπτου πρὸς Λιβύην συρόμενα, τό, τε ἄγνωςον τέλος ἔχει καὶ τὸ οἰκήσιμον. Ταῦτα δὲ ὡς ἐπὶ πλέον εἴρηται, ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη ἐν ὀλίγοις τισὶ μειρακίοις, ἢ μετανάςασιν παρ' ἑτέρους, εἴ που τις καὶ κατ' ἀρχὰς ἀπατηθεὶς ἑτέρῳ προσῆλθε. Πρὸς δὲ τὸ μέγεθος τῆς Προαιρεσίου φύσεως, συςάσεως νεανικῆς καὶ μάλα σφοδρᾶς γενομένης, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐς τοσόνδε ἴσχυσεν ἡ σύστασις, ὥςε τὸν ἄνδρα ἐξόριςον τῶν Ἀθηνῶν εἰργάσατο, δεκάσαντες τὸν ἀνθύπατον, καὶ τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν εἶχον αὐτοί. Ὁ δὲ καὶ πρὸς τῇ φυγῇ μετὰ πενίας ἰσχυρᾶς ὥσπερ ὁ Πεισίςρατος ἐκπεσὼν, κατῆλθε τὸ δεύτερον· ἄλλοι μὲν διὰ πλοῦτον, Προαιρεσίῳ δὲ ὁ λόγος ἤρκει μόνος, ὥσπερ ὁ Ὁμηρικὸς Ἑρμῆς ἐπὶ τὴν σκηνὴν τὴν Ἀχιλλέως κἀν τοῖς πολεμίοις παρέπεμπεν τὸν Πρίαμον. Συνῆν δέ τις αὐτῷ καὶ ἀγαθὴ τύχη νεώτερον ἀνθύπατον κατὰ φήμην ἀγανακτοῦντα ἐπὶ τοῖς γινομένοις ἐπιςήσασα τοῖς πράγμασι. Καὶ ὁ μὲν οὕτω βασιλέως ἐπιτρέψαντος, καὶ μεταπεσόντος ὀςράκου, κατήει τὸ δεύτερον εἰς τὰς Ἀθήνας, οἱ δὲ ἐχθροὶ τὸ δεύτερον αὖθις ἑλιχθέντες καὶ συσπει-

ρα-

ρασάμενοι καθ' ἑαυτοὺς, ἀνίςαντο καὶ πρὸς τὸ
μέλλον ἑτέρας ἐξηρτύοντο μηχανάς. Καὶ οἱ μὲν 142
ἐν τούτοις ἦσαν· προηγουμένων δὲ τῶν εὐτρεπιζόντων τὴν κάθοδον, κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος (ταῦτα δὲ ἀκριβῶς ὁ Λυδὸς παρὼν Τουσκιανὸς ἐξήγγελλεν, ὃς Προαιρέσιος ἂν ἦν, εἰ μὴ Προαιρέσιος ἦν), κατελθὼν δὲ ὅμως, εὑρίσκει μὲν, ὥσπερ τις Ὀδυσσεὺς διὰ μακροῦ παραγενόμενος, ὀλίγους τῶν ἑταίρων, ἐν οἷς καὶ ὁ Τουσκιανὸς ἦν, ὑγιαίνοντας, καὶ, ἐπὶ τῷ ἀπίςῳ τοῦ θαύματος, τοὺς πρὸς ἐκεῖνον βλέποντας· εὑρὼν δὲ καὶ πληρωθεὶς ἀγαθῶν ἐλπίδων „περιμένετε" φησὶ „τὸν „ἀνθύπατον·" ὁ δὲ θᾶττον ἦλθεν ἐλπίδος. Ἀφικόμενος δὲ Ἀθήναζε, συνεκάλει τε τοὺς σοφιςὰς, καὶ διετάραττεν ἅπαντα. Οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην συνῄεσαν. Ἀνάγκης δὲ καλούσης, προβλήματά τε αὐτοῖς προεβλήθη, καὶ κατὰ δύναμιν αὐτῶν ἕκαςος διαλεχθέντες, ἐκ παρακλήσεως καὶ παρασκευῆς τῶν κρότων συντελουμένων, ἀπηλλάγησαν, καὶ τοὺς Προαιρεσίου φίλους εἶχεν ἀθυμία. Ὁ δὲ ἀνθύπατος αὐτοὺς τὸ δεύτερον ὡς ἐπὶ τιμαῖς συγκαλέσας, ἅπαντας κατασχεθῆναι κελεύει, καὶ τὸν Προαιρέσιον ἐξαπιναίως εἰσκαλεῖ. Οἱ δὲ παρῆσαν ἀγνοοῦντες τὰ μέλλοντα. Ὁ δὲ ἀνθύπατος „βούλομαι" ἀνέκραγε „πᾶσιν ὑμῖν ἓν ζήτημα προβαλὼν, πάντων ὑμῶν „ἀκροάσασθαι σήμερον· ἐρεῖ δὲ μεθ' ὑμᾶς, ἢ

,, ὅπως ἂν βούλησθε, καὶ Προαιρέσιος." Τῶν δὲ τὸ πρᾶγμα φανερῶς παραιτησαμένων, καὶ τὰ Ἀριστείδου μετὰ πολλῆς σκέψεως καὶ πόνου (ἔδει γὰρ μηδὲν ἴδιον αὐτοὺς λέγειν) προενεγκόντων δὲ ὅμως ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων ἀλλὰ τῶν ἀκριβούντων, τὸ δεύτερον ἐμβοήσας ὁ ἀνθύπατος ,, λέγε," φησὶν ,, ὦ Προαιρέσιε." Ὁ δὲ ἀπὸ τῆς καθέδρας εἰς προαγῶνά τινα διαλεχθεὶς
145. οὐκ ἀχαρίστως, καὶ τὸν σχέδιον ὅσος ἐστὶν ἐξάρας λόγον, ἀνέστη θαῤῥαλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Ἐνταῦθα ὁ μὲν ἀνθύπατος ὅρον τινὰ προβαλεῖν ἕτοιμος ἦν, ὁ δὲ ἀνενεγκὼν τὸ πρόσωπον, περιέβλεπε κύκλῳ τὸ θέατρον. Ὡς δὲ πολὺ μὲν ἑώρα τὸ πολέμιον, τὸ δὲ φίλιον μικρὸν καὶ διαλανθάνον, ἐγένετο μὲν κατὰ λόγον ἀθυμότερος· ζέοντος δὲ καὶ συγχορεύοντος αὐτῷ δαίμονος, περισκοπῶν ἅπαντα, συγκεκαλυμμένους ὁρᾷ περὶ τὴν ἐσχάτην ἄντυγα τοῦ θεάτρου δύο τινὰς ἄνδρας τῶν περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων καὶ ὑφ' ὧν ἐπεπόνθει τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν, καὶ ἀναβοήσας ,, ὦ θεοί," φησὶν ,, ἐνταῦθα οἱ βέλτιστοι καὶ ,, σοφοί! τούτους ἐμοὶ κέλευσον, ἀνθύπατε, ,, προβαλεῖν· ἴσως γὰρ ὅτι ἠσέβησαν πεισθή- ,, σονται." Οἱ μὲν οὖν ταῦτα ἀκούσαντες, εἰς τὸν ὄχλον τε τῶν καθημένων κατεδύοντο, καὶ διαλανθάνειν ἔσπευδον. Ὁ δὲ ἀνθύπατος διαπέμψας τινὰς τῶν στρατιωτῶν, εἰς μέσον

αὐ-

αὐτοὺς περιήγαγε· καὶ καταστήσας ἔκ τινος προ-
τροπῆς τὸ προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον, ὡς
ἐκεῖνοι βραχύν τινα χρόνον σκεψάμενοι καὶ
πρὸς ἀλλήλους διαλεχθέντες, τὸν τραχύτατον
ὧν ᾔδεσαν καὶ φαυλότατον ἐξήνεγκαν, ἰδιωτικὸν
καὶ τοῦτον, καὶ οὐ βάσιμον ῥητορικῇ πομπείᾳ,
ταυρηδὸν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε, πρὸς δὲ τὸν ἀν-
θύπατον· „ἃ πρὸ τοῦ ἀγῶνος αἰτῶ δίκαια, ταῦ-
„τά σε ἱκετεύω δοῦναι." τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς οὐ-
δενὸς ἀτυχήσει δικαίου „ἀξιῶ" φησὶ „δο-
„θῆναί μοι τοὺς ταχέως γράφοντας, καὶ στῆναι
„κατὰ τὸ μέσον οἳ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμι-
„δος γλῶτταν ἀποσημαίνονται, σήμερον δὲ τοῖς
„ἡμετέροις ὑπηρετήσονται λόγοις." Τοῦ δὲ πα- 146.
ρελθεῖν τοὺς ἄκρους τῶν γραφέων ἐπιτρέψαντος,
οἱ μὲν ἑκατέρωθεν ἔστησαν ἐς τὴν γραφὴν ἕτοιμοι,
καὶ τὸ μέλλον οὐδεὶς ἠπίστατο· τοῦ δὲ εἰπόντος
ὡς „καὶ ἕτερον αἰτήσω βαρύτερον," εἶτα κελευ-
σθέντος εἰπεῖν, „κροτείτω με" φησὶ „μηδὲ
„εἷς." Ὡς δὲ καὶ τοῦτο μετὰ πολλοῦ πᾶσιν
ἐπέτειλε φόβου, ἄρχεται μὲν ὁ Προαιρέσιος λέ-
γειν ῥύδην, κατὰ τὸν κρότον ἀναπαύων ἑκάστην
περίοδον, τὸ δὲ ἀναγκαίως πυθαγορικὸν θέατρον
ὑπὸ τοῦ θαύματος καταῤῥηγνύμενον, μυκηθμοῦ
καὶ στόνου διάμεστον ἦν. Ὡς δὲ ὁ λόγος ἐπεδίδου,
καὶ ὁ ἀνὴρ ὑπὲρ πάντα ἐφέρετο λόγον καὶ πᾶσαν
δόξαν ἀνθρωπίνην, πρόεισι μὲν εἰς θάτερον μέρος

καὶ συμπληροῖ τὴν κατάςασιν· ἐνθουσιῶν δὲ καὶ πηδῶν, ὥσπερ ἀναπολόγητον τὸ λειπόμενον ἀφιεὶς μέρος, εἰς τὴν ἐναντίαν ὑπόθεσιν ἐπαφῆκε τὸν λόγον. Καὶ οἱ γράφοντες μόλις εἵποντο, καὶ τὸ θέατρον μόλις σιωπᾷν ἠνείχετο, καὶ πλῆθος ἦν τῶν εἰρημένων. Ἐπιστρέψας εἰς τοὺς γράφοντας τὸ πρόσωπον „ ὁρᾶτε ἀκριβῶς" ἔφη „ εἰ „ πάντα ταῦτα ἃ προλαβὼν εἶπον μέμνημαι·" καὶ μηδὲ περὶ μίαν λέξιν σφαλεὶς, τὰ αὐτὰ δεύτερον ἀπήγγελεν. Οὔτε ὁ ἀνθύπατος ἐνταῦθα τοὺς ἑαυτοῦ νόμους ἐφύλαττεν, οὔτε τὸ θέατρον τὰς ἀπειλὰς τοῦ ἄρχοντος· καὶ τὰ ςέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμησάμενοι καθάπερ ἀγάλματος ἐνθέου πάντες οἱ παρόντες, οἱ μὲν πόδας, οἱ δὲ χεῖρας προσεκύνουν, οἱ δὲ θεὸν ἔφασαν, οἱ δὲ Ἑρμοῦ λογίου τύπον· οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο, τινὲς δὲ αὐτῶν οὐδὲ
149. κείμενοι τῶν ἐπαίνων ἠμέλουν. Ὁ δὲ ἀνθύπατος καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Μετὰ ταῦτα οὐδεὶς ἀντέλεγεν, ἀλλ' ὥσπερ ὑπὸ σκηπτοῦ πληγέντες, ἅπαντες συνεχώρησαν αὐτῷ εἶναι κρείττονι. Χρόνῳ δὲ ὕςερον ἀναφέροντες, ὥσπερ αἱ τῆς ὕδρας κεφαλαὶ, πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀνωρθοῦντο καὶ διηγείροντο, καὶ τραπέζαις τε πολυτελέσι καὶ θεραπαινιδίοις κομψοῖς τινὰς τῶν ἀκμαζόντων δελεάζοντες, ὥσπερ οἱ τῶν βασιλέων ἔννομον καὶ ὀρ-

ὀρθὴν μάχην νενικημένοι καὶ ἐν τοῖς ἀπόροις εἰς τὸ ἔσχατον συνελθόντες, ἐπὶ ψιλοὺς καὶ σφενδονήτας καὶ γυμνήτας καὶ τὸ εὐτελὲς ἐπικουρικὸν καταφεύγουσιν, οὐ ταῦτα τιμῶντες ἐξ ἀρχῆς, ὅμως δὲ δι' ἀνάγκην ταῦτα τιμῶντες, οὕτω κἀκεῖνοι πρὸς ἀναγκαῖον συμμαχικὸν ἐπτοημένοι, τοιαύτας ἐπιβουλὰς ἤρτυον, αἰσχρὰς μὲν, ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ καλῶς φιλεῖ. Εἶχον γοῦν ἑταίρων πλῆθος, καὶ ἀπήντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς. Τὸ δὲ Προαιρεσίου τυραννὶς ἐδόκει τις εἶναι, καὶ εὐτυχεῖν ἡ ἀρετὴ τῶν λόγων ἐδόκει καλῶς· ἢ γὰρ οἱ νοῦν ἔχοντες ἅπαντες αὐτὸν ᾑροῦντο, ἢ οἱ προσελθόντες εὐθὺς νοῦν εἶχον ὅτι Προαιρέσιον ᾕρηντο. Κατὰ δὲ τούτους τοὺς χρόνους ἤνεγκεν ὁ βασιλικὸς τῆς αὐλῆς ὅμιλος ἄνδρα καὶ δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων. Ἦν μὲν γὰρ ἐκ Βηρυτοῦ πόλεως, καὶ Ἀνατόλιος ἐκαλεῖτο· οἱ δὲ βασκαίνοντες αὐτῷ καὶ Ἀζουτρίωνα ἐπίκλησιν ἔθεντο, καὶ ὅ, τι μὲν τὸ ὄνομα σημαίνειν βούλεται ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός. Δόξης δὲ ἐραστὴς ὁ Ἀ- 150.
νατόλιος καὶ λόγων γενόμενος, ἀμφοτέρων ἔτυχε· καὶ τῆς τε νομικῆς τελουμένης παιδείας εἰς ἄκρον ἀφικόμενος, ὡσὰν πατρίδα ἔχων τὴν Βηρυτὸν ἣ τοῖς τοιούτοις μήτηρ ὑποκάθηται παιδεύμασι, καὶ διαπλεύσας εἰς Ῥώμην, καὶ φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βά-

βάρος, εἰσφρήσας τε εἰς τὰ βασίλεια, ταχὺ μάλα πρῶτος ἦν, καὶ διὰ πάσης ἐλθὼν ἀρχῆς, ἐν πολλαῖς τε ἀρχαῖς εὐδοκιμήσας (καὶ γὰρ οἱ μισοῦντες αὐτὸν ἐθαύμαζον), προϊὼν καὶ εἰς τὸν ἔπαρχον τῆς αὐλῆς ἤλασεν· ἡ δὲ ἀρχὴ βασιλεία ἐςὶν ἀπόρφυρος. Τυχὼν δὲ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ φιλοτιμίαν τύχης ἀξίας (τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικὸν ἐπετέτραπτο), καὶ φιλοθύτης ὢν καὶ διαφερόντως Ἕλλην. (καί τοι γε ἡ κοινὴ κίνησις πρὸς ἄλλας ἔφερε ῥοπὰς), ἐξὸν αὐτῷ πρὸς τὰ καίρια τῆς ἀρχῆς ἐλθεῖν, καὶ διοικεῖν ἕκαςα πρὸς ὃ βούλοιτο, ὁ δὲ (χρυσῆς τινὸς αὐτὸν μανίας ὑπολαβούσης ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὰ τῶν λόγων εἴδωλα διὰ τῆς παιδεύσεως ἐπὶ τὴν αἴσθησιν, μεθ' οὕτως ἀριπρεποῦς ἀξιώματος φερόμενος, συλλαβεῖν, καὶ τὸ νοούμενον ἐκ τῶν ἀρχαίων ἰνδαλμάτων φάντασμα ἐπὶ τὴν ὄψιν σπάσαι), πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἔσπευσε. Καὶ πρόβλημά γέ τι τοῖς σοφιςαῖς προπέμψας (ἐτεθήπεσαν δὲ αὐτὸν ἡ Ἑλλὰς, τό, τε φρόνημα ἀκούοντες καὶ τὴν παιδείαν καὶ ὅτι ἀκλινὴς ἦν καὶ ἀδωροδόκητος), ἐκέλευεν ἅπαντας τὸ αὐτὸ μελετᾷν πρόβλημα. Οἱ δὲ τοῦτο αὐτὸ ἐπιτηδεύοντες καὶ κατὰ τὴν ἑκάςην ἡμέραν ἀλλήλοις ἐπιβουλεύοντες, ὅμως (ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε) συνεκρίθη-
153. σαν, καὶ περὶ τῆς καλουμένης ςάσεως τοῦ προβλήματος, πολλοὺς ἐν ἀλλήλοις λόγους ἀντε-

πι-

πιχειρήσαντες (οὐκ ἔγνω τούτου τοῦ πράγματος γελαιότερον ὁ συγγραφεὺς), διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων ἕκαςος, διὰ φιλοτιμίαν ἕκαςος ἐπαινῶν τὴν ἰδίαν δόξαν καὶ πρὸς τὰ μειράκια φιλοτιμούμενος. Ὡς δὲ βαρύτερος ἦν τῆς Περσικῆς ἐκείνης καὶ πολυθρυλλήτου ςρατιᾶς ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα κατιὼν ὁ Ἀνατόλιος, καὶ ὁ κίνδυνος ἦν παρὰ πόδας οὐ τοῖς Ἕλλησιν ἀλλὰ τοῖς σοφιςεύουσιν, ἐνταῦθα οἱ μὲν ἄλλοι πάντες (προσεγεγένητο γὰρ αὐτοῖς καὶ Ἱμέριός τις σοφιςὴς ἐκ Βιθυνίας· οὐκ ἔγνω τοῦτον ὁ συγγραφεὺς, πλὴν ὅσα γε διὰ συγγραμμάτων), ἐταλαιπωροῦντο δὲ ὅμως ἅπαντες, καὶ πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο, τὴν λέξιν ἕκαςος μελετῶντες ςάσιν. Ἐνταῦθα ὁ Προαιρέσιος θαρσῶν τῇ φύσει, βαρὺς ἦν οὔτε φιλοτιμούμενος οὔτε ἐκφέρων τὸ ἀπόῤῥητον. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος ἐγγύθεν, καὶ εἰσεδήμησεν Ἀθήναζε. Θύσας δὲ θαρσαλέως καὶ περιελθὼν τὰ ἱερὰ πάντα, ᾗ θεσμὸς ἱερὸς ἐκέλευεν, ἐξεκάλει τοὺς σοφιςὰς ἐπὶ τὸν ἀγῶνα. Καὶ οἱ παρόντες ἕκαςος πρῶτος ἐς τὴν ἐπίδειξιν ἠπείγετο (οὕτω φίλαυτόν τι χρῆμα ἄνθρωπος!)· ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ τοὺς κροτοῦντας τὰ μειράκια ἐγέλα καὶ τοὺς πατέρας ἠλέει τῆς τῶν παίδων παιδείας ὑπὸ τίσι παιδεύονται. Ἐκάλει δὲ τὸν Προαιρέσιον (μόνος γὰρ ἀπολέλειπτο)· ὁ δὲ θεραπεύσας τινὰ τῶν οἰκείων αὐτοῦ καὶ πάντα ἐξειδότων, μαθὼν

τὴν ϛάσιν ἣν ἐπαινεῖ (τοῦτο γὰρ ὁ συγγραφεὺς
154 ἔφη γελοῖον ἐν τοῖς ἄνω λόγοις), καί τοι γε οὐδενὸς ἦν ἄξιον λόγου, οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾷν, ὅμως πρός τε τὴν κλῆσιν ὑπήκουσεν ἀθρόως, καὶ πρὸς ἐκείνην τὴν ϛάσιν διαθέμενος τὸν ἀγῶνα, πρὸς τοσόνδε ἤρκεσε πρὸς τὸ κάλλος τοῦ λόγου, ὥϛε ἐπήδα τε ὁ Ἀνατόλιος, καὶ τὸ θέατρον βοῶν τε ἐῤῥήγνυτο, καὶ οὐδεὶς ἦν ὃς οὐχὶ θεὸν ὑπελάμβανε. Τιμήσας οὖν ἐκεῖνον διαφερόντως φαίνεται, καί τοι γε τοὺς ἄλλους μόλις ἀξιώσας τῆς ἑαυτοῦ τραπέζης. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος σοφιϛὴς ἦν ἐν τοῖς κατ' εὐωχίαν καὶ πρὸς συμπόσιον· οὐδὲ τὸ συμπόσιον ἦν ἄλογον καὶ ἀπαίδευτον. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐγένετο πρὸ πολλῶν χρόνων, καὶ οὕτως ἐξηκρίβου τὴν ἀκοὴν ὁ συγγραφεύς. Ὁ δὲ Ἀνατόλιος καὶ τὸν Μιλήσιον ὑπερεθαύμαζεν, ὃς ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης τῆς Ἰωνικῆς, φύσεως δὲ ἀρίϛης τυχὼν, ἐς ἀφιλότιμόν τινα καὶ σχολαστὴν ἑαυτὸν ἐμβαλὼν βίον, πρός τε ἱεροῖς ἦν καὶ γάμων ἠμέλησε, ποίησίν τε ἅπασαν καὶ μέλος ἐξήσκησε, καὶ ποιήσεως ὅσον ἐπαινοῦσι χάριτες. Οὕτω γοῦν εἷλε τὸν Ἀνατόλιον, ὥϛε καὶ μοῦσαν ἐκάλει τὸν ἄνθρωπον. Ἐπιφανίου δὲ τοῦ σοφιϛεύοντος τὰ ζητήματα διαιρέσεις ἔφασκεν, εἰς μικρολογίαν καὶ περιττὴν ἀκρίβειαν κωμῳδῶν τὸν παιδεύοντα. Περὶ δὲ τῆς διαφωνίας αὐτῶν τῆς κατὰ τὴν ϛάσιν, διασιλλαί-

γων

νων ἅπαντας, „ εἰ πλείους" ἔφη „ τῶν δεκα„ τριῶν ἐτύγχανον οἱ σοφιςεύοντες, τάχ' ἂν „ ἑτέρας προσεξεῦρον ςάσεις, ἵνα διαφόρως ἓν „ πρόβλημα μελετήσωσι." Προαιρέσιον δὲ πάντων ἕνεκα καὶ μόνον ὑπερεθαύμαζεν. Ἐτύγχανε δὲ ὁ Προαιρέσιος οὐ πρὸ πολλοῦ χρόνου μετάπεμπτος ὑπὸ τοῦ βασιλεύοντος γεγονὼς Κώνςαντος ἐς τὰς Γαλίας, καὶ κρατήσας τοῦ βασιλεύοντος ἐς τοσοῦτον, ὥςε ὁμοτράπεζος ἅμα τοῖς τιμιωτάτοις ἦν αὐτῷ, καὶ ὅσον γε τῶν ἐκείνη τότε ἀνθρώπων οὐκ ἐξικνοῦντο τούς τε λόγους ἀναθεωρεῖν καὶ τὰ ἀπόῤῥητα τῆς ψυχῆς θαυμάζειν, πρὸς τὴν ὄψιν καὶ τὰ Φαινόμενα μεταφέροντες τὴν ἔκπληξιν, τοῦ τε σώματος αὐτοῦ τὸ κάλλος καὶ τὸ ὕψος ἐτεθήπεσαν, ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα τινὰ καὶ κολοσσὸν μόλις ἀναβλέποντες· οὕτω τὰ πάντα ἦν ὑπὲρ ἄνθρωπον. Τήν γε μὴν καρτερίαν ὁρῶντες, ὄντως ἀπαθῆ τινὰ καὶ σιδήρεον ὑπελάμβανον, ὅτι λεπτὸν ἔχων τριβώνιον, ἀνυπόδητος, τρυφῆς περιουσίαν ἐτίθετο τοὺς Γαλατικοὺς χειμῶνας καὶ πεπηγότα σχεδόν τι τὸν Ῥῆνον ἔπινε· καὶ τόν γε ὅλον οὕτω διετέλεσε βίον, ἀπείρατος θερμοῦ γενόμενος ποτοῦ. Ἀπέςειλε γοῦν αὐτὸν ὁ βασιλεὺς εἰς τὴν μεγάλην Ῥώμην, Φιλοτιμούμενος οἵων βασιλεύειν ἔλαχεν· οἱ δὲ οὐκ εἶχον ὅ, τι θαυμάσουσιν, οὕτω πάντα ἦν παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην Φύσιν. Πολλὰ δὲ

157.

ἐπὶ πολλοῖς ἀγασθέντες, καὶ τυχόντες ἐπαίνων, ἀνδριάντα κατασκευασάμενοι χαλκοῦν ἰσομέτρητον, ἀνέθηκαν ἐπιγράψαντες· Ἡ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ ῬΩΜΗ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΑ ΤΩΝ ΛΟΓΩΝ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ἀπιόντα πάλιν Ἀθήναζε καὶ δωρεὰν αἰτεῖν ἔδωκεν. Ὁ δὲ τῆς ἑαυτοῦ φύσεως ἄξιον ἤτησε, νήσους οὐκ ὀλίγας οὐδὲ μικρὰς εἰς ἀπαγωγὴν φόρου κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις. Ὁ δὲ καὶ ταῦτα ἔδωκεν, καὶ προσέθηκε τὸ μέγιςον τῶν ἀξιωμάτων, ςρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι, ὅπως νε-
158. μεσῷ μηδεὶς, εἰ τοσαῦτα ἐκ τοῦ δημοσίου κομίζοιτο. Ταύτην τὴν δωρεὰν ἔδει βεβαιοῦν τὸν τῆς αὐλῆς ἔπαρχον (νεωςὶ γὰρ παρῆν ἐκ Γαλατίας ὁ ἔπαρχος): καὶ μετὰ τοὺς ἐπὶ τοῖς λόγοις ἐκείνους ἀγῶνας, παρὰ τὸν Ἀνατόλιον ἐλθὼν, ἠξίου βεβαιοῦν τὴν χάριν, καὶ συνηγόρους οὐκ ἐκάλεσε μόνους, ἀλλὰ σχεδόν τι πάντας τοὺς πεπαιδευμένους ἐκ τῆς Ἑλλάδος· πάντες γὰρ ἦσαν Ἀθήνησι διὰ τὴν ἐπιδημίαν. Ὡς δὲ ἐπληρώθη τὸ θέατρον, καὶ ὁ Προαιρέσιος ἠξίου τοὺς συνηγόρους λέγειν, παραδραμὼν τὴν ἁπάντων δόξαν ὁ ἔπαρχος καὶ βασανίζων τὸν Προαιρέσιον ἐς τὸ σχέδιον „λέγε" φησὶν „ὦ Προαιρέσιε· αἰ„σχρὸν γάρ ἐςι καὶ λέγειν καὶ βασιλέα ἐπαινεῖν „σοῦ παρόντος ἕτερον." Ἐνταῦθα ὁ Προαιρέσιος ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθεὶς, τοὺς ἐπὶ

τῇ

τῇ δωρεᾷ λόγους, τόν τε Κελεὸν καὶ Τριπτόλεμον καὶ τὴν Δήμητρος ἐπιδημίαν ἐπὶ τῇ τοῦ σίτου δωρεᾷ παρήγαγε, καὶ τὴν τοῦ βασιλέως χάριν ἐκείνοις προσάπτων τοῖς διηγήμασι, ταχὺ μάλα μετέστησεν εἰς τὸν ἀρχαῖον ὄγκον τὰ γινόμενα, καὶ τοῖς λεγομένοις ἐπεχόρευεν, ἐπιδεικνύμενος εἰς τὴν ὑπόθεσιν· καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτιμία. Γάμος δὲ αὐτῷ συνέπεσεν ἐξ Ἀσίας τῆς Τραλλιανῶν πόλεως, καὶ Ἀμφίκλεια μὲν ὄνομα τῇ γυναικί· θυγάτρια δὲ αὐτοῖς ἐγενέσθην τοσοῦτον παραλλάττοντα κατὰ τὴν ἡλικίαν χρόνον, ὅσος ἐς τὸ κύειν καὶ γίνεσθαι καταναλίσκεται. Προελθόντα δὲ εἰς ὥραν ἐν ᾗ πάγκαλόν τι χρῆμα καὶ μακάριον, παιδίον, καὶ τὴν τοῦ πατρὸς ψυχὴν ὑφ' ἡδονῆς ἀνασείσαντα, 161.
ἐν ὀλίγαις ἡμέραις ἄμφω τοὺς πατέρας ἀπέλιπεν, ὥστε μικροῦ τὸ πάθος καὶ τῶν προσηκόντων ἐκβαλεῖν λογισμῶν τὸν Προαιρέσιον. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο μὲν ἤρκεσεν ἡ Μιλησίου μοῦσα, τὰς ἁρμονικὰς ἀναψαμένη χάριτας, καὶ πολλὰ παίζουσα μετ' Ἀφροδίτης, καὶ τὸν λογισμὸν ἀνακαλουμένη. Τοῖς δὲ Ῥωμαίοις ἀξιοῦσιν ὁμιλητὴν ἴδιον ἀποπέμπειν, ὁ Προαιρέσιος τὸν Εὐσέβιον ἐξέπεμψεν, ὃς ἦν μὲν ἐξ Ἀλεξανδρείας (ἐναρμόσειν ἄλλως ἐδόκει τῇ πόλει, κολακεύειν τε εἰδὼς καὶ σαίνειν τὸ ὑπερέχον· στασιώδης δὲ κατὰ τὰς Ἀθήνας ἐφαίνετο), καὶ ἅμα ἐβούλετο μεῖ-

ζον

ζον τὸ καθ' ἑαυτὸν ποιεῖν, ἄνδρα πέμπων πολιτικῆς κακοτεχνίας οὐκ ἀμύητον· ἐπεὶ τά γε κατὰ ῥητορικὴν, ἐξαρκεῖ τοσοῦτον εἰπεῖν ὅτι ἦν Αἰγύπτιος. Τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφόδρα μαίνονται, ὁ δὲ σπουδαῖος Ἑρμῆς αὐτῶν ἀποκεχώρηκεν. Ἐπανέςη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος, εἰς σοφιςικὴν ὁμιλητὴς ὢν αὐτοῦ (περὶ οὗ πολλὰ διὰ τὰς ἄλλας ἐν τοῖς διεξοδικοῖς γέγραπται), καὶ ὅτε γε ἀντῆρε, καταμαθὼν πρὸς τίνα ἔχει τὸν ἀγῶνα, ταχὺ μάλα ἐπὶ τὴν πολιτικὴν κατεπήδησεν. Ἰουλιανοῦ δὲ βασιλεύαντος, τόπον τοῦ παιδεύειν ἐξειργόμενος (ἐδόκει γὰρ εἶναι χριςιανὸς) συνορῶν τὸν ἱεροφάντην ὥσπερ δελφικόν τινα τρίποδα πρὸς τὴν τοῦ μέλλοντος πρόνοιαν πᾶσι τοῖς δεομένοις ἀνακείμενον, σοφίᾳ τινὶ περιῆλθε ξένῃ τὴν πρόγνωσιν. Ἐμέτρει μὲν γὰρ ὁ βασιλεὺς τὴν γῆν τοῖς ἕλλησιν εἰς τὸν φόρον, ὅπως μὴ βαρύνοιντο· ὁ δὲ Προαιρέσιος ἠξίωσεν
162. αὐτὸν ἐκμαθεῖν παρὰ τῶν θεῶν, εἰ βέβαια μένει τὰ τῆς φιλανθρωπίας. Ὡς δὲ ἀπέφησεν, ὁ μὲν ἔγνω τὸ πραχθησόμενον, καὶ ἦν εὐθυμότερος. Ὁ δὲ συγγραφεὺς κατὰ τουτονὶ τὸν χρόνον εἰς ἕκτον που καὶ δέκατον ἔτος τελῶν, παρῆλθέ τε εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ τοῖς ὁμιληταῖς ἐγκατεμίγη· καὶ ἀγαπηθεὶς ὑπ' αὐτοῦ καθάπερ παῖς γνήσιος, ἠπείγετο μὲν μετὰ πέμπτον ἔτος εἰς τὴν Αἴγυπτον, οἱ δὲ πατέρες καλοῦντες ἐπὶ Λυδίας ἐξεβιά-

βιάσαντο· κακείνῳ μὲν σοφιστικὴ προὔκειτο, καὶ πρὸς τοῦτο ἐξεκάλουν ἅπαντες. Προαιρέσιος δὲ ἐξ ἀνθρώπων ἀνεχώρει μετ' οὐ πολλὰς ἡμέρας· τοσοῦτος καὶ τοιοῦτος γενόμενος καὶ διαπλήσας τῶν ἑαυτοῦ λόγων τε καὶ ὁμιλητῶν τὴν οἰκουμένην.

ἘΠΙΦΑ΄ΝΙΟΣ.

Οὗτος ἦν μὲν ἐκ Συρίας, δεινότατος δὲ εἶναι περὶ τὰς διακρίσεις δόξας τῶν ζητημάτων, τὸν δὲ λόγον ἀτονώτερος, ὅμως τε σοφιστεύσας τῷ Προαιρεσίῳ καὶ εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν· οὐ γὰρ φέρει τὸ ἀνθρώπινον ἕνα θαυμάζειν, ἀλλ' ἐγκεκλικὸς καὶ ἡττώμενον ὑπὸ φθόνου, τοῖς πολυκρατοῦσι καὶ ὑπερέχουσιν ἕτερον ἀντικαθίστησιν, ὥσπερ ἐν φυσικῇ τὰς ἀρχὰς ἐκ τῶν ἐναντίων λαμβάνοντες. Ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθὺ γῆρας ἀφικόμενος, τὸ αἷμα νοσήσας· καὶ ἡ γυνὴ ταυτὸ τοῦτο ἔπαθε, καλλίστη πασῶν γενομένη. Καὶ παιδίον οὐκ ἦν αὐτοῖς. Τοῦτον ὁ ταῦτα γράφων οὐκ ἔγνω, πολὺ προαπελθόντα τῆς ἐπιδημίας.

ΔΙΟ΄ΦΑΝΤΟΣ. 165.

Καὶ Διόφαντος ἦν μὲν ἐξ Ἀραβίας, καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο· ἡ δὲ αὐτὴ δόξα τῶν ἀνθρώπων Προαιρεσίῳ κἀκεῖνον ἀντήγειρεν, ὡσεὶ

Καλ-

Καλλίμαχον Ὁμήρῳ τις ἀναςήσειεν. Ἀλλ᾽ ἐγέλα ταῦτα ὁ Προαιρέσιος, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅ, τι εἰσὶν ἐν διατριβῆς εἶχεν μέρει. Τοῦτον ἐγίγνωσκεν ὁ συγγραφεὺς, καὶ ἠκροάσατό γε πολλάκις δημοσίᾳ λέγοντος. Παραθεῖναι δὲ τῇ γραφῇ τῶν λεχθέντων καὶ μνημονευθέντων οὐδὲν, ἐδόκει καλῶς ἔχειν· μνήμη γάρ ἐςιν ἀξιολόγων ἀνδρῶν, οὐ χλευασμὸς, ἡ γραφή. Ἀλλ᾽ ὅμως ἐπιτάφιόν γε εἰπεῖν τινὰ τοῦ Προαιρεσίου λέγεται (προαπῆλθε γὰρ ὁ Προαιρέσιος), καί τι τοιοῦτον ἐπιφθέγξασθαι διαμνημονεύουσιν ἐπὶ τῇ Σαλαμῖνι καὶ τοῖς Μηδικοῖς· „ ὦ Μαραθὼν καὶ „ Σαλαμὶν, νῦν σεσίγησθε. οἵαν σάλπιγγα τῶν „ ὑμετέρων τροπαίων ἀπολωλέκατε!" Οὗτος ἀπέλιπε δύο παῖδας ἐπὶ τρυφὴν καὶ πλοῦτον ὁρμήσαντας.

ΣΩ´ΠΟΛΙΣ.

Καὶ Σωπόλιδος ἠκροάσατο πολλάκις ὁ ταῦτα γράφων. Καὶ ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος, καὶ τῆς ὑγιαινούσης μούσης ψαύειν ὀριγνώμενος. Ἀλλ᾽ ἔκρουε μὲν τὴν θύραν ἱκανῶς, ἠνοίγετο δὲ οὐ πολλάκις· ἀλλ᾽ εἴπου τι καὶ ψοφήσειεν ἐκεῖθεν λεπτόν τι καὶ ἀσθενὲς, παρωλίσθαινεν ἔσωθεν τοῦ
166. θείου πνεύματος· τὸ δὲ θέατρον ἐμεμήνεσαν οὐδὲ

τὴν πεπιεσμένην ῥανίδα τὴν Κασαλίαν φέροντες. Τούτῳ παῖς ἐγένετο· καὶ ἐπιβεβηκέναι τοῦ θρόνου τὸν παῖδα φάσκουσιν.

ἹΜΈΡΙΟΣ.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον ἤνεγκε μὲν Βιθυνία, οὐκ ἔγνω δὲ αὐτὸν ὁ ταῦτα γράφων· καί τοι γε ἦν κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους. Ἀλλὰ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα διαβὰς Ἰουλιανὸν κατ' ἐπίδειξιν, εὖ, διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὀφθησόμενος, Ἰουλιανοῦ καταλείποντος τὸ ἀνθρώπινον, ἐνδιέτριψε τῇ ἀποδημίᾳ, καὶ Προαιρεσίου τελευτήσαντος Ἀθήναζε ἠπείγετο. Εὔκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν καὶ συνηρμοσμένος· κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν· καί που σπάνιος καὶ παρὰ τὸν θεῖον Ἀριςείδην ἵςαται. Ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευτᾷ, τῆς ἱερᾶς νόσου πρὸς γῆρᾳ μακρῷ καταλαβούσης αὐτόν.

ΠΑΡΝΆΣΙΟΣ.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς χρόνοις καὶ Παρνάσιος, ἐπὶ τοῦ παιδευτικοῦ θρόνου, ὁμιλητὰς εὐαριθμήτους ἔχων· καί τοι γε ὀνόματος οὐκ ἀπεςερημένος.

ΛΙ-

ΛΙΒΑΝΙΟΣ.

Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάτορος ἐπικληθέντος ἔργον. Ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων καὶ εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει. Νέος
169. δὲ ὢν ἔτι καὶ κύριος ἑαυτοῦ, πατέρων ἀπολελοιπότων, ἀφικόμενος Ἀθήναζε, οὔτε ὡς ἐκ Συρίας Ἐπιφανίῳ προσῆλθε μεγίστην ἔχοντι δόξαν, οὔτε παρὰ Προαιρέσιον ἐφοίτησεν ὡς ἐν τῷ πλήθει τῶν ὁμιλητῶν καὶ τῷ μεγέθει τῆς δόξης τῶν διδασκάλων καλυφθησόμενος. Ἐνεδρευθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Διοφαντείων, Διοφάντῳ προσένειμεν ἑαυτόν· καὶ ὡς οἱ πάνυ τὸν ἄνδρα καταμεμαθηκότες ἔφασκον, ταῖς μὲν ὁμιλίαις καὶ συνουσίαις τὸ γεγονὸς συμμαθὼν, ἐλάχιστα παρεγίνετο, καὶ τῷ διδασκάλῳ τις ὀχληρὸς οὐκ ἦν· αὐτὸς δὲ ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐξεβιάζετο τύπον, τὴν ψυχὴν διαπλάττων καὶ τὸν λόγον. Ὥσπερ οὖν οἱ πολλάκις πέμποντες, ἔστιν ὅτε καὶ τυγχάνοντες τοῦ σκοποῦ, καὶ τὸ συνεχὲς τῆς μελέτης αὐτοῖς διὰ τῆς γυμνασίας τῶν ὀργάνων ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εὐστοχίας οὐκ ἐπιστήμην ἔφυσεν, ἀλλὰ τὴν τέχνην· οὕτω καὶ Λιβάνιος, ἐκ τοῦ ζήλου καὶ τῆς παραθέ-

θέσεως τῆς κατὰ μίμησιν, προσαρτῶν ἑαυτὸν καὶ παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίςοις τοῖς ἀρχαίοις, καὶ οἷς ἐχρῆν ἑπόμενος, ἐς ἴχνος τε ἄριςον ἐνέβαινε καὶ ἀπήλαυσε τῆς ὁδοῦ τὰ εἰκότα. Θαρσήσας δὲ ἐπὶ τῷ λέγειν καὶ πείσας ἑαυτὸν ὡς ἐνάμιλλος εἴη τοῖς ἐπὶ τούτῳ μεγαλοφρονοῦσιν, οὐχ εἵλετο περὶ μικρὰν πόλιν κρύπτεσθαι, καὶ συγκαταπίπτειν τῷ τῆς πόλεως ἀξιώματι, ἀλλ' ἐπὶ τὴν Κωνςαντίνου πόλιν διαβαλὼν ἄρτι παριοῦσαν εἰς μέγεθος καὶ ἀκμάζουσαν, καὶ δεομένην ἔργων τε ὁμοῦ καὶ λόγων οἳ κατακοσμήσουσι, ταχὺ μάλα καὶ κατ' αὐτὴν ἐξέλαμψεν,
εἰς συνουσίαν τε ἄριςος καὶ χαριέςατος φανεὶς, 170.
καὶ εἰς ἐπίδειξιν λόγων ἐπαφρόδιτος. Διαβολῆς δέ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ μειράκια (ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιολόγων ἀνέντι τὴν γραφήν), ἐκπεσὼν τῆς Κωνςαντίνου πόλεως, κατέσχε τὴν Νικομήδειαν. Κἀκεῖθεν τῆς φήμης ἐπισπομένης καὶ παραθεούσης αὐτῷ, διὰ ταχέων ἀποκρουσθεὶς, μετὰ χρόνον τινὰ ἐπὶ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα καὶ πόλιν ἐπανέρχεται, κἀκεῖ τὸν πάντα ἐβίω χρόνον, μακρὸν καὶ παρατείνοντα γενόμενον. Μνήμην μὲν οὖν αὐτῷ τὴν πρέπουσαν κἀν τοῖς βιβλίοις τοῖς κατὰ τὸν Ἰουλιανὸν ἡ γραφὴ πεποίηται, τὰ δὲ καθ' ἕκαςον νῦν ἐπεξελεύσεται. Οὐδεὶς τῶν συλλεγέντων Λιβανίῳ καὶ συνουσίας ἀξιωθέντων ἀπῆλ-

θεν ἄδηκτος· ἀλλὰ τό, τε ἦθος εὐθὺς οἷός τις ἦν ἔγνωςο, καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ τά τε τῆς ψυχῆς ἐπί τε τὸ χεῖρον καὶ τὸ κρεῖττον ῥέποντα, καὶ τοσοῦτος ἦν ἐς τὴν πλάσιν καὶ τὴν πρὸς ἅπαντας ἐξομοίωσιν, ὥςε ὁ μὲν πολύπους λῆρος ἠλέγχετο, τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαςος ἄλλον ἑαυτὸν ὁρᾷν ὑπελάμβανεν. Ἔφασκον γοῦν αὐτὸν οἱ πεπειραμένοι, πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον εἶναι παντοδαπῶν ἠθῶν καὶ ποικίλων· οὐδ' ἂν ἥλω ποτὲ πολλῶν καὶ διαφόρων συνεληλυθότων ὅτῳ μᾶλλον τέρπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐναντίοις ἐπηνεῖτο παρὰ τῶν τὸν ἐναντίον ἐλαυνόντων βίον, καὶ πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφέτερα θαυμάζειν ᾤετο· οὕτω πολύμορφόν τι χρῆμα καὶ ἀλλοπρόσαλλον ἦν. Γάμου δὲ καὶ οὗτος ἠμέλησε, πλὴν ὅσα γε αὐτῷ γυνή τις ξυνῆν, οὐκ ἀπὸ ὁμοίας τῆς ἀ-
173. ξιώσεως. Ὁ δὲ λόγος αὐτῷ, περὶ μὲν τὰς μελέτας, παντελῶς ἀσθενὴς καὶ τεθνηκὼς καὶ ἄπνους, καὶ διαφαίνεταί γε οὗτος μὴ τετυχηκέναι διδασκάλου· καὶ γὰρ τὰ πλεῖςα τῶν κοινῶν καὶ παιδὶ γνωρίμων περὶ τὰς μελέτας ἠγνόει· περὶ δὲ ἐπιςολὰς καὶ συνουσίας ἑτέρας, ἱκανῶς ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον ἀναφέρει καὶ διεγείρεται τύπον, καὶ χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας καταπέπληςαι τὰ συγγράμματα, καὶ ἡ κομψότης περιτρέχει πανταχοῦ διακονουμένη τοῖς λόγοις, καὶ ὃ πάντες οἱ Συροφοίνικες ἔχουσι κα-

τὰ

τὰ τὴν κοινὴν ἔντευξιν ἡδὺ καὶ κεχαρισμένον, τοῦτο παρ' ἐκείνου λαβεῖν μετὰ παιδείας ἔξεστιν· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀστεϊσμὸν αὐτὸ καλοῦσιν, ὁ δὲ ὥσπερ κορυφὴν παιδείας τοῦτο ἐπετήδευσεν, ἐκ τῆς ἀρχαίας κωμῳδίας ὅλος εἰς τὸ ἀπαγγέλλειν εἱλκυσμένος, καὶ τοῦ κατὰ θύραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμενος. Παιδείας δὲ ὑπερβολὴν καὶ ἀναγνώσεώς ἐστιν εὑρεῖν ἐν τοῖς λόγοις, λέξεσι κατεγλωττισμέναις ἐντυγχάνοντα. Τὰ γοῦν Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποσίαν καὶ Δαμασίαν οὐκ ἂν παρῆκεν, εἰ τὰ ὀνόματα ἔγνω τῶν δένδρων, οἷς νῦν αὐτὰ καλοῦσιν οἱ ἄνθρωποι. Οὗτος λέξιν εὑρών τινα περιττὴν καὶ ὑπ' ἀρχαιότητος διαλανθάνουσαν, ὡς ἀνάθημά τι παλαιὸν καθαίρων, εἰς μέσον τε ἦγε καὶ διακαθήρας ἐκαλλώπιζεν, ὑπόθεσίν τε αὐτῇ περιπλάττων ὕλην καὶ διανοίας ἀκολουθούσας, ὥσπερ ἅβρας τινὰς καὶ θεραπαίνας δεσποίνῃ νεοπλούτῳ καὶ τὸ γῆρας ἀπεξεσμένῃ. Ἐθαύμασε μὲν οὖν αὐτὸν ἐπὶ τούτοις καὶ ὁ θειότατος 179. Ἰουλιανὸς, ἐθαύμασε δὲ καὶ ὅσον ἀνθρώπινον τὴν ἐν τοῖς λόγοις χάριν. Καὶ πλεῖστά γε αὐτοῦ περιφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται. Ἱκανὸς δὲ ἦν καὶ πολιτικοῖς ὁμιλῆσαι πράγμασι, καὶ παρὰ τοὺς λόγους ἕτερά τινα συντολμῆσαι καὶ ῥᾳδιουργῆσαι πρὸς τέρψιν θεατρικωτέραν. Τῶν δὲ μετὰ ταῦτα βα-

σιλέων καὶ τῶν ἀξιωμάτων τὸ μέγιστον αὐτῷ προσθέντων (τὸν γὰρ τῆς αὐλῆς ἔπαρχον μέχρι προσηγορίας ἔχειν ἐκέλευον), οὐκ ἐδέξατο, φήσας τὸν σοφιστὴν εἶναι μείζονα. Καὶ τοῦτό γέ ἐστιν οὐκ ὀλίγος ἔπαινος, ὅτι δόξης ἐλάττων ἀνὴρ, μόνης ἥττητο τῆς περὶ τοὺς λόγους, τὴν δὲ ἄλλην δημώδη καὶ βάναυσον ὑπελάμβανεν. Ἀλλ' ἐτελεύτησε καὶ οὗτος εἰς γῆρας ἀφικόμενος μακρότατον, καὶ θαῦμα οὐκ ὀλίγον ἀπολιπὼν ἅπασιν. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα γράφων οὐ συνεγένετο, ἄλλοτε ἄλλων ἐμποδισμάτων ἐπηρείᾳ τύχης συμβάντων.

ἈΚΑΚΙΟΣ.

Παλαιστίνης Καισάρεια τὸν Ἀκάκιον ἤνεγκε, καὶ ἦν συνανασχὼν τῷ Λιβανίῳ κατὰ τοὺς αὐτοὺς χρόνους· τόνου δὲ σοφιστικοῦ καὶ πνεύματος, εἴπερ τις ἄλλος, γέμων, καὶ ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέστρεφε τρόπον· συνανασχὼν δὲ Λιβανίῳ, κατέσεισε τὰ πρῶτα καὶ περιῆν ἰσχυρῶς. Βιβλίδιον γοῦν τῷ Λιβανίῳ περὶ εὐφυΐας τι γέγραπται, πρὸς τὸν Ἀκάκιον ἅπαν ἐκτεθειμένον, ἐν ᾧ δῆλός ἐστιν ἐπὶ τῷ κρατεῖσθαι τὸ μέγεθος τῆς ἐκείνου φύσεως αἰτιώμενος, αὐτὸς δὲ ἑαυτῷ μαρτυρῶν τὴν περὶ τὰ λεξείδια στάσιν καὶ ἀκρίβειαν· ὥσπερ ἀγνοῶν ὅτι μήτε Ὁμήρῳ

ρῳ παντὸς ἔμελε μέτρου, ἀλλ' εὐφωνίας τινὸς 177.
καὶ μέλους, μήτε Φειδίᾳ τοῦ τὸν δάκτυλον παραλαβεῖν καὶ τὸν παῖδα πρὸς ἔπαινον τῆς θεᾶς, ἀλλὰ τυραννεῖν τὸ μὲν κατὰ τὴν ἀκοὴν, καὶ τὸ αἴτιον ὑπάρχειν ἀνεύρετον ἢ δύσκριτον, ὥσπερ ἐν τοῖς καλοῖς καὶ ἐρασμίοις σώμασιν, οὐ πάντες τὸ αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὁ δὲ ἁλοὺς οὐκ οἶδεν ὅθεν εἴληπται. Ὁ μὲν οὖν Ἀκάκιος ἐς τὸ ἄριϛον ἀναδραμὼν, καὶ πολλὴν ἑαυτῷ παρασχὼν δόξαν ὡς τοῦ Λιβανίου κρατήσων, ἀπῄει νέος ὢν ἔτι, οἱ δὲ ἄνθρωποι, ὅσον σπουδαῖον ἐν αὐτοῖς, ἐθαύμαζον αὐτὸν ὥσπερ εἰς γῆρας ἀφιγμένον.

ΝΥΜΦΙΔΙΑΝΟ'Σ.

Νυμφιδιανὸς δὲ ἦν μὲν ἐκ Σμύρνης, Μάξιμος δὲ ἦν ὁ φιλόσοφος ἀδελφὸς αὐτῷ, καὶ Κλαυδιανὸς ἕτερος, φιλοσοφῶν καὶ αὐτὸς ἄριϛα. Ἀνὴρ δὲ τῆς μὲν Ἀθήνησι παιδείας καὶ ἀγωγῆς οὐ μετεσχηκὼς, γεγονὼς δὲ εἰς ῥητορικὴν καὶ τοῦ τῶν σοφιϛῶν ὀνόματος ἄξιος. Ὁ δὲ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανὸς αὐτῷ καὶ τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε, ταῖς ἐπιϛολαῖς ἐπιϛήσας, ὅσαι διὰ τῶν ἑλληνικῶν ἑρμηνεύονται λόγων. Κρείττων δὲ κατὰ τὰς καλουμένας μελέτας καὶ τὰ ζητήματα, τὰ δὲ ἐν προαγῶσι καὶ τῷ διαλεχθῆναι οὐκ ἔθ'

ὅμοιος. Τελευτὴ δὲ αὐτῷ συνέβη γενομένῳ πρεσβύτῃ, καὶ μετὰ τὸν ἀδελφὸν Μάξιμον.

ΖΗΝΩΝ.

Ἰατροὶ δὲ κατὰ τούτους ἤκμαζον τοὺς χρόνους, Ζήνων τε ὁ Κύπριος, διδασκαλίαν τε πο-
178. λυύμνητον συςησάμενος, ἀλλ' ἐπέβαλε τοῖς χρόνοις Ἰουλιανῷ τῷ σοφιςῇ, καὶ μετ' ἐκεῖνον, κατὰ τοὺς Προαιρεσίου χρόνους, οἱ διάδοχοι Ζήνωνος. Ἄμφω δὲ ὁ Ζήνων ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικήν. Τῶν δὲ ὀνομαςῶν ὁμιλητῶν αὐτοῦ διαλαχόντες, οἱ μὲν τὸ ἕτερον, οἱ δὲ ἀμφότερα, κατελείφθησαν· ἐκράτουν δὲ ὅμως καὶ καθότι ἐκληρονόμησαν ἔργου γε καὶ λόγου.

ΜΑΓΝΟΣ.

Οὗτος ἐκ μὲν Ἀντιοχείας ἦν γεγονὼς, τῆς ὑπὲρ τὸν Εὐφράτην, ἣν νῦν Νίσιβιν ὀνομάζουσιν· ἀκροατὴς δὲ γενόμενος Ζήνωνος καὶ τῇ περὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει τὸν Ἀριςοτέλην ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν συνεφελκυσάμενος, σιωπᾶν μὲν ἐν τῷ λέγειν τοὺς ἰατροὺς ἠνάγκαζε, θεραπεύειν δὲ οὐκ ἐδόκει δυνατὸς εἶναι καθάπερ λέγειν. Ὥσπερ οὖν οἱ παλαιοί φασιν

σιν Ἀρχίδαμον, εἰ Περικλέους εἴη δυνατώτερος
ἐρωτώμενον „ ἀλλὰ κἂν καταβάλλω Περι-
„ κλέα," φάναι „ λέγων ἐκεῖνος ὅτι μὴ κατα-
„ βέβληται, νενίκηκεν·" οὕτω καὶ τοὺς θερα-
πευθέντας ὑφ' ἑτέρων ἀπεδείκνυ Μάγνος ἔτι νο-
σοῦντας, οἱ δὲ ὑγιαίνοντες καὶ ἐῤῥωμένοι χάριν
ὡμολόγουν τοῖς θεραπεύσασιν. Ἀλλ' ἐκράτει
τῶν ἰατρῶν μέχρι τοῦ ςόματος καὶ τῶν ἐρωτή-
σεων. Καὶ διδασκαλεῖον μὲν ἐξήρτητο κοινὸν αὐ-
τῷ κατὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, καὶ πάντες ἔπλεον
καὶ παρ' αὐτὸν ἐφοίτων, ὡς θαυμάσαντές τι μό-
νον ἢ ληψόμενοι τῶν παρ' ἐκείνου καλῶν. Καὶ
ἀποτυγχάνειν οὐ συνέβαινεν αὐτοῖς· ἢ γὰρ τὸ
λαλεῖν ἐκέρδαινον, ἢ τὸ δύνασθαι ποιεῖν τι καὶ 181.
ἐνεργεῖν διὰ τῆς σφετέρας ἐπιμελείας προσελάμ-
βανον.

ΟΡΙΒΑ'ΣΙΟΣ.

Ὀριβάσιον δὲ Πέργαμος ἤνεγκε, καὶ τοῦτο εὐθὺς αὐτῷ συνετέλει πρὸς δόξαν, ὥσπερ τοῖς Ἀθήνησι γεγονόσιν, ὅταν εὐδοκιμῶσι κατὰ τοὺς λόγους, πολὺς ἄνω χωρεῖ λόγος ὅτι Ἀττικὴ μοῦσα καὶ τὸ ἀγαθὸν οἰκεῖον. Ἑκατέρων δὲ εὖ πεφυκὼς, ἐκ παιδὸς ἦν ἐπιφανὴς, πάσης παιδείας μετεσχηκὼς ἣ πρὸς ἀρετὴν συμφέρεται καὶ τελεῖ. Προϊὼν δὲ ἐς ἡλικίαν, ἀκροατής τε ἐγέ-

νετο τοῦ μεγάλου Ζήνωνος, καὶ Μάγνου συμφοιτητής. Ἀλλὰ τὸν Μάγνον ἀπολιπὼν παλαίοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ ἄριςος ὢν, καὶ πρὸς τὸ ἄκρον ἐκδραμὼν τῆς ἰατρικῆς, τὸν πάτριον ἐμιμεῖτο θεὸν, ὅσον ἀνθρώπῳ δυνατὸν ἐς τὴν μίμησιν ὑπελθεῖν τοῦ θείου. Ἐκ μειρακίου δὲ ἐπιφανὴς γενόμενος, Ἰουλιανὸς μὲν αὐτὸν εἰς τὸν Καίσαρα προϊὼν συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ, ὁ δὲ τοσοῦτον ἐπλεονέκτει ταῖς ἄλλαις ἀρεταῖς, ὥςε καὶ βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀπέδειξε· καὶ ταῦτά γε ἐν τοῖς κατ' ἐκεῖνον ἀκριβέςερον εἴρηται. Ἀλλ' οὐδὲ κορυδαλλὶς, ἡ παροιμία φησὶν, ἄνευ λόφου, οὐδὲ Ὀριβάσιος ἦν ἄνευ φθόνου. Ἀλλὰ διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης, οἱ μετὰ Ἰουλιανὸν βασιλεύοντες τῆς τε οὐσίας ἀφείλοντο, καὶ διαφθεῖραι τὸ σῶμα βουληθέντες, τὸ μὲν ἔργον ὤκνησαν, ἑτεροίως δὲ ἔπραξαν ὅπερ ᾐσχύνθησαν· ἐξέθηκαν γὰρ αὐτὸν εἰς τοὺς βαρ-
182. βάρους, ὥσπερ Ἀθηναῖοι τοὺς κατ' ἀρετὴν ὑπερεχόντας ἐξωςράκιζον. Ἀλλ' ἐκείνοις μὲν τὸ τῆς πόλεως ἐκβαλεῖν ὁ νόμος ἔλεγε, καὶ προσῆν οὐδὲν, οἱ δὲ βασιλεύοντες καὶ τὸ παραδοῦναι τοῖς ὠμοτάτοις βαρβάροις ἐπέθεσαν, ἐκείνους ποιοῦντες κυρίους τοῦ σφετέρου βουλεύματος. Ὀριβάσιος δὲ ἐκτεθεὶς εἰς τὴν πολεμίαν, ἔδειξε τῆς ἀρετῆς τὸ μέγεθος, οὐ τόποις ὁριζομένης, οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν, ἀλλὰ τὸ ςάσιμον καὶ μόνι-

μον

μον ἐπιδεικνυμένης κατὰ τὴν ἑαυτῆς ἐνέργειαν, κᾂν ἀλλαχόθι κᾂν παρ' ἄλλοις φαίνηται, ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασι καὶ τὰ μαθήματα. Εὐδοκίμει τε γὰρ εὐθὺς παρὰ τοῖς βασιλεῦσι τῶν βαρβάρων, καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν, καὶ κατὰ τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἀποβλεπόμενος, παρὰ τοῖς βαρβάροις προσεκυνεῖτο καθάπερ τις θεὸς, τοὺς μὲν ἐκ νοσημάτων χρονίων ἀνασώζων, τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης διακλέπτων. Καὶ ἦν αὐτῷ τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἁπάσης πρόφασις, ὥςε καὶ οἱ βασιλεύοντες ἀπαγορεύσαντες μάχεσθαι πρὸς τὴν διὰ πάντων τοῦ ἀνδρὸς δύναμιν, ἐπανιέναι συνεχώρησαν. Ὁ δὲ, ὡς ἔτυχε τῆς ἐπανόδου, μόνον ἑαυτὸν ἔχων ἀντὶ πάσης οὐσίας, καὶ τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον ἐπιδεικνύμενος, γυναῖκά τε ἠγάγετο τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν καὶ γένος, καὶ παῖδας ἔσχε τέτταρας, οἵ τινές εἰσί τε καὶ εἴησαν· αὐτὸς δὲ κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον τῆς γραφῆς ἐν ἀνθρώποις ἔςι τε καὶ εἴη· ἀλλὰ τὸν ἀρχαῖον πλοῦτον, ἐκ τῶν δημοσίων ἀνακομισάμενος, τῶν μετὰ ταῦτα βασιλέων συγκεχωρηκότων, ὡς ἐπ' ἀδίκῳ τῇ προτέρᾳ κρίσει. Ταῦτα μὲν οὖν ἐςὶ καὶ οὕτως ἔχει. Ὀριβασίῳ τε συν- 185.
τυχεῖν ἀνδρός ἐςι φιλοσοφοῦντος γενναίως, ὥςε εἰδέναι τι πρὸ τῶν ἄλλων θαυμάσει· τοσαύτη

τις ἡ διὰ πάντων ἐςὶ προϊοῦσα καὶ παρατρέχουσα ταῖς συνουσίαις ἁρμονία καὶ χάρις.

ἸΩΝΙΚΟΣ.

Ἰωνικὸς δὲ ἦν μὲν ἐκ Σάρδεων, καὶ πατρὸς ἰατρεύσαντος ἐπιφανῶς· Ζήνωνος δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, εἰς ἄκρον τε ἐπιμελείας ἐξίκετο, καὶ Ὀριβάσιός γε αὐτοῦ θαυμαςὴς ἐτύγχανεν. Ὀναμάτων δὲ πάντων ἰατρικῆς ἐμπειρότατος γενόμενος καὶ πραγμάτων, κρείττων ἦν ἐν τῇ καθ' ἕκαςον πείρᾳ, τῶν τε τοῦ σώματος μορίων ἄκρως δαημονέςερος γενόμενος, καὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐξεταςικός. Οὐκοῦν οὔτε φαρμάκου τινὸς ἔλαθε κατασκευὴ αὐτὸν καὶ κρίσις, οὐδ' ὅσα ἐμπλάττουσιν οἱ τεχνικώτατοι τοῖς ἕλκεσι, τὰ μὲν τὴν ἐπιῤῥοὴν ἐπέχοντες, τὰ δὲ τὴν ἐμπεσοῦσαν διασκιδνάντες, ἐκεῖνον ἐλάνθανεν. Ἀλλὰ καὶ δῆσαι τὸ πεπονθὸς μόριον, οὐ σχίσαι τοῖς μέρεσιν εὑρετικώτατός τε ἦν καὶ διεξητασμένος. Ἔργα τε οὖν καὶ ὀνόματα τούτων ἠπίςατο, ὥςε τοὺς μεγαλοφρονοῦντας ἐπὶ τῷ θεραπεύειν ἐξίςασθαι πρὸς τὴν ἀκρίβειαν, καὶ φανερῶς ὁμολογεῖν ὅτι συντυγχάνοντες Ἰωνικῷ, τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς εἰρημένα μανθάνουσιν ἔργῳ, καὶ πρὸς τὴν χρείαν ἐξάγουσιν, ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι

τῆς

τῆς γραφῆς. Τοιοῦτός τε ὢν κατὰ τὴν ἐπιστή- 186.
μην, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ἅπασαν ἔῤῥωτο, καὶ πρὸς θειασμὸν, ὅσος τε ἐξ ἰατρικῆς ἐς ἀνθρώπους ἥκει τῶν καμνόντων ἐς πρόγνωσιν, καὶ ὅσος ἐκ φιλοσοφίας παράβακχος ὢν, ἐς τοὺς δυναμένους ὑποδέχεσθαι καὶ σώζειν ἀπολήγει καὶ διασπείρεται. Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ῥητορικῆς ἀκριβείας, καὶ λόγων ἁπάντων τέχνης· οὐκοῦν οὐδὲ ποιήσεως ἀμύητος ἦν. Ἀλλ' ἐτελεύτα μικρόν τι πρὸ τῆς γραφῆς ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίοις λόγου τε καὶ μνήμης.

Καὶ Θέων δέ τις ἐν Γαλατίᾳ κατὰ τούτους τοὺς καιροὺς πολλῆς δόξης ἐτύγχανεν.

Ἐπανιτέον δὲ ἐπὶ τοὺς φιλοσόφους πάλιν ὅθεν ἐξέβημεν.

ΧΡΥΣΑ´ΝΘΙΟΣ.

Ταυτησὶ τῆς γραφῆς αἴτιος ἐγένετο Χρυσάνθιος, τόν τε γράφοντα ταῦτα πεπαιδευκὼς ἐκ παιδὸς καὶ διασεσωκὼς εἰς τέλος, ὥσπερ νόμον τινὰ, τὴν περὶ αὐτὸν εὔνοιαν. Ἀλλ' οὐδέν γε διὰ τοῦτο ῥηθήσεται πρὸς χάριν· ἐκεῖνός τε γὰρ ἀλήθειαν ἐτίμα διαφερόντως καὶ τοῦτο πρῶτον ἐπαίδευεν, ἡμεῖς τε οὐ διαφθεροῦμεν τὴν δοθεῖσαν δωρεὰν, πλὴν εἴ που τι καὶ ὑφήσομεν ἐπὶ τὸ

καταδεέστερον ἄγοντες, ἐπειδὴ ταῦτα συνωμολογήσαμεν. Τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν ὁ Χρυσάνθιος, καὶ τῶν ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐπ' εὐγενείᾳ φερομένων· ἐγεγόνει δὲ αὐτῷ πάππος, Ἰνοκέντιός τις, εἴς τε πλοῦτον ἐλθὼν οὐκ ὀλίγον, καὶ δόξαν ὑπὲρ ἰδιώτην τινὰ λαχὼν, ὅς γε νομοθετικὴν εἶχε δύναμιν παρὰ τῶν τότε βασιλευόντων ἐπιτετραμμένος. Καὶ βιβλία γε αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέροντα, τό, τε ἐξεταστικὸν καὶ βαθὺ τῆς γνώμης ἑρμηνεύοντα, καὶ τὴν περὶ ταῦτα κατάληψιν τοῖς ταῦτα βουλομένοις θαυμάζειν συνειληφότα. Χρυσάνθιος δὲ αὐτὸς, νέος ἀπὸ τοῦ πατρὸς ἀπολειφθεὶς, καὶ φιλοσοφίας ἐρασθεὶς διὰ φύσεως θειότητα, πρός τε τὸ Πέργαμον καὶ τὸν μέγαν Αἰδέσιον συνέτεινεν· ἀκμάζοντι δὲ πρὸς μετάδοσιν σοφίας διψῶν περιτυχὼν, χανδὸν, ἑαυτὸν ὑποθεὶς, ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας οὐ τυχούσης, οὔτε πρὸς ἀκρόασιν ἀπαγορεύων τινὰ, οὔτε εἰς μελέτην ἐλάττων τινὸς φαινόμενος· καὶ γὰρ ἔτυχεν ἀτρύτου καὶ ἀδαμαντίνου σώματος, ἐς πᾶσαν ἄσκησιν ὑπουργεῖν εἰωθότος. Ὁ δὲ τῶν τε Πλάτωνος καὶ τῶν Ἀριστοτέλους λόγων μετασχὼν ἱκανῶς, καὶ πρὸς πᾶν εἶδος φιλοσοφίας τρέψας τὴν ψυχὴν, καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος, ὡς περὶ τὴν γνῶσιν τῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑγίαινε καὶ ἔῤῥωτο,

το, καὶ τῇ συνεχεῖ χρήσει πρὸς τὴν κρίσιν αὐτῶν ἕτοιμος ὑπῆρχε, καὶ πρὸς ἐπίδειξιν ἐθάρσει τοῦ κατωρθωμένου, τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιωπῆσαι δυνάμενος, καὶ πρὸς τὸ δύνασθαι κρατεῖν, εἴ που βιασθείη, τυγχάνων πομπικώτερος, ἐντεῦθεν ἀφῆκεν αὑτὸν ἐπὶ θεῶν γνῶσιν, καὶ σοφίαν ἧς Πυθαγόρας τε ἐφρόντιζε καὶ ὅσοι Πυθαγόραν ἐζήλωσαν, Ἀρχύτας τε ὁ παλαιὸς, καὶ ὁ ἐκ Τυάνων Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ προσκυνήσαντες Ἀπολλώνιον, οἵ τινες σῶμά τε ἔδοξαν ἔχειν καὶ εἶναι ἄνθρωποι. Καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυσάνθιος ἀναδραμὼν καὶ πρώτης τινὸς λαβῆς ἐπιδραξάμενος, ταῖς ἀρχαῖς αὐταῖς ἡγεμόσι 190
χρώμενος, εἰς τοσοῦτον ἐκουφίσθη τε καὶ ἀνηγέρθη παρὰ τοῦ τῆς ψυχῆς τελειώματος, ἥ φησιν ὁ Πλάτων, ὥστε πᾶν μὲν εἶδος αὐτῷ παντοίας παιδείας εἰς ἄκρον ὑπάρχειν, καὶ πᾶσαν κατορθοῦσθαι πρόγνωσιν. Ὁρᾶν γοῦν ἄν τις αὐτὸν ἔφησε τὰ ἐσόμενα μᾶλλον ἢ προλέγειν τὰ μέλλοντα, οὕτως ἅπαντα διήθρει καὶ συνελάμβανεν, ὡσανεὶ παρών τε καὶ συνὼν τοῖς θεοῖς. Χρόνον δὲ ἱκανόν τινα περὶ ταῦτα διατρίψας, καὶ συναναθλήσας τῷ Μαξίμῳ πολύ τι, τὸν κοινωνὸν ἀπέλιπεν. Ὁ μὲν γὰρ ἔχων τι φιλόνεικον ἐν τῇ φύσει καὶ δυσεκβίαστον, τοῖς φανθεῖσι σημείοις παρὰ τῶν θεῶν ἀντιβαίνων, ἕτερα ᾔτει καὶ προσηνάγκαζεν· ὁ δὲ Χρυσάνθιος, τοῖς πρώτοις θεώμέ-

μένοις, κατὰ μικρὸν ἐκ παραγωγῆς ἐπὶ τὴν κίνησιν τῶν δοθέντων ἐβάδιζε· εἶτα τυχὼν μὲν ἐνίκα, διαμαρτὼν δὲ, τῷ φαινομένῳ τὸ παρὰ τῆς ἀνθρωπίνης βουλῆς ἐφήρμοζεν. Οὕτω γοῦν καὶ ἡνίκα ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανὸς ἄμφω μετεκάλει διὰ μιᾶς κλήσεως, καὶ οἱ πεμφθέντες στρατιῶται μετὰ τιμῆς τὴν Θετταλικὴν ἐπῆγον πειθανάγκην, ὡς ἔδοξε κοινωνῆσαι καὶ τοῖς θεοῖς τὸ ἔργον, περιφανῶς, ὡς κἂν ἰδιώτην καὶ βάναυσον διακρῖναι τὰ σημεῖα, τοῦ θεοῦ τὴν ὁδὸν ἀπαγορεύσαντος, ὁ μὲν Μάξιμος ἐνεφύετο τοῖς ἱεροῖς, καὶ ποτνιώμενος ἐπὶ τοῖς δρωμένοις μετ' ὀλοφυρμῶν ἐνέκειτο, τυχεῖν ἑτέρων σημείων ἱκετεύων τοὺς θεοὺς καὶ μετατεθῆναι τὰ εἱμαρμένα, καὶ πολλά γε ἐπὶ πολλοῖς αὐτῷ διατεινομένῳ καὶ
193. παρακλίνοντι ὡς ἐξηγεῖτο Χρυσάνθιος, ἡ βούλησις τελευτῶντι τὰ φαινόμενα ἔκρινε, καὶ τὸ δοκοῦν ἐν τοῖς ἱεροῖς ἐφαίνετο, οὐ τὸ φανθὲν ἐδοξάζετο· οὕτως οὖν ὁ μὲν ὥρμησε τὴν ἀρχέκακον ὁδὸν ἐκείνην καὶ ἀποδημίαν, ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν. Καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἤλγησεν ἐπὶ τῇ μονῇ, καί πού τι καὶ τῶν ἀληθῶν προσυπενόησεν, ὡς οὐκ ἂν ἠρνήσατο Χρυσάνθιος τὴν κλῆσιν, εἰ μή τι δυσχερὲς ἐνεῖδε τοῖς μέλλουσιν. Ἔγραφεν οὖν καὶ πάλιν μετακαλῶν, καὶ οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον αἱ παρακλήσεις ἦσαν· ὁ δὲ τὴν γυναῖκα συμπείθειν τὸν ἄνδρα διὰ

τῶν

τῶν γραμμάτων ἐνῆγε. Καὶ πάλιν ἦν πρὸς τὸ θεῖον ἀναφορὰ παρὰ τοῦ Χρυσανθίου, καὶ τὰ παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔληγεν εἰς ταυτὸ συμφερόμενα. Ὡς δὲ πολλάκις τοῦτο ἦν   ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπαίτης· ὁ δὲ Χρυσάνθιος τὴν ἀρχιερωσύνην τοῦ παντὸς ἔθνους λαβὼν, καὶ τὸ μέλλον ἐξεπιςάμενος σαφῶς, οὐ βαρὺς ἦν κατὰ τὴν ἐξουσίαν, οὔτε τοὺς νεὼς ἐγείρων, ὥσπερ ἅπαντες θερμῶς καὶ περικαῶς ἐς ταῦτα συνέθεον, οὔτε λυπῶν τινὰς τῶν χριςιανῶν περιττῶς· ἀλλὰ τοσαύτη τις ἦν ἁπλότης τοῦ ἤθους, ὡς κατὰ Λυδίαν μικροῦ καὶ ἔλαθεν ἡ τῶν ἱερῶν ἐπανόρθωσις. Ὡς γοῦν ἑτέρωσε τὰ πρῶτα ἐχώρησεν, οὐδὲν ἐδόκει πεπρᾶχθαι νεώτερον, οὐδὲ πολύ τι καὶ ἀθρόον κατὰ μεταβολὴν ἐφαίνετο, ἀλλ' ἐπιεικῶς ἐς ὁμαλότητά τινα καὶ ἀκινησίαν ἅπαντα συνέςρωντο, καὶ μόνος ἐθαυμάζετο, τῶν ἄλλων ἁπάντων ὥσπερ ἐν κλύδωνι κινουμένων, καὶ τῶν μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων, τῶν δὲ πρότερον ταπεινῶν ἀνεςηκότων· ἐθαυμάσθη γοῦν ἐπὶ τού- 194
τοις, ὡς οὐ μόνον δεινὸς τὰ μέλλοντα προνοεῖν, ἀλλὰ καὶ τοῖς γνωσθεῖσι χρήσασθαι. Ἦν δὲ τὸ πᾶν ἦθος τοιοῦτος, ἢ πρὸς τὸν Πλατωνικὸν Σωκράτην ἀναπεφυκὼς, ἢ κατά τινα ζῆλον καὶ μίμησιν ἐκ παιδὸς αὐτῷ γενομένην ἐς ἐκεῖνον συνεσχηματισμένος. Τό, τε γὰρ ἐπιφαινόμενον ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον ἐπεκάθητο

τοῖς

τοῖς λόγοις, ἥ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτη τῶν ῥημάτων κατέθελγε τὸν ἀκροώμενον. Πᾶσί τε εὔνους ἦν κατὰ τὴν συνουσίαν, καὶ τῶν ἀπιόντων ἕκαςος, ὅτι φιλοτιμοῖτο μᾶλλον, ἀπῄει πεπεισμένος. Ὥσπερ οὖν τὰ κάλλιςα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πρᾴως καταῤῥεῖ καὶ διολισθαίνει, καὶ μέχρι τῶν ἀλόγων διϊκνούμενα, καθάπερ φασὶ τὸν Ὀρφέα, οὕτω καὶ Χρυσανθίου λόγος πᾶσιν ἦν ἐναρμόνιος, καὶ τοσαύταις διαφοραῖς ἠθῶν ἐνέπρεπε καὶ καθηρμόζετο. Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλέξεις καὶ φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιςα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι· οὐδ᾽ ἂν ῥᾳδίως ἤκουσέ τις αὐτοῦ τὴν παιδείαν ἣν εἶχεν ἐπιδεικνυμένου, καὶ διὰ τοῦτο πρὸς τοὺς ἄλλους οἰδοῦντος καὶ διογκυλλομένου, ἀλλὰ τά τε λεγόμενα ὑπ᾽ αὐτῶν ἐθαύμαζεν, εἰ καὶ φαύλως ἐλέγετο, καὶ τὰ δοξαζόμενα κακῶς ἐπῄνει, καθάπερ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀκούων, ἀλλὰ ἐς τὸ συμφαντικὸν διὰ τὸ μὴ λυπεῖν γεγονώς. Εἰ δέ πού τις, τῶν ἐπὶ σοφίᾳ πρώτων παρόντων, ἐγένετο κίνησις, καὶ συμβαλέσθαι τι τοῖς λεγομένοις ἔδοξεν αὐτῷ,
197. πάντα ἦν ἡσυχίας μεςὰ, καθάπερ οὐ παρόντων ἀνθρώπων· οὕτως οὔτε τὰς ἐρωτήσεις, οὔτε τοὺς διορισμοὺς, οὔτε τὰς μνήμας ὑπέμενον τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλ᾽ ἀνέχαζον, ἔξω λόγου καὶ ἀντιῤῥήσεως ἑαυτοὺς φυλάττοντες, ὅπως μὴ καταφανεῖς

νεῖς ἁμαρτάνοντες γίνωνται. Καὶ πολλοὶ τῶν μετρίως ἐγνωκότων αὐτὸν, διὰ τοῦ βάθους τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων, κατηγορούντων τε ἀλογίαν, καὶ τὴν πρᾳότητα μόνον ἐπαινούντων, ὡς ἤσθοντο διαλεγομένου καὶ ἀνελίττοντος ἑαυτὸν εἰς δόγματα καὶ λόγους, ἕτερόν τινα τοῦτον ἐνόμισαν παρ' ὃν ᾔδεισαν· οὕτως ἀλλοιότερός τις ἐν ταῖς λογικαῖς κινήσεσιν ἐφαίνετο, τῆς τε τριχὸς ὑποφριττούσης αὐτῷ, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἑρμηνευόντων χορεύουσαν ἔνδον τὴν ψυχὴν περὶ τὰ δόγματα. Εἰς μακρὸν δὲ γῆρας ἀφικόμενος, τὸν πάντα διετέλεσε βίον, οὐδενὸς τῶν κατ' ἀνθρώπους ἑτέρου φροντίσας, ἢ οἰκονομίας τινὸς, ἢ γεωργίας, ἢ χρημάτων ὅσα δικαίως παραγίνεται. Ἀλλὰ πενίαν μὲν ἔφερε ῥᾷον ἢ πλοῦτον ἕτεροι, διαίτῃ δὲ τῇ παραπεσούσῃ προσεκέχρητο, τῶν μὲν ὑείων οὐδέποτε, τῶν ἄλλων κρεῶν ἐλάχιστα γευόμενος, τὸ δὲ θεῖον θεραπεύων συντονώτατα. Τῆς τῶν ἀρχαίων ἀναγνώσεως ἀπρὶξ εἴχετο, καὶ διέφερεν οὐδὲν νεότης τε καὶ γῆρας, ἀλλ' ὑπὲρ ὀγδοήκοντα γεγονὼς ἔτη, τοσαῦτα ἔγραφεν αὐτοχειρίᾳ, ὅσα μόλις ἀναγινώσκουσι νεάζοντες ἕτεροι. Τῶν γρῶν γραφόντων τὰ ἄκρα δακτύλων ὑπὸ τῆς ἀλήκτου μελέτης καὶ χρήσεως ἐνεκέκαπτο. Ἀναστὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως, ταῖς τε δημοσίαις προόδοις ἐτέρπετο, καὶ τόν τε ταῦτα γράφοντα παραλαβὼν, μακροὺς μὲν τοὺς περι- 198.

πάτους, σχολαίους δὲ ἀπέτεινεν. Ἔλαθέ τε ἂν τις περιαλγὴς τοὺς πόδας γενόμενος, οὕτως ὑπὸ τῶν διηγημάτων κατεθέλγετο. Λουτροῖς δὲ ἐλάχιστα ἐκέχρητο, καὶ ὅμως ἐῴκει διὰ παντὸς ἄρτι λελουμένῳ. Πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀρχόντων συντυχίας, τὸ ὑπερφυὲς οὐκ ἦν δι' ἀλαζονείαν συνιδεῖν ἢ τῦφον γινόμενον, ἀλλ' ἁπλότητα ἄν τις ὑπέλαβεν ἀγνοοῦντος ἀνδρὸς ὅ, τι ἐστὶν ἐξουσία· οὕτω διελέγετο κοινῶς αὐτοῖς καὶ ἐπιδεξίως. Τὸν δὲ ταῦτα γράφοντα ἐκπαιδεύσας νέον ἔτι ὄντα, ἡνίκα ἐπανῆλθεν Ἀθήνηθεν, οὐκ ἔλαττον ἠγάπα, ἀλλὰ καὶ προσετίθει καθ' ἡμέραν τῷ διαφέροντι τῆς εὐνοίας, ἐς τοῦτο ἐκνικήσας, ὥστε τὰ ἑωθινὰ μὲν ὁ συγγραφεὺς ἐπὶ ῥητορικοῖς λόγοις ἑτέροις συνῆν, καὶ τοὺς δεομένους ἐπαίδευεν, μικρὸν δὲ ὑπὲρ μεσημβρίας ἐπαιδεύετο, παρὰ τὸν ἐξ ἀρχῆς ἰὼν διδάσκαλον, τοὺς θειοτέρους καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων· ἡνίκα οὔτε ὁ παιδεύων ἔκαμνεν ἐρῶντι συνὼν, τῷ τε ἐκδεχομένῳ τὰ μαθήματα τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις. Τοῦ δὲ τῶν χριστιανῶν ἐκνικῶντος ἔργου καὶ κατέχοντος ἅπαντα, διὰ μακροῦ τις ἀπὸ τῆς Ῥώμης εἰσεφοίτησεν ἄρχων τῆς Ἀσίας (Ἰοῦστος ὠνομάζετο), πρεσβύτης μὲν ἤδη κατὰ τὴν ἡλικίαν, γενναῖος καὶ ἄλλως τὸ ἦθος, καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ πατρίου πολιτείας οὐκ ἀπηλλαγμένος, ἀλλὰ τὸν εὐδαίμονα καὶ μακάριον ἐκεῖνον ἐζηλωκὼς τρόπον, πρός τε ἱεροῖς

ἦν

ἦν ἀεὶ, καὶ μαντείας ἐξεκρέματο πάσης, μέγα φρονῶν ὅτι τούτων ἐπεθύμησέ τε καὶ κατώρθωσεν. Οὗτος εἰς τὴν Ἀσίαν διαβὰς ἐκ τῆς Κωνςαντινουπόλεως, καὶ τὸν ἡγεμόνα τοῦ ἔθνους καταλαβὼν (Ἱλάριος ἐκεῖνος ἐκαλεῖτο) συγκορυβαντιῶντα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν, βωμούς τε ἀνέςησεν αὐτοσχεδίους ἐν Σάρδεσιν (οὐ γὰρ ἦσαν αὐτόθι), καὶ τοῖς ἴχνεσι τῶν ἱερῶν, εἴπου τι ἴχνος εὑρέθη, χεῖρα ἐπέβαλεν, ἀνορθῶσαι βουλόμενος. Δημοσίᾳ τε θύσας, ἔπεμπε καὶ συνεκάλει τοὺς πανταχόθεν ἐπὶ παιδείᾳ δόξαν ἔχοντας. Οἱ δὲ παρῆσαν θᾶττον ἢ κληθῆναι, τόν τε ἄνδρα θαυμάζοντες, καὶ καιρὸν τῆς σφῶν αὐτῶν ἐπιδείξεως ἡγούμενοι, τινὲς δὲ αὐτῶν ἐπὶ τῇ κολακείᾳ θαῤῥοῦντες ὥσπερ παιδείᾳ, καὶ διὰ ταύτης ἐλπίζοντες ἢ τιμὴν ἢ δοξάριον ἢ ἀργύριον ἀποκερδαίνειν. Ἱερουργίας οὖν δημοσίᾳ προτεθείσης, παρῆσαν μὲν ἅπαντες, καὶ ὁ ταῦτα γράφων παρῆν· ὁ δὲ Ἰοῦςος ἐπιςήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν ςάσιν ἐπερείσας (ἔκειτο δὲ τὸ ἱερεῖον ἐν ᾧ δήποτε τῷ σχήματι), καὶ τοὺς παρόντας ἀνηρώτα· „τί „βούλεται τὸ σχῆμα τοῦ πτώματος;" Ἔνθα οἱ μὲν κόλακες παρεφρίγοντο θαυμάζοντες, ὅτι καὶ ἀπὸ σχημάτων ἐςὶ μαντικὸς, καὶ μόνῳ παρεχώρουν ἐκείνῳ ταῦτα εἰδέναι· οἱ δὲ σεμνότεροι τὰς ὑπήνας καταψήσαντες ἄκροις τοῖς δακτύλοις, καὶ τὰ πρόσωπα διαςυγνάσαντες, τάς τε 201.

κεφαλὰς βαρύ τι καὶ ἠρεμαῖον ἐπισείοντες, πα-
ρεθεώρουν ἐς τὸ προκείμενον, ἄλλο ἄλλος λέγον-
τες. Ὁ δὲ Ἰοῦστος ὡς μόλις τὸν γέλωτα ἐνῆκεν,
ἐπιστρέψας εἰς τὸν Χρυσάνθιον „ σὺ δὲ τί φῂς"
ἐβόησεν „ ὦ πρεσβύτατε;" Καὶ ὁ Χρυσάνθιος
οὐδὲν διαταραχθεὶς, πάντων ἔφησε καταγινώ-
202. σκειν· „ ἀλλ' εἴ τι βούλει κἀμὲ" ἔφη „ περὶ
„ τούτων εἰπεῖν, τίς μὲν ὁ τρόπος τῆς μαντείας,
„ εἴ γε τοὺς μαντικοὺς τρόπους ἐπίστασαι, εἰπὲ
„ πρότερον, καὶ ποίου τινὸς εἴδους, τίς δὲ ἡ πεῦ-
„ σις, καὶ κατὰ τίνα μέθοδον ἐπηρώτηται· καὶ εἰ
„ ταῦτα λέγοις, εἴποιμ' ἂν ὅπῃ τὸ φαινόμενον
„ εἰς τὸ μέλλον φέρει. Πρὶν δὲ ταῦτα λέγειν,
„ βάναυσόν ἐστι πρὸς τὴν σὴν ἐρώτησιν, σημαι-
„ νόντων τὸ μέλλον τῶν θεῶν, ἐμὲ καὶ περὶ τῆς
„ ἐρωτήσεως καὶ τοῦ μέλλοντος λέγειν, συνά-
„ πτοντα τῷ γεγονότι τὸ ἐσόμενον· δύο γὰρ οὕ-
„ τως ἂν γίνεσθαι τὰς ἐρωτήσεις. Περὶ δύο δὲ
„ ἢ πλειόνων οὐδεὶς ἐρωτᾷ κατὰ ταυτόν· τὸ γὰρ
„ ἐν τοῖς ὡρισμένοις διάφορον ἕνα λόγον οὐκ
„ ἔχει." Ἐνταῦθα Ἰοῦστος ἀνέκραγεν ὡς μαν-
θάνων ὅσα μὴ πρότερον ἠπίστατο, καὶ τοῦ λοιποῦ
γε οὐκ ἐπαύσατο συνὼν ἰδίᾳ καὶ τῆς πηγῆς ἀρυό-
μενος. Καὶ εἴ τινες ἕτεροι κατ' ἐκείνους τοὺς
χρόνους τῶν ἐπὶ σοφίᾳ περιβοήτων Χρυσανθίῳ
κατὰ κλέος ἦλθον εἰς λόγους, πεισθέντες ὅτι
πόῤῥω τῆς δεινότητος ἐκείνης εἰσὶν, ἀπιόντες
ᾤχον-

ῴχοντο. Τοῦτο δὲ καὶ Ἑλλησπόντιος ὁ ἐκ Γαλατίας ἔπαθεν, ἀνὴρ διὰ πάντα ἄριςος, καὶ εἰ μὴ Χρυσάνθιος ἦν, πρῶτος ἁπάντων φανείς. Σοφίας μὲν γὰρ ἐραςὴς οὗτος ὁ ἀνὴρ ἐς τοσόνδε ἐγένετο, ὥςε ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν ἀοίκητον μαςεύων, εἴπου τινὶ περιτύχοι πλέον εἰδότι· καλῶν δὲ ἔργων καὶ λόγων ἀνάπλεως γενόμενος, καὶ εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις ἀφίκετο διὰ τὴν Χρυσανθίου συνουσίαν. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὕςερον. Ἐγένετο δὲ Χρυσανθίῳ καὶ παῖς ἐπώνυμος τῷ κατὰ τὸ Πέργαμον αὐτῷ γενομένῳ διδασκάλῳ (μεμνήμεθα δὲ πρότερον Αἰδεσίου), καὶ ἦν ὁ παῖς 205.
ἐκ παιδὸς ἐπτερωμένον τι χρῆμα πρὸς ἅπασαν ἀρετὴν, καὶ τῶν ἵππων οὐκ εἶχε θάτερον, ἥ φησὶν ὁ Πλάτων, οὐδὲ ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτῷ, ἀλλὰ πρός τε μαθήματα σφοδρὸς καὶ ἄγαν ὀξὺς γενόμενος, καὶ πρὸς θεῶν θεραπείαν διαρκέςατος, ἐς τοσόνδε διέφευγε τὸ ἀνθρώπινον, ὥςε ἄνθρωπος ὢν ἐκινδύνευεν ὅλος εἶναι ψυχή· τὸ γοῦν σῶμα ἐν ταῖς κινήσεσιν οὕτως αὐτοῦ κοῦφον ἦν, ὥςε ἦν ἀπίθανον γράφειν, καὶ μάλα ποιητικῶς, εἰς ὅσον ὕψος ἐφέρετο μετάρσιος. Ἡ δὲ πρὸς τὸ θεῖον οἰκειότης οὕτως ἦν ἀπραγμάτευτος καὶ εὔκολος, ὥςε ἐξήρκει τὸν ςέφανον ἐπιθεῖναι τῇ κεφαλῇ, καὶ πρὸς τὸν ἥλιον ἀναβλέποντα χρησμοὺς ἐκφέρειν, καὶ τούτους ἀψευδεῖς, καὶ πρὸς τὸ κάλλιςον εἶδος ἐνθέου πνεύματος γεγραμμένους·

καί τοι γε οὔτε μέτρον ἠπίςατο, οὔτε εἰς γραμματικὴν ἐπιςήμην ἔῤῥωτο, ἀλλὰ θεὸς ἅπαντα ἦν αὐτῷ. Νοσήσας δὲ οὐδαμῶς κατὰ τὸν ὡρισμένον βίον, ἀμφὶ τὰ εἴκοσιν ἔτη μετήλλαξεν. Ὁ δὲ πατὴρ καὶ τότε διέδειξε φιλόσοφος ὤν· ἢ γὰρ τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς εἰς ἀπάθειαν αὐτὸν μετέςησεν, ἢ τῷ παιδὶ συγχαίρων τῆς λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος· καὶ ἡ μήτηρ δὲ πρὸς τὸν ἄνδρα ὁρῶσα, τὴν γυναικείαν ὑπερήνεγκε φύσιν, πρὸς τὴν ἀξίαν τοῦ πάθους ὀλοφύρσεις ἐκλύσασα. Τούτων δὲ οὕτω κεχωρηκότων, ὁ Χρυσάνθιος ἦν ἐν τοῖς συνήθεσι· καὶ πολλῶν καὶ μεγάλων ἐμπιπτόντων δημοσίων καὶ κοινῶν πραγμάτων, ἃ τὰς ἁπάντων ψυχὰς κατέσεισεν εἰς φόβον, μόνος ἔμεινεν ἀσάλευτος· ὥςε εἴκασέ τις, οὐδὲ
206. ἐπὶ γῆς εἶναι τὸν ἄνδρα. Κατ' ἐκείνους δὴ τοὺς χρόνους καὶ Ἑλλησπόντιος παρ' αὐτὸν ἀφικνεῖται, καὶ βραδέως μὲν συνῆλθον εἰς λόγους· ἐπεὶ δὲ εἰς ταυτὸν συνήντησαν, τοσοῦτον Ἑλλησπόντιος ἑαλώκει, ὥςε πάντα μεθέμενος, ἕτοιμος ἦν σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσανθίῳ, καὶ νεάζειν ἐν τῷ μανθάνειν· μετέμελε δὲ αὐτῷ, τοσοῦτον πεπλανημένος χρόνον, καὶ εἰς γῆρας ἀφικόμενος, πρίν τι τῶν χρησίμων ἐκμαθεῖν. Καὶ ὁ μὲν ἐπὶ τούτῳ τὴν γνώμην ἔτεινε· τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβὰν ἔκ τινος συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν, ὅ, τε συγγραφεὺς παρῆν, οὕτω προστάξαντος, καὶ

τῶν ἰατρῶν κενῶσαι βουλομένων τὸ Φερόμενον, αὐτὸς ἐπὶ τὸ συμΦέρον σπευσάμενος, παράλογον εἶναι τὸ κενωθὲν ἔΦη, καὶ οὕτως ἐπισχεῖν ἐκέλευσεν· οὐδὲ γὰρ ἄπειρος ἦν ἰατρικῆς ὁ ταῦτα γράΦων. Ἑλλησπόντιος δὲ ἀκούσας παρῆν, ἀγανακτῶν καὶ ποτνιώμενος, ὡς μεγάλου κακοῦ γεγονότος, εἰ πρεσβύτης οὗτος ἀνὴρ τοσούτου διὰ τῆς χειρὸς αἵματος ἀΦῄρηται. Ὡς δὲ ἤκουσε τῆς Φωνῆς, καὶ ὑγιαίνοντα εἶδεν, πρὸς τὸν συγγραΦέα τὸν λόγον ἐπιςρέψας ,, ἀλλὰ σέ ,, γε" Φησὶν ,, ἡ πόλις αἰτιᾶνται δεινόν τι θεῖ ,, δρακέναι· νῦν δὲ ἅπαντες σιωπήσουσιν, ὁρῶν- ,, τες ὑγιαίνοντα." Τοῦ δὲ εἰπόντος, ὡς οὐκ ἠγνόει τὸ συμΦέρον, ὁ μὲν Ἑλλησπόντιος ὡς συσκευασάμενος τὰ βιβλία, καὶ παρὰ τὸν Χρυσάνθιον ἥξων ἐπὶ μαθήσει, τῆς πόλεως ἐξῄει. Καὶ ἡ γαςὴρ αὐτοῦ νοσεῖν ἤρχετο, καὶ παρελθὼν εἰς Ἀπάμειαν τῆς Βιθυνίας μετήλλαξε τὸ ζῆν, τῷ παρόντι τῶν ἑταίρων Προκοπίῳ πολλὰ ἐπισκήψας μόνον θαυμάζειν Χρυσάνθιον. Καὶ 209.
ὁ Προκόπιος παραγενόμενος εἰς τὰς Σάρδεις, ταῦτα ἐποίει τε καὶ ἀπήγγελλεν. Ὁ δὲ Χρυσάνθιος, εἰς τὴν ἐπιοῦσαν ὥραν τοῦ ἔτους, κατὰ θέρος ἱςάμενον, ἐπὶ τὴν αὐτὴν θεραπείαν ἐλθὼν, καί τοι τοῦ συγγραΦέως προειπόντος τοῖς ἰατροῖς περιμένειν αὐτὸν κατὰ τὸ σύνηθες, οἱ μὲν ἔΦθασαν ἐλθόντες, ὁ δὲ ὑπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ πα-

ρὰ μέτρον γενομένης τῆς κενώσεως, παρέσεις τε τῶν μερῶν ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἄρθρα συνέκαμνε, καὶ κλινοπετὴς ἦν. Καὶ Ὀριβάσιος ἐνταῦθα παραγίνεται δι' ἐκεῖνον, καθ' ὑπερβολὴν μὲν ἐπιστήμης μικροῦ καὶ βιασάμενος τὴν φύσιν, καὶ χρίσμασι θερμοτέροις καὶ μαλάττουσι τὰ κατεψυγμένα, μικροῦ πρὸς τὸ νεάζειν ἐπήγαγεν. Ἀλλ' ἐνίκα τὸ γῆρας (ὀγδοηκοστὸν γὰρ ὑπελθὼν ἔτος ἐτύγχανε), καὶ τῇ τοῦ θερμοῦ κατὰ τὸ πλεονάζον ἀλλοτριώσει τὸ γῆρας ἐδιπλασιάσθη, καὶ τέταρτος νοσηλευθεὶς, εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν.

ἘΠΙΓΟΝΟΣ καὶ ΒΕΡΟΝΙΚΙΑΝΟΣ.

Εἰσὶ δὲ μετ' αὐτὸν διάδοχοι φιλοσοφίας Ἐπίγονός τε ὁ ἐκ Λακεδαίμονος, καὶ Βερονικιανὸς ὁ ἐκ Σάρδεων, ἄνδρες ἄξιοι τοῦ τῆς φιλοσοφίας ὀνόματος· πλὴν ὅσα γε ὁ Βερονικιανὸς ταῖς Χάρισιν ἔθυσε, καὶ ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ, καὶ εἴη!

JO. FR. BOISSONADI

ADNOTATIONES

IN

EUNAPIUM.

ADNOTATIONES

IN

EUNAPIUM.

P. 1. Ξενοφῶν — κοσμήσας] Plantiniana κομίσας. Junius conjiciebat κοσμήσας, quod recepit Commelinus. AB mei κοσμήσας dederunt. Κοσμεῖν et κομίζειν alibi quoque fuerunt permutata; vide Dorvillium ad Char. p. 635; De Rhoer. ad Porphyr. p. 76. Sic etiam in loco Themiſtii Or. XVIII. p. 220 D. μόνη ἡ γνώμη καὶ ὁρμὴ καὶ ἡ ἐπιβολὴ τὴν τόλμαν ἔςησε τῆς ἑσπέρας ἤδη, ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς, ἡνίκα ἀπόμαχος ἦν, οὔπω τῶν ὅπλων αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κεκομισμένων, ἀλαλάξας τε μόνον καὶ ἐκβοήσας, καὶ ἐξαλόμενος τῆς σκηνῆς, ἔσβεσεν κτλ. codex a Valeſio collatus, cujus variantes lectiones mecum humaniſſime communicavit Duraeus a Malla V. Cl. notarum harum Valeſianarum poſt Villoiſonum poſſeſſor, codex igitur Valeſii exhibet non bene κεκοσμημένων pro κεκομισμένων, ſed optime infert ἡ ante ὁρμὴ, et σφριγώσης poſt ἤδη: mox habet ἀλαλάξας τε καὶ μόνον ἐμβοήσας. Philoſtratus V. S. I. 24. p. 528. διδάσκα-

σκαλος δὲ αὐτοῦ Ἰσαῖος ἐγένετο, παρ' οὗ καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἑρμηνεύειν μαθὼν, ἐπεκόσμησεν αὐτῷ ὡραϊσμένῃ πρᾳότητι. Valeſius Em. III. 5. facile emendavit αὐτὸ, & ſic conjecerat Huetius ad oram Nicolinianae. Codex 1696 Pariſinus recte αὐτό. — De praepoſitionis in verbis ἐν λόγοις redundantia, adi Hemſterhuſium ad Lucian. D. M. 23. 3., et Heinrichium ad Muſ. v. 119. — Quae Xenophonti philoſophorum uni ab Eunapio, eadem Marco uni regum laus tribuitur ab Herodiano I. 2. §. 4. μόνος τε βασιλέων φιλοσοφίαν οὐ λόγοις οὐδὲ δογμάτων γνώσεσι, σεμνῷ δ' ἤθει καὶ βίῳ σώφρονι ἐπιςώσατο.

P. 1. (τὰ μὲν ἐν λόγοις — Ξενοφῶν)] ABE et Venetus ἐς λόγους. A. ἐςι τε ἐν γρ. Amicus quidam meus ἐςι τε vellet mutatum in ἔτι δέ. Mox Huetium ſecutus, ſcripſi τὴν ἠθικὴν pro edito καὶ ἠθ. Non eſt inſolens permutatio inter τὴν et καί. Apud Theophylactum Sim. ep. 55. καὶ male legitur pro τῆς. Τὰς πλείςας, Χρυσόσθενες, καὶ σῆς ζωῆς μοίρας ἀφήρησαι: ſcribe τῆς σῆς cum codicibus 2991 A. et 3047. — Plantinus ἐγένα. Junius proponit ἐγέννα, quod editur in Commeliniana, et ſic ABD. — Sententiam ſignis parentheſeos circumſcripſi; nam κοσμήσας jungendum cum τὰ πάρεργά φησι. Poſt Ξενοφῶν ſubaudiendum ἐγένετο: „ hic enim Alexan-„ drum Perſas contemnere docuit", ait Wyttenbachius. Locus nunc eſt perſpicuus, quem prava editionum priorum diſtinctio adeo corruperat, ut Wyttenbachius ipſe lacunam poſt Ξενοφῶν eſſe crederet, cujus propoſuit ſupplementum. Equidem

in

in viri doctiſſimi ſententiam primum ibam, ſed me Baſtius meus errantem retraxit.

P. 1. τὰ πάρεργα — ἀναγράφειν] „Verba Xeno„ phontis ſunt Symp. init. Respexit quoque huc „ Philoſtratus V. S. I. p. 540. ἀνδρῶν ἐλλογίμων „ ἀξιομνημόνευτα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς λεχθέν„ τα, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν παιδιαῖς". WYTTENBACH. Dixerat enim verbis ferme iisdem Xenophon: ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν ἔργα οὐ μόνον τὰ μετὰ σπουδῆς πραττόμενα ἀξιομνημόνευτα εἶναι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν ταῖς παιδιαῖς.

P. 1. Οὐκ εἰς τὰ πάρεργα — ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα] De voce πάρεργον agunt Vauvillerius ad Philoct. 479, Corayus ad Iſocr. p. 33, Wyttenbachius Ep. p. 36.

P. 1. τὸ παίγνιον — τὸ σπουδαζόμενον] Frequentis hujus antitheſeos jam exempla dedi ad Phil. p. 525. quibus adde duo adlata modo Xenophontis et imitantis hunc Philoſtrati, item haec nova pluscula. Noſter p. 4. Λουκιανὸς — ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι. Philoſtratus V. A. IV. 11. ἀναμὶξ παίξας τε καὶ σπουδάσας. Plutarchus Lac. Inſt. 33. κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας οὐκ ἠκροῶντο, ὅπως μήτε ἐν σπουδῇ μήτε ἐν παιδιᾷ ἀκούωσι τῶν ἀντιλεγόντων τοῖς νόμοις. Idem Comp. Cicer. πράγματα σπουδῆς ἄξια γέλωτι καὶ παιδιᾷ κατειρωνευόμενος. Longinus fragm. p. 175. λάβωμεν παραδείγματα παιζούσης κωμῳδίας ἐν σπουδαζούσῃ φιλοσοφίᾳ: quod vertunt; „ capiamus exempla ex comoedia in gravem philoſo„ phiam jocante". Sed, ni fallor, alius eſt ſenſus, nempe: „ ſumamus in hac ſeria noſtra Philoſophia

„ exem-

„ exempla ex ipſa ludicra comoedia". Achilles Tatius V. 14. ταῦτα μὲν οὖν ἔπαιζε σπουδῇ. Agathias epigr. 35. παίζων ἐν σπουδῇ. Athenodorus Athenaei XII. 16. ſcripſerat librum περὶ σπουδῆς καὶ παιδιᾶς. Minucius Felix init. „ utpote cum et „ ipſe tanto noſtri ſemper amore flagraverit, ut „ *et in ludicris et ſeriis* pari mecum voluntate „ concineret". Vide Heraldum ad Arnob. p. 300; Carpzovium Spec. Eunap. p. X; Fiſcherum ad Phaedon. p. 283.

P. 1. τοῖς ἐντυγχάνειν βουλομένοις] P. 2. ὑπομνήμασιν ἀκριβέσιν ἐντετύχηκε. Mox: οὔτε τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφέντων λήσεται τοὺς ἐντυγχάνοντας. Confer Schaeferum virum doctiſſimum ad Ellipſ. p. 58. Sic locutus eſt Plato Lyſ. §. 24. ἢ οὐκ ἐντετύχηκας τούτοις τοῖς ἔπεσιν: ubi Heindorfius. Dio Chryſ. Or. LII. p. 266. ἐνέτυχον τραγῳδίαις τισί. Artemidorus II. 70. τίς τῶν ἐντυγχανόντων ταῖσδε ταῖς βίβλοις. Marinus Procl. 9. καὶ αὐτὰ δὲ τὰ Ἀριστοτέλους λογικὰ συγγράμματα ῥᾷστα ἐξεμάνθανεν, καίτοι χαλεπὰ ὄντα τοῖς ἐντυγχάνουσι. Zoſimus II. 2. Polybius I. 4. Julianus ep. I. p. 372 C. ὡς δὲ τοῖς γεγραμμένοις ἐντυχὼν, ἐπείσθην μὴ ἂν ἄλλου τὰς χάριτας, ἥσθην, πῶς δοκεῖς; ubi pro ἂν vellem legi εἶναι. Albinus 8. δεήσει τῷ Φαίδωνι ἑξῆς ἐντυγχάνειν ... μετὰ τοῦτο τῇ Πολιτείᾳ δέοι ἐντυγχάνειν ... ἐπειδὴ δὲ δεῖ καὶ ἐν γνώσει τῶν θείων γενέσθαι, ὡς δύνασθαι κτησάμενον τὴν ἀρετὴν ὁμοιωθῆναι αὐτοῖς, ἐντευξόμεθα τῷ Τιμαίῳ· αὐτῇ γὰρ τῇ περὶ φύσιν ἱστορίᾳ ἐντυγχάνοντες καὶ τῇ λεγομένῃ Θεολογίᾳ καὶ

τῇ

τῇ τῶν ὅλων διατάξει, ἀναμιμνήσκομεν τὰ θεῖα ἐναργῶς. Codex 2290. varietate notanda, τῇ λεγομένῃ θεολογουμένῃ ἱςορίᾳ, et ad marginem habet θεολογίᾳ, quasi scholium. Theodorus de Incarn. p. 230 D. ἵνα δὲ εὔληπτα γένηται παντὶ τῷ ἐντυγχάνοντι τῷ προκειμένῳ πονήματι: lege παντί τῳ. Notissima forma loquendi πᾶς τις. Noster p. 98. πᾶς τις αὐτῶν τὰ σφέτερα θαυμάζειν ᾤετο. Pindarus Isthm. I. 69.

Γαστρὶ δὲ πᾶς τις ἀμύνων
Λιμὸν αἰανῆ τέταται.

Euripides Iph. T. 303.

Κἀν τῷδε πᾶς τις, ὡς ὁρᾷ βουφόρβια
Πίπτοντα καὶ πορθούμεν', ἐξωπλίζετο.

Aristides T. I. p. 254. Eusebius Hier. I. p. 429. ὅσα εἰς τὴν αὐτὴν ὑπόθεσιν παντὶ τῷ εἴρηταί τε καὶ εἰρήσεται: et hic lege παντί τῳ. Synesius Prov. I. p. 95 D. ἅπας δέ τις ἠπίςατο καὶ ἐςύγουν αὐτόν τε καὶ τὴν ἐπίνοιαν: codex 1038 ἐςύγει quod fere malim, nam vix placet ista numeri subita mutatio. D. Paulus I. Cor. 9. 22. ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενὴς, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω, τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω: scribendum suspicor πάντας τινὰς, „ ut *omnes* sal„ vem": sed judicent Theologi graece docti. Kusterus ad Suid. t. I. p. 284. citavit Apollonii de pronominibus libri initium, sic: παντὶ προῦπτόν ἐςι, ὡς κτλ. Sed in editione, quam parat Bastius operis praestantissimi, plenius legetur, παντί τῳ προῦπτόν. Demonicus Athenaei IX. 79. p. 520.

Τὸ

Τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς περιγράφει πᾶς τις, ὅτι
Μετὰ δεῖπνον αὐτῷ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

Τις, quod metri causa addidit editor eruditissimus, metro nocere videtur, cum πᾶς τις trochaeum efficiant. Dispositis aliter verbis, productaque ante vocalem diphthongo, quod idoneis exemplis possem firmare, sic emendare conor:

Τὸ γοῦν κατὰ χειρὸς πᾶς περιγράφει, ὅτι
Μετὰ δεῖπνον αὐτὸ τοῦτο γίνεται λαβεῖν.

in altero versu placuit etiam mutare αὐτῷ in αὐτό. Formulam αὐτὸ τοῦτο bis eodem modo in Isaeo vitiosam correxit Valckenarius, quem vide ad Joannem Chryſ. p. VI. Plato Symp. §. 21. ὥσπερανεὶ αὐτὸ τοῦτο πατέρα ἠρώτων, ἆρα ὁ πατήρ ἐςι πατήρ τινος ἢ οὔ; §. 23. αὐτὸ γὰρ τοῦτό ἐςι χαλεπὸν ἀμαθία. De αὐτὸ τοῦτο vicinisque locutionibus vide et Toupium ad Long. p. 396.

P. 2. ἄριςος ὅτι ἦν εἰς ἄκρον] Editi ὅτι οὖν. Huetius conjiciebat, ὅςις οὖν. ABE et Venetus ὅτι ἦν, quod recepi, sensu probabili. Ἄριςος εἰς ἄκρον superlative nimium poni videtur, nam qui ἀγαθὸς εἰς ἄκρον, is est ἄριςος. Nonnulli scriptores dixerunt ἀγαθὸς, πανοῦργος εἰς ὑπερβολὴν, de quo vide Valckenarium ad Hipp. 938. Sed quis sanus et styli purioris dixit ἄριςος εἰς ὑπερβολήν? Herodianus post Moerin p. 460. ἄκαιρον τὸ μᾶλλον πλουσιώτερον καὶ μάλιςα πλουσιώτατος: quod quidem Eunapio potest admoveri. — Saepe εἰς ἄκρον in hoc libro reperies: p. 19. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων εἰς ἄκρον. P. 11. εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασεν. P. 65. μνήμης τε εἰς ἄκρον ἀφιγμέ-

μένος: et sic p. 150. 185. Phrynichus Ecl. p. 120. φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφιγμένος. Choricius Villoisoni An. II. p. 62. αἱ μὲν εἰς ἄκρον εὐπραξίαι.... οὐκ ἐῶσι τὰ δυσχερῆ φέρειν γενναίως. Epigramma inc. 673.

Ἐς γὰρ ἄκρον μούσης τε καὶ ἥβης ἦκεν ἐλάσσας·

Theocritus Id. XIV. 61.

Εὐγνώμων, φιλόμουσος, ἐρωτικὸς, εἰς ἄκρον ἁδύς. Julianus ep. 44. p. 405 D. loco corrupto: καίτοι σύ γε οὐ Πίνδαρον μόνον, οὐδὲ Δημόκριτον ἢ Ὀρφέα τὸν παλαιότατον, ἀλλὰ καὶ ξύμπαν ὁμοῦ τὸ Ἑλληνικὸν ὁπόσον εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἐλθεῖν μνημονεύεται, καθάπερ ἐν λύρας ποικίλων φθόγγων ἐναρμονίῳ συστάσει, πρὸς τὸ ἐντελὲς τῆς μουσικῆς κέρας ἔχεις. Miror interpretes non offendisse ad hoc κέρας, quod mutandum est omnino in κεράσας, diserte scriptum in codice 2755.

P. 2. ὁ γραφόμενος ὑπὸ τοῦ λόγου] Himerius or. X. p. 568. φέρε οὖν γράψω καὶ τοῦτον ὑμῖν τῷ λόγῳ. Aristaenetus I. 1. ἵνα κάλλος ἀφροδίσιον εἰς δύναμιν διαγράψω τοῖς λόγοις. Alia dedi ad Philostr. p. 374.

P. 2. ἐκ τῶν ὑποκειμένων σημείων] Eodem sensu p. 7. ἀναλεγομένῳ δὲ ἐκ τῶν δοθέντων κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν σημείων. Suidas in fragmento Eunapiano V. Συντεκμηράμενος: τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.

P. 2. (βούλεται μὲν γὰρ)] Hac parenthesi loci sensum impeditum et ferme inextricabilem reddidi

 cla-

elatum et facilem. Tale remedium huic scriptori saepe fuit admovendum, nam sic scribere amat duri et contorti ingenii Philosophus. Nicephorus ad Synes. p. 357 D. similiter construxit: τὸ δὲ προφήτας εἶναι τοὺς ὕπνους καὶ τὰ ὄναρ θεάματα σκιώδεις τινὰς εἰκασίας τῶν ἐσομένων, οὕτω τοι (leg. τι) βέβαιόν τε καὶ ἀναντίῤῥητον ἡγῆται ὁ σοφὸς οὗτος Συνέσιος, ὥςε (male editur ὅςε) καὶ εὐθὺς ἐκ προοιμίων ἀποδεικτικοῖς τισι χρῆσθαι συλλογισμοῖς (βούλεται μὲν) διὰ δὲ μὴ κτλ.

P. 2. ὁ ταῦτα γράφων] Hac formula se saepissime Eunapius indicat, quod jam observavit Jonsius H. P. III. 16. §. 3. Quaere loca p. 13. 18. 19. 20. &c. Alibi invenies ὁ ταῦτα συγγράφων p. 74. ὁ συγγραφεύς p. 75. &c.

P. 2. ἐντετύχηκε] Sic scripsi ex AB pro ἐντετύχηκεν.

P. 2. κατηγοριῶν — θαύματος] Editi ἀξίου. Huetius proponit κατηγορῶν, non male, et ἄξιοι, quod non capio. Corayus ingeniose κατορθῶν, quod τῷ διαμαρτάνειν esset oppositum. Junii tentamina negligo, cum AB ἀξίους dederint, quo recepto, locus nunc recte se habere videtur. Sensum sic reddiderim: „ aut accusationum veritatem habeat et „ ostendat, ducesque et autores scribendi laudan- „ dos et idoneos".

P. 2. ἵνα τοῦτο εἴπῃ] D εἶπα.

P. 2. τὰ ἀπὸ τῶν πρότερον γραφέντων] E conjectura correxi γραφόντων pro γραφέντων. Si passive sententiam efferre voluisset, scripsisset γραφέντα.

P. 2. ἐξ ἀκοῆς] Hic ἀκοὴ est *fama*, *rumor*. Thucy-

cydides I. 4. [Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. cf. Albertium obſſ. p. 27. et me ad Philoſtr. p. 379.

P. 2. διεπῆξαι] Illuſtratur ab Hemſterhuſio ad Luc. D. M. XII. 5.

P. 2. ςάσιμον καὶ μονιμώτερον] Noſter p. 16. εἰς συγγραφὴν ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν ἐπεισάγειν ἀκοὴν διεφθαρμένην καὶ ῥέουσαν. Junxit et p. 104. ςάσιμον καὶ μόνιμον. Cuperus Obſſ. I. p. 81. ςάσιμον καὶ πεπηγυῖαν explicans ex Mercurio τετραγώνῳ contortus eſt nimis et fere ridiculus. Poteſt conferri Theodoretus Hiſt. I. 1. ubi pictoribus hiſtoricos opponit: λογογράφοι δὲ ἀντὶ μὲν σανίδων ταῖς βίβλοις, ἀντὶ δὲ χρωμάτων τοῖς τῶν λόγων ἄνθεσι κεχρημένοι, διαρκεςέραν καὶ μονιμωτέραν τῶν πεπραγμένων ποιοῦσι τὴν μνήμην.

P. 2. οἵτινες] Hoc titulo carent ABE et Venetus, qui alium habent huncce: Πλωτῖνος, Πορφύριος, Ἰάμβλιχος.

P. 2. τὴν φιλόσοφον ἱςορίαν καὶ τοὺς] BD φιλοσόφων, vitioſe: ut jam animadvertit Jonſius H. P. III. 15. §. 2. Noſter p. 5. τοῦ φιλοσόφου καὶ ῥητορικοῦ βίου. Marinus Pr. 11. διακορὴς μὲν γενόμενος καὶ τῶν φιλοσόφων λόγων. Lucianus Prom. 7. ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ. Porphyrius opus ipſum, de quo agitur, inſcripſerat φιλόσοφον ἱςορίαν, ut patet e plurimis locis ab Holſtenio allegatis vit. Porph. c. 7. Inter Galeni opera exſtat φιλόσοφος ἱςορία, et olim exſtitit, teſte Suida in Δαμάσκιος, Damaſcii φιλόσοφος ἱςορία. De loquendi modo quo φιλόσοφος ponitur pro φιλοσοφικὸς vide Hemſterhuſium ad Lucian. l. l. et Koenium ad Greg. p. 45.

P. 2. τοὺς τῶν φιλοσόφων ἀνδρῶν βίους] Editi et codices ἀνάγων βίους. Wyttenbachius conjecit ἀνδρῶν, et iterum hanc conjecturam propofuit in Plutarchea praefatione p. 28. Holftenius vit. Porph. p. 55. iftis utens Noftri verbis, ἀνάγων prudentior omifit. Junii non bona correctio εὐαγῶν venerat in mentem et H. Stephano, ut didici ex Jonfio H. P. II. 10. p. 197. III. 15. §. 2. qui eam amplecti non debebat. Carpzovio quoque Spec. p. IX. placuisse εὐαγῶν videtur, receperatque Fabricius in inchoata editione. Corayus proponit ἁπάντων. Wyttenbachium fequi malui.

P. 2. Πορφύριος καὶ Σωτίων] De Porphyrio adi Holftenium loco modo laudato, Jonfium H. P. III. 15. §. 2; de Sotione Jonfium II. 10. §. 1, Bruckerum H. P. t. 2. p. 95.

P. 3. οὕτω συμβὰν] Plantinus συμφᾶν, cujus loco Huetius fcribit σύνυφῶν. Venetus συμφᾶν. Sed A recte συμβὰν, ut Commelinus. Illuftrationem pete ex Hemfterhufio ad Propert. Burm. p. 948. Nofter p. 118. τῷ δὲ Χρυσανθίῳ συμβὰν ἔκ τινος συνηθείας τὴν φλέβα διελεῖν. Zofimus II. 9. συμβὰν δὲ τὸν αὐτοκράτορα Κωνςάντιον ἐν αὐτῷ τελευτῆσαι τῷ χρόνῳ. Synefius ep. 66. p. 207 C. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον δὲ τοῦτον, ὅταν μὲν εἰς ἐκκλησίαν προΐω, βουλοίμην μὲν ἂν μηδαμόθεν (codices tres μηδαμόθι) τῆς ἀγορᾶς ἰδεῖν, συμβὰν δὲ ἰδεῖν, ἑτέρωσέ ποι τρέπω τοὺς ὀφθαλμούς. Gregorius Naz. or. XIX. p. 294 A. καὶ τῇ συμβὰν τηνικαῦτα πλείους ἀρχιερεῖς ἐπὶ τὴν Νικαίαν σπεύδειν; forte καὶ δὴ συμβάν. Achilles Ta-

Tatius I. 16. ἔτυχε γὰρ, τύχῃ τινὶ συμβὰν, τότε τὸν ὄρνιν ἀναπτερῶσαι τὸ κάλλος. Bastius meus, cui haec ostenderam, statim, qua est eruditione, rescripsit: „ adde Sozomenum IV. 10. p. 142. λό-„ γος οὖν, ποτὲ προϊόντος αὐτοῦ ἀνὰ τὴν πόλιν, συμ-„ βὰν οὕτως, ἐφιπταμένην κρῶξαι κορώνην. VI. 40. „ p. 279. αὐτίκα δὲ ἡ φλὸξ ὑπὸ ἐπιφόρου πνεύμα-„ τος, ὧδε συμβὰν, ἐλαυνομένη τὴν ὕλην διῆλθεν. „ VIII. 19. p. 350. ἀπὸ δὲ τοῦ πελάγους, ὧδε συμ-„ βὰν, κατῆρεν εἰς Γέρας, πόλιν μικράν. Nemesius „ N. H. 31. p. 272. δι' ἄγνοιαν δὲ ταῦτα πράττο-„ μεν, ὅταν μὴ αὐτοὶ παρέχωμεν τὴν αἰτίαν τῆς „ ἀγνοίας, ἀλλ' οὕτω συνέβῃ' οἷον, ἐν τῷ τόπῳ τις „ κτλ. Matthaei: *Forte*, ἀλλ' ἐὰν οὕτω συνέβῃ. „ Male. Verum est quod exhibent codices D. 1, „ et Parisinus, cujus penes me sunt variae lectio-„ nes, ἀλλ' οὕτω συμβάν".

P. 3. φορᾶς] Moschopulus Ecl. φορά· ἡ εὐφορία, οἷον, φορὰ σίτου, φορὰ ῥητόρων. Noster p. 5. τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορά. p. 19. ταύτης ὁ ταῦτα γρά-φων τῆς φορᾶς εὐτύχησεν. Sopater prol. Arist. τρεῖς φοραὶ ῥητόρων γεγόνασι. Plutarchus Q. Plat. p. 999 E. ὥσπερ ἐκ τύχης τότε φορὰ συνέβη σοφιστῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι. Herodianus I. 2. §. 1. πολύ τε πλῆθος ἀνδρῶν σοφῶν ἤνεγκεν ἡ τῶν ἐκείνου καιρῶν φορά. Diodorus Sic. XVI. 54. τοιαύτη φορά τις προδότων ὑπῆρ-ξε κατὰ τὴν Ἑλλάδα: ubi vide Wesselingium, quem jam indicaverat Carpzovius, videndus et ipse Specim. p. XXIII. Libanius t. 4. p. 542. cujus locum Bastio monstranti debeo: πάλαι παρ' ἡμῖν,

ὁ δικαςαὶ, (cod. Par. 3017. παρῆν ὧδε) Φορὰ πονηρῶν καὶ δωροδόκων, καὶ, οἷος οὗτος γέγονε, ῥητόρων. Adde Wernsdorfium ad Him. p. 53. Codex Parisinus 2991 A. haec mihi obtulit: ἡ πρώτη Φορὰ τῶν ῥητόρων· Δημοσθένης, Δείναρχος, Ἰσαῖος, Λυσίας, Ὑπερίδης, Λυκοῦργος, Ἰσοκράτης, Ἀνδοκίδης, Ἀντιφῶν, Αἰσχίνης. Ἔγραψε δὲ ὁ μὲν Δημοσθένης λόγους οε, ὁ δὲ Δείναρχος λόγους νι, Ἰσαῖος λόγους σ, Λυσίας λόγους ?, Ὑπερίδης λόγους ρο, Λυκοῦργος λόγους ν, Ἰσοκράτης λόγους ο, Ἀνδοκίδης λόγους μδ, Ἀντιφῶν λόγους ν, Αἰσχίνης λόγους γ.

P. 3. Φιλόςρατος μὲν ὁ Λήμνιος] Eunapius erravisse videtur. Vitae Sophistarum non sunt a Philostrato Lemnio conscriptae, ut jam contra Nostrum ostendit Valesius Em. p. 95, 100. Confer Olearium praef. p. V. Eodem in errore versatur Nicephorus ad Synes. p. 424 C., nec audiendus magis Eunapius mox Lemnio vitam tribuens Apollonii.

P. 3. τοὺς τῶν ἀρίςων σοφιςῶν] Editi: τοὺς τῶν ἀρίςων. Wyttenbachius ponebat σοφιςῶν pro ἀρίςων. Et quidem σοφιςῶν non potest abesse propter indicatam inter σοφιςὰς et φιλοσόφους oppositionem, sed nec ἀρίςων abesse posse putabam. Nam Philostratus non omnium, sed optimorum vitas Sophistarum narravit; verbi causa, I. 19. Ariabarzanum, Xenophanem, Pythagoram ex industria omisit, quod parum arte et ingenio valerent. Idcirco recepi σοφιςῶν, servato ἀρίςων.

P. 3.

P. 3. ἐξ ἐπιδρομῆς] P. 6. ἐπιτρέχοντι γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν: ubi cf. not. p. 43. εἰ καὶ, . . . βραχέα τινὰ ἐπιδράμοιμι. Plutarchus conf. §. 34. νῦν δὲ πειράσομαι διὰ βραχυτάτων ἐπιδραμεῖν. Aelianus H. A. II. 11. ἃ δὲ αὐτὸς εἶδον . . . . προειλόμην εἰπεῖν, ἐπιδραμὼν ὀλίγα ἐκ πολλῶν. Artemidorus IV. praef. p. 307. ὡς ἐν ἐπιδρομῇ λόγων.

P. 3. παρέπτυσε βίους] „Παρέπτυσε, ni fallor, „ Philoſtrati defenditur auctoritate, qui aliquoties „ ſic eſt locutus; alioquin παρέπτυξε melius eſſet „ quam Junii παρέπτησε". WYTTENBACHIUS. Philoſtratus V. S. II. 9. p. 585. καὶ πλείους ἐτέρας ὑποθέσεις οἶδα εὐπαιδευσίαν ἐνδεικνυμένας τοῦ ἀνδρὸς τούτου καὶ ἰσχὺν καὶ ἦθος, ἀφ' ὧν μᾶλλον αὐτὸν θεωρητέον, ἢ εἴπου καὶ παρέπτυσέ τι ἐς φιλοτιμίαν ἐκπεσών. Unicum hunc novi Philoſtrati locum qui ad noſtri ſententiam faciat. Sed et ibi παρέπτυσε diſplicuit viris doctis Salmaſio et Grutero, qui παρέπταισε reponebant, ad quorum mentem vertit Olearius. Codex tamen 1696. παρέπτυσε. Servetur igitur apud Noſtrum abſurda metaphora. Corayus conferebat alium Eunapii locum p. 50. ὁ μὲν τὰ αὐτὰ προσεπέβαινεν: ſed haec ſunt magis ferenda.

P. 3. Ἀμμώνιος] Junius agi credebat de Ammonio Sacca, ſed obſtant tempora, ut monuit Huetius. De hoc Ammonio Plutarchi praeceptore vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 176.

P. 3. Πλούταρχος — λύρα] Non turgidis minus

 lau-

laudibus Theophylactus Sim. Q. P. p. 22. effert τὸν τῆς ἐπιςήμης πλοῦτον τὸν Πλούταρχον.

P. 3. Εὐφράτης] Qui hic Aegyptius, Philostrato V. S. I. 7. p. 488. Tyrius, Stephano Byzantino Syrus ex Epiphania dicitur. De eo confer Olearium ad Phil. p. 16; Bruckerum H. P. t. 2. p. 565; Burmannum ad Valef. p. 81.

P. 3. Δίων — Χρυσόςομον] Brequignius (*vies des anc. orat. grecs.* t. 2. p. 379.) e codice Laurentiano fatis illepidam edidit grammatici cujusdam narratiunculam, quam hic describam, nam liber est rarior, et emendabo partim e Parisino codice 2958. Χρυσόςομος δὲ κατὰ τὸν λόγον οὐκ οὗτος ὃς (lege e codice οὐχ οὕτως, ὅσον) διά τι σύμπτωμα ἐπὶ τὸ εὐσχημονέςερον μεταποιούμενον ἐκλήθη. Τῇ γὰρ ἀπὸ τοῦ στόματος ἀποφορᾷ οὐ πάνυ εὐτυχεῖ ἐχρῆτο, ὡς δὲ (codex δὴ bene) καὶ ἄλλοι πολλοὶ; καὶ ὁ τοὺς λόγους θεῖος ἀπαγγέλλει ἀνὴρ. Φησὶ γὰρ περὶ αὐτοῦ ἐν ἰαμβίοις (codex ἰαμβείοις) αὐτοῦ οὕτως.

Δίων ἀνέπνει, φασὶν, οὐ μάλ' ἡδύ τι·
Τοῦτον λέγω Δίωνα οὗ πολὺς λόγος·
Καὶ τοῦτ' ἐκερτόμησε τῶν τις ἀςικῶν.
Τὸν δ' ὡς ἰδεῖν γυναῖκα τὴν αὐταῦ, φράσαι·
„Τί τοῦτο; (sic) οὐ γὰρ ἔφρασάς μοι τὴν νόσον."
Καὶ τὴν σὺν ὅρκῳ „τοῦτο πάντων ἀῤῥένων"
Εἰπεῖν „τὸ σύμπτωμ' ᾠόμην, οὐ σοῦ μόνον,"
Τοσοῦτον ἀνδρῶν καὶ φίλων ἀποςάτιν.
Ὁ γὰρ λόγος δίδαγμα τοῦ σεμνοῦ τρόπου.

Ἀντὶ τοίνυν τοῦ Ὀζόςομος ἐλέχθη εὐφήμως Χρυσό-

ςο-

ϛομος. Verſu primo metri cauſa correxi μάλ' pro μάλα: ſeptimo codex dedit σύμπτωμ' pro σύμπτωμα, et pro μόνον habet etiam μόνου. Brequignius codicem ſuum ſecutus edidit Ὀζόϛομος, quod ego indiligentibus nimium oculis cum legerem, in praefatione Philoſtratea Dionem *Hozoſtomum* vocavi, qui *Ozoſtomus* dicendus fuit. Similem errabant errorem, qui Hortalum appellaverunt Ortalum Catulli, cujus epigramma nollem in me torqueri:

„ *Chommoda* dicebat ſi quando *commoda* vellet
„ Dicere, et *Hinſidias* Arrius *inſidias.*"

P. 3. ἦν τι θεῶν τε καὶ ἀνθρώπου μέσον] A ſine τε codex Barberinus ἦν τι θεῶν, τι καὶ — quod Dorvillius promens ad Char. p. 543. non damnare videtur. Philoſtratus Apollonii ſui I. 5. p. 7. laudat τὸ ἐκφανὲς καὶ ὑπὲρ πάντα τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τὸ ἀγχοῦ θεῶν: quae verba potuit Eunapius reſpicere. Plato Symp. §. 23. πᾶν τὸ δαιμόνιον μεταξύ ἐϛι θεοῦ τε καὶ θνητοῦ. Fontanius noſtras ſimili modo Carteſium praedicabat X. fab. 1.

„ Deſcartes ce mortel dont on eût fait un Dieu
„ Chez les payens, et *qui tient le milieu*
„ *Entre l'homme et l'esprit*, comme entre l'huître et l'homme
„ Le tient tel de nos gens, franche bête de ſomme."

P. 3. τὴν γὰρ Πυθαγόρειον — ἐπεδείξατο] Philoſtratum reſpicit ſic de Apollonii ſtudio Pythagorico loquentem I. 7. p. 9: τοὺς δέ γε Πυθαγορείους

(λόγους) ἀῤῥήτῳ τινὶ σοφίᾳ ξυνέλαβε. Διδάσκαλος μὲν γὰρ ἦν αὐτῷ τῶν Πυθαγόρου λόγων οὐ πάνυ σπουδαῖος, οὐδὲ ἐνεργῷ τῇ φιλοσοφίᾳ χρώμενος. Ibi Olearius Noſtri meminit.

P. 3. ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους θεοῦ] Non ſine fructu conferetur Carpzovius Spec. p. XVIII. oſtendens Eunapium Apollonii hiſtoriam hiſtoriae Evangelicae opponere voluiſſe. Lucianus Lap. 7. ὑπεξανίςαντο πάντες αὐτῷ καὶ ἐδεξιοῦντο ὥς τινα τῶν Κρειττόνων, καὶ ὅλως θεοῦ ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν. Libanius in oratione, quam edidit multum reverendus Bibliothecae Venetae cuſtos Morellius p. 260, μηδ' ἀπολαύσῃ τις ἡμῶν ἔτι τῆς Σωκράτους ἐπιδημίας, Nicephorus Gregoras in Epitaphio Theodori Metochitae: ὦ πῶς πολλάκις ἐς αὐτὸν ἀπιδὼν, σοφίας ἁπάσης ἐπιδημίαν ἐς ἀνθρώπους αὐτὸν ἐνόμισα, ψυχὴν καὶ σῶμα προειληφυίας καὶ συνδιαιτωμένης ἀνθρώποις. Iſocrates Evag. 28. ἦν θεὸς ἐν ἀνθρώποις ἢ δαίμων, ἀλλ' οὐ θνητός. Theophylactus Sim. epiſtola I. quae eſt Critiae Plotino: οὕτω γενοίμην ὁ Κριτίας Πλωτῖνος, ἢ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ὁ ἐπὶ γῆς· ἡ φιλοσοφία σωματωθεῖσα μετ' ἀνθρώπων ὡς ἄνθρωπος ἀναςρέφεται. Haec praviſſima vertere non potuit Kimedoncius, homo doctiſſimus. Reſtituo e codice 3047. οὕτω γενοίμην ὁ Κριτίας· Πλωτῖνος γὰρ ἡ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ γῆς, ἡ φιλοσοφία . . . Conſentit codex 2991 A, niſi quod ἐπὶ γῆς omittat. Sibimet ipſe ſimilis eſt Theophylactus H. p. 2 C. ubi de Sergio antiſtite; ἡ σώματος ἐκτὸς φιλοσοφεῖ ἐπὶ

γῆς

γῆς ἡ θεωρία σωματωθεῖσα μετὰ τῶν ἀνθρώπων ὡς ἄνθρωπος ἀναςρέφεται. Repono ἢ σώματος — ἡ θεωρία. Si quis futurus est Theophylacti epistolarum editor, non sine fructu hujus Historiam leget et conferet. Portentoso gaudet verborum et metaphorarum luxu iste sophista, nec boni saeculi nec felicis ingenii, non tamen contemnendus omnino, et nonnulli typis repetuntur minus luce digni.

P. 3. Καρνεάδης] Hujus mentionem fecit Jonsius H. P. III. 7. 8., sed nomine tenus, forte ex Eunapii loco.

P. 3. Μουσώνιος] Jonsius H. P. III. 7. 8. p. 37. 9. p. 40. Musonium cynicum inde citat. Sed Nieuwlandus, qui dissertationem scripsit de Musonio Rufo stoïco, contendit §. 6., post Olearium, Tillemontium et Reimarum, cynicum Eunapii et aliorum stoïcum unum esse et eumdem philosophum, quod idoneis rationibus evicisse videtur. Huetius hic adscripserat locum Nostri p. 92. ubi agitur de Musonio Eusebii Alexandrini discipulo et successore, diverso plane a Musonio Philosopho. Adscripserat quoque videndos Ammianum XXVII. p. 496. et Zosimum IV. p. 782, qui de alio Musonio loquuntur, Musonio nempe Atheniensi, Asiae Vicario, de quo consulendi Jonsius l. c. et Valesius ad Amm.

P. 3. Δημήτριος] Huetius citat Philostratum p. 181 D [V. A. IV. 25.], Confer ibi Olearium, Jonsium loco jam laudato, et quos indicat Nieuwlan-

landus diff. p. 9., addito Bruckero H. P. t. 2. p. 505.

P. 3. Μένιππος] vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 509. et omnino interpretes ad Lucian. D. M. I. 1. 4. ne erres cum Bruckero.

P. 4. ἀνευρεῖν βίους — συγγεγραφότος]. Plantinus ἀνωρεῖν. Junius conjiciebat ἀναγνωρίζειν, non damnans tamen ἀνωρεῖν. Huetius vero et Corayus ἀνευρεῖν proponunt, quod legitur in Commeliniana, et inveni in Codicibus. Pro ἐγγεγραφότος recepi Wyttenbachii conjecturam συγγεγραφότος, firmatam meo A et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 551.

P. 4. ἀνέβλεψε] Illuſtratur hoc verbum a Toupio Em. t. 1. p. 123. t. 2. p. 259. et ad Long. p. 381. ubi Noſtri loco uſus eſt.

P. 4. ὡς ἀχλύν τινα σκεδάσασα] D ἀχλήν. Non probanda Huetii conjectura σκεδάσαντα. Themiſtius Or. XXI. p. 247 D. αἰτώμεθα οὖν ἐγώ τε καὶ ὑμεῖς, ὥσπερ ἔφην, παρὰ Πλάτωνος τοῦ σοφοῦ, τὴν ἀχλὺν ἀποσκεδάσαι ἡμῖν τῶν ὀμμάτων: ubi Petavius monuit de imitatione loci Homerici Il. E. 127. Codex Valeſianus pro ὀμμάτων habet ὀνομάτων varietate notanda; nam alibi prodeſſe poterit. Philoſtratus V. S. II. 27. 3. εἰ δὲ καὶ φθόνου ὑποκαθημένου ἑαυτὸν αἴσθοιτο, ὥσπερ ὁ Ἡρακλείδης τὸν τοῦ Ἀντιπάτρου τότε ὑφεωρᾶτο, ἧττον μὲν ἐνθυμηθήσεται, ἧττον δὲ εὑρήσει· αἱ γὰρ τοιαίδε ὑποψίαι, γνώμης ἀχλὺς καὶ δεσμὰ γλώττης. Valeſius Em. III. 12. emendat feliciter, legens εὐροήσει pro εὑρήσει, ſic-

sicque inveni scriptum in codice 1696, e correctione quidem, sed proba et vera.

P. 4. *αὐτίκα*] De sensu peculiari hujus adverbii *continuo, ne longe abeam, verbi causa*, vide Ruhnkenium ad Tim. p. 56.

P. 4. *ἑαυτοῦ βίον*] D *αὐτοῦ*. Loca, in quibus de Ammonio suo loquitur Plutarchus, collegit Ruaidus vit. Plut. c. 7. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 180. 476.

P. 4. *οὐ βίον προσειπών*] Junius et Huetius conjiciunt *τὸν βίον*, loco non intellecto. „ Sensus „ est, ex Plutarchi libris egregie de Ammonii re- „ bus et morte, quae ei Athenis obtigit, constare, „ licet nullum composuerit librum, quem *vitam* „ *Ammonii* inscripsit." WYTTENBACH. Bruckerus H. P. t. 2. p. 476. Eunapii mentem minus, ut videtur, adsecutus, librum Plutarchi desiderat, cui *Ammonius* fuit titulus. Fabricius B. Gr. IV. initio capitis Plutarchei, citat *οὖ βίον*, nescio quo sensu, forte operarum culpa.

P. 4. *οἱ καλούμενοι παράλληλοι βίοι*] Sic saepe Eunapius. p. 35. *τῆς Χαλδαϊκῆς καλουμένης σοφίας*. Vide p. 145. 150. 153. 166. 177. Idem Legat. p. 16 C. *ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος*. Philostratus V. S. I. 21. §. 2. *περὶ τὸ καλούμενον κέρας τῆς νήσου*. Thucydides II. 17. 19. Plato Alc. II. 16. Dio Chrys. Or. X. p. 296. XXXIII. p. 3. ubi notio inest ironiae. Diogenis Epistola ultima, quae in editione Genevensi *τοῖς Ἕλλησιν* inscribitur, in Lubiniana *τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν*

ol-

νιμάζειν, pleniorem titulum habet in codice 2755. Διογένης ὁ κύων τοῖς καλουμένοις Ἕλλησιν οἰμ. Restituto Diogenianae epistolae titulo, parem, occasione hac data, medicinam faciam Boëthio, cujus in Arithmeticam praefatio nemini, in editione saltem Basileensi, dicata legitur. Valesius autem in schedis Duraeanis sic initium epistolae restituit e vetere codice Thuani: „Domino suo Patricio Symmacho „ Boëtius. In dandis &c. "

P. 4. ἔργα καὶ πράξεις] Verior foret verborum ordo, πράξεις καὶ ἔργα: nam, ut ait Wyttenbachius ad Jul. p. 4 C., „ *actiones*, αἱ πράξεις, „ proferunt nonnunquam ἔργα, *opera*." Et Corayus ad Isocr. p. 220 utiliter notavit ex Platone, πρᾶξιν nullum ex sese ἔργον visibile relinquere, ex ποιήσει vero ἔργον nasci quod possit videri. Reiskius autem ad Dion. Chrys. or. XVIII. p. 475. πράξεις deducit ab ἔργοις, verbis non satis accurate perpensis. et definitis. Caeterum πράξεις καὶ ἔργα saepissime juncta legere est, nec ubique urgenda distinctio subtilior, nec argutiae quaerendae. Nam Graeci scriptores voces fere synonymas consociare amant, tautologiae et pleonasmorum studiosissimi, quod infra fuse declarabo. Nunc Eunapii tantum ἔργα καὶ πράξεις similibus adstruam. Plato Menex. 3. καθ' ἑκάστην γὰρ τῶν πράξεων καὶ τῶν ἡλικιῶν, πρὸς ἕκαστον ἑκάστῳ ἡμῶν ἡ ἀρετή ἐστι. Isocrates ad Phil. 47. σὲ τυγχάνω τῷ λόγῳ παρακαλῶν ἐπὶ τοιαύτας πράξεις ἃς ἐπὶ τῶν ἔργων οἱ πρόγονοί σου φαίνονται μάλιστα προκρίναντες. Scripsi μάλιστα, suadente

Co-

ἔοικε, pro κάλλιστα. Idem Pan. 15. θαυμαζόμενοι δὲ καὶ διὰ τὰς ἄλλας πράξεις, ἐκ τούτων τῶν ἔργων ἔτι μᾶλλον εὐδοκίμησαν. Lucianus Somn. 10. πολλὰ ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα καὶ πράξεις θαυμαστάς. Plutarchus Comp. Cicer. οὐ τὰ ἔργα καὶ τὰς πράξεις μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς λόγους ἐπαινεῖ. Julianus Or. I. p. 11 D. ἔργων δὲ ἀγαθῶν καὶ πράξεων ἄπειρος. Dio Chryf. l. l. μειρακίῳ μὲν οὖν ἢ νέῳ ἀνδρὶ τοῦ τε πράττειν ἀποχωρῆσαι βουλομένῳ καὶ πρὸς ἀσκήσει γενέσθαι καὶ δύναμιν περιποιήσασθαι λόγων, ἑτέρων ἔργων καὶ πράξεων δεῖ. Reiskius videtur fruſtra ſollicitare ἀποχωρῆσαι, quod firmant ſequentia: σὺ δὲ οὔτε ἄπειρος τοῦ ἔργου, οὔτε ἀπολιπεῖν τὸ πράττειν δύνασαι. Epigramma inc. 446.

Πᾶς λόγος ἐςὶ μάταιος ὁ μὴ τετελεσμένος ἔργῳ,
Καὶ πᾶσα πρᾶξις τὸν λόγον ἔργον ἔχει.

Conferendus Iſocrates ad Nic. 11. ἅττ' ἄν σοι λογιζομένῳ φαίνηται βέλτιςα, ταῦτα τοῖς ἔργοις ἐπιτέλει.

P. 4. τὸ ἴδιον καὶ τοῦ διδασκάλου] Sic codices et editi. Huetius proponit τὸν ἴδιον, nempe βίον. Wyttenbachius praef. Plut. p. 29. citat τὸν ἴδιον καὶ (τὸν) τοῦ διδ. nec aliter locum allegavit Fabricius B. G. IV. initio capitis Plutarchei; ſed cum neuter dixerit qua auctoritate, ego malui nihil mutare, cum vulgata lectio ferri quodammodo poſſit.

P. 4. ὀξυδερκοίη] Edebatur ὀξυδερκείη, quod mutavi ex codicibus. P. 18. τοῖς ὀξυδορκοῦσι. p. 54. τὴν περὶ ταῦτα ὀξυδορκίαν.

P. 4. ἀνιχνεύοι] ſumpſi ex A pro edito ἀνιχνεύων. Hac

Hac metaphora non semel utitur. P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτὸν περιεστήκεσαν ὥσπερ κύνες. P. 14. τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες: ubi Wyttenbachius videndus fontem locutionis Platonicum ostendens. Confer eumdem ep. crit. p. 51. Nec Plato primus sic est locutus, ut ex Ajace Sophocleo notavit vir doctissimus. Addam ex Oedipo T. 221.

— οὐ γὰρ ἂν μακρὰν
ἴχνευον αὐτός.

ubi Scholiastes: ἀνεζήτουν τὸ πρᾶγμα. Sophocli praeiverat Aeschylus Ag. 367.

Πάρεστι τοῦτό γ' ἐξιχνεῦσαι
ὡς ἔπραξ' ὡς ἔκρανεν.

Philostratus V. S. I. 12. post Platonem: ἀνίχνευε δὲ οὗτος τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων. Themistius Or. XXI. p. 250 B. ναμάτων τὰ διαφανῆ τε καὶ καθαρὰ ἀνιχνεύοντες. Heliodorus X. 33. τὸ ἀκριβὲς ἀνιχνεύειν. Theophylactus Simoc. Q. P. p. 3. ὡς ὁρᾷς γὰρ ἐπὶ θεωρίαν τὸν νοῦν ἀνεπτέρωμαι (codex 993. ἐπτέρωμαι) καὶ φλέβας ἐπιστήμης ἀνιχνεύω θεάσασθαι. Damascius Isid. p. 1033. ἔρωτα τῶν καλῶν καὶ ἀγαθῶν δεινότατον ἀνιχνευτήν. Callistratus VI. p. 897. εἷς δέ τις τῶν περὶ τὰς τέχνας σοφῶν καὶ εἰδότων σὺν αἰσθήσει τεχνικωτέρᾳ τὰ τῶν δημιουργῶν ἀνιχνεύειν θαύματα, καὶ λογισμοῦ ἐπῇδε τῷ τεχνήματι. Codices 1696. 1038. τεχνικώτερον et λογισμὸν, quod jam ex parte favet optimae Jacobsii ingeniosissimi emendationi λογισμὸν ἐπῆγε, quam firmat totam codex 3019 in quo ἐπῆγε.

P. 4. ἀναλέγοιτο] Junius *colligat*, immo *legat*. Sic

Sic p. 7. *ἀναλεγομένῳ δὲ* verterim, *legenti vero mihi*. P. 99. *καὶ πλεῖστά γε αὐτοῦ περιφέρουσι βιβλία, καὶ ὁ νοῦν ἔχων ἀναλεγόμενος ἕκαστον αὐτῶν εἴσεται*: ubi *ἀναλεγόμενος* est *legens*, quod nec melius Junius intellexit. Hemsterhusius vero ad Lucian. D. Mar. V. 2. ultimum hunc locum optime vertit, et verbum illustravit. Photius Bibl. praef. p. 2. *μίαν μὲν γὰρ ἑκάστην βίβλον ἀναλεγομένῳ*. Idem p. 172. *ἀμφοῖν δὲ ταῖς ἐκδόσεσιν ἐν παλαιοῖς ἐνετύχομεν βιβλίοις, ἰδίως ἑκατέραν ἐν ἑτέρῳ τεύχει καὶ ἑτέρῳ συντεταγμένην· ἐξ ὧν αὐτῶν καὶ τὴν διαφορὰν ἀναλεξάμενοι ἔγνωμεν*: Reponendum *ἑκατέρᾳ — συντεταγμένῃ*, vel *ἑκατέρας — συντεταγμένης*.

P. 4. *εἰδέναι*] Editiones *εἰδέσθαι*, quod mutavi ex ABD, nec aliter citat Fabricius loco supra laudato.

P. 4. *Δημώνακτος*] de Demonacte praeter Lucianeum libellum vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 511.

P. 5. *τὸ περίψυκτον — κάλλος*] editi *περίψεκτον*. Huetius qui modo pro *περιφλέκτως* conjiciebat *πυριφλέκτως*, nunc pro *περίψεκτον* proponit *πυρίφλεκτον*, ut Junius, cui et *περίφλεκτον* in mentem venit. G. Canterus N. L. VIII. 17. *περίσεπτον* malebat: Codices habent *περίψυκτον*, quod recepi; et sic divinabant Ruhnkenius, quem vide Ep. 2. p. 215. et Toupius Em. t. 3. p. 478. Callimachi ep. 13. lectio Vaticana, *ληφθήσῃ περὶ φεῦγε*, variis modis tentata a viris doctis, sic est fortassis emendanda: *ληφθήσῃ, περίψυκτε Μενέκρατες* — Minime discrepant literarum ductus.

P. 5. κάτω νεύουσιν] P. 35. καὶ τοῦτο δι᾽ αἰνίγματος καὶ κάτω νεύοντες. P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀνθυπάτου νεύοντος. De hujus gestus significatione vide Carpzovium Specim. Eunap. p. XVII; Hemsterhusium ad Luc. somn. 13; notam meam ad Phil. Her. p. 485; Merrickium ad Tryph. 75. et ad κάτω in indice; collato Heraldo ad Martial. I. 25.

P. 5. πέδιλον αὐτῆς] Sic optime AB pro edito αὐτοῖς. Et Corayus legebat, αὐτῆς.

P. 5. ἢ ἐλλόβιον] Scholiastes Luciani D. Conc. 7. ex emendatione Dav. Jac. Lennepii viri doctissimi: ἐλλόβιον, τὸ ἐνώτιον, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τοῖς τῶν ὤτων λοβοῖς. Editi male ἐνεύρεσθαι. Lexicon Codicis 1720. ἐλλόβια. ἐνώτια. Vide Suidam in voce et Hesychium in τρητοὶ λοβοί.

P. 5. ἐκείνοις καταθαρροῦντες] Plantinus ἐκείνας καταθαροῦντες. Commelinus ἐκείνας καθαρροῦντες. Junius ἐκεῖνα καταθαρροῦντες proponit, Huetius ἐκεῖνα θαρροῦντες, vel εἰς ἐκεῖνα καταθαρροῦντες. Wyttenbachius κατανοοῦντες *considerantes*, nihil de ἐκείνας editionum monens, sed procul dubio Junii admittens ἐκεῖνα. A ἐκείνῳ καταθαρσοῦντες. D ἐκείνῳ. B ἐκείνας καταθαρσοῦντες. Venetus ἐκείνας καταθαρροῦντες. Inde poteram tuto sumere ἐκείνῳ, sed cum sequatur τὰ σύμβολα, feci facillime ἐκείνοις ex editionum et codicum ἐκείνας: nam οι et α permutantur creberrime, docente Schaefero Mel. p. 66. Me tamen mutationis hujus poenitet, et si possem, ἐκείνῳ reponerem. Caeterum ἐκείνῳ vel ἐκείνοις non optime cum καταθαρροῦντες legitur, et prae-

praestaret Junii ἐκεῖνα, accusandi casu, cui favere videtur ἐκεῖνας Veneti. Vide quae notavi ad Philostr. p. 364. Sed potuit errare Eunapius, scriptor non magnopere accuratus nec diligens. Julianus ep. 41. p. 420 B. ἐχρῆν μὲν ἡμᾶς τῷ γράμματι πειθομένους τῷ Δελφικῷ γινώσκειν ἑαυτοὺς, καὶ μὴ τολμᾶν ἀνδρὸς ἀκοαῖς τοσούτου καταβαρεῖν. Sed vitium in ἀκοαῖς inesse indicat varians Barocciani lectio ἀκοῆς, unde repono ἀκοήν. Vix monendum pro γινώσκειν codicem 2775 habere γιγνώσκειν. — In Luciani Nigrino 7. similis est Eunapianae comparatio, ibique Hemsterhusius nostrum et alios contulit, inter quos, Platonem, cujus loca accuratius indicat Wyttenbachius.

P. 5. κἀγὼ πρὸς ταύτην ἐξώρμησα τὴν γραφὴν, ὅσα — μὴ παρελθεῖν] Editi πρὸς ταῦτα, quod mutavi ex codicibus. A. οἷα pro ὅσα. Locus mancus esse videtur, ad sensum fortasse sic legendus: πρὸς τ. ἐ. τ. γραφὴν, ὡς ἃ ἡ κατὰ ἀκοὴν — ἀνθρώπων κατέμαθον, μὴ παρελθεῖν. — Isocrates Pan. 1. p. 37. πολλοὶ . . . ἐπὶ τοῦτον τὸν λόγον ὥρμησαν.

P. 5. ἀληθείας πρόθυρα καὶ πύλας προσκυνήσαντα] Simili metaphora p. 94. ἔκρουε μὲν τὴν θύραν ἱκανῶς, ἠνοίγετο δὲ οὐ πολλάκις: ubi vide notam. Olim Bacchylides fr. 17.

ἕτερος δ' ἐξ ἑτέρου σοφὸς
τό, τε πάλαι τό, τε νῦν· οὐδὲ γὰρ ῥᾷστον
ἀῤῥήτων ἐπέων πύλας ἐξευρεῖν.

Plato Phaedr. p. 245 A. ὃς δ' ἂν ἄνευ μανίας Μουσῶν ἐπὶ ποιητικὰς θύρας ἀφίκηται: ubi vid. Heindorf.

Josephus Μοισιόδαξ scriptor recentissimus in Ἀπολογίᾳ Viennae edita 1780. p. 132. αὐτὴ εἶναι μία ἔκθεσις τὴν ὁποίαν κάμνω κατὰ τοῦ πανοσιωτάτου δεῖνος, καὶ τὴν ὁποίαν ςέλλω τῇ κριτικῇ συνέσει Αὐτῆς, ὥςε νὰ παρατηρήσῃ αὐτὴν καὶ νὰ ἐπικρίνῃ τίς ἀπὸ τῶν δύο ἡμῶν κρούει τὴν αὔλειον τῆς πιθανότητος, ὁ πανοσιώτατος δεῖνα ἢ ἐγώ. — Similitudo ducta ab usu januas templorum adorandi, de quo videndi Grangaeus ad Juven. VI. 47. et Sagittarius de Jan. c. 35. §. 3., qui c. 1. §. 20. πρόθυρα illustrat.

P. 5. βουλομένοις ἀκούειν ἢ δυναμένοις ἀκολουθεῖν] P. 6. τὴν ἄγνοιαν τῶν δυναμένων ἀκολουθεῖν ὡς ἀχλύν τινα σκεδάσασα. Frequentissima antithesis verborum βούλομαι et δύναμαι. Exempla quaere Dionis Cass. XXXVI. p. 92 D; Stobaei Tit. 21. p. 176.; Plutarchi superst. §. 9.; Libanii Ep. 1. 8. Heliodorus I. 26. ταῦτα συμβάλλειν οὔτε ἐδυνάμην, οὔτε ἐβουλόμην. Codex Venetus 409. ἠδυνάμην — ἠβουλόμην.

P. 5. τρίτη δὲ ἀνδρῶν — κατὰ τοὺς Κλ.] Locus intricatissimus et corruptus, quem tentavi audacius et infelicius. Sic edebatur: τρίτη δὲ ἀνδρῶν ἐγένετο φορά· ἡ μὲν δευτέρα μετὰ τὴν Πλάτωνος πᾶσιν ἀφανὴς ἀνακεκήρυκται, ὅτι κατὰ τοὺς Κλ. — E codicibus addidi γάρ. Pro ἀφανὴς e conjectura scripsi ἐμφανής. Sustuli ὅτι quod ex κται nasci potuit, et sensum laedere videbatur. Signa parentheseos circumposui, et sic quamdam integritatis speciem sententiae, ut rebar, conciliavi. Junius conjiciebat, πρώτη μὲν ἀνδρῶν — ἡ δὲ δευτέρα, quo nihil

lu-

lucramur, immo rerum ordo et series impeditur. Tres videtur Eunapius philosophorum φορὰς statuere, primam Platonis et ejus discipulorum, secundam, τὴν μετὰ τὴν Πλάτωνος δευτέραν, quam Platonicorum esse puto, tertiam vero, quae sit Eclecticorum. In κατὰ τοὺς subaudi χρόνους. Caeterum meliores exspectandi codices.

P. 6. ἐπιτρέχοντί γε καὶ συνελόντι εἰπεῖν] Plutarchus Nic. c. 1. ἐπιδραμὼν βραχέως καὶ διὰ τῶν ἀναγκαίων. Nicetas Chon. praef. ὡς ἐπιτρέχοντά με εἰπεῖν. Photius Bibl. §. 34. ἐπιτροχάδην δὲ διαλαμβάνει καὶ τὰ ἀπὸ Χριστοῦ. §. 31. σχεδόν τι τῶν ἄλλων ὥσπερ μόνον διὰ τῆς ἐπιδρομῆς ἀφωσιωμένων. Alia vide supra p. 125. — De συνελόντι εἰπεῖν agit Heusingerus ad Plut. 13. p. 108.

P. 6. εὐτυχές γε] Εὐτυχὲς quod jam habebat Commelinus pro ἐντυχὲς inveni in AD. A τε pro γε. — Pene omiseram monere supra pro διέτεινεν B exhibere διέτεμεν.

P. 6. νεμεσάτω — ἀναγράφοντες — ἐπιβησόμεθα] Editi ἀναγράφωμεν. B et Venetus ἀναγράφομεν. Sed A optime, ut visum est, ἀναγράφοντες, quod recepi, structura faciliore. Huetius conjicit, ἵνα ἀπὸ τούτων — ἀποβησώμεθα.

P. 6. Λυκώ] Plantinus Λυκω. Commelinus Λύκω. A Λυκώ. B Λυκῶ. Junius conjicit vel Λύκων πόλιν vel Λυκόπολιν. Suidas quidem, Πλωτῖνος Λυκοπολίτης: sed urbs potuit et Λυκὼ dici. Secutus sum Codicem A. Confer Fabricium ad Porphyrii Plotinum c. 1. Erunt fortasse, qui accentum in

Λυκῶ rectum magis esse putabunt; res est incerta variantque codices et grammatici.

P. 6. Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε] Porphyrius l. c. de Plotino narrat, ὡς οὔτε περὶ τοῦ γένους αὐτοῦ διηγεῖσθαι ἠνείχετο, οὔτε περὶ τῆς πατρίδος.

P. 6. γεγενῆσθαι λέγων] Sic malui cum AB et Veneto; ante erat εἶναι. Porphyrius V. Pl. 7. ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον.

P. 6. συνεσχολακέναι] Porphyrius V. Pl. 3. ἕνδεκα γὰρ ὅλων ἐτῶν παραμένων τῷ Ἀμμωνίῳ συνεσχόλασε. Scriptor anonymus vitae Arati: Ἄρατος πατρὸς μὲν ἦν Ἀθηνοδώρου, μητρὸς δὲ Αηνοδώρας, ἐκ Σόλων τῆς Κιλικίας· ὠνόμασαι δὲ ἡ πόλις ἀπὸ Σόλωνος τοῦ Λινδίου· ἔστι δὲ ἡ νῦν Πομπηϊούπολις. Ἦν δὲ ἐπὶ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου καὶ ἐσχόλασε τῷ Διονυσίῳ τῷ Ἡρακλεώτῃ. Descripsi longiora, adnotandi caussa varietatem codicis 2403 in quo legitur: μητρὸς δὲ Ληΐτοδώρας. τὸ δὲ γένος ἐκ Σόλων — τοῦ Λινδίου, ὥς φησιν Ἀριστοτέλης. Biographi alii Arati t. 2. p. 429. 444. matrem ejus Λητοφίλαν vocant. Idem codex pro Διονυσίῳ habet Διονύσῳ, male, sed solemni calami circa has voces errore; vide notas ad Lucian. Prom. 6. Et ipse stylo aberrante, oculisque conniventibus ad Philostr. p. 634: εὐξάμενον τῷ Διονυσίῳ pro Διονύσῳ scripsi negligentissime.

P. 6. τὸν βίον ἅπαντα ἢ τὸν πλεῖστον τούτου] Codices unus et alter plene distinguebant post πλεῖστον, et τούτου sequenti sententiae adjungebant, sed sic peribat Eunapio non mediocre styli ornamentum.

Op-

Optimos Veterum Noster sequitur ita locutos. Thucydides I. 5. τὸν πλεῖστον τοῦ βίου ἐντεῦθεν ἐποιοῦντο: ubi scholiastes: Θουκυδίδης· καὶ τὸν πλεῖστον τοῦ χρόνου. Isocrates Evag. §. 21. p. 200. τῆς δυνάμεως τὴν πλείστην παρασκευάσαντος. Pan. 9. τὴν πλείστην τῆς χώρας κατέχοντας. Formulam illustrat Schaeferus ad Ellips. p. 274.

P. 6. θερμοὶ βωμοὶ νῦν] „ Propterea quod nemo „ sit, quin illum colat etiamnum, veneretur et „ fere adoret." HUETIUS. Confer Pricaeum ad Apul. Mil. IV. p. 233.

P. 6. παρακούσῃ] „ Si dogmatum aliquid non „ recte omnino capiat, et intelligat, ad ea *tamen* „ se dirigit." Ἐὰν fere mutabam in κἄν. Παρακούειν eodem sensu illustravi ad Philostr. p. 386. ubi locum Aristophanis Ran. 750. non recte contuli; nam alia significatione Comicus verbum posuit; et aptius admotus est a Corayo ad Theophrastum c. 8. et ab Heindorfio ad Euthydemum p. 398. Philostratus V. S. I. 14. Οἱ δὲ καὶ Θρασύμαχον τὸν Χαλκηδόνιον ἐν σοφισταῖς γράφοντες, δοκοῦσί μοι παρακούειν Πλάτωνος. Codex 1696. consentit in aliorum errore Χαρκηδόνιον. Cebes 3. εἰ μὲν προσέξετε καὶ συνήσετε τὰ λεγόμενα, φρόνιμοι καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε — ὑμεῖς οὖν προσέχετε καὶ μὴ παρακούετε. Synesius ep. 5. p. 168 D. ὅστις ἀσεβῆ σύνοδον ἰδὼν παρεῖδεν, ἢ ἀκούσας παρήκουσεν: ubi Scholiastes ineditus: ἤγουν παρέργως ἤκουσεν. Lucianus Ner. 11. βοᾷ τε, εἰ μὴ παρακούω, Νέρωνα οἴχεσθαι. Adi Budaeum Comm. L. G. 648.

P. 6. Τὸν βίον αὐτοῦ] Editi κάμπτεται τὸν βίον αὐτοῦ, παντα Π. Melius distinxi secutus Codices, et ex mente Jonsii H. P. III. 15. p. 83. atque Wyttenbachii.

P. 7. εἰσφέρειν] Sic scripsi pro φέρειν ex AB et Veneto, eoque modo locum allegavit Jonsius.

P. 7. πολλὰ τῶν βιβλίων ἑρμηνεύσας] Porphyrius V. Pl. 7. 24. 25. 26. libros Plotini se ordinasse refert, emendasse et illustrasse commentationibus.

P. 7. ἀνέγραψεν οὐδὲ εἷς] Nunc optimam legere possumus Porphyrii vitam ab Holstenio scriptam.

P. 7. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι] Editi: ὅσα γε εἰς ἡμᾶς εἰδέναι. Huetius εἰς tollere jubebat et parui. Noster p. 4. 16. ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι. Plato Theaet. §. 2. οὐχ, ὅσον γε ἐμὲ εἰδέναι. Aristophanes N. 1264.

οὐκ ἄρ' ἀποδώσεις; — οὐχ ὅσον γέ μ' εἰδέναι:

ubi scholium: ἀντὶ τοῦ, ὡς νομίζω, ἐν ὅσῳ ἐν ἐμαυτῷ εἰμὶ καὶ οἶδά τι. Photius Bibl. §. 163. ὅσα ἐμὲ εἰδέναι. Wyttenbachius proposuit: ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: cui conjecturae favent Lucianus Tim. 52. ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι: Polybius I. 9. ὅσον γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι. Wyttenbachium si fuissem secutus, et debebam, εἰς non periisset.

P. 7. ἀναλεγομένῳ δὲ,] De sensu verbi vide p. 144. et, ut magis pateat sententia, distingue post δέ.

P. 7. ἡ πρώτη τῶν ἀρχαίων Φοινίκων ἡ πόλις] P. 96. Ἀντιόχεια ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλεων. Confer Spanhemium diss. IX. de P. et U. N. p. 633. interpretantem *metropolim*.

P. 7.

P. 7. *πατέρες δὲ οὐκ ἄσημοι*] Junius, *majores*: ſed fere crediderim *πατέρες* intelligendum de *patre et matre* Porphyrii. Eo ſenſu ſaepe *πατέρες* legitur apud Noſtrum. P. 41. *Ἀντωνῖνος δὲ ἦν ἄξιος τῶν πατέρων*. Adde p. 91. 92. 96. Marinus Pr. c. 4. *ὅς γε καὶ τῶν πατέρων, καί τοι πλούτῳ διαφερόντων, τῆς οὐσίας ἐκ παίδων ὀλιγώρει* (lege *ὠλιγώρει*). C. 6. *ἄγουσι δὲ αὐτὸν τέως οἱ πατέρες τεχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα*. Confer Schaeferum virum praeſtantisſimum Mel. p. 45.: ubi et nonnulla dicuntur de Latinorum *patres* ſic poſito. Plura invenies apud Burmannum Anth. Lat. 4. 254.

P. 7. *ἀνά τε ἔδραμε*] Tmeſis apud Eunapium non rara. P. 14. *ἀνά τε ἔβλεψεν*. p. 19. *ἀνά τε ἐκαλέσατο*. p. 73. *ἀνά τε ἐπήδησεν*. Theophraſtus ch. 13. *ἔν τινι σὰς*: nam hic Corayi interpretis doctisſimi ſententiam ſequor tmeſim eſſe dicentis pro *ἐνστάς*. Iſocrates Nic. 9. *οὐδ' ὑφ' ἑνὸς* pro *ὑπ' οὐδένος*. Alia quaere ſimilia in Corayano Iſocratis indice, voc. *μηδὲ* et *οὐδέ*. Ariſtaenetus II. 3. *αὐτὴν ἐμὴν ἀνεψιὰν οὖσαν*, ubi Abreſchius tmeſim videre putat pro *αὐτανεψιὰν ἐμήν*. II. 7. *μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τὴν ψυχήν*: varie tentatus locus quem minima mutatione integritati reſtituere conor, legens *τῇ ψυχῇ*, et conſtruens, *ἡ τύχη τὸ σῶμα συγκατεδούλωσε τῇ ψυχῇ*. Saepisſime *ι* non ſubſcriptum ſed adſcriptum in *ν* abiit.

P. 7. *ἀνά τε ἔδραμε*] Philoſtrati Scholiaſtes Her. p. 379. *ἀναδραμεῖν ὡς ἐπὶ φυτοῦ καὶ ἡλικίας χρήσιμον*: ubi vide textum et notam. Ad moralia et

quemvis progressum saepissime transfertur. Noster p. 101. ὁ μὲν οὖν Ἀκάκιος ἐς τὸ ἄριστον ἀναδραμών. p. 109. καὶ πρὸς ταῦτά γε Χρυσάνθιος εὐθὺς ἀναδραμών. Legat. p. 20 B. παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρός τε εὐκρασίαν τῶν ἀέρων ἀνέδραμον. Anna Comn. I. p. 96 C. ἀναδρομῇ σώματος καὶ κάλλει προσώπου κοσμούμενος. Exemplum τοῦ ἀναδραμεῖν de φυτῷ habet Theocritus XVIII. 29.

Πιείρᾳ μεγάλα ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρᾳ
ἢ κάπῳ κυπάρισσος.

Correctio elegantissimi Eichstaedtii, Jacobsio (ad Epigr. inc. 654.) et Heinrichio (Hes. sc. 4.) probata, locum invadere minatur: quod fieri nolim, nisi re serio pensitata. Equidem fateor legendo quod proponunt viri doctissimi, μέγα λαΐον ἅτ' ἔδραμε, comparationis membra esse concinniora; sed ante fuit monstrandum ἔδραμε apte poni posse pro ἀνέδραμε, quod non nego, sed nescio, et doceri voluissem.

P. 7. ἐπέδωκε] P. 11. πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασε. p. 16. οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος. Lucianus Prom. 12. ἐπιδώσει καὶ τἄλλα πάντα ἐς κόσμον. Themistius Or. XXI. p. 255 B. οὐκ ἐδυσχέραινε πρὸς τὸν Ἀρίστωνα τοῦτον, οὐδὲ ἐκνίζετο, ἐκ προσεδρίας μᾶλλον ἐπιδιδόντα. Petavius conjicit bene ἐκ προσεδρίας, quod inveni in Valesiano codice: ὁρῶν etiam periisse putat; quod verisimile. Distinctione tamen post ἐκνίζετο posita, locum juvare mihi visus sum.

P. 7. βιβλιοθήκη τις ἦν ἔμψυχος καὶ περιπατοῦν μουσ-

μουσεῖον] De hoc celebri loco confer quae scripsit egregia Ruhnkenius diss. Longin. §. IX. nimias has hyperbolas vituperans. Nec aliter sentiebat limatissimi vir ingenii Boilaeus in praefatione versionis Longinianae. Nicephorus Gregoras VII. p. 124. Eunapium expressit de Theodoro Metochita scribens talia: βιβλιοθήκη γὰρ ἦν ἔμψυχός οὗτος καὶ τῶν ζητουμένων πρόχειρος εὐπορία. Idem in ejusdem epitaphio lib. X. p. 216. inter alia ridiculatum hyperbolarum prodigia, eum vocat ζῶν καὶ κινούμενον μουσεῖον. Et Noster p. 21. de Socrate: ὃν γε ᾤοντο πάντες Ἀθηναῖοι περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας τυγχάνειν. Racinius, quod mireris, in Portus Regii descriptione juvenili pios coenobitas vocavit *temples animés*, et cervos *arbres vivans*.

P. 7. κρίνειν τοὺς παλαιούς] Confer Ruhnkenium ibidem.

P. 7. ὁ ἐκ Καρίας Διονύσιος] Dionysius Halicarnassensis, omnibus notissimus. Confer Valesium Crit. I. 2.

P. 7. Μάλχος — δύναται βασιλέα λέγειν] Herodotus II. 30. τοῖσι δὲ Αὐτομόλοισι τούτοισι οὔνομά ἐστι Ἀσμάχ· δύναται δὲ τοῦτο τὸ ἔπος κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν, οἱ ἐξ ἀριστερῆς χειρὸς παριστάμενοι βασιλέϊ: ubi vide Larcherum interpretem doctissimum t. 2. p. 218. hunc τοῦ δύνασθαι usum illustrantem. Isocrates Plat. 8. p. 300. ὁ γὰρ τούτων λόγος οὐδὲν ἀλλ' ἢ τοῦτο φανήσεται δυνάμενος. Agathias H. I. p. 17 C. οἱ δὲ Ἀλαμανοὶ — ξυνήλυδές εἰσιν ἄνθρωποι καὶ μιγάδες, καὶ τοῦτο δύναται αὐτοῖς ἡ

ἐπω-

ἐπωνυμία. Aelianus H. V. I. 22. δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ Βαβυλώνιον δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς. Suidas: Κῶος πρὸς Χῖον· ὁ μὲν γὰρ Χῖος ἐδύνατο ἕν, ὁ δὲ Κῶος ἕξ. Euſtathius p. 1289. Χῖος καὶ Κύων ὁ τὸ ἓν δυνάμενος βόλος. Cf. Heuſingerum ad Plut. p. 29.

P. 7. ἐς τὸ βασιλικὸν — ἀποτρέψας] Plantinus βασιλικός. Huetius conjicit βασιλικῆς, Junius βασιλικὸν, quod legitur in Commeliniana et inveni in codicibus. Auctoritate codicum meorum et Medicaei, ſcripſi ἀποτρέψας pro ἐπιτρέψας, quod fecit et Felicianus, qui Eunapianam Porphyrii vitam ſuae Porphyrii editioni praemiſit et latine vertit. Fabricius quidem ad Porphyrium V. Pl. 17. et Ruhnkenius disſert. de Longino §. 8. locum hunc allegantes vulgatam ſervaverunt. Junius, Medicaeam lectionem haud ignorans, conjecturam ſuam ἐπιστρέψας premere poterat, quam amplexus eſt Kuſterus ad Suidam in Πορφύριος. — De hac nominis mutatione vide Holſtenium V. P. c. 2; Rittershuſium ad Porphyr. V. Pyth. p. 32. 91; Kuſterum et Ruhnkenium locis laudatis.

P. 7. γραμματικῆς] Porphyrius grammaticam ſcientiam plurimis comprobavit libris, quos recenſet Holſtenius V. P. c. 6.

P. 7. οὐκ ἐπ' ἐκείνην ἔνευσε] D ἔνευσεν. P. 10. ὅσα νεύει πρὸς γεωμετρίαν. Et quidem parum Rhetoricae ſtudii et operae Porphyrius impendit, quippe cujus unicum de rebus rhetoricis opuſculum laudatur. Vide Holſtenium l. c.

P. 8.

P. 8. φιλοσοφίας τε πᾶν εἶδος ἐκματτόμενος] Timaeus Lex: Ἐξομοργνύμενος· ἐκματτόμενος καὶ ἀποτυπούμενος. Moeris: Ὀμόρξασθαι, ἐξομόρξασθαι, Ἀττικοί· Ἐκμάξασθαι, Ἕλληνες. Lexicum codicis 1720. Ἀποματτόμενον, ἀναμασσόμενον, ἀνατυπούμενον. Ἀπομορξάμενος, καταμαξάμενος. Philoſtratus V. S. I. 22. 1. Ἰσαίου δὲ ἀκροατὴς γενόμενος, ἀνδρὸς, ὡς ἔφην, κατὰ φύσιν ἑρμηνεύοντος, τουτὶ μὲν ἱκανῶς ἀπεμάξατο. Confer Jacobſium Anth. t. 7. p. 101.

P. 8. τῶν βιβλίων τε αὐτοῦ πολὺ πλῆθος φέρεται] Editi αὐτῶν. ABD et Medicaeus Junii recte αὐτοῦ. B δὲ pro τε. De Longini operibus vide Ruhnkenium diſſ. §. 14. Φέρεται ut p. 10. πρὸς Μάρκελλάν γε αὐτοῦ γυναῖκα γενομένην βιβλίον φέρεται. Confer Budaeum Comm. L. G. p. 393. Suetonius de ill. Gramm. init. „ cujus etiam de augurandi diſci„ plina volumina *feruntur*".

P. 8. εἴ τις κατέγνω — ἐκράτει κρίσις] Vide Burmannum ad Valeſ. p. 150.

P. 8. οὕτω δὲ ἀχθεὶς] Salluſtius c. 1. τοὺς περὶ θεῶν ἀκούειν ἐθέλοντας δεῖ μὲν ἐκ παίδων ἦχθαι καλῶς. Marinus Pr. 9. θυγάτριον ἠγμένον καὶ αὐτὸ φιλοσόφως.

P. 8. Ῥώμην ἰδεῖν ἐπιθυμήσας] Porphyrius bis Romam venit, prima vice, annos fere viginti natus, Chriſti 253; altera, anno 263, cum ipſe trigeſimum ageret. Quod ab ipſo diſcimus V. Pl. 4. 5.

P. 8. προσέθετο φέρων ἑαυτὸν ἐκείνῳ] P. 12. Πορφυρίῳ προσθεὶς ἑαυτόν. p. 41. τοῖς ἐκεῖ τελουμένοις προσ-

προσθεὶς ὅλον ἑαυτόν. Idiotismus participii *φέρων*, quem doctissime illustravit Hemsterhusius ad Luc. D. M. 6. 3. Eunapio placuit, et illius aliorumque loca ibi poteris legere congesta a Batavorum criticorum principe. Vide et Reitzium ad Luc. Merc. Cond. 24. 39. Ne sim prorsus *ἀσύμβολος*, addam e Platone H. M. p. 282 E. *καὶ τοῦτο ἐλθὼν οἴκαδε φέρων τῷ πατρὶ ἔδωκα*: e Plutarcho educ. 7. *τούτῳ φέροντες ὑποβάλλουσι τοὺς υἱούς*: ubi conferendus est Heusingerus: e Damascio V. Isid. p. 1072. *εἰς πολιτείαν ἑαυτὸν καὶ εἰς ἀρχὰς ἐξέωσε φέρων.* — Caeterum Longinum ipsum (fr. 5.) testem habemus hujus Porphyrii erga Plotinum studii, ipso se relicto: *Τὸν μὲν γὰρ κοινὸν ἡμῶν τε κἀκείνων ἑταῖρον ὄντα Βασιλέα τὸν Τύριον, οὐδ᾽ αὐτὸν ὀλίγα πεπραγματευμένον κατὰ τὴν τοῦ Πλωτίνου μίμησιν, ὃν ἀποδεξάμενος μᾶλλον τῆς παρ᾽ ἡμῖν ἀγωγῆς ἐπεχείρησε διὰ συγγράμματος ἀποδεῖξαι βελτίω δόξαν περὶ τῶν ἰδεῶν τῆς ἡμῖν ἀρεσκούσης ἔχοντα, μετρίως ἀντιγραφῇ διελέγξαι δοκοῦμεν.*

P. 8. *τεθειασμένων*] Editi *τεθιασμένων*. AD firmarunt Junii et Huetii conjecturam *τεθειασμένων*: et sic citavit Holstenius V. P. p. 42. Noster p. 36. *ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα παραλαβὼν τεθειασμένην καὶ σωφρόνως ἐνθουσιῶσαν.* p. 20. *ὅσα γε εἰς θειασμὸν Ἰαμβλίχου φέρει.* p. 49. *ὁμοψύχως Μαξίμῳ τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν.* Adde p. 32, 107. Philostratus V. A. I. 3. *ὑποθειάζων τὴν φιλοσοφίαν.* Confer Cresollium T. Rh. III. 17. p. 259.

P. 8. *χρόνον μέν τινα — φησιν*] Porphyrius V. Pl.

Pl. 5. narrat se Plotinum tum per sex annos continuos audivisse.

P. 8. τότε σῶμα — ἐμίσησε] Felicianus ἐμίσησεν, ut ABD. Haec Nostri verba et alia similia confert Fabricius ad ista Porphyrii V. Pl. 1. Πλωτῖνος ὁ καθ' ἡμᾶς γεγονὼς φιλόσοφος ἐῴκει μὲν αἰσχυνομένῳ, ὅτι ἐν σώματι εἴη. Porphyrium exscripsit Theophylactus Sim. ep. 25. Πλωτῖνος ἐδόκει αἰσχυνομένῳ ὅτι ἐν σώματι εἴη· οὕτως ἐλύπει τὸν φιλόσοφον τὸ θνητὸν τοῦτο περισκήνιον: pro ἐδόκει repono ἐῴκει e codice 2991 A. Sic loquuntur vulgo. Noster p. 114. ἐῴκει διὰ παντὸς ἄρτι λελουμένῳ. Philostratus V. A. IV. 96. αὐτός τε ἐῴκει φεύγοντι, — ἐῴκει κλάοντι. V. 88. ἐοίκασι γὰρ δεομένοις. VI. 3. φυλαξαμένῳ γάρ τι ἁμαρτεῖν ἔοικας: ubi codex 1696. e correctione φυλαξομένῳ. 15. ἀδόλως φιλοῦντι ἔοικας· VII. 21. ἐῴκει τοῖς μάλα ὠργισμένοις. 42. βουλομένῳ μέν τι λέγειν ἐῴκει. IV. 25. δακρύοντι ἐῴκει τὸ φάσμα, ubi nec recipienda marginis Morelliani varians lectio ἐδόκει. Photius Bibl. §. 129. ἔοικε δὲ μᾶλλον ὁ Λουκιανὸς μεταγράφοντι. Damascius ib. p. 1030. ὁ γοῦν Ἰσίδωρος ἐῴκει μὲν τὸ ζητούμενον εἰδότι. Confer de discrimine inter ἐδόκει et ἐῴκει Bentleium ad Men. p. 2. Plinius VI. ep. 16. de avunculo suo Vesuvium adeunte: „hilaris, aut quod aeque „magnum, similis hilari." Philostratus V. A. VI. 10. ἡ δὲ πεπονηκυῖα μὲν προσφερής.

P. 8. διαπλεύσας εἰς Σικελίαν] De Porphyrii itinere Siculo vide ipsum V. Pl. c. 6. 11. et Holstenium V. P. c. 2.

P. 8.

P. 8. οὕτω τὸ λυπούμενον αὐτῷ καὶ ἡδόμενον ἀπέθετο] Forte ἀπήχθητο. Porphyrius prae atra bile, qua melancholicus laborabat, omnia aeque invisa habebat, et tristia et laetiora. Ἀπηχθῆσθαι illustrat Scholiastes Philostrati Her. p. 411.

P. 8. ἐπὶ Λιλύβαιον] Porphyrius l. c. εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην, Πρόβον τινὰ ἀκούων ἐλλόγιμον ἄνδρα περὶ τὸ Λιλύβαιον διατρίβειν.

P. 8. ἀνθρώπων — ἀλαοσκοπίην] Junius jam indicaverat fontem Homericum Il. Z. 202.

Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων:

et Il. K. 505.

Οὐδ' ἀλαοσκοπίην εἶχ' ἀργυρότοξος Ἀπόλλων.

P. 9. ἑπόμενος ἢ — ἀναζητῶν] In AB et Veneto ante ἢ est lacuna unius ferme vocis et alterius. Pro πεφευγότα edito, scripsi καταπεφ. ex Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Sumpsi ἀναζητῶν pro ζητῶν in AB et Medicaeo Junii, conspirante etiam Feliciano. Caeterum Porphyrio ipso teste res aliter peracta sit. En ejus verba V. Pl. 11. καί ποτε ἐμοῦ Πορφυρίου ᾔσθετο ἐξάγειν ἐμαυτὸν διανοουμένου τοῦ βίου, καὶ ἐξαίφνης ἐπιστάς μοι ἐν τῷ οἴκῳ διατρίβοντι, καὶ εἰπὼν, μὴ εἶναι ταύτην τὴν προθυμίαν ἐκ νοερᾶς καταστάσεως, ἀλλ' ἐκ μελαγχολικῆς τινὸς νόσου, ἀποδημῆσαι ἐκέλευσε. Πεισθεὶς δὲ αὐτῷ ἐγὼ εἰς τὴν Σικελίαν ἀφικόμην.

P. 9. λόγων τε] Sic ABD et Medicaeus, et Felicianus. Editiones λέγοντε.

P. 9. διΐπτασθαι τοῦ σώματος] A τοῦ σ. δ. —

P. 9. καὶ ὁ μὲν — ὁ δὲ τοὺς ῥηθέντας] ὁ μὲν Porphy-

phyrius, ὁ δὲ Plotinus. — Fabricius ad Porph. l. c. putat Plotinum ea, quae Porphyrio fuerat locutus, isto libro fuisse complexum, quem *de Providentia* (Enn. III. l. 2.) ad Porphyrium in Siciliam misit.

P. 9. τὸ φάρμακον] Plantinus, A et Venetus post τὸ non habent μὲν, quod in D et Commelino legitur. Particulam delevi inutilem.

P. 9. διαπείρας γευσάμενος] Editi διὰ πείρας γευσ. Scripsi διαπείρας, cum Feliciano; et sic conjiciebat Bernardus ad Thom. Mag. p. 219. collato alio Nostri loco p. 14. διάπειραν λαβεῖν: ubi vide notam. Thomas: Διάπειρα κρεῖττον ἢ πεῖρα. Porphyrius Vit. Pyth. p. 42. ἐκείνους δὲ τοὺς ἐξ ἀρχῆς εἰσαγαγόντας τὴν διάπειραν. Pindarus Ol. IV.

διάπειρά τοι βροτῶν ἔλεγχος.

Theophrastus ch. 13. ἀπαγορεύοντος τοῦ ἰατροῦ, ὅπως μὴ δώσει οἶνον τῷ καυματιζομένῳ, φήσας βούλεσθαι διάπειραν λαμβάνειν, εὐτρεπίσαι τὸν κακῶς ἔχοντα. In εὐτρεπίσαι video haerere doctos viros, et, ni ipse fallor, a sensu discedere. Casaubonus vertit *in lectum attollere*, Corayus *sanare!* Sed quid inde vel odiosi vel funesti, quo τοῦ περιέργου inepta sedulitas jure culpetur? Credo εὐτρεπίσαι eo sensu accipiendum, quo Gallice dicimus, *expédier*, *dépêcher un malade*; hoc est, *le faire mourir promptement*. Graeca non habeo nunc exempla, quo hanc interpretationem firmem, sed loci indoli videtur aptissima. Idem verbum in Leonidae Tar. Epigrammate 29. Jacobsium impediebat:

Ναὶ μὰν ὡσαύτως τὼς βότρυας, αἵ τε πέλονται
Ὥριμοι, αἵ τε χύδαν ὄμφακες, εὐτρέπισεν.

Et hic Gallicorum nostrorum verborum *dépêcher*, *expédier*, sensum agnosco, quae pro *vorare*, *propere edere*, nonnunquam usurpamus. Russaeus (*Emil.* IV.): „ un jour il s'apperçut que j'avois „ trois gateaux ..... il *dépecha* promptement le „ sien, pour me demander le troisieme. ".

P. 9. *ὥστε παρίει*] Sic Junius conjecit pro Plantini *παρείη*, recepitque Commelinus, cui favent codices.

P. 9. *τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος — ἀνέφερεν*] Haec cum sequentibus non apte videntur cohaerere. Verius dixisset, et forte dixit, *τὸ δὲ Πλωτίνου κλέος εἰς Πορφύριον.* Nam Porphyrius Plotini obscura et lubrica scripta commentariis suis illustrans et explanans, Plotini augebat famam.

P. 9. *τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων*] Hunc locum bene illustrat Cresollius Th. Rh. II. 5. Lucianus D. D. 16. 1. de Apolline: *λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος.* Aelianus V. H. XIV. 15. de Socrate: *αἰνιγματώδεις αὐτοὺς (τοὺς λόγους) παρείχετο καὶ πλαγίους.* De Plotini obscuritate vide Fabricium B. GR. IV. 26. §. 2.

P. 9. *ὥσπερ Ἑρμαϊκή τις σειρά — ἐπινεύουσα*] Junius, indicante Huetio, Adag. III. 91. intelligit de invictae eloquentiae vi, qua qui est praeditus auditores rapere quo velit et transducere possit. Adluditur, ut statim videt quivis, ad Homericam Catenam.

nam. Credo Fabricium haec Nostri verba non satis apte ad Marinum Procl. 26. admovisse, nec aptius Leichium ad Damascium Diatr. Phot. p. 17. Fabricius ibi lectorem monet se plura ad Eunapium annotavisse, quae valde desidero. Confer Cresollium Th. Rh. I. 9. p. 67.

P. 9. νέος δὲ ὢν ἴσως — ὡς ἔοικεν] Ἴσως et ὡς ἔοικεν non carent tautologiae vitio. Pleonasmorum usus Eunapio valde placuit. Dixit enim p. 10, ἐκδιῶξαι καὶ ἐκβαλεῖν. p. 12. χωρὶς τῶν ἑταίρων καὶ ὁμιλητῶν. p. 14. βάδην καὶ σχολαίως. p. 21. ἔξω φήμης καὶ ἄγνωστος — κατηγορίαν καὶ γραφήν: p. 34. τὸ παιδίον ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι. p. 48. χανδὸν καὶ ἀμυστί. p. 80. τὸ δεύτερον αὖθις: et caetera. Nec tautologiam fugiunt scriptores probatissimi. Vide Fischerum ad Platon. Crit. p. 182. Plato Pol. IX. p. 485. F. τῷ ὅλῳ καὶ παντὶ διοίσει, quod dixit non semel: adi Corayum ad Hel. p. 163. Differunt quidem sensu Stoïcorum philosophico ὅλον et πᾶν (vide Balforeum ad Cleom. p. 143.), sed hoc nihil ad Platonem. Timaeus in lexico similem ejusdem notavit pleonasmum: αὖην καὶ ξηρὰν παραλλήλως εἶπεν· ἔστι δὲ ταὐτόν. Alibi junxit τάχα ἴσως, de quo vide Heindorfium ad Euthyd. §. 4. Heliodorus VIII. 17. p. 346. ὀπτῆρές τε καὶ σκοποὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων: quae similia fere sunt istis Dionysii Halic. A.R. IV. p. 750. διεσπαρμένοι κατόπται τινὲς καὶ διερευνηταὶ τῶν λεγομένων τε καὶ πραττομένων. Heliodorus mox: ὁμογλώσσους τε καὶ ὁμοφώνους. Artemidorus III. 6.

οὐδὲν οὕτως χαλεπόν ἐστι καὶ δύσκολον, ὡς τὸ τὴν κρᾶσιν καὶ τὴν μίξιν τῶν δρωμένων ἐν τοῖς ὕπνοις συνιδόντα . . . Longinus §. 39. τῇ πρὸς ἀλλήλους κράσει καὶ μίξει: ubi vide Toupium. Idem §. 33. εἰκῇ που καὶ ὡς ἔτυχεν, et ſic Arrianus Ep. II. 12; Joſephus App. II. 32; Tzetzes ad Lyc. 745. Antoninus Liberalis I. κομίσαντες ἔφερον: ubi Verheykius. Thucydides I. 140. ὅμοια καὶ παραπλήσια ξυμβουλευτέα. Unde facile paruerim Corayo in Teſtimoniis Iſocrateis p. ιζ. Dionyſio Halic. reſtituenti ταυτὰ καὶ παραπλήσια pro ταῦτα καὶ παραπλήσια, praeſertim cum Dionyſius ib. p. λγ. habeat παρόμοιά τε καὶ παραπλήσια. Libanius ep. 1597. πέφρικα καὶ τρέμω. Julianus Or. I. p. 26. C. ὑπὲρ αὐτοῦ δεδιὼς καὶ τρέμων: ubi Wyttenbachius. Adde ſimilia ex Xenarcho Athenaei XIII. 24; Scholiaſta Ariſtophanis Nub. 373; Johanne Chryſ. de Educ. p. 28 ed. Combef.; Scriptore incerto de Captivitate Perſica p. 375. Dio Chryſ. Or. XIII. p. 489. δεδιότες καὶ ὠθούμενοι καὶ κατατρέμοντες: ubi Reiskio aſſentior legenti καὶ τρέμοντες. Codex 2958. κᾶτα τρέμοντες. Καὶ compendioſe ſcriptum peperit κατὰ, dein καὶ, quod erat neceſſarium, fuit additum: qua de διττογραφίᾳ vide Schaeferum docte, ut ſemper, disputantem Melet. p. 119. Heſiodus Th. 550. γνῶ ῥ' οὐδ' ἠγνοίησε δόλον, plane ut Sophocles Oed. T. 58. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι. Sed ſi ad Tragicos accedimus, non cito res peragetur, tanta eſt exemplorum copia: confer Marklandum ad Iph. T. 238. 490; Porſonum

Hec.

Hec. 302.; Jacobsium ad Scol. IV. Antiphanes Athenaei XV. 4.

οἶνόν τε μικρὸν ἐγχέαι καὶ μὴ πολύν.

Corayus vir egregius, qui de hac tautologia utilia monuit ad Hipp. p. 251., qui apud Aelianum V. H. I. 32. *τὸ γοῦν ἐμὸν καὶ κατ' ἐμὲ* correxerat, qui Isocratem suum legerat scribentem Arch. §. 12. *πάλιν περὶ αὐτῶν ἔτι διελθεῖν*, et ad Phil. §. 31. *φοβεῖσθαι καὶ δεδιέναι*, et Symm. §. 48. *παραινῶ καὶ παρακελεύομαι*, et alia non pauca hujusce modi; Corayus igitur non merito in Isocrateo Areop. §. 20. damnasse videtur *τοιγάρτοι διὰ ταῦτα*, nec verius in Hel. Enc. §. 12. *εὐθὺς ὡς εἶχε*, aut in Panath. §. 39. *μόνοι καθ' ἑαυτούς*. Nam ista, etsi pleonastica, scriptoribus vel optimis placebant. Et hoc ipsum *μόνοι καθ' ἑαυτοὺς* vindicabit *Eunapii* locutio simillima p. 13. *μόνος καθ' ἑαυτόν*, et Damascii non dissimilis V. Isid. p. 1030. *μονουμένη καθ' ἑαυτήν*. Parallelismum restituam Themistio Or. II. p. 33. A. sic edito: *οὐδὲν δὲ ἴσως ἡμᾶς ἂν δέοι πράγματα ἔχειν ζητοῦντας*. Lego e codice Valesii Duraeano, *ζητοῦντας καὶ ἐρευνῶντας*. Idem Or. XXVI. p. 325. B. *παρασκευάζοντες ὁπλίτας ἐσομένους τυχὸν ἴσως καὶ σφενδονήτας*: Codex Duraeanus *ἴσως* omittit, sed *τυχὸν ἴσως* abunde ex aliis notum. Latini hoc scribendi modo usi sunt. Cicero Or. I. 1. „ nobis *cupientibus atque exoptantibus*." Justinus XIII. 1. §. 7. „ *contra* „ Macedones *versa vice*:" ubi vide Graevium, et ad ejusdem XXXVII. 1. §. 9. Schefferum. A. Gel-

lius I. c. 3. „*post deinde.*" Suetonius Caes. 3. „ intra paucos *rursus* dies *repetita* Bithynia:" ubi Casaubonus. Scholiastes Iuvenalis VI. 275. „*ferme* „ *quasi* frequenter:" sed loco tam corrupto, ut nihil possit definiri. Velleius I. 16. „*priscam* il- „ lam et *veterem*"; ubi latina exempla comparat Ruhnkenius, cum Graecorum ἀρχαῖον καὶ παλαιόν. Idem 17. „ est *et* Livium *quoque.*" Confer et ibi quoque Ruhnkenium. Inde non sollicitandum esse puto hunc Velleii locum II. 6. „ nihil immotum, „ nihil tranquillum, nihil quietum denique in „ eodem statu relinquebat." Ruhnkenius delebat *tranquillum* ut glossam, sed et *quietum* glossa esse potest, et *in eodem statu* nihil novi affert post *immotum*. Satius est a talibus manum abstinere.

P. 10. ἐκδιῶξαι] Scripsi ex A pro διῶξαι.

P. 10. Καυσάθαν τοῦτον] Editi καυσάνθα. malui codicum AB, Veneti et Medicaei Καυσάθαν. Huetius proponit καὶ σάθαν, et addit: „ Nempe tunc „ videtur fuisse Tyri in patria." Felicianus scripsit quoque Καυσάθαν, et sic edidisset Fabricius; nam Carpzovius specim. p. 11. citat „ Καυσάθαν, „ *Satanam.*" Virum illustrissimum Silvestrem Sacyum, quem in litteris Orientalibus regnare noverunt omnes, de hac lectione consului, mihique rescripsit humanissime se Καυσάθαν praeferre; et vocis insuper proposuit etymologiam, nempe כוס *poculum* et שטן *Satan.* Nec a vero abludit fontem hunc fuisse ab incolis vocatum *Poculum Satanae.* Τοῦτον masculino genere potest referri ad δαί-

μο-

μονα, quo praegnat δαιμόνιός τις φύσις, vel legendum τοῦτο.

P. 10. Ὠριγένης] De Origene isto Platonico Philosopho, cum Origene Adamantio neutiquam confundendo, quod multi fecerunt, vide erudite disputantem Ruhnkenium Diss. Long. §. 5. Pearsonius Proleg. ad Hier. nomen Ὠριγένης corruptum esse putabat, quod revera Origenes non fuerit Porphyrii condiscipulus. Sed Ruhnkenius credit σύμφοιτητὴν dictum, ob arctam Porphyrii et Origenis cum Plotino consuetudinem.

P. 10. Ἀμέριος] Plantinus vitiose Ἀμέτριος; quod habet A. Commelinus et D Ἀμέριος. B Ἀμέλιος. Commelinum secutus sum: sed nec Ἀμέλιος pravum est. Nam utroque nomine philosophus ille fuit vocatus, propriore tamen Ἀμέλιος. Porphyrium audiamus V. Pl. c. 7. ἔσχε δὲ ... διὰ φιλοσοφίαν συνόντας, Ἀμέλιόν τε ἀπὸ τῆς Τυσκίας, οὗ τὸ ὄνομα ἦν Γεντιλιανὸς τὸ κύριον· αὐτὸς δὲ διὰ τοῦ ρ̄ Ἀμέριον αὐτὸν καλεῖν ἠξίου, ἀπὸ τῆς Ἀμερίας ἢ τῆς ἀμελείας πρέπειν αὐτῷ καλεῖσθαι λέγων. Longinus Fr. 5. p. 189. Πλωτῖνος καὶ Γεντιλιανὸς Ἀμέλιος ὁ τούτου γνώριμος: ubi vide Toupium. Ὁ γενναῖος Ἀμέλιος dicitur Proclo Theol. V. 5. p. 257. qui et eum alibi I. 1. laudat. Adde Bruckerum H. P. T. II. p. 233.

P. 10. Ἀκυλῖνος] Cum *Aquilinus* inter Plotini discipulos hoc uno loco sit notus, Pearsonius Proleg. ad Hier. legit Παυλῖνος, quod ut recte omnino observatum laudat Fabricius ad Porphyr. V. Pl.

Pl. c. 16, et Eunapium memoria lapsum fuisse credit scribentem Ἀκυλῖνος. Porphyrius quidem haec habet c. 7. de Paulino: ἔσχε δὲ καὶ ἰατρικόν τινα Σκυθοπολίτην Παυλῖνον, ὃν ὁ Ἀμέλιος Μίκκαλον προσηγόρευε, παρακουσμάτων πλήρη γεγονότα. — ἔφθασε δὲ καὶ ὁ Παυλῖνος προαποθανὼν τοῦ Πλωτίνου. Obiter notabo, Budaeum, qui Comm. L. G. p. 649. παρακούσματα optime illustravit, Platonis locum ex epistola 7. p. 340. B. adduxisse, ubi haec verba τοῖς τῶν παρακουσμάτων μεστοῖς Porphyrianam locutionem παρακουσμάτων πλήρη peperer̲unt.

P. 10. συγγράμματα] De Scriptis Origenis vide Ruhnkenium Diss. Long. §. 5. Amelius multa scripsit volumina, de quibus adi Bruckerum l. l. Aquilinus vel Paulinus quae scripserit ignoro.

P. 10. πολὺ γὰρ τὸ ἀκίνδυνον, εἰ καὶ τὰ δόγματα ἔχει καλῶς, καὶ ἐπιτρέχει] Distinxi post καλῶς, et sic fecerat Felicianus. Crediderim tamen legendum καλῶς καὶ . . . ., ἐπιτρέχει, omisso altero adverbio cum καλῶς jungendo, vel nomen abesse cum ἀκίνδυνον, vel verbum cum ἐπιτρέχει jungendum. Nam καὶ sic nude positum scabrum est et horridum.

P. 10. ἀνακηρύττων] Scripsi pro κηρύττων ex ABD, et sic Holstenius V. P. p. 41. et Felicianus scripserant.

P. 10. οὐδὲν παιδείας] Sustuli δὲ post οὐδὲν praeeunte A.

P. 10.

P. 10. ῥητορικὴν] Editi ῥητορικῆς, quos correxi ex ABD, Medicaeo Junii et Feliciano.

P. 10. εἰς γραμματικὴν ἀκρίβειαν φέροντα] Infra p. 108. καὶ βιβλία γε αὐτοῦ διασώζεται, τὰ μὲν εἰς τὴν Ῥωμαίων γλῶσσαν, τὰ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα φέροντα.

P. 10. τὰ δὲ εἰς φιλοσοφίαν, οὐδὲ τὰ περὶ λόγου κατάληπτον, οὔτε τὸν οἰκεῖον ἐφικτὸν λόγον] Locus difficilis. Scripsi ex B λόγου pro λόγους, et intelligo de decantato illo Platonicorum Λόγῳ. Valesius in notis manuscriptis legit τὸ περί: unde non video quid lucremur. Τὰ cum κατάληπτον potest defendi Platonico exemplo Parm. p. 160. A. ταῦτα δὲ ἀδύνατον ἐφάνη, ubi Heindorfius p. 280 similia notavit. Dio Chrys. Or. 27. p. 527. ποικιλώτερα τὰ τῶν πανηγύρεων. Haec est scriptura Reiskii, sed Morelliana ferebat ποικιλώτερόν τά, et sic legi in codice 2958. — Valesius οὐδὲ mutabat in οὔτε quod non est necessarium: οὐδὲ — οὔτε stare recte possunt. Philostratus V. A. II. 14. τουτὶ γὰρ οὐδὲ ἡ φύσις ξυγκεχώρηκεν, οὔτε ἡ πεῖρα. Confer meam notam ad Philostr. 513. et Dorvillium ad Char. p. 641. Hinc frequens librorum varietas. Julianus Ep. 38. p. 415 A. οὐ γὰρ ὑπέμενον οὔτε ἰδεῖν τοσοῦτον, οὔτε (codex 2755. οὐδὲ) ἀκοῦσαι οὐδέν. Dio Chrys. Or. 30. p. 559. τοὺς μὲν γὰρ ἀσώτους καὶ ἀκρατεῖς οὔτε ὁρᾷν οὐδὲν, οὐδὲ ἀκούειν οὐδενός. Codex 2958. οὔτε ἀκούειν. Sed hic praetulerim οὐδὲ ob repetitionem quaesitam in οὐδὲν, οὐδὲ, οὐδενὸς, de qua egi ad Philostr. p. 446.

Themiſtius Or. 26. p. 317. C. οὔτε αὐτὸς ὁ Θαλῆς, οὔτε (codex Duraeanus οὐδὲ) ἄλλος τις. Corayus, optimus Iſocratis editor, forte non debuit Panath. 28. p. 248. ſcribere οὔτε — οὔτε pro οὔτε — οὐδέ. Iſocrates adv. Soph. 6. habet οὔτ' ἂν — οὐδ' ἂν, et Antid. 4. οὔτ' — οὐδ': in quibus duobus locis Corayus a mutatione, non vero a reprehenſione formulae, abſtinuit. Confer Schaeferum ad Dionyſ. p. 36. 299.

P. 10. τελεταῖς καὶ μυστηρίοις] Haec quoque jungit Scholiaſtes ad Medeam 1382. τέλη λέγει τὰ μυστήρια καὶ τὰς τελετάς.

P. 10. παντομιγὲς πρὸς — χρῆμά τι γέγονεν] Editi habebant τι ante πρός. Delevi auctore D In fine γέγονεν pro γέγονε ſcripſi ex AB et Feliciano.

P. 10. καὶ τὸ κάλλος] Haec ſunt hiulca, nihilque juvant codices. Huetius conjicit ἐπαινέσειεν ἄν τις; ſed ſenſus erit imperfectus. Sic ego legerem: καὶ τὸ κάλλος αὐτοῦ τῶν λόγων οὐκ ἄν τις ἐπαινέσειε μᾶλλον ἢ τὰ δόγματα, ἢ τὰ δόγματα, πλέον εἰς αὐτὰ ἀπιδὼν, ἢ τὴν δύναμιν τοῦ λόγου. „ et orationis nitorem non magis laudave„ rit aliquis quam dogmata, vel dogmata, pro„ pius illis inſpectis, quam orationis vim." Sic procedit recte ſententia. Poſſis etiam ita diſtinguere: ἢ τὰ δόγματα πλέον, εἰς αὐτὰ ἀπ.

P. 10. γάμοις — Μάρκελλαν] Pro γάμος Plantini, Junius conjecit γάμοις, quod reperi in AB. De Marcella locus eſt diſertus Cyrilli contra Julianum VI. p. 209. B. Πορφύριος δὲ τὴν Μάρκελλαν ὑπεράγασθαι μὲν τῆς φιλοσοφίας φησὶν, εἰσοι-

κεῖ-

κεῖσθαι δὲ ἀσμένως καὶ συμβιοτεύειν ἑλέσθαι γαμικῶς. Toupius ad Long. p. 394. credit fuisse filiam Marcelli Orontii senatoris et auditoris Plotini.

P. 11. ἵνα — ποιήσηται] B ποιήσεται. Sic variatur apud Dionem Chr. Or. 53. fin. ἵνα — τοῦ μίσους καὶ τῆς ἐπιβουλῆς λήθην τινὰ ποιήσωνται. Morelliana habebat ποιήσονται.

P. 11. ἀφικόμενος εἰς γῆρας βαθύ] Noster p. 93. ἐτελεύτα δὲ οὐκ εἰς βαθὺ γῆρας ἀφικόμενος. p. 46. εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον καὶ βαθύ. Philostratus V. S. I. 21. p. 515. διετέλεσε γὰρ δὴ καὶ ἐς γῆρας βαθὺ ἀκέραιος καὶ ἄρτιος. II. 7. ἐτελεύτα μὲν οὖν ἐν βαθεῖ γήρᾳ. Synesius Ep. 9. βαθύ σε γῆρας καὶ λιπαρὸν περιμένειεν, ubi Scholiastes ad λιπαρόν: εὔθυμον, ἐννεάζον καὶ ὑγιεινόν, ᾧ ἐναντίον τὸ ἄωρον. Sumpsit Synesius ex Homero Od. Δ. 210.

Αὐτὸν μὲν λιπαρῶς γηρασκέμεν ἐν μεγάροισιν.

Confer Schaeferum Melet. p. 52. Synesius Cat. p. 302. A. τί γὰρ ἄν τις αἰτιάσαιτο τὸν ἀναίτιον, ᾧ καὶ γῆρας βαθὺ καὶ νόσου καταβολὴ πολυχρόνιος τὴν συγγνώμην ἐμνηστεύσατο; codex 1038. ἐμνηστεύσαντο: 1039. ἐμνήστευσε. Photius Bibl. §. 101. εἰς βαθὺ γῆρας ἦν ἐληλακώς. Nicetas Chon. II. 13. κἂν τῷ βαθεῖ γήρᾳ τὴν ὄψιν νεοειδής. Adde Leonidam Tar. ep. 71. Anonymum epigr. ἀδέσπ. 404. Aristophanes N. 512.

Εὐτυχία γένοιτ' ἀν-
θρώπῳ, ὅτι προήκων
ἐς βαθὺ τῆς ἡλικίας:

quae

quae ob προήκων debebam conferre ad Philostrati Her. p. 104. καί τοι προήκοντος ἤδη ἐς ὠμὸν γῆρας. Nec distat Dio Cassius 37. 26. ἐς γῆρας ἤδη προεληλυθότα.

P. 11. μεταλαχεῖν τὸν βίον] Exspectares μεταλλάσσειν, ut p. 119. μετήλλαξε τὸ ζῆν. Et Julianus Or. I. p. 18. B. τὸν βίον μεταλλάξαντος. Lactantius I. 11. „ in Creta vitam commutavit." Reponendum μεταλλάσσειν, vel μεταλλαγεῖν: sed aoristi hujus activi exempla desidero.

P. 11. Παῦλός τε καὶ 'Ανδρόμαχος] Forte Paulus Aegyptius, qui vixit sub Constantino, Suida teste. De Andromacho, qui floruit sub Diocletiano, adi Suidam.

P. 11. βιβάζειν] Pro corrupto εἰκάζειν Wyttenbachius conjiciebat ἀκμάζειν. Scripsi βιβάζειν ex CD. Modo ex AB posui τοὺς δὲ pro τούς τε.

P. 11. Αὐρηλιανὸν] B 'Αβρηλιανόν. De permutatione litterarum confer notata ad Philostr. Her. p. 481. 624. et Wyttenbachium epist. p. 20. Infra p. 74. pro πυρετῷ λάβρῳ B habet λαύρῳ. Dionysius Perieg. 1090:

Λαβρότατον ῥόον ὠκὺν ἐπὶ νότον ὀρθὸν ἑλίσσων.

codex 2708. λαυρότατον, cum glossa adscripta σφόδρα. Praestat λαβρότατον tenere. Vide Dorvillium ad Char. p. 268. Alio modo λαβρότατοι variatur in eodem poëmate 1147.

Γαργαρίδαι ναίουσιν ὅθι χρυσοῖο γενέθλην
Δαιδαλέην Ὕπανίς τε Φέρει, θεῖός τε Μέγαρσος,
Λαβρότατοι ποταμῶν.

codex 2708. ἁβρότατοι, quod est notandum, cum glos-

glossa, πλουσιώτατοι; hancque lectionem agnoscit Paraphrastes his verbis: πλουσιώτατοι καὶ γὰρ ἐκεῖνοι τῶν ποταμῶν. Itaque ἀβρότατοι praeferendum videtur. Noster p. 11. τῶν ἀβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων. ubi ἀβρῶν est pro πλουσίων. Lexicum Coislinianum p. 393. Ἀλφηστὴς, ὁ ἐβρετικός. Quis non videt statim reponendum esse εὑρετικός? Hinc patet quam apte Rutgersius Aristaeneto I. 21. ἀπολαύων dederit pro ἀπολαβὼν, Abreschiusque receperit. Julianus Epist. 37. p. 413. A. Φασὶ καὶ Δημόκριτον τὸν Ἀβδηρίτην. codex 2775 Φασὶ γὰρ (lege conjunctim καὶ γὰρ) Δ. τ. Αὐδηρίτην. Apud Philostratum quoque V. S. I. 10. Πρωταγόρας ὁ Ἀβδηρίτης vocatur Αὐδηρίτης in codice 1696. Φευρουάριον et Φεβρουάριον notantur in scholio ad Lucianum Tim. 43: καλαύροψ et καλάβροψ in Scholio ad D. D. 20. 5. Arati Scholiastes Ph. 91. διὰ τὸ τῇ δεξιᾷ καλάβροπα φέρειν. Codex 2403. rectius καλαύροπα ἐπιφέρειν: et mox, καλάβροπα φέρων, ubi codex idem καλαύροπα. Confer Alberti Misc. crit. p. 232. In Latinis Scriptoribus eamdem reperiri mutationem jam notavi ad Heroica loco laudato: adi Casaubonum ad Spart. p. 5. B. et Hemsterhusium ad Lucian. t. 2. p. 331. Bip. Hoc vitio laborant aeque inscriptiones. Lapis Reinesianus p. 927.

MARTI
NE ET AN
GELVSA
BIBATES. VIVATIS

VI-

VIVATIS explicatio eſt vocis barbarae BIBATES et ab inſcriptionis ſerie delenda. BIXIT, BIBVM et ſimilia ſaepe leguntur pro VIXIT, VIVVM. Graecum κολοβὸν latinis litteris repraeſentatum abiit in *colophon* apud Mallium Theodorum. Heuſingerus, cujus et Ruhnkenii vide notam p. 30, ſcripſit *colobon*, minus recte, ni fallor. Mallio ſua fuit linquenda orthographia; non elementa, ſed ſonum voluit exhibere, latinis ſignis utens; jam qui *colobon* latine ſcriptum legit, nec latinam vocem videt nec graecam.

P. 11. Δέξιππος] De Dexippo Jonſius H. P. III. 17. §. 4. et SAINTECROIX ὁ κριτικώτατος *Exam. des Hiſtor.* p. 60.

P. 11. τῶν ἁβρῶν καὶ τῶν εὐδαιμόνων] Haec ſunt fere tautologa. Εὐδαίμων *dives*. Lexicum codicis 1720. Εὐδαίμων· εὐτυχὴς, πλουσιώτατος. Noſter p. 34. διὰ δὲ εὐδαιμονίαν ἐπὶ τετρακύκλου ὀχήματος ἐφέρετο. p. 59. ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος ἐκ Θεσπρωτῶν τῶν εὐδαιμόνων. Timaeus Athenaei VI. 103. ἔφη οὕτως εὐδαιμονῆσαι τὴν Κορινθίων πόλιν, ὡς κτήσασθαι δούλων μυριάδας ἓξ καὶ τεσσαράκοντα. Dio Chryſ. Or. 30. p. 553. καὶ οὐδέν γε παρὰ τοῦτο ἔλαττον κακοπαθεῖν καὶ συνέχεσθαι τῷ αὐτῷ δεσμῷ τοὺς εὐδαίμονας καλουμένους, τῶν πενήτων τε καὶ ἀδόξων. p. 557. ὑπὸ τῶν εὐδαιμόνων τε καὶ πλουσίων καλουμένων ἀνδρῶν. Eo ſenſu urbes perpetuo dicuntur μεγάλαι καὶ εὐδαίμονες. Quaedam huc facientia habet Salmaſius ad Achill. Tat. VIII. 4. Confer Cuperum Obſſ. III. 1. ubi et

La-

Latinorum *beatus* pro *dives* illustratur. Juvenalis I. 39.

„Nunc via processus, vetulae vesica *beatae*,"
ubi Grangaeus. Valerius Flaccus I. 25.

„Atque imum *felix* versabat vomere Olympum,"
ubi Bulaeus.

P. 11. *εὐδαιμόνων*] Arcerius qui hanc Eunapianam vitam suae Jamblichi editioni praefixit, addendum censet *γονέων*; sed non est audiendus.

P. 11. *κατὰ τὴν Κοίλην προσαγορευομένην*] Arcerius in textu addidit *Συρίαν*, non credens *τὴν Κοίλην* sic nude posse dici. Sed falsus fuit. Eodem modo lapsus est Galeus, in editione hujus vitae ante Iamblichum. Pomponius Mela I. 11. „Syria . . . aliis aliisque nuncupata nominibus. „Nam et *Coele* dicitur et Mesopotamia."

P. 11. *'Ανατολίῳ*] quis fuerit hic Anatolius fere ignoratur. Vide Bruckerum H. P. t. 2. p. 260.

P. 11. *τῷ . . τὰ δεύτερα φερομένῳ*] Editi *τῶν . . φερομένων*, quod correxi, praeeunte Valckenario ad Herod. p. 727. ubi locutionem *τὰ πρῶτα, τὰ δεύτερα φέρεσθαι* illustrat: contra quem et Hemsterhusium Jacobsius ad Anth. t. 6. p. 311. et t. 8. p. 185. contendit *πρῶτα φέρειν* potuisse dici; nam Astydamas dixit:

οἳ γλώσσης τερπνῆς πρῶτα δοκοῦσι φέρειν.

Adde Nicetae Chon. exemplum p. 10. C. *ἐφελκυσάμενος οὖν τόνδε τὸν τρόπον τινὰς τῶν παρ' αὐτοῖς τὰ πρῶτα φερόντων.* Nicetas quidem est recentior, non vero Astydamas, nec Parrhasius sic et ipse locutus.

P. 12. οὐκ ἔστιν ὅ, τι καὶ Π. διήνεγκεν] Wyttenbachius legendum proponit οὐκ ἔστιν ὅ, τι οὐ καὶ Π. δ. et vertit: „ nulla non in re Porphyrio su„ perior fuit." Galeus: οὐκ ἔστιν ὅ, τι μὴ Πορφυρίου δ. Codices nihil mutant, nisi quod in A ὅ, τι recte scribitur pro edito ὅτι. Διήνεγκεν verterim *differebat*.

P. 12. αὐτοῦ — βέβαπται] Editi αὐτῶν. Vulcanius in notulis cum Arcerio communicatis αὐτῷ praeposuit, quod et Wyttenbachius conjecit, et Corayus. Scripsi autem αὐτοῦ ex AB. Pro Plantini κέκαπται Wyttenbachius legit κέκαμπται, ut et Corayus Galeusque; nec aliter locum laudat Spanhemius ad Jul. Caes. Pr. p. 22. Junius volebat κέκαστάι, quod Arcerius praeferebat Commelinianae lectioni βέβαπται. Codices habent βέβαπται.

P. 12. λευκότητα] Heliodorus VII. 20. p. 290. ἀναγκάζεται καὶ λευκότερον διαλεχθῆναι. Strato Athenaei IX. 29. vs. 36.

οὐχὶ λευκὰ σὺ
ἐρεῖς σαφέστερόν θ' ἃ βούλει μοι λέγειν;

Vide ibi Casaubonum. Idem in notis ad Gregorium Nyss. p. 71: „ sed non multos huic si„ miles locos in hoc nobilissimo scriptore inve„ nias, cui familiaris virtus *perspicuitas* et τὸ „ λευκὸν τοῦ λόγου." Noster p. 18. contraria metaphora: τὰ γεγραμμένα δὲ ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο: ubi vide notam. Confer quae adnotavi in addendis ad Athenaeum t. 8. p. 468. et Spanhe-

hemium ad Jul. Caef. Pr. p. 16. — Caeterum Arcerius hoc de Jamblicho fuo judicium nullo modo cenfet recipiendum.

P. 12. οὐ τέθυται χάρισιν] „ Platonis iftud dictum ita refert Laertius [IV. 6.]: Ξενόκρατες, „ θῦε ταῖς Χάρισιν." JUNIUS. „ Ut conciliaret „ fibi in dicendo leporem. Gratiae autem Mer„ curii comites effe finguntur." HUETIUS. Jam egi de hoc loco ad Philoftr. p. 509. ubi quam laudo Vulcanii nota, eft inter Arcerianas. Vide Menagium ad Laertii locum. Poteft conferri Philoftratus V. S. II. 26. 2. ἐπὶ τὴν Σμύρναν ἐτράπετο, θύουσαν δὴ μάλιστα πόλεων ταῖς τῶν σοφιστῶν μούσαις. — Τέθυται, quod in Noftri loco Vulcanio non placebat, habet Lucianus Saturn. I. σοὶ τέθυται καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν. Haec ait facerdos bono illi Saturno, cujus verba fanare volo, Epift. Saturn. 25. Sic eduntur: θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνος τῶν ἁπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμαι εἰς ὢν τοῖς παισὶ διανείμας τὴν ἀρχήν. Negotium faceffebant interpretibus fyllabae binae εἰς ὢν, quas Solanus exulare juffit. Servandae funt, modo paululum immutentur. Lego: πάλαι βασιλεὺς ὢν πέπαυμαι, ἴσον τοῖς π.

P. 12. οὔκουν] Scripfi ex A. pro οὐκοῦν.

P. 12. γοητεύει] P. 99. γοητεύοντος τὴν ἀκοήν. Sic faepe loquitur Plato. Vide Ruhnkenium ad Tim. p. 73.

P. 12. *Σώπατρος*] Multa in Aedesio de Sopatro Noster narrabit. Confer Bruckerum H. P. t. 2. p. 262.

P. 12. *Αἰδέσιός τε καὶ Εὐστάθιος*] Aedesii vita infra legetur: adde Bruckerum p. 270. — Et de Eustathio Noster loquitur in Aedesio, Bruckerusque p. 273.

P. 12. *Θεόδωρος*] Bruckerus, ut ex nominum Historiae ejus Philosophicae indice colligo, Theodorum hunc eumdem esse credidit ac Theodorum Asinensem, quem Damascius Photii p. 1057. sub Porphyrio ait profecisse. Potuit quidem Porphyrium audire, et, post ejus fata, Jamblichum. A Proclo Theol. IV. 16. p. 215. vocatur *ὁ ἐκ τῆς Ἀσίνης φιλόσοφος*. Idem I. 1. loco notabili: *τούτους δὴ τοὺς τῆς Πλατωνικῆς ἐποπτείας ἐξηγητὰς καὶ τὰς παναγιστάτας ἡμῖν περὶ τῶν θείων ὑφηγήσεις ἀναπλώσαντας, καὶ τῷ σφετέρῳ καθηγεμόνι παραπλησίαν τὴν φύσιν λαχόντας, εἶναι θείην ἂν ἔγωγε, Πλωτῖνόν τε τὸν Αἰγύπτιον, καὶ τοὺς ἀπὸ τούτου παραδεξαμένους τὴν θεωρίαν, Ἀμέλιόν τε καὶ Πορφύριον, καὶ τρίτους, οἶμαι, τοὺς ἀπὸ τούτων, ὥσπερ ἀνδριάντας ἡμῖν ἀποτεχθέντας, Ἰάμβλιχόν τε καὶ Θεόδωρον.* Ibidem V. 30. p. 311. Proclus, nominato Plotino, addit: *ὁ δὲ τρίτος ἀπὸ τούτου Θεόδωρος.*

P. 12. *ἐφ' ἑαυτοῦ*] Philostratus V. A. I. 16. p. 20. de Apollonio: *ἡλίου μὲν δὴ ἀνίσχοντος ἐφ'* *ἑαυ-*

ἑαυτοῦ τινὰ ἔπραττεν ἃ μόνοις ἐποίει δῆλα τοῖς τῶν ἐτῶν τεττάρων σιωπῶν γεγυμνασμένοις.

P. 13. ὥσπερ νέκταρος] Julianus Ep. 27. p. 401. B. τὸ γὰρ ἀεὶ περὶ αὐτῶν ἀκούειν καὶ λέγειν, ἐστι μοι νέκταρ. Himerius Or. 23. §. 10. ὦ τῆς φωνῆς τῆς γλυκυτέρας καὶ τοῦ παρὰ θεοῖς ᾀδομένου καὶ βεβοημένου νέκταρος!

P. 13. ἠνώχλουν] Editi ηὐώχουν. Wyttenbachius putabat sensum postulare συνευωχοῦντο, quod et in mentem venerat Dorvillio ad Char. p. 639. Corayus proposuit ηὐωχοῦντο. B ἠνώχουν, quod peperit editam lectionem. Difficultatem omnem sustulit optima lectio ἠνώχλουν mei A, et Barberiniani a Dorvillio ibidem citati et laudati.

P. 13. μόνος καθ' ἑαυτόν] Confer notam p. 165. Alberti Obss. Phil. p. 293. formulam καθ' ἑαυτὸν illustravit.

P. 13. μετεωρίζῃ] Damis Philostrati V. A. III. 15. narrat Indos Brachmanas vidisse se μετεωροποροῦντας ἀπὸ τῆς γῆς ἐς πήχεις δύο, οὐ θαυματοποιΐας ἕνεκα (τὸ γὰρ φιλότιμον τοῦτο παραιτεῖσθαι τοὺς ἄνδρας)· ἀλλ' ὁπόσα τῷ ἡλίῳ, ξυναποβαίνοντες τῆς γῆς, δρῶσιν, ὡς πρόσφορα τῷ θεῷ πράττοντες. Damis ille vir fuit egregie philosophus! Carpzovius Specim. p. 11. credit Eunapium, cum velit ubique Platonicorum θαύματα Christi et Christianorum miraculis opponere, hic respexisse praesertim

verba Pauli 2 Cor. XII. 2: quod vero parum simile mihi videtur. Imaginem vidi D. Dominici orantis et a terra sursum sublati, cum hoc epigrammate:

„ Orans corporeae nescit sua vincula molis,
„ Inque Deum raptus saepe levatur humo."

Apte conferetur nota Fabricii ad Marinum 32. p. 81.

P. 13. σῶμα δέ σοι] Editi οἱ. Vulcanius et Huetius conjecerunt σοι, quod scriptum inveni in A. — mox CD τὸ πρίν.

P. 13. γελασείων] „ Imitatur Platonem Phaedon. „ p. 378. C. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα „ ἐποίησας γελάσαι: ut Damascius ap. Suid. V. „ Γελασείω." WYTTENBACHIUS. Confer Fischerum ad locum Platonis §. 9. p. 265. De his in είω desiderativis verbis egregia legenda est Piersoni nota ad Moer. p. 14. collato Valckenario ad Phoen. 1214.

P. 13. εἰπὼν — ὑμᾶς] A ἐπειπών. Scripsi ὑμᾶς pro ἡμᾶς, suadente Junio.

P. 13. εἰς δὲ τὸν ταῦτα γράφοντα] Vulcanius: εἷς δὲ τῶν ταῦτα γραφόντων: pessime. Monui supra p. 130. hac formula, ὁ ταῦτα γράφων, Eunapium se saepius indicare.

P. 13. Χρυσανθίου] Hujus vita infra narrabitur. Adde Bruckerum.

P. 13. ἀνὰ τοὺς πρώτους] „ Hoc est, ἐν τοῖς πρώ-

ἐν πρώτοις." VULCANIUS. Similiter p. 48. τῆς δὲ ὁμιλίας αὐτοῦ προεςήκεσαν καὶ ἀνὰ τοὺς πρώτους ἐφέροντο. p. 78. εὐθὺς ἀνὰ τοὺς πρώτους ἦν. Adde p. 105. 108. Alia forma p. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα τῆς ὁμιλίας ἐφέρετο τοῦ Αἰδεσίου.

P. 13. ἐπιδείξεις αὐτοῦ] Editi αὐτῶν. AB. αὐτοῦ, quod et Huetius propofuerat.

P. 13. ἐφέρετο πρὸς τοῦ λέοντος ὅρια] Editi ἐφαίνετο πρὸς τοῦδε ὄντως ὅρια. B τοῦδε τοῦ ὄντως. Junius conjecit: πρὸς τοῦ ὁρίζοντος. Huetius optime πρὸς τοῦ λέοντος. Permutatio enim facillima fuit inter ΔΕΟΝΤΩΣ et ΛΕΟΝΤΟΣ. Eadem conjectura in mentem venit Toupio, quem lege ad Long. p. 316. hocque jam viderat non Theodorus Canterus, ut ait Toupius, fed Gulielmus N. L. VIII. 17. laudatus olim et Arcerio. Ἐφέρετο pofui pro ἐφαίνετο, auctoribus ABCD. Φέρεσθαι et Φαίνεσθαι etiam permutantur apud Achillem Tatium IV. 4. Athenaeum XV. 11. Philoftratus V. A. II. 22. p. 74. Τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς ἔτυχε διὰ τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι. Codex 1696. τὸ ταῦτα — φαίνεσθαι. Corruptum, ni fallor, locum altius repetam, ut emendem, fi poffim. Apollonius cum Damide loquitur de centaurorum, tragelaphorum, equorum, luporum formis, quae in nubibus cernuntur, eumque rogat, num haec fint artis imitatricis opera. Cum Damis refpondiffet fibi videri, pergit Philofophus: Ζωγράφος οὖν

ὁ θεὸς, ὦ Δάμι, καταλιπὼν (lege καὶ καταλ. e codice) τὸ πτηνὸν ἅρμα ἐφ' οὗ πορεύεται διακοσμῶν τὰ θεῖά τε καὶ τὰ ἀνθρώπεια, κάθηται τότε ἀθύρων τε καὶ γράφων ταῦτα, ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν τῇ ψάμμῳ; Erubuit Damis, ad absurdum redactus. Tunc Apollonius, ut erat ingenio miti, nec in redarguendo acerbior, ἀλλὰ μὴ τοῦτο, ἔφη, βούλει λέγειν, ὦ Δάμι· τοσαῦτα μὲν ἄσημά τε καὶ ὡς ἔτυχε διὰ τοῦ οὐρανοῦ φέρεσθαι, τό γε ἐπὶ τῷ θεῷ· ἡμᾶς δὲ φύσει τὸ μιμητικὸν ἔχοντας ἀναρρυθμίζειν τε αὐτὰ καὶ ποιεῖν. In his nexum et cohaerentiam neutiquam perspicere possum. Lego ἀλλὰ μὴ τοῦτο, ἔφη, βούλει λέγειν, ὦ Δάμι, τὸ ταῦτα μὲν — φέρεσθαι — ποιεῖν; „sed nonne hoc, Dami, dicere „voluisti, nempe illas nubes nihil significantes „ferri, quod ad Deum attinet, nos vero etc.?" Τὸ ταῦτα quod codex obtulit, pro τοσαῦτα, et interpunctionis mutatio, μὴ interrogative posito, loci sententiam aperuerunt. Obiter notemus Olearium, qui πτηνὸν ἅρμα intelligit de *Aquila*, *Jovis alite*, oblitus decantatorum Platonis in Phaedro §. 56. verborum: ὁ μὲν δὴ μέγας ἡγεμὼν ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, πρῶτος πορεύεται, διακοσμῶν πάντα καὶ ἐπιμελούμενος. Horatius, ad quem lege Mitscherlichium, Carm. I. Od. 34:

„—— Namque Diespiter
„Igni corusco nubila dividens

„ Plerumque per purum tonantes
„ Egit equos, *volucremque currum.*"

In eadem Philostrati pagina oculos advertit locus alius, de quo pauca monebo, dum licet et libet. Μίμησις οὖν ἡ γραφική, ὦ Δάμα; — Τί δὲ ἄλλο; εἶπεν. Εἰ γὰρ μὴ τοῦτο πράττοι; γελοῖα δόξει, χρώματα ποιοῦσα εὐήθως. Jacobsius vir ingeniosissimus pro ποιοῦσα conjecit ποικίλλουσα, quod firmari potest synchysi vocum πεποιημένα et πεποικιλμένα, quam ex Clemente Alexandrino memoravit Bastius Epist. p. 67. versionis Latinae.

P. 14. ἀποκοπεὶς] P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως, ὥσπερ ἀποκοπεῖσα τὴν φωνὴν, ἐσιώπησε.

P. 14. ὄμματα ἐρείσας] P. 115. ὁ δὲ Ἰοῦστος ἐπιστήσας, καὶ τὴν τῶν ὀφθαλμῶν στάσιν ἐπερείσας. Hesychius: ἀτενίζειν λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐπερείδοντας τὴν ὄψιν. Euripides Iph. A. 1123.

Εἰς γῆν δ' ἐρείσασ' ὄμμα πρόσθ' ἔχεις πέπλους.

Tryphiodorus 114.

Ὄμματος ἀστρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας.

Lucianus D. D. 20. 8. οὐκ οἶδ' ὅπως ἄν τις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τοπρῶτον, τούτου ἔχεται. Heliodorus I, 21. τὸ βλέμμα τῇ γῇ προσερείσασα. Philostratus V. A. III. 4. p. 96. V. S. II. 1. p. 554. τὴν δὲ ῥῖνα ἐς αὐτὸ ἐρείσασα. Libanio medium ἐρεισάμενος resti-

tui

tui ad Philoftr. p. 485. Sic de Ichthyophagis Agatharchides: *ἀπερεισάμενοι τὰς χεῖρας εἰς τὴν γῆν.*

P. 14. *ἔναγχος παρακεκόμισαι*] Arcerius putat *ἔναγχος* vertendum effe *recens*, non vero, cum Junio, *non procul;* fignificat enim, inquit, *πρὸ ὀλίγου.* Bene. Hefychius: *Ἔναγχος· πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ.* Mofchopulus Π. Σχ. *ἔναγχος, ἀντὶ τοῦ πρὸ ὀλίγου.* — Verbum *παρακομίζειν* *efferre* ex hoc loco notarunt Heraldus Adverf. I. 6. p. 25. et Kirchmannus de fun. II. 1.

P. 14. *ἄλλην ἐβάδισε*] Lucianus D. M. 13. 6. *τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε.*

P. 14. *καθαρωτέρα*] De hac fuperftitione confer Barthium ad Stat. Th. I. 112. II. 64. non oblitum Noftri.

P. 14. *καταλείπειν*] Editi *καταλειπεῖν.* Arcerius propofuit *καταλείπειν* vel *καταλιπεῖν.*

P. 14. *καὶ τὸν ἔλεγχον ὥσπερ κύνες ἀνιχνεύοντες*] Galeus, qui multa temere immutavit, pro *τὸν ἔλεγχον* habet *ἔλαχον.* Confer notam p. 144.

P. 14. *οὐδὲ οὕτως ἀπέστησαν*] B *ἀπέστησε.* Wyttenbachius proponit *ἐπίστευσαν*, ob id quod p. 16. Eunapius ait, *καὶ πᾶσιν ἐπίστευον*: conjectura fane probabili. Poteft tamen Vulgata fecure teneri, nec male vertit Junius: „at ne fic quidem in„coepto abfiftere." Apud Athenaeum II. 22. *ἀπέστησαν* corruptum correxit certiffime Courerius, vir

vir graece doctiſſimus, et merito laudatus a laudatiſſimo editore Anim. t. 2. p. 636. quem tunc latebat eadem conjectura propoſita a Slothowero Act. S. Traj. t. 3. p. 114.

P. 14. ἄλλην γὰρ — φάσκοντες] Editi: ἄλλην γὰρ οὐκ, ἔφασαν, ἔχει. ἔτι δὲ τούτου θειωδέςερον συνεμαρτύρουν, ὡς ἐνοχλοῖ ἡ μὲν αὐτῶν πολλάκις μικρὸν εἶναι φάσκοντες. Quae ſunt inquinatiſſima. C. ἔχοι pro ἔχει. ABCD. ἔχειν, quod ut verum recepi, et ſic conjiciebat Huetius. A καὶ ὡς ἐνοχλοίημεν αὐτῷ: B pariter, ſed ſine καί. Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 639. ἐνοχλοίη μέν. Huetius: ἐνοχλοῖεν μὲν αὐτῷ. Dorvillius, Vulcanius, Galeus: ἐνοχλοῖεν αὐτῷ, quod ſumere placuit. Multa alia turbat Dorvillius, quae praetereo, apud ipſum legenda. Arcerius: ἐνοχλοῖ ἡ μὲν αὐτῶν ὄψις. Difficilior quoque viſa eſt praeſtantiſſimi Wyttenbachii conjectura refingentis: θειωδέςερον σημεῖον καρτεροῦντες, ἐνώχλουν αὐτῷ πολλάκις. Codices poſt μικρὸν obtulerunt τοῦτο. Locum ſic fere intelligo: „ ſed etiam divinius iſto teſtimonium dixe„ runt, nempe ſe ſaepe Iamblicho moleſtos fuiſſe, „ dicentes, etc." Interim dum meliores codices opem ferant, poterit haec lectio et interpretatio quadamtenus eſſe ſatis.

P. 14. βούλεσθαι δὲ διάπειραν λαβεῖν] Plutarchus Theſ. c. 30. βουλόμενος οὖν ὁ Πειρίθους ἐξελέγξαι καὶ λαβεῖν διάπειραν. Confer notam p. 161.

117. e correctione. De ἢ pro ὡς nonnulla dabit Valckenaerius ad Hipp. p. 193 C. Eunapius Leg. p. 18 C. de Scythis a Valente captis: *διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε Φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρός τε μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατά τε τὸ μέσον διεσφιγμένα, ἤπερ Φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα, δεχόμενα δοῦναι αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας. οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες.* — Lege cum H. Valesio in notis manuscriptis: *ἔντομα. Δεχόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλ.* Onosander praef. p. 3. *ἀνέθηκα δὲ πρώτοις σφίσι τόνδε τὸν λόγον, οὐχ ὡς ἀπείροις στρατηγίας, ἀλλὰ μάλιστα τῇδε θαῤῥήσασιν, ἢ τὸ μὲν ἀμαθὲς τῆς ψυχῆς καὶ παρ' ἄλλῳ κατορθούμενον ἠγνόησεν, τὸ δὲ ἐν ἐπιστήμῃ τῷ καλῶς ἔχοντι προσεμαρτύρησεν.* Lego ἧ cum codicibus duobus pro ὡς, vertoque *nam*: *τὸ ἀμαθὲς* et *τὸ ἐν ἐπιστήμῃ* ſtylo Thucydideo dicta ſunt pro *οἱ ἀμαθεῖς* et *οἱ ἐπιστήμονες.* Jam clarus loci ſenſus, e quo Schwebelius expedire ſe non poterat. Heſychius: *Κυκᾷ, ταράσσει. ἢ τὰ κάθυγρα ἄλφιτα.* D. Heinſius legit *ταράσσει, ὡς τὰ κ.* ſed facilius corrigo ἧ.

P. 17. *παρὰ τοῦ Κρείττονος*] *Ὁ Κρείττων*, *Deus*: de quo ſenſu vide Bourdelotium ad Heliod. I. p. 14; Lakemacherum Obſſ. Phil. t. I. p. 103; Carpzovium Specim. p. 14; Boſium ad Luciani locum quem ſupra p. 138. allegavi, et Morellium Virum praeſtantiſſimum ad Ariſtid. p. 70. Philoſtratus

V.

νελούοντο, quod fecit Galeus; sed non bono consilio. Infra tamen ἐῴκει λουομένῳ.

P. 15. εὐσεβὲς μὲν] Μὲν abest a Plantiniana et Veneto codice.

P. 15. ἕνεκα πεπράξεται] AB. ἕνεκε. B. πιπράξεται.

P. 15. χαριεστέρας] Pro χαριεστέρων. Sic scripsit Galeus, conjecitque Huetius, faventibus codicibus.

P. 15. οὐκ ἔστι γε — ἀλλ' αὕτη] B δὲ pro γέ. AB et Galeus ἀλλ' αὕτη. Editi ἀλλὰ αὕτη.

P. 15. ἜΡΩΣ — ἈΝΤΈΡΩΣ] Vide quae de his numinibus adnotavit Jacobsius ad Anth. t. 12. p. 25. Themistius Or. 24, p. 304 D. jucundam narrat de Erotis et Anterotis origine fabellam.

P. 15. ἐτύγχανε δὲ καὶ — κατὰ τὴν ὑπέρκλυσιν] Inserui καὶ ex CD. Ὑπέρκλυσιν pro ὑπέρκλησιν scripsi ex AB, et Junii conjectura, jam a Galeo recepta. Schneiderus in lexico, voce ὑπέρκλησις, credit interpretem Eunapii ὑπέρχυσιν in animo habuisse: Junii notulas inspicere neglexerat vir doctissimus. Salmasius ad Hist. Aug. p. 406 B. legit περίκλυσιν.

P. 15. τὰ μετάφρενα καὶ τὰ στέρνα] Editi τὰ μετάφρενα στέρνα. Bernardus ad Pall. p. 86. conjecit τὰ μετάφρενα τέρενα. Facilius locum sanavit Huetius inserens καὶ ante στέρνα. ABCD καὶ τὰ στέρνα, quod et Galeus scripsit.

P.

P. 15. εἶπε" κρήνην] Editi ὑποκρήνην. Huetius propoſuit ὑπὸ κρήνην, quod non facile explicuiſſet. A ſcripturam dedit optimam, quam recepi. CD εἶπεν.

P. 15. σύννους ἦν] Sic A, Huetius et Galeus. Editi σύνους. Abreſchius hanc vocem illuſtrat Lect. Ariſt. p. 100.

P. 16. αἱ κόμαι μελάντεραί τε καὶ ἡλιῶσαι] Huetius interpretatur: „ nigricantes in morem cutis „ quae a ſole nigrorem contraxit." Τὸ ἡλιῶδες mihi quamdam rufi coloris ſpeciem ſignificare videtur, quae miſta τὸ μελάντατον remittit et temperat. Anacreon 29:

λιπαρὰς κόμας ποίησον,
τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας.

Philoſtratus Junior Icon. 15. p. 887. κόμη τε ἡλιῶσα. Philoſtratus alter Icon. I. prooem. p. 763. ξανθὴν κόμην οἶδε καὶ πυρσὴν καὶ ἡλιῶσαν: ubi Scholiaſtes ineditus: ξανθήν· ὑπόπυρσον. πυρσήν· πυῤῥώδη. ἡλιῶσαν· ὑπόλευκον. Idem ἡλιῶδες Icon. I. 1. explicat per ὑπόλευκον. V. A. VII. 42. p. 321. ἔςι δ' οἶμαι (ἡ κόμη) ἡλιῶσά τε καὶ ὑποφαίνουσα: ubi vide Olearium, qui Noſtri meminit, ut et Faber ad locum Anacreontis.

P. 16. ἐκφύντα] Sic ſcripſi ex A pro ἐμφύντα. B ἐφύντα.

P. 16. λήξεσι] Danda vox Calliſtrato VI. p. 897. ubi

ubi de ſtatua alata: ἐςὼς δὲ ὁρμῆς ἐξουσίαν ἔχειν ἐδείκνυτο, καί σοι (codex 1696 non σοι) τὸν ὀφθαλμὸν ἠπάτα, ὡς καὶ (codex non καί) τῆς εἰς τὸ πρόσω κυριεύων φορᾶς, καὶ παρὰ τοῦ δημιουργοῦ λαβὼν καὶ τὴν ἀέριον πλῆξιν τέμνειν, εἰ βούλοιτο, ταῖς πτέρυξι. Olearius credebat ſe magnae audaciae reum, quod repoſuiſſet τέμνειν pro τέμνει: Sed jam τέμνειν habebat Nicoliniana, cum qua codex conſentit. Pro πλῆξιν Huetius conjecit πληγήν. Felicior Abreſchius ad Aeſch. III. p. 78. propoſuit λῆξιν, et poſt eum ſimili modo correxit Jacobſius Ex. II. p. 40. Heynio Opuſc. 5. p. 210. πτῆσιν venit in mentem. Sed praeſtat λῆξιν, et unice verum puto. Noſter p. 118. de Chryſanthio, qui filii mortem tulit fortiter: τῷ παιδὶ συγχαίρων λήξεως, ἔμεινεν ἄτρεπτος. p. 120. εἰς τὴν πρέπουσαν λῆξιν ἀνεχώρησεν. Heliodorus II. 24. p. 87. ἐγίνετό μοι καὶ γυνὴ νόμῳ τῆς πόλεως, καὶ ἀπεγίνετο θεσμῷ τῆς φύσεως. Ταύτης εἰς τὴν ἑτέραν λῆξιν ἀναλυθείσης . . . Marinus Pr. 28. p. 69. τῆς τοῦ τρίποδος μαντικῆς ἐνεργείας ἐπειράσθη, περί τε τῆς αὑτοῦ (imo αὐτοῦ) λήξεως ςίχους ἐξέλαβεν. Lego ἐξέλακεν: vox hic eximiae proprietatis. Ariſtophanes Pl. 39.

Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν ςεμμάτων;

Fabricius peſſime vertit: „de ejus defectu verſibus quibusdam edoctus." Senſus eſt: „de ſua ſorte verſus fatidico ore fudit." Vocem λῆξις illuſtrat Jacobſius loco laudato.

P. 16.

P. 16. ἀῤῥήτου] Sic A. Editi ἀῤῥήκτου, quod nec ipsum malum est.

P. 16. συνεκάμφθησαν] Johannes Chrys. de Educ. p. 13. ed. Combef. οὐκ ἐσμὲν οὕτω λίθινοι ὡς μὴ κατακαμφθῆναι. Nicetas Chon. p. 25 D. καί περ δὴ συμφοραῖς τηλίκαις καὶ παίδων ἀφιλοσοφήτοις ἀποβολαῖς ὁ βασιλεὺς κατακαμφθεὶς τὴν ψυχήν. Potest conferri Persius I. 91.

„ Plorabit qui me volet *incurvasse* querela."

Vide ibi Casaubonum p. 130.

P. 16. ἐνέγραψεν] CD ἐνέγραφεν.

P. 16. τοῦτο δὲ εἶπον μετρίως,] Sic interpungendum. Μετρίως referendum ad ὅσα γε ἡμᾶς εἰδέναι quod dictum est μετρίως et modeste.

P. 16. Ἀλύπιος] Jonsius H. P. III. 17. §. 3. Alypii et Jamblichi vitas distinguere voluisse videtur, cui non assentior; etsi, teste Carpzovio Specim. p. 15, illa distinctio inveniatur in codice Barberiniano. Nam post Alypium ad Jamblichum redibit Eunapius; ita ut haec de Alypio narratio sit epifodium, non vero novum caput.

P. 16. ψυχὴ καὶ νοῦς εἶναι] B εἰδέναι. P. 117. ἄνθρωπος ὢν ἐκινδύνευεν ὅλος εἶναι ψυχή. Conferri possunt verba Federici Magni ad Voltarium (t. 86. 225): „ *vous n'avez presque point de corps, vous* „ *n'etes qu'esprit*, et cet esprit triomphe des ma„ladies et des infirmités de la nature qu'il vi„vifie."

P. 16. τὸ φθειρόμενον οὐκ ἐπέδωκεν εἰς μέγεθος, ἀλ-

δαπανηθὲν] Editi ἔδωκεν. ABCD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. ἐπέδωκεν, quod et Vulcanius conjecerat, et recepi. Supra p. 7. ἀνά τε ἔδραμε τοσοῦτον καὶ ἐπέδωκεν. p. 11. πολύ γε ἐπέδωκε καὶ εἰς ἄκρον φιλοσοφίας ἤκμασε. AB δαπανηθὲν dederunt pro edito δαπανησθὲν, et jam propofuerat Vulcanius. Haec verba allegans Carpzovius Specim. p. 15. utramque lectionem ἐπέδωκεν — δαπανηθὲν reponere jubebat. Galeus fcripfit ἀπέδωκεν — δαπανησθέν.

P. 17. ὁ μέγας Πλάτων — ψυχαῖς] Junius peffime vertit, nec bene, quod mireris, Huetius. Senfum vidit Carpzovius Spec. p. 15. vertens: „ ut „ igitur magnus Plato divina corpora dicit contine„ ri animis; *pro eo, quod alias animae funt in* „ *corporibus*." Τὸ ἀνάπαλιν ἔχειν, *contrario modo fe habere quam vulgo fieri folet*, fignificare videtur. Galeus fcripfit, τὰ θεῖα σώματα ἀνάπαλιν ἔχειν ἢ τὰ ἐγκείμενα ταῖς ψυχαῖς, Junii latina infelici conatu graeca faciens. Platonis locum, qui, monente Arcerio, in Phaedone eft quaerendus, refpexit Plotinus Enn. IV. 3. c. 22. Πλάτων καλῶς τὴν ψυχὴν ἐνθεὶς ἐν τῷ σώματι ἐπὶ παντὸς, ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ φησὶ τὸ μέν τι εἶναι τῆς ψυχῆς ἐν ᾧ τὸ σῶμα. Lege pro ἐνθεὶς e codice 1968. οὐθεὶς, vel infere οὐ poft καλῶς e codice 1816.

P. 17. ἢ παρὰ] Editi ἢ, quod e conjectura mutavi. Infra p. 109. ἢ φησὶν ὁ Πλάτων; et fic p.

117.

117. e correctione. De ἢ pro ὡς nonnulla dabit Valckenaerius ad Hipp. p. 193 C. Eunapius Leg. p. 18 C. de Scythis a Valente captis: *διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε Φρουρᾷ, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρός τε μῆκος ἀχρεῖον ἐλαυνόμενα, καὶ βαρύτερα τοῖς ποσὶ, κατά τε τὸ μέσον διεσφιγμένα, ἧπέρ φησιν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα, δεχόμενα δοῦναι αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας. οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες.* — Lege cum H. Valesio in notis manuscriptis: *ἔντομα. Δεχόμενοι δ' οὖν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλ.* Onosander praef. p. 3. *ἀνέθηκα δὲ πρώτοις σφίσι τόνδε τὸν λόγον, οὐχ ὡς ἀπείροις στρατηγίας, ἀλλὰ μάλιστα τῇδε θαῤῥήσασιν, ἢ τὸ μὲν ἀμαθὲς τῆς ψυχῆς καὶ παρ' ἄλλῳ κατορθούμενον ἠγνόησεν, τὸ δὲ ἐν ἐπισήμῳ τῷ καλῶς ἔχοντι προσεμαρτύρησεν.* Lego ἢ cum codicibus duobus pro ὡς, vertoque *nam*: *τὸ ἀμαθὲς* et *τὸ ἐν ἐπισήμῳ* stylo Thucydideo dicta sunt pro *οἱ ἀμαθεῖς* et *οἱ ἐπισήμονες*. Jam clarus loci sensus, e quo Schwebelius expedire se non poterat. Hesychius: *Κυκᾷ, ταράσσει. ἢ τὰ κάθυγρα ἄλφιτα.* D. Heinsius legit *ταράσσει, ὡς τὰ κ.* sed facilius corrigo ἢ.

P. 17. *παρὰ τοῦ Κρείττονος*] *Ὁ Κρείττων*, *Deus*: de quo sensu vide Bourdelotium ad Heliod. I. p. 14; Lakemacherum Obss. Phil. t. I. p. 103; Carpzovium Specim. p. 14; Bosium ad Luciani locum quem supra p. 138. allegavi, et Morellium Virum praestantissimum ad Aristid. p. 70. Philostratus

V.

V. A. I. 7. p. 9. ὥρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν, ὑπό τινος Κρείττονος. VI. 4. p. 233. οἱ τὸ Κρεῖττον ὀρθοὶ θεραπεύοντες. Julianus Or. I. p. 7 B. μετὰ τὴν κρείττονα φύσιν. Confer Toupium Em. t. I. p. 30. et Bastium ep. Crit. p. 105.

P. 17. προέφερεν οὐδὲ εἷς] Editi οὐδείς. B οὐδ' εἷς. A οὐδὲ εἷς, quod recepi: nam sic noster scribere amat. Alberti Obss. Philol. p. 205. de vi emphatica τοῦ οὐδὲ εἷς agens varios Eunapii et aliorum locos collegit.

P. 17. ὡς ἐκ πηγῆς ὑπερβλυζούσης, οὐ μενούσης καθ' ἑαυτὴν ἐμφορησόμενοι] Editi ἐμφορ. καὶ πιούμενοι. Vltima delevi cum CD: et ridicule quidem post ἐμφορησόμενοι verbum addebatur tenuissimi sensus et prorsus elanguis. A πιόμενοι. B ποιούμενοι: nam et in hac voce, etsi merito exulante, notare volo, diligentiae saltem caussa, calami varietatem. Philostratus debet conferri Icon. I. 9. p. 775. πηγαὶ δὲ ἀποβλύζουσι τῶν ὀρῶν. V. S. Prooem. p. 481. σχεδίων δὲ πηγὰς λόγων οἱ μὲν ἐκ Περικλέους πρώτου ῥυῆναί φασιν. Noster p. 19. πολλὰς ῥίζας τε καὶ πηγὰς φιλοσοφίας ἀφείς. Damascius Photii p. 1069. ὁ δὲ Πρόκλος ὁρῶν αὐτοῦ [τοῦ Ἰσιδώρου] τὴν προθυμίαν ἄτρυτον οὖσαν καὶ τὴν φιλομάθειαν ἀκόρεστον, πηγὰς λόγων εἰς τὴν ἐκείνου ψυχὴν ἀφιεὶς ἱερῶν τε καὶ φιλοσόφων, γαννύμενος αὐτῷ διετέλει πλατεῖαν ὑπέχοντι καὶ ἀριήκοον τὴν τῆς διανοίας ὑποδοχήν.

P. 17. κάτω δὲ τὸ κλέος ἀμφοῖν αὐξόμενον ἄνω] Mallem κάτω: tunc τὸ κλέος αὐξόμενον positum foret absolute. Noster videtur respexisse haec verba Philostrati Icon. I. 9. p. 775. ὡς ἐν τοῖς ὄρεσι ῥᾷον αὐξάνεσθαι τοῦ ἄνω. Toupius ad Schol. Theocr. p. 216. legit τὸ ἄνω, seque probavit Valckenaerio sic locum citanti Adon. p. 238 C. Jacobsius vero Exerc. II. p. 77. ingeniose tentat αὐξανόμεναι τῷ ἀνέμῳ, ob hoc laudatus Heynio viro eximio Opusc. t. 5. p. 193. Codex 1696. αὐξόμενοι τοῦ ἄνω. Equidem, cum Toupianae lectioni faveat Eunapius, hanc unice amplector.

P. 17. συνέτυχον] Stephaniana περιέτυχον, quo auctore nescio.

P. 17. ἡ συνήντησαν ὥσπερ ἀστέρες] Non multum abludunt haec Aristaeneti I. 10. extr. ἄμφω δὲ λαμπροῖς ὄμμασιν, οἷον ἀστέρες ἀνταυγοῦντες ἀλλήλοις, φαιδρότερον τῆς ἀλλήλων ἀπέλαυον ἀγλαΐας.

P. 17. τοῦ δὲ θεάτρου γενόμενος] Huetius frustra conjiciebat μέσος γενόμενος. Sensum esse credo: „se ad theatralem ostentationem componens." Synesius Dion. p. 40 A. κἂν γὰρ οὐ προσποιῆται, πάνυ τοῦ θεάτρου γίνεται καὶ χάριτος. Vertit Petavius: „tametsi id dissimulat, omnino ad theatrum „est et leporem apposita." Wyttenbachius ep. p. 52. Eunapii verba confert cum Aristaeneti Platonicis θεάτρου μεστὴ γεγονυῖα. Vide Abreschii Lectiones p. 117. — Obiter notemus in loco Syne-

nesii, codices 1038. 1039. habere κἂν γὰρ ἀκοπροσποίητοι: inter quas lectiones facile possis ambigere. Vide Budaeum Comm. L. Gr. p. 296. 265.

P. 17. ὁ πλούσιος ἢ ἄδικος] Arcerius notat hujus dicti meminisse Theologos et in primis Hieronymum.

P. 17. τὴν πληγὴν τοῦ λόγου] Prologus Orationis XIII. Himerii: μετ' εἰρωνείας προβάλλεται ὁμοῦ καὶ πληγῆς. Wernsdorfius ibi Nostri verba admovens, vertit πληγὴν λόγου, jurgia verborum, non bene: nihil enim jurgii in Alypii verbis: melius Junius, „quaestionis aculeum perosus." Cf. Ernest. Lex. Techn. Gr. p. 96.

P. 17. θαυμασιώτατε] BCD et Venetus θαυμασιώτερε. De Comparativi et Superlativi permutatione nonnulla notavi ad Philostr. p. 492. Theophylactus Sim. ep. 67. ἀβαρές τι γὰρ χρῆμα ὁ ἔρως εἶναι δοκεῖ, καὶ παντὸς ἄχθους ἐστὶ δυσφορώτερον. Codex 2991 A. δυσφορώτατον. Vide notas ad Gregorium Cor. D. Attic. §. LI.

P. 18. τὴν ὀξύτητα θαυμάσας] P. 19. τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομήν: vid. not. p. 198. Anonymus de vita Pythag. p. 64. τρία μέρη εὐμαθίας· ἀγχίνοια, μνήμη, ὀξύτης. Μνήμη μὲν οὖν ἐστὶ, τήρησις ὧν ἔμαθέ τις, ὀξύτης δὲ ἡ ταχύτης τῆς διανοίας, ἀγχίνοια δὲ τὸ, ἐξ ὧν ἔμαθέ τις, ἃ μὴ ἔμαθε θηρεύειν. Tria haec Plato junxit Theaet. §. 5. p. 144 A. ἀλλ' οἵτε ὀξεῖς ὥσπερ οὗτος καὶ ἀγχίνοι καὶ μνήμονες: ubi vid. Heindorfius.

P. 18. ἀπελθόντος] P. 22. Σωκράτους ἀπελθόντος βιαίως. Plene Lucianus D. Mort. VI, 1. ἀπελθεῖν τοῦ βίου. Cyn. 18. ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν: ut Pausanias I. 32. 5. ἀπελθόντος ἐξ ἀνθρώπων Ἡρακλέους. Philostratus H. p. 124. ἀπιὼν τῆς ἀνθρωπείας φύσεως: ubi Scholiastes: ἀποθνήσκων. Hoc euphemismo alibi, p. 20. 43. Noster utitur. Confer notata ad Philostrati locum, et Schaeferum Ell. p. 852.

P. 18. ὑπὸ τῆς συνθήκης ἐμελαίνετο] Ad Philostratum p. 453. absurde secutus sum Junium absurde vertentem *de industria*. Συνθήκη est *compositio*, *dictionis structura*, *stylus*, ut p. 12. κατὰ τὴν συνθήκην καὶ δύναμιν τοῦ λόγου. p. 95. κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν. Philostratus V. S. I. 17. 3. οὐκ ἀκριβῆ μόνον τὰ ὀνόματα, ἀλλὰ καὶ ἡ ξυνθήκη λαμπρά. Sozomenus H. p. 394 B. φράσιν καὶ συνθήκην. Photius Bibl. 76. de Nicephoro: καλλιλεξία τε καὶ συνθήκη λόγου, οὔτε λελυμένη, οὔτε αὖ πάλιν πεπιεσμένη, περιέργως κεχρημένος. Psellus Metaphr. Laud. §. 9. τὸ τῆς συνθήκης ἀκαλλὲς καὶ τὸ ἀνακόλουθον τῆς ἐννοίας. Alia dabunt significationis hujus exempla Uptonus et Schaeferus ad Dionysiaci περὶ συνθέσεως operis titulum. — De ἐμελαίνετο vide Ernestium Lex. Techn. in μελαίνειν, et quae supra dixi p. 176. de λευκότητι compositionis, addito Theophylacto Bulg. ep. 75. διψῶντί μοι μαθεῖν τὰ κατὰ σὲ λευκότερον: et praesertim collatis, quae notavit idem Erne-

nestius voce λευκός, ubi praecipua locorum meorum occupata a viro doctissimo sero deprehendo.

P. 18. νέφος αὐτοῖς ἐπέτρεχε] Editi ἐπέτρεχε, pro quo ἐπέτρεχε ex A reponendum esse jam monui ad Philostr. p. 453. Eamdem lectionem habent CD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 541. Junius quoque verum viderat: et Galeus scripsit ἐπέτρεχε. Athenaeus V. c. 12. τὴν μὲν γὰρ ἐπιτρέχουσαν τῇ λέξει ἀῤῥυθμίαν τί δεῖ καὶ λέγειν; Plutarchus Amat. p. 767. ἰταμοῦ μὲν ἤθους καὶ ἀκολάστου καὶ διεφθαρότας σημεῖα ταῖς εἴδεσι τῶν γυναικῶν ἐπιτρέχει. Artemidorus I. 15. ἀλλοτρίους δὲ παῖδας ὁρᾷν ἀγαθὸν, ὅταν ὦσιν εὔμορφοι καὶ χαρίεντες, καὶ τὸ παιδικὸν αὐτοῖς ἐπιτρέχῃ. Dionys. Hal. ad Pomp. p. 204. Liceat obiter addere, Corayo e conjectura ἐπέτρεχε pro ὑπέτρεχε Heliodoro suo I. 2. p. 4. restituenti, codicem Venetum favere.

P. 18. διδάσκαλον εἶχε τὸν Ἀλυπίου. λόγου μακρόν τινὰ] Forte: διδάσκαλον εἶχε τῶν Ἀλυπ...

P. 18. χαρίσασθαί τι παρ' ἑαυτῶν] Isocrates Panath. §. 8. οὐδὲν μὲν παρ' αὑτῶν λέγοντες. Gregorius Nyss. vit. Gregorii Thaum. p. 297. ἐβόα μὴ παρ' ἑαυτοῦ ταῦτα τὸν διδάσκαλον λέγειν. Hoc sensu τῇ ἀπὸ usus est Porphyrius V. Pl. 2. ἃ μὲν τοι ἡμῖν αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ταῖς ὁμιλίαις πολλάκις διηγεῖτο, ἦν τοιαῦτα. Sophocles per ἐκ formulam extulit. Potest et abesse praepositio. Vide notam meam ad Philostr. Her. p. 352.

P. 18. αἰτίας] B αἰτίαν. Mox pro συνέχες, CD συνέχεσι.

P. 19. τήν τε παρὰ τὰ δεινὰ καρτερίαν] CD sine τε. A περί: optime: potest tamen et παρὰ eo sensu capi, de quo egi ad Philostr. Her. p. 314.

P. 19. τήν τε ἐν τοῖς λόγοις ὀξύτητα καὶ τομὴν κατεσκευάζετο] Wyttenbachius ὀξ. καὶ ῥώμην κατεσκευάζετο. Equidem inventum ῥώμην lubenter servarem. Cratinus enim inter excerpta Grotiana p. 493. διαπειρώμενον τῆς τῶν λόγων ῥώμης. Julianus Or. I. p. 33 A. εἰς αὐτὴν ἡ ῥώμη γέγονε τῶν λόγων; quae ex poeta desumpta credas. Libanius ep. 18. p. 6. Sed non habui caussam idoneam, cur τομὴν mutandum censerem: nec κατεσκευάζετο corrigendum videbatur. Verterim: „quodque dicendi mo„dum acutum et concisum sibi comparaverit." Vide Ernesti Lexic. Techn. in ὀξύτης et σύντομον.

P. 19. ἐκέλευσα γε] A δέ.

P. 19. τῆς φορᾶς εὐτύχησεν] Editi ἐτύχησεν. Sumpsi εὐτύχησεν ex Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 541. Εὐτυχεῖν genitivo jungitur. Philostratus V. S. II. 27. §. 4. p. 618. Ἱππόδρομος μὲν γὰρ δὴ πλεῖστα μὲν ἐξέμαθεν Ἑλλήνων, τῶν γε κατὰ τὴν Καππαδόκην Ἀλεξάνδρου μνήμης εὐτυχησάντων. Codex 1696. μνήμης: sic. Haerebat librarius de genitivo dubius, vel duplicem voluit indicare lectionem. Accusativum habet Noster infra p. 31. ἄνδρας εὐτυχοῦντες τοιούτους. Achilles Tat. I. 9. σὺ

δὲ

δὲ βλέπεις ἀεὶ καὶ ἀκούεις ἀεὶ καὶ συνδειπνεῖς καὶ συμπίνεις· καὶ τούτοις εὐτυχῶν ἐγκαλεῖς. Editio Commeliniana et codex Bodeni, quocum consentit Venetus 409, ταῦτα exhibent, quod malim. Vide Dorvillium ibidem.

P. 19. ἄλλοι μὲν γὰρ ἀλλαχοῦ] P. 20. ἄλλοι μὲν ἀλλαχοῦ διεσπάρησαν. Porphyrius V. P. p. 15. διεσπάρησαν ἄλλος ἀλλαχοῦ.

P. 19. τὸν Μύσιον Πέργαμον] A τὸ Μύσ. B τὸ Μούσ. et ad marginem Μύσιον. Carpzovio Spec. p. 23. τὴν placuit, et citat Nostri ex Oribasii vita p. 103. Πέργαμος. Attamen p. 38. legemus τὸ παλαιὸν Πέργαμον, et p. 108. τὸ Πέργαμον.

P. 19. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων — πλοῦτος δὲ οὐχ ὑπῆν τῷ γένει] Gallice: *bien nés*. P. 47. ἦν μὲν οὖν τῶν εὖ γεγονότων καὶ πλοῦτος ἀδρότερος ὑπῆν αὐτῷ. [De ὑπῆν vide Hemsterhusium ad Luc. t. 1. Bip. p. 268. Lucianus Nigr. 37. οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας συγγενές.] P. 96. ἦν δὲ τῶν εὖ γεγονότων καὶ εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει. Noster apud Suidam in Ἀτάσθαλα: γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι. Heliodorus I. 19. p. 34. γυναικῶν δὲ ὕβρεως ἀπείρατος, τὰς μὲν εὖ γεγονυίας ἢ χρημάτων ἀφεὶς — τὰς δὲ ἐλάττους. . . . Idem VII. 12. p. 277. Synesius Ep. 72. p. 219 B. Plutarchus initio vitae Ciceronis eodem sensu dixit γεγονέναι καλῶς. Zosimus IV. 13. τοῦτον εὖ γεγονότα καὶ τραφέν-

φέντα: verba jungens formula usitata. Homerus Od. Γ. 28.

Οὔ σε θεῶν ἀέκητι γενέσθαι τε τραφέμεν τε.

Dio Cassius XXXVI. II. p. 93. ταύτῃ γὰρ γεγέννησαι καὶ ταύτῃ τέτραψαι. Plutarchus ibid. ἐν κναφείῳ τινὶ καὶ γενέσθαι καὶ τραφῆναι τὸν ἄνδρα λέγουσιν. Plato Crit. 12. ἐγένου τε καὶ ἐξετράφης καὶ ἐπαιδεύθης. Legg. I. p. 631 D. ἐν ταῖς τῶν παίδων γεννήσεσι, καὶ τροφαῖς. Cf. Ernest. ad Callim. p. 23. Nicephorus Gregoras epistola, ut puto, inedita τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ in codice 2991 A. ἐγὼ δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἥδιον ἂν ἐπαινοίην ἢ Πυθαγόραν τὸν Σάμιον. ὁ μὲν γὰρ Ἀθήνησι γεννηθεὶς καὶ τραφεὶς, Ἀθήνησι καὶ ἐπολιτεύσατο, καὶ δημόσιον ἦν Ἀθηναίοις ὄφελος ἡ Σωκράτους γλῶσσα καὶ τὰ Σωκράτους πράγματα· ὁ δὲ τὴν πατρίδα καταλιπὼν ἐς Ἰταλίαν ἀπέπλει ἵν᾽ ἡγεμόνα τῆς Ἰταλικῆς αἱρέσεως αἰῶσι τοῖς ἑξῆς ἑαυτὸν παραθείη. Nonnunquam inverso ordine verba ponuntur. Homerus Od. Δ. 723.

Ἐκ πασέων ὅσσαι μοι ὁμοῦ τράφεν ἠδ᾽ ἐγένοντο.

Schaeferus vir eruditissimus et diligentiae exquisitae τὸ ὕςερον πρότερον Melet. p. 16, apte defendit. Diderotus *Lettre sur les sourds et muets* p. 146. allegat Ciceronis verba: „*mors terrorque* civium „ac sociorum Romanorum:" et ait istas a naturali verborum ordine aberrationes nasci ex quaesita numerorum elegantia; potuisset addere, ex oscitantia negligentiaque scriptorum.

P. 19.

P. 19. ἐπὶ παιδείαν χρηματιστικήν] Editi χρηματιστικήν. B χρηματιστικήν. A ἐς π. χρηματιστικήν: inde locum correxi. Aristot. Pol. I. 2. 2. edit. Schneideri eamdem habet permutationem.

P. 19. ἐκδεχόμενος] CD ἐνδεχόμενος.

P. 19. φιλοσοφία ὠφελεῖ] ABC et Venetus σοφία: et hae voces alibi permutantur. Vide Platonem Phaedon. §. 45. Xenophontem Mem. I. 6. 2. Philostratum V. A. I. 7. p. 9. Synesius Cat. p. 305 A: οὔτε φιλοσοφίαν ἀπόλεμον προελόμενος: ubi codex 1039. σοφίαν. Epist. 105. p. 249 B. οἶσθα δ' ὅτι πολλὰ φιλοσοφία τοῖς θρυλλουμένοις τούτοις ἀντιδιατάττεται δόγμασιν: Codex idem σοφία. Theophylactus Simoc. Q. p. 12. ἆρα μέχρι τούτου τὸ τῆς σοφίας εἴη μοι φροντιστήριον; Codices 993. 3044. φιλοσοφίας. Themistius Or. XX. p. 238. A. καὶ μὴν ὅσοι τοὺς μὲν λόγους αὐτοῖς συνείροιεν καὶ ἀποστοματίζοιεν ἱκανῶς τοὺς ὑπὸ σοφίας παραγγελλομένους, τῶν δὲ ἔργων ἀμελοῖεν ὑπὲρ ὧν οἱ λόγοι: Codex Valesianus habet φιλοσοφίας et παρηγγελμένους, et quod praesertim notandum est αὐτοὺς pro vitioso αὐτοῖς. Nec mirum magis σοφὸς et φιλόσοφος permutari. Lucianus Lap. extr. συνεστιᾶσθαι τοιούτοις φιλοσόφοις: Codex 1041. σοφοῖς. Themistius Or. II. p. 26 A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν φιλοσόφῳ ἢ Ἀλέξανδρος; Codex idem φιλοσοφώτερος: sed vulgata praestat. Ipsa quae praecedunt Themistii verba lacuna deformantur: ὅπου ἂν λάβῃ τὸ ῥεῦμα

τοῦτο αὐτομάτως τε καὶ ἄνευ πόνου ὑπὸ; . . , ἐντεῦθεν ἀναγκαῖον ἐξασκίζεσθαι ἀρετήν: restitue ex eodem Codice ἀπορρεῖν, ἐντεῦθεν ἀ. ἐ. τὴν ἀρετήν. Permutantur apud eumdem scriptorem Or. II. p. 39. A. φιλοσοφία et φιλαδελφία: οὐ γὰρ ἀδικήσας τοὺς ἀδελφοὺς, ἀλλὰ τοὐναντίον τοῦ μὲν συναλγήσας, τοῦ δὲ ὑπεραλγήσας, ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλοσοφίας, μόνος ἐγκρατὴς ἐστι τῶν πατρῴων. Codicis lectio, φιλαδελφίας, recipienda videtur. Non omittam codicem etiam habere, τοῦ δὲ καὶ πάνυ ὑπεραλγ. Vidimus modo σοφὸς et φιλόσοφος inter se confundi; saepe σοφὸς et σοφιστὴς permutata invenies. Confer Schaeferum ad Dionys. p. 406: Schweighaeuserum ad Athen. XII. p. 464. Philostratus V. S. I. 25. 10. p. 542. διαμαρτάνουσι μὲν τοῦ ἀνδρὸς φάσκοντες αὐτὸν τὰς μὲν ἐπιφορὰς ἄριστα σοφῶν μεταχειρίσασθαι, τὰς δὲ ἀπολογίας ἧττον; codex 1696 ex correctione σοφιστῶν, quod maluerim. Synesius Ep. 135. p. 272 C. ταῦτ' ἄρα καὶ ἡ ξυνωρὶς τῶν σοφῶν Πλουταρχείων: codices quatuor σοφιστῶν.

P. 19. προσκυνῶν] Forte προσκυνῶ. Vulgata tamen defendi potest. Aedesius ipso reverentiae suae erga patrem gestu, προσκυνῶν, firmat quod dixit, οὐ μικρά. Huetius, qui pro φιλοσοφία proposuit pessimam conjecturam φιλόσοφος, huc refert προσκυνῶν.

P. 20. ὅλον ἐπιδοὺς ἑαυτὸν ἀνέθηκε φέρων ἐς τὴν] Editi ὅλος. Recepi ὅλον ex AB. C ὅλου. BC φέ-

ρων

φοῦντες τὴν. Wernsdorfius ad Him. p. 239. proponit ἀποδοὺς; sed audiendus non videtur. Eumdem de φέρων hic agentem laudare debebam cum supra p. 158. hanc formulam illustrarem.

P. 20. τὸν παῖδα] CD sine articulo.

P. 20. πεῖρᾳ] Editi πεῖραν. AB πεῖρα. Scripsi πείρᾳ, sensu jubente.

P. 20. ἐξεκρέματο τῶν λόγων] P. 51. ἐξεκρέματό τε τοῦ ἀνδρός. P. 56. ἐξεκρέματο τῆς τοῦ ἀνδρὸς συνουσίας. P. 115 μαντείας ἐξεκρέματο πάσης. Confer Carpzovium specim. p. 16. Albertum obss. Philos. p. 198. et notam meam ad Philostr. Her. p. 561.

P. 20. Αἰδέσιός τε ἐγένετο] Videtur deesse epithetum.

P. 20. ἀποδιδών] BCD ἀποδιδόν. Mox post Αἰδέσιος addidi αὐτὸς ex A. In Veneto lacuna est inter Αἰδέσιος et διά.

P. 20. καταστρέφων] B καταξρέφων: sic.

P. 20. τὰ δὲ] Post τὸ μὲν et exspectabam τὸ δὲ — τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον, ut p. 55. τό τε κρεῖττον τῶν βουλευτηρίων.

P. 20. μυστηριώδη — ἐχεμυθίαν] Venetus: ἐχεθυμίαν, ut Plantinus. P. 72. σιωπῆς κατακεχυμένης μυστηριώδους. Philostratus V. A. I. 15. ὥσπερ ἐν μυστηρίοις ἐσιώπων.

P. 20. ἐπιῤῥεπὴς ἦν καὶ συνεκέκλιτο] P. 22. ἐγκεκλικὼς πρὸς τὴν ἡδονὴν τὸ θέατρον. P. 29. πρὸς τὴν εὔνοιαν αὐτῶν ὁ βασιλεὺς ἐπεκλίνετο. P. 42. ὁ πρὸς

τὴν

τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄγειν ἐπικλίνων βίον. Adde loca p. 55. 78. 93. Lucianus Cont. 21. Diogenes Laert. praef. 20. Achilles Tat. V. 22. πρὸς ἑτέραν ἀποκλίνειν γυναῖκα. Plutarchus t. II. p. 11. D. ἀμφίδοξός εἰμι καὶ διχογνώμων, καὶ τῇδε κἀκεῖσε κλίνων ὡς ἐπὶ πλάστιγγος, πρὸς οὐδέτερον ῥέψαι δύναμαι.

P. 20. τῶν ἀληθεστέρων] Hunc locum recte contra Hanckium explicat Fabricius B. Gr. t. 7. p. 538. de interioribus philosophiae et theurgiae mysteriis.

P. 20. διεπάθη] B διετέθη.

P. 22. καταλιπόντες τὸ ἀνθρώπειον] Vide notam p. 196.

P. 20. πρόφασιν τε καὶ φορὰν] De voce φορὰ confer notam ad Philostr. Her. p. 571.

P. 21. ἀκοῦσαι καὶ ἰδεῖν ἄπιστον] P. 20. ὡς δὲ εἶδέ τε τὸν ἄνδρα καὶ ἤκουσε λέγοντος. Haec verba ἀκούειν et ἰδεῖν vel ὁρᾶν frequenter opponuntur. Themistius Or. VI. p. 75 C. ἀντιδέδωκας ἕτερον σῶμα, καὶ ὁρᾶν πλείω καὶ ἀκούειν καὶ δημιουργεῖν ἅμα ἐν τοῖς μακρὰν διῳκισμένοις, καὶ δικάζειν ἐν ταυτῷ Σύροις καὶ Βρεττανοῖς. Opportune pro δημιουργεῖν codex Parisinus 2988. obtulit δημηγορεῖν, in hoc consentiens cum Valesiano. Achilles Tat. II. 18. ἡμῶν δὲ οἱ μὲν ἔφυγον, οὐδὲν οὔτε ἰδόντες οὔτε ἑωρακότες, οἱ δὲ ἅμα τε εἶδον καὶ ἐβόων. Bodenus credit interpretem, quod verterit *ea re neque visa neque*

quæ audita, in suo codice habuisse ἀκηκοότες pro ἑωρακότες: sed potuit sic vertere e conjectura. Equidem in Veneto codice nihil varietatis reperi. Caeterum non facile interpreti paruerim. Ex inspecto loco patet fugientes non potuisse non *audire tumultum*. Sed quae fuerit causa, potuerunt ignorare: inde malim pro ἰδόντες legere εἰδότες. Sic apud Libanium t. 1. p. 2. Reiskius e codicibus ἰδόντι pro εἰδότι restituit, probante Wyttenbachio Bibl. Cr. III. 2. p. 82. Rutilius Lupus I. 13. „ Simul et *oculis et auribus* scelus illius usurparent:" ubi vide Ruhnkenium.

P. 21. ῥηγνύμενοι τῷ φθόνῳ] Lucianus Tim. 40. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου: ubi Hemsterhusius.

P. 21. Κερκώπων] De fabula confer Erasmum Ad. II. 1. 43. et Lexicum Coislinianae Bibliothecae p. 610.

P. 21. τὴν ἄλογον] Huetius censet λείπειν τι. H. Valesius in notis manuscriptis conjicit καί τινα λόγων. Sed nihil deesse videtur vel mutandum.

P. 21. ὥσπερ οὖν — ἐξευρημένων] AB ὥσπερ οὖν ὁ ἐπί. Editi, μέθη καὶ παραφροσύνη καὶ τὸ . . . . ἀνειμένον . . . . ἐξευρημένον: sententia prorsus hiulca et laborante. Scripsi ex conjectura μέθῃ καὶ παραφροσύνῃ καὶ τῷ . . . ἀνειμένῳ. ABCD dederunt ἐξευρημένων. Receptis his lectionibus sententia procedit, non perspicua multum nec apte constructa,

ta, sed quae tamen possit Eunapiano stylo digna videri.

P. 21. περίπτυστον ἄγαλμα σοφίας] Hunc locum admovebam Philostrati verbis similibus Her. p. 172. ὁ Πρωτεσίλεως ἄγαλμά πολέμου καλεῖ αὐτόν. Non abludit Marinus V. Pr. 15. p. 34. οἱονεὶ προτύπωμα σωφροσύνης αὐτὸς τοῖς ἄλλοις γιγνόμενος. Confer supra p. 155.

P. 22. τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορχήματα] Editi ἀπό. Recepi conjecturam Huetii et Corayi. Salmasius quoque his literis H. Aug. p. 498 B, ubi de ὑπορχήμασιν agit, ἐπὶ scribit. Erunt, quibus ἀπὸ magis placeat. Locutiones ἐπὶ et ἀπὸ σκηνῆς egregie illustrarunt Schaeferus Mel. p. 27. et Bastius Epist. Crit. Append. p. IV. sq.

P. 22. φυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος] Sic AB, rectius quam editiones, quae habebant καταμωκόμενος. Tacite mendum sustulit, haec verba afferens ad Luciani Prom. 6. φυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, Hemsterhusius, cujus et aliorum interpretum vide notas, Eunapium optime illustrantes. Auctor Philopatridis p. 12. οὐκ ἐπεὶ ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. Aristophanis locus est Nub. 144. — Apud Achillem Tatium II. 20. Bodenus edidit καταμωκᾷς μου καὶ τοὔνομα, rejecto Commelini καταμωμᾷς, quod nusquam hoc verbum offendere meminerat. Debebat saltem scribere καταμωκᾷ. Venetus codex habet καταμωμᾷ, quod est omni-

omnino recipiendum. Bodenus haec amat activa barbara. Capite sequenti, cum Salmasius bene edidisset, τί με μάτην αἰτιᾷ; reposuit αἰτιᾷς, e libris, ut ait, et editione prima. Certe Venetus habet αἰτιᾷ.

P. 22. γραφὴν εἰς ἐκείνην ἐτόλμησαν] Pro ἐκείνην recepi Junii conjecturam ἐκεῖνον. Modo dixit: οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφήν. — Brunckius ad Nubes, Aristophanem absolvere tentat, quod XXIII. anni intercesserint inter Nubium primam commissionem et Socratis condemnationem; et ante eum iisdem ad refellendum Eunapium rationibus usus fuerat Carpentarius vitae Socratis prooemio extremo.

P. 22. οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν] Hoc non satis ex vero dictum esse ait Wesselingius ad Diod. I. p. 673.

P. 22. οὕτω καὶ τότε συνορᾷν ἐξῆν τὸ κατὰ Σωκράτους ἐπιβούλευμα] Fere credo sententiam absolvi et perfici in voce ἐξῆν, verbaque caetera lemma esse olim ad marginem libri adscriptum, nunc in textum ipsum delatum, quod fit saepissime.

P. 22. Κωνσταντινούπολιν τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον] Ammianus Marc. XXII. 8. p. 308. „Constantinopolis vetus Byzantium." Vide Valesium p. 42.

P. 22. σιτοκομπείαν] ABCD σιτοπομπίαν. Confer Dorvillium ad Char. p. 446.

P. 2. τὸν μεθύοντα] Sic Commelinus pro Plantini μετεθύον, nec aliter conjecit Junius. In hoc ad-

adquievi. CD μεταθὀοντα. Mox, σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου.

P. 22. χηρώσας] Editi χειρώσας. Bastius meus Epist. crit. p. 65. ex A jam firmavit Wyttenbachii, Toupii, Wesselingii (quem vide ad Herod. p. 475.) conjecturam certissimam χηρώσας; hancque lectionem inveni in B. Aristoteles Athen. XV. 51. in carmine celebri de Virtute:

σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς
καὶ ὁ 'ταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.

Malim αὐγάς quam αὐγᾶς: nam prius audacius esse videtur et λυρικώτερον.

P. 22. παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων] Junius proponit κραιπάλας, sed Huetius: „γρ. κραιπάλης. Παραβλυζόντων κραιπάλης, quemadmodum apud Homerum οἴνου ἀποβλύζων." Verum in loco Homerico, Il. I. 490. οἴνου cum ἀποβλύζων non jungitur:

πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

Sic distinguunt quas videre licuit editiones: nec tamen Huetiana divisio displiceret; quanquam Athenaeus XV. 2. ἀποβλύζειν posuit sine regimine: καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυστιν ἀποβλύζουσιν. Quidquid id est, Eunapius imitatus est Philostratum Icon. I. 22. κεῖται παραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ.

P. 23.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες] Edebatur: τοῦ π. ἐμβαίνοντος κατὰ τὴν ὄρων φ. σ. ὅτι δῆμος ὑ. λ. παραθέντες. Ad Philostratum Her. p. 400. jam monui A habere συμβαίνοντος et ὡρῶν, Huetiumque conjecisse ὅ, τε. Addam Wyttenbachium quoque proposuisse συμβαίνοντος, et B obtulisse ὡρῶν et ὅτι, quod postremum legitur et in Veneto. Παρεθέντες, quae est optima Toupii conjectura, firmavi olim, firmaveratque ex codice A Bastius, quem vide Epist. Crit. p. 138, collato Schaefero Mel. p. 86. Noster p. 84. οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο. Bernardus in vita Reiskii p. 226. sic locum corrigebat: καὶ τότε δὴ τούτου πολλάκις κ. τ. ὡρῶν φ. συμβάντος (vel συμβαίνοντος), ὅτι δ. ὑ. λ. παραθέντες. Quod est vix necessarium, φύσιν ὡρῶν illustrabo ex Nicephoro Greg. XI. 11. p. 347 C. φύσεις ὡρῶν καὶ στοιχείων καινοτομῶν.

P. 23. κατεῖχεν ἀθυμία] Plantinus et Venetus non habent ἀθυμία. Philostratus Her. p. 54. ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν.

P. 23. εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον] Aristaenetus I. 2. κατέβημεν καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, λαβοῦσαι. Doctus editor Valckenaerianorum opusculorum t. 2. p. 169. putat λαβοῦσαι variam esse posse lectionem, temere in textum intrusam; sed Bastius meus, vir eruditissimus Epist. crit. p. 261. hoc participium optime defendit. In isto lusu

ta, sed quae tamen possit Eunapiano stylo digna videri.

P. 21. περιπατοῦν ἄγαλμα σοφίας] Hunc locum admovebam Philostrati verbis similibus Her. p. 172. ὁ Πρωτεσίλεως ἄγαλμα πολέμου καλεῖ αὐτόν. Non abludit Marinus V. Pr. 15. p. 84. μονονὶ προτύπωμα σωφροσύνης αὐτὸς τοῖς ἄλλοις γιγνόμενος. Confer supra p. 155.

P. 22. τὰ ἐπὶ τῆς σκηνῆς κινήσας ὑπορχήματα] Editi ὑπό. Recepi conjecturam Huetii et Corayi. Salmasius quoque his literis H. Aug. p. 498 B, ubi de ὑπορχήμασιν agit, ἐπὶ scribit. Erunt, quibus ἀπὸ magis placeat. Locutiones ἐπὶ et ἀπὸ σκηνῆς egregie illustrarunt Schaeferus Mel. p. 27. et Bastius Epist. Crit. Append. p. IV. sq.

P. 22. ψυλλῶν πηδήματα καταμωκώμενος] Sic AB, rectius quam editiones, quae habebant καταμωκόμενος. Tacite mendum sustulit, haec verba afferens ad Luciani Prom. 6. ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, Hemsterhusius, cujus et aliorum interpretum vide notas, Eunapium optime illustrantes. Auctor Philopatridis p. 12. οὐκ ἐπεθ' ὧδε μετρεῖν τὰ ψυλλῶν ἴχνη. Aristophanis locus est Nub. 144. — Apud Achillem Tatium II. 20. Bodenus edidit καταμωκῆς μου καὶ τοὔνομα, rejecto Commelini καταμωμῆς, quod nusquam hoc verbum offendere meminerat. Debebat saltem scribere καταμωκᾷ. Venetus codex habet καταμωμᾷ, quod est omni-

omnino recipiendum. Bodenus haec amat activa barbara. Capite sequenti, cum Salmasius bene edidisset, τί με μάτην αἰτιᾷ; reposuit αἰτιᾶς, e libris, ut ait, et editione prima. Certe Venetus habet αἰτιᾷ.

P. 22. γραφὴν εἰς ἐκεῖνον ἐτόλμησαν] Pro ἐκείνην recepi Junii conjecturam ἐκεῖνον. Modo dixit: οὐκ ἄν τις ἐτόλμησε κατηγορίαν καὶ γραφήν. — Brunckius ad Nubes, Aristophanem absolvere tentat, quod XXIII. anni intercesserint inter Nubium primam commissionem et Socratis condemnationem; et ante eum iisdem ad refellendum Eunapium rationibus usus fuerat Carpentarius vitae Socratis prooemio extremo.

P. 22. οὐδὲν ἔτι λαμπρὸν] Hoc non satis ex vero dictum esse ait Wesselingius ad Diod. I. p. 673.

P. 22. οὕτω καὶ τότε συνορᾷν ἐξῆν τὸ κατὰ Σώπατρον ἐπιβούλευμα] Fere credo sententiam absolvi et perfici in voce ἐξῆν, verbaque caetera lemma esse olim ad marginem libri adscriptum, nunc in textum ipsum delatum, quod fit saepissime.

P. 22. Κωνσταντινούπολιν τὸ ἀρχαῖον Βυζάντιον] Ammianus Marc. XXII. 8. p. 308. „ *Constantinopolis vetus Byzantium.*" Vide Valesium p. 42.

P. 22. σιτοκομπεῖαν] ABCD σιτοπομπείαν. Confer Dorvillium ad Char. p. 446.

P. 2. τὸν μεθύοντα] Sic Commelinus pro Plantini μετεθύον, nec aliter conjecit Junius. In hoc ad-

adquievi. CD μεταθύοντα. Mox, σπάνις ἦν τοῦ μεθύοντος ἐπαίνου.

P. 22. χήρώσας] Editi χειρώσας. Bastius meus Epist. crit. p. 65. ex A jam firmavit Wyttenbachii, Toupii, Wesselingii (quem vide ad Herod. p. 475.) conjecturam certissimam χηρώσας; hancque lectionem inveni in B. Aristoteles Athen. XV. 51. in carmine celebri de Virtute:

σᾶς δ' ἕνεκεν φιλίου μορφᾶς
καὶ ὁ 'ταρνέως ἔντροφος
ἀελίου χήρωσεν αὐγάς.

Malim αὐγὰς quam αὐγᾶς: nam prius audacius esse videtur et λυρικώτερον.

P. 22. παραβλυζόντων κραιπάλης ἀνθρώπων] Junius proponit κραιπάλας, sed Huetius: „γρ. κραι-„πάλης. Παραβλυζόντων κραιπάλης, quemadmo-„dum apud Homerum οἴνου ἀποβλύζων." Verum in loco Homerico, Il. I. 490. οἴνου cum ἀποβλύζων non jungitur:

πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

Sic distinguunt quas videre licuit editiones: nec tamen Huetiana divisio displiceret; quanquam Athenaeus XV. 2. ἀποβλύζειν posuit sine regimine: καθάρσεως ἕνεκα τοῦ στομάχου πίνοντες ἄμυστιν ἀποβλύζουσιν. Quidquid id est, Eunapius imitatus est Philostratum Icon. I. 22. κεῖται παραβλύζων τοῦ οἴνου ἐν τῷ ὕπνῳ.

P. 23.

P. 23. τοῦ πολλάκις συμβαίνοντος κατὰ τὴν ὡρῶν φύσιν συμβάντος, ὅ, τε δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες] Edebatur: τοῦ π. ἐμβαίνοντος κατὰ τὴν ὅρων φ. σ. ὅτι δῆμος ὑ. λ. παραθέντες. Ad Philostratum Her. p. 400. jam monui A habere συμβαίνοντος et ὡρῶν, Huetiumque conjecisse ὅ, τε. Addam Wyttenbachium quoque proposuisse συμβαίνοντος, et B obtulisse ὡρῶν et ὅτι, quod postremum legitur et in Veneto. Παρεθέντες, quae est optima Toupii conjectura, firmavi olim, firmaveratque ex codice A Bastius, quem vide Epist. Crit. p. 138, collato Schaefero Mel. p. 86. Noster p. 84. οἱ δὲ ἀντίτεχνοι διὰ φθόνον παρεθέντες ἔκειντο. Bernardus in vita Reiskii p. 226. sic locum corrigebat: καὶ τότε δὴ τούτου πολλάκις κ. τ. ὡρῶν φ. συμβάντος (vel συμβαίνοντος), ὅτι δ. ὑ. λ. παραθέντες. Quod est vix necessarium. φύσιν ὡρῶν illustrabo ex Nicephoro Greg. XI. 11. p. 347 C. φύσεις ὡρῶν καὶ στοιχείων καινοτομῶν.

P. 23. κατεῖχεν ἀθυμία] Plantinus et Venetus non habent ἀθυμία. Philostratus Her. p. 54. ἀθυμία μὲν οὖν αὐτίκα τὸν ἀθλητὴν ἔσχεν.

P. 23. εὑρηκέναι καιρὸν ἡγούμενοι κάλλιστον] Aristaenetus I. 2. κατέβημεν καιρὸν εὔκαιρον εὑροῦσαι, λαβοῦσαι. Doctus editor Valckenaerianorum opusculorum t. 2. p. 169. putat λαβοῦσαι variam esse posse lectionem, temere in textum intrusam; sed Bastius meus, vir eruditissimus Epist. crit. p. 261. hoc participium optime defendit. In isto lusu

verborum καιρὸν εὔκαιρον, habuit centographus ille quos imitaretur. Herodianus I. 9. §. 6. τότε καιρὸν εὔκαιρον ἔχοντες. V. 8. §. 8. καιρὸν εὔκαιρον καὶ πρόφασιν δικαίαν νομίζοντες. Achilles Tat. VIII. 10. καιρὸν τοῦτον νενόμικεν εὔκαιρον μοιχείας. Sosipater Athenaei IX. 22. §. 23.

ἵνα τῷ λαλεῖν λάβωμεν εὔκαιρον χρόνον:

qui certe pro χρόνον scripsisset καιρὸν, ni fuisset metro coactus. Eusebius V. C. I. 20. καιρὸν εὔθετον ἀναμένοντες.

P. 23. κατακοπῆναι κελεύει] Huetius: „vide „Suidam in Σώπατρος." — Vide infra p. 222.

P. 23. θᾶττον ἢ ἐλέγετο] Locutio proverbialis similis Alciphroneae III. 3. λόγου θᾶττον. Heliodorus VIII. 8. p. 324. ὀξύτερον ἢ ὥςε εἰπεῖν. Euripides Hipp. 1186. θᾶσσον ἢ λέγοι τις: ubi Valckenarius nonnullas adfert ejusdem modi formulas hyperbolicas. Et ipse nonnullas addam, cum ad manus habeam. Herodianus III. 14. §. 7. παντὸς λόγου καὶ ἐλπίδος θᾶττον. Synesius ep. 51. θᾶττον ἢ λόγος. Diodorus t. 2. p. 529. θᾶττον ἤπερ τις ἤλπισε. Noster p. 81. ὁ δὲ θᾶττον ἦλθεν ἐλπίδος. p. 115. οἱ δὲ παρῆσαν θᾶττον ἢ κληθῆναι. Aristaenetus I. 5. θᾶττον νοήματος: cum nota Abreschii. Nonnus Paraphr. 20. 96. ὡς πτερὸν ἠὲ νόημα: cum nota Nansii, collatis Heinrichio ad Hes. sc. 222; Schwebelio ad Onos. p. 14. et Jacobsio ad Anth. t. 6. p. 203. Longus III. p. 84. θᾶττον πτεροῦ. Philostratus V. A. III. 17. p. 109.

109. πολλῷ θᾶττον ἢ οἱ ταχεῖς τῶν ὀρνίθων. Euripides Iph. T. 92.

Θόας ὃς ὠκὺν πόδα τιθεὶς ἴσον πτεροῖς,
Εἰς τοὔνομ' ἦλθε τόδε, ποδωκείας χάριν.

Aristides Rom. Encom. p. 206. πάντα δὲ ἐξ ἐπιτάγματος καὶ νεύματος τελεῖται ῥᾷον ἢ τις ἂν χόρδην ψήλειε. Themistius Or. XIV. p. 181 A. σκιᾶς ἀθροώτερον ἠφανίσθη. Heraclides Alleg. 17. θεὰ παντὸς ὀξυτέρα τάχους. Tryphiodotus 324. ἐπέδραμε θᾶσσον ὀϊστοῦ: vide ad Anth. t. 12. p. 233. Jacobsium, cujus meminisse vir doctiss. poterat ad Heliod. p. 138. Philostratus Her. p. 46. θᾶττον ἢ καταμῦσαι: ubi Euripidem Bacch. 785. apte allegans, oblitus fueram Valckenarii ad Hippol. p. 289. eamdem instituentis comparationem. Lycii ad Brutum epist. 24. καί σοι τάχιον ἐλπίδος νικᾶν συμβαίνοι, καὶ ἡμῖν δὲ ῥᾴδιον ἐπιταγῆς ὑπουργεῖν. Codex 1038. βράδιον habet pro ῥᾴδιον: unde forte legendum μὴ addito, καὶ ἡμῖν δὲ μὴ βράδιον: sed potest ῥᾴδιον teneri; est etiam, ni fallor, acutius et sophistico stylo aptius. De his formulis adi praeterea Martinum V. L. I. 4. et Huetium in Huetianis p. 142., qui Virgilium Aen. I. 321. corrigens, nesciebat sua jam occupasse Rutgersium Venus. Lect. c. 6. p. 264.

P. 23. Ἀβλάβιος ἔπαρχος μὲν τῆς βασιλικῆς αὐλῆς] Zosimus II. 40. ἀνῃρέθη δὲ τότε Ἀβλάβιος ὁ τῆς αὐλῆς ὕπαρχος, τῆς Δίκης ἀξίαν αὐτῷ ποινὴν ἐπιθείσης, ἀνθ' ὧν ἐπεβούλευσε θάνατον Σωπάτρῳ

τῷ φιλοσόφῳ, φθόνῳ τῆς Κωνςαντίνου πρὸς αὐτὸν οἰκειότητος: ubi Reitemeierus. Ammianus Marc. XX. 11. p. 255. „Olympiada *Ablabii* filiam „*praefecti quondam praetorio* ei copulavit con„jugem." Haec loca indicabat Huetius. Zosimus ὕπαρχος, Noster vero hic et ubique ἔπαρχος, quod idem est. Vide Valesium ad Euseb. V. C. IV. 1.

P. 23. ὑπὸ Σωπάτρου δὲ παρευδοκιμούμενος ἀπήγχετο] Ex A recepi δέ. Huetius ἀπήγχετο interpretatur: „Qui a Sopatro splendore superatus „suffocabatur, vel potius, quem Sopatri splen„dor ad suspendium, restim adigebat." Wyttenbachius vertit: „invidia rumpebatur." Junius proposuit ὑπήρχετο, barbare, ni fallor.

P. 23. διάφορον οὐδέν] Sic scripsi ex A pro edito δύσφορον. BCD δίσφορον.

P. 24. τὸ καλούμενον μεθ' ἡμᾶς συντεταμένων] Locus corruptus. Junius conjicit Μενδήσιον pro μεθ' ἡμᾶς, vel Μένουθις. Huetius Μενδήσιον ςόμα τεταμένων. Ex codicibus nihil praesidii. In A literae sunt evanidae, et B habet μεθ' ὑμᾶς, inutili variatione. Exspectemus meliores codices.

P. 24. παρελθών] De hoc verbo vide notam ad Philostr. Her. p. 483.

P. 24. παρελθὼν δὲ ὅμως] Sic saepe Noster ὅμως ponit post inserta verba per parenthesim. p. 64. ὁ δὲ παρῆλθε μὲν (——) παρελθὼν δὲ ὅμως. p. 81. κατελθὼν ὁ Προαιρέσιος (——) κατελθὼν δὲ ὅμως.

Ad-

Adde p. 82. 87. Alibi per δὲ interruptam sententiam redorditur. P. 72. ἐμβοήσαντος (——) ἐμβοήσαντος δέ: alibi per οὖν. P. 59. ἦν μὲν γὰρ ὁ Κλέαρχος . . . . . τῆς οὖν Ἀσίας ἁπάσης κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ὁ Κλέαρχος ἐπεστάτει. De his sententiarum per intercedentia divisarum nexibus plura dabit Abreschius L. A. p. 58.

P. 24. εἰς τὸ πολυτελέστερον ὠθεῖται τῶν καπηλείων] p. 78. πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν ὠσθείς. P. 32. πρός τι χωρίον συνωθοῦνται. AB καπηλείων, quod recepi loco καπηλίων. Mox, ἡ δὲ προεστῶσα τοῦ καπηλείου: Plantinus habebat καπηλίου, quod mutavit Commelinus, et in ABCD est καπηλείου. P. 66. πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται. Synesius Ep. 32. ἐν τηλίᾳ καὶ κύβοις καὶ καπηλείοις καλινδηθείς: ubi loca notanda sunt scholiorum ineditorum, quae describere non gravabor. Τηλίᾳ] κοσκινογύρῳ. (Sed lege κοσκινογύρῳ, ut apud Scholiastem Pluti Dorvillianum 1038.) Τηλία, τράπεζα ἐφ' ἧς ἐκύβευον καὶ τὰς (lege τοὺς) ὄρνις πυκτεύειν οἱ κυβεύοντες παρεσκεύαζον. Ἄλλως: ἐφ' ᾗ ἐκύβευον, καὶ ἀνατρεπομένης τοὺς ὄρνιθας πυκτεύειν παρεσκεύαζον. Confer Suidam in Τηλία, cum Tourpio t. 2. p. 245; Brodaeum ad Aeschinem Tim. p. 78. Reiskianae; lexicon allegatum a Ruhnkenio ad Tim. p. 80. A Bastio meo accepi loca duo inedita Lexici Rhetorici inediti: Κυβευτήριον καὶ Τηλία: τόπος ἐστὶ τὸ κυβευτήριον εἰς ὃν συνερχόμενοι κυβεύουσιν· ἡ Τηλία δὲ σανὶς ἀλφιτοπωλική (l. ἀλ-

φιτοπωλική) πλατεῖα προσηλωμένας ἔχουσα κύκλῳ σανίδας, τοῦ μὴ τὰ ἄλφιτα ἐκπίπτειν, καὶ ἐπ' αὐτῆς οἱ κυβεύοντες παίζουσιν. — Τηλία· ἤτοι ξύλινόν τι ἐφ' οὗ ἔπαιζον οἱ κυβεύοντες, ἢ πλέγμα τι ψιαθῶδες ϛρογγύλον ἐφ' οὗ συνέβαλλον τοὺς ἀλεκτρυόνας. Notandum adjectivo ἀλφιτοπωλικὸς carere lexica. Synesii locus potest firmare Damascii editam lectionem apud Photium Bibl. p. 1068. ἐν πάσῃ κυβείᾳ καλινδουμένην: margo notat variantem ὑηνείᾳ.

P. 24. ξηρός τε εἶναι] Potest conferri Theocritus I. 50.

τὸ παιδίον οὐ πρὶν ἀνήσειν
Φατὶ, πρὶν ἢ ἀκράτιϛον ἐπὶ ξηροῖσι καθίξῃ.

P. 24. ἠρτυμένον] Hic esse videtur vinum aqua mixtum, et quidem calida; nam mox cauponaria Aegyptium hominem relinquit πρὶν τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιβαλεῖν.

P. 24. προθεμένης — καταχεομένης] CD προθέμενος — καταχεόμενος.

P. 24. ἐπὶ ταῖς ᾠδῖσιν — ἀφίκοιο] Editi: ἐπὶ τρεῖς ᾠδῖσιν ἢ φίλη καὶ συγγενής· καὶ γὰρ οὕτως ἔχειν, εἰ μὴ θᾶττον ἀφίκοιεν. Stephaniana ἔχεν. AB ταῖς dederunt, quod jam conjecerat Wyttenbachius. Εἶχεν habui ex AB, ἀφίκοιο ex A, Wyttenbachiusque ita legere jusserat. CD ἀφίκοιτο, quod non est malum, et posset cum ἔχειν stare; sed praetuli lectionem codicis A optimi. Interpositis parentheseos signis, nulla est obscuritas relicta.

P. 24. συντελέσασά γε] CD συνετέλεσά γε. — Mox

Mox pro παρῆν, B περί, et pro κατέλαβε, CD κατέβαλε.

P. 25. βραδυτῆτος] Sic codices. Apud Artemidorum II. 12. p. 155. video ſcriptum βραδύτητας, et V. praef. βραδύτητος. De accentu hujus vocis nonnulla adnotavi ad Philoſtr. Her. p. 335. Confer Corayum ad Iſocr. p. 51.

P. 25. ἐδίψησεν] Artemidorus I. 66. p. 93. τὸ μὲν γὰρ διψᾷν οὐδὲν ἄλλο ἐςὶν ἢ ἐπιθυμεῖν: ubi Reiſkius. Eodem ſenſu verbum uſurpavit Noſter p. 108. Syneſius Ep. 98. πῶς οἴει με διψῶντα ταῖς ἡδίςαις ἐπιςολαῖς ἐντετυχηκέναι. Eumathius X. p. 389. ἡ ψυχή μου διψᾷ σε, καὶ ὡς καλλίῤῥουν πηγὴν ζητεῖ σε τὸ στόμα μου: ubi Gaulminus. M. Antoninus II. §. 3. τὴν δὲ τῶν βιβλίων δίψαν ῥῖψον. Athenaeus X. 43. illuſtria praebebit exempla. Vide plurima apud Philologos ſacros ad haec Matthaei V. 6. μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην: Heraldum ad Mart. I. 31: Abreſchium L. A. p. 244: Jacobſium Anth. T. I. p. 26. Apuleius Met. I. p. 15. „*Sititor* alioquin novitatis": ubi Oudendorpius, quem vide et p. 6. Verbum διψῶ forte eſt dandum Meleagro 18, ubi pro ψυχρὸν ὕδωρ νίψας varie et docte, ſed non vere correcto, propoſuerim ψ. ὕδωρ διψῶ. Judicent elegantiores.

P. 25. ἐπελθὸν] „quod animum ſubibat." CD ἀπελθὸν, male. Confer de hoc uſu verbi ἐπελθεῖν Valckenaerium ad Phoen. 1378. Graeciſſat

O 4 auc-

auctor epigrammatis Latini Anth. VI. 71. „Cum fici *tibi* suavitas *subibit* etc."

P. 25. τὸ τοῦ σώματος] B fine τό.

P. 25. βασιλέα τέτοκε] Similem prorsus historiolam de Nostradamo narrant, quam quaere, si tanti esse putas, apud Boursaltium *Lettr. Nouv.* p. 335. *Edit.* 1721.

P. 25. παίγνιον — Τύχης] Confer adnotata ad Philostratum Her. p. 476. Et Secundus p. 636. hominem vocat Τύχης παίγνιον. Codex 2991 A. non parum ab edita Secundi lectione recedit. Hunc locum de homine sic impressum legere est: Τί ἐστιν ἄνθρωπος; νοῦς σεσαρκωμένος, πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητικὸν σκῆνος, οἰκητήριον ὀλιγοχρόνιον, ἐπίπονος ψυχή, τύχης παίγνιον, Φρόντισμα χρόνου, ὠστεωμένον ὄργανον, κατάσκοπος βίου, Φωτὸς ἀποστάτης, γῆς ἀπαίτημα. Codex vero sic: Τί ἄνθρωπος; πνευματικὸν ἀγγεῖον, αἰσθητηρίων χώρημα, ψυχῆς οἰκητήριον, ὀλοχρόνιον Φάντασμα, ὀστεομένον ὄργανον, κατάσκοπος βίου, ἀπαράμενον ἀγαθὸν, γῆς ἀπαίτημα, ἕως καιρὸν νεκρός. In ὀλοχρόνιον, quod est vitiosum, notanda permutatio vocum ὅλος et ὀλίγος. Mox legerim ὀστούμενον. Bastius proponit ἕως καιροῦ, *post certum tempus*, quasi διὰ χρόνου, διὰ καιροῦ τινός.

P. 25. ὥστε — ὥστε] Prius pendet a τοσοῦτον, posterius ab οὕτω: quod non minimam parit styli asperitatem.

P. 25. αἰτίαν — τῷ τότε βασιλεύοντι] Plantinus, τῷ

τῷ τε βασ. Huetius proponit, τῷ τότε, quod legitur in Commeliniana et Stephaniana. Codices mei τῷ τότε. Wyttenbachius, qui hanc sententiam interpretatus est in Epistola et in notis ad Selecta p. 400. prima vice legit, δήμῳ καὶ τῷ τότε β., altera, δημῷ, τῷ τε βασ., vertitque loco priore: „ Sopatrum interfecit Socraticae similem causam „ ei inferens, at Constantino tanto plus adferen- „ tem ignominiae, quantum rex ab indomita ple- „ be differt:" posteriore autem: „ Ablabius in- „ terfecit Sopatrum criminis condemnatum: cujus „ criminis accusatio multo majorem habet stupo- „ ris significationem, quam Atheniensium adver- „ sus Socratem crudelitas: ac tanto quidem ma- „ jorem, quanto regem temerariae plebi praestare „ decet." Equidem a viro longe doctissimo dissentire audeo, servatoque codicum τότε, sic verba capio: Nempe haud in Sopatrum accusationem fuisse absurdiorem veteri illa in Socratem, quippe quae Socrati fuerit illata per temerariam plebem tunc temporis quasi regnantem. Planius dixisset: ὥσπερ ἀτάκτου δήμου τοῦ τότε βασιλεύοντος. Sed nonnunquam dativus ponitur absolute, ut Latinorum fuit mos. Athenaeus I. 39. Τελέσις δὲ, ἢ Τελέσης, ὁ ὀρχηστοδιδάσκαλος, πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις. Plutarchus Cons. §. 28. ἔχομεν γὰρ τὸ ζῆν, ὥσπερ παρακαταθεμένοις θεοῖς ἐξ ἀνάγκης: ubi Editor praestantissimus dativum esse absolutum ad-

notavit, pro genitivo. In Nostro p. 109. τοῖς πρώτοις θεωμένοις absolute posita sunt. Porphyrius V. Plot. c. 2. τελευτῶντι δὲ αὐτῷ, ἐγὼ μὲν ὁ Πορφύριος ἐτύγχανον ἐν Λιλυβαίῳ διατρίβων.

P. 25. ἐν τοῖς περὶ ἐκείνου] Non magnopere desiderandum est hoc Eunapii opus, si Suidae judicio credimus: Κωνςαντῖνος ὁ μέγας Βασιλεὺς, περὶ οὗ γράφει Εὐνάπιος φληνάφους, καὶ παρῆκα αὐτοὺς αἰδοῖ τοῦ ἀνδρός. Historiam suam non semel in hoc superstite libro memorat Eunapius: loca collegit Jonsius H. P. III. 17. §. 4. ubi quoque plura huc pertinentia legere est.

P. 25. διαδεξάμενος δὲ] Addidi δὲ ex conjectura. Particulam loci ratio postulare videbatur.

P. 25. ἀκριβέςερον] B ἀκριβέςατον. Confer p. 195. de hac permutatione. Infra p. 112. in eadem periodo scripsit τὰ κάλλιςα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν jungens comparativum simul et superlativum.

P. 25. εἰς τὴν ἑῴαν] Editi εἰς τὴν νεβίαν. Junii conjectura Νεσίβιν, placuit Spanhemio ad Jul. p. 161. Sed Codices ἑώαν dederunt, excepto Veneto, in quo ἔβιαν. Eusebius V. C. I. 48. περὶ τῶν κατὰ τὴν ἑώαν τρυχομένων ἐθνῶν. Philostratus V. S. II. 11. p. 591. Ἀκύλας ὁ ἐκ τῆς ἑῴου Γαλατίας. Olearius pravo fretus Hesychii loco textum sincerum esse putat; siletque Toupius Em. 4. 222. Sed Valesius Em. 3. 10. optime conjecit ἑῴου, quod inveni in codice 1696.

P. 26. ἑταιρικόν] Vir doctus ad marginem libri

C adscripserat: „ interpres [Iunius] vertit: *aliosque administratores surrogat:* quod non placet. „ Ego potius existimem pro praetoriana aliam praefecturam Ablabio delatam dicere Eunapium. Et „ sane ἑταιρικὸν ad milites refertur; ut apud Polybium libr. 2. p. 42. [c. 17. §. 12.] ubi de „ Galatis: περὶ δὲ τὰς ἑταιρείας μεγίστην σπουδὴν „ ἐποιοῦντο, διὰ τὸ καὶ φοβερώτατον καὶ δυνατώτατον εἶναι παρ' αὐτοῖς τοῦτον, ὃς ἂν πλείστους ἔχειν „ δοκῇ τοὺς θεραπεύοντας καὶ συμπεριφερομένους αὐτῷ: ubi ἑταιρείας expono συστήματα." Equidem in Polybii loco ἑταιρείας exposuerim illas clientelas, de quibus Tacitus G. 12. „ Eliguntur in „ iisdem conciliis et principes, qui jura per pagos „ vicosque reddunt. Centeni singulis ex plebe „ *comites*, consilium simul et auctoritas adsunt. „ 13 . . . . Nec rubor inter *comites* aspici . . . . „ magnaque et *comitum* aemulatio, quibus pri„ mus apud principem locus; et principum, *cui* „ *plurimi et acerrimi comites. Haec dignitas,* „ *hae vires, magno semper electorum juvenum* „ *globo circumdari, in pace decus, in bello prae*„ *sidium. Nec solum in sua gente cuique, sed* „ *apud finitimas quoque civitates id nomen, ea* „ *gloria est, si numero ac virtute comitatus emi*„ *neat.*" Ad rem: Nostri verba potius sic interpretarer: „ alios circa se socios." Pro αὐτὸν, tunc voluerim αὑτόν.

P. 26. τὰ περὶ Βιθυνίαν χωρία πάλαι — ἔχοντα]

Edi-

Editi τὰ π. Βιθυνίᾳ πάλαι: quod correxi ex AB et Veneto. Sed deest insuper aliquid ad loci integritatem. Forte legendum, ἀμφὶ τὰ περὶ B. χωρία.

P. 26. βασιλικάς τε καταφυγὰς] Gallice ad verbum: „ des *retraites* royales." Et Hispani reges villam habent vocatam, *el buen retiro.*

P. 26. διέτριβεν ἐν ἀφθόνοις] Cum Plantinus omisisset ἐν, Junius conjiciebat ἀφθόνως. Sed praepositionem restituit Commeliniana, faventibus codicibus. Demosthenes Ctes. p. 541. Aug. ἐν ἀφθόνοις τραφείς. p. 449. ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς. Julianus Or. I. p. 8 D. ἐξ ὧν ὑπῆρχε τῇ πόλει μὲν ἐν ἀφθόνοις εἶναι. Porphyrius V. Pyth. 10. βιοῦντα δ' ἐν ἀφθόνοις. Callimachus ep. 43.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει.

P. 26. ἀποδιδόναι] B ἀποδοῦναι.

P. 26. καὶ ὅς μάλα] Sic scripsi ex AB pro ὡς Adnotator ad librum C: „ malim ὅς, id est, αὐτός:" ad librum D: „ ὅς praestat, id est, αὐτός." Infra p. 224. similis est permutatio.

P. 26. φοβερὸς — ἔφασαν] CD φοβερὸν — ἔφθασαν. Mox B, αὐτοὶ τὰ μέν.

P. 26. τῇ γνώμῃ διῃρμένος] Haec est Plantini lectio optima, quam deinde male mutavit Commelinus in διῃρημένος, cui favent CD. Et AB recte διῃ-

διῃρημένος. Jamque διῃρημένος legendum monuerat Heynius, teste Bastio Epist. Crit. p. 255. et Append. p. 56. ubi de διαίρειν et διαιρεῖν confusis agit. Exemplis, quae ibi dedit vir doctissimus formulae διαίρειν τὸ σόμα, plurimis duo nunc mihi liceat addere. Theodorus Prodr. Rhod. I. p. 34.

Χείλη πετάνυὺς καὶ διαίρων τὸ σόμα.

Synesius Dion. p. 55 D. διάραντα μόνον, ὥσπερ ἀνδριάντα, τὸ σόμα καὶ τὴν χεῖρα: vide Petavium. Codex 1039. habet διαίροντα. Memini loci Suidae sic concepti: Διάρας· διατείνας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανόν. Legerem: Διάρας· διατείνας. „Διάρας τὸ „ὄμμα εἰς οὐρανόν." Nam διατείνας est scholium ad διάρας, nec in ipso fragmento sedem habere debet. Διαίρειν de oculis dici firmat lexicographus a *Bastio* ibidem adlatus. His lectis, Bastius mihi indicavit Phavorini locum meam Suidae emendationem omnino firmantis: Διάρας τὸ ὄμμα εἰς οὐρανὸν, ἀντὶ τοῦ διατείνας.

P. 26. οἱ δὲ συγχωρηθέντες εἰσελθεῖν — καὶ ἀντὶ τῆς ἀλουργίδος] Editi: οἱ δὲ ἐχωρηθέντες, καὶ ἀντὶ τῆς ἀλ. Lacunam supplevi ex ABCD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 602. Συγχωρηθέντες codicis A praetuli τῷ caeterorum ἐγχωρηθέντες. Venetus ἐσχωρηθέντες. Barberinianus εἰσῆλθον.

P. 26. πορφύρεον θάνατον] Homerus Il. E. 83.

—— τὸν δὲ κατ' ὄσσε

Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος καὶ μοῖρα κραταιή.

Artemidorus I. 77. ἔχει γάρ τινα τὸ πορφυροῦν χρῶμα

μα συμπάθειαν καὶ πρὸς τὸν θάνατον: ubi vide Reiffium.

P. 26. κρεουργηδὸν — κατακόψαντες] P. 63. πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζομένων καὶ κατακοπτομένων, ὥσπερ ἀλεκτορίδων ἐν ἑορτῇ καὶ συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι: Quae gemella sunt. P. 67. οἱ δὲ ὑπὸ τῶν βαρβάρων κατεκόπτοντο. Ibid. κατακοπεὶς δὲ παρὰ τῶν βαρβάρων. Incertus de Captivitate Persica p. 332. ἕτερος δίκην προβάτου ἐν μακέλλῳ εἰς πολλὰ μέλη κατεκόπη: malim μέρη. Suetonius Aug. 15. „ *hostiarum more* mactatos:" ubi vide Casaubonum. — Κρεουργηδὸν Junius vertit *frustatim*. Cum adverbia in δὸν exeuntia *modum et rationem* (confer Belinum ad Oppian. Cyn. III. 208. p. 224.) significent, κρεουργηδὸν proprie verteris: „ ad modum carnium edulium, quae per frusta „ dissecantur.

P. 26. τῆς Προνοίας] His usus est Pricaeus ad sequentia Apuleii verba M. II. p. 140: „ Providentia Deum, quae nihil impunitum nocentibus „ permittit."

P. 27. ἐπί τινα μαντείαν] CD τινῶν.

P. 27. ὁ δὲ ἀνακαλύψας ἔτι τὰ βλέφαρα καὶ περίφοβος ὢν ἔτι] B sine ὁ δέ. Wyttenbachius conjicit, ἀνακαλύψας ἄρτι, quod est ingeniosum, sed non valde necessarium. Leonidas Tar. ep. 41,

Τὰν ἐκφυγοῦσαν ματρὸς ἐκ κόλπων ἔτι:

ubi pariter ἔτι aoristo jungitur. Offendebat procul dubio virum doctissimum adverbii repetitio.

Sed

Sed talia Eunapium non morabantur. Scriptor majoris elegantiae Philostratus H. p. 26. κἂν μειρακίῳ ἔτι· παῖς μὲν γὰρ ὢν ἔτι. — A pro περίφοβος habet περιδεής.

P. 27. τὸν μὲν νοῦν] Recepi conjecturam felicissimam Wyttenbachii: ante legebatur: τῶν μὲν οὖν. Libanius ep. 18. p. 7. τίς οὖν ἦν ὧν ἐπέστελλον ὁ νοῦς; Codex 3002. τίς οὖν ἦν ὁ νοῦς ὧν ἐπήγγελλον; Lucianus Prom. 3. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. Nigr. 8. αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων. Noster p. 72. οὐ γὰρ ἠπίστατό γε αὐτὸ Τουσκιανὸς, τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν. Mox τόν τε νοῦν τῶν λεγομένων καταπεπληγμένου. Plutarchus V. Dem. §. 4. πνεύματος κολοβότης ἐπιταράττουσα τὸν νοῦν τῶν λεγομένων τῷ διασπᾶσθαι τὰς περιόδους. Οὖν et νοῦν permutantur apud Themistium Or. 18. p. 20 B. πάσχω οὖν ὥσπερ οἱ λίχνοι τῶν δαιτυμόνων· ἀπογεύομαι ἀεὶ τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἁρπάζων. Codex Valesianus, πάσχω νοῦν, quod utique praetulerim: idem non habet posterius ἀεὶ, sed si alterutrum delendum est, quod vix puto, prius delerem. In altero sensus est exquisitior ille, de quo verbo monuit Valckenaerius Adon. p. 197 C. 273 A.

P. 27. ὑπερφυὲς καὶ οὐρανόμηκες] P. 38. δῶρον οὐρανόμηκες καὶ τῶν ἀστέρων ἐφικνούμενον. P. 73. πάνυ μεγάλα καὶ οὐρανομήκη. Aristophanes N. 459.

Κλέος οὐρανόμηκες
Ἐν βροτοῖς ἕξεις;

ubi

ubi Scholiastes: οὐραν. μέγιστον. Post Aristophanem, κλέος οὐρανόμηκες dixerunt auctores Epigrammatum Ἀδεσπ. 211. 505.

P. 27. περιέφευγεν — διωλίσθαινε] CD περιέφυγεν. Editi διολίσθαινε, quod correxi ex A.

P. 27. κατάπλεως] B κατάπλεός. — Statim ὡς e conjectura scripsi pro ὅς: vide supra p. 220. Εἶναι quod sequitur non legitur in B.

P. 27. ἐπὶ νήμασι νήματα] „Μοιρᾶων νῆμα oc-„currit etiam in Elegia Phanoclis ap. Clem. Alex. „Vide Ruhnk. Ep. Crit. p. 299. coll. Valcken. Adon. p. 372." WAGNERVS.

P. 27. Ἦν δ' αὖ ποιμαίνῃς] Codices mei et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 602. δ' αὖ dederunt, pro δὴ edito. Praecedenti μὲν bene opponitur δ' αὖ: vide notata ad Philostr. H. p. 445. Illustrationem verbi ποιμαίνειν pete ab Alberto obss. Phil. Nostri loco et aliis utente ad Matthaei II. 6. ἡγούμενος ὅστις ποιμαίνει τὸν λαόν μου. Dio Chrys. Or. 56. p. 290. οὐκ ἂν ἔχοιμί σοι εἰπεῖν, εἰ ποιμένας μόνον ὀνομάζει σύμπαντας τοὺς τῶν ζώων νομέας, οὐ μόνοι γε τῶν ἀλόγων, ὦ ἄριστε, ἀλλὰ καὶ ἀνθρώπων. Lege e codice 2958. εἰ ποιμένας ἄμεινον ὀνομάζειν. Vestigia bonae lectionis insunt editioni Venetae, in qua ἃ μόνον.

P. 27. Ἔμμεναι — ὁ δὲ ἑπόμενος] Editi Ἐμμέναι ἀθανάτοισιν: ὁ δὲ ἑπόμενος. Lacunam explevi ex ABCD et Barberiniano.

P. 27. Λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν] Callimachus H. P. 104. Μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα.

P. 27. ὥσπερ ἕπεσθαι] Wyttenbachius proponit οἷπερ, citra necessitatem. — Mox ex AB et Barberiniano recepi συνηπείγετο pro edito συνεπάγετο. CD συνεπείγετο.

P. 28. λόγων δεομ. ἢ παιδείας] Addidi ἢ ex Codicibus. BCD vitiose λέγων. Statim B προκαταπεχυμένη.

P. 28. ἀνιχνεύοντες αὐτ. περιεστήκεσαν, ὥσπ. κύνες ὠρυόμενοι πέρὶ τὰ πρόθυρα] De metaphora vide supra p. 144. Lucianus D. Mort. X. 13. ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοί. — Ὠρύεσθαι proprium est canibus. Zenodotus apud Valcken. ad Ammon. anim. p. 229: ὠρυγὴ κυρίως ἡ τῶν κυνῶν φωνὴ, καὶ ὠρύεσθαι. Dicitur et de Lupis, teste eodem. Adde Casauboniana p. 57. — Plantinus περιήστήκεσαν. Commelinus περιηστήκησαν. Quod scripsi obtulerunt ABCD. — Mox pro ἐπὶ τὰ ὄρη, A περὶ τ. ὄρη.

P. 28. τῶν ἐκείνῃ] De ἐκείνῃ sine praepositione et nomine, jam egi ad Phil. H. p. 355. 414. Noster p. 58. ἵνα βασιλεύῃ τῶν ἐκείνῃ: et sic p. 42. 79. 89. Idem apud Suidam in Πρόβολος: πρὸς τὰς ἐκείνῃ τῶν Οὔννων ἐμβολάς. Philostratus V. A. I. 25. p. 33. γυνὴ γὰρ λέγεται Μήδεια τῶν ἐκεῖ ποτὲ ἄρχουσα. Photius ἐκείνῃ, quod praetulerim, et sic fuit olim in codice 1696, sed nunc ἐκεῖ legitur post rasuram. V. S. II. 3. p. 567. κἀξηρτημένῳ

πᾶν τὸ Ἑλληνικόν. Codex Olearianus πᾶν τὸ ἐκείνῃ Ἕλλην: quod habet codex 1696, ſed ex additione emendatoris. Jacobſius ad Athen. p. 303. mallet ἐκεῖ. Philoſtratus ibid. 16. p. 596 ἐς τὴν Ῥώμην καὶ τὸν ἐκείνῃ θρόνον. Sic codex 1696 e correctione; ante fuit ἐκεῖθεν. Diogenes Laert. Thal. 43 πλεύσαντες δὲ ἐς Αἴγυπτον, ὁμιλήσαντες τοῖς ἐκείνῃ. Adde Schaeferum ad Ellipſ. p. 520.

P. 28. ἀφεστήκεσαν] Sic codices pro ἐφεστήκεσαν, Wyttenbachii conjecturam firmantes.

P. 28. προτεινούσης αὐτῷ] Ante αὐτῶν. Junius et A. αὐτῷ.

P. 28. ἐν τῷ παλαιῷ Περγάμῳ] P. 38. περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε. Barberin. et Ambroſ. Carpzovii Spec. p. 23. ἐν τῷ καλῷ Π.

P. 28. Πρόσχωροι] Lexicum Cyrilli: πρόσχωρος: *adjacens.*

P. 28. ἡ δόξα τῶν ἄστρων ἔψαυεν] AB ἔψαυεν quod praetuli vulgato ἔψαυε, in fine ſententiae. Locutio ipſa eſt inter notiſſimas. Poteſt conferri Ariſtaenetus I. 11. καὶ τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, ἐδόκει τῇ κεφαλῇ ψαύειν τοῦ οὐρανοῦ. Syneſius Ep. 57. p. 198 B. τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανὸν ἐξαράσσειν ἐπιχειρεῖ. Adde notata Weſtono ad Horatium I. Od. 1. extr. et Gevartium ad Stat. S. I. 2. 212. Propius ad Noſtri verba accedunt haec Fenelonii, qui ſe prorſus ad veteres compoſuerat, *Télém.* II. „Tu re„verras Ithaque, *et ta gloire montera* jusqu'aux „aſtres."

P. 28.

P. 28. παραλιπεῖν τὰ] Plantinus τε. Junius et codices τά.

P. 28. ὀφθῆναι καὶ εἶναι] Hanc antithesim illustravi ad Her. p. 555. Dio Cass. XXXVIII. 12. p. 158. πρὸ τοῦ χρηστὸς εἶναι, δοκεῖν θηρώμενος. Satis ingeniose Noster de Rufino apud Suidam in Εὐτρόπιος: ὁ μὲν γὰρ Ῥουφῖνος ἀνήρ τε ὢν ἢ δοκῶν. Damascius Photii p. 1031. extr. οὐ δοκεῖν δὲ δίκαιος ἀλλ' εἶναι ἤθελε, βαθεῖαν τῷ ὄντι καὶ αὐτὸς αὔλακα διὰ φρενῶν καρπούμενος. Confer Martinum V. L. II. 4. Toupius quoque potest videri ad Long. §. 39. 4: ubi fateor me Weiskii argumentis non multum moveri et lectionem Toupianam τῷ δοκεῖν malle, cui etiam favet Eliensis margo.

P. 28. οὐκ ἔξω γοητείας] Confer notam ad Phil. Her. p. 524.

P. 28. ἐπήνθει] P. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. Longinus §. 30. κάλλος, βάρος, ἰσχὺν, κράτος — τοῖς λόγοις — ἐπανθεῖν. Plato Leg. IV. p. 827 F. ὅπερ εὐθὺς παισὶ καὶ θηρίοις — ξύμφυτον ἐπανθεῖ. Photius p. 1457. de Isocratis orationibus: ἐπανθεῖ αὐτοῖς οὐ μόνον ἔμφυτον, ἀλλὰ καὶ κομμωτικὸν κάλλος. Ernestus Lex. Techn. Gr. in Σειρὴν, haec allegans verba, scribit ἐπελύνθη, errore vel calami vel oculorum.

P. 29. τοῦ λωτοῦ] Plantinus τοῦ λ. compendio non intellecto. De re vide notam ad Philostr. Her. p. 582: Jacobsium ad Anth. Ep. ἀδεσπ. 335. Ammianus Marc. XIV. 6. „ingenuos advenas pleri-

„ que nobilium (*at Homerici baccarum suavita-* „ *te Lotophagi*) humanitatis multiformibus offi- „ ciis retentabant?"

P. 29. τῶν μουσικῶν οὐκ ἀπεῖχε Σειρήνων] Comparatio apud scriptores, in primis Sophistas, frequentissima: Vide Cresollium Th. Rh. I. 9. p. 64. Nostri non immemorem; Bodenum ad Achill. Tat. III. 10. p. 268. ubi quae dicit de loco Philostrateo confer cum mea ad H. nota p. 351; Pontanum ad Theophyl. Sim. H. p. 221; Jacobsium Anth. t. 12. p. 168. 179. 296; Ernestum Lex. Techn. in Σειρήν. Julianus Or. II. p. 52 D. τίνι δή ποτε τῶν ὑπὸ τῆς Ὁμηρικῆς ὑμνουμένων σειρῆνος εἴξομεν; Forte σ'εἰκάσομεν, pro εἴξομεν?

P. 29. ὥςε ὁ Βασιλεὺς αὐτὸν] Huetius putat excidisse μετεκαλέσατο, ἢ ἄλλο τι. Nihil variant codices. Μετεκαλέσατο potius quam aliud quid periisse crediderim; nam infra, μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασιλέως.

P. 29. περιειργασμένου] Verbum optime illustratum a Toupio Em. t. 2. p. 51.

P. 29. ἐξαπιναίως] Ç ἐξαπευθέως. P. 111. τῶν μὲν ἐξαπιναίως κατεπτηχότων.

P. 29. ἠρημένοι καὶ κατακεκηλημένοι.] Venetus male ἠφημένοι. Alterum verbum correxi ex A, et Wyttenbachii conjectura, pro editorum vitioso κατακεκλημένοι. Heliodorus I. 23. ὑπὸ δὲ τῶν λόγων, ὥσπερ τινὸς σειρῆνος, κεκηλημένος. Longinus §. 30. ἡ τῶν κυρίων καὶ μεγαλοπρεπῶν ὀνομάτων ἐκλογὴ

γὴ θαυμαστῶς ἄγει καὶ κατακηλεῖ τοὺς ἀκούοντας.

P. 29. τινὰ Ἕλληνα ἄνθρωπον] „Non Christianum, veteri relligioni addictum."

P. 29. εἰώθεσαν] Plantinus εἴσεσαν. Junius conjiciebat εἰώθεσαν: Commelinus vitio operarum εἰώθησαν, quod non mutavit Stephanus. Codices εἰώθεσαν.

P. 29. στρατοπεδάρχας] P. 90. προσέθηκε τὸ μέγιστον τῶν ἀξιωμάτων, στρατοπεδάρχην ἐπιτρέψας καλεῖσθαι. Confer de officio *magistri armorum* Valesium ad Ammian. p. 119.

P. 29. μετεκλήθη τε οὖν ἐκ τοῦ βασ.] Plantinus μετεβλήθη. Junii conjecturam μετεκλήθη firmant Codices. De β et κ commutatis vide Bastium Epist. App. p. 24. — B αὐτοῦ pro ἐκ τοῦ.

P. 29. τοσαύτη τις ἐπῆν ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν] P. 47. τοσαύτη τις ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο: ubi vide notam. P. 112. ἥ τε ἐπὶ τούτοις ἀφροδίτη τῶν ῥημάτων κατέθελγε τὸν ἀκροώμενον. P. 12. εἰς ἀφροδίτην αὐτοῦ καὶ χάριν τὰ λεγόμενα βέβαπται. P. 10. πολὺ γὰρ τὸ ἀκύθηρον — ἐπιτρέχει τοῖς λόγοις: ἀκύθηρον, Latinis *invenustum*, pari vocis origine et forma, Horatius A. P. 42.

„Ordinis haec virtus erit, et *venus*, aut ego
„fallor."

Confer Ernestum Lex. Techn. Lat. in *Venus*, Gr. in χάρις.

P. 29. πεμφθῆναι, ἀξιωμάτων τε] Venetus πεμφῆναι, ut Plantiniana. BCD non τε.

P. 29. τινὲς αὐτῷ καὶ ἐθελονταὶ συνεξώρμησαν],

BD αὐτῷ τε καὶ ἐθέλοντι. Forte ἐθελοντί. C ἐθέλοντα. Venetus, συνεξώρμησθεν.

P. 30. μείζονα διάπειραν θέλοντες λαβεῖν] Pro διάπειρα: sic conjecit Junius, adstipulantibus codicibus. Hoc loco uti debuissem supra p. 185. vel p. 161. Eusebius V. C. I. 26. οἱ πεῖραν λαβεῖν ἐθελήσαντες.

P. 30. ὡς δὲ εἰς τὴν τῶν Π. χώραν] Plantinus ὡς δὲν εἰς τὸν Π. quod mutaverunt Junius et Commelinus in ὡς δὲ εἰς τὴν Π. Venetus εἰς τῶν Π. Utrumque articulum recepi. Lucianus Lap. 32. σὺ δὲ τὴν Σωκράτου γυναῖκα τοῦ μαθητοῦ ἐμοίχευες. Codex 1041. σὺ δὲ τοῦ Σ. Legerem σὺ δὲ τὴν τοῦ Σ. Theophylactus Sim. ep. 2. οὐ γὰρ ταῖς σιμβλων αὐτὸν ἀπαρχαῖς ἐτιμήσαμεν. Codices 2991 A. 3047. οὐ γὰρ τῶν σ. Unde reponerem: οὐ γὰρ ταῖς τῶν σ. Idem ep. 61. ἐπειδή σοι πολλὰ καὶ θαυμαστὰ παραινέσαντες τὸν Πηνελόπης ἐδόξαμεν ὑφαίνειν ἱστόν. Lego e codice 2991 A. τὸν τῆς Π. Philostratus V. S. I. 11. p. 495. Νεοπτολέμῳ τοῦ Ἀχιλλέως. Codex 1696. Ν. τῷ Ἀχ. Legerem: Ν. τῷ τοῦ Α. Confer notam meam ad Her. p. 343. Sed priore tantum parte utaris, si tamen tanti est: nam in altera prorsus erravi credens Regem Persarum, κατ' ἐξοχὴν Graecis semper vocari ὁ βασιλεύς, cum et sine articulo scribatur. Vide censorem meum eruditissimum et humanissimum Schaeferum ad Ellips. p. 448.

P. 30. ἀφίκοντο] B ἀφικόμενος.

P. 30. καὶ ἄγριός τις Σαπώρης — ἀληθῶς] Haec verba omittunt CD. Venetus Ἀπώρης, ut Plantinus. — Infra B ἐθαύμασεν.

P. 30. ἡμέρως καὶ ἀλύπως διαλεγομένου — ἐπιτρεχουσῶν κοσμίως καὶ εὐκόλως ἀποδείξεων] Διαλεγομένου omissum a Plantino restituit Commelinus et habent Codices, quos vidi. — P. 37. ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, εὐκόλως καὶ ἀλύπως εἰς τὸ σαφὲς ἐπιτρέχουσα. Insunt vestigia styli Philostratei V. A. I. 21. p. 26. ὑπολαμβάνοντα τὴν φωνὴν ἀλύπως τε καὶ εὐκόλως. V. S. I. 25. §. 7. p. 537. ἐνδεικνύμενον πολὺ τὸ ἀλύπως φράζειν. II. 28. 6. p. 620. τὰ δὲ τῆς εὐροίας, οἷα τοῖς ἀλύπως ἀναγιγνώσκουσι, τὰ σφόδρα αὐτοῖς καθωμιλημένα. Plato Soph. 2. τῷ μὲν ἀλύπως τε καὶ εὐηνίως προσδιαλεγομένῳ. Noster rursus p. 112. τὰ κάλλιστα καὶ γλυκύτερα τῶν μελῶν πρὸς πᾶσαν ἀκοὴν ἡμέρως καὶ πρᾴως καταῤῥεῖ. Plato Hipp. Min. p. 364 C. ἀλλά μοι πειρῶ πρᾴως τε καὶ εὐκόλως ἀποκρίνασθαι. Noster p. 65. τοὺς εὐκόλως περὶ αὐτῶν προϊεμένους φωνήν. p. 95. εὔκολος δὲ ἀνὴρ εἰπεῖν. p. 49. τοσαύτη τις εὐκολία καὶ χάρις ἐπήνθει τοῖς λόγοις. p. 72. τὸ βάθος τῶν λέξεων καὶ τὴν εὐκολίαν. p. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων. Maximus Plan. V. Aesop. p. 10. ἔδοξεν ἰδεῖν τὴν Τύχην ἐπιστᾶσαν αὐτῷ, καὶ λύσιν τῆς γλώττης, καὶ λόγου δρόμον καὶ σοφίαν τὴν τῶν μύθων χαριζομένην. Confer notam ad Gregorium Cor. D. Ion. §. 186: Ernestum Lex. Techn. Gr. in εὐκολία et ῥέειν. Addam verba Phrynichi ex App. Soph.

inedito in Δρομική: Δρομικὴ γλῶσσα, ἡ διατρέχουσα πανταχοῦ καὶ διαγγέλλουσα· ἐπὶ τῶν ῥᾳδίως καὶ πάνταχόσε κατηγορούντων ἢ τοὐναντίον εὐφημούντων. Hic locus, quem mihi τὸ ἐπιτρεχουσῶν in memoriam revocavit, non multum ad nostri illustrationem facit; sed ineditus et novus, ut reor, poterit lectorem grammaticum recreare.

P. 30. θαλαμηπόλων] Venetus θαλαμηχόλων, ut Plantinus. In caeteris recte θαλαμηπόλων.

P. 30. εὖ πεφυκέναι] Additi εὖ ex AB et Veneto. CD ἀνευπεφ. et ἀναπεφ.

P. 30. θοίνην] B θήνην.

P. 30. τήν τε ὀρθὴν — τιάραν] Insigne Persarum regis Tiara recta. Themistius Or. II. p. 36 C. τιάρα οὐ ποιεῖ βασιλέα· Codex Valesianus; τιάρα δὲ βελτίω οὐ ποιεῖ, absque βασιλέα. Sed quae praecedit sententia in editis manca est, quam obiter restituamus: ὁ δὲ τῇ φύσει βασιλεὺς, ὃν οὐχ ἵππος ἐποίησε χρεμετίσας .... φιλοσοφία δὲ μάλιστα δείξασα ὅτι κρείττων ἐστὶ τῶν ὑπηκόων.' Adde e codice Valesiano, αὕτη γάρ ἐστι δι' ἧς μόνης κρείττων γίνεται ἄνθρωπος ἀνθρώπου. Τιάρα κ. τ. λ. Philostratus Ep. 29. ἀθλητῇ μὲν οὖν κότινος πρέπει, βασιλεῖ μεγάλῳ πορθητῇ τιάρα, καὶ στρατιώτῃ λόφος, καλῷ δὲ μειρακίῳ ῥόδα. Wesselingius Obss. II. 9. legit βασ. μεγ. Πάρθων ὀρθὴ τιάρα, vel βασ. μεγ. ὀρθὴ τιάρα. Codices Parisinus 1696. et Vaticanus 140, ut Hemsterhusianus, habent ποθητὴ, et inserunt καὶ ante βασιλεῖ. Equidem credo ποθητὴ non statim

es-

esse mutandum, quoniam non statim intellectum. Codex 1696 mox offert καλῇ δὲ γυναικὶ pro καλῷ δὲ μειρ. Frequenter in harum Epistolarum codicibus manuscriptis γυνὴ et μειράκιον permutantur. Epistola sequens inscribitur γυναικὶ, sed Vaticanus exhibet μειρακίῳ. Titulus editus epistolae 12 praebet γυναικί: in Vaticano legitur τῷ αὐτῷ, nempe μειρακίῳ, ad quem proxima epistola scripta est. Sic epistolae 43. 49. 51. γυναικὶ in editis, μειρακίῳ in Vaticano inscribuntur. Insuper pro ῥόδα, Vaticanus habet ῥόδον, varietate non rara; vide Ernestum ad Callim. H. Dian. 184.

P. 30. λιθοκολλήτους] Plantinus λυθοκολήτους. Correctionem facile vidit Junius, recepit Commelinus, firmantque codices. Aristaenetus I. 1. περίκειται μέν τοι λιθοκόλλητον περιδέῤῥαιον.

P. 30. μεταμφιάσασθαι] Philostratus H. p. 16. μεταμφίασαι: ubi Scholium: μετάλλαξον τὰ ἄμφια.

P. 30. τοσαύτην] AB τοσαύτην dederunt jam propositum ab Huetio, pro τοσαύτης.

P. 30. ἐκώλυσαν οἱ παρατυχόντες τῶν μάγων] Plantiniana et Venetus vitiose ἐκύλυσαν. Editi γάμων: sed AB et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. μάγων, quod conjecerat Wyttenbachius, et ante eum Kuhnius ad Aelian. H. V. I, 24. Huetius vertit οἱ παρατυχόντες, „qui epulo inter„erant."

P. 30. γόητα] Timaeus Lex. Γόητες· οἱ ἀπατεῶ-

τεῶνες. Eadem verba junxit Porphyrius de Antro 35. ποτὲ δὲ γοητεύοντα καὶ ἀπατῶντα. Confer Ruhnkenium et Goensium, addito Gottlebero ad Plat. Menex. p. 18. Synesius Calv. p. 68 B. τάχα δὲ οὐδὲ σοφία τὸ τῶν γοήτων (codex 1038. addit πρᾶγμα), τερατολογία δέ τίς ἐςι, καὶ οὐκ ἐπιςήμη τις, ἀλλὰ δύναμις. Vide Petavium p. 27. Philostratus V. A. V. 12. p. 197. οἱ γόητες (ἡγοῦμαι δ' αὐτοὺς ἐγὼ κακοδαιμονεστάτους ἀνθρώπων), οἱ μὲν ἐς βασάνους εἰδώλων χωροῦντες, οἱ δ' (non οἵδ' ut editur) ἐς θυσίας βαρβάρους) (cod. 1696. Βαρβάρων), οἱ δὲ ἐς τὸ ἐπᾆσαί τι ἢ ἀλεῖψαι, μεταποιεῖν φασὶ τὰ εἱμαρμένα. De voce γόης integram scripsit diss. Sturzius.

P. 31. φάσκοντες] Plantinus τες. Junius proponit λέγοντες. CD φ τες: unde conjiciunt φήσαντες viri docti ad marginem. Commelinus, Venetus et B φάσκοντες.

P. 31. τί δήποτε ἄνδρας εὐτυχοῦντες] AB dederunt δήποτε pro ποτε, et εὐτυχ. pro ἐτυχοῦντες. Dorvillius Char. p. 541. invenit εὐτυχ. in Barberiniano. Vide supra p. 198.

P. 31. ἅπασα μὲν ἡ Ἑλλὰς — ηὔχοντο] P. 41. ἡ νεότης — ἐφοίτων: ubi confer notam. Philostratus H. p. 84. κατὰ πλῆθος εὐδόκιμοι καὶ κατ' ἄνδρα ἦσαν ἡ ξυμμαχία: ubi Scholium: ἦσαν πρὸς τὸ σημαινόμενον. Vide ibi notam p. 450. et Gregorium Cor. D. A. §. 15. et 27. cum notis.

P. 31. τοὺς θεοὺς] Plantinus τὰς θ. D. ut Comme-

melinus τούς. C τὴν, sed ex male intellecto compendio.

P. 31. ὡς δὲ διημάρτανον] Editi: ὡς δὲ ἡμάρτανον, quod mutavi ex codicibus meis et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Infra p. 110. διαμαρτὼν in re simili.

P. 31. νοῦς] Philostratus praeivit. V. A. I. 38. p. 47. τίς οὖν φαίνεταί σοι τῆς πρεσβείας ὁ νοῦς; II. 6. ἐπεὶ δὲ τὸν νοῦν τῆς ἀποδημίας ἤκουσεν. V. S. I. 21. 6. τὸν δὲ νοῦν τῆς πρεσβείας δηλώσω. Vide Wyttenbachium ad Julian. p. 15 C.

P. 31. ἐπὶ τοῖςδε τοῖς] Sic AB. Commelinus τοῖς δέ. Plantinus τοῖς δε. Infra ex AB pro τὴν δὲ ἐπιδημίαν, scripsi τήνδε.

P. 31. τὸ ἔργον οὐκ ἀπήντησεν] P. 32. ὁ καρπὸς ἀπήντησε παρὰ τὴν ἐλπίδα. p. 54. μὴ πάντως εἴκειν τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν. p. 85. ἀπήντα τὸ σόφισμα κατὰ λόγον αὐτοῖς. Scholiastes Arati Phaen. 2. τοῦτο ἐνδεικτικόν ἐςι τῆς Προνοίας, δι' ἣν ἡ ζωή τε ἡμῖν καὶ ἡ εὐζωΐα ἀπαντᾷ. Dio Chryf. Or. 73. p. 324. τῆς Τύχης παρούσης μὲν, χαίρειν καὶ ἥδεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, μὴ παρούσης δὲ, λύπην ἔχειν καὶ ἀπορίαν ἀπαντᾷ, ἐκ τῆς δαίμονος ταύτης. Reiskius non male per *contingit* interpretatur τὸ ἀπαντᾷ, varie nec feliciter a Casaubono tentatum. Editiones quaedam habent πάντα. Obscuritatem omnem tollit Codex 2958. in quo legitur: ἀπορίαν· πάντα γὰρ ἐκ τ.

P. 31. ὀνομαςοὺς ἐπ' ἐκείνοις] Recepi conjec-

jecturam Junii pro ἐκείνους, subaudito σημείοις.

P. 31. τὴν χροίαν καὶ τὸ σχῆμα] Χρῶμα et σχῆμα saepenumero jungi monuerunt Abreschius L. A. p. 124; et Heindorfius ad Phaedr. p. 228. Aristoteles Poet. 3. χρώμασι καὶ σχήμασι πολλὰ μιμοῦνται. Physiogn. 2. ἔκ τε γὰρ τῶν κινήσεων φυσιογνωμονοῦσι, καὶ ἐκ τῶν σχημάτων καὶ ἐκ τῶν χρωμάτων. Themistius Or. IV. p. 51 C. μένει ἔξω περὶ τὰ σχήματα καὶ τὰ χρώματα. Basilius Sel. Or. in Jos. p. 46 D. σιωπῶ τὰς ἔξωθεν, ὡς γυναικὸς, μηχανὰς χρωμάτων, ῥημάτων, σχημάτων.

P. 31. ἔξω θείου χοροῦ] CD ἔξωθεν. Nostri locum e Platonico fonte illustravit Hemsterhusius ad Lucian. t. I. Bip. p. 472. Adde Heindorfium ad Phaedr. p. 251.

P. 31. καί που τι καὶ παρὰ τὸ ἀνθρώπειον] Haec est lectio codicum AB. Editiones depravatissime ferebant, καὶ πουτὶ βίον παρὰ τ. CD καὶ πουτίκιον. Junius conjiciebat quidem καί που τὸ θεῖον, vel βίαιον, sed locum mutilum esse credebat. Lectio, quam recepi, sensui satis apta videtur. Distinctiones, quas feci nitidius interpungendo, locum non minime juvant. Nemo mirabitur in τῶν ἐμῶν καλῶν orationem directam. Post ὡς, ὅτι sic saepe stylum vertunt scriptores. Noster p. 62. extr. exemplum praebebit. Unde putaverim caussam non fuisse idoneam, cur Vir clarissimus De Furia, bibliothecae Laurentianae custos humanissimus, in Aesopo suo t. I. p. 39. pro διεγείρω et παρασκευάζω

ζω, quae sunt loquentium personarum verba, διεγείρει et παρασκευάζει reponeret, idque contra codicis fidem.

P. 31. Οὕτως Εὐστάθιος] Hic incipit Carpzovii specimen. Οὕτως Carpzovius, quem vide, recte interpretatur *postea, his peractis.* Non apte mutaretur in οὗτος, quod nonnemini placuisse didici. Sed haec mutatio apud Philostratum V. A. I. 37. p. 46. rectior erit: εἶτα οὐ πολλῶν, ἔφη, θανάτων ἄξιος ὑφέρπων οὗτος τὴν εὐνὴν τὴν ἐμήν; Malo codicis 1696 lectionem οὕτως.

P. 32. Σωσιπάτρᾳ συνῴκησεν] BD, Lotharingiensis Carpzovii Σωσιπάτρῳ. C Σωσίπατρον. Regius Carpzovii, qui meus est B, Σωσιπάτρῳ ἡ συν. Hoc ἡ vel male addidit Carpzovius, vel ego imprudens omisi; quod caeteroquin vix fuit animadvertendum. In istis putidorum librariorum erratis indicandis tempore nimium quantum abutimur critici. Sed hic est aetatis hujusce mos, et diligentiam in minimis, utinam saepe non in absurdis, exercere, immo perdere cogimur. — „Fabricius B. Gr. Harles. III. p. 194. quae Eu„napius de Sosipatra narrat in fabulis Milesiis „ponit." WAGNER. Confer de illa muliere Carpzovii notam.

P. 32. δι' ὑπεροχὴν σοφίας] P. 50. διὰ λόγων ὑπεροχήν. P. 104. διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς δόξης.

P. 32. εὐτελῆ τινὰ καὶ μικρὸν ἀπέδειξε] Lotharingiensis σμικρόν. — Eusebius quidem V. C. I. 10.

καὶ σμικρὰ ᾖ ταῦτα καὶ εὐτελῆ. Sed noster p. 68. οἰκίαν μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ τινά. Herodianus I. 1. 2. εὐτελῆ καὶ μικρὰ ἔργα. Basilius Sel. V. Thecl. init. ὥστε τι καὶ τῶν ἡμῖν δυνατῶν τῶν μικρῶν καὶ εὐτελῶν ἀναθεῖναι τῇ μεγάλῃ μάρτυρι. Carpzovius exemplum excitat e Philone V. Mos. I. p. 619 C. Ad sententiam conferendus noster p. 55. de Maximi uxore: ἡ δὲ φιλοσοφίας ἕνεκεν Μάξιμον οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινεν. Eusebius V. C. I. 55. τῆς τῶν ἐσχάτων αὐτοῦ πράξεων ὑπερβολῆς σμικρὰ τὰ πρῶτα καὶ τὸ μηδὲν ἀποδειξάσης.

P. 32. τοσοῦτον κλέος] Carpzovius conjecturae κλέους poterat supersedere.

P. 32. Ἀσίας] Confer Carpzovii notam.

P. 32. διαῤῥέων γῆν] Philostratus V. A. I. 7. p. 8. ποταμὸς δὲ αὐτοὺς διαῤῥεῖ Κύδνος.

P. 32. ἀφ' ἑαυτοῦ τῷ πεδίῳ] B ἀφ' ἑαυτῷ οὕτω παιδίῳ διὰ. Carpzovius e Regio notavit αὐτῷ παιδίῳ. Quae hic habet loca de tractu Caystri homonymo hausit ex Wesselingii nota ad Diod. t. 6. p. 566. et eum nominare fuit oblitus.

P. 32. εὐδαίμονος καὶ ὀλβίου] Confer Carpzovium, et quae dixi supra p. 174.

P. 32. τοσοῦτόν τι κάλλους — κατέλαμπε] CD et Gudius Carpzovii τοσοῦτο. Pro κατέλαμπε Carpzovius proponit διέλαμπε: cui bono?

P. 32. δύο τινές] Quod recepi pro τινὲς δύο, motus consensu Codicum AB, Medicaei et Mediolanensium Carpzovii.

P. 32. ἄμφω μὲν — παρήλλαττον] Editi παρηλλάτην. ABCD παρήλλαττον, et sic Carpzovii Barberinianus, Lotharing. et Mediolanensium unus; alter παρήλλαται, cum correctione παρήλλαττον. Medicaeus παρηλλάτην, sic post lituram. Casaubonus Carpzovii παρηλλαξάτην: sed probum est παρήλλαττον, jam a Carpzovio in speciminis textum receptum. A omisit μὲν.

P. 32. ἀφηλικέστερος] Carpzovius edidit ἀμφηλικέστερος e conjectura pessima, barbarismum pro voce pura. Confer notas ad Thomam p. 322. Gregorius Dial. Ion. §. 134. Ἀφηλικέστερον δὲ τὸν πρεσβύτερον: ubi vide notam Scholiastes Luciani Pseudol. 15. Ἀφῆλιξ· πρεσβύτης. Lexicum Cyrilli: Ἀφῆλιξ: *adultae aetatis*. Adde Phrynichum Bastii Ep. Crit. p. 131. Toupium Em. 3. p. 479.

P. 32. δέρματα ἐπὶ τῶν νώτων ἐνημμένοι] Regius νούτων. D ἐννημένοι. Vir doctus Carpzovii ἐννυμένοι, „sed non opus" ait Carpzovius. Ἐνημμένοι illustrant et firmant quae scripsi ad Philostr. Her. p. 380. De Philosophorum peris et pellibus, Carpzovii nota est eruditissima.

P. 32. συνωθοῦνται] Confer supra p. 213.

P. 32. ἀμπελίων] B Ἀμπελείων. Scaliger Carpzovii ἀμπελώνων: quod malim, vel ἀμπέλων.

P. 32. παρὰ τὴν ἐλπίδα] CD, Lotharing. Ἑλλάδα: sicque Regius e correctione; et in Ambrosiano altero Ἑλλάδα est superscriptum. Varietas est notanda: sed absurdissima lectio Ἑλλάδα, etsi Carp-

Carpzovius eam explicare conatus sit. P. 31. ἄπαν-τα, ἣν ὑπὲρ ἐλπίδας.

P. 32. παρῆν — συμπαρῆν] Plantinus, Mediolanenses et Venetus bis παρῆν. Sed p. 70. ὅ, τε γοῦν Ἰουλιανὸς παρῆν, καὶ ὁ Ἀψίνης συμπαρῆν. Achilles Tatius II. 6. μόνη δὲ ἦν καὶ οὐδὲ ἡ Κλειὼ συμπαρῆν.

P. 32. τὸ παιδίον ἡ Σωσιπάτρα] CD παιδίων. P. 33. τοῦ δὲ παιδίου τῆς Σωσιπάτρας.

P. 32. θειασμοῦ τινός] Hic Carpzovius multa notat de studio sophistarum istorum miracula sua Christi miraculis opponendi, apud ipsum legenda.

P. 32. ὁμοτραπέζους ἐποιήσατο] P. 30. ὁμοτράπεζος ἐγένετο. 61. ὁμοτράπεζον ἔθετο. 89. ὁμοτράπεζος ἅμα τοῖς τιμιωτάτοις ἦν. Fragm. Leg. p. 21 D. ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους. Vide Pollucem.

P. 32. πολλῆς ἐπιμελείας ἠξίου] „ Philo L. quis „ rer. d. her. p. 495 C. et saepius: καὶ πλείονος „ ἐπιμελείας ἀξιοῦν." CARPZOV.

P. 32. καταμεμφομένους] Wagnerus indicat videndum Abreschium Dil. Thuc. p. 733.

P. 32. ξενίας τε Ἑλληνικῆς] „ Cod. Lothar. τῆς „ Ἑλλην- [ut CD mei]. Vid. Casalium de con- „ viv. Vet. c. 2. Thomasin. de tesser. hosp. t. 9. „ Thes. Gron. [c. 23.]" CARPZOV.

P. 33. τοῦ δὲ παιδίου] Addidi δὲ, monente etiam Carpzovio, ex AB, Mediolanensi et Barberiniano.

P. 33. τῷ τε περιττῶς καλῷ καὶ λαμυρῷ] „ Sic „ MSS. omnes et editi. In margine tamen utrius-

„ que

„ que Mediol. περιττῷ κάλλει καὶ λαμ." CARPZOVIVS: qui insuper de λαμυρὸν utilia monet. Vide Jacobsium ad Meleagri λαμυροῖς ὄμμασι Ep. 50. et Toupium Em. t. 3. p. 479.

P. 33. δηχθέντες] Plato Polit. V. p. 474 D. οἱ ἐν τῇ ὥρᾳ τὸν Φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν ἀμηγέπη δάκνουσί τε καὶ κινοῦσι. Themistius Or. I. p. 10 C. δάκνεται ὑπὸ φιλίας. Heliodorus II. 8. δακνομένην ἔρωτι. Multa dabit Valckenarius ad Hipp. 1303. p. 305. cui non facile concesserim in Euripide pro Veneris δηχθεῖσα κέντροις, reponendum πληγεῖσα κέντροις. Nam et δάκνειν de rebus dicunt omnino quae pungunt. Philostratus Ep. 22. μαλακώτερον διετέθης ὑπὸ τοῦ σανδαλίου. θλίβει σε, ὡς πέπεισμαι· δειναὶ γὰρ δακεῖν σάρκας ἁπαλὰς αἱ τῶν δερμάτων καινότητες. Notandum obiter codicem 1696 habere πέπυσμαι melius, et βληθεῖσα pro θλίβει σε, quasi ad feminam scripta esset epistola, quae in editis μειρακίῳ inscribitur; Vaticanum vero 140 exhibere βληθείς. Vt hic πέπυσμαι et πέπεισμαι confusa sunt (vid. Dorvill. ad Char. p. 562. 588. 603. Ernest. ad Xen. p. 92.) sic apud Meleagrum 118. Vaticanus codex πεύσῃ exhibet pro πείσῃ. En verba non facilia Meleagri:

οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; μὴ τρηχύς· ἐπεὶ τάχα καὶ σύ τι πείσῃ
τρηχύτερον. — πάτρης χαῖρε σὺ δ' ἐξ Ἐφέσου.

In his latet personarum distinctio editori elegantissimo non animadversa. Οὐκ ἀπ' ἐμεῦ; verba sunt

Heracliti, indignantis nempe quod viator tam diu circa se vel circa sepulchrum maneat. Viator, his auditis, respondet: μὴ τρηχύς: *ne sis tam durus; nam forte et tu durius quid patieris;* vel, quod malo, legendo πεύσῃ: *nam forte et tu durius quid a me poteris audire.* Tum abit viator, Heraclitum non sine ironia salvere et *gaudere* jubens.

P. 33. ταυτησὶ τῆς ἐπαινουμένης — πλεονεκτημάτων] Lothar. et CD ταύτης τῆς. Casaubonus Carpzovii nullum his sensum esse falso credens, proponit: καὶ τὸ αὐτησὶ τῆς ἐπ. Petiti Misc. observ. II. 5. similis est conjectura: καὶ τὸ ταυτησὶ τῆς ἐπ. εὐνοίας, ut τὸ εὐνοίας sit pro εὔνοια. Idem mox legit: πρὸς τὰ τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων. Hae mutationes non sunt necessariae. Sententia integra est, sed non omnino plana. Maxima difficultas est in μετ' ὀλιγωρίας. Videamus loca, ubi noster hac voce fuit usus. P. 21. ὑπὸ γέλωτος καὶ ὀλιγωρίας, ubi videtur esse pro ῥαθυμίας positum, maleque a Junio versum *contumelia:* p. 24. μετ' ὀλιγωρίας ἐν ταῖς ἀποδημίαις ἀσχημονεῖν, id est, ἀμελῶς, vel ῥυπαρῶς, Hesychio interprete: p. 37. ταῦτα ἐκείνη μετ' ὀλιγωρίας ἔφραζεν, id est, ut patet e verborum serie, *absque ullo negotio, facile et negligenter.* His perpensis, crediderim fere comma tollendum post τι, et παίγνιόν τι τῶν παρ' ἡμῖν πλεονεκτημάτων dictum esse ut p. 25. παίγνιον Τύχης: verterimque „ haec, quam tantopere laudas, „ benevolentia res est ridicula, et quasi lusus fa-

„ ci-

„ cilis illarum, quibus praediti sumus, virtutum."

P. 33. ξενίων] Editi ξένων. Junii conjecturam ξενίων recepi, adstipulantibus B, Medicaeo, Barberiniano, nec non Scaligero Carpzovii, ipsoque Carpzovio, qui meliora videns et probans, tamen ξένων servavit.

P. 33. ἐπικήροις] Remensis ἐπεκήροις. P. 39. τὰ γήϊνα καὶ ἐπίκηρα χρήματα. Hesychius: Ἐπίκηρα· ἐπίνοσα — ἐπιθανάτια, &c. Eusebius V. C. I. 3. θνητοῦ καὶ ἐπικήρου τέλους. Themistius Or. 5. p. 67 D. γράμματα ἀνθρώπινα δεδιότας καὶ ἐπικήρους ἀνάγκας. Theophilus Coryd. Ruhnkenii ad Tim. p. 18. μόνος ὢν κήρας ὑπέρτερος, τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐπικήρων ὄντων.

P. 33. ὑπὲρ σέ τε] „Rem. cod. male τι." CARPZOV.

P. 33. ἀφικνούμενον] „Ita Codd. Med. et Ambros. 1. 2. Sed in 2 correctum ἀφικνούμενον. „Concinunt MSS. Barberin. ac Reg. In Lothar. „ἀφικόμενον, ab inusitato ἵκομαι. Editi ἐφικνού„μενον." CARPZ. — Hoc ἀφικνούμενον cum genitivo structum, non esset rejiciendum in tali scriptore: confer omnino Bastium Ep. Crit. p. 176. Noster p. 113. διὰ τοῦ βάθους, τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων. Julianus ad Them. p. 253 A. τῆς τελείας ἀρετῆς οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον ἀφῖκωμαι. Vir doctissimus ἐφίκωμαι reponere jubet: sed forte soloecismum Juliano linquere satius erit. Valesius ad Amm. p. 109. haec verba adfert, nec mutat.

Aesopus viri clarissimi de Furia I. f. 103. ἐπειδὴ οὐκ ἐδύνατο αὐτῆς ἀφικέσθαι.

P. 33. μηδενὸς — φοβηθῇς] Ambrosianorum ad marginem adscripta est conjectura μὴ νόσον pro μηδενός. Nonnemo apud Carpzovium mox pro θάνατον, proponit θανάτου. Offendebant conjectores ad haec dissimilia regimina, μηδενὸς, θάνατον, vitiumque structurae volebant sanare. Facillimus quidem fuerit calami lapsus e θανάτου in θάνατον. Nihil tamen mutandum esse putaverim. Lothar. φοβηθείς.

P. 33. ἔσο καὶ ἔμπεδος] „ Recte sic Junius pro „ ἔμποδος codicis Samb. In Mediol. 1. 2. erat „ pessime ἔσο ἔμποδος, sed correctum ἔσο καὶ ἔμπε„ δος." CARPZOV. CD, et Commelinus ἔμπεδος.

P. 33. τὸ χωρίον πατεῖν] Plantinus et Palatini sine τό. Gudius Carpzovii τὸ deleverat in suo exemplo. Restitutum est τὸ in Ambrosianorum altero. Πατεῖν, Carpzovio interprete, est hic *arare*, *subigere*. Praetulerim Junii versionem *pede calcare*. Hesychius: πατεῖν· πορεύεσθαι. Homeri πάτος Suidas vertit ὁδός. Ovidius Ep. 2. 121.
„ Moesta tamen scopulos fruticosaque litora *calco*."

P. 33. περιτελλομένων] Sophocles Oed. T. 159. περιτελλομέναις ὥραις: ubi Scholiastes: εἰς τὸν ἑξῆς χρόνον προϊούσης τῆς ὥρας. Hesychius et Suidas: περιτελλομένων· πληρουμένων, περιερχομένων.

P. 33. κατὰ γυναῖκα] „ MS. Barber. κατὰ τὴ „ γυναῖκα." CARPZOV.

P. 33.

P. 33. πλέον] „ Intellige ἢ κατὰ γυναῖκα καὶ ἄν-„ θρωπον: et sic πλέον idem est ac κρεῖττον, *divi-* „ *nius quid, augustius.*" CARPZOV. Servius ad Aen. I. 200. „ Heros, vir fortis, semideus, *plus* „ *ab homine* habens."

P. 33. ἀγαθὸν ἔχεις θυμὸν] „ MS. Reg. ἔχοις. „ Junius: *si bonum habes animum.* Melius, *si* „ *fidem nobis habes.* Veteres philosophi εὐθυμίαν, „ quam Cicero *bonum animum* vocat, finiunt ani-„ mi tranquillitatem propter alicujus dicta." CARPZOV.

P. 33. ὑπτίαις χερσὶ δέξαι τὰ λεγ.] Suidas in Ὕπτιος fragmentum hoc citat anonymum: προθυμίᾳ τῇ πάσῃ ἀναπετάσαντες τὰς πύλας, ἐδέξαντο ὑπτίαις χερσὶ τοὺς πολεμίους. Anna Comn. I. p. 9 D. ἐπιόντα τοῦτον αἱ πόλεις ἅπασαι ὑπτίαις χερσὶ ὑπεδέχοντο. Nicetas Chon. in Joh. Comn. 7. p. 18 B. ὑπτίαις χερσὶ παρά τε τοῦ πρίνκιπος Ῥαϊμούνδου καὶ τοῦ πλήθους παντὸς τῶν ἀςῶν προσδέχεται. Idem in Man. Comn. I. 1. p. 35 D. ὑπτίαις ἀγκάλαις περιχυθέντων τῶν πολιτῶν, εἴσεισιν ἀσμένως τὰ βασίλεια. Sensu proprio Philostratus Icon. I. 6. p. 771. ὁ μὲν ἀφίησι φιλήσας τὸ μῆλον, ὁ δὲ ὑπτίαις αὐτὸ ὑποδέχεται ταῖς χερσί. Johannes Chrys. de Educ. p. 29. ed. Combef. ἐπὶ τῆς χειρὸς θεὶς τὴν σαγόνα ἐκείνην καὶ τὴν χεῖρα διακινήσας, δεχόμενος ὑπτίᾳ τῇ χειρὶ ἐπὶ τοῦ θέναρος, καὶ περιςρέφων κτλ. Monente Wagnero, vide Abreschium Dil. p. 440.

P. 33. ἀνακινεῖς] „ MS. Reg. ἀνακινῇς." CARPZ.

P. 33. τὴν γλῶτταν ἐνδακὼν καὶ πτήξας] P. 54. καταπλαγεὶς καὶ πρὸς τὴν ὄψιν ὑποπτήξας, καὶ τὴν γλῶσσαν ἐνδακών. Conferri potest similis locus p. 70. χροίαν τε ἤλλαξε καὶ τὰ χείλη διέδακνεν ἀπορούμενος. Eumathius Hysm. IV. p. 98. δάκνει τὰ χείλη καὶ τὴν ἀλγοῦσαν καθυποκρίνεται. Vide Erasmum Ad. III. 7. 69. Russaeus (*Emile* V.): „ Sophie interdite, rougit, baisse les yeux, *se* „ *mord la langue*; on ne peut imaginer une pa- „ reille confusion."

P. 34. ἐγχειρίζει καὶ παραδίδωσι] Iamblichus V. P. 2. p. 6. τοῖς τῶν ἱερῶν προϊσταμένοις παραβάλλων αὐτὸν καὶ ἐγχειρίζων. Confer supra p. 165.

P. 34. τὸν οἰκονόμον μετακαλέσας] „ MS. Reg. „ τῶν οἰκονόμων, sc. τινά. Supra: ἐπίτροπον. He- „ sychius: οἰκονόμος, ὁ τὸν οἶκον νεμόμενος φύλαξ." CARPZ.

P. 34. πρὸς αὐτόν] „ MS. Reg. et Lothar. [cum „ meo D] ἑαυτόν. Perperam." CARPZ.

P. 34. πολυπραγμόνει] Multa nec mala notat Carpzovius de hoc verbo, in hoc tamen falsus, quod, comparationis faciendae caussa, adtulerit Nostri περιεργάζειν. Nam a tam foedo barbarismo abstinuit Eunapius, qui p. 36. legitime scripsit: περιειργάζετο τῶν κατ' ἐκείνην οὐδέν. Hesychius: πολυπράγμων· περίεργος. Confer Abreschium L. A. p. 286.

P. 34. ταῦτα δὲ εἶπεν· οὔπω δὲ ἕως ὑπέφαινεν] Carpzovius notat δὲ deletum in Med. et Ambrosianis,

nis, oblitus sedem voculae indicare. CD ὑπέφρενεν. Loth. ὑπέφρενεν. P. 36. ὡς δὲ ἕως ὑπέφαινε. Lucianus Necrom. 9. ἤδη δ'οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα. Confer Abreschium ad Catt. p. 92.

P. 34. παραλαβόντες τὸ παιδίον] P. 39. ὁ δὲ πατὴρ τὴν παῖδα παραλαβών.

P. 34. εἴτε ἥρωες, εἴτε δαίμονες, εἴτε τι θειότερον ἦσαν γένος] Scripsi pro edito εἴ τι, εἴ τε τι ex CD, Regio, Veneto, Medic. et Lotharingensi. De Diis, Daemonibus et Heroibus nonnulla dedit Carpzovius. Vide inprimis Cuperi dissertationem obss. III. 16. Nicephorus ad Synes. p. 380 C. οἱ μὲν πάλαι Ἕλληνες θεῶν καὶ δαιμόνων ἔλεγον εἶναι διαφορὰν, καὶ θεοὺς μὲν ἐκάλουν τοὺς μείζονας, δαίμονας δὲ τοὺς ἥττονας.

P. 34. τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτῷ κατεφαίνετο — ἠγνόει] Editi αὐτό. Junii recepi conjecturam, faventibus Mediolanensium marginibus, ubi: ἴσ. αὐτῷ. Bene, nam mox: οὕτως ἄλλην τινὰ ὁρᾷν ἔδοξεν. Lotharingensis κατεφραίνετο, ut supra ὑπέφρενεν pro ὑπέφαινεν: ni reponendum κατευφραίνετο. Nam sic distinguit: τό, τε κάλλος ἑτεροῖον αὐτὸ κατεφραίνετο τὸν πατέρα· σχεδόν τι καὶ ἠγνόει. Et Gudius δὲ delebat. Sed praestare videtur lectio quam edidi. Carpzovius ad ἠγνόει subaudit ἑαυτὸν, et vertit: „ parumque abfuit, quin semet pater ipse ignora„ ret." Nempe non credebat, inquit, pater, se tam pulchrae et divinae puellae ποιητὴν fuisse. Sed hoc est nimis durum. Capio cum Junio de filia

patrem fere non agnofcente; et Wagnerus Carpzovio ait, se non confentire, quid tamen ipse fentiat non declarans.

P. 34. ὡς δὲ] CD ὥςε.

P. 34. ἐρώτα ὅ, τι βούλει] Vide notam ad Philoftr. H. p. 332. — Mox Medic. ἀλλ' pro ἀλλά.

P. 34. εὐδαιμονίαν] Confer fupra p. 174.

P. 34. τετρακύκλου ὀχήματος] Rheda τετράκυκλος fuit hominum delicatiorum. Pofidonius Athenaei XII. 59. τρυφῆς οὖν δοῦλος ἦν καὶ κακουργίας, διὰ μὲν χώρας τετρακύκλους ἀπήνας περιαγόμενος. Confer Themiftium Or. IV. p. 50 A. Alia dabit Carpzovius.

P. 34. ἐξήγγειλε] „Ita MSS. Med. Lothar. „Reg. Barber., nec dubitavi in contextum recipe„re pro ἀπήγγειλε." CARPZOVIVS: cui fui obfecutus, cum et mei CD haberent ἐξήγγειλε, et Venetus ἐξύγγειλεν. Codicum confenfus me ad mutationem loci impulit; nec per fe malum eft ἀπήγγειλε. P. 39. τήν γε εὐχὴν ἀπήγγειλε τῷ Μαξίμῳ.

P. 34. ὥσπερ αὐτὴ συνηνιοχοῦσα] Editi ὥσπερ αὐτὴν συνηνιοχοῦσαν. Recepi Huetii conjecturam. P. 39. τὴν ὥραν προσέθηκεν, ὥσπερ συμπαροῦσα. Sed me poenitet mutationis. Locus ftare poterat; accufativus erit confequentiae. Vide Erneftum ad Xen. p. 75.

P. 35. κατεπλήττετο] Sic fcripfi pro κατεπλήσσετο, praeeuntibus Med. Barb. Loth. et meis CD. In B καταπλήττετο.

P. 35.

P. 35. προσπεσὼν] Barb. et Lothar. προπεσὼν, male. Mox προσπεσὼν τοῖς γόνασιν, ubi Carpzovius apte adtulit Lucae verba 5. 8. Πέτρος προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ. Confer ibi Priceum Rapheliumque; et cum Raphelio Palairetum et Elsnerum ad Marc. 3. 11.

P. 35. οἱ δὲ μόλις καὶ βραδέως] Medic. οἱ δὲ μόλις δὲ καὶ βραδέως. Carpzovius proponit μὲν, ut p. 81. οἱ δὲ μόλις μὲν καὶ βάδην. Confer. Dorvillium ad Char. p. 409.

P. 35. Χαλδαϊκῆς] Hic Carpzovius multa de philoſophia Chaldaïca quaerentibus dabit.

P. 35. δι' αἰνίγματα] „Ex more Pythagoreo„rum, per ſymbola et aenigmata." CARPZ.

P. 35. κάτω νεύοντες] Confer ſupra p. 146.

P. 35. μυεῖν εἰς τὸ τελεώτερον] Sic Commelinus, CD et Ambroſiani e correctione. Plantinus μυεῖν εἰς, et Ambroſiani ante emendationem. Junius conjecerat, μυεῖν θεοῖς τὸ τελ. Corayus, μυεῖν αὖθις.

P. 35. ἐπινεύσαντες] Verbum hoc illuſtravit Carpzovius.

P. 35. Καί τε θεοί] Odyſſ. P. 484. BCD ξένουσιν, ut et Lothar. in quo ξείνοισιν correctum. B ἐπιστραφῶσι. Carpzovius ait Homeri Editiones habere ἐπιστρωφοῦσι, quod non inveni in illis, quas videre licuit. Plato Polit. II. p. 431 D. ὡς ἄρα θεοί τινες περιέρχονται νύκτωρ, πολλοῖς ξένοις καὶ παντοδαποῖς ἰνδαλλόμενοι. Confer Himerium p. 458, Pricaeum, ad A. A. 14. 11. et Albertum Obſerv.

p. 250. Add. Carpzovii nota, et Thomasinus de Tesser. c. 8.

P. 35. ᾤετο ξένοις μὲν ἀνδράσι] Huetius: ξ. οὐ μὲν, quod est prorsus inutile.

P. 35. ἐμπιμπλάμενος] Sic scripsi cum Lotharing. pro editorum et codicum plurimorum ἐπιμπλάμενος. In Ambrosiano utroque deletum est ἐπιμπλ. et ἐμπιπλάμ. restitutum. Lectio edita Carpzovio sollicitanda non videbatur; mihi non item; malui Lotharingiensem sequi. Vide Dorvillium ad Char. p. 469. in Dione Chrys. Or. 17. p. 20. pro ἐμπιπλαμένων, cod. 2958 habet ἐμπιμπλαμένων: quod perinde est.

P. 35. τὴν δὲ στολὴν τῆς ἐσθῆτος ἐν ᾗ τετέλεστο.] „ Haec lectio unice recta est. MS. Barb. τὴν ἐπιστολὴν τῆς ἐσθῆτος. Ambros. 1. 2. τὴν δὲ σ. sed „ in margine 1. correctum τὴν ἐπισ. At quamnam „ epistolam? Ego non capio: an, quia sequitur „ κατασημήνασθαι? MS. Reg. ex vitiosa pronun„ ciatione αι pro ε, τὴν δὲ στολ. τῆς αἰσθῆτος: quod „ ferri nequit. Pro τετέλεστο, Cod. Lothar. ἐτέλεστο [forte ἐτετέλεστο?]: sed nihil muta. Puta„ bam ante, τῆς ἐσθῆτος glossema esse: sed est „ etiam in vit. Porphyr. [supra p. 7.] τὸ βασιλικὸν τῆς ἐσθῆτος [quae non comparanda; nam „ sunt dissimilia], et apud Achill. Tat. 3. p. 205. „ στολὴ τῆς ἐσθῆτος [sed haec non sunt prorsus „ parallela, ut videbit, qui locum inspexerit]. CARPZOV. Corayus conjicit τήν τε στολήν. De ve-

veste peculiari eorum, qui Sophisticis studiis initiabantur, vide Carpzovium, collato Cresollio Th. Rh. III. 16. p. 250.

P. 36. τὴν κοιτίδα τῆς Σ.] Vide Bosium ad Lucian. Ep. Saturn. 21. t. 9. p. 345. — Forte τὴν Σωσιπάτραν.

P. 36. κατασημήνασθαι] „Pro κατασημεῖνασθαι „in Plantiniana, Casaubonus not. MSS. κατασημειώσασθαι, *sigillum apponi.*" CARPZ.

P. 36. προσεμβάλλοντές τινα βιβλίδια] Plantinus προσεμβάλοντές. Huetius, προσεμβαλόντες, quod fere praetulerim. Pro βιβλία, scripsi βιβλίδια ex B, Medic. et margine Ambrosiani. Barberin. βιβλίδα. P. 42. σακκία ὑπόμεστα βιβλιδίων.

P. 36. κατὰ τὸ εἰωθός] „MS. Reg. καὶ τὰ τὸ „εἶθος. Lothar. κατὰ τὸ ἦθος." CARPZ.

P. 36. τῶν τις θεραπ.] Barberin. Medic. et Ambrosianorum margines τῶν τις θ. quod statim recepi loco editi, τις θερ. Carpzovius e Regio citat τις τῶν θερ. De hac articuli trajectione vide Schaeferum ad Long. p. 363. Diogenes Laert. I. 122. τῶν τινὰ ἰητρῶν.

P. 36. ὁ δὲ πλοῦτον — ἀναγκαῖον αὐτοῖς αἰτήσας] D οἱ pro ὁ δέ. Lothar. sine δέ. Pro αὐτοῖς, conjectura Carpzovii, quam admisi, editi habent αὐτῆς: Casaubonus proposuit αὐτῇ. Huetius sic locum vertit: „et cum a villicis quaesivisset quae„nam ad se in praesentia redirent opes, quan„tum-

„ tumque ad vitae necessaria filia consumpsisset.“ Equidem probo priorem Huetianorum partem, postrema vero sic intelligo: *et quibus ipsis esset opus.* Pater cum vellet duumviris illis divinis munus egregium offerre, quaesivit nummos, quos paratos tunc forte apud se habebat, et a villicis, qua nunc pecunia opus haberent, ut reliquis posset uti. Sed forte satius fuerit cum Corayo αὐτῆς delere, natum ex sequenti αἰτήσ.

P. 36. ἐπισχοῦσα μικρὸν] Philostratus V. A. I. 34. p. 42. ὁ δὲ βραχὺ ἐπισχών. V. S. II. 5. p. 572. καιρὸν δ᾽ ἐπισχὼν βραχύν. Plato Phaedr. 3. οὐ πολὺν δ᾽ οὖν χρόνον ἐπισχών. Alcidamas de Soph. p. 86. μακροὺς μὲν χρόνους ἐπισχεῖν. Julianus Ep. 37. p. 413 A. κελεύσαντος δ᾽ ἐκείνου μὴ φείσασθαι, ὅ, τι δ᾽ ἂν ἐξῇ λαβόντα τὴν ὑπόσχεσιν ἐμπεδῶσαι, μικρὸν ἐπισχόντα χρόνον, εἰπεῖν. . . . . Codex 2755. ὅ, τι ἄν: Sed δὲ posse stare monstrant notata Bastio Ep. 219. Append. p. 49. Aptius reciperetur e Barocciano μηδενὸς, pro μή. Wagnerus adfert ex Himerio p. 700. ὁ δὲ μικρὸν ἐπισχών.

P. 36. ὡς γὰρ ταῦτα] Γὰρ pro δὲ scripsi post Corayum et Carpzovium ex Med. Barber. Lothar. et D.

P. 36. ἐπὶ τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν] Lothar. et D. πρὸς τόν. Vide Carpzovium. Mox Lothar. ἀπήλεγξεν. P. 41. ὁ δὲ χρόνος ἀπήλεγξεν ἅπαντα.

P. 36. ἀπιόντες ᾤχοντο — καὶ ἀπῄεσαν] Confer supra p. 165.

P. 36.

P. 36. εἰς μέτρον ἀκμῆς] Locutionem illustravit Carpzovius, cui adde Toupium in indice Longini ad εἰς ἡλικίας; Palairetum observ. p. 440; Jacobsium Anth. t. XII. p. 229. et t. I. p. 277. ad Pindari epigramma: ubi pro

Ἡσίοδ', ἀνθρώποις μέτρον ἔχων σοφίης,

quod Jacobsius mutat in Ἡ. ἀμβροσίης μ. ἔ. σ. legere proposuerim, Ἡ. ἀνδρομέης μ. ἔ. σ. Cum scholium ἀνθρωπίνης, quo ἀνδρομέης explicabatur, in textum esset illatum, quidam metro cavens ἀνθρώποις potuit scribere, emendavisse putans.

P. 37. διὰ στόματος εἶχε] Vt p. 47. διὰ στόματος εἶχε τὰ βιβλία: ubi vide notam. p. 61. πάντες τοῦτο διὰ στόματος εἶχον. p. 42. τὸν Εὐστάθιον διὰ στόματος φέρειν. Lucianus Dem. 56. τὸν Ἀριστοτέλη δὲ διὰ στόματος ἔχοντα. Aristaenetus I. ep. 1. οὐ νέμεσις τὸ γύναιον εἶναι διὰ στόματος τῇ Ἑλλάδι. Lucianus Lex. 23. διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἐστι. Euripides Andr. 94.

ἀνὰ στόμ' αἰεὶ καὶ διὰ γλώσσης ἔχειν.

Epigramma ἀδέσπ. 683. ἀνὰ στόμα φωτὸς ἑκάστου: ubi vide Jacobsium. Noster p. 65. ἐπὶ στόματος ἔχων, et p. 75. ἐπὶ στόματος εἶχε. Cicero de fin. IV. 79. „semperque *habuit in ore* Platonem, Aristotelem." Virgilius Aen. XII. 235. „vivusque „*per ora feretur*"; quod habet ab Ennio Ciceronis Tusc. I. 15. 34. „Nam *volito vivu' per* „*ora* virûm." Restituam hac occasione Themistio

ſtio verba quae perdidit. Sic editur Or. XX. p. 237 B. οὗτος ὁ ἀγρὸς καὶ πάνυ οὐδὲ Ἑλληνικὸν τοὔνομα. Lege e codice Valeſiano: οὗτος ὁ ἀγρὸς, εἰ καὶ οὐ πάνυ Ἑλληνικὸν τοὔνομα, ὅμως ἐν ϛόματί ἐϛιν ἐκείνων τῶν ἄγαν Ἑλλήνων.

P. 37. μετ' ὀλιγωρίας] Confer ſupra p. 242.

P. 37. εὐκόλως καὶ ἀλύπως] Confer ſupra p. 231.

P. 37. ἔδοξε γοῦν αὐτῇ] „MS. Reg. αὕτη, „quod mihi non placet." CARPZ.

P. 37. ἁπάντων ἀνδρῶν] „MSS. Barber. et Loth. ἁ. τῶν ἀνδ." CARPZ. Et ſic D.

P 37. συμμαρτυρούντων δὲ οἱ] Reg. δέοι. Locus non jacet in mendo, ut ait Carpzovius; eſt omnino ſanus et integer. De hac imperativi forma cf. Gregor. de Dial. Att. §. 97. et Reitz. ad Lucian. t. 9. p. 338.

P. 37. παῖδας μὲν ὑπὸ σοὶ τέξομαι] Lucianus D. Mort. 16. 4. δύο γὰρ, φῄς, ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν ὑπ' Ἀμφιτρύωνι: ubi lege Hemſterhuſium.

P. 37. πρὸς τὸ θεῖον δὲ οὐδὲ εἷς] Huetius: „ad „Deum vero resque divinas ne unus quidem ani„mum applicuit." Junius, probante Carpzovio: „ſed Deo obſiſtere nemo poteſt:" quod equidem malim.

P. 37. περὶ σελήνην ἡ χορεία] Reg. χορία. Erudita videatur Carpzovii nota, de animis ſapientum,

tum, post discessum a corpore, lunam habitantibus.

P. 37. εἴδωλον] P. 45. ὠτειλὰς ἐν τοῖς εἰδώλοις φέροντα. Εἴδωλον, *effigies*, *corpus*: Sosipatra ἐφυσιογνωμόνει, more Pythagorico, ut bene Carpzovius animadvertit.

P. 37. σὺν ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ] „Apud Platonem in Cratylo p. 282 E. ipsa Eunapiana legis: ἀγαθῇ καὶ εὐηνίῳ φορᾷ." CARPZ. De εὐήνιος confer notam ad Philostratum H. p. 560. Themistius Or. XXVI. p. 326 C. ἐμοὶ δὲ εὐήκοος μὲν ὁ δῆμος καὶ εὐπειθής. Pro εὐήκοος, Codex Valesianus habet εὐήνιος. Plato et Synesius a Ruhnkenio adlati ad Tim. p. 125 jungunt, ille εὐπειθὴς et εὐήνιος, hic εὐήνια et καταπειθῆ.

P. 37. (εἶτα — κωλύει] locus, ut dedi, distinctus nemini jam molestiam creabit. Junius et Carpzovius a sensu aberraverunt.

P. 37. μοῖραι γὰρ οὕτως ἔνευον] P. 27. in oraculo λίνον δέ τοι ὧδε νένευκεν.

P. 37. μαντειῶν, οὕτω πανταχόσε ἐγένετο] Lothar. et D πανταχοῦ. Ambrosiani μ. πανταχόσε ἐγένετο, sed correcto χόσε in γάρ. B et Medic. μ. πάντα γὰρ ἐγένετο. Barberin. μ. πάντα ἐγέν. Carpzovius a me dissentiens e Regio citat οὕτω πάντα ἐγένετο. Ad sententiam conferenda p. 41. τὸ πρᾶγμά γε εἰς χρησμοῦ συνετελέσθη βίαν.

P. 38. προσισορῆσαι δὲ τοῖς γεγενημένοις — εἴη] Wyttenbachius conjicit τοῖς γεγραμμένοις — ἔχει.

P. 38.

P. 38. ἀποχώρησιν] Confer ſupra p. 196.

P. 38. πρὸς τὰ αὐτῆς ἐπανελθοῦσα κτήματα, περὶ τὴν Ἀσίαν καὶ τὸ παλαιὸν Πέργαμον διέτριβε] Carpzovius ſic diſtinguit: κτήματα περὶ τὴν Ἀσίαν, καὶ τὸ π., ſtatuens διατρίβειν Πέργαμον poſſe dici, ſubaudita praepoſitione εἰς, quod exemplis probandum erat. Diogenes Laert. praef. 13. τὰ πλεῖστα κατὰ τὴν Ἰταλίαν διέτριβε. Saltem debuiſſet Carpzovius καὶ in κατὰ mutare: ſed locus eſt integer. Scripſi αὐτῆς pro αὐτῆς.

P. 38. ἀντεκάθητό γε αὐτῷ] Sic pro ἀντεκάθητο αὐτοῖς ſcripſi ex BD, Barberiniano et Lotharingenſi, et αὐτῷ in Ambroſiano altero e correctione. Medicaeus γε αὐτοῖς.

P. 38. συνεθαύμαζε — προσεκύνει] Philoſtratus V. A. I. 31. πλησίον δὲ ἤδη γιγνομένου, μέγα ἀναβοήσας, „ οὗτος " ἔφη „ ὁ Ἀπολλώνιος ὃν Μεγαβάτης ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἰδεῖν ἐν Ἀντιοχείᾳ φησὶ θαυμαζόμενόν τε καὶ προσκυνούμενον ὑπὸ τῶν σπουδαίων." Addidi ὁ ex Codice 1696.

P. 38. ἡττηθεὶς] Carpzovius, e codicibus, ut ait, omnibus, ἡτηθεὶς voluit ſcribere.

P. 38. εἰς ἔρωτα ἀφίκετο] Regius ἔρωτας. — Vide notam ad Philoſtr. Her. p. 332.

P. 38. ἔρως δὲ καὶ] Medicaeus ſine καί.

P. 38. ἀμφὶ ταῦτα ἦν πολύς] Εἶναι περί τι illuſtravi ad Her. p. 342. Noſtri locus poterit adjuvare Jacobſium in Heniochi fragmento apud Athen. IX. 74. pro

ὡς

ὡς δ' ἀεί ποτε

περὶ τοὺς κυάμους ἔσθ' οὗτος ὁ σοφιστὴς τέλεω,

reponenti ὁ σοφ. πολύς. Equidem olim conjeci γέλως, quod ad literas corruptas propius accedit, sed orationem scabram reddit et asperam.

P. 38. τῆς πείρας] Confer notam ad Heroic. Philostr. p. 412.

P. 38. ἀνὰ τὰ πρῶτα] „Id est, ἐν τοῖς πρώτοις". CARPZ. Vide supra p. 181.

P. 38. κατάμαθέ γε] „MS. Regius pessime, „κατάματά γε". CARPZ. Philostratus V. A. I. 39. τὴν δὲ σήραγγα τὴν ὑπὸ τῷ Εὐφράτῃ δεικνύντος ποτὲ αὐτῷ τοῦ βασιλέως καὶ „τί σοι φαίνεται τὸ θαῦμα;". εἰπόντος· καταβαλὼν τὴν τερατουργίαν ὁ Ἀπολλώνιος „θαῦμα ἂν ἦν, ὦ βασιλεῦ," ἔφη, „εἰ . . . Codex 1696. καταμαθών: sed vulgata praestare videtur.

P. 38. ἂν μὲν παρῇ — καρδία] Recepi optimam Wyttenbachii et Corayi conjecturam παρῇ pro γὰρ ῇ. Proclus ineditus in Cratylum cap. 37. ὁ γὰρ λέγων, τὶ λέγει. Codex Vatic. ὁ παραλέγων. Ex hujus loci antithesi inter ea quae fiunt ἂν παρῇ Φιλομήτωρ, et ἂν ἀποχωροῦντα θεάσηται ἡ Σωσιπάτρα, potest nonnihil firmari emendatio, quam fecit Valckenaerius verborum Aristaeneti corruptissimorum istorum II. 5: πυκνὰ παλλομένης ἐφάπτομαι τῆς καρδίας καὶ δεινῶς ἐκπηδᾷν καὶ φθέγγεσθαί μοι δοκεῖν εἶτε . . . . θεωροῦσα δὲ τὸν καλὸν, αἰδοῦμαι. Sic igitur refingebat vir doctissimus: δεινῶς ἐκπ. καὶ φθέγ-

R γε-

γεσθαί μοι δοκεῖ, ἐὰν ἁπτῇ .... θεωροῦσα δέ. Quidquid sit, φλέγεσθαι pro φθέγγεσθαι recte salsem reposuisse videtur, et hanc mutationem Ruhnkenio probaverat ad Longin. §. 10. Ipse ego Valckenaeriani inventi oblitus φλέγεσθαι conjeceram, et Bastius meus, futurus Aristaeneti sospitator, de illa mea correctione a me consultus, me monuit codicem Vindobonensem habere φλέγεσθαι. Apud Heliodorum V. 13. p. 190. permutantur φθεγγόμενος et φλεγόμενος, apud Julianum Aegypt. 40. φθέγμα et φλέγμα: ubi Jacobsius. Cum Eunapio, et Aristaeneto, ad quem videndus Abreschius, comparari potest Plato Symp. §. 32. ὅταν γὰρ ἀκούω, πολύ μοι μᾶλλον ἢ τῶν κορυβαντιώντων ἥ τε καρδία πηδᾷ. Ion. p. 72. Müll. ὀρθαὶ αἱ τρίχες ἵστανται ὑπὸ τοῦ φόβου, καὶ ἡ καρδία πηδᾷ. Philostratus V. A. I. 37. p. 46. πηδήσεταί τε ἡ καρδία θαμὰ ἐκθρώσκοντος τοῦ ὕπνου, ὃ δὴ μάλιστα περὶ τοὺς ἐρῶντάς φασι γενέσθαι: malim codicis 1696. γίνεσθαι. Confer Ernestum ad Callim. H. C. v. 89. Philostratus ib. II. 35. οἱ γοῦν μεμηνότες οὐδὲ καθεύδειν δύνανται διὰ τὴν τοῦ νοῦ πήδησιν, ἀλλ' εἰς ἄλλα καὶ ἄλλα ἀπιούσης τῆς ἐννοίας, γοργότερόν τι [confer notam ad Heroic. p. 514.] ἀναβλέπουσι καὶ ἀναιδέστερον. V. S. I. 22. 4. p. 525. καθεύδειν οὐκ ἐᾷ ... ἀλλ' ἐς πήδησιν ἄγει τὴν καρδίαν καὶ τὴν γνώμην, ἐνθυμουμένῳ ὡς πολλοὶ [οἱ inserit codex 1696.] ἐπαινεταὶ αὐτοῦ. Sophron Koenii ad Gre-

Gregorium Cor. Dial. Dor. §. 4. ἔτι μῶν ἁ καρδία παδῆ. Maximus Tyrius diss. 24. p. 287. e pulchra Schaeferi ad Julian. p. X. emendatione: πηδῶν μὲν αὐτῷ τὴν καρδίαν ἐπὶ Χαρμίδῃ καὶ ἰλεῖν τὸ σῶμα. Plato Ion. p. 82. audacius: εὐθὺς ἐγρήγορας καὶ ὀρχεῖταί σου ἡ ψυχή. Praeiverat Aeschylus Choeph. 165.

λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

P. 39. ὅπως ἀθλήσῃς] Plene Lucianus D. D. 20. 4. πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με. Confer viros doctos ad Ellips. in βλέπειν, ὁράω, σκοπεῖν.

P. 39. Προσέθηκεν] Ex B pro προσέθηκε. — Mox pro ἐξῄει Regius ὀξῄει.

P. 39. καὶ ὑπὸ τοσαύτης τοιαῦτα ἐπεπίστευτο] Addidi καὶ ex B et Barberiniano. Remensis ὑπὸ ταύτης. Albertus Obss. p. 300. bene vertit, *quod talia a tanta femina ipsi concredita essent*, sed male scribit ἐπεπιστεύετο.

P. 39. προτεθεῖσιν] Praetuli hanc Plantinianae lectionem τῷ προστεθεῖσιν aliarum. Et quidem p. 40. καταγελάσας τῆς προθέσεως.

P. 39. Μάξιμος δὲ   τε ἐνέκειτο] Exhibui lacunam Plantinianae, Regii, Barberiniani et codicum caeterorum, praeter Remensem et D, in quo textus continuatur; et Remensis quidem ἐνέκειτο. Gudius conjiciebat, Μάξιμος δὲ ἀντενέκειτο, quod Carpzovio valde placuit; et favere videtur Barberinianus, in quo Μαξ. δὲ τενέκειτο. Carpzovius tamen

men proponit: φιλομ. δ. τ. π. ἐνεφύετο. Μαξ. δὲ ἴσως τι ἐνέκειτο: ob similem locum in Chrysanthio infra p. 110. Exspectandus integer codex.

P. 39. ᾧ τινι κέχρηται — καταλύσαι] Carpzovius ᾧ τινι reposuit pro ὅ τινι, auctoribus Medic. Barber. Lothar., et sic quoque olim Huetius correxerat. Scripsi καταλύσαι pro καταλύσας ex BD, Barber. Lothar. et Mediolanensium uno. Βιαιοτέρῳ τε malui quam β. δέ. Venetus βιοτέρῳ. Plantinus βιωτέρῳ.

P. 39. εἰ τὸ αὐτὸ τοῦ λοιποῦ] „ MSS. Barb. et „ Reg. εἰς τό. sed nihil muta. Nonnemo malebat „ τὸ λοιπόν. Eunapius saepius [mox p. 40.] τοῦ „ λοιποῦ." CARPZ.

P. 39. ὥσπερ συμπαροῦσα] Sic Commelinus. Plantinus ὥσπερ συ παροῦσα. D ὥσπερ παροῦσα. Casaubonus Carpzovii et Corayus cum Commelino faciunt. „ G. Canterus N. L. 8. 17. emendabat ὡσπερεὶ παροῦ- „ σα. In margine meo ὡσεὶ συμπαροῦσα. In vita „ Chrysanthii [p. 109.] ὡσανεὶ παρών τε καὶ συνὼν „ τοῖς θεοῖς." CARPZ. — Mox pro φανέντα Carpzovius proponit φανθέντα. Et quidem supra p. 31. habuimus φανθέντα σημεῖα, quod occurret rursus p. 45, et τοῖς φανθεῖσι σημείοις legemus p. 109.

P. 39. ἄντικρυς] Vocem hanc illustrat Toupius Em. 4. p. 370. Porphyrius V. Pyth. 53. μὴ ἄντικρυς Πυθαγορικοὺς εἶναι τοὺς ἐκφέροντας ταῦτα. Demosthenes π. παρ. p. 127. Tayl. ἄντικρυς οὕτως

καὶ

καὶ διαῤῥήδην ἀπολογία. Themistius Or. XX. p. 239 C. τοιαῦτα δὲ ἀπέφαινε καὶ τὰ ἑαυτοῦ καὶ ἄντικρυς παρακλήσια τοῖς Σωκρατικοῖς. Quae sequitur sententia abest ab edito Themistii textu; hanc sic conceptam obtulit codex Vallesianus: εἶναι γὰρ αὐτῷ πολλὰ μὲν ὕπαιθρα καὶ δημόσια ἀγωνίσματα, οὐ φαυλότερα δὲ τὰ οἴκοι καὶ εἴσω τῆς αὐλῆς. Dio Chrys. Or. XXIII. p. 512. οὐ δοκεῖ σοι τὴν δίζυν αὐτὴν κακοδαιμονίαν τινὰ λέγειν; Codex 2958. pro αὐτὴν optime habet ἄντικρυς.

P. 39. μὴ ῥέπῃς] B sine μή. — Mox pro ἐξήει, Lothar. ἐξείη. — Dein pro θειότητος, Plantinus, Ambrosiani, et Lothar. θειότατος. De harum terminationum confusione vide Bastium Comment. palaeogr. p. 790.

P. 39. περὶ θύρας αὐτῷ] Carpzovius quem secutus sum αὐτῷ pro αὐτῶν edidit e Regio, et Junii conjectura. — Statim pro ἑταίρων, Plantinus ἑτέρων. Confer notam ad Philostr. Her. p. 345.

P. 39. μέγα φθεγξάμενος] Eadem verba jam vidimus p. 25.

P. 39. τοὺς θεούς σοι] Anacreon. 31., sed non Brunckianus:

ἄφες με, τοὺς θεούς σοι,
πιεῖν.

Vide de hac formula Fischerum ibi Fabrumque, viros doctos ad Ellips. v. ὀμνύειν, et ad Nostri locum Wyttenbachium, qui Junium a sensu erran-

tem castigat. Nec erroribus caret Carpzovii nota, quos hic nolo describere.

P. 40. καὶ τῆς γε ἐπιβουλῆς] Recepi γε ex B et Ambrosiano altero. Barberinianus τῆς γ. ἐπιβ.

P. 40. γνησίως καὶ διαφ. ἐώρα] „Id est non ut „ἀγεψιὸν, sed ut ἀδελφὸν etc." CARPZ. Quae explicatio mihi vera neutiquam videtur. Γνησίως, id est, ut ἀνεψιὸν habuit, non ut eum, qui ipsius pudicitiae insidiaretur et a quo sibi cavere deberet. — Reg. ἑώνα. — Mox pro αὐτὸν, codices nonnulli male αὐτήν.

P. 40. ἐν ἀγρῷ διέτριβε] „Sic omnes codices, „praeter Sambuc. e quo Antuerp. Ed. legit ἐναγρῶ διέτριβεν. etc." CARPZ.

P. 40. κινουμένων λόγων] Longinus §. 4. ὑπὸ δὲ ἔρωτος τοῦ ξένας νοήσεις ἀεὶ κινεῖν πολλάκις ἐκπίπτων εἰς τὸ παιδαριωδέστατον. Vide Heindorfium ad Plat. Theaet. p. 554.

P. 40. τὰ προβαλλόμενα] De verbo προβάλλω confer quae adnotavi in addendis Athenaei Schweighaeuseriani t. 8. p. 441. Noster p. 43. οἱ μὲν λογικὸν πρόβλημα προθέμενοι .... οἱ δὲ τῶν θειοτέρων τε προβάλλοντες. p. 81. προβλήματά τε αὐτοῖς προεβλήθη. p. 86. πρόβλημά γέ τι τοῖς σοφισταῖς προπέμψας.

P. 40. περὶ καθόδου ψυχῆς] Sic edidi, pro καθόδου, post Carpzovium, qui Medic. Reg. Lothar. sequebatur. Et καθόδου legitur in CD et Veneto. De ani-

animae descensu, obscurissimo Platonicae metaphysicae aenigmate, vide Carpzovium, et Bruckerum H. Ph. t. 2. p. 415.

P. 40. τί τὸ κολαζόμενον] Hic multum sudat Carpzovius, et salebras in loco planissimo quaerens proponit σχολαζόμενον.

P. 40. μεταξὺ τοῦ κορυβαντιασμοῦ καὶ τῆς ἐκβακχεύσεως] P. 66. κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ μειρακίων. Longinus §. 5. διὰ τὸ περὶ τὰς νοήσεις καινόσπουδον, περὶ ὃ δὴ μάλιστα κορυβαντιῶσιν οἱ νῦν. Timaeus Lex. Κορυβαντιᾷν· παρεμμαίνεσθαι καὶ ἐνθουσιαστικῶς κινεῖσθαι: ubi doctissima Ruhnkenii nota legenda est. „ Vide Valesii Emendat. p. 53. 224. „ Ernesti Lex. Tech. v. Βακχεία et τυμπανίζειν. „ Miscell. observ. t. X. p. 422. Apuleius in Asi- „ no Aureo lib. VIII." WAGNER. Adde Carpzovii notam.

P. 30. ἐλλιποῦσα] Editiones λιποῦσα, quod mutavi e Reg. Med. Barber. et Veneto. Mox ἀνεβόησεν dedi pro ἐβόησεν ex Carpzovii codicibus. Venetus ἂν ἐβόησεν.

P. 40. δυτχωρίαν] Plantinus δυσχωρίαν. Codices omnes δυσχωρίαν.

P. 40. κινδυνεύει περὶ τὰ σκέλη] Gudius adscripserat σκέλει, ut esset, περὶ τῷ σκέλει.

P. 40. τραύματα εἴληφε] Anacreon 45.

ἔλαβεν βέλεμνον Ἄρης.

Plutarchus Nic. 18. λαβὼν πληγὴν πρότερος, εἶτα

 δεύς.

δειύς. Isocrates Pan. 84. συμβαίνει τοὺς μὲν ληφθέντας ἀργύριον ἀποτίνειν καὶ πληγὰς λαμβάνειν. Lucianus Tim. 52. τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων: ubi Hemsterhusius. D. D. 26. I. τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν. D. Mort. 22, 3. ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Et sic Lucianus saepe. Incertus de captivitate Persica p. 331. ὁ μὲν ἀπὸ κεφαλῆς ἕως καρδίας τὴν πληγὴν λαβών. Confer ad II. Cor. XI. 24. Raphelium et Palairetum. Chrysologus de *Sanctis Innocentibus* Serm. I. 2. „*Sumpserunt mortem* qui nescierunt vivere."

p. 40. φορείου] *Lectica*. Confer Lipsium Elect. I. 19. et Carpzovium.

P. 40. ποτνιώμενος] Jam Ruhnkenius ad Tim. p. 221. probavit falsum esse Helladii canonem, ποτνιᾶσθαι de foeminis tantum dici statuentis. Adlatis a viro docto exemplis hoc et alia addi possunt. Noster 110. ὁ μὲν Μάξιμος . . . ποτνιώμενος ἐπὶ τοῖς δρωμένοις. p. 119. Ἑλλησπόντιος . . . . ἀγανακτῶν καὶ ποτνιώμενος. Eusebius V. C. I. 28. ἀντιβολῶν καὶ ποτνιώμενος. Julianus Caes. p. 313 A. Philo t. I. p. 478, 20. Synesius Calv. p. 67 D. ταῦτ' ἄρα ἐποτνιώμην. Ep. 4. p. 162 C. αἴρεται θόρυβος ἐξ ἀρχῆς, ἀνδρῶν οἰμωγὴ, γυναικῶν ὀλολυγή· ἅπαντες ἐθεοκλύτουν, ἐποτνιῶντο: ubi glossae: ἐθεοκλ. ηὔχοντο: ἐποτν. προσέπιπτον. Scholiastes Luciani Ep. Saturn. 28. ποτνιᾶσθαι, παρακαλεῖν μετ' οἰμωγῆς,

γῆς, ἐπικαλεῖν τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀνιᾶσθαι. Confer Bodenum ad Achill. Tat. VI. 15. p. 544. Aelianus H. A. V. 49. usurpavit de elephantis: βοῇ τῇ σφετέρᾳ κινύρονταί τε καὶ ποτνιῶνται.

P. 41. τῶν μὲν δύο τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν] Lothar. δεόμενος. Sed δέομαι iterum habet infra p. 42. τούτων γε τὰ ὀνόματα οὐδὲν δέομαι γράφειν. Plato Apol. §. 6. ὀνόματι γὰρ οὐδὲν δέομαι λέγειν.

P. 41. Ἀντωνῖνος] „Hujus Philosophi mentio„nem facit Syrianus ad Metaphys. Aristotelis, ut „Andr. Schottus (cujus Bibliothecae Eunapii le„gationes debemus) putat in margine Gudiani li„bri. Vita ejus in seqq. descripta." CARPZ. „Harles vol. III. p. 162. laudat Bruckerum T. II. „p. 276." WAGNER. — Mox τῶν πατρῶν in Regio.

P. 41. τὸ Κανωβικὸν τοῦ Νείλου καταλαβὼν στόμα] De Canobico ostio confer Carpzovium, Larcherum ad Herodot. t. 8. p. 367., et Nostrum mox 42. — P. 47. Κλαυδιανόν τε τὸν καταλαβόντα τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

P. 41. προσθεὶς ὅλον ἑαυτόν] Regius vitiose πρός τις. Confer notam supra p. 157. — Mox in ἐξεβιάζετο explicit specimen Carpzovianum.

P. 41. ἡ νεότης — ἐφοίτων] Supra vidimus p. 31. ἡ Ἑλλὰς — ηὔχοντο καὶ ᾔτουν, ubi confer notata p. 234. Sic p. 23. ὁ δῆμος ὑπὸ λιμοῦ παρεθέντες.

p. 55. δῆμος . . . . πηδῶντες p. 86. ἐταλήπεσαν δι' αὐτὸν ἡ Ἑλλάς. p. 92. τὸ δὲ ἔθνος ἐπὶ ποιητικῇ σφόδρα μαίνονται. p. 94. τὸ δὲ μέτρον ἐμεμίμητο. p. 119. ἀλλά σέ γε ἡ πόλις αἰτιῶνται. „Confer Wernsdorf. ad Himer. p. 450." WAGNER.

P. 41. καί τι μυθῶδες — σκότος] AB τὸ pro τι. Τὸ σκότος atticum minus est quam ὁ σκότος, teste Scholiaste Euripidis ad Hecubam, sicque sentit Corayus ad Heliod. p. 198. Sed Langius ad Hecubam, τὸ σκότος et τὸν σκότον aeque ab Euripide usurpata fuisse ostendit. Synesius ep. 22. τὰς ἐν σκότῳ καὶ γωνίαις ἐλπίδας: ubi codex 2988. σκότει. Theophylactus Simocatta ep. 51. ἵνα τῷ σκότῳ τὸ πραττόμενον διαλάθοι: codex 2991 A. τῷ σκότει.

P. 81. τυραννήσει] P. 21. τὴν Κωνσταντίνου πρόφασίν τε καὶ φορὰν τυραννήσων καὶ μεταστήσων τῷ λόγῳ. p. 29. τότε καὶ ἀνάγκης τυραννούσης.

P. 41. Ἡσιόδου καλουμένας Ἠοίας] „Vide Burmannum ad Valesii Emend. p. 222; Ruhnkenium Epist. crit. p. 289; Heynium ad Apollod. III. 986; Groddeck üb. Apollonii Argonaut. „*Bibl. der alt. Litt. und Kunst St. 2. p. 79.*" WAGNER. — „Vide Scalig. 9. catal. p. 250; „Petitum in LL. Att. f. 46. Meursium Att. LL. 2. c. 20." REINES.

P. 41. ἀπόῤῥοιαί τινες ὥσπερ ἀστέρων περιελείφθησαν] Editi ἀπόῤῥοαί τινες, quod mutavi ex Veneto. Cf. Longin. §. 13. — D obtulit περιελείφθησαν, quod

prae-

praetuli vulgato περιελήφθησαν: et sic Huetius Coraynsque conjecerant. De permutatione verborum λειφθεὶς et ληφθεὶς, vide notam ad Philostr. Her. p. 504. Dio Cassius XXXIX. 61. describens Tiberis inundationem: τῶν τε ἀνθρώπων ὅσοι μὴ ἔφθησαν πρὸς τὰ πάνυ ὑψηλὰ ἀναφυγόντες, οἱ μὲν ταῖς τέγαις, οἱ δὲ καὶ ἐν ὁδοῖς ἐγκαταλειφθέντες ἐξώλοντο. Lego ἐγκαταληφθέντες, suadente etiam Latino interprete, qui vertit, *deprehensi*. Dio Chrysost. Or. VII. p. 220. καταληφθεὶς δὲ μόνος. Codex 2958. recte καταλειφθεὶς, quod et Reiskius divinaverat.

P. 41. κατηνεμώθησαν] Sic ABD, Venetus et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 624. pro edito κατενίμησαν. Et Corayus κατηνεμώθησαν proposuit.

P. 41. τοῦ φιλοσοφεῖν ἡ συγγένεια] Scripsi τοῦ pro τὸ, ex Huetii conjectura. In D aliquid fuit adnotatum olim, sed nunc literae sunt prorsus evanidae.

P. 41. ὥσπερ Σωκράτης — σοφόν] Wyttenbachius indicat videndum Platonem Euthyphr. init. et Theaet. fin. Confer Fischerum ad Euthyphr. I. not. 3.

P. 41. ἐκινδύνευον] Huetius vertit *disputabant*: malim cum Junio, *periclitati sunt*; qui sensus placuit et Wernsdorfio ad Him. p. 827, indicante Wagnero. Tamen non satis perspicio qui connectatur sententia sequens, οὕτω περιεφρόνησαν χρήματα.

P. 41.

P. 42. κατεςύγησαν] Pro edito κατετύγησαν, B obtulit κατεςύγησαν, quod in mentem venit Dorvillio ad Char. p. 624, Corayo, et Reinesio in notis MSS. qui vertit: „ execrati sunt et detestati „ aurum." Junius conjiciebat κατετύχησαν, Huetius κατετρύγησαν.

P. 42. τριβώνιον — βιβλιδίων] Philostratus VI. 3. p. 231. ξυνῆκέ τε ὡς ἀνδρῶν σοφῶν εἴη τὸ πλήρωμα, ξυμβαλόμενος (codex 1696 ξυμβαλλόμενος) τοῖς τρίβωσι καὶ τοῖς βιβλίοις οἷς προσεσπούδαζον.

P. 42. σαννία τε ἁδρά] Vide Toupium ad Longin. 43. §. 2. Lexicon inedit. Coislin. 394. ἁδρός· πλούσιος. Lexicon ineditum codicis 1720. ἁδρόν· μέγα, δαψιλές: ἁδροί· πλούσιοι. Noster p. 47. πλοῦτος ἁδρότερος. p. 58. ἀτιμία τις ἁδρὰ καὶ περιφανής. Legat. p. 22 B. συμποσίου ἁδροτέρου καὶ πολυτελεςέρου. Wagnerus ex Zosimo I. 19. II. 44. adfert ἁδραὶ διαδόσεις, ἁδρὰ δῶρα.

P. 42. διαθῆκαί τε — πράσεων] „ Vide ad hunc „ locum Em. Merillii Icti opera P. I. p. 2. [Obss. „ Juris libri I. c. 1.]" WAGNER.

P. 42. πρὸς τὴν πλανωμένην καὶ ἄτακτον ἄτην] D αὐτήν. Respicit, credo, Noster Empedoclis versum

Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας,

ἄτης λειμῶνα vocantis τὸν ἔγγειον τόπον. Confer Valckenaerium ad Hipp. p. 193 D. Themistius Or.

XX.

XX. p. 240 C. ἡμᾶς δὲ ἀπέλιπες (cod. Valesianus ἀπέλειψας) ἐν τῷ κλύδωνι καὶ τῷ χειμῶνι τῆς ἄτης (viri docti proponunt λειμῶνι recte omnino: codex Valesianus nihil mutat.), οὐδὲ ἔχομεν (cod. ἔχοντας) ὅςις χεῖρα ἄλλος (cod. ἄλλῳ: forte ἄλλως) ὀρέξει. Huc quoque facit Synesius ep. 146. ὅς γε ἀφεὶς τοὺς ἀνθρώπους ἡμᾶς

Ἄτης ἐν λειμῶνι κατὰ σκότον ἠλάσκοντας,

καὶ ταῖς χθονίαις ἐγκαλινδουμένους φροντίσιν. Codex 1038 ἐγκυλινδ. Codex 1039 καλινδ. eraso ἐγ. Utraque forma ἐγκαλινδ. vel ἐγκυλινδ. aeque recta est, illa tamen Attica magis: confer Corayum ad Isocr. p. 235. Julianus Misop. p. 344 A. τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένοις. Vide Bastium Epist. Crit. p. 210. et Fischerum ad Phaedon. p. 341.

P. 42. ἐπαινεῖν] Philostratus H. p. 146. τάξιν ἐπαινοῦσαι: ubi Scholiastes: χρώμεναι τάξει: confer et p. 614. 621. Julianus ad Them. p. 253 B. ἀνεπειθόμην τὴν σχολὴν ἐπαινεῖν.

P. 42. ὁ γὰρ λόγος οὐκ ἐπὶ τοὺς φαύλους — φέρειν συνεπείγεται] Dixerat prooemii initio: ἐμοὶ δὲ οὐκ εἰς πάρεργα τῶν σπουδαίων ὁ λόγος φέρει τὴν γραφὴν, ἀλλ' εἰς τὰ ἔργα. Theophylactus Simocatta Q. Nat. p. 8. ἀλλ' ἐκ τῆς θαλάττης ἐπὶ τὴν χέρσον μετελθεῖν ὁ λόγος ἐρᾷ, καὶ μετοχετεύειν ἐπὶ τὴν ἤπειρον τὴν θεωρίαν ἐπείγεται: ubi codex 993. pro θεωρίαν habet

θίαν:

ἔλαν: male, sed notandum tamen. Haec permutatio poterit alibi prodesse.

P. 42. Ἀντωνῖνος ὄνομα ἦν αὐτῷ] Addidi ὄνομα e Junii conjectura. Philostratus V. A. VI. 3. Τιμασίων μὲν τῷ μειρακίῳ τούτῳ ὄνομα ἦν.

P. 42. ὃς διαβαλὼν εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν] Plantinus ὁ διαμαλῶν. Junius conjecit διαμέλλων. Sed recte Commelinus e libris Palatinis, quibus mei consentiunt, restituit διαβαλών. Corayus quoque proposuit διαβαλών, et ὃς pro ὁ, quod minus necessarium est, ea, quam feci, loci distinctione. P. 73. διέβαλε μὲν γὰρ ὁ ταῦτα συντιθεὶς ἐξ Ἀσίας εἰς τὴν Εὐρώπην. p. 97. ἐπὶ τὴν Κωνσταντίνου πόλιν διαβαλών. Arrianus Alex. VII. 20. §. 16. παρ' ὀλίγον ἐλθεῖν διαβαλεῖν ἐς αὐτήν. Suidas: διαβάλλειν τὸ πέλαγος· τὸ διαπερᾶν. Ἀῤῥιανός: „ αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν ἐπιχειροῦντι „ Ἀλεξάνδρῳ τὸν Ὦξον ποταμόν· ἀντὶ τοῦ περᾶν. Librarius pessime confudit duos Arriani locos, quorum alter, αὐτόν τε κυβερνῶντα τὴν στρατηγίδα ναῦν διαβάλλειν, legitur I. 11. §. 10: alter vero exstat III. 29. §. 6. sic editus: διαβαίνειν δὲ ἐπιχειροῦντι αὐτῷ τὸν ποταμόν: ubi ex Suida patet esse reponendam rariorem vocem διαβάλλειν. Librarius; qui Suidam describebat, διαβάλλειν repetitum non concoquens, alterum omisit, seque diligentissimum forte credidit. Simeon Metaphr. vit. S. Cy-

Cyriaci p. 104. *τῇ τοῦ θαυμαστοῦ Κοθυρίου λαύρᾳ διαβαλών.*

P. 42. *τοῖς ἐκείνῃ θεοῖς — ἀναθεὶς καὶ προσαρμόσας ἑαυτόν*] De *ἐκείνῃ* confer notam p. 225. „ *'Ἀ-* „ *ναθεὶς* recte exposuit Junius [vertens, *totam se* „ *applicuit*]: vide Toupium ad Suidam p. 30. „ [Emend. t. I. p. 45.]" WAGNER.

P. 42. *ἀπολυθεὶς*] B *ἀπολυπεὶς*. — Mox pro *προσῆκε*, malim *προσήκει* vel *προσῆκεν ἄν*.

P. 43. *ὑφορώμενος ἐτέρωσε*] B *ὑφοράμενος*. Venetus *ἑτέρως*.

P. 43. *τὸ ἄκαμπτον καὶ ἀμετάστατον*] Plutarchus de vit. dup. §. 27. *ἀκάμπτους διαμένειν καὶ ἰσχυροὺς καὶ δυσμεταθέτους*.

P. 43. *διά γε τὸ τοῦ Σαράπιδος ἱερὸν*] Scripsi *γε* pro *τε*. B *Σεράπ*.

P. 43. *τοῖς δὲ ἐξήρκει τὰ ποτάμια πλοῖα μετὰ ῥᾳστώνης ἐπὶ τὴν σπουδὴν ὑποφέροντες*] Toupius haec adferens Em. t. 2. p. 251. ubi *ποτάμια πλοῖα* exemplis illustrat, dicere debuisset qui *ὑποφέροντες* vel cum *πλοῖα* vel cum *τοῖς* construi possit. Toupianis exemplis addo Zosimum II. 2. *ἐμβαλὼν πλοίῳ ποταμίῳ τὰ τέκνα*: et sic III. 5. 10. Julianus Or. I. p. 22 A. *ἵππων παρασκευὴν καὶ νεῶν τῶν ποταμίων*. Philostratum V. A. VI. 3. sic editum, *καὶ ναῦν ἤδη ἄτοπον ἐκέκτητο*, Toupius ibidem emendat, legens *ποτάμιον* pro *ἄτοπον*, hancque conjecturam amplectitur Ruhnkenius ad Tim. p. 43.

Equi-

Equidem ποταμὸς et τόπος confusa esse video apud Suidam in Πλαταμὼν, ὄνομα ποταμοῦ, ubi codex Kusterianus habet ὄνομα τόπον (confer Toupium Em. t. 2. p. 82.); non statim tamen Toupio adsentiri velim. Codex 1696. optimus habet ἄτοπον: potest forte prodesse citatus ab Oleario Suidas, qui ἄτοπον explicat per κακόν· unde ἄτοπον ναῦν esset, *cymbulam* εὐτελῆ καὶ σμικράν. Pro ἄτοπον, si ad correctionem confugere satius videtur, malim ἔντοπον, id est, ἐπιχώριον. Mox Philostratus habet: ἱκέτευε προσδοῦναί οἱ τῆς τοῦ πλοῦ κοινωνίας. Codex 1696. exhibet, ut Suidas, πλοίου, quod et ipsum bonum est, sed ex rasura; antea scriptum fuit, ut videtur, πλούτου.

P. 43. καὶ ἀφθορῶν] Haec est prava editorum lectio. BD ἀφορῶν. In A vox est evanida, sed ex reliquiis fere certum est non scriptum olim fuisse καὶ ἀφθορῶν. Junius scribebat ἀφθορῶς (voluit procul dubio scribere ἀφθόρως), vertitque Wagnerus *incorrupte:* quod usquequaque satisfacere potest. Huetius *nihil mutandum* adscripsit, sed non dixit quid esset ἀφθορῶν.

P. 43. ἀνδριάντι συνετύγχανον] P. 55. ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος. Apuleius Miles. III. p. 191. „ fixus in lapidem steti gelidus, nihil secius quam „ *una de caeteris theatri statuis* vel columnis:" ubi Pricaeus p. 156. Adde Erasmi Adagium, *statua taciturnior*, IV. 4. 99.

P. 43.

P. 43. πρὸς αὐτῶν οὐδένα] B οὐδέν.

P. 43. ἄναυδος ἔκειτο καὶ ἄτεγκτος] P. 64. ἄναυδος ἔκειτο. — D ἄτακτος. Vocem ἄτεγκτος eruditiſſime illuſtravit Ruhnkenius ad Tim. p. 249. Sed nollem virum κριτικώτατον et alias prudentiſſimum ſollicitaviſſe hunc Damaſcii locum apud Photium p. 1036. extr. οὐδεὶς οὕτως ἦν τὴν ψυχὴν ἀτεράμων καὶ βάρβαρος, ὃς οὐκ ἐπείθετο καὶ κατεκηλεῖτο τοῖς ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ ςόματος ἐκείνου ῥέουσι λόγοις: quae ſunt integerrima et eximie ſana. Attamen Ruhnkenius Platonicarum imitationum curioſior inveſtigator pro ἐπείθετο conjicit ἐτέγγετο, quod ἐτέγγετο vox ſit Platonica magis quam ἐπείθετο. Hoc ſane eſt doctrina abuti, et ſcriptores non corrigere, ſed adulterare.

P. 43. οὐ γὰρ ἔφθανεν — καὶ] De οὐ φθάνειν καὶ vide Marklandum ad Suppl. 1219. et Corayum ad Hippocr. p. 325. Eunapius Legat. p. 20 C. οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες, ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μετὰ θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων. Pro μετὰ lege μεςὰ, ut tacite correxit Caſaubonus hunc locum adferens ad Aug. Hiſt. p. 245 D. Hoogeveen ad Viger. cum idoneis probaſſet exemplis οὐ φθάνειν καὶ idem eſſe ac ἅμα καὶ, credit tamen eſſe ubi *priusquam* ſignificet, citatque haec Luciani verba D. Mort. 27. 1. οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤ-

ῥυὲν οὐκ οἶδ' ὅπως, αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Sensum vulgarem ἅμα καὶ putat fabulae adversari; namque Tantalum ne labellum quidem summum potuisse irrigare. Sed hoc est ridicule argutari. Numquid enim poena non gravis satis, immo nonne gravior etiam, si aqua ad summum usque labrum perveniret, dein elaberetur.

P. 43. τὸ Σαραπεῖον ἱερὸν ἐσκεδάννυντο] B Σεραπ. „De subversione Serapii insignem librum composuit Sophronius: Hieron. in Catal. Script. Eccles." REINESIVS in notulis MSS. — „Vide Rufini Hist. Eccles. L. II. c. 22." WAGNER.

P. 44. Θεοφίλου δὲ προεστοῦντος — πεπιστευμένου] Junius hunc locum non intellexit. Adponam versionem Jonsii H. P. III. 117. p. 93: „Theophilo „scelaratissimorum et sacerrimorum hominum (*ita* „*Christianos Alexandrinos Ethnicus Eunapius* „*adpellat*) [cf. Carpzov. spec. p. II.] episco„po, quasi Eurymedonte quopiam, qui

„Late rex tumidos inter saevosque Gigantes
„Imperium tenuit,

„Evetio vero Juridico et summo in civilibus magi„stratu, Romano militum in Aegypto duce." Jonsius monet insuper Theophilum illum fuisse Patriarcham Alexandrinum, remittitque ad Suidam in Σάραπις, Nicephorum Chronol., Baronium, et alios. „Theophilus", ait Reinesius „tum fuit Episco„pus Alexandrinus. Ruffinus L. XI. ap. Vinc.

„Bel-

„ Bellov. Histor. I. 17. c. 57. Baronius sub anno „ 389." Van Dalius de orac. p. 546. servata, quam, Junium secutus, sustuli post προςατοῦντας distinctione, vertit, „ ducem se praebente Theo„ philo:" non recte. — Pro Εὐετίου, Valesius in notis MSS. legit Εὐαγρίου, ex lege XI. codicis Theodos. adfertque Sozomen. VII. 15. Et in D scribitur Εὐαγρίου, sed cum e regione apponatur Sozomeni indicatio, hanc lectionem putaverim magis esse conjecturam quam variantem e codice notatam. Reinesius quoque animadvertit hunc Evetium a Sozomeno Evagrium vocatum fuisse. Nec hanc diversitatem nominum praetermisit Jonsius, videndus praeterea de officio Juridici Alexandrini, quem Reinesius vocat praefectum Augustalem. Romanus Reinesio dicitur Comes Aegypti.

P. 44. ὅς τοδ' — βασίλευεν] Odyss. η. 59. — B γιγάντεσσι. Ven. βασίλευσεν.

P. 44. βαλλόμενοι] Editi ἀλλόμενοι, quod mutavi ex BD et Veneto.

P. 44. τῷ τε Σαραπείῳ κατελυμήναντο] B Σεραπ. Aristophanes Nub. 925.

Λυμαινόμενον τοῖς μειρακίοις:

ubi Scholiastes: ἀντὶ τοῦ ἐνυβρίζοντα· οὕτω δὲ αὐτοῖς (forte Ἀττικοῖς) σύνηθες, οὐχὶ, τὰ μειράκια λυμαινόμενον· πρὸς ὃ καὶ τὸ χ. Ipse tamen Aristophanes Av. 100.

Τοιαῦτα μέντοι Σοφοκλέης λυμαίνεται
Ἐν ταῖς τραγῳδίαισιν ἐμὲ τὸν Τήρεα:

ubi vide Beckium, addito Alberto Obferv. p. 235. qui fcholiaftae fenfum non recte cepiffe videtur. Theophylactus Sim. ep. 12. μηδὲν τῷ ποιμνίῳ λυμαινόμενοι. Rurfus ep. 14. τὸ ποίμνιον ἅπαν ὁ σὸς ἐλυμήνατο παῖς. Confer indicem Diodori Siculi.

P. 45. ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης] „Confer Wernsdorfium Poet. Minor. vol. 5. p. 170." WAGNER.

P. 45. ἄφραστα] Illuftravit Toupius Em. t. 2. p. 101. Scholiaftes Oppiani Hal. I. 9. Ἀφράστοις· ἀδήλοις, πολλοῖς, καὶ μὴ νοηθῆναι δυναμένοις.

P. 45. μέλαιναν φορῶν ἐσθῆτα] „Confer Carpzovium p. II. Infra p. 93. [53] τῶν τὰ φαιὰ „ἱμάτια ἐχόντων. Et omnino Zofimus V. 23. et „qui laudantur a Reitem. p. 609. extr." WAGNER.

Niger tunc fuit monachorum veftitus. Synefius ep. 146. οὗτος οὖν ὁ Γανὸς ἐπεφήμισέ σοι τὸν μονήρη βίον . . . καὶ φαιὸν τριβώνιον ἀμπέχεσθαί σέ φησιν· οὐδὲν μὲν ἦν μεῖον, εἰ καὶ λευκὸν ἦν. Ep. 153. p. 292 B. τῶν ἐν λευκοῖς ἔνιοι τρίβωσι καὶ τῶν ἐν φαιοῖς ἔφασάν με παρανομεῖν εἰς φιλοσοφίαν. Anna Comn. I. p. 36 A. φαιὸν ἐνδεδυμένον τριβώνιον καὶ ἐν μοναστηρίῳ διάγοντα. III. p. 71 A. ἐπὰν δὲ τὰς ὀφρῦς τούτοις ἐπισυνάξει, ἀντὶ τῆς πορφυρίδος καὶ τῶν στεμμάτων τὰ μέλανα ῥάκη καταμφιέννυσιν.

P. 45. Τοὺς δὲ μοναχοὺς] Cujus fuerint ordinis, et quod monasterii nomen quaerit Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. ὀστέα καὶ κεφαλὰς .... συναλίζοντες] Prodigiosus notetur Junii error, qui credidit συναλίζειν hic esse *salire et condire*. Scholiastes Theocr. Id. VII, 34. ἀλίζω, τὸ συναθροίζω. Confer omnino Albertum Observ. p. 217. — B συναλίζοντες, sic. Etenim συναλίζω et συναυλίζω possunt facile confundi. In Xenophontis Historia I. 1. 21. pro συναυλίζων, Morus recte proponit συναλίζων. Vide Kusterum ad Jambl. p. 44. et Bastium Comm. Palaeogr. p. 705.

In codice 3044. inveni Christophori cujusdam, Imperatoribus ad manum, hominis mihi prorsus ignoti, poematium in Andream monachum, nimio *reliquiarum* studio ridiculum. Opusculum hoc non omnino malum describam in eorum gratiam quibus inedita, quoquo modo scripta, placent.

Ἰησοῦ προηγοῦ.

στίχοι ρλβ.

Στίχοι τοῦ Μιτυλίνης (sic) πρός τινα μοναχὸν τὰ τῶν ἰδιωτῶν λείψανα ὡς ἅγια ἐξωνούμενον.

Πολλοὶ λέγουσιν (εἰ δ' ἀληθεῖς οἱ λόγοι
Οὐκ οἶδα), πλὴν λέγουσι, καὶ πείθουσί με,
Ὡς σφόδρα χαίρεις, ὦ μοναστὰ καὶ πάτερ,
Εἴ τις σε σεπτοῖς δεξιοῦται λειψάνοις

Ἀνδρῶν μαρτύρων ἢ σεβαστῶν μαρτύρων (1),
Θήκας δὲ πολλὰς λειψάνων θείων ἔχεις,
Ἃς ἐξανοίγων τοῖς φίλοις σου δεικνύεις·
Τοῦ Προκοπίου μάρτυρος χεῖρας δέκα,
Θεοδώρου δὲ πέντε καὶ δέκα γνάθους,
Καὶ Νέστορος μὲν ἄχρι τῶν ὀκτὼ πόδας,
Γεωργίου δὲ τέσσαρας κάρας ἅμα,
Καὶ πέντε μαστοὺς Βαρβάρας ἀθληφόρου,
Καὶ νῦν μὲν ὀστᾶ δώδεκα βραχιόνων
Τοῦ καλλινίκου μάρτυρος Δημητρίου,
Νῦν δ' αὖ καλάμους εἴκοσι σκελῶν ὅλων
Τοῦ Παντελεήμονος (ὢ τῆς πληθύος!)· (2)
Λέγεις δὲ πίστει ταῦτα πάντα λαμβάνειν,
Οὐκ ἀμφιβάλλων, οὐκ ἀπιστῶν οὐδ' ὅλως,
Αἰδῶ τε πολλὴν τοῖς κιβωτίοις νέμεις,
Καὶ προσκυνεῖς ὡς ὄντα Χριστοῦ μαρτύρων.
Βαβαὶ ζεούσης πίστεως σῆς, Ἀνδρέα,
Ἥτις σε πείθει τοὺς μὲν ἀθλητὰς ὕδρας,
Τὰς μάρτυρας δὲ θήρας οἴεσθαι κύνας,
Τοὺς μὲν κεφαλὰς μυρίας κεκτημένους,
Τὰς δ' αὖ γε μαστῶν πλῆθος, ὥσπερ αἱ κύνες!
Ἐκ πίστεως σῆς καὶ πρὸς ἰχθὺν ἐτράπη

Νέ-

(1) Forte, ἀνδρῶν ἀθλητῶν: ut vs. 22.

(2) Iambicus politicus, ut nonnulli alii versus in hoc poematio.

Νέςωρ ὁ μάρτυς ὀκτάπους δεδειγμένος,
Καὶ Προκόπιον πίςις ἡ σὴ δεικνύει
Βριάρεων κομῶντα χειρῶν πληθύϊ.
Λέγεις ὁ σεμνὸς καὶ Θέκλας τῆς πρωτάθλου
Ὀδόντας ἑξήκοντα (φεῦ πλάνης!) ἔχειν,
Καὶ τοῦ μεγίςου Προδρόμου λευκὰς τρίχας.
Αὐχεῖς δὲ καὶ σὺ πάσας ὡς νῦν ἐπρίω (3)
Ἐκ τῶν γενείων τῶν σφαγέντων νηπίων
Ἐν Βεθλεὲμ πρὶν τῆς Ἰουδαίας πόλει.
Φάσκεις δὲ τιμᾷν ταῦτα, πιςοῖς ὡς νόμος.
Ὦ πίςις ὀρθὴ, πίςις ἠνθρακωμένη,
Ἣ τοὺς πατρῴους οὐκ ἀπαρνεῖται νόμους,
Τῶν Μακκαβαίων τὸ ζέον μιμουμένη!
Ὦ πίςις οὐκ ἔχουσα μῶμον οὐδένα,
Τάξεις ἀνατρέπουσα καὶ φύσεις μόνον,
Νῦν μὲν γυναῖκα δεικνύουσα πρεσβῦτιν
Ὕλην ὀδόντων σχοῦσαν ἑξηκοντάδα,
Νῦν δ' αὖ γε λευκαίνουσα τὴν κόμην νέῳ,
Καὶ νηπίοις διδοῦσα πωγώνων πλάτη (4)!
Καὶ ταῦτα πιςῶς ὡς ἀληθῆ προσδέχῃ,
Καὶ χρημάτων νέμησιν ἡδέως δέχῃ.
Οὐκ ἄν γε τοι λείψει σε πλῆθος λειψάνων·

Ἔςαι

(3) Scripsi πάσας pro πάντας, τρίχας nempe. Agitur de Innocentium barbis: cf. vs. 45.

(4) Codex λευκαίνουσαν et διδοῦσαν.

Ἔςαι γὰρ, ἔςαι λειψάνων ἔτι πρᾶσις,
Ἕως ἂν ἠχήσειε σάλπιγξ ἐσχάτη,
Ἑνοῦσα ταῦτα καὶ συναθροίζουσά πως,
Ἄφθαρτον εἰς σύμπηξιν ἄλλης οὐσίας
Σφίγγουσα τὰ πρὶν ἐκ φθορᾶς λελυμένα,
Ἑνοῦσα θᾶττον τὰ πρὶν ἐσκορπισμένα,
Πνοὴν διδοῦσα πᾶσιν ἐκπεπνευκόσιν,
Καὶ πάντας εἰς τὸ βῆμα συγκαλουμένη,
Τὸ φρικτὸν ὄντως βῆμα καὶ φοβούμενον,
Ἐν ᾧπερ αὐτὸς πράξεως οὐκ ἐνθέου
Ὀρθῶς ὑπόσχῃς ἀξίαν τιμωρίαν,
Ἀνθ' ὧν παρηνόμησας οὕτως ἀφρόνως,
Ὀςᾶ βεβήλων οἷα σεπτῶν μαρτύρων
Ὠνούμενός τε καὶ κατακλείων πύθῳ (5).
Τί καὶ τοσοῦτον ἐκκενοῖς οὖν χρυσίον;
Ἔξεςι καὶ γὰρ δωρεάν σε λαμβάνειν
Πρὸς τοὺς τάφους τρέχοντα τοὺς ἐν τῇ πόλει.
Εἴπερ σὺ μισθὸν οὐ κομίζεσθαι λέγεις
Ὧν ὀςῶν προῖκα λαμβάνεις ἐκ μνημάτων,
Ἴθι πρὸς ἐξώνησιν, ἡδέως ἴθι.
Ῥᾷον κενώσεις ἅπαν τὸ σὸν χρυσίον,
Ἢ τοὺς τάφους ἅπαντας οἱ νεκροπράται.
Ἔγωγε τοίνυν τοῦτο θαυμάζειν ἔγνων,
Πῶς οὐκ ἀπιςεῖς τοῖς πράταις τῶν ὀςέων,
Τοὐναντίον δὲ καὶ προσηνῶς προσδέχῃ

Ἀπαν-

(5) Forte πίθῳ.

Ἅπαντας αὐτοὺς καὶ μεθ' ἡδονῆς ὅσης.
Ἤκουσα δ' αὐτὸς πρός τινας τῶν σῶν φίλων,
Ὡς γνοὺς πλάνος τις πίστεως σῆς τὸ ζέον
Ὀστοῦν προβάτου μηριαῖον λαμβάνει,
Ἅπαν δὲ κύκλῳ βάμματι χρίσας κρόκου,
Καὶ θυμιάσας καὶ περιστείλας ἅμα,
Πρόσεισιν εὐθὺς καὶ δίδωσί σοι, λέγων·
„ Ὀστοῦν ὑπάρχει τοῦτο μάρτυρος Πρόβου·"
(Τὸ δ' ἦν προβάτου μᾶλλον, ἀλλ' οὐχὶ Πρόβου.)
„ Δεῖ τοιγαροῦν σοι χρυσίνων ἑκκαίδεκα."
Λαβεῖν τι χρῆμα θεῖον ᾠήθης, πάτερ,
Ἐκ πίστεως καὶ τοῦτο ποιήσας τάχα.
Πολλὴ γάρ ἐστι πίστις ἡ σὴ καὶ λίαν,
Καὶ μὴν δυνηθῇ καὶ μεθιστᾷν τὴν κτίσιν
Ὅπου γε μικρὰ πίστις ἀκραιφνεστάτη,
Ὡς κόκκος εἷς νάπυος, ὁ Χριστὸς λέγει,
Ὄρη μεθιστᾷν εὐκολώτερον σθένει.
Πλὴν ἀλλ' ἐπεί σε πιστὸν ἔγνων εἰς ἄκρον,
Οὐκ ἀμφιβάλλειν οὐδὲ διστάζειν ὅλως
Πρὸς τὰς δόσεις θέλοντα τὰς τῶν λειψάνων,
Παρέξομαί σοι προῖκα χρῆμά τι ξένον.
Ἐνδῶ τὸν ἀντίχειρα τοῦ τρισολβίου,
Καὶ γλουτὸν αὐτὸν Ἠλίου τοῦ Θεσβίτου.
Βούλει παράσχω λειψάνοις τούτοις ἅμα,
Καὶ δάκτυλόν σοι Μιχαὴλ ἀρχαγγέλου;
Ἔσται· παράσχω τοῦτον ἐκ χώνων ἔχων.
Μόνον σύ μοι πίστευε ταῦτα λαμβάνων,
Ὡς εἰσὶ τούτων ὧν ἐγὼ διδοὺς λέγω.

Δώσω σὺν αὐτοῖς καὶ βραχὺ, πάτερ, μέρος
Τοῦ Γαβριὴλ σοι τοῦ μεγίςου τῶν νόων.
Ἐν Ναζαρὲτ γὰρ πρὶν κατελθὼν τῇ πόλει,
Πτερορρυήσας ἐξανέπτη πρὸς πόλον.
Ἤχθησαν οὖν ἐκεῖθεν ὧδε τὰ πτίλα·
Ἐγὼ δὲ ταῦτα πάντων ἔχων (6) ἐσχάτως
Καί σοι παράσχω, πιςὲ λειψάνων φίλε.
Ἀλλ' οὐκ ἐκείνων Φείσομαι τῶν κρειττόνων,
Οὕτω σε πιςεύοντα πρὸς ταῦτα βλέπων,
Τὸν ἤδυν ὄντως ἐν μοναςαῖς Ἀνδρέαν,
Δώσω δέ σοὶ κἀκεῖνα σὺν προθυμίᾳ·
Ἑνὸς Χερουβὶμ τριῶν ὀμμάτων κόρας,
Καὶ τῆς φλογίνης χεῖρα ῥομφαίας μία,
Ἣν ἐξανάψας ἐν μέσῳ τῶν λειψάνων
Ἄλλου παρ' αὐτὴν οὐ δεηθήσῃ λύχνου.
Φλὸξ οὖσα καὶ γὰρ οἶδε καὶ Φῶς ἐκφέρειν,
Καὶ πάντα νικᾷ Φῶτα λαμπρῶν ἀςέρων.
Ἕξεις ἐκείνην τοιγαροῦν σὺ καὶ λύχνον
Καὶ λείψανον κάλλιςον, εἴπερ ἄλλο τι.
Καὶ πάντα ταῦτα προῖκα καὶ χωρὶς πόνου
Λοιποῖς συνάψας σοῖς ἀπείροις λειψάνοις,
Θήσεις με πρῶτον τοῦ χοροῦ τῶν σῶν φίλων,
Εὐεργέτην καλῶν με πάντα τὸν χρόνον·
Οὕτω γάρ ἐςιν, ὥσπερ οἶμαι, καὶ πρέπον.

Ἀλ-

(6) Ita nunc legitur in codice. Olim fuit lacuna sic: ταῦτα ἔχων.

Ἀπογραφεύς σοι ταῦτα τῶν βασιλέων,
ὁ Χριστοφόρος, ὃν καὶ γιγνώσκειν ἔχεις,
Ἀγχοῦ μὲν οἰκῶν τοῦ νεὼ Προτασίου,
Ἀμφ' αὐτὸ φημὶ τὸ στρατήγιον, πάτερ,
Πόθων δὲ καί σε γνώριμον σχεῖν καὶ φίλον,
Ὡς ἂν γελῴην ἡδέως καθ' ἡμέραν,
Τῶν θλίψεων εὑρών σε φάρμακον μέγα.

P. 45. θεούς τε ἀπεδείκνυσαν] Eunapium Christianorum fidem calumniari ait. Tillemontius t. V. p. 324.

P. 45. προσεκαλινδοῦντο τοῖς] Commelinus τοῖ. Plantinus et Venetus hac vocula carent. In A videtur fuisse τοῖς, quod recepi. Abesse potest vel μνήμασι, vel λειψάνοις, vel simile quid.

P. 45. κρείττους ὑπελάμβανον] Pro ἀπελάμβανον, codices recte ὑπελάμβανον, quod conjecerat Wyttenbachius.

P. 45. μολυνόμενοι πρὸς τοῖς τάφοις]. Julianus Misop. p. 344 A. τὸ μὲν εὔχεσθαι πάντως ἀπαλλαγῆναι τοῦ τοσούτου κακοῦ τοῖς περὶ τοὺς τάφους καλινδουμένοις γραϊδίοις συνεχωρήσαμεν. Alia apud Wyttenbachium.

P. 45. πρέσβεις τῶν αἰτήσεων παρὰ τῶν θεῶν] CD αἰτήσεως. Genitivus θεῶν potest apte defendi. Nec displiceret παρὰ τὸν θεόν: Aelianus, Bastio mihi locum indicante fragm p. 1055. τὴν εὐχὴν vocat πρέσβυν πρὸς τὸν θεόν. Vide Gentil. ad Apul. Apol. p. 275.

P. 45. *δεδουλευκότα κακῶς*] Confer Hemſterhuſium ad Lucian. t. 2. Bip. p. 327.

P. 45. *ἐν τοῖς εἰδώλοις*] Junius *in corporibus*, recte. Confer ſupra p. 255. Tillemontius t. V. p. 758. de *imaginibus* intelligit, quod nequaquam placet.

P. 45. *εἰς μεγάλην πρόνοιαν καὶ Ἀντωνίνου*] Crediderim poſt *καὶ* excidiſſe *εὐστοχίαν*, vel *ἀγχίνοιαν*, vel vocem quamlibet aliam ejusdem ſenſus.

P. 45. *τὰ ἱερὰ τάφους γενήσεσθαι*] „ Confer Va-„ leſium ad Ammian. p. 353." WAGNER.

P. 46. *ἔφη*] Diligentiae cauſa notabo in B eſſe *εἶπε*, in CD *εἶπεν*. Has voces fere ad libitum ſuum librarii mutabant. Philoſtratus V. A. I. 36. *ἀφίξομαι, εἶπεν, ἐπειδὰν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς εὖ μοι ἔχῃ*. Codex 1696. *ἔφη*, et *ἐπειδὰν*, quod ſcripſi loco editi *ἐπειδή*. VI. 3. p. 231. *μειράκιον, εἶπεν, Αἰγύπτιον*. Codex *ἔφη*.

P. 46. *τῷ νῷ θεωρεῖν — ὄμμασιν*] Marinus V. P. c. 13. *τὰς παρ' ἐκείνῳ θείας ὄντως τελετὰς ἐποπτεύειν ἐποίει τοῖς τῆς ψυχῆς ἀνεπιθολώτοις ὄμμασι καὶ τῇ τοῦ νοῦ ἀχράντῳ περιωπῇ*: ubi nonnihil a me fuit adnotatum.

P. 46. *τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον ἀσθένειαν φέρει*] Wyttenbachius: „ ſcripſit ſine dubio Eunapius „ *ἀγχίνοιαν*." Faciliorem adfecto loco medicinam facere mihi viderer ſcribens *εὐσθένειαν*. Huetius pro *αὐτοῦ* conjecit *αὐτῷ*.

P. 46.

P. 46. Καὶ λυπηρὸν τοῖς νοῦν ἔχουσιν τὸ προεγνωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος] Locus valde corruptus. Diſtinxi ut potui. In editis καὶ λυπηρὸν reliquis una ſerie jungitur. CD προεγνῶσθαι. — Modo CD ἄνηστον pro ἄνοστον.

P. 46. καὶ πρότερον] Supra p. 38. — Quae fuerit Maximi patria non indicat Eunapius. Marcellinus XXIX. 1. p. 556. illum Epheſi natum eſſe refert. Ibi vide Valeſium, qui haec habet inter alia: „Eunapius Smyrnaeum facere videtur. Nym„phidianum enim, qui Maximi philoſophi frater „fuit, oriundum fuiſſe ait e Smyrna." Sed num inde ſequitur et Smyrnaeum fuisſe Maximum?

P. 46. τῷ δὲ καὶ πτηνοί] Sic edidi ex B pro τῷ δὲ πτηνόν: et Junius jam πτηνοί conjecerat.

P. 46. τὰς δὲ ὁρμὰς — ὄμματα] Damaſcius Vit. Iſid. p. 1046. οἵ τε ὀφθαλμοὶ τὸ τῆς διανοίας εὔτροχον ἀποσαφοῦντες. Wyttenbachius indicavit ſimilem Philoſtrati locum V. S. II. 1. §. 7. p. 552. χαροπήν τε ἀκτῖνα ἐκ τῶν ὀμμάτων ἐκδίδοσθαι παρεχομένην τι ὁρμῆς ἦθος.

P. 46. τὸν δρόμον τῶν λόγων] Vide ſupra p. 231.

P. 47. ὥσπερ ἐκ τριπόδων] Philoſtratus V. A. I. 17. ἀλλ' ὥσπερ ἐκ τρίποδος, ὅτε διαλέγοιτο, „οἶ„δα" ἔλεγε. V. S. I. 25. p. 542. ἡ σεμνολογία δὲ οὐχ ὑπτία, λαμπρὰ δὲ καὶ ἔμπνους, ὥσπερ ἐκ τρίποδος. I. 18. p. 509. eodem ſenſu: θεοφορήτῳ ὁρμῇ ἀποσχεδιάζοντος, ὥσπερ οἱ τοὺς χρησμοὺς ἀναπνέοντες.

τες. Theophylactus Simoc. ep. 33. ὥσπερ γὰρ ἐκ τρίποδός τινος πυθικοῦ τὰ μέλλοντα διηγήσω μοι: codex 2991 A. omittit πυθικοῦ. Idem Q. Nat. p. 10. ἐκεῖ γάρ τι παράδοξον ὁ Κορίνθιος ἔφη θεάσασθαι· ἀποφεύγειν τοὺς ὄφεις τὸ πήγανον, ὥσπερ τινὸς αὐτοὺς ἀποσοβούσης ἐντεῦθεν δυνάμεως. Τίς ὁ νοῦς, ἀπόκριναι τῷ σῷ Πολυκράτει, ὥσπερ ἐκ τινος τρίποδος τὰς ἀποκρίσεις ποιούμενος. Codices 993. 3044. post τρίποδος addunt πυθικοῦ, dantque ἐντεῦθεν, quod inserui. Cicero Ep. ad Brut. 2. „Haec „*ex oraculo Apollinis Pythii edita* tibi puta." Velleius Paterc. I. 11. „quae vox, *veluti oraculo* „*emissa.*" Quintilianus X. 1. §. 4. de Platone: „ut mihi „non hominis ingenio, sed *quodam* „*Delphico* videatur *oraculo* instinctus." Arnobius init. velut quiddam promptum *ex oraculo* „dicere:" ubi vide Heraldum et Elmenhorstium. Conf. et Erasmum Adag. I. 8. 90. Potest etiam addi Nicephorus Gregoras Epist. ined. cod. 2991 A. τῷ μεγάλῳ Οἰκονόμῳ τῷ Βέκῳ: Λόγος τοὺς Πυθαγορείους οὕτω τοι θεῖα καὶ βεβαιότερα ἢ τὰ ἐκ Δωδώνης θεσπίσματα οἴεσθαι τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, ὡς ἐν πέντε ὅλοις σιωπῶντας ἔτεσιν ἀκροᾶσθαι οἱ τῶν λεγομένων, οὔτ' ἀμφιβάλλουσαν ἀκοὴν, οὔτε γλῶτταν προϊεμένους ἀντίφωνον . . . Καὶ κρεῖττον ἔμοι γε τό σου φανεῖται ψήφισμα ἢ τοις Πυθαγορείοις ἐκείνοις τὰ τοῦ Πυθαγόρου δόγματα, εἰ δὲ βούλει, καὶ τῶν ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος χρησμῶν ἀσφαλέστερα.

P. 47.

P. 47. ἀφροδίτη τοῖς χείλεσιν ἐπεκάθητο] Monuit Wyttenbachius de imitatione nobilis loci Eupolidei:

πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσιν.

Adde virum doctissimum ad Julianum p. 33 A. et quae notavi p. 229. Noster p. 111. τό, τε γὰρ ἐπιφαινόμενον ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον ἐπεκάθητο τοῖς λόγοις. Damascius p. 1035 extr. τοιάδε τις ἐπεκάθητο πειθὼ τοῖς χείλεσι τοῦ ἀνδρός.

P. 47. Κλαυδιανόν τε — καὶ Νυμφιδιανόν] Hujus vitam infra leges, ubi et illius mentio. „ Maximus philosophus fuit patruus Claudiani poe„tae, qui ex hoc Claudiano genitus et a parente „ institutus Alexandriae ad poesin Latinam venit „ et in aulam. In marmore Graeco apud Seldenum „ Claudianus Prytanis Smyrnae nominatur cum „ Nymphidia ἀρχιερείᾳ." REINESIVS.

P. 47. Οὗτος πάντων ἀνῃρημένων ὑπὸ τοῦ Κωνσταντίου — γέγραπται] Scripsi ὑπὸ pro διὰ, ex BD, Veneto, et Barberiniano, quem laudat Dorvillius ad Char. p. 612. Locum prava interpunctione omnino corruptum restitui.

P. 47. παραφυλακαί] Confer Dorvillium ad Char. p. 612. hanc vocem illustrantem. Modo pro ὅμως αὐτόν, legitur αὐτὸν ὅμως in codice B, qui insuper omittit βασιλικοί.

P. 47. διὰ στόματος εἶχε τὰ βιβλία] Aristaenetus I. 22. ἵνα σου μόνην ἐπὶ στόματος ἠρέμα τὴν προσηγο-

ρίαν

μίαν ἐνέγκω. I. 26. πάντων ἀνὰ στόμα ταύτην Φερόντων. Aufonius Mof. 476.

„*Ibis in ora hominum* laetoque fovebere cantu".
Heraclides Alleg. Hom. p. 2. τοὺς ἐναγεῖς λόγους (Ὁμήρου) διὰ στόματος ᾄδων: ubi Schowius p. 243: „διὰ στόματος ᾄδων dictum eft ut διὰ στόματος vel „ἐν στόματι ἔχειν." Sed exemplis probare hoc ᾄδων debuiffet. Baftius ingeniofe correxit διὰ στόματος ἄγων, opportuneque contulit Homerum Il. ξ. 91.

Μήτις τ' ἄλλος Ἀχαιῶν τοῦτον ἀκούσῃ
Μῦθον, ὃν οὔ κεν ἀνήρ γε διὰ στόμα πάμπαν ἄγοιτο.

Confer notam fupra p. 253.

P. 47. οὐχ ἔχοντες ὅ, τι διδάξουσι] Zofimus III. 2. ὁ Κωνστάντιος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν Ἰουλιανὸν μεταπέμπεται τοῖς αὐτόθι φιλοσοφοῦσι συνόντα καὶ ἐν παντὶ παιδεύσεως εἴδει τοὺς ἑαυτοῦ καθηγεμόνας ὑπερβαλλόμενον.

P. 47. ἐπιτραπῆναί οἱ] Plantinus ἐπιτραπῆναι οἱ. Commelinus ἐπιτραπῆναι· οἱ: fine fenfu. Diftinctio poft οἱ in meo textu deleri debet.

P. 48. ὑπομιμνήσκεσθαι] Sic B et Barberinianus Dorvillii ad Charit. p. 612. pro edito ὑπομνήσκεσθαι.

P. 48. τοῦτο δὲ ἐπιτραπέν] fic B et Corayus pro edito ἐπέτραπεν. D ἐπὶ τραπέν.

P. 48. πανταχοῦ βαθέων καὶ βαρυτάτων ὑποκειμένων κτημάτων] B πανταχόθεν, et ad marginem παντα-

ταχοῦ. Tautologia esse videtur in βαθέων et βαρυτάτων; nam βαρὺς et βαθὺς promiscue et sensu fere simili, pro *dives*, *opulentus*, dicuntur. Philostratus V. S. I. 12. τοὺς εὐπατρίδας τῶν νέων καὶ τοὺς ἐκ τῶν βαθέων οἴκων: ubi recte Valesius Em. III. 2. βαθέων explicat per βαρυπλούτων. Callimachus H. Cer. 114.

Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες.

Apud Eubulum Athenaei III. 72.

Τρέφει με Θετταλός τις, ἄνθρωπος βαρὺς,
Πλουτῶν . . . .

proposui in Addendis t. 8. p. 415.

Τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος, βαρὺ
Πλουτῶν.

Haec conjectura non multopere necessaria, nuda tamen nimis tunc fuit exposita. Sophocles Aj. 129. ἢ μακροῦ πλούτου βάρει. Vide ibi Lobeckium. Nicolaus Damasc. p. 228. Edit. Corayanae: ἐν τοῖς βαρυπλούτοις. Cf. Elsner. Sched. crit. p. 19.

Divitiae illae, quibus affluere dicitur Julianus, ipsi obtigerant ex aviae haereditate. Vide *La Bletterie*, *vie de Julien* I. p. 41. Agri ex Avia accepti meminit Julianus Ep. 46. init. οὐ κτηστείδιον μικρὸν ἀγρῶν τεττάρων δοκούντων λαβὼν παρὰ τῆς τήθης ἐν τῇ Βιθυνίᾳ, τῇ σῇ διαθέσει δῶρον δίδωμι. Petavius ex Barocciani varietate δοθέντων pro δοκούντων, facit δοθέν μοι, et probabiliter sane; οὐ sustulit initio sententiae. Equidem negationem hanc importunam

non inveni in codice 2755, ſed monſtrum vocis ὑγκτησεἴδιον, facile procurandum addito Σ, quod librarius oblitus fuit pingere. Et editio Cujaciana, quam a Petavio non inſpectam fuiſſe demiror, diſerte habet Συγκτησείδιον. Negationem, e Juliani textu jure ſublatam, reſtituam Theophylacto Sim. Ep. 85. τὰς μεγίςας τῶν ἀνθρώπων εὐδαιμονίας ἐπόψει περαιτέρω κόνεως κεκτημένους τὸ φύσημα. Inſero οὐ poſt ἐπόψει et lego κεκτημένας. Epiſt. 50. οὐ γὰρ συκοφάντας ἄνδρας καὶ τὸ „ ἄνδρες δικαςαὶ" φθεγγομένους πυκνότερον ἢ τῶν γεωργῶν πολιτεία προσίεται. Hic locus ſanus eſſe videtur, ſed negatio aptius collocatur in codice 2991 A., ubi legi quod reponerem, ſi Theophylactum ederem: τοὺς γὰρ συκοφάντας — πολιτεία οὐ προσίεται.

P. 48. μετὰ βασιλικῆς ὑπονοίας καὶ δορυφορίας περιεφοίτα] Sumpſi περιεφοίτα pro edito ἐφοίτα, ex ABD, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 612. 619. Philoſtratus V. S. I. p. 483. περιφοιτῶν τὰ ἄςη. Carpzovius Spec. p. 14. ὑπονοίας recte interpretatur „ quod ſuſpicionem facit de „ magnitudine et opibus ita incedentis." Theophylactus Sim. Hiſt. V. c. 3. p. 123 D: περιεςοιχίζετο γοῦν πάντοθεν βασιλικῇ δορυφορίᾳ Χοσρόης, ὁπόσῃ νόμος Ῥωμαίοις αὐτοκρατορικὰ σκῆπτρα γεραίρεσθαι.

P. 48. διέςειχεν] B διέςειλεν. Mox pro ἀφίκετο D ἀφίκτο.

P. 48. Χρυσάνθιος] Hujus vita infra describitur.

P. 48. Πρίσκος] „ Priscum Philosophum nomi„ nat Julianus epist. 3. ad Libanium." REINES. „ Confer Ammian. 25. 3." WAGNER.

P. 48. Εὐσέβιος] Reinesius quaerit, num Eusebius Eunapii ille sit, cujus meminit Ammianus XIV. c. 7. §. 18. Vide ibi notas interpretum.

P. 48. ἐν μειρακίῳ] Plantinus ἐν μειρακί, Commelinus ἐν μείρακι. Carpzovius Spec. p. 10. citat ἐν μειράκι. Recepi μειρακίῳ ex B et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 619. Nec lectio Commeliniana prorsus vitiosa est. Sed volui, cum per codices liceret, Eunapium crimine liberare laesi atticismi. Nam, teste Luciani scholiaste ad Pseudos. 5. τὸ μεῖραξ οὔ φασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι, ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἡβώσης· ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μειράκιον λέγουσιν. Sic sentiunt et graviores grammatici, quos vide in doctissima ad hunc locum Graevii nota. Ὁ μεῖραξ tamen apud Atticos de viro, sed molli atque pathico. Aristaenetus, qui I. 2. αἱ μείρακες bene dixit: pejus, ut videtur, scripsit I. 10. μείρακι de Acontio. Heliodorus IV. 19. p. 167. X. 23. p. 422. ὁ μεῖραξ de viro juvene ἁπλῶς usurpavit. Anna Comn. I. p. 19 C. ἐς μείρακας παραγγείλας. Nicetae Choniatis simile exemplum mox adferetur. — Formulam ἐν μειρακίῳ illustravi ad Her. p. 348.

P. 48. ἐν μειρακίῳ πρεσβύτης] De praematura

 ju-

juvenum ſapientiorum ſenectute vide Burmannum Secundum, qui ad Lotichii Elegiarum librum quartum, Elegia tertia, verſ. 104. multa ingenti cum eruditione collegit loca et illuſtravit. Libanius ep. 59. πρὶν δ'εἰς ἄνδρας ἐξελθεῖν (codex 3002. ἀπελθεῖν), τὰ γερόντων ἐδείκνυ: ubi Wolfius ſimilia diligenter congesſit. Julianus Oratione I. p. 12 A. πατέρα τὸν σὸν διανοηθέντα φαίην ἂν εἰκότως τοῖς Κελτῶν ἔθνεσιν ἐπιςῆσαί σε φύλακα καὶ βασιλέα, μειράκιον ἔτι, μᾶλλον δὲ παῖδα κομιδῇ τῷ χρόνῳ, ἐπεὶ τῇ γε συνέσει καὶ ῥώμῃ τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς ἀνδράσιν ἐνάμιλλον ἤδη. Gregorius Nazianzenus Vita Gregorii Thaumaturgi p. 246. χαλεπὸν ἦν τοῖς ὁμήλιξι θέαμα, νέος ὑπὲρ τὴν πολιὰν ἐν σωφροσύνῃ κοσμούμενος. Epigramma ἀδέσπ. 754.

Ὅσσων θ', ὡς πρέσβυς, κοῦρος ἐὼν κράτεες:

ubi vide Jacobſium, virum eruditisſimum, qui, adlatis locis nonnullis ſimilibus, lectorem plura cupientem ablegat ad Cortium in Plinium V. Epiſt. 9. not. 6. Nicetas Choniates Man. Comn. I. p. 35 C. κἂν τῷ ἀκριβῶς μείρακι τὴν σύνεσιν ἔσωζε τῶν καταγηρασκόντων ἐν τοῖς πράγμασι πλείονα. Epigramma in Anthologia Latina IV. 42.

„ Moribus et ſenſu maturus, obit tener annis."

Hilarius panegyr. Honorat. „ amittere ſe omnis patria in juvenibus illis patres ſentiebat; et vere erat in illis ſenectus, non annis cana, ſed gratiis; non carioſa artubus, ſed moribus vetuſta."

„ sta." Ambrosius de obitu Valentin. t. 5. p. 105 D. „ amisimus Imperatorem, in quo duo pariter „ acerbant dolorem, annorum immaturitas et con„ siliorum senectus".

P. 48. ὑπὸ τῆς διψάδος δηχθέντες χανδὸν καὶ ἀμυστὶ τῶν μαθημάτων ἕλκειν ἐβούλετο] Lucianus de Dipsad. 9. fons fuit, e quo Noster hausit: ἀλλά μοι δοκῶ . . . ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτὸν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος· ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος . . . ὥστε σύγγνωτε εἰ . . . ἐμφοροῦμαι χανδὸν . . . Confer Lucianum ibid. c. 4. Anonymus Suidae in Ἰουλιανὸς, quem ex stylo Eunapium esse cum Kustero putaverim: ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος. Etenim Noster verbo ἐμφορεῖσθαι usus est frequentissime. P. 8. ἀκορέστως τῆς παιδείας ἐμφορούμενος. p, 108. χανδὸν ἐνεφορεῖτο τῆς τοιαύτης σοφίας. Adde p. 17. 43. 49. Nostro quoque tribuerim fragmentum aliud apud Suidam in Χανδόν.

P. 48. χανδὸν καὶ ἀμυστί] Tautologia Eunapiana: confer p. 163. Ad vocis ἀμυστὶ illustrationem egregie faciunt notata Valckenario ad Callim. Eleg. p. 252 seq.

P. 48. ἕλκειν] Propria potestate de pueris sugentibus legitur apud Galenum VIII. de Hipp. et Plat. τὰ παιδία τῇ παρενθέσει τῶν χειλέων ἔκ τε τῶν

τιτθῶν ἕλκει τὸ γάλα. Longus I. p. 6. ὥσπερ ἐκ μητρῴας θηλῆς τὴν ἐπιῤῥοὴν ἕλκον τοῦ γάλακτος. Scholiastes Theocr. I. 36. τοὺς μαςοὺς τῶν κυνῶν ὁ ἔλαφος ἕλκοι. Philostr. Icon. II. 1;. γάλα τε νέον ἀπὸ μαζῶν ἕλκειν. Confer Valckenarium ad Callim. Eleg. p. 254.

P. 49. ἰνδάλματα καταμανθάνω] „ Ἰνδάλματα, „ *species*, *figurae*. Ἰνδάλλεσθαι est apud Hime„ rium p. 632. Confer Ruhnkenium ad Tim„ p. 150." WAGNER. Apposite Themistius Or. XV. p. 188 C. οὔτε ἀλκὴ τὸν ἀγαθὸν ποιεῖ βασιλέα, εἰ μή τι ἴνδαλμα φέροι ἐν τῇ ψυχῇ τῆς πρὸς τὸν θεὸν ὁμοιώσεως. — D καταμανθάνων. Verbum hoc illustrat Albertus Obsf. p. 60.

P. 49. περὶ Πρίσκον] D π. Πρίσκου.

P. 49. ὁμοψύχως Μαξ. τὰ περὶ θειασμὸν συνενθουσιῶν, καὶ ὑφεῖλκεν ἑαυτὸν ἐν τοῖς μαθήμασι] Editi ὁμόψυχος, quod mutavi. Corayus proponit ὁμόψυχος — θειασμὸν, συνενθουσιῶν καὶ ἐφέλκων ἑαυτόν.

P. 49. μηχανὰς καὶ πλοκὰς] Vide Cresollium Th. Rh. II. 4. p. 125. — Infra p. 53. μηχανημάτων πλεκομένων.

P. 49. ἀπόντος δὲ — ἀπέλαμπε] BD ἀποςάντος. Vir doctus apud Carpzovium Spec. p. 10. διέλαμπε: cui bono?

P. 49. εὐκολία] Carpzovius Specim. p. 9. proponit ἀσκολία, quod et inveni in D: monstrum vocis. Quae scripsi p. 231. abunde tuentur receptam lectionem.

P. 50. τὸ ἐπιφώνημα] ſcripſi ex conjectura Junii pro ἐπιφθόνημα.

P. 50. εἴ τι σοι μέτεστιν ἀληθείας] Plato Apol. 3. ἀλλὰ γάρ μοι τῶν τοιούτων οὐδὲν μέτεστι. Idem Phaedon. 5. Plutarchus de Superſt. §. 11. τῷ μὲν ἀθέῳ τῆς δεισιδαιμονίας οὐδὲν μέτεστιν. Confer Toupium Em. t. 2. p. 258.

P. 50. τῆς ἐξηγήσεως] Ven. τῆς ἐξητήσεως.

P. 50. προσεπέῤῥαινεν] Commelin. προσέραινεν. Plantinus προσέῤῥαινεν. AB προσπέραινεν. D προσεπέρενεν. Dorvillius ad Charit. p. 624., cum Barberinianus habere videretur προσεπέραινεν, verbum inde extrahebat προσεπέῤῥαινεν, quod recepi. Toupius Em. t. 4. p. 479. adfert, nihil mutans, Commelinianum προσέραινεν ad Heſychii προσραίνουσι, προσβάλλουσι.

P. 50. εὐγλωττίαν καὶ τὸ εὔστομον ἐπὶ τὸ φράζειν ἀφείς] Confer Erneſti Lex. Techn. in Εὔγλωσσος et Εὐστομία. Junius conjicit ἐπὶ τῷ: male. D ἐφ' ἧς, pro ἀφείς.

P. 50. ἐπὶ μανίας τινάς] Wyttenbachius, qui μανίας corruptum eſſe cenſet, conjicit μαγγανείας, vel, quod propius accedit ad vulgatam, μαγείας. Equidem maluerim μαγγανείας, ob ea quae ſuperius dicta ſunt. Fuit cum putarem ſcribendum μαντείας. — Mox pro πρώην, B πρώτην, D πρῶτον.

P. 50. καθῆσθε] Sic ex B et Huetii conjectura ſcrip-

fcripfi pro καθεῖσθε. — Mox non μέλλον, fed μᾶλλον in B.

P. 51. καθεσθέντων] Vox foloeca, fi grammaticis credendum, qua tamen ufi funt fcriptores non inelegantes. Vide interpretes ad Thomam Mag. p. 485. 486. et omnino Graevium ad Lucian. Soloec. t. 9. p. 498. Dio Chryf. Or. VII. p. 229. ἐπεὶ δ' ἐκάθησάν ποτε: codex 2958. ἐκαθέσθησάν ποτε. Optime; nam ἐκάθησαν, num fit graecum, valde dubito.

P. 51. χόνδρον καθαγίσας λιβανωτοῦ] Sic mutavi καθαρίσας ex Wyttenbachii conjectura. Suidas: καθαγίσω· καύσω, ἀφιερώσω. Paufanias VIII. 2. p. 600. ὁπόσα ἔχει ψυχὴν, τούτων μὲν ἠξίωσεν οὐδὲν θῦσαι, πέμματα δὲ ἐπιχώρια ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καθήγισεν. Philoftratus V. S. II. 1. p. 558. τί σοι, θύγατερ, καθαγίσω; Codex 1696. ad marginem: γρ. κατασπείσω; Alia apud Wyttenbachium. Marinus initio Procli Vitae: χόνδρον, εἰ τύχοι, λιβανωτοῦ θύοντες: ubi vide quae adnotavi. De λιβανωτῷ fructu λιβάνου arboris, confer auctores indicatos a Jacobfio ad Anth. t. 7. p. 370.

P. 51. ὕμνον περαίνων] Confer notam ad Philoftrati Her. p. 337. — Mox B ἐπιδείξεων.

P. 51. πρῶτον ἐμειδία — εἶτα καὶ γέλως ἦν] Recepi Gesneri ad Lucian. t. 5. p. 510. correctionem εἶτα pro εἶτε, quam jam probavit melior me judex Dorvillius ad Char. p. 313. Et Corayus, vir doc-

doctissimus, εἶτα conjecit. Hic locus aptissimus est ad declarandum verborum μειδιᾷν et γελᾷν discrimen. Homerus H. in Cer. 204.

Μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν:

ubi vide Ruhnkenium. Dio Chryf. Or. XXX. p. 548. ἐμοὶ μὲν γὰρ ἐδόκει τοὐναντίον πολλῶν ἱλαρώτερος καὶ πρὸς τὸ παίζειν ἕτοιμος, ὅσαι ἐλευθέριαι (codex 2958. ἐλευθέριοι) παιδιαὶ, καὶ ἀεί περ (codex bene ἀεί πως) μειδιᾷν πρὸς τοὺς συνήθεις· γελῶντα δὲ αὐτὸν ἀνέδην (codex male ἀναίδην) οὐ πολλάκις εἶδον. Parum ἀκριβῶς Achilles Tat. II. 6. ἡ δὲ μειδιάσασα γλυκὺ καὶ ἐμφανίσασα διὰ τοῦ γέλωτος ὅτι συνῆκε. Nec accuratius Anna Comn. I. p. 37 B. ταῦτα ἐνθυμουμένῃ μοι μειδιᾷν ἐπέρχεται καὶ γέλως ἐπιτρέχει τοῖς χείλεσι πρὸς λύχνον ἐπισυροῦσι τὸν κάλαμον: lego ἐπισυρούσῃ. Proprie Nilus de Octo vitiis 2. p. 362. ἐμειδίασας, κἀκεῖναι κεχυμένως ἐγέλασαν.

P. 51. τὸν θεατρικὸν] BD θεατρικὸν, ut conjecerat Junius, quod recepi statim pro vulgato θεανδρικόν. Wyttenbachius editam lectionem defendi posse putabat ex Marini cap. 19, ubi nominatur Arabum deus quidam, Θεανδρίτης.

P. 51. μηδὲν θαυμάσης — ὑπολαμβάνων] Recepi, pro ὑπολαμβάνω, Wyttenbachii conjecturam. Sed si probum est codicis D θαυμάσας, tunc scribendum fuerit ὑπολάμβανε.

P. 51. καταφιλήσας τὴν κεφαλὴν] „ De hoc ritu

 „ ca-

„ caput osculandi vide Dorvillium ad Char. p. „ 621." WAGNER.

P. 51. ἀπρὶξ τῆς ὅλης σοφίας εἴχετο] Nostri exempla p. 113. Legat. p. 22 B. dedit Hemsterhusius ad Lucian. Necyom. t. 3. p. 337. Timaeus Lexic. ἀπρίξ· ἐμπεφυκότως: ubi Ruhnkenius. Lexicon codicis 1720. ἀπρίξ· ὅλῃ δυνάμει, ἰσχυρᾷ χειρὶ, νεωτερικῶς. Scripsi ἰσχυρᾷ, sed codex ἰσχυρ. Ibidem: ἀπρίξ· ἀσφαλῶς, δαψιλῶς, ἢ ὅλῃ δυνάμει κατασχεῖν, βίᾳ.

P. 52. τοὔνομα οὔ μοι θέμις λέγειν] Confer de hac nominis hierophantae tacendi religione quae notant Valesius Em. III. 15. et Villoisonus *Mém. de l'Acad. des* B. L. t. 47. p. 338.

P. 52. εἰς Εὐμολπίδας ἦγε] vertit Junius: „ inter Eumolpidas retulerit;" Eunapium nempe. Et sic intellexit Carpzovius Specim. p. 15. Sed alium esse credo loci sensum, videlicet: hicce hierophanta ad Eumolpidas genus referebat. Ἀναφέρειν εἴς τινα, subaudito γένος, illustravit optime Schaeferus ad Ellips. p. 76. Rariorem locutionem ἄγειν εἴς τινα hoc unico Nostri loco hactenus cognitam habeo. De Eumolpidis confer Hesychium cum interpretibus.

P. 52. ὡς μεθ' αὐτὸν — ᾧ μὴ θέμις] B μεθ' αὐτ. pro μετ' αὐτόν. Dein ᾧ pro edito ὡς debetur codici eidem, nec aliter conjecerunt Valesius Em. III. 15., Wyttenbachius, et Corayus. — Mox

ἐπεί-

ἐπειδὴ, pro ἐπὶ δὲ, conjectura est Valesii. Wyttenbachius proposuit ἐπεί γε.

P. 52. ὁμώμοκεν — μὴ προσήσεσθαι, προσήσεσθαι δὲ ἔλεγεν αὐτόν] Commelin. μὴ περιστήσεσθαι· προσήσεσθαι δέ. B μὴ προσήσεσθαι δέ. Plantiniana, cui consentit Venetus, lectionem habet, quam exhibui. Valesius Em. III. 15. προσήσεσθαι quoque reponebat pro περιστήσεσθαι. Αὐτὸν pro αὐτὸς ex Valesii notis manuscriptis recepi.

P. 52. ἐφ' ἑαυτοῦ τὰ ἱερὰ κατασκαφήσεσθαι καὶ δῃωθήσεσθαι] B ἐφ' αὐτοῦ τε τὰ — δῃωθῆς. Editiones διωθήσεσθαι. Hesychius: ἐπόρθουν· κατέσκαπτον, ἐδίωκον: ubi Ruhnkenii emendatio κατέσκαπτον, ἐδῄουν. Nostri loco quadamtenus firmatur, sed omnino labefactatur parallelismo Albertino. — Confer Wyttenbachium Epist. crit. p. 21. — „Reitem. ad Zosim. p. 604." WAGNER.

P. 52. διὰ φιλοτιμίαν περιττήν] Junius: „propter „nimiam obstinationem." Huetius: „propter „nimiam bonorum cupiditatem." Credo verum esse sensum: „propter nimiam ambitionem *teme„rarii istius et pseudohierophantae*."

P. 52. ἱεροφάντην — βίον] Dictum ut Philostrati V. A. V. 38. p. 223. στρατιώτου βίου. Confer notam supra p. 131. — Paulo ante pro τὸν δὲ τῆς τιμῆς ἀποστερηθέντα, malim αὐτὸν vel αὑτόν.

P. 52. ὁ ἐκ Θεσπιῶν] Editiones ὁ ἐκθεσπιῶν· Valckenaerius Diatr. p. 292 C. reponit ὁ ἐκ Θεσπιῶν,

The-

Thespiensis, eique sum obsecutus. In eadem sententia Valesius fuisse videtur, qui Em. III. 15. hunc hominem Thespiensem dicit. Salmasius quoque Nostri verbis usus ad H. Aug. p. 117 E. scribit ἐκ Θεσπιῶν.

P. 52. ἐγένετο πατὴρ ὢν] Sic p. 77. γηραιὸς ὢν ἦν; ubi vide notam. Cf. dicta ad Philostr. Her. p. 669., et Gailium V. Cl. ad Thucyd. I. c. 22. p. 30.

P. 52. πατὴρ ὢν τῆς Μιθριακῆς τελετῆς] Editiones τελευτῆς, quod mutavi, praeeuntibus Salmasio ad H. Aug. p. 117 E., Valesio Em. III. 15. et Gatakero, apud Burmannum ad Vales. p. 228. jam citatis a Carpzovio Specim. p. 15., qui insuper notat codices Mediolanenses habere τελετῆς. Burmannus ibi et ad Anthol. Lat. t. I. p. 32. eruditissime explicat et illustrat, quid sit πατὴρ τελετῆς. Vide et Brouërium de adorat. p. 44. qui tacitus Spanhemii descripsit notam ad Callim. Jov. 94. Inscriptio vetustissima apud Barthelemium *Mémoir. Acad. des Inscript.* t. 23. p. 409. ΑΘΑΜΑΣ Ο ΕΤΛΑΟ ΠΑΤΕΕΡ. Cujus Dei fuerit sacerdos, sive *pater*, Athamas, non dicitur. Caeterum parum fidei dandum inscriptioni illi, quae est e Formontianis. Lapis γνησιώτερος inter Marini viri praestantissimi Albanas inscriptiones p. 19:

* C * RVF *
VOLVSIANVS * VC *
PATER * IEROFANTA *
PROFETA * ISIDIS *
PONTIFEX * DEI * SOL *
VOT * SOLVI *

Apud eumdem de Fratr. Arval. p. 529.

D. M.
L. SEPTIMIVS. AVGG. LIB. ARCHELAVS
PATER. ET. SACERDOS. INVICTI
MITHRAE . . . . .

Rurſus p. 341.

VAL. MARINVS. PATER SIGNV. ....
INVICTI MITHRAE EX VOTO POS. ....

Et Sacerdotes feminae Apollinis Amyclaei ΜΑΤΕΡΕΣ vocantur in celeberrima illa Formontiana inſcriptione quam Barthelemius ibidem illuſtravit. Reineſiana inſcriptio p. 362.

GEMINIA. TITVLLA.
ARAVSIENSIS. MATER.
SACRORVM. HIC.
ADQVIESCIT.

P. 53. *ἱπποκρότου πεδίου τρέχων*] B non habet *πεδίου τρέχων.*

P. 53. *τὰ φαιὰ ἱμάτια ἐχόντων*] Vide ſupra p. 276.

P. 53. *παραῤῥαγεῖς*] Editiones *παραγείς*. B et Bar-

Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 624. παραρραγεὶς, unde scripsi παραῤῥαγείς.

P. 53. ὑπὸ τὸν Κωνςάντιον ἀπήγετο σφοδρῶς ὡς παραβασιλεὺς ὢν] Dorvillius ad Char. p. 467. ubi vocem σφοδρὸς illustrat, tacitus scribit ἐπὶ τὸν Κ. Et Junius ἐπὶ conjecerat. Sed ἐπὶ contra sententiam loci poneretur. Velim ὑπὸ τοῦ Κωνςαντίου. Constantius Julianum ad se vocaverat, ut eum Caesarem crearet. Vide *La Bletterie, vie de Julien p.* 63. Valesius in notis manuscriptis conjicit ὡς παραβασιλεύων.

P. 53. πήχεσι δὲ ἐπὶ πᾶσαν σοφίαν αὐξόμενος] „ imitatus est Marinus Vit. Procli p. 65 [cap. 26 „ extr.] ubi vide Fabricium." WYTTENB. Adde quae ipse notavi ad Marini locum.

P. 53. πεμφθεὶς δὲ Καῖσαρ — διαφθαρῇ] Ammianus Marcell. XVI. p. 137. „ illud tamen rumore tenus ubique jactabatur, quod Julianus „ non levaturus incommoda Galliarum electus est, „ sed ut posset per bella deleri saevissima." Vide ibi Valesium et Lindenbrogium.

P. 53. πάντας δὲ νικῶν ὅ. ἐ. θεούς] Haec, quae ab editis aberant, inveni in B, Veneto et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 537.

P. 53. μόνοις ἐκείνοις] 'Εκείνοις debeo Veneto et BC.

P. 54. καθάπερ θεόν τινα — φανέντα] P. 74. προσεῖ-

πεῖχεν ὥσπερ αὐτοκλήτῳ καὶ ἄνευ τινὸς πραγματείας φανέντι θεῷ. Illuſtravit haec loca Spanhemius diſſ. de P. et U. N. p. 426. 427.

P. 54. ἄνδρες οὕτω δραστήριοι κτλ.] „Confer Reimeierum ad Zoſim. p. 571." WAGNER.

P. 54. ὀξυδορκίαν καὶ διάθρησιν] Plantinus ὀξυδερκίαν. Commelin. et BC ὀξυδορκίαν. Confer notam p. 143. Editi διάτρησιν, quod mutavi ex BC.

P. 54. ἐγχρίπτουσιν] Editi ἐγχρίμπτουσιν. B ἐγχρίπτουσι, forma verbi antiquiori: vide Ruhnkenium ad Tim. p. 106.

P. 54. ἐκεῖνοι ᾔδεσαν τὰ φανθέντα σημεῖα. Ὁ μὲν] Malim: ὡς ἐκεῖνοι — σημεῖα, ὁ μέν. Quod praecesſit ἀγρίοις, ὡς potuit abſorbere. — φανθέντα: vide notam p. 260.

P. 54. ὑποπτήξας, τὴν γλῶσσαν ἐνδακών] B ὑποπτήσας. Confer notam p. 246.

P. 54. τοῖς πρώτως ἀπαντήσασιν] Confer notam p. 235.

P. 55. ἄχρις ἂν ἐπικλίνοις] B ἐπικλίνῃ, quod et ipſum bonum esſet, melius fortasſe. Vide notam p. 203.

P. 55. οὐκ ἂν μαχεσαίμην] In C ες punctis deletur, unde patet librarium voluisſe μαχοίμην ſcribere.

P. 55. ἀκινητότερος ἐπέμενεν ἀνδριάντος] Vide notam p. 272. Mox p. 57. ἔμενεν ὅμως ἀκίνητος.

P. 55. ἀπολέλυντο] BD ἀπελέλυντο. Noster et augmentum nunc habet, nunc negligit. P. 7. ἐπετέτακτο. 16. κατεκέχυντο. 20. συνεκέκλιτο. 39. ἐπεπίστευτο. 35. τετέλεστο. 38. κεχώριστο. De omissione augmenti in hoc tempore vide Albertum Observation. p. 65., Reichardum ad Gem. Plethon. p. 37. et Böckhium ad Platon. Min. p. 60. Apud Heliodorum I. 1. p. 2. ἀναμέμικτο pro ἀνεμέμικτο edidit Corayus, cui codex Venetus 409. suffragatur: vide ibi ejus notam. Et 2. p. 3. pro ὑπεστήρικτο, codex idem melius ὑπεστήρικτο. 16. p. 28. προὐλελύπητο: codex προλελύπητο. II. 32. p. 100. συνετέτακτο: Codex συντέτακτο. Achilles Tat. V. 3. μεμήνυκε: praestat lectio Veneti 409. μεμηνύκει. 5. p. 414. ἐπελέληστο: Venetus ἐπιλέληστο. 8. ἤδη μοι γεγόνασι μῆνες ἕξ: malim γεγόνεσαν cum Veneto et Vaticano. Porphyrius Vit. Plot. 7. προκεχωρήκει: sed codex 2290. προὐκεχωρήκει. Philostratus V. A. I. 13. p. 14. εἴκοσιν ἐγεγόνει: codex 1696. εἴκοσι γεγόνει. In Longi Coureriana editione egregia libr. III. p. 119. (Schaeferianae p. 89.) e codicibus Vaticano et Florentino πεπαίδευτο scribitur: IV. p. 181. (Schaef. p. 410.) πέπληστο κρατὴρ offerunt codices: scriberem πέπληστο θ' ὁ κρατήρ.

P. 55. ἐστενοχώρει τὰς προόδους] Lucianus Nigr. 13. στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας: ubi Hemsterhusius. Chariton IV. 7. p. 102. τὰς ὁδοὺς ἐστενοχώρουν:

ϱουν: ubi Dorvillius. Conſtantius Themiſtii p. 21 B. εἰ γὰρ τείχεσι μὲν αὐτὴν περιφραγνύναι, κοσμεῖν δὲ τὰ ἔνδον οἰκοδομήματα, δήμου δὲ πλήθει ϛενοχωρεῖν, σημεῖον ἀγαπῶντός ἐϛι βασιλέως: malim legere e codice Valeſiano: κοσμεῖν δὲ τοῖς ἔνδον οἰκοδομήμασι. Zoſimus II. 35. Gregorius Nyſſ. Vit. Thaumat. p. 269. εἰσῄει ϛενοχωρούμενος ἁπανταχόθεν τοῖς παραπέμπουσιν. Johannes Chryſoſtomus Orat. in S. Lumina p. 119. Combef. πολλὴ τῶν σωμάτων ὑμῶν ἡ ϛενοχωρία. Luciani Scholiaſtes l. c. διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν ϛενοχωρίαν ποιῶν.

P. 55. ἦν — θεραπεύῃ] Editi ἦν — θεραπεύειν: quae ſenſu carere videbantur. D ἦν — θεραπεύει, cum nota, *p. fab.*, qua ſignificatur vel conjectura vel liber Petri Fabri. Hanc lectionem recepi, mutato tamen θεραπεύει, ob ὅταν.

P. 55. τῇ πλαγίᾳ θύρᾳ] B πλασίᾳ, ſic. „Πλαγία θύρα, id eſt, *poſticum*, ſi gloſſis veterum „credimus. Conf. Polluc. I. 8." CARPZOV. Specim. p. 27.

P. 55. οὔτε γράμματα εἰδότα ἀπέφαινε] Malim οὐδέ. Ad ſententiam confer notam p. 238. Libanius Epiſt. 404. Φιλομήτωρ δ' ἥκων καὶ τοιαῦτα ἀπέφηνεν, ὥϛε με μικρὰ λέγοντα ἀπέφηνεν. Lucianus Hipp. 3. παῖδας τοὺς πρὸ αὐτοῦ ἀπέφηνεν. Athenaeus XIV. 12. ὡς λῆρον ἀποφαίνειν Κάσσανδρον. Xenophon Ag. I. 17. παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισαφέρνην τῇ ἀπάτῃ.

P. 55. ἔμεινε κατὰ χώραν] B ἔμενε. Junius vertit *domi mansit*. Κατὰ χώραν idem valere videtur ac infra p. 57. ἔμενεν ἀκίνητος. Hesychius: κατὰ χώραν· κατὰ φύσιν ἢ ἀκίνητον: quod huc facit adprime. De hac locutione multus est Villoisonus *Troisième Lettre sur l'inscript. de Rosette*. p. 4.

P. 56. ὅς κε θεοῖς] Homerus Il. α. 218. Corrige erratum operarum γε pro κε.

P. 56. πάντα ἦσαν ἐπὶ Μαξίμῳ] Sic BD et Corayus, pro ἐπὶ Μαξίμου. Mox B dedit καὶ post νύξ.

P. 56. μεταπέμψασθαι γοῦν αὐτοῖς] Forte αὖθις. Non bene video, quo αὐτοῖς pertineat. Apud Synesium αὖθις et αὐτῆς permutata indicabam ad Philostr. Her. p. 481.

P. 56. ἐπέστειλε] Editiones hic ἐπέστελλε, ut et mox, πρὸς τὴν γυναῖκα ἐπέστελλεν. Cum B utrobique ἐπέστηλεν haberet, aoristum utrobique scribendum duxi. C priori loco ἐπέστελεν. Sic p. 57. τοὺς ἄξοντας ἔστειλεν dedi, pro ἔστελεν vel ἔστελλεν editionum, et inferius πρὸς τὸν βασιλέα ἐπέστελλεν mutavi in ἐπέστειλεν, duce B, in quo ἀπέστειλεν.

P. 56. ἰδίᾳ] Plutarchus Thes. c. 12. εὗρε δὲ τά τε κοινὰ ταραχῆς μεστὰ καὶ διχοφροσύνης, καὶ τὰ περὶ τὸν Αἰγέα καὶ τὸν οἶκον ἰδίᾳ νοσοῦντα. Malim ἴδια, ut opponantur τὰ κοινὰ et τὰ ἴδια, quemadmodum alibi κοινῇ et ἰδίᾳ, et infra apud Nostrum p. 58. δημοσίᾳ et ἰδίᾳ. Confer Ruhnkenium ad Tim. p. 146.

P. 57.

P. 57. ἐσβαλὼν] Sic reponendum esse visum est pro ἐκβαλὼν, quod Junius mutare volebat in ἐμβαλών. Statim B σφραγῖδα.

P. 57. ὡς ἂν τὴν μίαν] Corayus proponit ὡς αὐτὴν μίαν, quod verissimum esse credo.

P. 57. ἀπὸ σόματος] Sic Gallice ad verbum: *de bouche*. Plato Theaetet. 2. p. 142 C. τίνες ἦσαν οἱ λόγοι ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; ΕΥ. οὐ μὰ τὸν Δία· οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ σόματος. Heindorfius, post Ruhnkenium, vertit *memoriter*; bene utique ad convenientiam loci. Xenophon Symp. 3. 5. δυναίμην ἂν Ἰλιάδα ὅλην καὶ Ὀδύσσειαν ἀπὸ σόματος εἰπεῖν. Philemo fragm. p. 914.

ἀπὸ σόματος ἅπανθ᾽, ἐὰν βούλησθ᾽, ἐρῶ.

Confer Abreschium ad Aesch. t. 1. p. 185.

P. 57. Ῥηϊδίως] Il. ι. 184.

P. 57. αὐτὸν αἱ ἱέρειαι — ἔμεινεν ὅμως ἀκίνητος] BD dederunt ὅμως, quo carebant editiones. — Achilles Tat. I. 12. τὸν μὲν οὖν Κλεινίαν πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἀφῆκεν ἡ φωνὴ, καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος.

P. 57. τὰ παρὰ τῶν θεῶν] *Signa a Diis data*. Lege optimam adnotationem Valckenarii in N. F. p. 352.

P. 57. πρὸς τὸν βασιλέα ἀπέσειλεν] Confer supra p. 306 B. ἀπέσειλεν. Mutatio facilis et frequens; vide notas ad Lucianum D. D. X. 2. Libanius Ep. 1580 p. 717. δοκεῖς δέ μοι καὶ τούτους ἀπεσαλκέναι πρὶν ἢ τὸν Φιρμῖνον ἰδεῖν. Malim legere e co-

dice 3002.) τούτους ἐπεςαλκέναι τοὺς λόγους πρὶν ἢ . . . .

P. 57. ὡς ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, ἢ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μόνον] Editiones γίνοι. Nihil praesidii a codicibus. B duntaxat Junii conjecturam γίνοιτο firmat. D γένος. Wyttenbachius sic locum emendare voluit: ὡς ὑ. τ. β. καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ εἴη, εἰ κατὰ Λυδίαν γίνοιτο μόνον. Equidem putaverim delenda esse verba ὑπὲρ τοῦ βασιλέως, scholium nempe marginale, quo non nemo volebat sublatam in αὐτοῦ ambiguitatem, cavebatque ne ad Chrysanthium pronomen referretur; et reliqua sic legerim: ὡς ἡ κατὰ Λυδίαν ὑπὲρ αὐτοῦ γίνοιτο μονή. Infra p. 110. de hac ipsa re scribens Eunapius: ὁ δὲ Χρυσάνθιος ἔμεινε κατὰ χώραν· καὶ τὰ πρῶτα μὲν ὁ βασιλεὺς ἤλγησεν ἐπὶ τῇ μονῇ. . . . Apud Basilium Epist. p. 210. μόνη et μονὴ videsis permutata. Et verba γίνοιτο μονὴ firmare potest locus similis Thucydidis II. 18. ἥ τε ἐν τῷ ἰσθμῷ ἐπιμονὴ γενομένη.

P. 57. Μαξίμου δὲ καὶ Πρίσκου συνεπομένων) Et ambo quidem, teste Ammiano XXV. 3, Augusto adfuerunt, cum, hiante latius suffossi lateris vulnere, jamjamque moriturus, super animorum sublimitate Socratico more modoque, perplexius disputaret.

P. 58. ἐγκωμιαζόντων ἀνθρώπων] Editiones, ἐγκωμίαζον τῶν ἀνθρώπων, quod correxi ex C et Junii conjectura.

P. 58. (εἴ γε μὴ παρὰ τοὺς πλείονας οὕτως ἀπῆλθε!) Junius, *nisi pluribus idem accidisset:* pessime. *Abire ad plures*, παρὰ τοὺς πλείονας ἀπελθεῖν, notissimus euphemismus, quo *mori* significatur. Leonidas Tar. 79.

ἀπὸ ζώην ὁ παλαιὸς
Ὤσατο, κεἰς πλεόνων ἦλθε μετοικεσίην.

Vide Heraldum Adv. II. 4; Interpretes ad Hesychii Πλείονες· οἱ τετελευτηκότες; Taubmannum ad Plaut. Trin. II. 2, 13; Vulcanium ad haec Callimachi, Epigr. 4. al. 38:

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, σκότος ἢ φάος, ἐχθρόν;
Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ.

— in Nostri loco, pro εἴ γε malim εἴθε vel εἰ γὰρ, *utinam*. Caeterum locum prorsus laborantem nova et perspicua interpunctione planum et facilem reddidi. Statim Βαλεντιανὸς mutavi in Βαλεντινιανός.

P. 58. περιττῶς διαλάμπουσα] Venetus περιτωλάμπουσα. Plantinus περὶ τῷ λάμπουσα. Confer Bastium Epist. p. 116. not.

P. 58. πρὸ τῶν ἐλπιζομένων] Ἐλπίζω verbum est mediae potestatis, et non raro in malam partem sumitur. Aristaenetus I. 19. τῆς προσδοκωμένης ἐλπίδος ἀπήλλαξα τάχιον. Q. Calaber I. 428.

— ἐλπωρὴ δὲ πέλει καὶ δούλιον ἦμαρ
Εἰσιδέειν.

Euripides Or. 849.

Οἴμοι! προσῆλθεν ἐλπὶς, ἣν φοβουμένη
Πάλαι, τὸ μέλλον ἐξετηκόμην γόοις.

Et sic Latini. Vide Tanaq. Fabrum ad Andriae prologum; Lennepium ad Phal. p. 175; Kuinoelium ad Cydon. c. 23. p. 138.

P. 58. οὐδὲν ὑποστὰς δεινόν] Plantinus et C καινόν, pro δεινόν. Polemo Declam. p. 6. σὺ δὲ, ὦ τέκνον, μηδὲν ὑποστάς. Codex 3017. μηδὲν δεινὸν ὑποστάς.

P. 58. εἶναι καὶ γεγενῆσθαι] Supra p. 6. pro edito olim μαθητής τε αὐτοῦ εἶναι λέγων rescripsi e codicibus (vide p. 150.) αὐτοῦ γεγενῆσθαι λέγων; forte, εἶναι καὶ γεγενῆσθαι, utrumque verbum ibi, ut hic, dederat Eunapius. Plato Hipp. Maj. §. 30. ἀδύνατον πᾶσι τοῦτο γενέσθαι καὶ εἶναι καλόν; et Ion. p. 30 Mull. γραφεῖς πολλοὶ καὶ εἰσὶ καὶ γεγόνασι ἀγαθοί. Libanius t. 4. p. 460. εἴη ἂν καὶ τοῦτο τῆς ἐμῆς ἀτυχίας, ὦ ἄνδρες, τό τινας ἐπιχειρεῖν πείθειν ὑμᾶς ὡς ἄρα βελτίους περὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν καὶ γεγόνασι καὶ εἰσιν. Qua in formula animadvertendum est verbum γίνομαι in praeterito poni, εἰμὶ vero in praesenti.

P. 58. εἰς ἐφήβους ἄρτι τελῶν] P. 96. εἰς τοὺς ἀκρους ἐτέλει. P. 92. εἰς ἕκτον που καὶ δέκατον ἔτος τελῶν. P. 75. εἰς σώματος ἀλκὴν ἐτέλουν. Locutionem illustravit Schaeferus Mel. p. 28. Philostratus V. S. II. 1. Ἡρώδης ἐτέλει μὲν ἐκ πατέρων

ἐς

ἐς τοὺς διαυπάτους. Vide alia in indice Olearianae. Gregorius Naz. in Epitaphio Basilii: τελοῦμεν εἰς ἄνδρας ἐξ ἀγενείων. Marinus V. P. c. 6. εἰς παῖδας ἤδη καὶ μειρακίσκους ἐτέλει. Synesius Dio. p. 35 D. ἐτέλεσεν ἐς σοφιστάς. Vide Wolfium ad Liban. Epist. p. 30. Eusebius V. C. I. 7. θᾶττον δ' ἢ συντελέσαι εἰς ἄνδρας ὠκύμορον ἀποβῆναι. Synesius iterum de Regn. p. 16. καθάπερ εἴ τις χρυσῷ δεθεὶς καὶ μᾶλλον πολυταλάντοις ταῖς πέδαις, ἔπειτα μηδὲ ἐπαΐοι τοῦ κακοῦ, μηδὲ ἡγοῖτο σχέτλια πάσχειν εἰς δεσμώτας τελῶν. Codex 1038. μηδὲν ἐπαΐοι τοῦ κακοῦ, quod et ipsum bonum est. Plato Apol. 3. ὧν ἐγὼ οὐδὲν οὔτε μέγα οὔτε σμικρὸν πέρι ἐπαΐω.

P. 59. ἐς τὸ βαθύτατον α. τῆς τιμωρίας] Corayus conjicit βαρύτατον. Nihil facile definio in tali scriptore. Caeterum, hae voces quam facile permutentur, vidimus p. 289.

P. 59. ὀλίγου τιμήσαντες αὐτῷ] De horum regiminum ratione vide Fischerum ad Plat. Apol. p. 145; Schaeferum ad Ellipf. Graec. p. 111.

P. 59. ἐπὶ καταβολῇ] Confer notam ad Philostr. Her. p. 287.

P. 59. ἡ Περσῶν λεγομένη σκάφευσις] „Scaphis„mus cujusmodi supplicii genus sit, non aperiunt „Grammatici; itaque obiter hic explicabo ex Plu„tarcho et Zonara, ut lucem huic loco dem. Sca„phis duabus, quae committuntur ac coagmentan„tur,

„ tur, ita includitur homo totus, ut promineat „ foris caput cum manibus pedibusque; dein ju„ betur edere, aut si nolit, vi allata, cibum capere „ compellitur, compunctis etiam oculis: infundunt „ quoque lac melle mistum, radiisque solis adver„ sis objiciunt, ubi facies prius illita muscis api„ busque oppletur: interim ab excrementis, cum „ vesicae, tum alvi, intra scaphas verminantibus „ corpus misere absumitur. Dirum supplicii ge„ nus apud Persas receptum." JVNIVS.

Huetius indicat Plutarchum in Artax. p. 1019; Zonaram I. 2. p. 125; Ctesiam Persic. p. 643. ad calcem Herodoti, ubi Aspamitres σκαφεύεται; Scaligerana p. 320; et ex Tavernerio Tom. I. p. 616. monet genus quoddam scaphismi retinere adhuc Persas. Confer Dorvillium ad Char. p. 549; Brissonium de R. Perf. p. 333; Larcherum ad Ctesiam.

P. 59. *Οἱ γυναικεῖοι τῶν Ἀρτάβρων σκαλισμοί*] B, Plantinus *ἀλέσμοι*, ut et codex Dorvillianus ad Char. l. c. Commelinus *ἀλισμοί*. „ Vertit Ju„ nius, *muliebria et procacia tortorum convicia*; „ sed vereor, ut suam versionem nobis approbet. „ In edit. Commel. legitur *ἀλισμοί*. Ἄρταβροι „ autem populi sunt Hispaniae. Cum hic ergo „ de suppliciis agatur, crediderim ab Eunapio fe„ rum aliquem reos puniendi morem ab Artabris „ usitatum designari, qui fortasse, cute detracta, „ sale

„ sale corpus conspergebant, idque muneris mu„ lieribus demandabant." HVETIVS. Sed amplexus sum, post Colomesium Observ. p. 142, emendationem Valesii Em. III. 16. reponentis σκαλισμοὶ ex hoc Strabonis loco III. c. 2. p. 147. ἐν δὲ τοῖς Ἀρτάβροις, οἳ τῆς Λυσιτανίας ὕςατοι πρὸς ἄρκτον καὶ δύσιν εἰσὶν, ἐξανθεῖν φασὶν ἀργυρείῳ τὴν γῆν καττιτέρῳ, χρυσίῳ λευκῷ· ἀργυρομιγὴς γάρ ἐςι· τὴν δὲ γῆν ταύτην φέρειν τοὺς ποταμούς· τὴν δὲ σκαλίσι τὰς γυναῖκας διαμώσας πλύνειν, ἐν ἠθητηρίοις πλεκτοῖς ἐπὶ κίςῃ. Nihil hac emendatione vero similius; attamen vix intelligo, qui hae *sarculationes*, quantumvis difficiles et operosae, cum Persico scaphismo possint comparari. Caeterum infelicissima fuisse videtur mulierum apud Artabros conditio. Photius Bibl. cod 94. p. 357. ἐν Ἀρτάβροις ἤχθη, οὗ γυναῖκες μὲν πολεμοῦσι, ἄνδρες δὲ οἰκουροῦσι. Non negligendus Burmannus in Addendis ad Valesium p. 229. Omitto Trilleri Observ. p. 78. infelicia tentamina.

P. 59. πρὸς τὰς ἐπιφερομ.] Articulum inserui ex B et Veneto.

P. 59. παρῆν καὶ ὑπερήλγει] Editi, ἢ παρῆν ὑπερήλγει. Praetuli lectionem B et Veneti.

P. 59. ἀπολομένης] C ἀπολομένην.

P. 60. ὁ γὰρ Προκόπιος ἀνταναςὰς πολλαῖς καὶ ἀπείροις δυνάμεσι — εἰς τὸ συνήμεναι] B ἀναςάς. — Plantinus et Venetus carent τῷ καί. — Vox συνή-

 μα-

μεναι foede corrupta est, nihilque praesidii codices obtulerunt, tacentque critici. Wagnerus melius tacuisset, quam haec scripsisset: „ Τὸ συνήμ. „ infinitiv. Junius vertit: *ut ad pactiones de-* „ *scendere eum compulerit.* Ergo a συνάπτειν; „ sed tum duplici μ: Συνημμένος est p. 133." Vellem Wagnerus docuisset, quid hoc sit infinitivi, συνήμμεναι vel συνημμέναι, et qui a συνάπτω possit elici. Scribendum foret συνῆφθαι, vel συνωμολογηκέναι, vel συνιέναι, ad sensum, quem Junius invenire sibi visus est? Sed pugnat historia; nam Ammianus, qui XXVI. 6. res Procopii stylo non suavi, at vivido, narravit, Zosimus IV. 4., Aurelius Victor, Zonaras, Idatius, caeteri, non significant Valentem cum Procopio ad pactiones unquam descendisse. Nihilque de pactionibus invenio notatum a Themistio in Oratione VII, qua Procopium interemtum Valenti gratulatur. Ergo exspectandum meliorum codicum vel hominum sagaciorum auxilium. Interim, si non Eunapio, saltem Themistio prodesse conabor Procopianam seditionem oratorie describenti. Orat. VII. p. 86 C. καὶ μέτρον τὸ πανταχόθεν ἀδόκητον τῆς τόλμης ποιησάμενος ὁρμητήριον, ὑπὲρ τὸν Κρίξου, ὑπὲρ τὸν Σπάρτακον ἐθρασύνετο. Pro μέτρον, quod sententiam laedit, Codex Valesianus habet μόνον, in quo possumus acquiescere. Petavius ingeniosius quid conjecit, non verius. — P. 87 B. πόῤῥωθεν ὁρώμενος,

πλὴν

πλὴν ἢ τριάκοντα μεταξὺ σταδίων. Codex πλεῖν, quod miror non divinasse editores. Vide notas ad novam Gregorii Cor. editionem p. 140. — P. 88 A. πρὸς μὲν τὸ κρατῆσαι τῶν πολεμίων ῥοπήν τινα συνεισήνεγκαν οἱ μετασχόντες σοι τοῦ κινδύνου. Cod. συμμετασχόντες. — P. 88 D. facilem et certam Petavii emendationem ἕς γε, pro οὔ γε, codex firmat. — P. 89 A. πάντα ἔνεστιν ἀτεχνῶς ἐν τῷ βασιλικῶς ὧν ἔδεῖτο· ἔδεῖτο δὲ τὸ φιλανθρώπως, αἰδημόνως.... Codex τοῦ φιλανθρώπως, ἀδημόνως: illud accipiendum; hoc, non. — P. 89 B. βασιλέα γὰρ ἀξιοῦντα εἶναι πάντων τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων, ἔπειτα ἐξαρνεῖσθαι πρᾶξαί τι βασιλικῶς, αἰσχρὸν ἦν καὶ μαχόμενον πρὸς τοὔνομα. Editio Petaviana exhibet πρᾶξαί τε, quod sic tacite immutavit Harduinus: sed codex, πρᾶξαί γε, quod melius; μαχομένου, quod fere malim. — Mox: ἑκάστου γὰρ, οἶμαι, τεχνίτου ἡ περὶ τὴν τέχνην πρᾶξις ἀλλότριον δείκνυσι τὸν πράξαντα τοῦ προσρήματος. Hiat sententia. Codex bene: ἡ μὴ περὶ τ. Sensum viderat Harduinus. — P. 89 D. καὶ ὁρῶμεν Ὅμηρον: absque sensu, qui fiet optimus, si legeris e codice καὶ ἐῶμεν. — P. 91 A. ῥῆγμα ὕπουλον ὑποτρεφόμενον ἐν τῷ βάθει περὶ τὸ κυριώτατον τῶν μερῶν ἀπεσήμαινεν. Legendum forte καιριώτατον: Eamdem medicinam Themistio Or. VI. p. 83 C. feci ad Philostr. Her. p. 613. praeeunte codice Parisino, cui nunc suffragantes video codicem Valesianum, et editionem Morellianam p. 35.

The-

Themistius rursus Or. VIII. p. 117 D. ἵπποις μὲν ἴσως (Cod. Valeſ. omittit ἴσως) οὐκ ἂν ἐχρήσαντο μὴ λίαν ἐξητασμένοις, ἀνθρώποις δὲ ἐχρῶντο πρὸς τὰ κυριώτατα ἀνεξετάστοις. Codex Valesianus, καιριώτατα, quod qui praetulerint, me non invenient repugnantem. De hac confusione vocum καίριος et κύριος, vide quos indicavit Morellii, viri egregii, diligentia ad Aristid. p. 63. — P. 93 C. τοσαύτη δέ ἐστιν ἡ τῆς πρᾳότητος περιουσία, ὥστε ἀγανακτοῦμεν, εἰ καὶ σμικρόν τις ἀνιαθεὶς τῶν τὰ ἔσχατα προσδοκώντων. Liber Valesianus bene, ἀνιασθείη. Mox ἀπῄειμεν, lacunulae supplementum a Petavio propositum, exhibet codex. Ὅθεν οὖν ἐξέβην, ut ait alibi Themistius ille.

P. 60. ὁ Κλέαρχος ἐπεστάτει] BD male ἀπεστάτει. — Clearchus fuit Asiae Vicarius, subjectusque Praefecto Praetorii. Vide ad Ammian. XXVII. 9. p. 495. Valesium, qui et ad eumdem XIV. 5. p. 17. de Vicariis erudita notavit, addenda Sirmondi et Savaronis animadversionibus ad Sidon. I. Ep. 3. — „ Ad Clearchum Vicarium Asiae est „ lex unica, *ne colonus inscio domino suum alie-„ net peculium*. Cod. Th. Impp. Val. et Val. „ VI. cal. febr. Cosſ. iisdem. A. Chr. 366.“ REINES.

P. 60. ἀφ' Ἑλλησπόντου — ἀφορίζεται] Mox p. 80. Asiae Provincia rursus definitur et terminis circumscribitur. Confer Carpzovium Specim. p.

10., et, monitore Wagnero, Wernsdorfium ad Himer. p. 230.

P. 60. Σαλούτιος] Ammianus XXVI. 5. p. 453. „ Orientem quidem regebat poteſtate praefecti *Sal-* „ *luſtius.*" 7. p. 461. „ Nebridius in locum *Sal-* „ *luſtii* praefectus Praetorio factione Petronii re- „ cens promotus." Ibi codices nonnulli habent *Salutii*, quod Eunapianam lectionem asserit. Carp-zovius Specim. p. 11. Σαλλούστιος malebat. Vide Valesium, collato omnino, quem indicavit Wagne-rus, Wernsdorfio ad Himer. p. 11.

P. 60. βλακείαν] Gregorius Cor. Ion. §. 171. Βλακόν· τὸ τρυφερόν. Confer ibi Koenium, et Ruhn-kenium ad illa Timaei: Βλάξ· ὁ διὰ νωθρίαν ἁμαρ-τηκώς.

P. 60. Νικίαν] Et nota quidem Niciae Athe-nienſis ſtrategi imbecillitas: ἦν εἰρηνικὸς, ait Sui-das, ὡς καὶ δειλὸς εἶναι διὰ τοῦτο νομίζεσθαι.

P. 60. ἔμελεν αὐτῷ — μοσχεύειν καὶ ῥωννύναι τὴν ψυχήν] C ἔμελλεν: male. — Suidas: Μοσχεύων· μεταφυτεύων. Εὐνάπιος· „ οὗτοι μὲν ὧδε μένοντες „ ἐμόσχευον τὸν πόλεμον·" ὑπέστρεφον, ὑπεφύτευον. Kuſterus proponit, non ſine veri ſpecie, ὑπέτρε-φον pro ὑπέστρεφον. Heſychius: Μοσχεύσας· γεν-νήσας. Vide Bentleium ad Men. p. 79. Photius: Μοσχεύεται· τρέφεται. A ſtolonibus educandis vox ad moralem culturam deflexa eſt: „ animum „ excolere et confirmare ipſi curae fuit." Philo de

de Agric. p. 190. A. Φυτεύσῃ δὲ ταῖς μὲν ἐν ἡλικίᾳ παιδικῇ ψυχαῖς μοσχεύματα, ὧν ὁ καρπὸς αὐτὰς τιμνήσεται.

P. 60. ὑπερηγάσθη τὸν Κλέαρχον καὶ οὐκ ἀπέλυσε τῆς ἀρχῆς] Idem est sensus verbi παραλύειν, quod p. 61. legemus: τῷ γοῦν Σαλουτίῳ τὴν ἀρχὴν παραλύσας. P. 64. παραλυθεὶς τῆς ἀρχῆς. Photius Bibl. cod. 98. τῆς βασιλείας τοῦτον παραλύσας. Zosimus IV, 2. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι πάντες, ὅσοι παρὰ Ἰουλιανοῦ διοικήσεις ἐθνῶν ἢ ἄλλας ἀρχὰς ἔτυχον ἐπιτετραμμένοι, παρελύοντο τούτων. 22. τῇ τῶν ἀρχόντων βαρυνομένου μανίᾳ καὶ παραλῦσαι μὲν αὐτοὺς . . . ὀκνοῦντος.

P. 60. εἰς ἀρχὴν μετέστησε μείζονα, ἀνθύπατον — Ἀσίας] Vide Valesium ad Amm. XXIX. 2. p. 564. et Wesselingium ad Itin. p. 658. de Proconsule Asiae.

P. 60. Ἀσίας] B οὐσίας. Schaeferus, vir praestantissimus, videndus ad Gregor. p. 532., docuit quam saepe ου et α fuerint confusa. Libanius t. 4. p. 145, 10. τίς λοιπὴ δίαιτα; οὐχ ἡ τοῦ Πλάτωνος; Lego cum codice 3017. Πλούτωνος. Lucianus Pseudos. 7. ἀττικίζοντος δέ τινος, καὶ „τεθνήξει" λέγοντος ἐπὶ τοῦ τρίτου: ad quae Scholiastes: τεθνήξεται γὰρ ἐχρῆν λέγειν ἐπὶ τοῦ τρίτου, ἀλλ' οὐ τεθνήξῃ ἐπὶ δευτέρου. Lego: ἀλλὰ τεθνήξει. Luciani textus τεθνήξει reponere jubet; ἀλλὰ, vis sententiae. Infra apud Nostrum p. 62. οὐ παντὸς et ὄντος confusa fuisse videntur.

P. 60. Αὕτη δὲ — τὸ ἀλιτενὲς] Αὕτη pro αὐτῇ debeo Dorvillio sic laudanti ad Char. p. 451. Idem pro edito ἀλιγενὲς dedit ἀλιτενὲς, quod jam conjecerant Scaliger Carpzovii Spec. p. 10, Wesselingius ad Itin. p. 658. et Vossius ad oram libri Valckenariani. Ernestius in indice Polybiano v. ἀλιτενὲς, videndos indicat Wesselingium ad Diod. I. p. 211. [t. 8. 523] et Ruhnkenium ad Timaeum *in hac voce*. Sed Timaeus habet, non ἀλιτενὲς, sed ἀλίπεδον.

P. 61. τὸν νεώτερον τουτονὶ θόρυβον] „ Maximi „ fortasse rebellionem intelligit. Sextus Aurel. „ Victor. p. 1222 C." HVET. Maximus rebellavit sub Gratiano, et Occidentem maxime premebant belli atrocissimi calamitates. Probabilior est Valesii opinio, qui in Ammian. p. 564. θόρυβον τουτονὶ ad Arcadii tempora refert.

P. 61. φυγεῖν ἀπηνάγκασε] „ Eunapius θαύματα et θαυματουργοὺς ubique Christo et religioni Chris„ tianae opponit. Penes eum Sopater ventos vin„ cit, ut Christus apud Matth. VIII. 26, 27 (id „ etiam de Empedocle Iamblichus in Vit. Pythag. „ ait; et inde *Alexanemon* vocat). Ipse Iambli„ chus inter preces μετεωρίζεται, quomodo Pau„ lus [conf. not. supra p. 179.] 2 Cor. XII. 2. 4. „ Porphyrius Daemonem ejicit Καυσάθαν dictum, „ i. e. Satanam, Domini et discipulorum more. „ Aedesium (Vit. Chrysanth.), grammaticam et

„ li-

„ literas nescientem, Deus agitat: conf. Act. II.
„ 4. 8. Fugat Clearchus miraculose tortores *Sallu*-
„ *stii* [voluit scribere Maximi] (nam sic legen-
„ dum pro *Salutio* in editis), plane ac in horto
„ Servator milites; Joh. XVIII. 6. Alii ἄῤῥητα ῥή-
„ ματα exaudiunt; his Deus apparet in somniis;
„ etc." CARPZOV. spec. p. 11.

P. 61. ἐπιμέλειάν τε ἐποιήσατο τοῦ σώματος.] Wyttenbachius optime ἐποιήσατο legit, post Junium, pro ἐπονήσατο. Noster p. 10. χρὴ τούτων ποιεῖσθαι τὴν ἐπιμέλειαν. Isocrates Evag. 19. τῶν ἄλλων ποιοῦνται ἐπιμέλειαν: et Plat. 20. ἐπιμέλειάν τινα ποιήσασθαι περὶ ἡμῶν: et Archid. 28. Plato Theaet. 2. εἴ τινες αὐτόθι περὶ γεωμετρίαν ἤ τινα ἄλλην φιλοσοφίαν εἰσὶ τῶν νέων ἐπιμέλειαν ποιούμενοι. Philostratus V. A. II. 39. οἱ θεοὶ πρῶτον μὲν ἐπιμέλειαν ποιοῦνται τῶν ξὺν ἀρετῇ φιλοσοφούντων. Suidas in Ἰοβιανός. Themistius Or. XXVI. p. 320 D. χρημάτων μὲν πέρι ἅπασαν σπουδὴν ἔχετε ὅπως ὑμῖν ἔσται· τῶν δὲ υἱέων οἷς ταῦτα παραδώσετε, οὐδεμίαν ἐπιμέλειαν ποιεῖσθε. Petavius παραδώσεται, quod Harduinus, non monito lectore, mutavit. Codex Valesianus αὐτὰ παραδώσετε. — Permutatio inter ποιέω et πονέω non est infrequens. Vide Wyttenbachium ad hunc Nostri locum. Themistius Or. VIII. p. 112 C. γῆν καλῶς πονοῦντες: sic edidit Harduinus tacite, pro Petavii ποιοῦντες; et codex Valesianus recte habet ποιοῦντες. In Plutar-

chi

chi Theseo 9. ποιεῖν et πονεῖν permutantur, ubi πονεῖν melius fere esse videtur. E contrario in Xenophontis Venatione 3. codex a Gailio V. Cl. inspectus ποιεῖν habet pro πονεῖν, quod omnino retinendum est. Bastius et hanc mihi notulam misit: „ Libanius IV. p. 417. ὁρᾶτε καὶ τοὺς ἀνθρώπους, „ οὐ μόνον τὰ ἄλλα ὑπὲρ αὐτῶν ποιοῦντας, τὰ μὲν „ ἐν γῇ, τὰ δὲ ἐν θαλάσσῃ, ἀλλὰ καὶ κτλ. Reis- „ kius malit πονοῦντας, quam conjecturam firmat „ codex Parisinus 3017." Hac permutationis ratione abutebatur Bosius, quem confutat Elsnerus Obss. t. 2. p. 377.

P. 61. ὥστε ὁ βασιλεὺς — μεθῆκε] Syntaxis usitatissima. Hesychius Illustris p. 9. οὕτω δὲ ἄτυφος ἦν, ὥστε τοῖς μαθηταῖς παρῄνει καὶ ἄλλων ἀκούειν. Huetius, in notis manuscriptis, παραινεῖν proponit, quod est prorsus inutile.

P. 61. ὁμοτράπεζον] Vide notam p. 240.

P. 61. τὴν ἀρχὴν παραλύσας] Zosimus IV. 10. ὕπαρχον μὲν οὖν τῆς αὐλῆς Αὐξόνιον ἀπεδείκνυ, Σαλούστιον ταύτης διὰ τὸ γῆρας ἀφεὶς, ἤδη δεύτερον ταύτην μεταχειρισάμενον τὴν ἀρχήν. — De verbo παραλύειν supra p. 318.

P. 61. Ἐξόνιον ἐπενόησε τοῖς τῆς αὐλῆς ἔργοις] Plantinus: ἐξόνιον ἐπ. τοῖς ἄλλοις ἔργοις. Commelinus: τοῖς τῆς αὐλῆς: quod inveni in codicibus. CD ἐπενόησαν. Dorvillius ad Char. p. 470. servato τοῖς ἄλλοις, legebat ἐξόδιον, finem, puto, in-

telligens. Junius: „ forte ἐπέστησε, aut scribendum ἐξώνιον, ut locus ita vertatur: *quare, abrogato Salutio suo officio, inter caetera excogitavit modum redimendi captivos.*" Absurde omnino. Huetius: „ Ἴσως· ἐξωνέων ἐποίησε ἐν τοῖς ἄλλοις ἔργοις." et citat secure Hesychii corruptam vocem: ἐξωνέων· ἔξω τῶν πρασίμων πραγμάτων. Huetius talia sibi infeliciter excogitata non facile vertisset. Valesius ad Ammian. XXVI. 7. p. 462. citat Eunapii verba, ex editione nescio qua, Αὐξόνιον ἐπενόησε, et corrigit Αὐξόνιον ἐπέστησε, testimonio nixus Zosimi IV. Et Reinesius Αὐξόνιον voluisse videtur. Equidem Ἐξόνιον reliqui, etsi Zosimus aliter habeat. Caeterum erravit Reitemeierus, qui, apud Eunapium, Αὐξόνιον, ut apud Zosimum suum, legi dixit. Junii et Valesii ἐπέστησε, vox est facilior et tritior (Zosim. IV. 26. Ἰούλιον ἐπέστησε τῇ τούτων ἀνατροφῇ τε καὶ φυλακῇ.) pro rara, non vera pro corrupta; nam ἐπενόησε sat probum esse videtur. Anna Comnena Alex. I. p. 4 B. εἰς ἀξιόμαχον ἀντικατάστασιν ἐπινοεῖται ὁ ἀξιάγαστος οὗτος Ἀλέξιος, στρατηγὸς αὐτοκράτωρ ὑπὸ τοῦ βασιλέως Μιχαὴλ ἀναδεδειγμένος.

P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι] Emenda statim vitium typotheticum ὅσων pro ὅσον. Miror ἦσαν ὑφελόμενοι post ὅσον. Voluissem ὅσον ἦν ὑφελόμενον. Sed credere potuit post ὅσον, quod est collectivi generis, ἦσαν non male inferri posse. Tamen

men ſupra p. 20. rectius ſcripſit: τὸ τῶν ὁμιλητῶν ἄριστον πρὸς μυστηριώδη τινὰ σιωπὴν ἐπιῤῥεπὲς ἦν — non ἐπιῤῥεπεῖς ἦσαν.

P. 61. διὰ στόματος εἶχον] Vide notas p. 287. 332. Terentius Ad. I. 2. 13. „*in ore'st* omni „populo." Et ibi Westerhovius.

P. 61. ὁ Μάξιμος] non habent Plantiniana et Venetus: legitur in BC et Commelino.

P. 61. οὐ γὰρ ἐπεφύκει πρὸς θέατρον . . . . ὡς ἀνέφερεν ἑαυτόν] Pro αὐτὸν dedi ἑαυτὸν ex Veneto. Wyttenbachius legit ἕως, et, reprehenſa Junii verſione ineptisſima, hanc proponit: „Itaque primum publice aliquoties orationes recitavit, quo „tamen parum profecit, quod non tales ei esſent „a natura dotes; verum privatis deinde inſtitutionibus totam fere, quanta erat, priſtinam gloriam recuperavit." Hujus interpretationis optarem virum praeſtantisſimum rationes reddidisſe. Ego vero ſic locum intelligere mihi videbar: „Tunc declamationes aliquot publice recitavit „Maximus, ſed ad theatralem et ſophiſticam eloquentiam, recens a vexationibus, quaeſtione et „ſuppliciis, minime erat aptus, gloriaeque parum „inde tulit; ut vero recreari coepit a malis, denuo declamavit etc." Ἀναφέρειν ἑαυτὸν, *recreari*, frequentisſime legitur. Noſter p. 84. χρόνῳ δὲ ὕστερον ἀναφέροντες: nempe ἑαυτούς. Junius recte: „aliquanto post tempore reſumptis viribus."

„ bus." Heliodorus I. 2. ὁ δὲ τραύμασι μὲν κατήκιςο, καὶ μικρὸν ἀναφέρειν, ὥσπερ ἐκ βαθέος ὕπνου, τοῦ παρ' ὀλίγον θανάτου κατεφαίνετο. Achilles Tat. III. 8. ἀναφέρει δὲ λυπούμενον (sic codex Venetus 409. Anglicano consentiens) Ἡρακλῆς. Vide ibi Salmasium et Bodenum. Zosimus IV. 34. Adde Schaeferum ad Ellipses p. 522. Huc redit alius Nostri locus p. 53. παρὰ δόξαν ἅπασαν ἐκ τῆς τῶν θεῶν προνοίας ἀνήνεγκεν. Wagnerus, *retulit se:* obscure. Mallem: *extulit se*, a malis, videlicet, et oppressione parata. Sic p. 58. ὅτι πρὸς τοσαύτας ἀνέφερε συμφοράς: id est, quod adversus tantas efferret se calamitates, et exsereret animum. Sed p. 50. dissimilis est hujus verbi sensus: ὁ δὲ βαθέως μάλα καὶ σωφρόνως ἀνενεγκών: nam hic subaudienda est vox φωνὴν, vel, quod malim, πνεῦμα: *suspirans*. Vide Ellipses Bosii Schaeferianas p. 522. Junius vertit, *revocans se*, quod hic capere nequeo, nec ipse procul dubio capiebat; sed mira est hujus interpretis securitas.

P. 62. τῆς ἀσινότητος τῆς περὶ θεουργίας ἐςὶ μὲν πεπειρασμένος — ἐδόξαζεν] Venetus, ut Plantinus, θειουργίας. B πεπειρασμένος, quod malui quam πεπειραμένος. Pro ἐδόξαζεν B ἐδόξαμεν: Huetius conjicit ἐδόξαζον, quod non minus obscurum est quam vulgatum. Si legeretur ἐκ τοῦδε, pro ἐς τόνδε, ita locum fere intelligerem: „ et suae circa theurgiam „ innocentiae periculum subiit, *indeque* hanc

„ (theur-

5 (theurgiam) magis fecit illustrem."

P. 62. τραχύτερον] Editi ταχύτερον. Emendatio Wyttenbachio debetur. Similem confusionem notat Schaeferus ad Gregor. Cor. p. 561. Τραχέως et ταχέως permutata vide apud Taylorum ad Lycurg. p. 186. Reisk. Sed non audiendus est vir doctissimus, cum Lycurgum hac permutationis ratione emendare vult.

P. 62. οἱ γὰρ περὶ τὰ βασίλεια τοῖς βασα τινὰ συνεστάμενοι καὶ προεστάμενοι μ. ἰδ. οὐ παντὸς] Plantinus τοῖς Μα τινά. Venetus μαςα. Commelinus τοῖς βαςα, quod inveni in aliis codicibus. B προεστάμενοι omittit. In A non οὐ παντὸς, sed ἅπαντος esse videtur, et fere magis placet: vide p. 318. Exspectandi codices. Οἱ περὶ τὰ βασίλεια dicitur, ut τῶν περὶ τὴν αὐλὴν, apud Appianum Syr. 44; et τινὰ τῶν ὑπηρετῶν τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Aristidem t. 1. p. 275; et τῶν περὶ τὸ ἱερὸν, apud Philostratum V. A. I. 8. Philostratus V. A. I. 37. ἦγον αὐτὸν ἀμφὶ τὴν γυναικωνῖτιν. Lege cum codice 1696. οἱ ἀμφὶ τ. ut jam conjecerat Abreschius ad Cattier. p. 6.

P. 62. χρησμοῦ — ἀσαφεστέρου] Zosimus IV. 15. πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνῄρητο Μάξιμος, καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας.

P. 62. χρησμοῦ τινὸς ἐκπεσόντος ἀσαφεστέρου] Suidas:

das: 'Ἐκπεσών· ῥηθεὶς, δοθείς. „ Χρησμὸς δὲ ἐκπε„ σὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός." Quae verba Eunapiana esse stylus significat. Et in voce Εὐτόκιος Suidas rursus: καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν, ἔχων ὧδε.

P. 62. τὸν χρησμὸν ἐπὶ τὸν Μάξιμον ἀνήνεγκαν] Junius: „ad Maximum attulerunt." Immo: „ oraculi crimen in Maximum transtulerunt." Sic p. 2. ἐφ' ἑτέρους ἀναφέροιτο ἁμάρτημα. p. 9. τὸ δὲ Πορφυρίου κλέος εἰς Πλωτῖνον πᾶσα πληθὺς ἀνέφερεν. p. 56. ἐπὶ τοὺς θεοὺς ἅπαντα ἀνέφερον. p. 61. οὐ γὰρ ἄν τις οὕτως τὸ παράλογον ἐς ἄλλον τινὰ ἀναφέροι δικαίως ἢ θεόν. Quae sequuntur non melius cepit Junius. Nec mirum; nam qui ad facillima cespitat, in locis obscuris et salebrosis debet cadere. Vertit igitur: „ de re inter se minime convenientes, sed clarius aliquid ab eo tanquam vaticinii auctore scire cupientes." Maximus non fuit vaticinii auctor. Hujus inimici, cum ipsum perdere vellent, oraculi crimen in eum transferre conabantur, sed callide, nec palam, et tanquam ab eo cupientes discere clarius aliquid *ipso propheta*, id est, prophetae verbis. Genitivi αὐτοῦ χρήσαντος non sunt absolute positi, sed pendent, ordine solito, a comparativo σαφέστερον.

P. 62. χρήσαντος καὶ ἀνελόντος] Plantinus tantum χρήσαντος; reliqua addidit Commelinus, et mihi obtulerunt Codices. Tautologia vere est Eunapiana. Confer supra p. 163.

P. 62. δεδείκτω γὰρ τότε — μὴ μόνον] Corayus conjicit: δέδοκτο γὰρ τότε τὰ τῶν θεῶν Μάξιμον μόνον εἰδέναι. Quae vertit: „ c'étoit alors une opi„ nion générale que Maxime ſeul connoisſoit la „ volonté des Dieux." Μὴ quod ejicit, non habent BD, et Huetius deletum volebat; videturque Commelinus, uncis includens negationem, in Palatinis non invenisſe. Ratio Corayana eſt ingenioſa, ſed, ni fallor, non omnino vera. Propoſuerim δέδεικτο, et deleto μὴ verterim: „ Tunc enim „ palam fiebat, et quid ſibi vellet oraculum, et „ Maximum unum omnium conſilia Deorum ex„ plorata habere." Sic explebatur futuri anxia curioſitas, et Maximum calumniandi anſa ipſis dabatur.

P. 62. πάντας, οὐ τοὺς εἰδότας τὴν τάξιν μόνον] Editi: αὐτούς. Recepi optimam lectionem in D repertam: „ omnes, qui erant injuſte puniendi, „ declaravit, non eos tantum qui conſilii hujus de „ oraculo fuerant conſcii." Pro τάξιν ſenſus esſet facilior ſi legeretur πρᾶξιν: et notum eſt quam ſaepe hae voces inter ſe permutentur. Exempla praebent Onoſander c. 19; Proclus ad Cratylum c. 173. 182; Ruhnkenii nota ad Timaeum p. 251.

P. 62. ἀπέφηνεν, ἐξ ἀδύτων δὲ ἐπέθηκεν] Sic ſcribere placuit pro ἀπέφηνεν τε, ἀδύτων δέ — D ἀπέφυ ἄν, ſic, pro ἀπέφηνεν.

P. 63. φόνον εἰργασάμεθα] Corrige typotheti-

cum vitium, εἰργάσμεθα. — Plantinus φθόνον εἰργασάμεθα: et Junius in nota malit φθόρον vel φόνον. Commelinus edidit φόνον, e codicibus procul dubio, et φόνον habent libri, quos vidi. Sed et in εἰργασάμεθα consentiunt, quod omnino sententiae adversatur: nam non occident miseri, sed occidentur. Typorum iste meorum error, εἰργάσμεθα, passivo quidem sensu, esset aptior, si cum τὸν φόνον stare posset. Et hic exspectandi codices. Forte: τῶν φονέων ἔργον ἐσόμεθα.

P. 63. οὐδὲ ἐνδόξου τάφου] B εὐδόξου.

P. 63. συςησάμενοι καὶ ἀρθμήσαντες] Pro ἀριθμήσαντες recepi Junii conjecturam. Facillime hae voces possunt confundi. Hesychius: Ἀρθμήσαντε· φιλιωθέντες, δυϊκῶς. Ὁμοίως καὶ ἀριθμήσαντες: ubi probo Heinsii emendationem ἀρθμήσαντες. Suidas in Ἄρθμια: Ἀρθμήσαντες· φίλοι γενόμενοι. Confer Apollonii Lexicon, et Schaeferum Melet. I. p. 129.

P. 63. πάντων δὲ πανταχόθεν ἁρπαζ. καὶ κατακοπτομένων ὥσπερ ἀλεκτορίδων] C πανταχόσε. — Supra notatis p. 222. addo Nicetam Chon. in Andron. Comn. II. 10. p. 219 D. καὶ διχῆ διελὼν, ἐκεῖνον μὲν ἐᾷ κύρμα πρόκεισθαι κυσὶν, ὡς βόσκημα σφακελίζοντα: Longum I. p. 27. Sch. οἱ γάρ με ἀσεβεῖς λῃσταὶ πρὸ τῶν βοῶν μαχόμενον κατέκοψαν ὡς βοῦν.

P. 63. συμποσίῳ κοινὴν εὐωχίαν ἔχοντι] P. 26.

χω-

χωρία βασιλικάς τε καταφυγὰς καὶ ῥαθυμίας ἔχοντα: ad quae cum notam scriberem p. 220, non memineram fontis Plutarchei Alcib. 24. παραδείσων τὸν κάλλιστον.... καὶ διατριβὰς ἔχοντα καὶ καταφυγὰς ἠσκημένας βασιλικῶς καὶ περιττῶς.

P. 63. Φονικὴν] Mutavi editum Φοινικὴν, praeeunte Junio. Et video Petitum haec adferentem Misc. Obs. II. 7. Φονικὴν scripsisse.

P. 63. τὸν Φῆστον ἐπὶ τὴν Ἀσίαν αὐτῷ συνεξέπεμψαν] Editi αυτῶν. C αὐτόν. Junius conjecit αὐτῷ, quod recepi. Zosimus III. 2. συνεκπέμπει Μάρκελλον αὐτῷ.

P. 63. τὴν Ἀσίαν τοιούτου] Ante τὴν in B est lacunula trium fere vocum. A fuit olim integer, sed nunc locus legi omnino non potest. Forte defuit ἀνθύπατον: συνεξ. ἀνθύπατον. Vel ἀνθύπατον latet in αὐτὸν quod habet C ante συνεξέπεμψαν. Festus tunc fuit Asiae Proconsul. Ammianus XXIV. 2. p. 564. „Regere Asiam Proconsulari „potestate exorsus:" ubi vide Valesio notata. Huetius putat, quod jam putaverat Valesius, hunc Rufum auctorem esse Breviarii, quod adhuc habemus.

P. 63. ἄφθονόν τινα χ. τῷ σνώδει καὶ λελυσσηκότι τῆς ψυχῆς νέμων] Τι pro τινα Commelinus, vitio typographico. — Noster supra p. 45. de monachis, ὁ δὲ βίος αὐτοῖς συώδης: et apud Suidam, in Φῆστος, de hoc ipso Festo: ἦν δὲ ἡ μανία οὐ θυράθεν, ἀλλ' ἔνδοθεν λύσσα καὶ ἐμαίνετο.

P. 63. πολλοὺς γὰρ προκατακόψας αἰτίους τε καὶ ἀναιτίους, καὶ τὸν μέγαν Μάξιμον αὐτοῖς ἐπέσφαξε.] Zosimus IV. 15. πάντας γὰρ ὁ Φῆστος ἀναζητήσας, οὓς μὲν εὗρεν ἀκρίτως ἀπέκτεινε. Eunapius Suidae, in Φῆστος: ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐῤῥύη καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ. Ammianus p. 564. immania recitat belluae hujus facinora. — „Ephesi in Patria „jugulatus Maximus. Amm. XXIX. [c. 1. p. „556.]" REINES.

P. 63. ξένον τινὰ ἠφανίσθη τρόπον] De hac atroci pugna post Cannensem una omnium maxime exitiali, et de Valentis interitu vide Ammianum XXXI. 13, cum notis doctissimis Valesii, et quos indicat Flechierus Vit. Theodos. I. 67—72. Cyrillus Vit. S. Euthymii p. 8. ὁ θεομάχος Οὐάλης καὶ τῶν βαρβάρων τὴν Θρᾴκην ληϊζομένων ἐπεστρατεύει, καὶ ἐπὶ ὀλίγον χρόνον τῷ πολέμῳ συγκοπτόμενος ὕστερον δίκην ἔτισε τῆς θεομαχίας ἀξίαν. — „Anno Ch. „378." REIN.

P. 64. ἐγεγαμήκει — γάμον] Confer de his locutionibus, ἔρωτα ἐρᾷν, λῆρον ληρεῖν, et similibus, Gregorium Cor. Att. §. 1. cum notis interpretum, ubi indicato, inter alios, Vorstio ad Iustinum XI. 12 [lege 11.], adde Berneccerum ibidem, Priceum ad Matth. II. 10, et Stolbergium ad Ajac. p. 155. — Γάμος pro *conjuge* habet Plutarchus VII. Sap. p. 214. editionis Duthelii, viri eximii:

δὲ

δέδια μὴ μέχρι γάμου καὶ γενεᾶς ἐξίκηται. Justinus III. 5. „ eo usque desperationis Spartanos „ adduxit, ut, ad supplementum exercitus, ser„ vos suos manumitterent, hisque interfectorum „ *matrimonia* pollicerentur." Vide Merrickium in indice Tryphiodori.

P. 64. τοῖς ἐν ἀξιώματι καὶ κατὰ εὐγένειαν προβεβηκόσι] *Honoratis et Nobilibus.* Ammianus XIV. 5. „ si quis enim Militarium vel *Honoratorum*; aut *Nobilis* inter suos." Valesius ibi egregia notat de *Honoratis*, τοῖς ἐν ἀξιώματι, iis nempe qui civilia munera gesserant vel in Vrbe vel in provincia.

P. 64. ὡς οὕτως Ἰανουαρίας — προσανομάζουσι] De hac adverbii οὕτως abundantia vide Bastium Epist. p. 36 et 276. cum Schaeferi Appendice. Theophylactus Sim. Hist. I. 7. κατὰ τὸν Ἐργινίαν οὕτω καλούμενον ποταμόν. Adde Beckium ad Arist. Av. 1360.

P. 64. προσκυνήσαντες πάντες αὐτῷ ὑπέσχοντο] Ex B αὐτῷ dedi pro αὐτῶν. B ὑπέχοντο. Junius proposuit vel αὐτὸν relatum ad προσκυν., vel αὐτῷ ad ὑπέσχοντο. Et refero quidem αὐτῷ ad ὑπέσχοντο, sed et προσκυνεῖν regere posset dativum. Suidas: προσκυνεῖν· δοτικῇ καὶ αἰτιατικῇ δέ. Matthaeus XXVIII. 17. ἰδόντες αὐτὸν προσεκύνησαν αὐτῷ. Confer. Raphelium ad Matth. II. 11.

P. 64. τὸ τῶν Νεμέσεων ἱερὸν] B τῶν ἐμέσεων. De

De Nemesibus vide Dorvillium ad Char. p. 401. 577. Loca plurima congesserunt Taylorus praef. Comm. ad Leg. Decemvir. p. IX—XII, et Barlowius Explic. Inscr. Gr. p. 45. Strato Epigr. 35.

Οὐδὲ Σμυρναῖαι Νεμέσεις ὅ τι σοί τι λέγουσιν,
'Αρτεμίδωρε, νοεῖς;

ubi confer Jacobsium. Automedon Epigr. 2.

καὶ κάλλους εἰσί τινες Νεμέσεις.

Adde Chandleri Iter, c. 18.

P. 64. τραχηλάγχην ἐπιλαβόμενον] Junius vertit: „numella collo injecta". Legebatne ἐπιβαλόμενον? Confer Bastium ad Greg. Cor. p. 352.

P. 64. δάκρυα ἀπέψηχεν ἕκαστος] Plantinus ἀπέψεχεν. Commelinus ἀπέψυχεν. Junius conjecit ἀπέψυχον, ob sequens ἐκέλευον. C ἀπέψηχεν, quod edidi. Quam saepe fuerint permutata ψήχω et ψύχω cum derivatis, ostendent notae Ernesti ad Callim. H. Cer. 46; Bentleii ad ejusdem fragm. 86.

P. 64. ἀμφοῖν] deest in B.

P. 65. πρότερον εἴρηται] P. 48. 56. sqq.

P. 65. κρυψίνους τε ἦν ἄγαν καὶ βαθυγνώμων] Noster apud Suidam, indicante locum Reinesio, de Rufino: οὗτος ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν· βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Damascius Suidae 'Εχέμυθος: ἦν δὲ ἐχέμυθος ἐς τὰ μάλιστα καὶ κρυψίνους.

P. 65. ἐπὶ στόματος ἔχων] „Athenaeus XIV. „[c. 12.] de Cassandro: οὕτως ἦν φιλόμηρος, ὡς διὰ

„ διὰ σόματος ἔχειν τῶν ἐπῶν τὰ πολλά." REIN. Vide notas p. 253. 287. 323.

P. 65. κάλλιστός τε ὢν καὶ μέγας ὀφθῆναι] Haec epitheta passim junguntur. Homerus Od. γ. 199.

Καὶ σὺ φίλος, μάλα γάρ σ' ὁρόω καλόντε μέγαν τε,
Ἄλκιμος ἔσσ' —

Chamaeleon Athenaei IX. 16. ἦν δὲ τὴν ὄψιν καλὸς καὶ μέγας, Procopius B. Goth. III. p. 466 C. ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα καλός τε καὶ μέγας Belissarius. Plurima alia negligo. Vide Villoisonum ad Long. p. 264; Toupium ad Longin. §. 35; sed non sano utentem Arrianei Epicteti loco, quem correctum exhibet Schweighauseriana. II. 14. 26.

P. 65. τὸ μόλις χωρεῖν] Sumpsi Junii emendationem μόλις pro μόνης.

P. 65. εὐ γὰρ νικώμενον ἐν ταῖς διαλέξεσιν....] In simili sententia fuit Chrysanthius, περὶ τὰς διαλέξεις καὶ φιλονεικίας ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνων ἐκτραχύνεσθαι: vide p. 112.

P. 65. καὶ διαπράττεσθαι] Wyttenbachius, vir praestantissimus, ad Phaedon. p. 238. proponit διαταράττεσθαι: quod aptissimum esse videtur.

P. 65. ὀγκώδης κατὰ τὸ ἦθος, καὶ τὸ ἦθος ἐφύλαττεν] Displicet omnino repetitio; et in alio scriptore crederem verba κατὰ τὸ ἦθος prorsus esse delenda, sed potuerunt ab Eunapio proficisci. Styli Eunapiani plurima jam vidimus prodigia. — B μετὰ pro κατά: confusio frequentissima, cujus rationes de-

dedit Bastius ad Greg. Cor. p. 403. 825.

P. 65. τὸ ἦθος ἐφύλαττεν] P. 67. τὸ βαθὺ διαφυλάττων ἦθος.

P. 65. αὐτῷ τὸ ἀξίωμα συνεγήρασεν] C αὐτὸ — συνετήρησεν, et B συνετήρησεν.

P. 66. ἀσυφήλους] Hesychius: Ἀσύφηλος· ἀνόητος, ἄτιμος. Ἀσύφηλον· ἀπαίδευτον, κακὸν, ἁμάρτωλον, ἀδόκιμον, μηδενὸς ἄξιον: cum notis. „ Tamen significationem activam habere videtur „ superbi, qui alios prae se contemnit. Vide „ Schneiderum". WAGNER. Lexicon codicis 1720. Ἀσύφηλος· ἀπαίδευτος, ἀνόητος; μετὰ ἀπάτης βλαπτικός: qui postremus sensus paulo hic aptior est.

P. 66. διειλέχθη] Plantinus δηιλέχθη, quod Dorvillius ad Char. p. 511. mutabat in διελέχθη. Sed Commelinus διειλέχθη illud habuit.

P. 66. ὅ, τι πολὺ τὸ καπηλεῖον ἐργάζεται] Plantinus: ὅτι π. τὸ καπηλ. Junius proponit: ὅτι ἐμπολὴ τὸ καπ. ἐργάζ. Commelinus edidit: ὅτι πολὺ τὸ κ. Scripsi ὅ, τι ex Huetii conjectura, qui sic vertit: „ ecquamnam magnam mercaturam exer„ ceret." Aliter capio: „ quid mercaturam mag„ nam efficiat."

P. 66. λογάρια] Suidas: λογάρια· οἱ λόγοι. Et adfert locum Synesii: οὐ φρονοῦμαι δὲ στρογγύλων λογάριά τινα καὶ προοίμια. Editus textus p. 66 D. sic legitur: οὐδὲ φ. στρογγύλλων λογάρια, προοίμιά

τι-

τινα καὶ προνόμια. Codex 1038. προοίμιά τινα καὶ προλόγια: et ad marginem: γρ. προνόμια. Inter utramque lectionem potest ambigere lector. Λόγος et νόμος permutantur apud Menandrum Heerenii p. 95.

P. 66. κορυβαντιώντων ἐπὶ σοφίᾳ] Recepi Junii emendationem pro edito κουρυβαντίων τῶν. B κουριβαντιώντων ἐπὶ σοφίας. P. 115. συγκορυβαντιῶντα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν. Confer supra p. 263.

P. 67. ὅς γε ἦν] Addidi ἦν ex C.

P. 67. διὰ λύπην προϊεμένων τὸν βίον] Plantinus διὰ λύπον. Unde Huetius proponit διάλυπον. Bene Junius διὰ λύπην, quod habet Commelinus. — Plutarchus VII. Sap. p. 190. Duthel. τῆς μητρὸς αὐτοῦ προεμένης τὸν βίον ἑκουσίως. Dio Chrys. Or. XXXI. μυρίοι δέ εἰσιν οἱ τὰς ψυχὰς προέμενοι ὑπὲρ τῆς πόλεως. Virgilius Aen. VI. 436.

„ . . . . . . lucemque perosi
„ *Projecere animas.*

Statius Th. I. 237. de Oedipo:

„ *Projecitque* diem.

P. 67. Προτέριός τε ἦν τις] Sic B et Venetus pro edito Προτέριός τις ἦν.

P. 67. πρὸς δὲ τῷ καθαρῷ — ὁ Εὐφράνωρ] B Εὐφράνων. Junii versionem, quae erat absurdissima, sic correxit Gatakerus ad Anton. I. §. 6. „ qui „ praeter ingenuam sive liberalem reliquam disci- „ plinam, in pictura quoque ita versatus est, ut

„ per

„ per ejus manus Euphranor adhuc fuperesfe vi„ deretur. Τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας eft ἡ καθαρὰ „ παιδεία, ingenua five liberalis difciplina. Φιλο„ σοφεῖν ftudere, in exercitio aliquo verfari." Haec verba fuo exemplari adfcripferat Reinefius, Gatakero non nominato, adlataque funt a Colomefio ad Quintiliani XII. 10. locum huc maxime conferendum: „Euphranorem admirandum facit, quod, „ et *caeteris optimis ftudiis* inter praecipuos, et „ pingendi fingendique idem mirus artifex fuit." Et Carpzovius Spec. p. 24, Junio reprehenfo, τὸ καθαρὸν τῆς παιδείας „ ingenuam difciplinam" vertit.

P. 67. τῶν ἀπολαυσάντων ἦν τῆς κοινῆς συμφορᾶς] Multa de hoc τοῦ ἀπολαύειν fenfu in malam partem Hemfterhufius notavit ad Lucian. *t.* I. Bip. p. 327.

P. 67. γραφήσεται] Futura media fenfu pasfivo illuftravit Schwebelius ad Onof. p. 18. Confer Dorvillium ad Char. p. 642.

P. 67. ἐκεῖ σαφέστερον] Ἐκεῖ emendatio eft Huetii pro edito ἔχει.

P. 67. ὅσον ἐπέβαλε τὸ καθ' ἕκαστον, ἱκανῶς εἰς ἀφήγησιν εἴρηται] Recepi ἐπέβ. e Veneto et B pro ὑπέβαλε editionum. C ὑπήβαλλεν. Ultima posfunt conferri cum initio vitae Proaerefii p. 73.

P. 68. ἐτυῤῥάνει γε τῶν Ἀθηνῶν] Illuftrationem pete ex Crefollio Th. Rh. I. 7. p. 52. IV. 2.

p. 379. Noſter p. 78. πρὸς τὸν Οὐλπιανὸν καρτοῦντα τῆς Ἀντιοχείας ἐπὶ λόγοις. p. 80. τὴν ἐπὶ λόγοις βασιλείαν εἶχον αὐτοί. p. 85. τὸ δὲ Προαιρεσίου τύραννις ἐδόκει τις εἶναι. p. 157. in inſcriptione ſtatuae Proaereſii: τὸν βασιλεύοντα τῶν λόγων. Libanium (t. I. p. 24.) Nicocles, ſophiſta Conſtantinopolitanus, Athenas jam jam reverſurum in Urbe manere hortatur, dicens: μήδ' ἄρχειν ἐξὸν, ἀρξόμενος πλέε· ταυτηνὶ δὲ ἐγώ σοι παραδώσω τὴν βασιλείαν αὔριον, τετταράκοντα νέους, τὰ πρῶτα τῶν τῇδε.

P. 68. Ἀψίνης] De hoc Apſine vere, ut videtur, monuit Fabricius B. Gr. t. 6. p. 107. nepotem esſe Apſinis Athenienſis, filium vero Oneſimi Lacedaemonii, quorum Suidas meminit. Et cum Wolfio crediderim de eodem Apſine dixisſe Libanium Ep. 881: φιλείτω τοίνυν με καὶ ὁ καλὸς Ἀψίνης.

P. 68. δόξαν ἔχων τεχνικοῦ τινὸς] „ Qui artis „ rhetoricae magiſtrum cum laude gesſit." Verba ſunt Fabricii ibidem. Vocem τεχνικὸς illuſtrant Cuperus obſ. I. 11. p. 83. et Erneſtius Lex. Rh. Gr. in Τέχνη.

P. 68. μακρῷ τινὶ ἦν ἔλαττον] Quis Virgilii non meminit?

„ Proximus huic, *longo ſed proximus intervallo*,
„ Inſequitur Salius."

P. 68. ὅπου τε ἱδρύθησαν] C ὅπως. Corayus: ὅπου γε.

P. 68. καὶ Ἐπάγαθος, καὶ τοιαύτη τις] Editiones, καὶ ἐπαγαθῶ, καὶ τοιαύτη τινός. Recepi Junii emendationem, de qua subdubitat Wagnerus, sed quae mihi quidem certissima videtur. Vocis depravatio orta est e formula ἐπ' ἀγαθῷ [cf. not. ad Phil. Her. p. 421.], quae librario magis nota erat quam nomen Ἐπάγαθος, ipsum tamen non rarum. Inscriptio Reinesiana p. 676, 81.

D. M.
Q. SEXTILIO. EPAGATHO. F.
Q. SEXTIL. FORTVNATVS
PATER FILIO OPTIMO

Alios titulos dabit volenti Muratorianus Thesaurus.

P. 68. Προαιρέσιος, καὶ Ἡφαιστίων] Proaeresii vita infra narratur, ubi et de Hephaestione nonnulla p. 78. 79. recitantur.

P. 68. Ἐπιφάνιός τε ὁ ἐκ Συρίας, καὶ Διόφαντος] Utriusque vitam infra legemus, et nonnulla ad ipsos pertinentia Proaeresianae inserta sunt.

P. 68. Τουσκιανοῦ] Fuit natione Lydus, ut infra docebimur p. 81., et λόγων δημιουργός τε καὶ κριτὴς ἀγαθὸς, teste Libanio Ep. 348., nec non ῥήτωρ δεινότατος, ut Suidas ait. Fuit et in comitatu Anatolii praefecti, cumque ab eo parce admodum et tenuiter locoque infimo haberetur, Anatolium rogavit Libanius Ep. 351. ποιῆσαι Τουσκιανῷ τὰ πράγματα βελτίω. Meminerat Tusciani No-

Noster in Historia, et eo fortasse loco, quem anonymum transcripsit Suidas: Ἀκάκιος, ῥήτωρ δεινότατος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ καὶ Λιβανίου τοῦ σοφιστοῦ· ὃς ἐπεκάλει τὸν Ἰουλιανὸν καὶ διεμέμφετο τὰς κρίσεις αὐτοῦ, σὺν τῷ Τουσκιανῷ τῷ ἐκ Φρυγίας, καὶ αὐτῷ ῥήτορι ὄντι δεινῷ. Libanius quoque Ep. 351. ἀπὸ Φρυγίας habet; nec tamen pugnat, quod Λυδὸς infra dicatur.

P. 68. μικρὰν μὲν καὶ εὐτελῆ] Glossae ad Aristophanem Nub. 629. Brunck. Σκαλαθυρμάτια· μικρὰ καὶ εὐτελῆ παίγνια. Confer supra notam p. 237.

P. 69. καὶ εἰκόνες τῶν . . . . ἀνέκειντο] Haec est lectio Plantini. Commelinus et C alterum καὶ habent ante τῶν. De ἀνακεῖσθαι vide notam ad Philostr. Her. p. 362. Philostratus V. S. II. 7. p. 576. καὶ τοῦτο μὲν ὡς οὐκ ἀπὸ δόξης ἠστεΐζοντο ἔξεστι συμβαλεῖν ταῖς εἰκόσιν αἳ ἀνάκεινται ἐν τῷ τῆς Περγαίας ἱερῷ. Aeschin. Tim. p. 52. Lycurg. p. 176. Reisk. Scholiastes ineditus ad Philostratum prooem. Icon. p. 764. ἀνακείσθω τούτῳ ἡ σπουδὴ τοῦ λόγου] ἤγουν ἀνατεθειμένη ἔστω. Λέγεται δὲ τὸ ἀνακεῖσθαι κυρίως ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων καὶ ἀνδριάντων. Herodianus Phil. p. 441. ἀνακεῖσθαι ἐπὶ εἰκόνων καὶ ἀνδριάντων: et ibi Piersonus. Dio Chr. Or. 72. p. 383. καὶ ἀνδρῶν εἰκόνας ὁρῶσι πολιτῶν τῆς πόλεως, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς στρατηγῶν οὕτω, ἀνακειμένας γένεια καθεικότων. Codex 2958.

ϛρατ. καὶ βασιλέων exhibet, nihil vero auxilii ad ſanandam depravationem vocum πολιτῶν πόλεως. Forte pro πολιτῶν legendum πολλαχοῦ.

P. 69. ἦν ξεϛοῦ λίθου] Philoſtratus V. A. II. 8. τὸ δὲ ἄγαλμα εἴκαϛαι μὲν ἐφήβῳ Ἰνδῷ, λίθου δὲ ἐξεϛαι λευκοῦ.

P. 69. ὅσον πρέπειν οἰκίᾳ] B πρέπειν, quod poſui loco editi πρέπει. Venetus τρέπει, ut Plantinus: quae permutatio et alibi obtinet. Vide Abreschium ad Aeſch. III. p. 158. — De privatis rhetorum theatris lege Creſollium Th. Rh. III. 12. IV. 4.

P. 69. ἀπολαβόντες τὰς φωνὰς αὐτῶν] „ In privatis theatris voces ſuas continentes." HUET. Quae ſequuntur, μειράκια ἐλέγοντο, Wyttenbachius mutanda cenſet in μειρακίοις συνελέγοντο: praetulerim μειρακίοις διελέγοντο. Corayus: μειράκια διελέγοντο.

P. 69. οὐ τὸν περὶ ψυχῆς θέοντες] Supplendum ἀγῶνα, quod plene ſcriptum habuimus ſupra p. 60. τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντες. Poteſt ſubaudiri quoque vel δρόμον vel κίνδυνον: vide Boſii Ellipſes Schaeferianas ſub his vocibus. Eumathius X. p. 398. ὡς τὸν περὶ ψυχῆς τρέχοντες: et ibi Gaulminus.

P. 69. ἀγωνιζόμενοι] emendatio est Huetii et Wyttenbachii pro edito ἀγωνιζομένης.

P. 69. κρατήσαντες τοῦ Ἰουλιανοῦ] Velim κρ. τῶν τοῦ Ἰ: nempe τῶν μαθητῶν.

P. 69.

P. 69. Λακωνικαῖς] Suidas: Λακωνικός· ὁ σέβρος καὶ ἀνδρεῖος· τοιοῦτοι γὰρ οἱ Λάκωνες. Καὶ Λακωνικὸν πνέων, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρόν.

P. 69. τῶν πεπονθότων περὶ τοῦ σ.] Huetius: ἴσως· καὶ περί. Conjunctio non est omnino necessaria.

P. 69. βαρύς τις εἶναι καὶ φοβερός] P. 73. βαρὺς ἐκεῖνος καὶ ἀμείλικτος.

P. 70. παρῆν .... συμπαρῆν] Vide notam p. 240.

P. 70. οὕτως ἐπιταχθέν] Heliodorus I. 8. p. 12. κεχώριστο γὰρ (τοῦτο προσταχθέν) ἐπί τινος χαμεύνης κατακεκλιμένη. Vide Hemsterhusium ad Propert. Burm. p. 948.

P. 70. προειστήκει δὲ τῆς ἀτάκτου σπάρτης Θεμιστοκλῆς τις Ἀθηναῖος] Meursius Misc. Lac. III. 2. adludi putat ad proverbium Σπάρταν ἔλαχες, de quo vide Erasmum Adag. II. 5. 1. Sed et lusum quaesivit Eunapius, cum factio Proaeresio adversa ducem haberet Apsinem Lacedaemonium. Themistoclem hunc Atheniensem laudari credo a Libanio Ep. 1032. ἐγώ σε πάλαι μὲν ἄνδρα ἀγαθὸν ἡγούμην ἀπὸ τῆς Θεμιστοκλέους πρὸς σὲ φιλίας· ὁ γὰρ ἀνὴρ ἐκεῖνος οὐκ ἂν φιλῆσαι μὴ λίαν ἀγαθόν. Diversa Libanii et Eunapii judicia de eodem homine nihil miri habent. „ Vid. Jonsius H. Ph. III. 15. 3." WAGNER.

P. 70. ἐς τὴν ἐπωνυμίαν ὕβριζεν] P. 71. Θεμιστοκλῆς ὀνόματος ἦν ὕβρις. Adludit Eunapius ad nominis etymum. Junius non intellexerat.

P. 70. ταυρηδὸν ὑπιδὼν] P. 83. ταυρηδὸν μὲν αὐτοὺς ὑπέβλεψε: ubi vide, quae ſcripſit Wyttenbachius Epiſt. p. 46. Confer notam ad Philoſtr. Her. p. 499.

P. 70. περὶ τοῖς ἑαυτοῦ τέκνοις] Junius corrigebat ἐμαυτοῦ: fruſtra, ut oſtendent Normannus ad Ariſtid. t. 2. p. 595, et Dorvillius ad Char. p. 296. Huetius adſcripſit: „ optime, ἑαυτοῦ." Pluribus et ego egi de hoc uſu pronominis ad Her. p. 326. Adde quos indicat Wernsdorfius ad Him. p. 489. Apud Achillem Tat. VIII. 5. τὸ πράγμα ἐμαυτοῦ edidit Salmaſius, contra libros, qui, ut et Venetus 409. ἑαυτοῦ habent, omnino reponendum. Fallitur vir doctisſimus ἑαυτὸν pro ἐμαυτὸν recentiorum, nec idoneorum, esſe credens. Ἑαυτὸν ſic poſitum legere eſt apud Platonem: vide Ruhnkenium ad Tim. p. 92. Philoſtratus V. A. II. 26. p. 78. ἐμαυτοῦ δὲ ἐκλαθόμενος: Codex 1696. melius ἑαυτοῦ. Libanius t. 4. p. 662. ὅμως δ᾽οὖν ἐνεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἐμαυτῷ γενόμενος: Codex 3017. ἀνενεγκὼν καὶ μόλις ἐν ἑαυτῷ γεν: utrumque optime. Ἀνενεγκὼν, *recreatus*, ſupra p. 323. illuſtratum eſt. Libanius Ep. 1581. ἔλεγον πρὸς ἐμαυτόν: Codex 3002. ἑαυτόν. Themiſtius Or. X. p. 129 D. τοῖς νουθετοῦσιν εὔκολον σεαυτὸν παρέχεις καὶ χειροήθη: Codex Valeſianus ἑαυτὸν, bene; nam ἑαυτὸν et ad ſecundam referri poteſt perſonam.

P. 70.

P. 70. κόμας ἔχοντες] Periit epithetum, vel αὐχμηρὰς, vel aliud quid simile.

P. 70. τῷ κρίνοντι] Sic ex B, pro κρίναντι.

P. 70. δοθέντος δὲ τοῦ λόγου] Vide Budaeum Comm. L. Gr. p. 174.

P. 70. χροίαν τε ἤλλαξε] Similia collegit Abreschius Lectt. Arist. p. 61., qui p. 332. Dionis Chrys. locum recte emendans, ignorabat non Dionem ipsum se emendare, sed Morellianae textum; nam Veneta sana erat.

P. 70. τὰ χείλη διέδακνεν ἀπορούμενος] Lege omnino Klotzium ad Tyrt. fr. I. p. 30. ubi, inter alia, haec adferuntur Eustathii: ὅπερ ἐστὶ σχῆμα θάμβους καὶ ἀπορίας. Ad ἀπορίαν referri potest hic *Du fresnyi* locus ex comoedia cui titulus: *La Joueuse.* II. 1. *Pour lui cacher ce plaisir qu'elle me faisoit, je me refrognois le visage; je me mordois les lévres.* Est et furoris σχῆμα iraeque. Tyrtaeus militem hortatur, ut hostem maneat χεῖλος ὀδοῦσι δακών. *Tassus* ad veterum imitationem dixit *Ger.* IV. 1.

Ambo le labbra per furor si morse.

Vide et VII. 87. *Mollus*, Poeta Neapolitanus, Algeriensis principis furorem et indignationem alio raroque σχήματι depinxit:

e morde il dito — sul destin de' vinti
il Dey feroce.

Confer supra notam p. 246.

P. 71. καθ' ὅλον] B καθόλου. Et ſtatim post περὶ omittit τό.

P. 71. ἀλλ' οὐδεὶς ὑμῶν χειρὶ τῶν ἐσκεμμένων διδασκάλων, οὐδὲ κροτήσει τις τῶν μαθητῶν] Junius proponit χειρίσει, ut ſit verbum quod κροτήσει respondeat. Sed potest verbum κροτήσει ad utrumque ſententiae membrum pertinere. — De interdicto plauſu vide Creſollium Th. Rh. III. 20. §. 10.

P. 71. εἴσεσθε] Sic Junius et B pro εἴσεσθαι, De frequentisſima permutatione harum vocalium vide, inter alios, Westenium ad Origen. p. 216.

P. 71. πεποίηκας Πυθαγόραν 'Αψίνην] P. 83. ſimili luſu: τὸ δὲ ἀναγκαίως Πυθαγορικὸν θέατρον.

P. 71. ὡς δὲ ταῦτα] B ὡς τὰ τ.

P. 71. εἴσω τῶν κατηγ.] Corayus conjicit, εἰς ὧν τῶν κατ. — Mox ἐμβοήσαντος αὐτῷ ex B et Plantino ſcripſi pro ἐμβ. αὐτῶν, quod habent Commelinus et C. Statim pro διάτονον proponit Wyttenbachius διάτορον, quod equidem malim; ſed, codicibus vulgatae faventibus, nihil mutare volui.

P. 72. ὥσπερ ἐπὶ τῶν ςεφανιτῶν οἱ παρακελευόμενοι καὶ προτρέποντες] Marinus vit. Pr. c. 14. ὥσπερ οἱ τοῖς θέουσι παρακελευόμενοι. Vide Wyttenbachii, viri eximii, animadverſionem ad Phaedon. p. 126. — Ad τῶν ςεφανιτῶν ſupple ἀγώνων: Confer notam ad Philoſtr. Her. p. 403.; Ulpianum ad Leptin. §. 129.

P. 72.

P. 72. τὸν δὲ νοῦν ἔφραζεν] Confer ſupra notam p. 223.

P. 72. καί που καὶ διαλέξεως μιᾶς διαβολή τις] BC et Venetus καί πού τις καὶ διαλ. Quod forte verum eſt; nam hunc ordinem verborum alibi Noſter habet. P. 31 et 110. καί πού τι καί. — Μιᾶς est pro τινὸς, et cum noſtrorum hominum vocula *un*, articuli vice poſita, omnino poteſt conferri. Jam attigi ad Her. p. 434. Adde Valckenarium in N. F. p. 347; Heinrichium ad Muſ. p. 45. Plutarchus Craſſ. 4. ἔπεμψεν ἕνα δοῦλον: quem locum fruſtra ſollicitasſe videtur editor praeſtantisſimus. Idem de Superſt. §. 17. ἔμειναν ὥσπερ ἐν σαγήνῃ μιᾷ τῇ δεισιδαιμονίᾳ συνδεδεμένοι.

P. 72. κάτω δὲ τοῦ ἀνθ. νεύοντος] Vide notam p. 146.

P. 72. τὴν εὐκολίαν καὶ τὸν κρότον] Junius: „morum comitatem et aptam manuum plauſionem." Prorſus contra loci ſententiam, ut ſexcenta alia. Vox εὐκολία, quam illuſtravi p. 231. est „facilitas loquendi, dicendi ubertas et facundia." Κρότος autem eſt orationis ſonoritas quaedam et verborum dulcis et elegans concentus. Noſter p. 100. ἡ λέξις μετὰ κρότου πρὸς τὸν ἀρχαῖον ἐπέστρεφε τρόπον: quod Junius abſurde vertit: „dictio ejus ad manuum plauſum priſco dicendi genere accedit" Forte, Latinorum rhetorum

verbis: „ ejus sermo canoroso sonitu modulato-„ que ad veterem se modum informabat." Rursus p. 95. κρότον δὲ ἔχει καὶ ἦχον ἡ συνθήκη πολιτικόν. Junius: „ compositio ab urbano strepitu „ plausuque non dissonat." malim: „ compositio „ civilem (non vero sophisticum) sonitum habet „ et concentum." Junii errores jam reprehendit eruditissimus Cresollius omnino legendus Th. Rh. III. 27. Adde Ernestium Lex. Rh. in κρότος.

P. 72. διοσημίαν] B διοσημείαν. Eamdem permutationem notavi ad Marinum c. 37. — Mox ad μυστηριώδους vide notum p. 203.

P. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν] De hac tmesi vide supra p. 153. et notas ad Gregorium Cor. p. 449. In hac superiori adnotatione locum Aristaeneti II. 7. μὴ γὰρ ἡ τύχη σὺν τὸ σῶμα κατεδούλωσε τὴν ψυχὴν, pessime sollicitavi. Legendum omnino, quod conjecerant editores, σὺν τῷ σώματι: quam lectionem unice veram sibi videri significavit mihi per literas vir doctissimus, cuique plurima me debere gratus profiteor, Lennepius; et nunc asserta est et extra dubium omne posita a Bastio Epist. app. p. 17. et Comm. Palaeogr. p. 799.

P. 73. ἀνά τε ἐπήδησεν ὁ ἀνθ. ἐκ τοῦ θρόνου, καὶ τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα] Eusebius H. Eccl. VII. 30. p. 229 C. eosdem fere recenset plaudendi modos, nisi quod ὀθόνας, non ἐσθῆτα, concuti narret: τοῖς μὴ ἐπαινοῦσι μηδὲ ὥσπερ ἐν

τοῖς θεάτροις κατασείουσι ταῖς ὀθόναις, μήδ' ἐκβοῶσί τε καὶ ἀναπηδῶσι. Vide ibi Valesium, collato omnino Harduino ad Themist. p. 500. Aristaenetus I. 26. ὁ δὲ δῆμος ἀνέστηκέ τε ὀρθὸς ὑπὸ θαύματος . . . . καὶ τὼ χεῖρε κινεῖ καὶ τὴν ἐσθῆτα σοβεῖ: ubi lege Bastium in Specimine elegantissimo. Apuleius Apol. p. 43. „ Ego comperior omnes judices tanto poetae adsurrexisse, miris laudibus „ eum tulisse:" ad quem locum erudita videnda est Pricaei nota.

P. 73. τὴν περιπόρφυρον ἀνασείων ἐσθῆτα· τήβεννον αὐτὴν Ῥωμαῖοι καλοῦσιν] Junius: „ purpuream- „ que togam (Romani trabeam vocant) excuti- „ ens." „ Duplex error"; ait Ferrarius de Re Vest. II. 3. „ nam et toga illa non erat tota pur- „ purea, sed περιπόρφυρος, id est, tantum prae- „ texta, vestis nempe proconsularis; neque eam „ vestem Romani trabeam appellant; nec τήβεννος „ est trabea, sed simpliciter toga. Ad verbum er- „ go: *vestem praetextam excutiens quam Romani* „ *togam appellant.* Nullus hic trabeae locus." Vide ibidem I. 1. Ferrarium de origine vocis τήβεννος, et alios scriptores a Reiffio indicatos ad Artem. II. 3. p. 311. Themistius or. IX. p. 127 D. τὴν τήμερον τῆς ἁλουργίδος: Codex Valesianus, τὴν τήβεννον τ. ἁ. quod conjecerat Petavius, et, ante ipsum, P. Faber Sem. II. p. 138, qui et ibi Nostri locum tractat. Themistius iterum Or. II.

p. 26.

p. 26 C. μεταμφιεσάμενοι τὰς τηβέννας: Codex Valesianus, μεταμφιεσμένοι τὰς τηβέννους. Sed aeque dixerunt τήβεννος et τήβεννα.

P. 73. τῶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ μαστίγων] Vide Meursium Gr. fer. II; Petavium ad Themist. p. 503; Wernsdorfium ad Him. p. 779; Naigeonium ad Senec. Provid. c. 4.

P. 73. καὶ τῶν Ἀθηναίων] Nempe, cum res Athenis ageretur, flagra Attica iis minatur Proconsul: is est, credo, loci sensus.

P. 73. εὐδοκιμῶν δὲ — καὶ διὰ τῶν ὁμιλητῶν] Διὰ pro δὴ edito dederunt opportune BC.

P. 73. μέγαν ἐπιτάφιον ἀγῶνα παραδεδωκώς] Editi παραδέδωκεν, quod syntaxi adversabatur: participium inveni in A. Himerius ad filium interemtum p. 806. κοσμήσω σε καὶ ἐπιταφίοις ἀγῶσι καὶ παραδώσω τῷ χρόνῳ τὸ σὸν ὄνομα. Non raro ἀγὼν ἐπιτάφιος nihil aliud est apud scriptores quam funebris laudatio: vide Wernsdorfium ad Himer.

P. 73. εἴρηται] p. 68.

P. 73. καὶ ταῦτά γε, εἰ καὶ πάνυ μέγαλα] Edebatur κ. τ. γ. εἰς πάνυ μ. Veram lectionem restitui ex B. Wyttenbachius et Junius locum sanare conjecturis voluerunt, nunc demum inutilibus.

P. 73. ἀφεστήκεσαν] Secutus sum Codicis B scripturam et Wyttenbachii conjecturam. Antea legebatur ἐφεστήκεσαν.

P. 73. διέβαλε] C διέβαλλε. Vide notam p. 270.

P. 74. τελῶν εἰς ἕκτον] Quae iterantur infra p. 92. Sic p. 108. τῶν μὲν οὖν εἰς βουλὴν τελούντων ἦν ὁ Χρυσάνθιος: aliisque in locis jam indicatis, cum ſupra p. 310. de hac locutione agerem. Scholiaſtes Sophoclis Oed. T. 231. τελεῖ εἰς τοὺς Ἕλληνας, ἤγουν Ἕλλην ὑπάρχει· καὶ τελεῖ εἰς τοὺς ἀςοὺς, ἤτοι ἀςὸς ὑπάρχει. Pollux On. V. c. 28. τὸ δὲ εἰς ἥμισυ τελῶν, ἡμιπλήρωτον. Syntaxi diverſa nec facile obvia, Photius Bibl. Cod. 260. p. 1453. ἐν παισὶ τελῶν. Confer Ruhnkenium ad Timaei Τέλος· τάξις. Adde not. ad Phil. Her. p. 582.

P. 74. συνεχὴς ἡ κόμη] „V. Toup. Ep. Crit. „ p. 44. [Emend. t. 2. p. 467.]" WAGNER.

P. 74. διὰ πλῆθος — ὑπαργυρίζουσα] Haec admovit Pricaeus p. 270. ad Apuleii Met. V: „candenti canicie lucidus."

P. 74. ἀγήρων τινὰ καὶ ἀθάνατον] B ἄγηρων. C ἄγηρον. — Haec epitheta ſaepiſſime juncta leguntur. Homerus Od. E. 238.

Ἡ μὲν γὰρ βροτός ἐςι, σὺ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως.

H. in Cer. 242.

Καί κέν μιν ποίησεν ἀγήρων τ' ἀθάνατόν τε:

ubi Ruhnkenius. Phocylides 109.

ψυχὴ δ' ἀθάνατος καὶ ἀγήρως ζῇ διὰ παντός.

Philoſtratus V. A. I. 14. χρόνον ἀγήρω τε καὶ ἀθάνα-

να-

νατον. Epiphanius t. 2. p. 1090 D. Παναίτιος ὁ Ῥόδιος τὸν κόσμον ἔλεγεν ἀθάνατον καὶ ἀγήρω. Maximus Tyr. Diss. 35. Vide Dorvillium ad Char. p. 583; Spanhemium ad Callim. H. Jov. 9; Beckium ad Aristoph. Av. 588.

P. 74. Φανέντι θεῷ] Vide supra p. 302.

P. 74. ἦν ἥκων] Audacior forte recepi pro ἔχων conjecturam meam, quam et apud Huetium inveniebam. Libanius t. 1. p. 24. ἦν ἀναστρέφων ἐν τῇ τοῦ Κωνσταντίνου πόλει.

P. 74. περὶ πρώτην φυλακήν] Achilles Tat. III. 16. περὶ δὲ πρώτην νυκτὸς φυλακὴν πάντας ἐπιτηρήσας καθεύδοντας. Herodotus IX. 50. ἐπεὰν τῆς νυκτὸς ἡ δευτέρη φυλακή. Eumathius V. 178. περὶ δὲ τὴν τρίτην φυλακήν. Matthaeus 14. 25. τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰήσους. Pollux quidem I. §. 70. tres tantum indicat φυλακάς.

P. 74. ἐπὶ πυρετῷ λάβρῳ — γενομένῳ] Et γενομένῳ pro γενομένων correxeram, cum sic vidi Huetium fecisse. BC λαύρῳ: qua de permutatione egi supra p. 172. Hesychius: Λαύρα· ῥύμη δι' ἧς ὁ λαὸς εἰσέρχεται. ἡ φλόξ. Sopingius frustra ἡ φλόξ tentabat. Hesychius indicare voluisse videtur λαύρα esse quoque epithetum, dicique posse, immo dictum fuisse alicubi, λαύρα ἡ φλόξ: atque ita Toupius sentiebat, quippe qui comparat Em. t. 4. p. 345. Appiani λαῦρον πῦρ.

P. 73.

P. 74. πολλοί τινες] Mox οὐκ ὀλίγοι τινές. p. 80. ἐν ὀλίγοις τισί. Confer Schaeferum ad Gregor. p. 864.

P. 74. τὸ γὰρ πλοῖον] Emendet lector vitium typographicum πλεῖον. — B πλείων. — Nauclerus ille statim Athenas petit, neglectis quae fieri sole-bant, cum navis Piraeum intraret, quod navis qua utebatur, esset Attica, nec iis forte obnoxia legibus, quibus exterae naves tenebantur, et simul quod multi juvenes, huic vel illi professori faventes, circa portum quasi in insidiis starent, navium operientes adventum, et advenas invaderent studiorum caussa Athenas delatos, ut ad sui magistri partes traherent. Proaeresii autem vetus hospes cum esset nauclerus, ad ipsius domum hanc advenarum turbam ducere illico volebat, ne ab aliis Sophistis missi exploratores quemquam ad magistri, in quem *insaniebant*, scholas possent rapere. De hoc furore et ridicula insania vide quae notavit Wyttenbachius Bibl. crit. III. 2. p. 86; Cressolium Th. Rh. IV. c. 10.; Thorlacium Prolus. p. 216. Ut autem Noster τῶν μεμηνότων dixit, sic Libanius in eodem argumento t. I. p. 19. ἐν δὴ μανίᾳ τῶν νέων.

P. 74. ἐναυλόχουν] Hesychius: Ναυλοχώντων· ὑποδεχομένων τὰς ναῦς. — Wagnerus indicat videndum Abrescium Diluc. p. 665.

P. 74. ἦν τε νυκτὸς τὸ σταθερώτατον] B ἦν τῆς. For-

Forte τῆς legendum. De hoc loco vide Ruhnkenium ad Tim. p. 237. qui Eunapii tangit κακοζηλίαν, nefcio an merito. Scholiaftes Philoftrati Her. p. 403. ςαθερὸς explicat, et ibi nonnulla fuerunt adnotata.

P. 74. ἐνεβεβήκει γὰρ τῷ ζυγῷ καὶ τὰ νυκτερεῖα ἔμελλε] BD ἀναβ. B κατανυκτ. D κἂν τὰ νυκτ. — „ Νυκτερεῖα, *Noctes longiores.* Schneiderus fo„ lum Noftrum laudat." WAGN.

P. 75. περὶ ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν] Paroemiace dicitur. Homerus Od. XII. 53.

Ὦ φίλοι, οὐ γὰρ χρὴ ἕνα ἴδμεναι οὐδὲ δύ' οἴους
Θέσφαθ' ἅ μοι Κίρκη μυθήσατο δῖα θεάων.

Heliodorus I. 26. p. 42. πολλὰ μία ἡμέρα καὶ δύο πολλάκις ἔδοσαν τῶν εἰς σωτηρίαν. Joh. Chryfoftomus de Educat. p. 15. Comb. ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἀφείσθω τὸ εἶδος, ἑνός που ἢ δευτέρου ὄν. p. 17. ἀλλ' ἐφ' ἕτερον ἔλθωμεν εἶδος κενοδοξίας. Ποῖον δὴ τοῦτο; ὃ τῶν πολλῶν ἐςὶ, καὶ οὐκ ἑνὸς καὶ δευτέρου. Orat. I. de Paulo p. 12. οὐ δύο καὶ τρεῖς καὶ πέντε συγγενεῖς, ἀλλὰ τὴν οἰκουμένην ἅπασαν: cum nota Valckenarii. Adde Cafaubonum ad Perf. p. 40.

P. 75. πλήρωμα διατριβῆς ὅλους σοφιςικῆς] De πλήρωμα vide notam ad Philoftr. Her. p. 556. Pro ὅλους, Junius conjicit ὅλης, non bene, fi quid video.

P. 75. εἰς πλοῦτον — ἀκρότεροι] B ἀβρότεροι, et fic conjiciebat Junius; fed praeftat ἀκρότεροι.

P. 31.

P. 31. τοὺς ἄκρους ἐπὶ σοφίᾳ. p. 83. τοὺς ἄκρους τῶν γραφέων.

P. 75. ἐπὶ τόματος εἶχε μόνον] B μόνον εἶχε. Et Carpzovius Specim. p. 21. hoc ordine legere jubet. — Confer notam p. 332.

P. 75. ἐλεεινῶς διακείμενος] Malui ἐλεεινῶς a B oblatum quam editum ἐλεεινός. Erunt forte, quibus adjectivus placeat magis, praesertim si eorum meminerint, quae notavit Heusdius Spec. p. 77.

P. 75. χαρμονή — ἐχλεύαζον] Haec contulit Pricaeus ad Apuleii Met. II. p. 107. „ Epularis „ sermo percrebuit; jam risus affluens et joci libe„ rales et cavillus."

P. 75. οἱ μὲν ἐγέλων, οἱ δὲ ἐχλεύαζον] Mox: ἐπεδείκνυτο καὶ χλευασίαν — καὶ γέλωτα. Haec et alii jungunt. Libanius t. 4. p. 194. τὴν χλεύην οὐ φέρων καὶ τὸν γέλωτα ἐκείνου τὸν πολύν. Himerius p. 592. αὐτὸ τὸ πρόσωπον καὶ τὴν φωνὴν γέλωτα καὶ χλεύην ἥγηντο. Noster p. 77. χλευασίας φεισάμενοι καὶ παιδιᾶς. Nicephorus Gregoras Hist. I. c. 1. p. 5 F. ἵνα μήτε .... γίνηται τοῖς φιλοσκώμμοσι πρόφασις γέλωτος ἅμα καὶ χλεύης.

P. 75. ἐξ Ἀρμενίας] Confer p. 78, 2.

P. 75. ἦσαν εἰς γειτόνων καὶ περὶ τὰ λουτρὰ μ. π. ἐπιδ., ἥ τε νεότης ἐς αὐτοὺς ἐπεδείκνυτο καὶ χλ.] Pro ἦσαν editorum, quod exhibere volui, etsi corruptum, male nunc editur ἥσαν, errore typographico. Sensus postulare, pro ἦσαν, videtur, vel

ᾔεσαν, *iverunt*, vel ἦξαν, *duxerunt*. Reinesius conjicit ἦγον. Pro εἰς γειτόνων, quod probum est (vide Berglerum ad Alciphr. II. 2. Schaeferum ad Ellipf. p. 297.), D. ἐγγειτόνων, quod idem et ac ἐν γειτόνων: et Barberianus Dorvillii ad Char. p. 564. ἐκ γειτόνων, solita, ut ait vir doctus, variatione. Mox ἥ τε νεότης, scripsi ex conjectura, pro ἡ τότε νεότης, quod sententiae adversabatur; haec mutatio levissima est et necessaria. B et Barberianus dederunt ἐπεδείκνυτο, quod recepi loco editi ἀπεδείκνυτο. — Caeterum de his ludicris ritibus, quibus novi discipuli inaugurabantur, vide Wyttenbachium Bibl. Crit. III. 2. p. 86; Thorlacium Prolus. p. 217; Holstenium ad Porphyr. V. Pyth. p. 10; Bulengerum de Lud. c. 32.

P. 75. ὀνειρῶξαι δοκῶν] Noster in fine Legationum: καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὀνειροπολήσας τὴν ἄδικον ἐπιβουλήν. Plutarchus Alcib. c. 17. Ἀλκιβιάδης δὲ Καρχηδόνα καὶ Λιβύην ὀνειροπολῶν. Julianus Ep. 40. p. 417 D. παρὰ σοῦ πρὸς ἡμᾶς ὀνειροπολῶν γράμματα. Confer Hemsterhusium ad Luc. D. Mort. V. 2; Jacobsium ad Anthol. t. 7. p. 367. Si vera est, quam esse tradunt inter ὀνειροπολεῖν et ὀνειρώττειν differentiam Scholiastes Nub. vs. 16 et Tzetzes Chil. VIII. 887. τῷ ὀνειρῶξαι noster hic proprie fuisset usus, cum hoc verbum de insomniis ἐρωτικοῖς eximie usurpetur. Conf. Foesius Oec. Hippocr. v. ὀνειρώττειν. P. 75.

P. 75. οἱ δὲ ὁμοεθνεῖς καὶ ἐκ Λυδίας] Haec est lectio Commelini; Plantinus καὶ εὐκλυδίας. Junius proponit καὶ οἱ ἐκ Λ. Forte, ὁμοεθνεῖς οἱ ἐκ Λ.

P. 75. τοῖς κατὰ τήνδε τὴν ἡλικίαν ἀπιοῦσιν] Junius conjicit ἐπιοῦσιν, et vertit: „adolescentiam „aetatis florem ineuntibus." Pessime. Ἀπιοῦσιν est *morientibus*, notissimo euphemismo. Plato Phaed. §. 4. ἀσφαλέστερον γὰρ εἶναι μὴ ἀπιέναι πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα. §. 5. ἄπειμι δὲ, ὡς ἔοικε, τήμερον. Cinnamus plene I. 1. ἀπῄει τοῦ βίου. Confer notam supra p. 196.

P. 76. πένθος κατεῖχε τὴν πόλιν] P. 23. τὸν βασιλέα κατεῖχεν ἀθυμία.

P. 76. οὐκ Ἀθηναῖος — πατρίς] Wagnero haec verba glossam sapere videbantur, mihi non item. Timuit Eunapius, homo festivus, ne quis de Aeschine Atheniensi oratore cogitaret.

P. 76. οὐχ ὅσους — ἀλλὰ καὶ ὅσους] Id est, οὐχ ὅσους μόνον. P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις, ἀλλ' ὑπὲρ ἐθνῶν ὅλων: et hic deest μόνον. De hac ellipsi vide Schaeferum ad Ellipſ. p. 309. et Schwebelium ib. p. 772.

P. 76. ὅσους εἶδε μόνον] Simile acumen est Lucillii Epigr. 37.

Ἑρμογένη τὸν ἰατρὸν ἰδὼν Διόφαντος ἐν ὕπνοις
οὐκ ἔτ' ἀνηγέρθη, καὶ περίαμμα φέρων:

ubi Martialem VI. 53. opportune adtulit Jacobsius.

P. 76. νεκρῷ με] Ita Plantinus; sed Commelinus νεκρῷ [μὲν] με: Sic. Particulam importunam inveni in BD; at Plantinianam lectionem praetuli.

Mox ὅ, τι scripsi pro ὅτι editionum, et distinctionem plenam sustuli ante ἐμβαλὼν δὲ ὅμως. B habet ἐμβ. ὁ δὲ ὅμ.

P. 76. θάψας] Damascius Vit. Isid. p. 1056. εὐφυεςέρων ἤδη πολλῶν, καὶ τῶν πρεσβυτέρων κατέχωσε δόξας τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ὁ Μαρῖνος. Aristides t. 1. p. 135. ἀποκρύψας τοὺς ἄλλους ἅπαντας ςρατηγούς. Zosimus Ascal. Vit. Demosth. p. 146. ἐκ γονέων δὲ μὴ πάνυ τι σεμνῶν προελθὼν, τοῖς αὐτοῦ τἀκείνων συνέκρυψεν. Cf. Nostrum p. 96. de Libanio.

P. 76. προσέδωκε πάλιν τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου] Huetius conjicit τὸ φάρμακον. Sed alia medicina locus eget, caeterum non intellectu difficilis. Delendum comma post σώματος: nam jungendum videtur προσέδωκε εἰς ῥῶσιν, *denuo dedit ad corpus roborandum*: posset tamen comma servari, quando sic vertendus locus: *nisi quod tantisper manens, dum corpus reficeretur, denuo dedit medicam illam potentemque potionem.*

P. 77. παιδιᾶς] Pro παιδείας edito, Reinesius παιδιᾶς conjecit, nec aliter Dorvillius ad Char. p. 446. Huetius reponere volebat παιδίας, male.

P. 77. ψαίροντες] B ψείοντες. Cum Plantinus haberet vitiose ψέροντες, Junius vitiose conjecit φέροντες.

P. 77.

P. 77. ὁ Πλάτωνος λόγος, ὡς ἀλήθεια] Plato Legg. V. p. 605 F: fontem indicavit Wyttenbachius Epist. crit. p. 15, omnino legendus. Adde Fabricium ad Marin. c. 4.

P. 77. γηραιὸς ὢν ἦν] Ex B ὢν sumpsi. Supra p. 52. ἐγένετο πατὴρ ὤν: ubi vide notam p. 300, et adlatis ibi auctoribus adde Stolbergium ad Ajac. p. 123. Schema est Chalcidiacum, de quo egit Lesbonax p. 179, cui adjungendus omnino Abreschius Auct. p. 317. Euripid. Hec. 117. ἦν σπεύδων. 575. εἶ δώσων, quod pro δώσεις esse potest, sed ob praecedens ἔστηκας malim εἶ ab εἶμι derivare. Schol. ad Hec. 521. παρῆν] παρὸν ἦν. Liban. t. 4. p. 146. τῇ πυκνότητι τῶν ῥημάτων τὰς νιφάδας συγκρύπτουσα: Cod. 3017. ἦν ἀποκρύπτουσα: melius. Duo exempla vide supra p. 350. et conf. Schaeferum ad Soph. Trach. 1066.

P. 77. πρὸς τοσοῦτον σῶμα] C τοσοῦτο. — Mox post κολοσσὸς ἐδόκει, comma est ponendum.

P. 78. Οὐλπιανόν] Bynkershoekius Obss. VIII. 15. p. 508. Ulpianum hunc credit illum ipsum esse, qui ad Demosthenem scholia scripsit, quae feruntur. Sed Chapmannus, in Observationibus ad Commentarios Ulpianeos, erudite ostendit Ulpianum Antiochensem, de quo nunc Eunapius loquitur, et Demosthenicum, longe diversos esse homines. Ibidem §. 2. Chapmannus de hoc Antiochensi utilia notavit.

P. 78. ὤσθεις] Suidas qui ὠσθεὶς καὶ ὤσθην citat, absque auctoris nomine, forte habuit ex Nostro, cujus verba non raro in ſuum Lexicum transtulit. Confer ſupra p. 213.

P. 78. ἓν γοῦν αὐτοῖς ὑπῆν ἱμάτιον] „ In his „ mire et pueriliter errat Ferrarius IV. de Re Vest. „ c. 16. p. 186: *Quid hoc loco* BARBA *cum tri-* „ *bonio?* Nimirum legit ὑπήνη." REINESIVS. De ὑπῆν vide notam ſupra p. 199.

P. 78. τὴν οἴκοθεν — ἀπαγορεύοντα] Junius de more non intellexit locum, etſi facillimus erat. Huetius vertit non eleganter ſane: „ quae dome- „ ſticam tincturam cum craſſitie temporis lapſu „ amiſerant."

P. 78. ἐνί τε ἀνθρώπῳ] Scripſi ἀνθρώπῳ pro ἀνθρώπων, et ſic velle Huetium poſtea vidi.

P. 78. δύο τε ἦσαν καὶ εἷς] Plutarchus in Cat. Min. p. 794 D. Πόρκιος καὶ Μαρφαδάτης δύο φίλοι, ψυχὴ μία. Lege notata Wyttenbachio ad Plut. t. I. p. 659. Cyrillus Vit. S. Euthymii p. 14. ὥστε τοὺς ἀμφοτέρους μὲν ὁμογνώμονας καὶ ὁμοτρόπους γενέσθαι, καὶ οἱονεὶ μίαν ψυχὴν ἐν δυσὶ σώμασιν ἐπιδείξασθαι. Minucius Felix c. I. §. 2. „ Crederes unam mentem in duobus fuiſſe divi- „ ſam."

P. 78. ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενος] „ Paupe- „ riores adeo Epaminonda, qui dum pallium ful- „ lonis in manibus esſet, domi ſe continere coac- „ tus

„ tus fuit. Aelian. V. H. V. 5." WAGNER.

P. 78. πρὸς ἐκεῖνον αὐτῷ τὰ ὦτα ἀνειςήκει] Himerius Or. XXIII. §. 2. ἐγὼ μὲν ὀρθοῖς καθ' ἑκάςην ἡμέραν εἰςήκειν τοῖς ὠσὶ πρὸς τὴν ἀκοὴν τὴν τριπόθητον. Libanius t. 4. p. 629. ἐγὼ δὲ ἔςησα τὰ ὦτα: cui in proximis, ἢ δίκην με δεῖ ἢ τεθνάναι, restituo e codice 3017. λαβεῖν post δεῖ. Terentius Andr. V. 4. vs. 30. „ Arrige aures, Pamphile." Vide ibi Interpretem, collata nota ad Philostr. H. p. 442.

P. 79. τῆς διαδοχῆς τῶν — πλεον.] D τῶ δὲ pro τῶν.

P. 79. δοκιμασθέντες ἁπάσαις κρίσεσι] Exemplum notandum plenae locutionis, cum fere semper ἁπάσαις, absque nomine, scribatur. Confer Ellipses Schaeferianas in voce ψῆφοι. Aristophanes Av. 445. πᾶσι νικᾶν τοῖς κριταῖς Καὶ τοῖς θεαταῖς πᾶσιν. — Rem ipsam illustrat Cresollius Th. Rh. IV. c. 1. et, indicante Wagnero, Merillius Observ. III. 18.

P. 79. Ἐπιφάνιος καὶ Διόφαντος καὶ Σώπολις — καὶ Παρνάσιος] Horum res infra peculiariter narrantur. Huetius de Parnasio indicat videndum Ammianum 19. [p. 229.] ubi Parnasii cujusdam mentio quidem, sed non nostri.

P. 79. Σώπολις ἐκ τῆς παραβύςου καὶ παρημελημένης ἐς τὸν ἀριθμὸν ἐνδείας] Scriptoris mens est, Sopolim electum fuisse, hominem ignotum et fere neglectum, ut numerum expleret, Parnasiumque

similiter, magis etiam neglectum et vilem. Παρά-βυστος in conviviis vocabatur, qui se, nullo invitante, convivam intrudebat, et ἐκ παραβύστου sedere dicebatur. Sopolis ex supplemento quodam in literis quasi parasitico ad explendum numerum fuit electus. Hanc esse credo adjectivi παραβύστου vim hic et significationem. Pro παρημελημένης forte legendum παρειλημένης.

P. 79. οἱ μὲν εὐτελέστεροι τὸ ὄνομα εἶχον] „Qui „doctrina et fama minus valebant, nomen tan-„tum et dignitatem professoris et sophistae ha-„bebant." Junius et Cresollius Th. Rh. IV. 2. crediderunt aliis hoc ipsum nomen fuisse, εὐτελέστεροι, aliis vero, οἱ δυνατώτεροι: quod mihi nondum persuadere potuerunt.

P. 79. μέχρι τῶν σανίδων — καὶ τοῦ βήματος] Illustrat haec Cresollius Th. Rh. III. 13. p. 223. 227. Theophylactus Sim. Ep. 50. εἰ δὲ ῥήτορες παρὰ σοὶ καὶ δικαστήρια καὶ βήματα περισπούδαστα. Codex 3047. δικαστήριον καὶ βῆμα περισπούδαστον. Idem Ep. I. verba arti sophisticae propria transtulit ad cicadam musicam: τερετίζει γοῦν ὁ μελῳδὸς, βῆμα τὸ δένδρον ποιούμενος, θέατρον τὸν ἀγρὸν, καὶ τοῖς ὁδίταις τὴν μουσικὴν ἐπιδείκνυται.

P. 79. περὶ λόγων οὐκ ἦν αὐτοῖς στάσις, ἀλλὰ] Vide supra notam p. 355.

P. 79. ἡ μὲν γὰρ ἑῴα κ. τ. λ.] Ex hoc loco *Lefevre* quidam in gallico libro, cui titulum fecit *la*

nou-

nouvelle Athenes p. 4. pro certo affirmavit fuisse Athenis quatuor *Nationes*, ut olim in Universitate Parisiensi, quarum unicuique praeesset professor; sed non recte posuit calculum; nam Hephaestion sophisticum thronum reliquit, Proaeresium veritus, moxque Athenis excessit et simul e vita. Ergo tres tantum Professores numerandi sunt, Epiphanius, Diophantus et Proaeresius, trium *Nationum* praesides. Sed taedet his diutius immorari. Dicebam Hephaestionem excessisse e vita, ἀπελθεῖν ἐξ ἀνθρώπων, sensum hujus locutionis vulgarem secutus (confer supra p. 196.); hic tamen Eunapius forte significare tantum voluit Hephaestionem, prae Proaeresii metu et invidia, ab hominum commercio se secrevisse, et vitae se tradidisse solitariae et obscurae.

P. 79. διὰ τῆς καλουμένης νῦν 'Ασίας] Vide notam p. 316.

P. 80. καὶ κλῆρος] Deleri velim καὶ quod locum impedit, non jam facilem, nimis et perspicuum. Oriri potuit facile conjunctio ex male repetita τοῦ κλῆρος syllaba priore: ΚΑΙ ΚΛΗ.

P. 80. τό, τε ἄγνωστον] Editorum τότε mutavi.

P. 80. ἐπεὶ, τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφορὰς ἔσχε — εἴπου τις —] Editi διαφθορᾶς, quod in διαφορὰς mutavi, praeeunte B. De hac solenni permutatione vide notam ad Phil. Her. p. 344; Schweighauserum ad Athen. XIV. c. 31. Permutabuntur

infra p. 107. διαφεροῦμεν et διαφθεροῦμεν. — Mox εἴπου pro edito ἥπου optima est conjectura Wyttenbachii, quem reliqua violentius immutantem sequi non potui. Locum sic impressum, ἐπεὶ τό γε ἀκριβῶς, καὶ διαφθορὰς ἔσχε τὰ ἔθνη — ἡ μετανάστασιν παρ' ἑτέρους, ἥπου τις —, refingit eo modo vir doctissimus: ἐπεὶ τότε ἀκριβής τις διαφορὰ — διὰ μετανάστασιν π. ἑ. εἴπου τις. — Verba, ut edidi, non sunt, equidem reor, prorsus sincera, et velim deleri saltem καὶ ante κατ' ἀρχάς: attamen quodam modo possunt intelligi, isto forte sensu: „ haec autem fuse narrata sunt, quoniam, „ revera, dissidia exercebant populi illi ob pau„ cos quosdam juvenes" (cf. p. 75. πολεμοί τινες ἐγένοντο περὶ ἑνὸς μειρακίου καὶ δυοῖν) „ et ad alios „ deficiebant, si quis forte adolescentulus initio „ deceptus alii se magistro adjunxisset." Nempe, si Syrius quidam discipulus, ad professoris Syrii scholam missus, ab exploratoribus illis, de quibus supra relatum fuit, captus et interceptus, alius professoris disciplinam amplecteretur, tunc saepe caeteri Syrii discipuli civi suo adhaerebant, illumque apud novum professorem sequebantur; hincque μετανάστασις παρ' ἑτέρους. Rem melius expedient qui fuerint acutiores, vel codicibus melioribus instructi.

P. 80. ἴσχυσεν ἡ σύστασις] Editi στάσις, quod mutavi ex D et Veneto. Modo pro σφοδρᾶς D σφοδρῶς.

P. 80. δεκάσαντες] Scholiastes Aeschinis Timarcheae ineditus in codice Coisliniano ad Reiskianae p. 110, 7. δεκάσαι ἐςὶ τὸ διαφθεῖραί τινας χρήμασι, παραδικάσαι, ἤ τι τοιοῦτον ποιῆσαι. Vide Scholia edita ad p. 108. et Ruhnkenium ad Timaei Δεκάζει. Moschopulus Eclog. in Δεκάζω: παραδικάζω δὲ οὐ γράφεται· ἀντὶ τούτου δὲ χρώμεθα τῷ δεκάζω, ὅπερ δηλοῖ τὸ ἀπὸ τῶν δέκα λαμβάνειν ἕν. Οἷον· „ δειναὶ γὰρ αἱ ψῆφοι δικάσαι (lege „ δεκάσαι) τὴν ἀλήθειαν·" ἤγουν παρακρῖναι. Respicit, puto, Synesii Epist. I. ubi: αἱ γὰρ εὖνοιαι δειναὶ δεκάσαι τὰς ψήφους. Scholia Synesiana: ἐπιτήδειαι, ἰσχυραὶ διαφθεῖραι, παρὰ τὸ δέον, τὸ δίκαιον κρῖναι. Hic esse videtur turbarum aliquid. Nam verba παρὰ τὸ δέον etymologia esse possunt τοῦ δειναί. Moschopulus: Δεινὸς, ὁ ἐπιτήδειος, ἀπὸ τοῦ δέον, τὸ πρέπον. Codex Synesii 1039. pro ψήφους, variantem lectionem γρ. κρίσεις ad marginem exhibet; sed manus est recentior, et glossam crediderim, non lectionem. Julianus Or. II. p. 61 A. ἐκεῖνος (Ὅμηρος) . . δεκάζει τοὺς κριτὰς καὶ οὐκ ἐπιτρέπει δικαίαν φέρειν καὶ ἀψευδῆ ψῆφον. Adde Wyttenbachii notam ad Plutarchi p. 92. D. t. 1. p. 636.

P. 80. πρὸς τῇ φυγῇ] Sic emendavi editam scripturam πρὸς τὴν φυγήν. Meursius haec secure adtulit in Pisistrato 4. ubi rei vide illustrationem.

P. 80. κἀν τοῖς πολεμίοις περιέπεμψεν]. Editi: καὶ

καὶ τ. π. παρέπεμπον. Junius παραπέμπων. Emendavi ut potui.

P. 80. μεταπεσόντος ὀςράκου] Hoc proverbio Noster alibi fuerat usus. Suidas: Ὀςράκου περιςροφή· παροιμία ἐπὶ τῶν ταχέως τι ποιούντων λεγομένη. Εὐνάπιος· „ὥσπερ ὀςράκου μεταπεσόντος ἐπὶ „τὸ βέλτιον ἐχώρησε Ῥωμαίοις." Anna Comn. I. p. 7 B. τούτων ἀκούσαντες τῶν ῥημάτων, ὥσπερ ὀςράκου μεταπεσόντος, τὴν γνώμην μεταβαλόντες οἴκαδε ἀνεχώρουν. Nicephorus Greg. Hist. VII. 2. §. 2. ὁπόσας Σικελικὰς πόλεις ὁ Κάρουλος εἷλέ τε καὶ δεδούλωτο, πᾶσαι, καθάπερ ὀςράκου μεταπεσόντος, ἐς Θευδέριχον ἐπανῆκον. Scholiastes Luciani ad Apol. pro Merc. init. Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπαραφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων (f. πρῶτον) αὐτοῖς πρεσβευομένων. Dixit Πλατωνικὴ, nam Plato proverbium habet in Phaedro §. 40. ubi vide Heindorsium. Adde notas ad locum Luciani, Cangium ad Annam, Bulengerum de Ludis c. 24.

P. 80. τὸ δεύτερον αὖθις] Confer p. 163.

P. 80. ἐλιχθέντες καὶ συσπειρασάμενοι] D. ἐλεγχθέντες. B συνπειρας.

P. 81. ἑτέρας ἐξυφαίνοντο μηχανάς] P. 85. τοιαύτας ἐπιβουλὰς ἤρτυον.

P. 81. καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν] Heliodorus II. 12. haec habet ipsa verba. Synesius Ep. 4. p. 163 B. καὶ οἱ μὲν ἦσαν πρὸς τούτοις. Codex 1039. ἐν τούτοις: quod nunc fere praetulerim,

etsi

licet aliter ad Philoſtratum ſenſerim p. 310. Idem Ep. 8. *ἐν τίσιν ἐςέ*; Ep. 79. p. 226 C. *ἐν τούτοις τῇ πατρίδι τῶν πραγμάτων ὄντων.* Ep. 94. p. 232 C. *ἔπεμψα πευσόμενος ἐν οἷς εἴης· εἴης δὲ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς.* Ariſtides t. I. p. 300. Heliodorus IV. c. 4. 14. Vide Bodenium ad Achillem Tat. V. c. 14; Reitzium ad Lucianum Saturn. 19; Raphelium ad I. Tim. 4. 15. Westerhovium ad Terentium Heaut. III. 1. 63.

P. 81. *ἐπὶ τῷ ἀπίςῳ τοῦ θαύματος, τοὺς*] forte, *τοῦ θ. τούτου.*

P. 81. *μόλις μὲν καὶ βάδην*] Confer notam p. 163.; Dorvillium ad Charit. p. 409.

P. 81. *ἀνάγκης δὲ καλούσης*] Editi: *καὶ ἀν.* Delevi conjunctionem, quae locum impediebat, praeeunte Veneto; et Commelinus uncinulis circumſcripſit, utpote in codicibus non repertam. — Pro *καλούσης*, forte legendum *κελευούσης.* P. 86. *ἀνάγκη γὰρ ἐκέλευε.*

P. 81. *διαλεχθέντες*] Sic mutavi barbarum *ἀνεχθέντες.* Reliqua Junio rectius explicavit Creſollius videndus Th. Rh. III. 20. §. 8.

P. 81. *τοὺς Προαιρεσίου — ἐξαπιναίως*] Haec tantum exhibent editiones. Media, quae deerant, ſupplevi ex Veneto, B, et Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 537. — *Ἐξαπιναίως* ſupra p. 228.

P. 82. *ὡς οὐκ εἰσὶ τῶν ἐμούντων*] B *καὶ* pro *ὡς.* —

„ Te-

„ Temere effutientium quidquid in buccam venit. „ Ernesti Lex. Technol voce ἐμεῖν et ἀκρίβεια." WAGNER. — Verba sunt Aristidis Sophistae apud Philostratum V. S. II. 9. §. 2. quibus et adludere videtur Philostratus V. S. I 8. §. 4. τὰ μὲν δὴ ἐς Πρόξενον μήτ' ἂν ἐνθυμηθῆναι τὸν Φαβωρῖνον ἡγώμεθα (non ἡγούμεθα: cf. notam ad Her. Philostr. p. 625.), μήτ' ἂν ξυνθεῖναι, ἀλλ' εἶναι αὐτὰ μειρακίου φροντίσματα μεθύοντος, μᾶλλον δὲ ἐμοῦντος. Martialis XI. 91.

„ Attonitusque legis terraï frugiferaï,
„ Accius et quidquid Pacuviusque *vomunt*."

Lennepius, qui mea haec legere non gravatur, mihi indicavit opportune Ciceronis de Antonio verba Epp. ad Div. XII. 2. „ omnibus est visus „ *vomere* suo more, non dicere."

P. 82. ἀπὸ τῆς καθέδρας] Loquebantur ἀπὸ τῆς καθέδρας, ἀπὸ τοῦ θρόνου, sedentes nempe, si volebant. Mox Proaeresius ἀνέστη θαῤῥαλέως ἐπὶ τὸν ἀγῶνα, ut Albutius, de quo Seneca apud Cresollium Th. Rh. III. 13. „ Incipiebat enim sedens, „ et, si quando illum produxerat calor, exsurgere „ audebat." Philostratus V. S. I. 21. διελέγετο δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ θρόνου ξὺν ἀβρότητι, ὅτε δὲ ὀρθὸς διελέγετο, ἐπιστροφήν τε εἶχεν ὁ λόγος: ubi vide Olearium. I. 25. §. 7. Φησὶ δὲ αὐτὸν Ἡρώδης ἀναπηδᾶν τοῦ θρόνου περὶ τὰς ἀκμὰς τῶν ὑποθέσεων, τοσοῦτον αὐτῷ περιεῖναι ὁρμῆς. Olearius περὶ optime se re-

sti-

ſtituisſe putat pro edito παρά; ſed παρὰ, quod et inveni in codice 1696 optimo, bene ſe habet, eo nimirum ſenſu, de quo dixi ad Her. p. 314.

P. 82. εἰς προαγῶνά τινα] Editi, εἰς πρὸάγωνά τινα, quod mendoſum esſe videtur. De προαγῶνι, vide Creſollium Th. Rh. IV. 8. — „ Werns„ dorf. ad Himer. p. 391. Cf. not. ad Ammian. „ p. 58." WAGN.

P. 82. τὸν σχέδιον ὅσος ἐςὶν ἐξάρας λόγον] D ὅπως non ὅσος. — De oratione extemporali Creſollius Th. Rh. III. 11. — „ Erneſti Lex. Technol. V. „ σχεδιάζειν. Wernsdorf ad Him. p. 21." WAGN.

P. 82. ὅρον τινὰ προβαλεῖν ἕτοιμος] B ἕοιμος. — Mox, προβαλεῖν τὸν καλούμενον ὅρον. . „ Erneſti „ Lex. Technol. v. ὅρος. Wernsdorf ad Him. „ p. 457." WAGN. Adde Creſollium Th. Rh. IV. 8.

P. 82. πολὺ μὲν ἐώρα — μικρὸν] Μὲν abest a Veneto. Scripſi, poſt Huetium, μικρὸν pro μικροῦ.

P. 82. περὶ τὴν ἐσχάτην ἄντυγα] „ in extremo „ theatri ambitu." Wagnerus indicat Hemſterhuſium ad Luciani D. D. 25. Ex Hemſterhuſio diſces, quid ſit ἄντυξ in curru, quod nihil ad rem praeſentem facit. Inſpice potius, I. D. Lennepium Lex. Etym. voce ἄντυξ.

P. 82. περὶ ῥητορικὴν τετριμμένων] Nonnulla facien-

cientia ad τοῦ τρίβεσθαι illustrationem habet Toupius Em. t. 2. p. 279. Philostratus V. S. I. c. 14. δικογραφίαν γὰρ αὐτῷ προφέροντός ἐστι δή που ταῦτα, καὶ τὸ ἐν δικαστηρίοις συκοφαντοῦντα τρίβεσθαι. Salmasius legebat προσφέροντος, et in codice 1696 fuit olim προσφέροντος, sed nunc τὸ σ erasum est. Recte quidem. Scholiastes ad Heroica p. 428. προφέρον αὐτῷ τὰς ἕλξεις interpretatur per ὀνειδίζον. Et grammatici πρόφερε in Iliados Γ. 64. exponunt ὀνείδιζε: confer Heynium ibi, et Corayum ad Isocratem t. 2. p. 45. Scholiastes Thucydidis ad I. 77. ὀνειδίζεται vertit προφέρεται. Scholiastes Hecubae 6701. ὠνείδισας· ἤτοι εἰς ὀνειδισμὸν προέφερες. Dio Chrysostomus Or. 64. p. 328. Πέρσαι μὲν ἐμέμφοντο τὴν Τύχην μετὰ τὴν Κύρου σφαγήν ... ἤδη δέ τινα καὶ τῶν ἰδίων παθῶν τῇ Τύχῃ προσφέρουσι: forte προφέρουσι. Libanius t. 4. p. 145. ἐν ονείδει μοι προφέρουσι τὴν σὴν φλυαρίαν: codex 3017. pronomen habet ex additione. Epist. 18. p. 6. προφέρεις δή μοι πολλοὺς ἐπαινεῖν, ἐγὼ δέ σοι τὸ πολλοὺς ψέγειν· ubi Mediceus προσφ. sed τῷ σ puncto notato. Codex 3002. τὸ πολλοὺς ἐπ. quod et recipiendum. Vide Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 131. locos Plutarcheos indicantem.

P. 82. τὰ πλεῖστα τῶν κακῶν] B καλῶν. Permutatio frequens. Libanius t. 4. p. 181. τὸ δὲ ἅψασθαι Ἀλκιβιάδου καὶ τὸν ἐκείνου βίον καλῶς εἰπεῖν

παν·

πανταχοῦ καὶ ἐρῶντος ἂν εἴη καὶ μισανθρώπου. Codex 1037. κακῶς, male. Cf. p. 373.

P. 82. πεισθήσονται] Editi πισθήσονται, quod Junius derivat a πισοῦμαι, parum commode, vel mutat in πιεσθήσονται, a πιέζομαι, cogitans de confessione equuleo extorta, quod est absurdum. Venetus πιθήτονται. Scripsi πεισθήσονται, mutatione soni nulla, literarum minima. Et sic Vossium legisse dein animadverti, Wagnerumque, qui et πιστωθήσονται proponit.

P. 83. ῥητορικῇ πομπείᾳ] „Ernesti Lex. Techn. „V. πομπικός." WAGN.

P. 83. τοὺς ταχέως γράφοντας ... οἳ καθ' ἡμέραν μὲν τῆς Θέμιδος γλῶτταν ἀποσημαίνονται] Agitur, non de *Notariis*, ut vertit Junius, qui locum non intellexit, sed de *Exceptoribus*, qui *quotidie* Praesidum acta notis scribebant. Vide Eunapiana interpretantem Valesium ad Ammian. p. 45. Huetius vertit: „qui quotidie Themidis linguam literis consignant." Ἀποσημαίνονται proprie dictum est; nam σημεῖα sunt tachygraphicae notae. Confer Jacobsium ad Anthol. t. 12. p. 276.

P. 83. ἐπέτειλε] Editi ἐπετέλει. Dorvillius ad Char. p. 555. proponit ἐπέτελλε et de Proconsule recte intelligit. In hac voce corrupti sunt codices. Barberinianus habet ἕπεται: B, εἶπε τε: D, ἕπετο. Ἐπετέλει facile mutavi in ἐπέτειλε, et ha-

bui adsentientem Corayum, qui et de ἐπέτελλε cogitavit.

P. 83. λέγειν ῥύδην] „ Ernesti Lex. Technol. „ in ῥέειν." WAGN.

P. 83. κατὰ κρότον ἀναπαύων ἑκάςην περίοδον] Junius: „ singulas periodos pulsu manuum fi- „ niens." Junium a sensu aberravisse intellexit Cresollius Th. Rh. III. 20. §. 4. ipse vertens: „ quasi singulae dicentis periodi audientium plau- „ su exciperentur:" sed aeque fallitur. Κρότος hic est verborum concinnorum in fine sententiae exquisita dispositio; alibi vocatur ἦχος. Confer quae notavi et indicavi p. 345. Verterim ergo: „ singulas periodos sonoro quodam verborum con- „ cinnorum ambitu claudens."

P. 83. πυθαγορικὸν θέατρον] Confer notam p. 344.

P. 83. ὑπὸ τοῦ θαύματος καταῤῥηγνύμενον] P. 88. τὸ θέατρον βοῶν τε ἐῤῥήγνυτο. Vide notam p. 205. Himerius Or. IX. §. 4. Τιτᾶνες πάντες διεῤῥήγνυντο φθόνῳ. Libanius t. 4. p. 183. 194.

P. 83. μυκηθμοῦ] Vide Cresollium Th. Rh. III. 20. §. 6.

P. 83. δόξαν ἀνθρωπίνην] B ἀνθρώπινον. P. 85. ἐπιβουλὰς αἰσχράς: ubi B αἰσχρούς. Hunc atticismum (de quo vide notas ad Gregorium Dial. Att. §. 20.) recipere neglexi, ab uno codice datum et in tali scriptore. Lycurgi Leocratea

sic

ſic incipit: Δίκαιον .... καὶ εὐσεβῆ ... τὴν ἀρχὴν τῆς κατηγορίας .... ποιήσομαι. Equidem asſentior Reiskio ſcribendum esſe putanti δικαίαν, quam lectionem receperunt Schulzius, Augerius, Thorlacius: nam δίκαιον obſcuritatem quamdam parit, et, praeterquam quod ſic foeminina vice poſitum parum est in uſu, certe non est in uſu Lycurgeo. In hac oratione ubique δικαίαν invenias.

P. 84. τὴν κατάστασιν] Quid ſit, ex Rhetorum ſenſu, κατάστασις, explicat, indicante Wagnero, Ernesti Lex. Technol.

P. 84. ἐπιστρέψας] Credo δὲ excidisſe post ἐπιστρ., vel καὶ initio ſententiae.

P. 84. κατήγγελλεν] Sic reſcribe loco τοῦ ἀπήγγελλεν, quod e Commeliniana, me invito, irrepſit. Plantinus ἀπήγγελλεν. D. ut Commelinus.

P. 84. εἰς στέρνα τοῦ σοφιστοῦ περιλιχμησάμενοι]. Confer Creſollium Th. Rh. III. 19. Ariſtaenetus I. 13. ἱκέτευε τά τε στήθη φιλῶν καὶ τῶν γονάτων ἁπτόμενος. Adde, monitore Huetio, Lucianum Nigr. c. 2.

P. 84. Ἑρμοῦ λογίου τόπον] Hanc locutionem illuſtrat Toupius Em. t. 2. p. 285. collato Wyttenbachio Epiſt. crit. p. 37. Toupius dicens Syneſium ep. 101. p. 240 C. ad Ariſtidem reſpexisſe, quod nemo vidit, falſus est, vel memoria vel fide lapſus. Hoc eſt paulo inclementius

 dic-

dictum; sed tam saepe Toupius sibi aliorum inventa vindicat, ut bilem legenti moveat. Ante Toupium, Synesium ad Aristidem respexisse viderat et diserte monuerat Cresollius Th. Rh. I, 9. qui et Nostri non fuit immemor. Huetius adfert Lucianum Pseudol. I. §. 24. ubi vide Reitzium, quem confer et ad Apol. c. 2. Adde Alberti Observat. p. 251.; Jacobsium ad Anthol. t. 12. p. 200.; Ernestium Lex. Techn. in *λόγιος*, quem et indicavit Wagnerus.

P. 84. *διὰ φθόνον παρελθέντες*] Confer notam p. 209., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 701. et Bernard. ad Nonn. t. I. p. 185.

P. 84. *ὁ δὲ ἀνθύπατος — μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων*] Cresollius videndus Th. Rh. III. 19. de solemni Sophistarum domi reductione, hunc locum citat e Junii versione. Junius autem vertit: „cum „omni satellitio sive copiis suis.“ velim καὶ legere pro ἢ, et sic intellexerim: „cum omnibus qui „aderant et cum satellitibus.“ Ἢ et καὶ saepe permutantur. Cf. Schaeferum ad Gregor. p. 384. Philostr. V. A. II. 11. ὅτε δουπήσειαν ἀσπίδες, ἢ ἀστράψειαν αἱ κόρυθες, καὶ (cod. 1696. ἢ melius) παιανιζόντων τε καὶ ἀλαλαζόντων θεὸς γένοιτο.

P. 84. *συνεχώρηταί αὐτῷ εἶναι κρείττονι*] Αὐτῷ e conjectura edidi pro εἰς τό. Video Dorvillium haec adferentem ad Char. p. 473. nihil mutare; sed non capio quid hoc sit syntaxeos: *εἰς τὸ εἶναι κρεῖτ-*

κρείττονι. Cum αὐτῷ sententia recte struitur. Aeschines Ctes. p. 245. τούτῳ μὴ ἐξεῖναι πάλιν πορθμεῖ γενέσθαι. Philostratus V. S. II. 1. 14. τοσοῦτον γὰρ αὐτῷ περιῆν τοῦ ἐν λόγοις βούλεσθαι ὀνομαστῷ εἶναι. Julianus Or. I. p. 4 D. ὑπῆρξέ σοι καὶ τὸ τοιούτῳ γενέσθαι. Onosander c. 42. τῷ δευτέρῳ κελεύσας ἐφεδρεύειν καὶ ἑτοίμῳ εἶναι: ubi Schwebelius. Trendelenburgius ad Menonem §. 15. pro ᾧ ἐγὼ πιστεύων ἀληθῆ εἶναι, recte reponit ἀληθεῖ.

P. 84. ἀναφέροντες ὥσπερ αἱ τῆς ὕδρας κεφαλαί] Vide Erasmum Adag. I. Cent. X. 9. — De ἀναφέροντες vide notam p. 323. et, cujus indicium Lennepio debeo, Wessel. ad Her. III. 22.

P. 85. ταῦτα τιμῶντες] Cui non displicebunt haec verba repetita? Forte scripserat Eunapius: οὐκ ἐξ ἀρχῆς, ὅμως — ταῦτα τιμῶντες. Sed et p. 87. ἕκαστος male iteratur.

P. 85. ἐπιβουλὰς ἤρτυον αἰσχράς] B αἰσχρούς. Vide notas p. 364. et p. 370.

P. 85. ἀνεπίφθονοι δὲ ἦσαν, εἴ τις ἑαυτὸν καὶ κακῶς φιλεῖ] B καλῶς. Cf. p. 368. Huetius vertit: „ irreprehensi vero erant, suo judicio, veluti cum „ quis se ipsum inepte amat." Forte ἐπεί τις. Sed suspicor deesse nonnulla.

P. 85. ἀπήντα τὸ σόφισμα] Vide supra p. 235.

P. 85. δόξης ἐραστὴν καὶ λόγων] Illustravi ad Her. p. 555. Infra p. 117. σοφίας ἐραστής. Theophy-

lactus Simoc. Phyf. Quaeft. p. 4. ἐρῶ σοί τι Φύσεως ἔργον, Πολύκρατες, ἐπεί σε φιλότιμον καὶ λόγων μουσικῶν ἐραστὴν ὑπαισθάνομαι· φίλῳ γὰρ μηδὲν ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, τῷ Κυρηναίῳ πειθόμενος. Quae poftrema iterum habet Theophylactus initio Dialogi, quem Hiftoriae praemifit: ἀποκρινοῦμαι ὡς ἔχω συνέσεως· μηδὲν γὰρ ἄγνωστον ἔχοιμι καλὸν, ὥς ἔμοιγε καὶ τῷ Κυρηναίῳ δοκεῖ. Ibi Fabrottus de Cyrenaeo Ariftippo cogitat, non de Cyrenaeo Callimacho. Mirum id mihi accidit, Hemfterhufium, qui ad Fragmenta Callimachea 570. eamdem profitetur opinionem, Fabrotti non meminisfe.

P. 85. ἐκ Βηρυτοῦ] Libanius Epift. 10. ἐγὼ δὲ ἐρασθῆναι ὁμολογῶ, Βηρυτοῦ μὲν διὰ πολλὰ, Ἀθηναίων δὲ διὰ πάντα, δυνηθῆναι δὲ εἰς οὐδετέραν ἐλθεῖν. Sufpicor, ob οὐδετέραν, Libanium fcripfisfe Ἀθηνῶν. Hae voces fuerunt nonnunquam permutatae: vide notas ad Gregorium Schaeferianum p. 381. In his Libanii T. I. p. 11. οἶμαι δὲ, κατὰ τὸν Ὀδυσσέα, καὶ θεῖον ὑπεριδεῖν ἂν γάμον πρὸς τὸν Ἀθηναίων καπνὸν, cum Reiskio malim Ἀθηνῶν.

P. 85. Ἀνατόλιος] De Anatolio vide Toupium Em. t. 2. p. 431. et Wernsdorfium ad Himer. p. 296.

P. 85. Ἀζουτρίωνα] Toupius ibidem, rejecta Fabri opinione, qui in Ἀζουτρίωνα latinam, eamque fcenicam, vocem *adjutor* agnofcere fibi videbatur, ipfe legit Σαλουτίωνα, facta allufione ad Salu-

lutionis mimi nomen. Cangius Lex. Add. p. 8. admittit prae aliis St. Lemonii conjecturam, apud ipsum videndam; nam has hariolationes referre taedet. Si quid video, Faber a vero non nimium abludit.

P. 85. ὁ κακοδαίμων ἴσω τῶν θυμελῶν χορός] Zosimus IV. 33. οἱ κακῶς ἀπολούμενοι ὀρχησαὶ, καὶ πᾶν ὅ, τι πρὸς αἰσχρότητα καὶ τὴν ἄτοπον ταύτην καὶ ἐκμελῆ συντελεῖ μουσικήν.

P. 85. τῆς τε νομικῆς τελουμένης παιδείας] Corayus proponit, καλουμένης vel λεγομένης. Et ego καλουμένης conjeceram, quod praetulerim; nam hoc participio in hac formula gaudet noster: vide p. 141.

P. 85. Βηρυτὸν ἢ τοῖς τοιούτοις μήτηρ ὑποκάθηται παιδεύμασι] „ Nobilis urbs Berytus ob jurispru„ dentiae scholam, quae ibi inde a tertio post „ Chr. saeculo floruit. Peculiaribus libellis de hac „ academia egerunt plures, quos vide apud Ba„ chium in Hist. Jur. LIII. c. II. 45. p. 486:" JACOBSIVS ad Anth. t. 11. p. 21. Vide Villoisonum in Memoriis Academiae Inscriptionum t. 47. p. 297., Wolfium ad Libanium Epist. p. 274. et Spanhemium ad Julianum p. 120.

P. 85. μήτηρ] Himerius Ecl. 17 §, 2. Aegyptum vocat μητέρα τῶν σοφῶν λόγων: ubi Wernsdorfius. Et Zachariae Mytilenaeo, apud Wolfium, loco modo citato, Berytus μήτηρ νόμων dicitur.

P. 85. φρονήματος ἐμπλησθεὶς καὶ λόγων] Haec non femel juncta legere est. Exempla dedit Toupius ad Longinum fragm. 1. Mox p. 86. junguntur τὸ, τε φρόνημα καὶ τὴν παιδείαν.

P. 85. λόγων ὕψος ἐχόντων καὶ βάρος] Wyttenbachius malit βάθος, quod verisſimum esſe ſentio, et permutatio est harum vocum facillima. Vide Bernard. ad Nonn. t. 1. p. 114.

P. 86. βασιλεία ἐςὶν ἀπόρφυρος] Vide P. Fabrum Semeſtr. I. p. 15, Caſaubonum ad Hiſt. Aug. p. 142. E. 252. F.

P. 86. τὸ γὰρ καλούμενον Ἰλλυρικόν] B Ἰλλυρικῶν. De Illyrico vide Topograph. cod. Theodoſ.

P. 86. χρυσῆς — μανίας] Philoſtratus Her. p. 6. χρυσῆν ἀγορὰν λέγεις: ubi ſcholiaſtes χρυσῆν interpretatur per τιμίαν.

P. 86. σπάσαι] Editi πάσαι. C πᾶσαι. B πᾶσαι et ad marginem σπάσας. Unde ſcripſi σπάσαι, quod volebat Wyttenbachius, nec aliter habet margo libri Vosſiani. Et alibi ſic periit vel male fuit additum Σ initiale. Cf. Bernard. ad Non. T. 1. p. 204. T. 2. p. 272.

P. 86. πρόβλημά γέ τι — προπέμψας] De quaeſtionibus ſic misſis vide Creſollium Th. Rh. IV. 9. Huetius haec verba loco movebat et collocabat post ἀδωροδόκητος: ſed parentheſis, cujus ſigna adpoſui, ut locus esſet minus obſcurus, plane est apta Eunapiano ſtylo.

P. 86.

P. 86. περί τε καλουμένης στάσεως] Rhetoricam hanc vocem, Latinis *ſtatum*, vel *conſtitutionem*, docte expoſuit Erneſti Lex. Techn. Vide Wernsdorfium ad Philen XI. 77.

P. 87. ἕκαςος — ἕκαςος] Vide p. 373.

P. 87. τῆς Περσικῆς ἐκείνης — ςρατιᾶς] Notanda τοῦ ἐκείνης emphaſis. Anacreon Od. 12. ὡς ὁ Τηρεὺς ἐκεῖνος. Themiſtius Or. XXI. p. 246 A. B. Beſſario apud Morellium doctisſimum et humanisſimum Venetae bibliothecae cuſtodem, Bibl. Manuſcr. t. I. p. 212. ἐγὼ μὲν οὖν χαίρω παρὰ τοιοῦτον ἄνδρα φοιτήσας, οὗ Πλάτωνι, μετά γε τοὺς πρώτους ἐκείνους ἄνδρας, οὐκ ἔφυσεν ἡ Ἑλλας οὐ σοφίᾳ, οὐ τῇ ἄλλῃ ἀρετῇ ὁμοιότερον. Et ſic οὗτος. Lydus de Magiſtr. Prooem. Σαλούςιος οὗτος ὁ ἱςορικός.

P. 87. Ἱμέριός τις] De hoc infra agit Eunapius loco peculiari p. 95.

P. 87. πολλῷ καμάτῳ παρετείνοντο, τὴν λοξὴν ἕκαςος μελετῶντες στάσιν] C πολλῶν καμάτων. Editi παρετείνοντο τὴν δόξαν ἕκ, quod non capio, nec probo Junii conjecturam τὴν ἰδίαν δόξαν. Ipſe vertit: „pro generali quaeſtione et ſtatu ſuam „quisque opinionem excolit atque expolit." Sed Graeca ſenſum hunc fundere nequeunt. Mutavi τὴν δόξαν in τὴν λοξήν. Στάσις erat intricata, λοξή. Noſter p. 9. τῷ λοξῷ καὶ αἰνιγματώδει τῶν λόγων: ubi vide notam p. 162. Themiſtio Or. 21. p.

 247

247 C. sic edito, σκοτεινὰ καὶ λωβὰ ῥήματα τῆς Ἀριςοτέλους διαλεκτικῆς, restituunt viri docti σκοτ. καὶ λοξὰ ῥήμ. Confer Ernestium Lex. Technol. in λοξόν. — De παρατείνομαι Ruhnkenius ad Tim. p. 206.

P. 87. τοὺς κροτοῦντας, τὰ μειρακία, ἐγέλα] „ Ridebat eos qui plaudebant, adolescentes videlicet:" HVETIVS, τὰ μειράκια per appositionem recte intelligens.

P. 88. τὴν ςάσιν ἣν ἐπαινεῖ] „ Constitutionem „ quam valde probaret." HVET.

P. 88. ἐν τοῖς ἄνω λόγοις] P. 87.

P. 88. οὐδὲ Ἀνατόλιον ἔδει ταῦτα νικᾷν] „ Nec „ enim in his necesse erat Anatolium excellere." HVET.

P. 88. ὥςε ἐπῇδα τε ὁ Ἀνατ.] Vide p. 346.

P. 88. οὐδεὶς ἦν ὃς οὐχὶ θεὸν ὑπελ.] P. 35. θεὸν εἶναι τὴν παῖδα ἐπέπειςο. P. 50. θεόν τινα νομίσας Χρυσάνθιον ἐπὶ τῷ λόγῳ.

P. 88. ἐξηκρίβου τὴν ἀκοήν] Junius a sensu vocis ἀκοήν erravit. Wernsdorfius ad Himer. p. 770 sic vertit: „ hanc rem ante multos annos gestam „ ego ex *fama* non incerta accepi." Melius Huetius: „ atque ita rumorem, qui de ea spargebatur, „ studiose tradere scriptor satagebat." De ἀκοῇ pro *fama* supra p. 130 et 131. ubi pro 379. lege 397.

P. 88. τὸν Μιλήσιον] Et de hoc loquitur infra p. 91.

P. 88.

P. 88. σχολαστὴν — βίον] Vide supra p. 131. et notas ad Gregorium Schaeferianum p. 108.

P. 88. πρός τε ἱεροῖς ἦν] Confer quae notavi ad Philostr. Her. p. 310.

P. 88. διαιρέσεις] Rhetoribus *partitiones:* hic cum nota ridiculi quadam. Vide Ernesti Lexicon.

P. 89. πάντων ἕνεκα — ὑπερεθαύμαζεν] B ἕνεκεν. C ἕνεκε — ὑπερεθαύμαζον.

P. 89. ὁμοτράπεζος — αὐτῷ] C αὐτῶν. Errore solenni.

P. 89. ὅσον — οὐκ ἐξικνοῦντο] P. 61. ὅσον — ἦσαν ὑφελόμενοι, quo de loco dubitationem meam tollere poterat is, quem nunc tracto; sed tunc (p. 322.) non memineram. — In hac de Gallis narratione Proaeresii pulchritudinem admirantibus, cujus sermones non capiebant, Wyttenbachius credit Eunapio esse obversata Philostrati verba V. S. II. 10. §. 5. φανέντος ἂν περὶ τὴν σκηνὴν τοῦ τῆς ἀκροάσεως ἀγγέλου, ἐξανίσταντο μὲν ἀπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, ἐξανίσταντο δὲ τῶν δημοσίᾳ ἱππευόντων, οὐχὶ τὰ Ἑλλήνων σπουδάζοντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁπόσοι τὴν ἑτέραν γλῶτταν ἐπαιδεύοντο ἐν τῇ Ῥώμῃ. Codex 1696. οὐχ οἱ habet recte pro οὐχὶ.

P. 89. τήν γε μὴν καρτερίαν] Notavit aptissime Wyttenbachius hic et in sequentibus Eunapio Platonem Symp. p. 335 A. fuisse obversatum. Multa enim apud Platonem §. 35. re et verbis similia deprehendes.

P. 89. ὥσπερ ἐς ἀνδριάντα τινά] De hac pulchrorum hominum cum ſtatuis comparatione plurima notavi ad Philoſtr. Her. p. 377. 582. Adde Olearium ad Philoſtratum p. 612.; Bodenum et Salmaſium ad Achill. Tat. V. c. 11; Jacobſium Exercit. t. 1. p. 22 ſeq. et ad Meleagri Epigr. XI. 3. Libanius t. 4. p. 193. τὴν Δεινομάχην μακαρίζειν, οἷον ἄγαλμα εἰς φῶς ἤγαγε. Socrates Stobaei p. 9. Schowianae: τοῦ βίου, καθάπερ ἀγάλματος, πάντα τὰ μέρη καλὰ εἶναι δεῖ.

P. 89. καὶ κολοσσόν] Theocriti XXII. 47. σφυρήλατος οἷα κολοσσός: ubi Wartonus.

P. 89. ἀναβλέποντες] B ἀναβλάπτοντες.

P. 89. ὄντως ἀπαθῆ τινὰ καὶ σιδήρεον] D οὗτοι. — Apuleius Mil. II. p. 36. „ vides hominem *fer-„ reum*:" ubi ſimilia Pricaeus Noſtri non oblitus. Juvenalis I. 31.

„ Nam quis iniquae
„ Tam patiens urbis, tam *ferreus*, ut teneat ſe?"

Et ibi Grangaeus. Adde Wartonum ad Theocr. t. 2. p. 412.

P. 89. τρυφῆς περιουσίαν ἐτίθετο τοὺς Γαλατικοὺς χειμῶνας] BD τροφῆς et γαλακτικούς. Perpetua τρυφῆς et τροφῆς permutatio; quod jam monuerunt Wyttenbachius ad Plut. de S. N. V. p. 35, et Schwebelius ad Onoſ. p. 38. Vide Dion. Chryſ. Or. XI. p. 332. Apud Achillem Tat. V. 13. αὕτη μοι τροφὴ bene ſe habet, et Bodenus vane conji-

jicit τρυφή: quod illi patebit, qui locum voluerit inspicere. Synesius Ep. 23. τοιοῦτόν ἐστιν ἡ Σύρων τρυφή· καὶ συγγενῶν καὶ φίλων ἐπιλήσμονας ἀποδείκνυσι. In codicibus plurimis inveni τροφὴ cum Scholio ἀνατροφή: sed τρυφὴ servandum. Athenaeus IV. 30. ἡγοῦμαι δ' ὅτι οὐκ ἂν περιεγένοντο, οὐδ' ἂν ἐδέησε τοῖς Ἕλλησι περὶ Πλάταιαν παρατάττεσθαι, ἀπολωλόσιν ἤδη ὑπὸ τῶν τοιούτων τροφῶν. Agitur de Persis, quos thriis, pisciculis, hillis, pulte, et aliis hujus generis quisquiliis Attaginus excepisse fertur. Si τρυφῶν pro τροφῶν scriberetur, major esset suavitas loci ironice scripti. Et τρυφαὶ dixerunt plurali numero. Isocrates Evag. 32. Euripides Or. 1111. Theopompus Athenaei XII. 42. — Ἐτίθετο, idest ἡγεῖτο, ἐνόμιζεν. Hunc sensum illustravit Valckenarius Diatr. p. 8 C. ubi inter alia excitato Heliodori VIII. 17. hoc exemplo, φιλίους μᾶλλον ἢ πολεμίους τοὺς ἐπιόντας ἐπιτιθεμένη, corrigit τιθεμένη. Corayus e conjectura scripsit ὑποτιθεμένη, felicior Valckenario, cujus non meminit. Synesius Ep. 4. p. 162 D. τὸν ἐν θαλάττῃ θάνατον ἀκριβέστάτην ἀπώλειαν εἶναι τιθέμενος: cum scholio, λογιζόμενος. Tres Synesii codices habent πειθόμενος, et ad marginem γρ. τιθέμενος: quod hic praefero. Nec semel πείθεσθαι et τίθεσθαι confusa sunt: Vide Valckenarium ibidem p. 9 A. — Γαλατικοὺς in memoriam revocat Julianum sic editum Ep. 38. p. 414 C. ἐπανιὼν εἰς τοὺς Γαλατικοὺς, ἐπεσκόπουν,

καὶ

καὶ τῶν ἐκεῖθεν ἡκόντων ἀνεπυνθανόμην, μή τις φιλόσοφος, μή τις σχολαστικὸς, ἢ τριβώνιον ἢ χλανίδιον φορῶν κατῆρεν. Codex 2775 supplet, εἰς τοὺς Γαλατικοὺς αἰγιαλούς.

P. 89. πεπηγότα σχεδόν τι τὸν Ῥῆνον ἔπινε] Herodianus I. 6. §. 2. οὐ παύσῃ δὲ, ἔλεγον, ὦ δέσποτα, πηγνύμενόν τε καὶ ὀρυττόμενον πίνων ὕδωρ. II. 10. §. 5. πίνειν ὀρυττόμενον ἀλλ' οὐκ ἀνιμώμενον ὕδωρ εἰθισμένοι. Ovid. Trist. III. 10. 22.

„. . . . nec hausta meri, sed data frusta bibunt."

Nemesianus de Laudibus Herculis 74.

„. . . . et puram fractis bibis amnibus undam."

P. 90. τυχόντες ἐπαίνων] Junius erravit de more. — Vertit Huetius: „cum multas ab illo laudes fuissent consecuti." Sophistae enim urbes publicis encomiis laudabant; et exstat Romae Encomium Aristidis.

P. 90. ἀνδριάντα] „De statua Proaeresio erecta Athenis et Romae vide Libanium in Ep. 865. [278 Wolf.] ad Maximum" (VALESIVS); et de statuis sophistis et oratoribus erectis, Gentilem ad Apuleium Apol. p. 278; Cresollium Th. Rh. I. c. 8.

P. 90. Ἡ ΒΑΣΙΛΕΥΟΥΣΑ ῬΩ΄ΜΗ ΤΟ`Ν ΒΑΣΙΛΕΥ΄ΟΝΤΑ ΤΩ͂Ν ΛΟ΄ΓΩΝ] ΤΩ͂Ν sumsi ex B. — ῬΩ΄ΜΗ ΒΑΣ. docte illustratur a Spanhemio ad Julianum p. 30. Confer Lindenbrogium ad Ammianum p. 6; Claverium ad Claudianum Get. praef.

praef. 7; Sorberiana p. 310. — ΤΟ'Ν ΒΑΣ. Τ. ΛΟ'Γ. Nonnulla huc facientia jam dedi p. 336. Adde Fabrum ad Anacreontem 28. 3. et Jacobsium Anth. t. 12. p. 102. Philostratus V. S. II. 10. p. 586. Ἡρώδην τὸν βασιλέα τῶν λόγων: et ibi vide Olearium. Wolfius ad Libanium Ep. 278. hanc inscriptionem adferens, exhibet τῷ βασιλεύοντι τῶν λόγων: sed accusativum ubique sic pendentem legere est in inscriptionibus, ellipsi verbi ἐτίμησε vel ἐτίμησαν. Confer Ellipses Graecas, et Villoisonum in Horreo Encyclopedico VIII. t. 5.

P. 90. κατὰ σιτηρέσιον ταῖς Ἀθήναις] Editiones κ. σιτ. ὂν ταῖς Ἀθ. B. κατὰ σιτηρέσιον τῆς Ἀθήνας: unde lucramur saltem jus pellendi ὂν, quod deletum volebat Toupius Em. t. 3. p. 480. ad Hesychii Σιτηρέσιον· ἐφόδιον. Spanhemius haec citans ad Julianum p. 78. ὂν tacite mutavit in ἐν.

P. 90. ὁ δὲ καὶ ταῦτα] Καὶ abest a Plantiniana; in Commeliniana uncis inclusum est.

P. 90. στρατοπεδάρχην. Cf. supra p. 229.

P. 90. ὅπως νεμεσῷ μηδεὶς] Editorum νεμεσῶν correxi ex Huetii placito. Junius proponebat νεμεσσίη, quod est vitiosum; Dorvillius ad Charit. p. 504. νεμεσῴη: sed νεμεσῷ propius ad νεμεσῶν accedere videbatur, et jam saepissime in hoc ipso scriptore ων terminationem habuimus pro ῳ. Dorvillius tamen potest veram lectionem invenisse; nam in Philostrati Apollonio I. 27. φοιτῶν et φοιτῴη

τύχῃ permutantur: ἤρετο ὄνομά τε αὐτοῦ, καὶ οἶκον, καὶ ὅ, τι ἐπιτηδεύων, καὶ ἐφ' ὅ, τι φοιτῶν. Codex 1696 φοιτῴη.

P. 90. συνηγόρους οὐκ ἐκάλεσε μόνους] Οὐκ addidi, quod erat omnino necessarium. Junius male conjicit συνηγ. ἐκάλεσε οὐ μόνους-τοὺς γνωρίμους, vel simile quid.

P. 90. σοῦ παρόντος] Plantinus τοῦ, ut et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 523. B τό. Junii pessimam versionem reprehendit Dorvillius. Wyttenbachius: „turpe enim foret, si, te prae„sente, alius quam tu regem laudaret."

P. 90. ὥσπερ ἵππος εἰς πεδίον κληθείς] „Resti„tuendum videtur ἱππεὺς ex Platone Theaetet. „p. 131 G. [p. 183 D. — §. 100. p. 429. „Heind.] Sic et Epictet. Arrian. L. II. D. XIII. „p. 239. Hoc certe malim, licet et ἵππος Grae„ci frequentasse videantur ex Luciano Pisc. p. 577 „[§. 9.] ubi vide VV. DD." WYTTENBACHIVS. Nihil ergo mutandum. Confer Heindorfium ad Platonem l. c.

P. 91. Κελεὸν καὶ Τριπτόλ.] Celeus et Triptolemus junguntur etiam in Hymno in Cererem vs. 480. 482. De Celeo vide Ruhnkenium ad vs. 96. et Claverium V. C. ad Apollodorum II. p. 58. Reliqua sunt notissima. — „Cf. Werns„dorfius ad Himer. Praef. p. 59." WAGNER.

P. 91. καὶ ὁ τῶν λόγων ἔλεγχος ἦν αὐτῷ φιλοτι-

μία

μία] Junius: „ imo oratio ipsa facile prodebat „ ejus ambitionem ac gloriae studium." Huetius: „ orationes suas ad examen revocari prae honoris „ studio desiderabat, eas sibi honori et gloriae „ futuras sperans." Equidem sic intelligo: „ Et „ hoc eloquentiae periculum (nam Anatolius rhe„ torem voluit βασανίζειν) gloriosum ipsi fuit, no„ vaeque laudis occasio consequendae."

P. 91. ἐξ 'Ασίας τῆς Τραλλιανῶν πόλεως, καὶ 'Αμφ.] D ἐξ A. τ. Τραλλιανῶν' 'Αμφίκλεια. Forte ἐξ 'Ασιατικῆς Τραλλ. πόλ. ut p. 88. ἐκ Σμύρνης τῆς 'Ιωνικῆς. Saltem distinguendum post 'Ασίας.

P. 91. καταναλίσκεται] Junii hanc emendationem pro καταλίσκεται, firmant B et Barberinianus Dorvillii ad Char. p. 619. Dorvillius ibidem p. 204. locum totum vertit, quem prorsus Junius perverterat: „ filiae vero ipsis natae fuerunt tantum „ aetate distantes, quantum tempus requiritur in„ ter conceptionem et puerperium [*id fere decem* „ *vel undecim mensium*); progressae vero ad il„ lam aetatem, in qua infantes formosissimi et „ beatissimi esse solent, et cum patris animum „ prae voluptate exsultare facerent, intra paucos „ ambae dies patrem et matrem morte destitue„ runt". Addit Dorvillius interstitium inter conceptionem et partum animadvertisse Plutarchum Rom. 51. et S. Empir. Adv. Astrol. 346, 55.

P. 91, τοὺς πατέρας] Vide supra p. 153.

P. 91. Μιλησίου] B. Μελισίου ut Plantinus. Commelinus Μελεσίου. Repósui, e mente Junii, Μιλησίου, ut supra p. 88.

P. 91. πολλὰ παίζουσα] Editiones π. πεσοῦσα. Huetius conjicit πείθουσα, vel πείθουσα, vel πεῖσασα: Reinesius, ποιοῦσα. Scripsi παίζουσα quod verius esse visum est.

P. 91. ἐναρμόσειν ἄλλως] Forte ἐν. δὲ ἄλλως.

P. 92. ἐπὶ ποιητικῇ μὲν σφ. μαίνονται] Hac tempestate Aegyptii valde mutati erant a veteribus illis Aegyptiis, apud quos nulla erat poesis. Vide Heynium Opusc. t. 1. p. 92. — Libanius t. 4. p. 182. μαινόμενος ἐπὶ τῷ μειρακίῳ. Lucianus D. Mar. I. §. 1. φασὶ τὸν Σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοι.

P. 92. ἐπανέστη δὲ αὐτῷ ὁ Μουσώνιος] Non „ejus „in locum successit Musonius", ut ait Junius, sed in eum insurrexit, ei fuit adversatus. De hoc Musonio vide Wernsdorfium ad Himer. p. 472; Jonsium Hist. Phil. III. 7. §. 9. qui Musonium Eusebii successorem et discipulum, ex male intellecto Nostri loco, fuisse tradit. — „Ad hunc „scripsit Julianus. Fragmentum ejus epistolae est „apud Suidam in Μουσώνιος et repetitum a Peta„vio extrem. oper. Juliani." REINESIVS. Egregie Reinesius fallitur. Apud Suidam legitur quidem fragmentum Julianeae epistolae, non ad Musonium hunc nostrum, sed in qua laudatur *Muso-*

fonius ftoicus aevi Neroniani philofophus.

P. 92. διὰ τὰς ἄλλας] Junius putat αἰτίας addendum vel fubaudiendum. Et fuerunt certe multae caufae, cur in hiftoria politica Mufonio esfet locus.

P. 92. τόπου τοῦ παιδεύειν ἐξειργόμενος] Plantinus τόπω. Commelinus et C τόπων. B τόπον. Volui ego fcribere τόπου, fed operae, me infcio, dederunt τόπον. Credo corrigendum esfe: τόπου τοῦ παιδευτικοῦ ἐξ. Conf. p. 95. extr.

P. 92. παρὰ τῶν θεῶν] Sic repofui pro περὶ, praeeunte Chapmanno Obff. in Ulpian. §. 3.

P. 92. ἐμέτρει — τοῖς Ἕλλησιν] Junius „ doctis „ hominibus." Reinefius melius: „ paganis, feu „ gentilibus." Fundorum menfurationem novam inftituebat, ut Graeci homines non cenfu nimio gravarentur. Vide Valefium ad Amm. p. 224. Merillius Obff. VI. 40., quem indicavit Wagnerus, locum intelligit de immunitate munerum patrimonii profesforibus concesfa. Sed ἕλλησι non fignificat *profesforibus*, nec ἐμέτρει τὴν γῆν, *immunem terram tribuebat*.

P. 93. τὴν οἰκουμένην] Jam Libanius Ep. 278. de Noftro dixerat: τοῦ τὴν οἰκουμένην ἐκ λόγων εὖ ποιοῦντος Προαιρεσίου. De hoc vano vocis οἰκουμένης ufu vide Wolfium V. Cl. ad Leptin. p. 256.

P. 93. οὗτος ἦν] B fine ἦν. „ Laodiceae amici „ ipfi [Epiphanio] fuere et familiares, Apollina-

„ res, pater et filius. Et licet Theodotus epi„ fcopus Laodicenus metueret, ne ad gentilismum „ ab eo perfuaderentur, tamen amicitiam ejus reti„ nuerunt, neglecta epifcopi prohibitione. Hu„ jus fuccesfor Georgius eos propterea communi„ one privavit. Socrat. II. c. 46." REINES. De hoc Epiphanio, cujus et fupra Nofter meminit, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 8. p. 260. Harl. Aeneas Gazaeus epiftolam 23. infcripfit Epiphanio fophiftae, qui Reinefio non alius a noftro videbatur; fed tempora non quadrant.

P. 93. ὅμως τε σοφ. τῷ Προαιρ.] Junii recepi emendationem τῷ pro τε. Forte: ὁμῶς vel ὁμοῦ vel ἅμα pro ὅμως.

P. 93. εἰς πολὺ δόξης ἐχώρησεν] P. 96. Ἐπιφανίῳ μεγίστην ἔχοντι δόξαν.

P. 93. τὸ αἷμα νοσήσας] Bernardus, medicus graece doctisfimus, haec verba intelligit de fanguinis profluvio: ad Nonn. t. 2. p. 38.

P. 93. πολὺ προαπελθόντα] Et hic, ut p. 355, Junius euphemismum non intellexit. Verto: „quip„ pe qui diu ante ipfius peregrinationem e vita „ excesferit."

P. 93. Διόφαντος] Non aliunde notus esfe videtur. Libanius Epift. 632. Diophanto cuidam fcribit in Aegypto degenti et σοφίαν ὅσον οὐκ ἄλλος κεκτημένῳ, ejusque difciplinae juvenem e fuis difcipulis optimum tradit, quem incendit *philofophiae*

phiae amor. Cum autem Diophantus Eunapianus non philoſophum egerit, nec in Aegypto degerit, Wolfius putat Diophantum Alexandrinum geometrica laude clariſſimum, illum eſſe, cui Libanius ſcribit. Sed hoc argumenti genus non eſt firmiſſimum. Paucisſima de Diophanto narrat Eunapius, et potuit, nobis inſciis, in Aegypto ad tempus degere, nec a ſophiſtica profesſione aliena fuit philoſophica. Et forte philoſophiae, vel alii arti, ſtuduisſe ante quam rhetoricae ſe daret, ex his colligere eſt: *καὶ εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο.* Equidem nolim affirmare Libanium ad Diophantum Eunapianum vel ſcripſisſe, vel non ſcripſisſe.

P. 94. *ἐν διατριβῆς εἶχεν μέρει*] Commelinus *ἐν δ. εἶχεν* [*ἐν*] *μέρει.* Et C bis *ἐν.* Secutus ſum Plantinum. *Διατριβὴ* eodem ſenſu exhibet Synesius Ep. 4. p. 160 B. *τοιοῦτον οὐ μετρίαν παρεῖχε τὴν διατριβήν.* „Quod idiotismus noſter proprie „admodum exprimit, *un passe-temps:*" verba ſunt Petavii ad hunc Synesii locum, ubi et alia adfert apud ipſum legenda. Scholiaſtes Synesii: *οὐκ ὀλίγην τὴν διάχυσιν καὶ ἐλευθερίαν.* Confer Scholiaſtem Luciani ad Prom. §. 16. et Hemſterhuſii notam. Philoſtratus V. S. II. X. §. 6. p. 590. *τουτὶ δὲ διατριβῆς ἕνεκα παῖξαι λέγεται.* — In hoc, quem adduxi Synesii loco Petavius notat *οὐ* ante *μετρίαν* abesſe a Codicibus, et ego negationem in omnibus non inveni. Sed omnino retinenda eſt.

 He-

Hesychius: οὐ μετρίως· μεγάλως. Lucianus Nigr. §. 8. οὐ μετρίως με ἀποκναίεις. Philostratus V. S. II. 5. §. 3. ὁδοῦ δὲ μῆκος τοῦτο οὐ μέτριον. Et sic passim. Vide Palairetum Obss. p. 322. Horatius II. S. 4.

„ . . . . at mihi cura
„ *non mediocris* inest . . ."

Rutilius Lupus I. 14. Pytheam vertens: „ con„ cursus vero *non mediocris.*" Nec aliter loquimur.

P. 94. ἐγίγνωσκεν] Dedit B pro ἐγίνωσκεν.

P. 94. παραθεῖναι δὲ τῇ γραφῇ τῶν λεχθέντων — οὐδέν] Toupius Em. t. 2. p. 243. ubi verbum παρατιθέναι in sensu allegandi illustrat (quod plenius fecit Valckenarius Adnot. in N. F. p. 393), in notula subjecta Nostri verba παραθεῖναι τῇ γραφῇ adducit et addit: „ *To make remarks upon* „ *other men writings*: quod rarum et notandum; „ nam interpretes non intellexerunt." Agnoscis stylum Toupianum. Sed fallitur vir doctissimus. Οὐδὲν, commate a μνημονευθέντων divulsum, in ordinem reduxi, sensum esse ratus hunc: „ Nihil „ allegare in hoc scripto eorum, quae dixit et quo„ rum memini, satius videbatur; nam scriptum „ hoc ad illustrium virorum memoriam, non ir„ risionem, pertinet." P. 97. διαβολῆς δέ τινος γενομένης περὶ τὰ μειράκια, ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν, ἐς μνήμην ἀξιολόγων ἀνέντι τὴν γραφήν.

P. 94.

P. 94. ἀλλ' ὅμως ἐπιτάφιόν γε] B dedit γε pro τε. Contrario modo peccatur in Nicephori Basilacae Ethopoeiis apud Allatium Exc. Var. p. 179. ἀλλὰ τό γε μὲν ἐκράτησεν ἔρως οὑμός. Codex 2918 a Bastio collatus, ἀλλὰ τότε: quod est verum.

P. 94. ὦ Μαραθὼν καὶ Σαλαμὶν] „ Gregorius „ Naz. Ep. 131. ad Ablabium sophistam: „ πυνθάνομαί σε σοφιστικῆς ἐρᾷν, καὶ τὸ χρῆμα εἶναι „ θαυμάσιον· οἷον, σοβαρὸν φθέγγεσθαι, μέγα βλέ„ πειν, βαδίζειν ὑψηλὸν, καὶ μετέωρον τὸ λῆμμά σοι „ φέρειν ἐκεῖσε ὡς Μαραθῶνα καὶ Σαλαμῖνα· ταῦτα „ δὴ τὰ ὑμέτερα καλλωπίσματα." REINESIVS. Lego σε pro σοι, et e cod. Paris. 506. λῆμά et ἐκεῖθεν.

P. 94. οἵαν σάλπιγγα] Antipater Sidon. Ep. 79. Pindarum Πιερικὰν σάλπιγγα vocat, ubi vide Jacobsium. Hieronymus Epist. Sel. III. 6. „ Lucinius noster digne *eloquentiae tuba* praedicari potest." Confer notam ad Phil. Her. p. 377. 378.

P. 94. ἐπὶ πλοῦτον καὶ τρυφὴν] Haec et alii jungunt. Isocrates Evag. 32. τῶν ἐν τυραννίδι καὶ πλούτῳ καὶ τρυφαῖς ὄντων. Herodianus I. 12. §. 3. II. 15. §. 1. Achilles Tatius VI. 13. Artemidorus II. 37. Jamblichus V. P. c. 12. χρημάτων καὶ τρυφῆς πόθος. Dio Chrys. Or. I. p. 44. ὑπ' ἐξουσίας καὶ τρυφῆς. Thucydides I. 123. πλούτῳ τε

 νῦν

νῦν καὶ ἐξουσίᾳ ὀλίγου προφέρετε. Athenaeus IX. 28. de homine quodam divite loquitur et luxurioso, qui, ὑπὸ πλούτου καὶ τρυφῆς, coquos suos ediscere cogebat Platonis dialogos et inter illatas patinas recitare. Huic loco, in Addendis Schweighaeuserianis t. 8. p. 466, admovi conjecturam, cujus nunc me poenitet.

P. 94. Σωπόλιδος] Ad hunc scripsisse videtur Libanius Epistolam 881. — Sopolidis Noster supra meminit p. 79.

P. 94 τῆς ὑγιαινούσης μούσης] Vocem ὑγιαινούσης illustrat Alberti Obss. p. 409. ad Pauli verba: ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ. Adde Palairetum Obss. p. 475. et quae notavi ad Her. p. 336. 525.

P. 94. ὀριγνώμενος] Hesychius: Ὀριγνᾶσθαι· ἐπιθυμεῖν, ὀρέγεσθαι. Ὀριγνώμενοι· ἐπιθυμοῦντες. Platonis Scholiastes p. 252. Ὀριγνωμένη· ὀρεγομένη.

P. 94. ἔκρουε μὲν τὴν θύραν] Illis, quae de hac metaphora notavi p. 147. nonnulla nunc addam. Plutarchus Alcib. c. 10. μεγάλας δ' αὐτῷ κλεισιάδας ἐπὶ τὴν πολιτείαν ἀνοίγοντος τοῦ τε γένους καὶ τοῦ πλούτου. Philo de Temul. p. 247. οἱ καλοκαγαθίας ἐρασταὶ οὐ πρότερον ἐπὶ τὰς τῆς πρεσβυτέρας ἀφικνοῦνται θύρας φιλοσοφίας, πρὶν ἢ ταῖς νεωτέραις ἐντυχεῖν γραμματικῇ καὶ γεωμετρίᾳ. Plinius H. N. XXXV. 36. „Ab hoc [Apollodoro] artis *fores* „apertas Zeuxis Heracleotes intravit.“ Cassiodorus in Psalm. p. 1. „Coelestis mysterii *claustra*

„*pul-*

„ *pulsemus*, ut aperiat sensibus nostris floriferas „ sedes." Boilavius in Bolaeanis p. 99. dixisse narratur Gallicam linguam bucolico genere vix posse feliciter uti, „ que presque tous nos auteurs „ y avoient échoué, et n'avoient pas seulement „ *frappé à la porte* de l'églogue." Dalembertus in Boilavii *elogio* p. 41. „ il lutta ainsi pen„ dant quelques années contre la nature, *frap*„ *pant à toutes les portes* qu'elle avoit fermées „ pour lui." — Libanius T. I. p. 12. a januis metaphoram aliam sumsit: *ἐμοὶ δὲ ἀνοίγει τὰς πύλας*. Reiskius ibi: „ videtur non tam portas ur„ bis Antiochiae, quam Ciliciae indicare." addo: „ non tam Ciliciae quam domus." Locutio est proverbialis. Voluit dicere Libanius sibi abeundi potestatem esse datam, januasque quasi apertas fuisse, ut sibi peregre abire cupienti exitus pateret. Sic nos Galli dicimus sermone vulgari, *donner la clef des champs*.

P. 94. *ἔκρους — ψοφήσειεν*] Scholia ad Plutum Hemsterhusianum vs. 1098. *κόπτει τις τὴν θύραν ὅταν ἔξωθεν κρούῃ, ψοφεῖ, ὅταν ἔσωθεν*: et ibi alia legenda sunt quae non describo. Adi de hac re nunc notissima, Muretum V. L. I. c. 17.; Larcherum ad Charit. t. 2. p. 138.; Westonum ad Horat. p. 11.; Scholiasten, Reitzium, Solanum, et in primis Graevium ad Lucianea Pseudos. §. 9. *εἴ τίς γε νῦν ψοφοίη τὴν θύραν εἰσιών, ἢ ἐξιὼν κόπτοι*: quae

quae ſunt inverſo ordine dicta et ſoloeco, ratione habita atticismi. Hic ψοφήσειεν de janua ipſa dicitur, quae ſtridet cum aperitur. Poſt ἐκεῖθεν diſtinguendum puto, et tollendum comma post ἀσθενὲς, ita ut λεπτὸν et ἀσθενὲς ad θείου πνεύματος pertineant; hancque fuisſe Junio mentem, ex ejus verſione patet: „ quin ſi quando verſi cardines „ ſtriderent, exigua quapiam et tenui divini fla- „ tus particula intro allapſa, auditores percelle- „ bantur."

P. 94. τὸ δὲ θεάτρον ἐμεμήνεσαν . . . . φέροντες] Δὲ quod addidit Commelinus, inveni in D. Aberat a Barberiniano Dorvillii ad Char. p. 577. cui haec omisſio placet, mihi non item: nam conjunctio ſententiam nectit non inepte. Pro ἐμεμήνεσαν Dorvillius fere proponit ἐνεμέσησαν, *invidebant*, quod ait non quadrare minus. In ſequentibus, ſuſpicor ante φέροντες deesſe adverbium, χαλεπῶς fortasſe, vel aliud ejusdem ſenſus: aut forte mendum latet in φέροντες, quod mutandum fuerit in ψέγοντες, aliudve verbum ſimile. Auditores percellebantur, nequidem extortam aegre illam Castalii laticis guttam repudiantes. Ad haec Perſii in Prologo,

„ Nec fonte labra prolui Caballino,"

Caſaubonus Noſtri ῥανίδα τὴν Κασταλίαν admovet, et interpretatur „ oppido tenuem dicendi facul- „ tatem."

P. 95.

P. 95. τούτῳ παῖς ἐγένετο] Libanius in Epistola ad Sopolidem, fortasse nostrum: ἠρόμην δὲ τὸν δόντα μοι τὴν ἐπιςολὴν περὶ τῶν τοῦ παιδὸς πηγῶν, καὶ μεγάλα ἀκούσας οὐκ ἠπίςησα.

P. 95. τὸν ἄνδρα τοῦτον] De Himerio jam meminit Noster p. 87. Hujus vitam erudite scripsit Wernsdorfius, qui et ejus scripta diligenter collecta edidit.

P. 95. οὐ, διὰ τὴν ἐς Προαιρέσιον ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθησόμενος] Editi: οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθηδόνα τοῦ βασιλέως ἀσμένως ὀφθήσομαι, Ἰουλιανοῦ..] Junius proponit: ὑπὸ τοῦ β. ἀσμ. ὤφθη· τοῦ δὲ Ἰουλιανοῦ.... Wyttenbachius legit et distinguit: τοῦ βασιλέως, ἀσμένως ὤφθη τε καὶ Ἰουλιανοῦ.... Wernsdorfius in Vita Himerii §. 12. conjicit: οὐ διὰ τὴν ἐς Πρ. ἀχθ. τοῦ βασιλέως, ἀσμ. ὀφθεὶς, Ἰουλ. Cum B dedisset ὀφθησόμενον, feci ὀφθησόμενος, et distinxi, ut vides. Sed hoc parum quadrat cum historia; nam Julianus amice excepisse Himerium videtur. Confer Wernsdorfium ibidem.

P. 95. εὔκολος — ἵςαται] Hunc locum explicat videndus Wernsdorfius Vit. Him. §. 18. Confer et notata supra p. 231. 345.

P. 95. ἐπὶ θυγατρὶ δὲ τελευτᾷ] Junius: „Discessit e vita post filiam:" imo, „relicta filia." Mirum hic a sensu aberasse Junium, qui p. 41. ἐτελεύτα ἐπὶ τοῖς τρισὶ παισί, bene verterat, „diem „autem obiit ternis relictis liberis." Et p. 107.

in

in eadem formula non peccabit. Alberti Obff. p. 243. prava hujus loci verfione abufus eft, quod jam notavit Carpzovius Specim. p. 31. quem vide. Locutionis vim et fenfum bene explicat Wernsdorfius Vit. Him. §. 4. omnino legendus. Philoftratus hanc formulam aliquoties habet, nempe V. S. II. 5. p. 576. 12. p. 593. 7. p. 577. ἐτελεύτα μὲν οἴκοι, οὔπω γηράσκων, καὶ ἐπὶ παισί. Codex 1696. ἐτ. μὲν οὖν, et fic jam legebatur in Nicoliniana.

P. 95. τῆς ἱερᾶς νόσου] Hefychius: ἱερὰ νόσος· ἐπιληψία. Confer Scholiaften Platonis p. 239., et Callimachi fragmentum 276. Theophanes Nonnus c. 36. de epilepfia: ἐκάλεσαν δὲ αὐτὸ τοῦτο (τὸ πάθος) ἱερὰν νόσον, διὰ τὸ ἱερὸν καὶ τίμιον εἶναι τὸν ἐγκέφαλον. Vide ibi notam Bernardi; additis Gentili ad Apul. Apol. p. 260, 516., Cafaubono ad Ath. t. 4. p. 150, Wernsdorfio Vit. Him. §. 16, Larchero ad Herod. III. 33., Corayo ad Hipp. t. 2. p. 33.

P. 95. Παρυάσιος] Et hujus jam meminit Nofter p. 79.

P. 95. καί τοι γε] Sic fcripfi pro καὶ τοῦ γε ὀνόμ.

P. 96. Λιβάνιον δὲ] Codex Neapolitanus primus non habet δέ.

P. 96. τῆς Κοίλης καλ. Συρίας] Vide fupra p. 175. — Statim ad πρώτη πόλεων vide notam p. 152.

Co-

Codex Neapolit. primus πρ. τῶν πόλ.

P. 96. εὖ γεγονότων] Confer supra p. 199.

P. 96. εἰς τοὺς ἄκρους ἐτέλει] Ἄκροι illustravi p. 352. Adde Valckenarium Adon. p. 414. De ἐτέλει vide supra p. 349.

P. 96. ἔχοντι δόξαν] Codices Neapol. primus et Valesianus ἔχοντι dederunt pro ἔχων. — Mox ἔτι, quo caret Plantiniana, habent Commelinus, D et Neapolitani tres.

P. 96. καὶ τῷ μεγέθει] Codd. iidem articulum obtulerunt.

P. 96. καλυφθησόμενος] D, Venetus, et Neapolit. tertius καμφθησόμενος: qua de permutatione vide Bastium Comment. Palaeogr. p. 724. — Iidem codices statim ἐνεδρευθεὶς καὶ ὑπό. Venet. et Neapol. ἐνδρευθ. Vox ἐνεδρευθεὶς ex loco superiore p. 80. et nota p. 362, explicanda est.

P. 96. τὸ γεγονὸς συμμαθὼν] Haec absunt a Valesiano et Neapol. primo. Distingui velim et post συνουσίαις. „Cum rescivisset τὸ γεγονὸς, „nempe sibi Diophanteos insidiatos esse, scho„lis et coetibus rarissime aderat." Hanc esse puto loci mentem.

P. 96. σκληρὸς οὐκ ἦν] Valesianus σκλ. ἦν οὐδαμῶς.

P. 96. ἑαυτὸν ἐπὶ ταῖς μελέταις συνεῖχε] Neapolit. primus συνῆχε. Wyttenbachius aptissime confert Philostratum V. S. I. 7. p. 488. ἀπὸ δυοῖν βιβλίον

ἑαυ-

ἑαυτὸν ξυνεῖχε: ubi malim ἐπὶ, ut eſt apud Eunapium. Fiſcherus ad Phaedon. p. 227. Philoſtratum non intelligebat, credens, ex hujus verbis, Dionem Chryſoſtomum, de quo ſcilicet ibi agitur, Platonis Phaedonem nunquam attigisſe. Imo Dio hunc ipſum dialogum eſt imitatus: vide notas Wijttenbachii p. 110. Dio *in duobus libris ſe continuit*, ut Libanius Eunapii, *in declamationibus*.

P. 96. ἐξεβιάζετο τύπον] Editi: ἐξεβιβάζετο. Recepi Wyttenbachii conjecturam, in quam et Corayus incidit, quamque firmat codex Neapol. primus, in quo et καὶ τὸν τύπον. P. 94. εἰς τοὺς τεχνικοὺς ἐβιάζετο. Rurſus: ἦν ἀνὴρ εἰς τὸν ἀρχαῖον χαρακτῆρα τὸν λόγον ἀναφέρειν βιαζόμενος. Themiſtius Or. XXI. p. 246. C. ἐκ τινῶν φαύλων καὶ ὀλίγου ἀξίων τεχνίων εἰς ἐπιτήδευσιν μείζω καὶ σεμνοτέραν ἐκβιαζόμενοι. Codex Valeſianus τεχνῶν: ſed exquiſitius eſt diminutivum τεχνίων. Et aliud non protritum diminutivum habet Theophylactus Simoc. Ep. 75. προικείων τὸν γάμον ὀνήσομαι. Lege cum codice 2991. A. προικίων — ὠνήσομαι.

P. 96. τὴν ψυχὴν] Haec et ſequentia usque ad ἐκ τοῦ ζήλου omittit codex Neapol. primus.

P. 97. παραξέων ἡγεμόσιν ἀρίστοις τοῖς ἀρχαίοις, καὶ οἷς ἐχρῆν ἑπόμενος] D παραζέων, vitioſe. Τοῖς ἀρχαίοις non habent Valeſianus, et Neapolitanus primus, nec invenerat Commelinus, qui uncis il-

la

la inclusit. Et ἑπόμενος deest in Neapol. — Synesius de Regno p. 8 A. Ἀριστέλει καὶ Πλάτωνι τοῖς ἐμοῖς ἡγεμόσιν. Libanius ipse T. I. p. 19. οἷς ἐχρῆν ἡγεμόσιν ἀκολουθοῦντα. Et p. 8, ἡγεμόσι τύφλοις ἑπόμενον. Cf. Nostrum p. 209 m.

P. 97. ἐς ἴχνος τε ἄριστον ἐνέβαινε] Ἐς addidi ex Valesiano et postea inveni in Neapolit. primo. — Neapolit. secundus ἐνέβενε. — Mox τὰ ante εἰκότα sumsi ex Vales. et reperi deinde in Neapol. primo.

P. 97. θαρσήσας δὲ ἐπὶ] Neapol. primus, δ'ἐπί. Secundus, θαρσίσας.

P. 97. μεγαλοφρονοῦσιν] Venetus, Valesianus, et Neapolitanus tertius μεγαφρονοῦσιν. Neapolit. primus μεγαφλονοῦσιν, permutatione notanda.

P. 97. διαβαλών] Confer notam p. 270. Eurip. Suppl. 931. φυγῇ πρὸς Ἄργος διαβαλεῖν: ubi vide Marklandum.

P. 97. ἔργων τε ὅμου καὶ] Haec absunt a Valesiano et Neapolit. primo. — Mox καὶ malim abesse ante κατ' αὐτήν.

P. 97. εἰς συνουσίαν — ἀποκρουσθεὶς] His caret Plantiniana; Commelinus primus dedit hoc supplementum e suis libris et uncis inclusit; in meisque ego inveni.

P. 97. εἰς ἐπίδειξιν λόγων] Λόγων scripsi pro λόγον ex D et Huetii conjectura.

P. 97. Διαβολῆς δέ τινος αὐτῷ γενομένης περὶ τὰ

μει-

μειράκια] Neapolitanus 1. αὐτοτινος: Librarius ſcribere voluit αὐτῷ τινός, quod habet Neapolitanus 3. — De hac ipſa calumnia vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752.

P. 97. ἣν θεμιτὸν οὐκ ἦν ἐμοὶ γράφειν] Valeſianus, Venetus et Neapolitanus 3. ſine ἥν. Valeſianus οὐκ ἦν ἐμοὶ θεμ. γράφ.

P. 97. ἐκπεσὼν τῆς Κωνς. πόλεως] Neapolitanus 1. ἐκπ. ἐκ τῆς. Sed facile carebimus praepoſitione. Philoſtratus V. A. I. 36. δεινὸν γὰρ εἰ τῆς αὐτῶν ἐκπεσόντες μηδ᾽ ἄν, ἃ ἀντ᾽ ἐκείνης ἔχουσιν, ἕξουσι. Codex 1696 et Oleariani omnes μηδ᾽ ἣν ἀντ᾽ ἐκ. quod equidem praetulerim. V. 35. ἐπειδὴ ἐκπέσῃ τῆς ἀρχῆς. Lege ἐπειδὰν e codice 1696. V. S. I. 18. §. 4. προαγωνιζόμενος Ἀθηναίων οὐ μικρὸν ἡγουμένων τὸ μὴ ἐκπεσεῖν τοῦ ἐν Δήλῳ ἱεροῦ. Codex 1696. ad marginem, οὐ μικρὸν ἀγώνισμα ἡγ. ſupplemento non recipiendo. In Epiſtola Socratica 3. ἐκπίπτειν conſtruitur cum ἀπό: ἐκπεσὼν ἀπὸ τῶν οἴκοι: Nam ſic lego pro ὑπό. — Caeterum de hac Libanii pulſione, vide Fabricium Bibl. Gr. t. 6. p. 752.

P. 97. κἀκεῖθεν τῆς Φήμης ἐπισπομένης] B, Venetus et Neapolit. 3. κἀκεῖ δέ. Pro ἐπισπωμένης ſcripſi ἐπισπομένης, quam ſcripturam poſtea reperi in Neapolitanis primo et tertio. Damaſcius Photii p. 1070. ταῖς Φίρμου καὶ Γαλήνου τὸ πλέον ἐννοίαις ἐπισπώμενος: forte ἐπισπόμενος.

P. 97.

P. 97. διὰ ταχέων] De hac elliptica formula confer Schaeferum ad Ellipſ. p. 556. Codex Neap. prim. διὰ ταχέος.

P. 97. μετὰ χρόνον τινὰ] abſunt a Valeſiano, Veneto et Neapolitanis 1. 3.

P. 97. μακρὸν καὶ παρατείνοντα] Neapol. 3. παρατίνοντα. — Notandum παρατείνοντα neutraliter.

P. 97. Μνήμην — ἐπεξελεύσεται] abſunt a Neapolit. — Scripſi ἐπεξελ. pro ὑπεξ. ex B. Et ſic conjecit Corayus, hancque lectionem habent Neapol. ſecundus et tertius.

P. 97. τῶν συλλεγέντων Λιβανίῳ] B συλλεγόντων. Valeſianus et Neapol. 1. συμμιξάντων.

P. 98. ἄδηκτος] Gatakerus ad Anton. p. 333. ait ἄδηλος veram esſe lectionem. Et certe ἄδηλος ſequentibus aptius eſt.

P. 98. τό, τε ἦθος εὐθύς] Prodigioſam narrat Porphyrius vit. Plot. c. XI. Plotini ſagacitatem: περιῆν δὲ αὐτῷ τοσαύτη περιουσία ἠθῶν κατανοήσεως, ὡς κατενόει τὰ ἀνθρώπινα ἤθη, καὶ τὰ κλεπτόμενα ηὕρισκε, καὶ ποῖός τις ἕκαστος τῶν συνόντων ἀποβήσεται προὔλεγεν.

P. 98. καὶ συνεῖχεν αὐτοῦ — ῥέποντα] desunt in Neapol. 1. Pro συνεῖχεν, malim συνῆκεν.

P. 98. τοσοῦτος ἦν — τὴν πρὸς ἅπαντας ἐξομοίωσιν, ὥςε ὁ μὲν πολύπους λῆρος ἠλέγχετο] Editiones: τὴν εἰς ἑκάτερον ἐξομ. ὥςε ὁ μὲν λῆρος ἦν αὐτῷ. Quam dedi lectionem inveni in Valeſii codice,

eamque iam expofuerat in Emend. III. 19. Locus non aliter fcriptus est in Neapol. 1., nifi quod ἅπαντα habeat pro ἅπαντας. — Polypodis notum miraculum: confer notas ad Lucian. D. Mar. IV., Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 659. — λῆρος hoc modo pofitum illuftrant Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. et Jacobfius ad Athen. p. 331. Plato Theaet. §. 85 οὐ λῆροί εἰσι: cum nota Heindorfii. Xenarchus Athen. VI. 6. οἱ μὲν ποιηταὶ λῆρός εἰσιν. Lucianus D. M. XX. §. 2. κόνις πάντα καὶ λῆρος πολύς. Prometh. §. 6. Tim. §. 1. ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε: ubi Scholiaftes: ἀντὶ τοῦ οὐδέν. Idem ad Alex. §. 1. λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.

P. 98. τῶν δὲ συγγιγνομένων ἕκαστος ἄλλον ἑαυτὸν ὁρᾷν] Haec est lectio Valefiani, quam et reperi in Neapolit. 1. Edebatur: τῶν δὲ συνιόντων ἑκ. ἄλλον ὁρᾷν ἑαυτόν.

P. 98. ἔφασκον γοῦν . . . πίνακά τινα καὶ ἐκμαγεῖον] Neapol. primus οὖν. — Anna Comn. I. p. 34. D. ὅλως γὰρ οὗτος τοῦ πατρὸς ἀποσφράγισμα ἦν καὶ τῆς ἐκείνου φύσεως ἐμφύλιον ἐκμαγεῖον. Noftri locum vocemque ἐκμαγεῖον illuftrat Petavius ad Them. p. 501.

P. 98. ὅτῳ μᾶλλον] Sic Valefianus, quod fcripfi pro ᾧ μ. Et ὅτῳ habet Neapolit. primus. — Mox Valefianus dedit καὶ ante ἐπί. Neapolit. primus κἀπί. — Πᾶς τις, quod fequitur, illuftravi p. 127.

127. Anonymus in Allatii Excerptis Var. p. 333. ὁ Ποσειδῶν τὸν ταῦρον ἠγρίωσε καὶ παντί τῳ τὸ ζῶον ἀπρόσιτον ἦν. Non delendum τῳ, ut putabat olim Bastius, cujus notulas in hunc librum habeo, sed quem mentem mutasse credo, cum ad Gregorium commentaretur p. 8.

P. 98. ἀλλοπρόσαλλον] B ἄλλο πρὸς ἄλλον, et sic Plantinus. Secutus sum Commelinum.

P. 98. γάμου δὲ καὶ οὗτος ἠμέλησε — γυνῆ τις συνῆν] Confer Fabricium et Harlesium Bibl. Gr. t. 6. p. 753. — Ipse Libanius T. 1. p. 40. οἷόν τι καὶ πρὸς ἐκεῖνον ἐποίησα τὸν ἐπὶ δεῖπνόν τε ἅμα καὶ αὐτὴν τὴν θυγατέρα καλοῦντα, μόνην ἐν μεγάλοις αὐτῷ τρεφομένην χρήμασι, τὴν μὲν γνώμην ἐπαινέσας, κελεύσας δὲ ζητεῖν νύμφιον, ὡς ἔμοιγε οὔσης ἀντὶ γυναικὸς τῆς τέχνης. Et in prima juventute, cum adhuc Antiochiae degeret, patres ipsi filias obtulerunt, πλήθει προικὸς ἕτερος ἕτερον παριόντες, ἀλλ', inquit p. 11, ἐμὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον.

P. 98. ὁ δὲ λόγος — ἀσθενὴς καὶ τεθνηκὼς καὶ ἄπνους] Aristaenetus I. 22. φθέγγεται ταπεινόν τε καὶ σκυθρωπὸν καὶ τεθνηκὸς ἀθυμίᾳ: sic emendavit Reiskius pravum τεχνηκῶς, quod jam Mercerus mutaverat in τεθνηκὼς, hancque emendationem Wyttenbachio Epist. p. 52. probavit, qui aptissime indicavit fontem Aeschineum ex Oratione περὶ παραπρ. p. 251 C. φθέγγεται τὸ θηρίον τοῦτο προοίμιον σκοτεινόν τε καὶ τεθνηκὸς δειλίᾳ. Lennepius, vir eru-

eruditissimus, qui et ipse τεθνηκὸς invenerat, locumque Aeschinis mihi per literas significaverat Aristaenetum fuisse imitatum, aliam notavit ex Dione Cassio XL. 54. imitationem. Sic enim Dio de Cicerone: βραχὺ δέ τι καὶ τεθνηκὸς χαλεπῶς φθεγξάμενος. Conferri debet Libanius t. 4. p. 632. οὐχ ὁρᾶτε ὡς ἀσθενὲς φθέγγομαι καὶ ἀπολωλός;

P. 98. μὴ τετυχηκέναι διδασκάλου] Neapolitanus 1. μὴ τετεχνηκὼς διδ. Librarius voluit scribere μὴ τετυχηκὼς, quod recepissem, si tunc has habuissem variantes lectiones, cum textus typis describebatur.

P. 98. χάριτός γε αὐτῷ καὶ κωμικῆς βωμολοχίας καταπέπλησαι] Neapolitanus 1. αὐτῆς, 3. αὐτῶν. Valesianus ἀναπέπλασαι. Neap. 1. ἀναπέπλησαι. 3. καταπέπληται. De βωμολοχίᾳ vide Timaeum et notam Ruhnkenii.

P. 98. περιτρέχει, πανταχοῦ] Valesianus et Neapolitanus 1. πανταχόσε. Ernestius Nostri verba admovit ad haec Callimachi H. Del. 28. πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί. — Mox pro διακονουμένη, Neapol. 3. διακονομουμένην. Idem statim Συροφοίνικες. Valesianus omittit τὴν ante κοινήν.

P. 99. οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ μυκτῆρα καὶ ἀςεϊσμὸν] Neapolitanus 3. συττικοὶ pro Ἀττικοί. Valesiani codicis ἀςεϊσμὸν recepi loco editi ἀλισμόν. Neapolitanus 1. ἀςεϊχμόν: 2. ἀλισμόν. Et Valesius Emend. III. 19. ἀςεϊσμὸν e codice suo scribere jussit, quam

quam ſcripturam amplexus est Ruhnkenius, de ἀςεϊσμῷ conferendus, ad haec Longini §. 34. ἄφατοι δὲ περὶ αὐτόν εἰσιν ἀςεϊσμοὶ, μυκτὴρ πολιτικώτατος. Philoſtratus V. S. I. 25. §. 9. ἀναγράψω καὶ τοὺς ἀςεϊσμοὺς τοῦ Πολέμωνος. De μυκτῆρι videndi Ruhnkenius ibidem Toupiusque, collatis interpretibus ad Lucianum Prom. §. 1. Jacobſio Anth. t. 12. p. 171. et Elsnero Obſſ. t. 2. p. 199.

P. 99. εἱλκυσμένος καὶ τοῦ κατὰ θύραν τερπνοῦ καὶ γοητεύοντος τὴν ἀκοὴν γενόμενος] Neapolitanus 3. εἱλκοσμένος, καὶ τοῦ κὰ θύραν τερπνοῦν. Reineſius proponit θήραν pro θύραν. Nihil mutandum cenſeo. Τὸ κατὰ θύραν τερπνὸν voluptas eſt, quae circa ſenſus ludit nec intus intrat, animum tactura. De γοητεύειν vide p. 177. Γενόμενος, quod pro γινόμενος ſcripſi e Valeſiano, inveni et in Neapolitano 1. Γίνεσθαί τινος jam habuimus p. 17, ubi vide notam p. 194. Confer Abreſchium ad Aeſch. t. 2. p. 195.

P. 99. παιδείας δὲ] Addidi δὲ ex Valeſiano, legiturque in Neapol. 1.

P. 99. λέξεσι κατεγλωττισμέναις] Reineſius V. L. III. p. 428. haec a Philoſtrato V. A. I. 17. mutuatum esſe Eunapium monuit, et melius quam Junius vertit. Sic autem Philoſtratus: λόγων δὲ ἰδέαν ἐπήσκησεν οὐ διθυραμβώδη καὶ φλεγμαίνουσαν ποιητικοῖς ὀνόμασιν, οὐδ' αὖ κατεγλωττισμένην καὶ ὑπεραττικίζουσαν. Ibi Olearius Noſtri verba addu-

 çens.

cens, recte quoque intellexit, nempe de sermone γλώσσαις referto, κατὰ γλῶτταν γραφομένῳ. Confer Solanum ad Lucianum Lexiph. §. 25. Witterum ad Thomam p. 41. et Bastium ad Gregor. p. 906. Casaubonus ad Athenaeum t. 1. p. 375: „ Eunapius in Libanio vocat λέξεις καταγλωττισμένας, „ quas alii *glossas.*" Casaubonus editam lectionem καταγλωττισμένας non mutavit, sed Reinesius et Olearius Nostri locum allegantes, tacite scribunt κατεγλωττ. quod recepi, praeeunte etiam Valesiano libro, quocum Neapolitanus 1. consentit. Maittarius in opere de Dialectis edita voce καταγλωττ. usus est, hanc formam probam esse putans.

P. 99. Εὐπόλιδος δένδρα Λαισποδίαν καὶ Δαμασίαν] Editi Λεσποσίαν. Neapolitanus 3. καὶ δασίαν. Scripsi Λαισποδιαν, vel scribere volui (nam operae dederunt Λαισποσίαν), ex jussu Valesii Em. III. 18. quem vide omnino, collata in Addendis Burmanni nota. Et apte admovebitur Ruhnkenius Epist. p. 87, quem Wagnerus indicavit. Bernardus ad Nonn. t. 1. p. 182. hoc loco usus est, sed corrupto. — Velim deinceps legere οὐκ ἂν παρῆκε, καὶ εἰ τὰ ὀνόμ. Vltima in παρῆκε sequens καὶ potuit absorbere.

P. 99. οὗτος λέξιν] Valesianus et Neapol. 1. οὕτω. — Mox pro ὑπ' ἀρχαιότητος, Valesianus ὑφ' ἁπλότητος, Neapol. 1. ἐφ' ἁπλότητος.

P. 99. διακαθήρας] Wagnerus indicat Ruhnkenium

nium et Toupium ad Longin. §. 10. — Mox τε ante ἦγε B. et Neapolitanus 3. omittunt.

P. 99. νεοπλούτῳ — ἀπεξεσμένῃ] Neapol. 3. ἐπεξ. Reinesius V. L. III. p. 429. legendum esse ait νεοπλύτῳ. — Modo pro ἅβρας codex Valesii εὔβοας. Neapolitanus 3. ἄκρας.

P. 99. ὁ θειότατος Ἰουλιανός] Neapolitanus 1. ὁ βασιλεὺς Ἰουλ.: noluit librarius tam insigni laude ornare Julianum *apostatam*. — Mox idem ante λόγοις, omittit τοῖς, quod nec habet Valesianus.

P. 99. ἀναλεγόμενος] Vide supra p. 145. et adde Jacobsium ad Callim. Epigr. 60. — Mox pro πρὸς τέρψιν, Valesianus et Neapolit. 1. εἰς τ.

P. 100. ἔπαρχον μέχρι προσηγορίας] Codex Valesii ὕπαρχον. Valesius ad Amm. p. 71. de hac honoraria praefectura videndus est.

P. 100. καὶ τοῦτό γε] Γε, quo caret Plantiniana, non habent B, Valesianus et Neapolit. 1. 2.

P. 100. ἀλλ' ἐτελεύτησε καὶ οὗτος] Valesianus Ἐτελεύτησε μέντοι οὗτος, et sic Neapol. 1. cum καὶ ante οὗτος. Infra p. 107. eadem, qua hic formula: ἀλλ' ἐτελεύτα.

P. 100. μακρότατον] „Nonagenarium vocat „Synesius de Insomn. Vide ibi Nicephori Sch. „p. 428." REINESIVS. — Ejus septuagesimus sextus annus e monumentis asseri potest.

P. 100. Τούτῳ δὲ ὁ ταῦτα — ἐπηρείᾳ τύχης συμβάντων] Haec addidi ex Valesiano, inveniunturque

que in Neapolitano primo. — Lucianus Pro lapsu init. χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν: Scholiastes ἐπήρ. βλαβήν. Himerius Or. XXIII. §. 6. ὑποπτεύων διὰ τὸ μέγεθος τῆς ἀρετῆς τὴν παρὰ τῆς τύχης ἐπήρειαν. Philostratus Ep. 22. ἀνοίᾳ μᾶλλον ἢ ἐπηρείᾳ δαίμονος γενόμενα. Codex 1696. Paris. δαιμόνων γινόμενα, et Vaticanus δαιμόνων. Libanius t. 4. p. 655. ἵνα μὴ πρὸς λύπῃ ζημίαν, ἵνα μὴ καὶ ταύτην δυστυχήσω τὴν ἐπήρειαν. Codex, 3017. πρὸς τῇ λύπῃ. p. 159. τὴν ἐπηρεάζειν βουλομένην τύχην νενίκηκα. Codex, νενικήκαμεν τύχην. Confer Wassium ad Thucyd. I. 26., Elsnerum Obss. t. 1. p. 30., Ruhnkenium ad Xenoph. p. 232. et Wyttenbachium ad Plut. t. 1. p. 860.

P. 100. ἦν συνανασχὼν] Plantinus, συνα ων. B συνα ὼν. Junius conjicit συνάγων. Canterus N. L. VIII. 17. proponit συνακμάζων, quod et in mentem venit Corayo; et sic primum Dorvillius scribere volebat ad Char. p. 579.; sed demum probavit Commelini συνανασχών, metaphora a sole ducta, atque hanc lectionem ait Barberinianum agnoscere videri. Statim iterum habebimus συνανάσχων, pro quo B exhibet συνασχών.

P. 100. τόνου δὲ σοφιστικοῦ καὶ πνεύματος .... γέμων] Confer Cresollium Th. Rh. IV. 8., et de γέμων Alberti Obss. p. 134.

P. 100. μετὰ κρότου] Vide notata p. 345. 370.

P. 100. πρὸς τὸν ἀρχαῖον — τρόπον] Wyttenbachius

chius conjicit τύπον, et non fine veri specie. P. 98. ἐπὶ τὸν ἀρχαῖον . . . διεγείρεται τύπου.

P. 100. βιβλίδιον . . . περὶ εὐφυΐας] Venetus βιβλίον. Vide notam p. 251. — Hic Libanii liber periisse videtur. — Mox pro ἅπαν, B ἅπαντα.

P. 100. λεξείδια] Suidas vocem λεξείδιον nudam exhibet, auctore non nominato. Potuit Nostrum respicere.

P. 101. παντὸς ἔμελε μέτρου] Huetius conjiciebat πάντως, non male.

P. 101. μήτε Φειδίᾳ] Locus non facilis. Huetius proponit περιλαβεῖν, et, probata Junii conjectura πόδα pro παῖδα, sic vertit: „ neque semper „ curasse Phidiam, ut vel digitus vel pes ad nor„ mam esset exacte circumscriptus." Valckenarius Junii πόδα ad marginem scripserat, quod id probaret forsan. Et sane prior haec pars loci non male procedit ex mente Huetii. Θεᾶς intelligetur de Minervae statua; τυραννεῖν potest pendere ab ἀγνοῶν; τὸ μὲν pertinet ad εὐφωνίαν καὶ μέλος, et καὶ τὸ αἴτιον ponitur pro τὸ δὲ αἴτιον: saepe post μὲν non scribunt δέ. Hanc esse credo loci rationem. Δάκτυλον et παῖδα primum revocabant in mentem quae narrant scriptores (vide Th. Canter. V. L. I. 24.) de Phidiae amasio Pantarce, cujus nomen digito inscripserat vel Jovis Olympii vel Minervae. Sed me hac via non extricabam.

P. 101. Νυμφιδιανὸς — Μάξιμος — ἀδελφὸς — Κλαυδιανός] Confer p. 47. Venetus non habet ἀδελφός.

P. 101.

P. 101. γεγονὼς δὲ εἰς ῥητορικὴν] B καὶ γεγ. Crediderim post ῥητορ. deesse ἄκρος.

P. 101. προαγῶσι] Editi προάγωσι.

P. 102. Ζήνων τε ὁ Κύπριος] Chapmannus in eruditis ad Vlpianum observationibus §. 4. hunc Zenonem eumdem esse putat ac Suidae Zenonem qui Κιτιεὺς fuit, ergo Cyprius, et rhetorica multa scripsit a lexicographo laudata; opinionemque suam inde tuetur, quod Eunapius Zenonem referat ἀμφω ἐξησκῆσθαι λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικήν. Sed Eunapius dicere tantum voluit, Zenonem arte valuisse docendi scite et eleganter, non autem rhetorem fuisse et grammaticum. Suidas de Zenone suo ait dubitare se, num rhetor fuerit an philosophus; medicum fuisse non dicit. Et mirum sane videtur medicum nihil nisi grammatica scripsisse, et Eunapium de his literariis Zenonis sui laboribus omnino siluisse. Zenonem Suidae et Zenonem Eunapii, etsi conterraneos, diversos fuisse homines puto.

P. 102. ἐξήσκητο λέγειν τε καὶ ποιεῖν ἰατρικὴν] Julianus Ep. 45. ad Zenonem ἀρχίητρον, qui noster est Zeno: σὺ δὲ οὐκ ἰατρὸς ἁπλῶς, ἀλλὰ καὶ διδάσκαλος τοῖς βουλομένοις τῆς τέχνης· ὥστε σχεδὸν ὃ πρὸς τοὺς πολλούς εἰσιν οἱ ἰατροὶ, τοῦτο ἐκείνοις σύ. Medici, qui artem publicis scholis docebant, ἰατροσοφισταὶ vocabantur, quod notavit legendus Valesius ad Socrat. VII. 13., diserte facta men-

mentione Magni, de quo ſtatim loquetur Eunapius; et Geſii, qui Stephano Byzantino, in Γέα, dicitur περιφανὴς τῶν ἰατρῶν σοφιςής. Legerem τῶν ἰατρικῶν non ἰατρῶν, ſubaudito λόγων. Socrates, loco citato: Ἀδαμάντιος ἰατρικῶν λόγων σοφιςής. Caeterum ex hac Juliani epiſtola diſcimus Zenonem Georgii cujusdam machinis Alexandria pulſum fuisſe et ab Imperatore in Alexandriam priſtinumque locum reſtitutum.

P. 102. τῶν δὲ ὀνομαςῶν] Verſio Junii: „ e diſcipulis ejus clari nominis fuere Magnus, Oribaſius et Ionicus." Haec nomina abſunt a Graecis exemplis.

P. 102. ἐκληρονόμησαν] Junii est conjectura pro ἐκληρονόμησεν. — Forte ἔργου τε.

P. 102. Μάγνος] „ Ejus meminit Marinus in „ vita Procli. Item: Magnus Emiſenus ſophiſta „ de urinis ſcripſit; eum ſequi ſe ſcribit Theophi„ lus [de Vrinis prooem.]. Magni Emiſeni ſophi„ ſtae tractatus de Vrinis dictante Philotheo [Cf. „ Guidot. ad Theophil. de Vrinis p. 141. 144.] in „ cod. reg. 1506 et 2216. ap. Labb. p. 538." REINESIVS. Marinum Magni meminisſe equidem non memini. Plutarchus Athenienſis Marino c. 12. ὁ μέγας dicitur; hinc forte Reineſii obſervatio pendet. Theophilus de Vrinis in prooemio Magnum ἰατροσοφιςὴν nominat, et cum viris doctis, quorum opinionem ſequi videtur Guidotius

in

in notis ad Theophilum p. 153, eumdem fuisse crediderim ac Nostri Magnum, praesertim cum eum Theophilus dicat ἰατρὸν μὲν τῷ λόγῳ, ἄπειρον δὲ τῷ πράγματι, quae mire consentiunt cum istis Eunapianis: θεραπεύειν δὲ οὐκ ἐδόκει δυνατὸς εἶναι καθάπερ λέγειν. Forsitan et ad Magnum hunc referendum Lucillii Epigramma 124. εἰς Μάγνον ἰατροσοφιστήν, quod et voluit Fabricius Bibl. Gr. t. 4. p. 480.

Μάγνος ὅτ' εἰς ᾅδην κατέβη, τρομέων Ἀϊδωνεὺς
Εἶπεν· „ἀναστήσων ἤλυθε καὶ νέκυας".

Nam Chardo a Rochetta, vir eruditissimus, a quo egregia speratur Anthologiae Graecae recensio, me docuit hunc Lucillium ad alteram saeculi quarti partem pertinere, quae fuit et Magni Eunapiani aetas. Varios medicos nomine Magnos recenset Guidotius ad Theoph. p. 149.

P. 102. Ἀντιοχείας — Νίσιβιν] Theodoretus Hist. I. 7. Ἰάκωβος μὲν γὰρ ὁ Ἀντιοχείας τῆς Μυγδονίας· Σύροι αὐτὴν καὶ Ἀσσύριοι Νίσιβιν ὀνομάζουσιν. Vide Spanhemium ad Jul. Or. I. p. 189.

P. 102. τῇ περὶ τῶν σωμάτων τῶν προαιρετικῶν φύσει...] Non mihi liquet de corporibus hisce προαιρετικοῖς: vox est philosophica et Aristotelica, sed non ob id clarior. Junius vertit: „nativa mole Aristotelem provocare potuit ad disserendum „de corporibus electivis et quibus ad arbitrium „vires suppetunt." Et notat Eunapium innuere corpulentum fuisse Magnum, unde fortassis ipsi Ma-

Magni nomen: quod est Junii acumine omnino dignum. Vide num tibi magis placeat P. Petiti conjectura, legentis Misc. Obss. II. 7., *καὶ τὸν Ἀρισ., ἐς τὸ δύνασθαι περὶ τῶν σωμάτων καὶ τῶν προαιρετῶν λέγειν, τῇ Φύσει συνεΦελκ.* vertentisque: „ cumque Aristotelem propriae naturae sive „ ingenio socium adjutoremque adjunxisset, ad „ hoc, ut posset de corporibus (*loqui*) et aliis „ quae sunt proposita medicis ad considerandum." Equidem nullus dubito quin Petitus verba, *ἐς τὸ δύνασθαι λέγειν Ἀρισ. συνεΦελκυσάμενος*, recte ceperit, sed quam facit reliquis medicinam non laudo.

P. 103. *Φασὶν Ἀρχίδαμον — ἐκεῖνος — νενίκηκεν*] Scripsi *ἐκεῖνος* pro edito *ἐκεῖνα* ex B, Veneto, et conjectura P. Petiti Misc. Obss. II. 7. qui et alia mutat, quod Plutarchus in Pericle c. 8. hoc dictum non Archidami, sed Thucydidis Milesii Archidamo respondentis esse retulerit: *Ἀρχιδάμου, τοῦ Λακεδαιμονίων βασιλέως, πυνθανομένου πότερον αὐτὸς* (Thucydides nempe ille Milesius, Periclis in administranda republica adversarius) *ἢ Περικλῆς παλαίει βέλτιον· ὅταν, εἶπεν, ἐγὼ καταβάλω παλαίων, ἐκεῖνος, ἀντιλέγων ὡς οὐ πέπτωκε, νικᾷ, καὶ μεταπείθει τοὺς ὁρῶντας.* Sed nihil mutaverim, nam Eunapius potuit memoria labi. Multo minus pro *καταβάλλω* cum Petito reposuerim *καταβάλω*, qui credit *καταβάλλω* esse indicativum, et *ἂν* omnino postulare conjunctivum *καταβάλω*. — *Κατα-*

βάλ-

βάλλειν verbum est e palaeſtra ſumptum. Diogenes Laert. VI. 62. ἀφυῆ παλαιστὴν θεασάμενος (Diogenes Cynicus) ἰατρεύοντα, ἔφη· τί τοῦτο; ἢ ἵνα τοὺς ποτέ σε νικήσαντας νῦν καταβάλλῃς.

P. 103. χάριν ὡμολόγουν] Exempla adfert ſimilia Alberti Obſſ. p. 88.

P. 103. διδασκαλεῖον] Fuit ergo ἰατροσοφιστὴς, quod jam monui p. 411.

P. 103. λαλεῖν] B et Venetus λαβεῖν. Schol. Platon. p. 137. τὸ ἁπλῶς λαλεῖν. Cod. 301ſ. λαβεῖν, eadem nec meliore permutatione.

P. 103. Ὀριβάσιον δὲ Πέργαμος] Suidas Sardianum Oribaſium, non Pergamenum, fuiſſe refert: ſed major habenda fides Eunapio, qui fuit Oribaſii amicus. Eunapio libros Εὐποριστων nuncupavit Oribaſius. Reineſius notat Iſidorum Peluſ. ad Oribaſium ſcripſiſſe I. Ep. 437. Tempora vix quadrare videntur.

P. 103. αὐτῷ συνετέλει] Scripſi αὐτῷ pro edito οὕτω, ſed calidius; et lectorem moneo, ut οὕτω reponat. Malim quidem etiam nunc αὐτῷ, ſed οὕτω defendi poteſt; nam dicet aliquis οὕτω et ὥσπερ ſibi invicem reſpondere, nec perfracte velim negare.

P. 103. Ἑκατέρων] Scribendum forte ἐκ πατέρων, vel ſaltem ſubaudiendum.

P. 103. συμφέρεται καὶ τελεῖ] Iſ. Voſſius: „συμφέρει τε καὶ τελλεῖ (ſic) Canter. τελεῖ."

Op-

Optimum συμφέρει τε esse videtur.

P. 104. παλαίοντα τοῖς νοήμασιν, αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις δὲ ἄριςος] Dorvillius ad Charit. p. 492. legit π. τοῖς νοσήμασιν αὐτον, καί . . . Sed παλ. νοήμασιν est optimum, et intelligendum de nimio Magni studio circa verba et voces, artemque scribendi. Scholiastes Philostr. Her. p. 332. dixit παλαίων λογισμοῖς: Palladius Hist. Lauf. p. 16. πυκτεύουσα τῇ ἀκηδίᾳ καὶ τοῖς λογισμοῖς.

P. 104. αὐτὸς καὶ ἐν τούτοις ἄριςος ὤν] B sine καί. Distinctionem, quae erat post αὐτὸς posita, loco mutavi, ut αὐτὸς et ἄριςος jungerentur. Photius Cod. 219., de stylo Oribasii quid senserit, his verbis aperit: Φράσεως δὲ χαρακτῆρα λέγειν τοῦ λόγου, ἅμα τε ἄπορου καὶ περιττὸν εἶναι δοκεῖ· ἐκ γε γὰρ διαφόρων καὶ παντοδαπῶν αὐτῷ τὰ συντάγματα συνήθροισαι, καὶ ἰατρὸς ἀνὴρ οὐ τοῦ ἐν λόγῳ κάλλους καὶ τῆς σοφίας εὐθύνας ἄν τινι τῶν σωφρονούντων παράσχοι, ἀλλ' εἴ τι τῶν κατὰ τὴν ἰατρικὴν ἔργων οὐκ ὀρθῶς διῆλθεν οὐδ' ἐπεδείξατο.

P. 104. τὸν πάτριον ἐμ. θεὸν] „ Aesculapium, cu„jus Pergami ἰατρεῖον erat. Lucian. p. 737 D." HVETIVS. Luciani locus est Icar. 24. ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον κατεςήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιός: ubi Solanus. Epithetum ipsum πάτριον illustrat Alberti Obss. p. 266.

P. 104. Ἰουλιανὸς — συνήρπασεν] Julianus in

Epist.

Epist. ad Athen. p. 277 C. narrat se, cum a Constantio Caesar esset creatus, vix potuisse quatuor servare et secum habere familiares, quorum εἷς ἰατρὸς, ὃς καὶ ὅτι φίλος ὢν ἐλελήθει, συναπεδήμησεν. Oribasium innuit. Συνήρπασεν ἐπὶ τῇ τέχνῃ: „ secum, ut medicum, in Gallico itinere abduxit." Oribasius, apud Photium Bibl. Cod. 217. in epistola ad Julianum testatur, se fuisse Caesari in Gallia comitem: τὰς προσταχθείσας ἐπιτομὰς παρὰ σῆς Θειότητος, Αὐτόκρατορ Ἰουλιανὲ, πρότερον, ἡνίκα διετρίβομεν ἐν Γαλατίᾳ τῇ πρὸς ἑσπέραν, εἰς τέλος ἤγαγον, καθὼς ἠβουλήθης. Quod addit Eunapius, Oribasium virtutibus βασιλέα τὸν Ἰουλιανὸν ἀποδεῖξαι nescio quo sensu intelligendum sit. Lectorem Eunapius remittit ad suam chronographiam, quae malo fato periit. Significare forte voluit, Oribasium, quibus excellebat, virtutes in Juliani pectus exemplo et monitis infudisse, ita ut vere regem illum efficeret. Verba graeca, quae sunt ambigua, de navata ab Oribasio opera in Juliani ad imperium evectione vix ausim intelligere, in historicorum silentio, et hac viri literati et medici conditione, quae a turbis civilibus et motu bellico fere est alienissima.

P. 104. κορυδαλλὶς — ἄνευ φθόνου] De hoc adagio vide Junium Ad. III. 54. Plutarchus de Vtilit. p. 91 E. ἐπεὶ δὲ πάσαισι κορυδαλίσι χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι, κατὰ τὸν Σιμωνίδην, καὶ πᾶσα φύσις

τις ἀνθρώπου φέρει φιλονεικίαν καὶ ζηλοτυπίαν καὶ φθόνον: ubi legenda Wyttenbachii nota eruditissima. „Conf. Valcken. ad Theocr. VII. 23." WAGNER.

P. 104. οἱ μετὰ Ἰουλ. βασιλ. τῆς τε οὐσίας ἀφείλοντο] B μὲν pro μετά. Reinesius legit τὰς pro τῆς: quae constructio esset usitatior. Sed et ἀφαιρεῖσθαί τινά τινος invenitur. Isidorus Pelus. I. Ep. 437. Ὀριβασίῳ ἰατρῷ: Ἰατρικὴ μὲν, κατὰ Δημόκριτον, σώματος νόσους ἀκέεται, σοφίη δὲ ψυχὴν παθέων ἀφαιρέεται. Vide alia apud Fischerum ad Well. t. 3. p. 435.

P. 104. ἐξέθηκαν — ὑπερέχοντας] corrige vitium typorum ὑπεροχέντας. Scripsi ἐξέθηκαν cum Huetio pro edito ἐξέθηκεν. B soloece ὤκνησε, ἔπραξεν, et barbare ᾐσχύνθησε.

P. 104. ἐκείνους — βουλεύματος] Junius erravit de more. Huetius vertit: „ipsos suae voluntatis „arbitros facientes." id est, ipsis permittentes ut pro arbitrio et libitu agerent.

P. 104. οὐδὲ γραφομένης ἤθεσιν] Wyttenbachius conjicit: οὐδ' ἐγγραφ. Equidem, si quid mutandum, malim: οὐ τόποις ὁριζομένης οὐδὲ γραφομένοις ἤθεσιν: „nec locis circumscriptae nec exaratis mo„rum legibus."

P. 104. στάσιμον καὶ μόνιμον] Confer p. 131.

P. 105. ὥσπερ τοὺς ἀριθμούς φασι] B φησι: quod nec malum est. Saepissime autorum allegatorum

 sen-

sententiae sic per φησὶ, autore non nominato, adferuntur. Et haec sententia de natura numerorum et mathematum immutabili ex aliquo scriptore forsitan est deprompta. Plutarchus de Consol. §. 34. καλοῦσης αὐτῆς (τῆς εἱμαρμένης), φησὶν, ἤδη πρὸς ἑαυτήν: ubi Wyttenbachius φησὶν, quod viros doctos offenderat, his verbis explicat: „ ut ait poeta „ ille, unde hoc sumptum est." Julianus Ep. 29. ὁ Συλοσῶν ἀνῆλθε, φησὶ, παρὰ (cod. 2755. πρὸς) τὸν Δαρεῖον: φησὶ nempe Herodotus III. 140. Longinus §. 2. γεννᾶται γὰρ, φησὶ, τὰ μεγαλοφυῆ: ubi vide Weiskium, notantem φησὶ sic saepe poni pro φησί τις. Julianus Ep. 21. ἐμαρτυρήθη, φησὶ, καὶ ἡ Πηνελόπη φίλανδρος. Synesius Ep. 79. p. 227 D. οὐκ οἶδα ὑπὲρ τίνων ἐκτίνω τοσαύτας δίκας, καὶ εἴ τῳ, φησὶ, θεῶν ἐπίφθονοι πρότερον ἦμεν, ἀποχρώντως τετιμωρήμεθα. Ep. 101. p. 239 D. κόσμει, φησὶν, ἂν ἔλαχες Σπάρταν: de quo proverbio indicatis scriptoribus supra p. 341. adde Duportum Gnomol. p. 28. Johannes Chrys. de Educat. p. 25. Combefisianae: ἀνὴρ, φησὶν, ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστίν: verba sunt D. Pauli. Idem in Diodori laudatione p. 230. Bigotianae: οὐ γὰρ κατὰ δόξαν κρινεῖ, φησὶν: verba sunt Isaiae. Adde Reiskium ad Dion. Chrys. T. I. p. 212, Vptonum ad Epict. Max. c. 24., Warrenium ad Hierocl. p. 25. et Hasaeum, virum eruditissimum, in Notitiis Manuscriptorum t. 8. p. 355.

Nec

Nec aliter Latini. Phaedrus III. prol. 4. „ Verum, *inquit*, tanti non est ingenium tuum". Confer ibi notas Burmanni et Schwabii.

P. 105. *ἀπὸ τῆς τοῦ θανάτου πύλης*] Homerica locutio, quam pluribus illustravit Boden. ad haec Achillis Tat. V. 9. *οἱ δὲ ἐφείλκυσάν με ἐξ αὐτῶν τῶν τοῦ θανάτου πυλῶν.* Plinius H. N. VII. 44. „ *a limine ipso mortis* revocatus." Vide et Albertium Elsnerumque obss. ad Matth. XVI. 18. In Museo Helvetico t. 1. integra exstat Altmanni dissertatio de Mortis portis.

P. 105. *τὸ τῆς λεγομένης — πρόφασις*] Heliodorus II. 29. *δυσπραξία τῶν κατὰ τὴν οἰκίαν ἡ δή μοι καὶ εὐπραξίας αἰτία γέγονεν.*

P. 105. *τὸν ἀπὸ τῶν ἀρετῶν πλοῦτον*] Empedocles Porphyrii Vit. Pyth. p. 20.

Ὃς δὴ μήκιστον πραπίδων ἐκτήσατο πλοῦτον.

Julianus Ep. 1. *ἐπὶ τὸν τῆς ἐπιστήμης πλοῦτον ἰθύνεις.* Multa collegi similia in Addendis Athenaei Schweighaeuseriani t. 8. p. 466.

P. 105. *τῶν κατὰ πλοῦτον ἐπιφανῶν*] Editi *ἐπιφανῆ* quod mutare non dubitavi. Vel scribi oportuit *τὴν* pro *τῶν*.

P. 105. *εἰσί τε καὶ εἴησαν — ἐν ἀνθρώποις ἐσί τε καὶ εἴη* -] P. 120. *ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐσὶ καὶ εἴη.* Hujus bene precantium formulae exempla nonnulla adduxit Valesius Emend. III. 13. ubi Burmannus, quem et vide ad Lotichium II. 14.

37. e Latinis scriptoribus locos similes protulit. — Εἶναι pro *vivere* multi illustrarunt. Vide, si tanti esse putas, Wolfium, Nostri non immemorem, ad Liban. Epist. p. 11.; Albertium Obss. p. 11.; Palairetum Obss. p. 6.

P. 105. ταῦτα μὲν οὖν ἐστὶ] Plantinus εἰσί. Praestat ἐστί. Polemon p. 7. τὰ μὲν οὖν ἄλλα βέλη ταύτης οὐχ ἥπτοντο. cod. 3017. ἥπτετο, melius. Theophylactus Simoc. Ep. 72. οὐ γὰρ ἀθανάτους τὰς ἀλγηδόνας τὰ τῶν ἐρώτων βέλη παρέχεται. Cod. 2991 A., qui τὰς non incommode tollit, exhibet παρέχοντας, male. Lege Porsonum ad Hecub. Add. 1149.

P. 106. ὀνομάτων — καὶ πραγμάτων] saepissime juncta leguntur ὄνομα καὶ πρᾶγμα. Plato Theaet. p. 177, D. Leg. I. p. 626. A. Mimas Galaei p. 709. Gregorius Naz. Or. III. ipso initio: Εἰρήνη φίλη, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. et initio Orationis funebris in Caesarium: ὦ φίλοι καὶ ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, τὸ γλυκὺ καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. Synesius Ep. 16 et 93. p. 231 D. de Regno p. 19 D. Calv. p. 80 C. p. 85 D. τίς οὖν ποτ' ἐστὶν ἥδε (ἡ παροιμία), καὶ τί βούλεται;

„οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ...."

Τὸ δὲ ἀκροτελεύτιον αὐτὸς σὺ πρὸς τὴν ἠχὼ τοῦ μέτρου συνάρμοσον· οὐ γὰρ ἔγωγε φθέγξομαι τὸ δεινὸν ἐκεῖνο καὶ πρᾶγμα καὶ ὄνομα. Minor fuit Scholiastae pudor, cujus haec sunt verba: οὕτως ἔχει πᾶσα ἡ παροιμία· „οὐ-

„ οὐδεὶς κομήτης ἐστὶς οὐ βινητιᾷ."

Et ipse Synesius Ep. 104. p. 244 A. integrum versum ausus est scribere, sed cum variatione: τοῦτό γε πάντως οἶσθα τὸ

„ οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψηνίζεται."

Confer Suidam in ψηνίζεται. Jamblichus vit. Pythag. §. 16. σεμνοτέροις, εἴπερ (lege ἤπερ) εἰώθεσαν, ὀνόμασί τε καὶ πράγμασιν ἐχρήσαντο. Themistius Or. IX. p. 126 C. ὅτι τοῖς πράγμασι (cod. Vales. male γράμμασι: permutatione non rara. Cf. Wolfii Indicem Libanianum, et Bastium Comm. Palaeogr. p. 803.) φιλοσοφεῖ μᾶλλον ἢ τοῖς ὀνόμασι, ταύτῃ πάμπολυ διενήνοχεν· ὥσπερ καὶ ὁ τοῦ παντὸς οὐρανοῦ βασιλεὺς οὐχ ὅτι δοκιμώτατα φθέγγεται, προσκυνεῖται παρὰ τῶν ἄλλων, ἀλλ' ὅτι .... Pro ἄλλων lege omnino ἀνθρώπων cum codicibus duobus Valesii.

P. 106. οὔτε φαρμάκου — οὐδ' ὅσα] Editi οὐδὲ φ. Dorvillius ad Char. p. 641. e codice legit οὔτε φ. et probat οὔτε et οὐδὲ sibi apte opponi, nec majorem esse quaerendam similitudinem. Sedulus nimis fuit Reiskius οὐθ' pro οὐδ' opponens τῷ οὔτ' in Demosthenis Epitaphio p. 1391. — Vide notam supra p. 169.

P. 106. κρίσις] Dorvillius ibidem et Reinesius proponunt χρῆσις, Wyttenbachius κρᾶσις, et sic conjecit adnotator in C. Equidem mutationis caussam non video idoneam.

P. 106. *τεχνικώτατοι*] Hoc adjectivum de medicis peritis usurpatum illustrat Bernardus ad Nonn. t. I. p. 163.

P. 106. *ἀλλὰ καὶ δῆσαι — οὐ σχίσαι τοῖς μέρεσιν*] B *σχέσαι*. Cum de hoc loco ambigerem, consului Corayum, virum humanissimum, *ὃς ἐξήσκηται κριτικήν τε ποιεῖν καὶ ἰατρικὴν*, et tale ab eo responsum tuli, quod ipsius verbis exhibebo: „ Votre „ variante de *σχέσαι* pour *σχίσαι* me rappelle une „ pareille variante de *σχέσματα* pour *σχάσματα*. „ Voyez le Glossaire d'Erotien, edition de Franz „ p. 344. Au reste il me paroit à peu près „ certain qu'au lieu de *σχίσαι*, il faut lire *σχά*„*σαι*. C'est un terme de médecine qui expri„me les incisions qu'on fait sur la chair par „ des instruments tranchants, tels que le scapel, „ le bistouri, et la lancette; dans ce dernier cas, „ on dit *σχάσαι τὴν φλέβα*. Ce qui m'emba„rasse, c'est la négation. Je la regarde com„me une faute du copiste, qui avoit les yeux sur „ la derniere syllabe de *μόριον*. Je suis porté à „ croire que le texte étoit ainsi conçu: ... *μόριον*, „ *σχάσαι τε τοῖς μέρεσι*: ou bien, *μόριον*, *καὶ σχά*„*σαι τοῖς μ.* Ce n'est pas tout; il manque quel„que chose à ce *τοῖς μέρεσιν*, et ce doit être un „ adverbe, *σχάσαι τοῖς μέρεσιν οἰκείως*; à moins de „ supposer qu'Eunapius a employé *τοῖς μέρεσι* au „ lieu de *κατὰ τὰ μέρη*, ce qui indique assez l'idée

„ d'ol-

„ d'οἰκείως. C'est un des préceptes les plus im„ portants de la chirurgie, de varier les incisions „ suivant la partie du corps qu'on doit opérer, „ pour éviter le danger qui pourroit résulter d'une „ incision faite ἀνοικείως τῷ μέρει. Il est à remar„ quer qu'Hippocrate (*de Medico* vol. I. p. „ 46—47.) procède de la même manière qu'Eu„ napius, en commençant par les bandages (ἐπι„ δέσεις ou ἐπιδέσματα), après lesquels vien„ nent les préceptes sur les incisions: ἔστι δὲ „ ΟΙΚΕΙ'Η ἐπίδεσις τῆς ἰητρικῆς . . . πιέσαι ὅκου „ δεῖ, καὶ ΑΝΕΙΜΕ'ΝΩΣ ἐπιδῆσαι . . . Τὸ δ'αὐτὸ „ ἐπὶ τῶν ὀργάνων λέγοιτ' ἄν. Τοῖς δὲ μαχαιρίοις „ ὀξέσι δεῖ (ce δεῖ doit être retranché, ou changé „ en δεῖν) χρῆσθαι καὶ πλατέσιν οὐκ ἐπὶ πάντων „ ὁμοίως παραγγέλλομεν. ΜΕ'ΡΗ γὰρ τινά ἐστι τοῦ „ σώματος, ἃ ἐν τάχει μὲν ἔχει τὴν ῥύμην τοῦ αἵμα„ τος καὶ κατασχεῖν ἐστὶν οὐ ῥηΐδιον κτλ." Hactenus vir egregius. Equidem pronus sum ad mutationem negationis; nam aliter sensus probus vix potest elici. Legerem ergo καὶ σχίσαι vel σχάσαι. Hoc quidem est doctius et magis technicum: vide Foesium Oecon. Suidas: Σχάσαντα. τεμόντα. „"Ελεγον σχάσαντα ἐκ τῶν βρα„ χιόνων τὰς φλέβας, λειποψυχήσαντα, ἀποθανεῖν." Οὕτως 'Αῤῥιανός. Sed et σχίσαι locum tenere potest; nam sensus fere est idem, et Suidas, in Σχάσον, explicat σχάσαι per διαστεῖλαι καὶ διασχίσαι.

τοῖς μέρεσιν pro κατὰ τὰ μέρη paulo durius est.

P. 106. τὸ πεπονθὸς μόριον] Sic loquitur Basilius in Scholiis ineditis ad Gregor. Naz. p. 87 β. cod. 573. μώλωψ ἐπισυνουλωθὲν τραῦμα· πληγὴ δὲ φλεγμαίνουσα, ἢ μήπω μὲν συνουλωθεῖσα, τοῦ δὲ πεπονθότος μορίου ἔτι φλεγομένου καὶ καταπιμπραμένου τῷ παρὰ τὴν φύσιν πυρί· λέπρα δὲ καὶ σπῖλος κατά τι πάθος ἐν σώματι γίνεται, σβεννυμένου τοῦ αἵματος καὶ λευκαινομένου· οὐδὲν γάρ ἐστιν ἕτερον σὰρξ ἢ πεπηγὸς αἷμα. Photius Bibl. Cod. 220. πάντων τῶν πεπονθότων μορίων τοῦ σώματος θεραπείας τινὰς ἀναγράφων.

P 106. Ἔργα τε οὖν καὶ ὀνόματα] Vt πρᾶγμα καὶ ὄνομα, quae modo vidimus opposita, sic opponuntur ἔργον καὶ ὄνομα, ἔργον καὶ λόγος. Nihil exemplis frequentius. Heraclitus Epistola ad Hermodorum quadam, quam ineditam esse puto: καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδικίας καὶ ἔργον καὶ ὄνομα. Sed quidni integram adfero epistolam? Illa ipsa est, e qua nonnulla fecit latina Politianus Miscell. 51. quae unde habuisset nescire se profitebatur Hemsterhusius ad Lucian. Tim. §. 22. Harlesius Bibl. Gr. T. 1. p. 685. credit Politianum totam epistolam latine vertisse, in hoc non satis accuratus. Sic autem legitur Epistola in codice Vaticano 1353, qui fuit olim Κωνσταντίνου τοῦ Λασκάρεως κτῆμα καὶ πόνος:

Ἡράκλειτος Ἑρμοδώρῳ.

Ἀχθ

"Ἄχρι τίνος, Ἑρμόδωρε, κακοὶ ἔσονται ἄνθρωποι, καὶ οὐκέτι εἷς ἕκαστος ἰδίᾳ, ἀλλὰ καὶ κοινῇ πόλεις ὅλαι; Ἐφέσιοί σε ἀνδρῶν ὄντα ἄριστον ἐλαύνουσιν· ἀντὶ τίνος; Ἢ ὅτι νόμους γράφεις τοῖς ἐλευθέροις ἰσοπολιτείας (1) καὶ τοῖς τούτων τέκνοις ἰσοτιμίας; Καίτοι γε ὃς (2) μὲν γνήσιος πολίτης, οὐ κριθεὶς ἀγαθὸς, γίνεται, ἀλλὰ γεννηθεὶς, ἀναγκάζεται, καὶ, οὐδ' ἣν ἀναγκασθῇ, πολλάκις κακὸς ἔμεινεν· οἳ δὲ δοκιμασθέντες ἀξιοῦνται τοῦ πολιτεύματος, μαρτυρήσαντες βίῳ τὸ ἰσότιμον, πόσῳ κρείττους, οἱ δι' ἀρετὴν (3) ἐγγραφόμενοι; Λακεδαιμόνιοι δὲ μετ' ἄλλων καὶ τοῦτο ἀγαθοὶ, οὐ γράμμασιν ἀποδεικνύντες Σπαρτιάτας, ἀλλ' ἀγωγῇ (4)· κἂν ἐλθών τις Σκύθης, ἢ Τριβαλλὸς (5), ἢ Παφλαγὼν, ἢ μηδὲν ἔχων ὄνομα χώρας, ὑπόσχῃ τὴν Λυκούργειον σκληραγωγίαν, Λάκων ἐστίν· ὥστε ἕκαστος τῶν πολιτευθέντων ἐν ἑαυτῷ

το

(1) Cod. 1760. in quo haec epistola legitur, habet ἰσοπολίτας: unde posset conjici legendum δούλους pro νόμους. Cod. Vatic. 1085 consentit in νομ. ἰσοπολιτείας.

(2) Codd. ὁ. Sed legendum duxi ὃς: ut et mox οἳ δὲ δοκιμ. pro οἱ δὲ δ. Cod. 1085. εἰ δὲ δοκ.

(3) Cod. 1760. δι' ἀρετῆς.

(4) Lexicon in Cod. 1720. Ἀγωγή· τρόπος, ἀναστροφή.

(5) Cod. 1760. Τριβαλλός: et mox χώρης.

φέρων τὴν πατρίδα ἔρχεται, πάσης δὲ πόλεως φυγαδεύει κακία, κἂν ἐν μέσαις ταῖς πύλαις τις οἰκῇ. Οὐδὲ Ἐφέσιον εἶναί τινα πείθομαι, εἰ μὴ ὡς κύνα ἐφέσιον ἢ βοῦν· ἀνὴρ δὲ Ἐφέσιος, εἰ ἀγαθὸς, κόσμου πολίτης. Τοῦτο γὰρ κοινὸν πάντων ἐςὶ χωρίον, ἐν ᾧ νόμος ἐςὶν, οὐ γράμμα, ἀλλὰ θεὸς, καὶ ὁ παραβαίνων ἃ χρὴ, ἀσεβήσει, μᾶλλον δὲ, οὐδὲ παραβήσεται, εἰ παραβὰς οὐ λήσεται. Πολλαὶ δίκης Ἐριννύες, ἁμαρτημάτων φύλακες· Ἡσίοδος ἐψεύσατο τρεῖς μυριάδας εἰπὼν (6)· ὀλίγαι εἰσὶν, οὐκ ἀρκοῦσι κακίᾳ κόσμου· πολύ ἐςι πονηρία. Ἐμοὶ δὲ πολῖται θεοί· θεοῖς ξυνοικῶ δι' ἀρετῆς (7)· οἶδα ἥλιον ὅπόσος ἐςὶ, πονηροὶ δὲ οὐδ' ὅτι εἰσὶν (8). Ἦ αἰσχύνονται Ἐφέσιοι δούλους ἀγαθοὺς εἶναι; εἰκότως· αὐτοὶ γὰρ κακοὶ ἐλεύθεροι, οἳ οὐκ ἐλευθέροις πάθεσιν εἴκουσι. Παυσάσθωσαν οἷοί εἰσι καὶ ἀγαπήσωσι πάντας ἰσότητι ἀρετῆς. Τί δὲ οἴεσθε, ὦ ἄνθρωποι, εἰ θεὸς οὐ πεποιηκὼς κύνας, οὐδὲ πρόβατα δούλους, οὐδὲ ὄνους, οὐδ' ἵππους, οὐδὲ ὀρεῖς, ἀνθρώπους ἐποίησε;

Καὶ

(6) Consentiunt Codd. nisi quod 1760. habeat ψεύσατο. Nescio in quo Hesiodi superstite loco tres Erinnyium myriades inveniantur; sed potuit Sophista memoria lapsus respicere Theogoniae versum 252. ubi non de Furiis sed de Diis ultoribus τρισμυρίοις agitur.

(7) Cod. 1760. ξυνοικῶν.

(8) Cod. 1085. bis εἰσίν. — Mox ἴσατε pro οἴεσθε. — Et οὐδὲ ἵππους.

Καὶ ὅτι κρείττονας ἐνάκωσε δουλείᾳ, οὐκ αἰσχύνεσθε καὶ τοῦτο τῆς ὑμετέρας ἀδικίας καὶ ἔργον καὶ ὄνομα; Πόσῳ κρείσσονες Ἐφεσίων λύκοι καὶ λέοντες! Οὐκ (9) ἐξανδραποδίζονται ἀλλήλους, οὐδὲ ἐπρίατο ἀετὸς ἀετὸν οὐδὲ λέων λέοντα οἰνοχοεῖν (10), οὐδὲ ἐξέτεμε κύων κύνα, ὡς ὑμεῖς τὸν τῆς Θεοῦ Μεγάβυζον (11), φοβούμενοι τὴν παρθενίαν αὐτῆς μὴ ἄνδρα ἱερᾶσθαι (12). Ἢ πῶς ἀσεβήσαντες εἰς φύσιν, εὐσεβεῖ-

(9) Οὐκ deest in 1353. Addidi e duobus aliis.

(10) Cod. 1353. οἰνοχοεῖ. Et fic invenerat in fuo libro Politianus, cujus nunc adponam totum locum, quem fecit latinum: „Quanto Ephefiis meliores lupi „ atque leones! non fe invicem mancipant, nec aquila „ aquilam emtitat, nec *leoni leo miniftrat pocula.* Sed „ neque canem canis exfecat, ut vos deae facerdotem „ exfecuiftis Megabyfum, metu ne virgini vir confe- „ cretur. Et quo pacto impii adverfus naturam, pii „ fitis adverfus fimulacrum? Principio enim id agitis, „ ut diis primus imprecetur facerdos amiffa virilitate. „ Quin deam quoque impudicitiae velut infimulatis, me- „ tuentes ne illi miniftretur a viro." Cum οἰνοχοεῖ fcribendum foret λέοντι. Recepi codicum aliorum οἰνοχοεῖν: nempe ἐπρίατο — ὡς οἰνοχοεῖν.

(11) Vide Hemfterhuf. ad Lucian. Tim. §. 22. et Arnaldum in Memoriis Acad. Hum. Liter. et Infcr. t. 49. p. 213.

(12) Cod. 1760. παρθενίην. Legendum puto τῇ παρθενίᾳ.

βεῖτε εἰς ξόανον, ἵνα θεοῖς καταρᾶται πρῶτον ὁ ἱερεὺς ἀφῃρημένος τὸν ἄνδρα; Κατέγνωτε καὶ τῆς θεοῦ ἀκρασίαν, εἰ φοβεῖσθε ὑπ' ἀνδρὸς αὐτὴν θεραπεύεσθαι. Μὴ συγκαθιζέτω μοι δοῦλος, μηδὲ συνδειπνείτω, Ἐφέσιοι λέγουσιν· ἐγὼ δὲ ἐρῶ (13) δικαιοτέραν φωνήν· συγκαθιζέτω μοι ἀγαθὸς καὶ συνδειπνείτω μοι, μᾶλλον δὲ προκαθιζέτω, προτιμηθήτω· οὐ γὰρ τύχῃ τὸ ἰσούμενον, ἀλλ' ἀρετῇ (14). Τί ὑμᾶς ἀδικεῖ Ἑρμόδωρος, Ἐφεσίους ὑπομιμνήσκων πάντας ἀνθρώπους εἶναι, καὶ μηδένα μεγαλαυχεῖν τύχῃ ὑπὲρ φύσιν; Μόνη πονηρία δουλαγωγεῖ, μόνη ἐλευθεροῖ ἀρετὴ (15), ἀνθρώπων δὲ οὐδείς. Κἂν ἐπιτάττητε ἄλλοις διὰ τύχην ἀγαθοῖς οὖσιν, αὐτοὶ δοῦλοι ἐστὲ δι' ἐπιθυμίαν, κελευόμενοι ὑπὸ τῶν ἑαυτῶν δεσποτῶν. Οὐ φοβεῖσθε δὲ, ὦ ἄνθρωποι, πόλεως ὀλιγανδρίαν; Τί οὖν ἔπηλυ εἰσάξετε πλῆθος, δέον τοὺς ἀφ' ὑμῶν (16) ἀχθέντας καὶ τραφέντας, καὶ ἀπειλαῖς καὶ κολάσεσι καὶ φόβοις ἀγαθοὺς γεγονότας; Ἔσονται κρείττους, Ἑρμόδωρε, οἱ πεισθησόμενοι τοῖς σοῖς νόμοις. Μὴ χαλε-

(13) 1760. ἱερῶ.

(14) 1760. τύχῃ — ἀρετῇ. — Mox μηδενὸς pro μηδένα.

(15) Hic explicit cod. 1760; sed librarius finem epistolae asibi adposuit, nescio quo errore, et epistolae Hippocratis ad Thessalum adnexuit.

(16) 1085. ὑφ'.

λέπαινε. Μαντεύεται τὸ ἐμὸν ἦθος ὅπερ ἑκάστῳ δαίμων, καὶ πεισθήσονται, ὧν ἔσαι καὶ τὸ σύμπαν κράτος μιμησαμένων φύσιν. Σῶμα δὲ (17) δοῦλον ψυχῆς συμπολιτεύεται ψυχῇ, καὶ οὐ χαλεπαίνει νοῦς ἰδίοις συνοικῶν ὑπηρέταις· καὶ γῆ, τὸ ἀτιμώτατον ἐν κόσμῳ, οὐρανῷ συνάρχει, καὶ οὐκ ἀναίνεται οὐρανὸς ἐπίκαιρα ἐδάφη· οὐδὲ καρδία σπλάγχνα, τὸ ἱερώτατον χρῆμα τὰ φαυλότατα ἐν σώματι· ἀλλὰ θεὸς μὲν οὐκ ἐφθόνησεν ἐπίσης ἅπασιν ὀφθαλμοὺς ἅψαι, καὶ ἀκοὰς ἀναπετάσαι, καὶ γεῦσιν, καὶ ὄσφρησιν, καὶ μνήμην, καὶ ἐλπίδα, καὶ ἡλίου φῶς οὐκ ἀπέκλεισε δούλων, πάντας ἀνθρώπους κόσμου καταλέξας πολίτας. Ἐφέσιοι δὲ τὴν ἑαυτῶν πόλιν ὑπερκόσμιον οἴονται, μηδέποτε τῶν κοινῶν ἀξιοῦντες. Ὁρᾶτε μὴ ἀσεβεῖτε, θεῷ ἀντιπολιτευόμενοι. Ἀεὶ βούλεσθε μισεῖσθαι ὑπὸ δούλων, καὶ ἐν ᾧ ὑπηρέτουν πρότερον, καὶ ἐν ᾧ ἀτιμοῦνται ὕσερον; Τί οὖν αὐτοὺς ἐλευθεροῦτε, εἰ μὴ ἀξίους ἐνομίζετε; Ἢ ὅτι πάθεσιν ὑμῶν ὑπήκουσαν; Ἐκείνοις οὖν χαλεπαίνετε, οἳ διὰ τύχην (18) ἐλειτούργουν, ἀλλ' οὐχ ἑαυτοῖς, οἳ διὰ κακίαν ἐπάσχετε; Οἰκτροὶ ἦσαν τὰ κακὰ φόβῳ ἀνεχόμενοι, κατάρατοι δ' ὑμεῖς ἐπιτάττοντες τὰ χείρω· καὶ τότε πικροτέροις ἐδουλεύετε δεσπόταις, καὶ νῦν ἔτι δουλεύετε φοβούμενοι ὧν ἤρξατε. Τί οὖν

(17) 1085. δὲ obtulit quo 1353. caret.
(18) 1085. διὰ τὴν τ.

σὺν βούλεσθε; τῆς πόλεως ἀθρόοι πάντες ἐξέλθασι, καὶ ἐξελθόντες ἰδίαν πόλιν κτίσωσι, καταρώμενοι ὑμῖν, καὶ παισὶ παίδων ἀνεπιβασίαν ψηφισάμενοι; Πολεμίους ἑαυτοῖς τρέφετε, Ἐφέσιοι, καὶ τοῖς μέλλουσι παισὶ πρὸς τοὺς μέλλοντας ἐξ ἐκείνων. Ὄψονται, Ἑρμόδωρε, Ἐφέσιοι τὰ ἑαυτῶν (19)· σὺ δὲ χαῖρε ἀγαθὸς ὤν.

P. 106. ὥσπερ ὀνόματα κρυπτόμενα μέχρι τῆς γραφῆς] Senſum, a quo Junius procul erravit, esſe puto: „ ut verba latentia ſcriptura tenus;" id est: „ latentia omnino, niſi quod ſcripturae „ lineamentis tantum pingerentur."

P. 107. καὶ σώζειν] Conjunctionem addidi, quae necesſaria videbatur, Corayumque mecum facientem reperi.

P. 107. ἐπὶ δύο παισὶν ἀξίοις λόγου τε καὶ μνήμης] De ἐπὶ ſupra p. 395. B λόγου γε. Sed hic τε praeſtat, non item in Luciani ad Nigrinum epiſtola: μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω. Malim legere e cod. 2600. ὅπως γε.

P. 107. Θέων] Videtur fuisſe medicus, nec cogitandum, cum Reineſio, de Theone poeta, ex Auſonii epiſtolis notisſimo.

P. 107.

(19) Yriarte, qui in Catalogo Matritenſi p. 76. hujus epiſtolae prima et ultima adtulit verba, ſcribit τὰ ἑαυτοῦ, errore, puto, calami.

P. 107. ἀλλ' οὐδὲν γε] C ἀλλ' οὐδὲν τε γε. Librarius reperta variante lectione τε, quae particula ubivis cum γε permutatur, et γε et τε recepit, ne quid periret.

P. 107. ἐπαίδευεν] B ἐπαίδευσεν, permutatione horum temporum frequentissima, et de qua monui ad Phil. Her. p. 530., alia daturus ad Marini Proclum.

P. 107. οὐ διαφθεροῦμεν] Editi διαφεροῦμεν. Venetus veram obtulit lectionem, quam fuerant conjectura adsecuti Dorvillius ad Char. p. 597. et Corayus. De hac permutatione vide notam p. 361.

P. 108. Ἰνοκέντιος] Ammianus XIX. 11. *Innocentium quemdam agrimensorem* nominat: ubi vide Valesium.

P. 108. κατάληψιν] Venetus λῆψιν.

P. 108. χανδὸν .... ἐνεφορεῖτο] Sic ex C et Junio scripsi pro χανδών. Confer notam p. 293. Themistius Or. II. extr. Οὔκουν δεοίμην (Codex Valesf. ἂν) εὔχεσθαι ἔτι .... ξυνδραμεῖν τε (Cod. ποτε pro τε) βασιλείᾳ φιλοσοφίαν καὶ ξυμπορευθῆναι .... ἀλλ' ἔνεστιν (eod. ἔνεστι καὶ) ἀπολαύειν καὶ ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀνεμπλήστου θεάματος. Pro ἀνεμπλήστου, codex ἀνελπίστου, quod malim.

P. 108. σοφίας οὐ τυχούσης] Plantinus σοφίας τυχούσης. In Commeliniana nullum lacunae signum. Junius proposuit σ. οὐ τῆς τυχ. Parui Al-

Albertio Obff. p. 29. legere jubenti σ. οὐ τυχ. — Mox pro ἀπαγορεύων, C ἀπαγορεῦον.

P. 108. ἀτρύτου] Hanc vocem illuftrat Wyttenbachius ad Plutarch. T. I. p. 761.

P. 108. ἀδαμαντίνου] Lexicon in Codice 1720. Ἀδαμάντινα· ςεῤῥά. De ἀδαμάντινος fuſe egi ad Phil. Her. p. 405. Adde Spanhemium ad Jul. Caef. p. 202., Schwebelium ad Onof. p. 124., Hoepfnerum ad Cyclop. 592., Jacobſium ad Anthol. t. 9. p. 421. t. 10. p. 65. Polemon p. 7. εἰς ἄνδρας ἐπλεύσαμεν ἀδαμαντίνους: Codex 3017. ἐπ' ἄνδρ. Idem p. 9. πολλὰ μὲν βελῶν καὶ κοντῶν καὶ ξιφῶν καὶ παντοδαπῶν βλημάτων ὑπεδέξατο, πάσας δὲ αὐτῶν ὑπέμεινε προσβολὰς, ὥσπερ ἐξ ἀδάμαντος ὢν πύργος. Codex: πολλὰ .... ξιφῶν παντοδαπῶν βλήματα. Recte quidem βλήματα, fed deeſſe puto nomen cum καὶ παντοδαπῶν nectendum.

P. 108. ὑπουργεῖν] B ὑποφέρειν.

P. 108. καὶ πᾶν εἶδος ἀναλεγόμενος] B fine καί.

P. 109. τὰ μὲν εἰπεῖν, τὰ δὲ σιωπῆσαι δυνάμενος] „Imitatio Euripidei: Λέγειν θ' ὅπου χρὴ, καὶ σιγᾶν ὅπου καλόν." WYTTENB.

P. 109. εἴπου βιασθείη] Editi, βαθείη. Junius conjecit βαθύνῃ; Huetius ἀρθείη, ἢ ἄλλο τι. Secutus fum facilem Wyttenbachii conjecturam, ad quam accedit C, in quo βασθείη. Plutarchus Nic. 26. εἴποτε βιασθείη τοῦτο ποιῆσαι.

P. 109.

P. 109. *τοῖς πρώτοις θεωμένοις*] Dativus est abſolute poſitus, quod Graecis non est inſolens. Plutarchus Coriol. c. 12. *παυσαμένῳ δὲ τῷ πολέμῳ*, cum variante lectione: *παυσαμένου δὲ τοῦ πολέμου*. Idem de Superſt. §. 18. *σκόπει τὸν ἄθεον, γελῶντα μὲν μανικὸν καὶ σαρδώνιον γέλωτα, τούτοις ποιουμένοις*. Porphyrius de Abſtin. I. 2. *καὶ γάρ μοι κατ' ἐμαυτὸν λογιζομένῳ, ... φήσαιμι*. Themiſtius Or. XXI. p. 244 C. *ὥςε καὶ, πάνυ βουλομένοις αὐτοῖς, ἐγγράφειν μὴ δύνασθαι τὰ παιδεύματα*. Vide quae notavi de hac locutione ſupra p. 217.

P. 109. *θεωμένοις*] Verbum *θεᾶσθαι* ſenſu pasſivo non puri hellenismi esſe videtur. Scholiastes Philoſtrati Her. p. 360. *ἐπὶ τοῦ θεαθέντος*. Nicephorus Schol. ad Syneſ. p. 374 D. *τὰ τῶν θεαθέντων εἴδωλα*. Apollonius Tyaneus Ep. 49. *πέπεισμαι δι' ἐπιθυμίας εἶναί σοι θεάσασθαί με καὶ ὑπ' ἐμοῦ θεαθῆναι*. Vide notam ad Philoſtr. Her. p. 421.

P. 110. *εἶτα τοχὼν μὲν ἐνίκα*] Editi *τυχὼν* ε Junius propoſuit *τυχὼν*, quod praetuli.

P. 110. *διαμαρτὼν — ἐφήρμοζεν*] C *διαμαρτὸν — ἐφήρμ.*

P. 110. *Θετταλικὴν — πειθανάγκην*]. De re vide p. 54. — Epistolam Juliani et misſorum honoris cauſa militum comitatum, *τὴν Θετταλικὴν* vocat *πειθανάγκην*, qua de locutione Spanhemius et Wyt-

tenbachius ad Julianum Or. I. p. 31 D. veterum collegerunt loca. Adde Heynium ad Zosimum I. 21. p. 629., Gaulminum ad Psellum de Daemon. p. 125. Cum Thessali dolis et astu nimis quantum uterentur, Spanhemius putat, ex his illorum moribus originem duxisse proverbium, vel, quod sensisse videtur et Carpzovius in Specimine p. 28., ex arte magica, qua inprimis erant celebres. Nicetas Choniates in Andronico Comneno II. 12. A. dixit τὰς παλαιὰς πειθανάγκας ἀνατινάσσειν. Simplex πειθανάγκη legitur apud Ciceronem Epist. ad Attic. IX. 13. „ Ego autem non tam γοητείαν „ ejus timeo quam πειθανάγκην. Αἱ γὰρ τῶν τυ„ ράννων δεήσεις, inquit Πλάτων, οἶσθ' ὅτι μεμιγ„ μέναι ἀνάγκαις". Periphrasi usus est Dion Chrysostomus Or. XXX. p. 551. ὥσπερ δὲ θηρία ἔνδον κατακεκλεισμένα ἔχει, μετὰ βίας ἐμοῦ καὶ πειθοῦς τινὸς ἠναγκασμένα ἠρεμεῖν. Et Or. LII. p. 267. τὸ μὲν πλέον, ἄκων, τὸ δέ τι καὶ πειθοῖ ἀναγκαίᾳ. Conferendus Agathias sic in Praefatione p. 3. locutus: τῷ πείθοντι καταμιγνῦσα τὸ ἀναγκάζον. Aristaenetus I. 2. ἐγὼ δέ πως ἡδέως ἠναγκαζόμην. Vide H. Stephanum ad Thucydidem T. 1. Bip. p. 289., Jacobsium ad Anthologiam T. 6. p. 484.

P. 110. κοινωνῆσαι] scripsi pro κοινωνήσας Commelini, et κοινώσας Plantini.

P. 110. ἐπὶ τοῖς δρωμένοις] Forte δρωμέναις. Simi-

milem permutationem notavit Koenius ad Gregorium Dial. Att. §. 55.

P. 110. ποτνιώμενος] Vide p. 264.

P. 110. ἐξηγεῖτο] Recepi optimam hanc lectionem ex B pro edito ἐξῄτειτο. Ἐξηγεῖσθαι proprium est de prodigiorum in sacris observatorum interpretatione. Vide Ruhnkenium ad Timaeum p. 110. — Pro παρακλίνοντι, forte legendum παρακρίνοντι, *perverse interpretanti.*

P. 110. τὸ φανθὲν] Vide notam p. 260. Lecapenus in Grammatica p. 78. discrimen statuit inter φανεὶς et φανθεὶς: de quo ipse consulendus. Noster utroque tempore utitur: vide p. 302. 117.

P. 110. ἀρχέκακον ὁδὸν] Confer p. 55. seqq.

P. 110. ἔμαινε κατὰ χώραν] De re vide p. 54. 55.; de verbis, p. 306.

P. 110. ἤλγησεν] Plantinus ἤγησεν. Commelinus et codices mei ἤλγησαν.

P. 110. καί πού τι καί] Hanc formulam restitui Nostro p. 31. Pindarus Ol. I. 44. Καί πού τι καὶ βροτῶν φρένας . . . . quod Heynio jejunum videtur.

P. 110. οὐ πρὸς αὐτὸν μόνον] Vide p. 56.

P. 111. πρὸς τὸ θεῖον] C π. τὸν θ.

P. 111. Ὡς δὲ πολλάκις τοῦτο ἦν ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπαίνης] Plantinus, Ὡς δὲ π. τ. ἦν καὶ ὁ ὁ μὲν β. ἐπ. Verba καὶ ὁ Commelinus, qui in codicibus suis non reperiebat, uncis

 cir-

circumscripsit, et ego illa prorsus sustuli, cum nec in meis essent, nec in Veneto. Sed servare fuerat melius; nam insunt, quod postea didici, codici Neapolitano secundo: in tertio autem locus sic conceptus legitur, absque lacuna: ὡς δὲ κ. τ. ἦν ὁ μὲν β. ἐπ. Wyttenbachius conjicit ἐπείσθη pro ἐπαίτης, et Corayus ἀπέστη, ingeniosissime uterque. Sed cum statim Julianus ἐπὶ τὸν Περσικὸν συνήγετο πόλεμον, ut ait Eunapius p. 57., legendum forte: ὁ μὲν βασιλεὺς ἐπ' Ἀσίας, deficiente verbo ἠπείγετο, vel alio simili. Wagnerus conjicit ἐπαινέτης, quod non multum placebit; sed a vero non longe recederet ἐπῄνει.

P. 111. ἀρχιερωσύνην] Confer p. 57.

P. 111. κατὰ τὴν ἐξουσίαν] Junius, *in munere:* recte. Eunapius dixit p. 60. Clearchum Asiae toti praefuisse ὅση κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἀφ' Ἑλλησπόντου — ἐπὶ Παμφυλίαν ἀφορίζεται. Ibi Junius verba non difficilia κατὰ τὴν ἐξουσίαν non vertit. Sensum loci dabit Usserius de Asia Lydiana p. 51. sic Nostri verba interpretatus; nempe Clearchum „factum fuisse praesidem universae illius Asiae, „cujus *jurisdictio* ab Hellesponto per Lydiam „et Pisidiam usque Pamphyliam pertinebat." Ἐξουσία p. 114. *Potestas.*

P. 111. τοὺς νεώς] Plantinus, τ. νέους. Corayus conjiciebat ναούς. Secutus sum Commelini et codicum lectionem.

P. 111. θερμῶς καὶ περικαῶς] B περικακῶς, varietate pessima, sed neutiquam negligenda. Suidas: Περικαῶς· ἐρωτικῶς. „Περικαῶς τῆς γυναι„κὸς ἔχων:" quod forte sumpsit e Nostri libris. Genitivus γυναικὸς pendet ab ἕνεκα quod subauditur. Grammaticus quidam in codice Vaticano 132. p. 179: Ἔχω, τὸ κέκτημαι, καὶ τὸ ἐλαύνω [Hesychius: Ἔχον· εἶχον, ἤλαυνεν, ἐφύλασσον.] ποιητικῶς, αἰτιατικῇ συντάσσεται. Ἔχω, τὸ δύναμαι, ἀπαρεμφάτῳ, ὡς τό· οὐκ ἔχω λέγειν. Ἔχω, τὸ διάκειμαι, ἐπιῤῥήματι, ὡς τό· καλῶς ἔχω· ἐνιότε δὲ καὶ γενικῇ προστίθεται, νοουμένου ἔξωθεν τοῦ ἕνεκα, οἷον· καλῶς ἔχω τοῦ σώματος· ἢ δοτικῇ, ὡς τό· ὁ δεῖνα ἐπιτηδείως μοι ἔχει· ἢ αἰτιατικῇ. Ἔχομαι δὲ, τὸ ἅπτομαι, γενικῇ.

P. 111. λυπῶν] B λιπών.

P. 111. τὰ πρῶτα] forte legendum, τὰ πράγματα. Sed potuit Eunapius τὰ πρῶτα vocare τοὺς ἐν τέλει, magistratus nempe, et ipsos Caesares, qui inde a Juliano ab ethnicis Sacris fuerunt alieni.

P. 111. ἅπαντα συνέςρωντο] B συνεςέρων: voluit ne librarius scribere συνεςοροῦντο? C συνεςέρωτο.

P. 111. ὥσπερ ἐν κλύδωνι] Hanc metaphoram pluribus illustrat Albertius, Nostri non immemor, Observ. p. 370.

P. 111. κατά τινα ζῆλον καὶ μίμησιν] Has vo-

cos saepius jungunt scriptores, ut et *ζηλοῦν καὶ μιμεῖσθαι, ζηλωτὴς καὶ μιμητής*. Exemplis, quae praebebit Borgeri diligentia ad D. Pauli Galatas p. 280. addam haec paucula. Longinus §. 13. *ποιητῶν μίμησίς τε καὶ ζήλωσις*. Isocrates ad Dem. §. 3. *μιμητὴν δὲ καὶ ζηλωτὴν τῆς πατρῴας ἀρετῆς*. Plutarchus Demosth. §. 6. *ζηλῶν καὶ μιμούμενος*. Palladius praef. Hist. Laus. Psellus Symeon. Laudat. §. 13. Synesius Epist. 5. p. 168 A. *ζηλωταὶ γένεσθε τῆς εὐλογίας τῆς Μωσαϊκῆς*: ubi Scholiastes: *ζηλωταί*] *μιμηταί*. Inde non mirum has voces nonnumquam permutatas inveniri. Libanius Epistola 382 (quae *Καλλικλεῖ* in editione Wolfii, *Τιτιανῷ* in codice Parisino 3002 inscripta est), *πῶς οὖν οὐ δεινὸν Κίμωνα μὲν τὰ ἐν τοῖς ὅπλοις ζηλῶσαι*: Idem codex *μιμεῖσθαι* exhibet pro *ζηλῶσαι*. Caeterum etsi in his locis *ζῆλος* et *μίμησις* fere *συνωνύμως* ponantur, nonnihil tamen inest discriminis. Vide Corayum ad Isocratem p. 5.

P. 111. *αὐτῷ γενομένην*] B *οὕτω*.

P. 111. *ἁπλοῦν καὶ ἀφελὲς καὶ ἀδιήγητον. ἐπεκάθητο*] Plantinus et B non habent *καὶ* ante *ἀδιήγ.*, et Plantinus, pro *ἀφελὲς* Commelini et codicum, exhibet *ἀφὲς*, quod Junius mutabat in *ἀφυὲς*, Corayus in *ἀφελές*. Dorvillius ad Charitonem p. 508. *ἀφελὲς* laudat, et e Plutarcho excitat, *φύσει τὸν τρόπον ἁπλοῦς καὶ ἀφελής*. Is. quoque Vossius legit *ἀφελές*, et adscripsit: „ Sedulitas, ut

„ ut loquitur Gellius." — Verbi ἐπεκάθητο elegantiam illustravi p. 287.; et de voce ἀφροδίτῃ, quae sequitur, vide notam p. 229.

P. 112. ἡμέρως καὶ πρᾴως] Vide notam p. 231.

P. 112. μέχρι τῶν ἀλόγων] Subaudito ζώων, quod saepius exprimitur. Porphyrius V. Pyth. p. 15. loco simillimo: μέχρι καὶ τῶν ἀλόγων ζώων διϊκνεῖτο αὐτοῦ ἡ νουθέτησις. Incertus auctor vitae Pythag. p. 51. εἰ γὰρ τῷ κόσμῳ εἰσὶ θεοὶ, ἔςι καὶ ἄλογα ζῶα, ἔςι καὶ φυτά. — Idem mox: ἐν τοῖς ἀλόγοις. Plutarchus de Vtil. p. 91 C. ὀρθῶς ὁ Πυθαγόρας ἐν ἀλόγοις ζώοις ἐθίζων ὠμότητος ἀπέχεσθαι. Ammonius in Αἶνος. Apollonius Tyaneus Ep. 44. οὕτως ὁ Ὁμηρικὸς Ὀδυσσεὺς, ὥς φασιν, οὔτε (malim οὐδὲ codicis 3047.) ἀθανασίαν ὑπὸ θεᾶς διδομένην Ἰθάκης προὐτίμησεν· ὁρῶ δ' ἔγωγε τὸν νόμον τόνδε (codex τοῦτον) καὶ διὰ τῶν ἀλόγων ζώων πεφοικότα. Theophylactus Simocatta Ep. 7. τῶν ἀλόγων ὄντως ἀλογώτερόν σοι τὸ φρόνημα. Plene Ep. 13. ἐγὼ δὲ τοῦ Νικίου τεθαύμακα τῶν ἀλόγων ζώων ἔχοντος τὸν λογισμὸν ἀλογώτερον· ὑπάρχων γὰρ παῖς ἀνδρὸς σοφιςοῦ, τὰ πατρῷα ἐκλελάκτικας ἔθη: quod ultimum vocabulum, ἔθη, addidi e codice 2991 A. Videndum etiam, num pro σοφιςοῦ reponendum sit σοφοῦ, quod certe totius epistolae sensui esset aptius. Non raro permutari σοφὸς et σοφιςὴς supra notavi p. 202. Cf. Wyttenb. ad Plutarch. T. 1. p. 653. Theophy-

lactus rursus Quaest. p. 9. ἔστιν αἴσθησις καὶ τοῖς ἀλόγοις ζώοις, Πολύκρατες, καθ' ἣν τῆς οἰκείας σωτηρίας ἀπειλήφασι τὴν διάγνωσιν. Pro οἰκείας mallim ἰδίας e codice 993., quia mox οἰκείας sequitur: οἶδεν ἡ σηπία τῆς οἰκείας ἀχλύος τὸ σόφισμα, καί που θηραταῖς ἀορασίαν ἄγρας ἐνέθηκεν: Codex 993. ἀορασίαν πολλάκις ἐνέθ. Scriberem, recepta utraque lectione: ἀορ. ἄγρας πολλάκις ἐνέθ. Lexicographus Coislinianus p. 481: βίος, ἐπὶ ἀλόγων ζώων. Ξενοφῶν Ἀπομνημονεύμασιν. Respexit Memorabilia III. 11. 6. οἶσθα γὰρ ὡς ἐκεῖναι (αἱ φάλαγγες) θηρῶσι τὰ πρὸς τὸν βίον. *Muta animalia* dixerunt Latini ad Graecorum imitationem. Juvenalis VIII. 55.

„ Dic mihi, Teucrorum proles, *animalia muta*
„ Quis generosa putet, nisi fortia?"

Quintilianus I. 22. „ sensum ipsum, qui communis dicitur, ubi discet, cum se a congressu qui non hominibus solum, sed *mutis* quoque *animalibus* naturalis est, segregarit"? Conf. Minucius Felix p. 355. Reiffius ad Artemidorum t. 2. p. 450. ait ἄλογα *muta* animalia, non *rationis expertia* significare, eo quod animalia non ratione careant. Sed in Theophylacti modo adlatis locis ἄλογα certe ponitur pro *ratione carentia*. Notabo insuper ἄλογα et ἄλλα permutari. Nicephorus ad Synesium p. 427 A. καὶ γὰρ κἂν τοῖς ὕπνοις δοκοῦσιν ὁρᾶσθαι καὶ ἄλλα ζῶα πολλάκις, ἀνθρώποις

δια-

διαλεγόμενα. Lege ἄλογα ζῶα cum codice 831. Vide Reiffium ad Artemidorum. II. 9. not. 9., Wyttenbachium ad Pseudoplutarchum de fluv. c. 1.

P. 112. Δυσκίνητος δὲ ἦν, περὶ τὰς διαλ. καὶ φιλον· ἐν τοῖς μάλιστα τοὺς ἀνθρ.] Editi ἐπὶ τοῖς μάλιστα. Hemsterhusius ad Lucianum Somn. §. 2. emendabat: δυσκ. δὲ ἦν περὶ τ. διαλέξεις, ταῖς φιλονεικίαις ἐν τοῖς μάλιστα . . . . Facilior et verior mihi visa est loci emendatio, mutato tantummodo ἐπὶ in ἐν; quarum praepositionum confusio solemnis est. Vim locutionis ἐν τοῖς μάλιστα egregie illustravit Hemsterhusius ibidem. Porphyrius V. Plot. c. 7. τοῦτον ἀπεδέχετο ὁ Πλωτῖνος, καὶ ἐν τοῖς μάλιστα ἐπαινῶν διετέλει. Et mox: ἔσχε δὲ καὶ ἐμὲ Πορφύριον Τύριον ὄντα ἐν τοῖς μάλιστα ἑταῖρον. Huetius Nostri verba sic vertit: „ non facile ad disputationes et altercationes descende„ bat"; jungens, δυσκίνητος περὶ τὰς διαλ. quod equidem non probaverim, nisi pro τοῖς, cum Corayo, τούτοις legatur. Quae ratio loci emendandi mihi nunc, sed serius, Hemsterhusiana et mea, melior videtur. — Similis, ut videtur, fere fuit sententia Prisci supra p. 65.

P. 112. διογκυλλομένου] Editi: διωγκυλωμένου. B διωκυλλομένου. Huetius: ἴσως, διωγκωμένου vel potius διογκυλουμένου. Scribere placuit διογκυλλομένου, quam lectionem Bastio probavi, quem vide Append. Epist. Crit. p. 18. Suidas: Ὀγκύλλε-

λεσθαι· ὑψαυχενεῖν καὶ ὄγκους περιβάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι. Ὀγκυλλόμενος· ὑπερήφανος.

P. 112. τά τε λεγόμενα] Scripsi τε ex B pro γε.

P. 112. καθάπερ] Huetius proponit καίπερ.

P. 112. πάντα ἦν ἡσυχίας μεσά] Philostratus V. S. I. 8. p. 491. διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ κατὰ τὴν Ῥώμην, μεσὰ ἦν σπουδῆς πάντα.

P. 112. ἔξω λόγου] Metaphora ducta a formula ἔξω βελῶν, de qua dixi ad Phil. Her. p. 607.

P. 113. διὰ τοῦ βαθοῦς τῆς ψυχῆς οὐκ ἀφιγμένων] Wyttenbachius legendum proposuit, διὰ τοῦτο τοῦ β. τ. ψ. οὐκ ἐφιγμένων. Prior emendationis pars placet, altera non item: nam ἀφικνεῖσθαι cum genitivo strui posse credo. Confer quae notavi p. 243.

P. 113. κινήσεσιν] Venetus νικήσεσιν. Sed modo p. 112. εἰ δέ πού τις ἐγένετο κίνησις.

P. 113. ὑείων] Thomas damnat hanc vocem, et ὑεικὸν pro ὕειον dici vult. Vide quae adversus illum adtulit Oudendorpius. Hic describam quae notavit Philemon in Lexico inedito V. ὑικόν. — Ὑικὸν δέρμα τὸ τοῦ ὑὸς, ὅπερ ἐν χρήσει οὐχ εὕρηται, εἰ μὴ παρὰ Ἀξιονίκῳ, ἡμάρτηται δέ. Οὐδέποτε γὰρ λέξις σημαίνουσα μέρος σώματος ἔχει εἰς κὸν κτητικὸν, ἀλλὰ διὰ καθαροῦ τοῦ ον· οὐ γὰρ λέγομεν χοιρικὸν κρέας, ἀλλὰ χοίρειον, οὐδὲ ἀνθρωπικὸς ποῦς, ἀλλὰ ἀνθρώπειος. Οὕτως οὐ δεῖ λέγειν ὑικὸν, ἀλλὰ ὕειον δέρμα. Ἀποροῦσι δέ

τι-

τινες, λέγοντες διὰ τί Αἰάντειος υἱὸς λέγεται, Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται· καὶ ἔςιν εἰπεῖν ὅτι τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς μείζονας λαμβάνει ἡ σχέσις, καὶ πρὸς ἴσον καὶ πρὸς ἥττονα· πρὸς μείζονα μὲν, οἷον ὁ ἐμὸς δεσπότης, πρὸς ἴσον δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς, πρὸς ἥττονα δὲ, οἷον ὁ ἐμὸς δοῦλος. Ἐπὶ δὲ τῶν κτητικῶν ὀνομάτων οὐδὲν τοιοῦτον εὕρηται· ἀεὶ γὰρ πρὸς ἥττονα θέλει εἶναι ἡ σχέσις, καὶ οὔτε πρὸς μείζονα, οὔτε πρὸς ἴσον. Οὐδεὶς γὰρ λέγει Ἀριςάρχειος πατὴρ ἢ φίλος, Ἀριςάρχειος δὲ ἀγρὸς λέγεται. Τούτου χάριν, Αἰάντειος μὲν υἱὸς λέγεται, ἐπεὶ πρὸς ἥττονά ἐςιν ἡ σχέσις· Αἰάντειος δὲ ἀδελφὸς οὐ λέγεται. Πρὸς ἴσον γὰρ ἡ σχέσις ἐςίν.

P. 113. ἀπρὶξ] Vide Scholiastem Platonis p. 19. et supra notam p. 298.

P. 113. ἐγκέκαπτο] Dorvillius ad Charitonem p. 469. de μ omisso in nonnullis verbis agens: „Apud Eunapium p. 186. [Plantinianae] ἀνεκάπτετο pro ἀνεκάμπτετο". Quae non sunt diligenter scripta; nam Plantiniana non ἀνεκάπτετο, sed ἐνεκέκαπτο, ut reliquae, habet.

P. 113. ἀναςὰς δὲ ἀπὸ τῆς ἀσκήσεως] Editi, ὑπὸ τῆς ἀσκ. Huetius: „forte: *exercitationis* „*causa*". Malui scribere ἀπό: et huc ducit Juniana versio, „*a studio* surgens". Dein vidi Corayum quoque malle ἀπό.

P. 114. δι' ἀλαζονείαν — ἢ τύφον] Haec verba frequenter jungi docent exempla ad Longinum

§. 44. a Toupio collecta, qui Nostri non fuit oblitus.

P. 114. οὐκ ἔλαττον ἠγάπα] Junius deesse putat ἢ παῖδα γνήσιον, vel simile quid, cui contradicit Huetius. Nec ego aliquid deesse credo.

P. 114. τῷ διαφέροντι] Plantinus et B τῷ φέροντι.

P. 114. τοὺς θ. καὶ φιλοσόφους τῶν λόγων] Similis structura in Heroïcis Philostrati p. 42. οἱ θερμοὶ τῶν νυμφίων. p. 96. τοὺς ποιητικοὺς τῶν τρόπων: ubi vide quae notavi p. 382 et 464. Philostratus Epist. 14. οἱ ἐρωτικοὶ τῶν ποιητῶν. V. Ap. I. 7. p. 9. οἱ νέοι τῶν ἀετῶν. Synesius de Regno p. 3 A. ἐγχειρητέον τῷ καλλίστῳ τῶν λόγων. Isocrates Dem. §. 3. αἰσχρὸν γὰρ τοὺς μὲν γραφεῖς ἀπεικάζειν τὰ καλὰ τῶν ζώων, τοὺς δὲ παῖδας μὴ μιμεῖσθαι τοὺς σπουδαίους τῶν γονέων. Libanius T. 4. p. 183, 7. 185, 3. Multus est de hac constructione Hemsterhusius ad Lucianum Tim. §. 2. D. M. X. . 9. Confer Heynium ad Tibullum III. IV. 3. Cum hoc hellenismo frequenter utantur Latini, miror nuperrimum Quintiliani editorem servasse vulgatam I. 4. lectionem, „Desint ne aliquae nobis necessariae literae"; codice praebente, „*necessariae literarum*".

P. 114. τὸ ἔργον ἦν πανήγυρις] Anonymus Suidae in Μακρῷ, quem cum Kustero, et Hemsterhusio ad Lucianum Necyom. §. 4., Eunapium esse cre-

crediderim: ἐκπέμπεται δὲ ὁ Φῆστος τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη "Εχετον . . . χρυσὸν ἀποδείξων καὶ πανήγυριν. Libanius Ep. 382. λογισάμενος ἥλικην ποιήσεις πανήγυριν καὶ γονεῦσι καὶ κηδεσταῖς.

P. 114. γενναῖος καὶ ἄλλως τὸ ἦθος] Wyttenbachius hujus loci confessus elegantiam credit tamen magis congruere, γενν. καὶ καλός. Cornyus malit γενναῖος δὲ ἄλλως, quocum equidem facio.

P. 114. εὐδαίμονα καὶ μακάριον] Saepissime junguntur haec epitheta. Vide apud Plutarchum Nupt. mon. §. 20., Consol. §. 13. 27.; Lucianum Nigr. 1., de Sacrif. 2.; Dionem Chryss. Or. XX. p. 497. Julianus Or. I. p. 25 B. εὐτυχὲς καὶ εὔδαιμον. Themistius Or. XX. p. 240 B. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄλβιός τε καὶ εὐδαίμων πρὸς ὀλβίους τε ἀνέδραμες καὶ εὐδαίμονας τοὺς καταπέμψαντας. Codex Valesianus: ἀλλά σοι μὲν μακάριός τε καὶ εὐδαίμων ὁ ἀγρὸς καὶ πρὸς . . . Opponitur μακάριος ὁ ἀγρὸς τῷ λειμῶνι τῆς Ἄτης, de quo statim loquitur orator.

P. 115. μαντείας] Describam quae in codice Parisino 1720. p. 73. inveni περὶ μαντειῶν γένους, et inedita esse puto. Ὅτι κληδὼν μέν ἐστιν ἡ διὰ λόγων παρατήρησις, οἰωνισμὸς δὲ ἡ διὰ πτηνῶν. Γαστραὶ δὲ οἱ δι' ἡπάτων μαντευόμενοι λέγονται, ἢ ἄλλως πως προφητεύοντες. Μαγεία δέ ἐστιν ἐπίκλησις δαιμόνων, ἀγαθοποιῶν δῆθεν, πρὸς ἀγαθοῦ τινὸς σύστασιν, ὥσπερ τὰ τοῦ Τυανέως Ἀπολλωνίου, Θαυ-

τεία

τεία δέ ἐστιν ἀπὸ τῶν γόων καὶ θρήνων τῶν παρὰ τοῖς τὰ τοιαῦτα ἐπιτηδεύουσι, γινομένων. Φαρμακεία δέ ἐστι. πόσις ἢ βρῶσις θανατηφόρος διὰ σώματος δοθεῖσα. Μαντεία δέ ἐστι ἡ Πυθία ἡ (f. ἢ ἡ) διὰ τῆς Δωδωναίας λαλοῦσα δρυός· καὶ οἱ ἀλευρομάντεις λεγόμενοι. Ἡ τε διὰ τῶν σπλάγχνων καὶ πτήσεως ὀρνέων καὶ λαλαγῆς καὶ πταρμῶν. συμβολιτικὴ, οἷα ἡ διὰ βροντῆς, μυῶν, γαλῆς (f. γαλῆς), τρισμοῦ ξύλων, ὠτὸς ἤχου, σπαλμοῦ σώματος· καὶ οἰωνιστικὴ λεγομένη, ἧς τὸ μέν ἐστιν ὀρνεοσκοπικὴ (f. ὀρνεοσκοπικὸν), τὸ δὲ σπλαγχνοσκοπικὸν, τὸ δὲ χειροσκοπικὸν, τὸ δὲ ἐνόδιον ἢ κληδονιστικὸν, οἷον ὅταν διὰ τοῦ ἐκ τοῦ παρατυχόντος εἰρημμένου τεκμαίρηταί τις τὸ ἐσόμενον, καὶ ὅταν δι' ὀνομάτων νεκρῶν ἐπικλήσεως, καὶ ὅταν δι' ἄστρων ἢ ὑδάτων ἢ ὀνειράτων ματαίων, ἢ οἱ (f. οἷα, vel ἃ) καθ' ἑκάστην πᾶσαι (f. πᾶσιν) προσπίπτουσιν. Cf. Schol. Aeschyli Prom. 483. ubi bis pro μαντείων legendum μαντειῶν.

P. 115. οὗτος εἰς τὴν 'Αν.] Carpzovius Spec. p. 9. legere vult οὕτως. Vide notam p. 287. Sed haec mutatio non est necessaria. In Xenophontis Symposio IX. 3. οὕτω sollicitandum non videtur, cui sensum potest habere τοῦ εἶτα, quod propofuit vir egregius.

P. 115. βωμὸς — αὐτοσχεδίους] Aristaenetus I. 2. θάλαμον αὐτοσχέδιον εὑρὼν ἁρμόζοντα τῇ χρείᾳ. Philostratus Ic. 3. στιβὰς μὲν αὐτοσχέδιος αὕτη. Procopius Villoisoni Anecd. p. 33. αὐτοσχέδιον κα-

καλύβην ὅπῃ τύχῃ συμπηγνύμενος.

P. 115. θᾶττον ἢ κληθῆναι] Vide notam p. 210. ubi varias collegi celeritatis exprimendae formulas. Adde Ammianum Marcellinum XXVI. 8. p. 464., Orpheum Lith. 114. 124., Oudendorpium ad Silium II. 173., Weitzium ad Dracontium p. 105.

P. 115. θαῤῥοῦντες ὥσπερ παιδείᾳ] B θαρσοῦντες. Junius vertit *more puerorum*, conjiciens ὥσπερ παιδία, nec tamen suae multum conjecturae tribuens, quam et reprehendit jure Dorvillius ad Charitonem p. 446. Apud Achillem Tat. VIII. 17. p. 726. ὡς ἐν τρυφῇ καὶ παιδείᾳ: forte, παιδιᾷ.

P. 115. ὀφθαλμῶν στάσιν] „Quis de τάσις pos„set cogitare", ait Dorvillius ad Charitonem p. 473. ipse tamen στάσιν illustrans.

P. 115. πτώματος] Venetus πώματος.

P. 115. τὰς ὑπήνας] Haec admonuit Toupius Em. t. 3. p. 483. ad Hesychii Ὑπήνας· γενειάδας.

P. 115. παρεφρύγοντο] Editi: παρεφρύγοντο, quod correxi; nam nullus videbam, qui παρεφρύγοντο loci sententiae posset aptari.

P. 116. τοῦ λοιποῦ γε οὐκ ἐπαύσατο] Editi τ. λ. γε, ὡς μανθάνων ὅσα μὴ πρότερον, οὐκ ἐπ. Verba media sustuli, nempe e superioribus male repetita; nec in meis, nec in Veneto aderant.

P. 117. ἐπῆλθε μικροῦ καὶ τὴν ἀδίκητον, μαστεύων . . .] Verbum μαστεύειν illustrat Wernsdorfius ad Himerium p. 236. Themistius Or. XXVI. p.

p. 318 D. αἱ μὲν τὰ θεῖα μαστεύουσαι. Sic tacite correxit Harduinus Petavianam lectionem μαντεύουσαι. Codex Valesianus plenius: αἱ μὲν τὰ θεῖα μόνα μαστεύουσαι.

P. 117. ἔργων καὶ λόγων] Verba duo postrema absunt a Veneto.

P. 117. εἰς τὰς παλαιὰς Σάρδεις] B non εἰς. Memoriam mihi Σάρδεις refricant loci Philostratei V. A. I. 11. τὰ ἀπὸ τῶν Ἰνδῶν τε καὶ Σάρδων. Sic edidit Olearius, pro Σαρδόνων, quod habent editiones, et codex 1696. Si Σαρδόνων corruptum est, quod puto, legere malim Σάρδεων, ut suasit Faber ad Anacr. c. 2., vel Σαρδιανῶν.

P. 117. αὐτῷ γενομένῳ] Editi οὕτω, quod mutavi, Wyttenbachio praeeunte.

P. 117. ἐπτερωμένον] Philostratus V. A. I. 7. p. 9. ὥρμησεν ἐπὶ τὸν τοῦ Πυθαγόρου βίον, πτερωθεὶς ἐπ' αὐτὸν ὑπό τινος κρείττονος.

P. 117. τῶν ἵππων οὐκ εἶχε θάτερον, ᾗ φησὶν ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κάτω νοῦς αὐτῷ] Editi: τ. ἵ. οὐκ εἶχε θατέρου ἢ Φ. ὁ Πλ. οὐδὲ ἐβρ. κατὰ νοῦν αὐτός. Wyttenbachius, indicatis locis Platonicis e Phaedro p. 344. Nostri verba refingit, fere ut edidi. Legit, οὐδ', ᾗ φησὶν ὁ Πλ. ἐβρίθετο κάτω νοῦς αὐτοῦ. Non intellexi quid conjunctionis trajectio prodesset. Αὐτῷ praetuli ex A, τῷ αὐτοῦ quod est in B: nam dativus magis est styli Eunapiani. „ Θάτερον pro κακὸν dedit Eunapius per Euphe-

mismum, de quo notavi quaedam ad Julianum „Or. I." WYTTENBACHIUS. Adde quae scripsit egregia vir doctissimus ad Phaedonem p. 321., et notas Heindorfii ad Euthydemum §. 24, Corayique ad Isocratem t. 2. p. 279.

P. 117. ὅλος εἶναι ψυχή] Vide notam p. 190. Nonnus Synag. I. 14. de Epicteto: λέγεται οὖν μὴ τὸ σῶμα εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἡ ψυχή.

P. 117. στέφανον ἐπιθεῖναι] Vide Bodenium ad Achillem Tatium VII. 12. p. 611. — mox pro ἀναβλέποντα, Venetus ἐβλέποντα.

P. 118. ἠπίστατο] dedi ex B pro ἐπίστατο.

P. 118. θεὸς ἅπαντα ἦν αὐτῷ] Illustrationem pete ab Albertio Obss. p. 354. Diogenes Laertius VI. 96. πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ: ubi Casaubonus. Xenoph. Eph. II. 13. πάντα ἂν αὐτῇ γένοιτο Περιλάῳ· ubi Interpretes. Basilius Thecl. I. p. 250 A. σὲ πάντα ἡγούμενος. Varro fragm. p. 395. „Hic enim *omnia erat*." ubi Popma.

P. 118. τὸ μέγεθος τῆς συμφορᾶς] B ἀναφορᾶς, quod et Plantinus habet.

P. 118. ἦν ἐν τοῖς συνήθεσι] ἔργοις nempe. Vide Bernardum ad Nonnum T. I. p. 130.

P. 118. πραγμάτων ἃ τὰς] Editi: πραγμάτων τάς] Venetus ἃ τέ. Corayus proposuit ἃ τάς.

P. 118. ὥστε εἰκασέ τις οὐδὲ—] Forte εἰκάσειέ τις, vel, εἰκάσαι τιν' οὐδέ. Pro οὔτε edito, scripsi οὐδέ.

Ff P. 118.

P. 118. εἰς ταυτὸν συνήντησαν] Plantinus εἰς τὸν. Junius conjecit εἰς τὸν λόγον, Vossius εἰς τόπον, Corayus εἰς ταυτὸν, quod ultimum jam dederat Commelinus e codicibus, et in meis inveni.

P. 118. σκηνοῦσθαι παρὰ Χρυσανθίῳ] Editi π. Χρυσάνθιον, quod forte non debui mutare.

P. 118. μετέμελε δὲ αὐτῷ, — πεπλανημένος — ἀφικόμενος] Wyttenbachius legit πεπλανημένῳ, debuerat et ἀφικομένῳ legere. Sed nihil mutavi. Structura est insolentior et σολοικοφανής. — Statim πρίν τι, pro πρὶν ἔτι, debeo Wyttenbachio.

P. 118. συμβὰν] Vide notam p. 132. Maximus Planudes V. Aes. p. 6. 60. ed. Froben. συμβὰν δ' οὕτω.

P. 118. φλέβα διελεῖν] illustrat Bernardus ad Nonnum T. I. p. 153.

P. 118. ὅ, τε συγγραφεὺς] Plantinus, ἔτι ὅ, τε σ. Codices mei et Venetus ὅ, τε non habent, nec invenit Commelinus, qui uncis inclusit. Equidem ἔτι delere malui quam ὅ, τε. — mox pro καὶ τῶν ἰατρῶν, Venetus αὐτῶν ἰ.

P. 119. κενῶσαι] Confer Foesium Oecon. in Κένωσις. Mox p. 120. παρὰ μέτρον κενώσεως γενομένης.

P. 119. σπευσάμενος] Huetius proponit, σκεψάμενος.

P. 116. ποτνιώμενος] Sic A. et Junius e conjectu-

tura. Editi κοτνυ .... Vide notam p. 264. et Carpzovium Spec. p. 30. Cf. Basil. Thecl. p. 259 B. 287 B. ubi κοτνιϑμαι de viro.

P. 119. πρεσβύτης οὗτος ἀνὴρ] Forte οὕτως. Confer notam p. 237.

P. 119. διὰ τῆς χειρὸς] Junius: *de manu*. Χεὶρ hic est *brachium*, quo sensu illustratur a Larchero ad Herodotum II. §. 121. Not. 420. Huetius vertit: „ope manus, id est, opera chirur„gi.” In quo falsum esse virum doctissimum opinor. Legemus in pagina extrema: ὁ δὲ ὑπέσχε τὴν χεῖρα, quod Junius vertit absurde, „mento manum subdidit;” Huetius, „manum me„dici sustinuit,” ad sensum male. Equidem verterim, „brachium medicis praebuit.”

P. 119. τοῦ δὲ εἰπόντος ὡς] A τοῦ δὲ πόλεις ὡς. Plantinus τοῦ πο ὡς. Commelinus et B lectionem habent, quam dedi.

P. 119. συσκευασάμενος] Commelinus, συ ασάμενος. In Plantino verba ὁ μὲν Ἑλλ. — βιβλία καὶ omissa sunt. A exhibere videtur συσκιασάμενος, sed literae adeo sunt evanidae, ut fere crediderim, olim eas exhibuisse συσκευασάμενος, quod recepi e Wyttenbachii conjectura.

P. 119. ἥξων] Plantinus ἥξον.

P. 119. μετήλλαξε τὸ ζῆν] Plantinus μετήλλαξε cum lacuna. Junius supplebat τὸν βίον. Commelinus edidit τὸ ζῆν, quod B exhibet. In

A post μετήλλαξε est lacuna. Supra p. 118. μετήλλαξεν absolute. Vide p. 172.

P. 119. θεραπείαν ἐλθὼν] Venetus ἀνελθὼν, male, adscita praepositione ex ultima vocis θεραπείαν syllaba.

P. 119. προειπόντος] Plantinus προε τος. Junius conjecit προεςῶτος, Canterus melius (Lectt. VIII. 17.) προειρηκότος. Commelinus προειπόντος edidit; et sic codices. Mox pro περιμένειν αὐτὸν, Vossius proponit π. αὐτὴν, quo sensu nescio.

P. 119. οἱ μὲν] absunt à Plantiniana. Commelinus οὐ γὰρ, quod B exhibet; sed A οἱ μὲν, quod recepi. — Mox pro ὁ δὲ, Commelinus unus οὐδέ. — Dein καὶ παρὰ μέτρον supplevi ex A. Editiones statim παρ σεις τε ἠκολούθησαν καὶ τὰ ἀρ συνέκαμνε. Supplementa dedit A.

P. 120. παρέσεις] Suidas: πάρεσις· νέκρωσις. Euthymius in Saracenicis Sylburgianis p. 2. νοσήσαντος δέ ποτε παρέσει μελῶν, ἡ δηλωθεῖσα τούτου γυνὴ σφόδρα ἠνιᾶτο . . . . ὡς παραλυτικὸν ἔχουσα τὸν γημάμενον. Marinus V. Procli c. 20. ἐπιβριθάσης αὐτῷ παρέσεως. c. 30. τὸ τῆς παρέσεως νόσημα. Idem c. 26. Plutarchus Coriol. c. 24. Vide locum Mazaris infra adlatum ad Legationum fragmenta p. 20. extr. regiae editionis. Alia dabit Foesius Oecon. in Πάρεσις.

P. 120. καὶ κλινοπετὴς ἦν] quae aberant a Plantiniana, Commelinus restituit, et codices mei habent

bent. Toupius Em. t. 3. p. 481. haec admonuit Hesychianae Glossae: Κλινοπετεῖς· ἐπὶ δίφρου καθημένοι. — Mox pro παραγίνεται, quod edidi ex A, B, et Plantiniana, Commelinus παρεγίνετο.

P. 120. καθ' ὑπερβολὴν] quae deerant Plantinianae, inseruit Commelinus, et inveni in meis libris. — καὶ χρίσμασι supplevit quoque Commelinus. — Dele comma post κατεψυγμένα.

P. 120. ὀγδοηκοστὸν γὰρ] Prius vocabulum Commelinus primus inseruit, ego posterius ex A.

P. 120. καὶ τέταρτος] Inserui καὶ τέταρτος ex A, in quo tamen, cum literae sint fere evanidae, τετα τος tantum clare legitur.

P. 120. νοσηλευθεὶς] Hesychius: Νοσηλεύεται· νοσεῖ, ἢ νοσοῦντα ὑπηρετεῖ. Vide ibi Toupium, Em. t. 3. p. 361. et 482. qui priore sensu vocem accipi ab Eunapio putat, ego vero altero fere crediderim. Dion Chrys. Or. X. p. 299. νῦν μὲν ἵνα νοσηλεύεις. Codex Parisinus 2958, ut Morelliana, νοσηλεύσεις. Plutarchus Consol. §. 15. πάνυ δὲ καλῶς καὶ ὁ Εὐριπίδης ἐπὶ τῶν τὰς μακρὰς νοσηλείας (longas diuturnorum morborum curationes) ὑπομενόντων. Confer Wyttenbachium ad Plutarchum T. I p. 811.

P. 120. Ἐπίγονος] Valesius ad Ammianum XIV. 7. p. 37. ubi „Epigonius e Lycia philosophus" nominatur, de Ἐπιγόνιος quoque Nostro restituendo cogitat.

P. 120. Βερονικιανὸς] Nominatur ὁ γραμματικὸς Βερονικιανὸς in tertia Dionysii epistola. Sed cum non constet de Dionysii aetate, non possum dicere an Dionysii Beronicianus idem esse possit atque Eunapianus ille.

P. 120. Χάρισιν ἔθυσε] Cf. not. p. 177. et Scholiastem ad Luciani Lexiphanem c. 23.

P. 120. ἱκανὸς ἀνθρώποις ὁμιλεῖν ἐστὶ, καὶ εἴη] Menagius ad Diogenem Laert. IV. 6. distinguit plene post ὁμιλεῖν, et verba ἐστὶ καὶ εἴη vertit, „vivit, et vivat precor." Hanc interpunctionem probat Burmannus ad Valesii Emendationes p. 228, et Wagnerus probare videtur. Malui ἐστὶ et εἴη jungere cum ἱκανός: „idoneus nunc est, et ut „sit semper, precor." Vide notam supra p. 419.

A P.

APPENDIX

EUNAPII FRAGMENTA

CONTINENS.

EUNAPII FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΠΡΕΣΒΕΩΝ[1]

ἘΘΝΩΝ

ΠΡΟΣ ῬΩΜΑΙΟΥΣ.

Comm. p. 211. Reg. p. 15.

Ἐκ τῆς ἱςορίας Εὐναπίου τοῦ Σαρδιανοῦ.

Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ [2] ἐς τὴν πολεμίαν χωροῦντος, καὶ τῶν Χαμάβων [3] ἱκετευόντων φείδεσθαι καὶ ταύ-

1 ΠΕΡῚ ΠΡΕΣΒΕΩΝ] Sic cod. et Commel. Hoeschelius π. πρεσβειῶν in titulo paginarum, sed in operis fronte πρέσβεων. Editio regia et πρέσβεων habet et πρεσβειῶν.

2 Ὅτι τοῦ Ἰουλιανοῦ] Haec pertinent ad Ann. 358. cum Julianus in Gallia et Germania ageret, Caesaris dignitate ornatus a Constantio. Eunapii narrationem sequitur Zosimus III. 6. et 7. cui adjunge Amm. Marcellinum XVII. 8. et Petrum p. 28 C.

3 Χαμάβων] A Zosimo Κούαδοι vocantur; quem errorem redarguunt Reitemeierus et Heynius. „ Chamavi „ sunt

ταύτης ὡς ἀνάιας, Ἰουλιανὸς συνεχώρει, καὶ τὸν βασιλέα σφῶν προελθεῖν κελεύσας, ἐπειδὴ προῆλθε, καὶ ἐπὶ τῆς ὄχθης εἶδεν ἑςηκότα, ἐπιβὰς πλοίου (τὸ πλοῖον οὖν ἔχων τοξεύματος 4), ἑρμηνέα ἔχων διελέγετο τοῖς βαρβάροις. Ἐπειγων δὲ πάντα ποιεῖν ὄντων ἑτοίμων, ὁρῶν εὐπρόσωπόν 5 τε ἅμα καὶ ἀναγκαίαν αὐτῷ τὴν εἰρήνην (Χαμάβων γὰρ μὴ βουλομένων, ἀδύνατόν ἐςι τὴν ἐκ τῆς Βρεττανικῆς νήσου σιτοπομπίαν ἐπὶ τὰ Ῥωμαϊκὰ φρούρια διαπέμπεσθαι), καμπτόμενος

„ sunt Tacito [G. 33. et ibi Broter.] et Marcellino „ [XVII. 8.] Germaniae populi: sed adverte hic dici „ impossibile fuisse Romanis in suas colonias, Chamavis invitis, commeatus e Britannia invehere." CANTOCLARUS. Vide Heynium ad Zosim. p. 636. Julianus ipse in Epist. ad Athen. p. 280 B. Χαμάβους ἐξήλασα, πολλὰς βοῦς καὶ γύναια μετὰ παιδαρίων συλλαβών· οὕτω δὲ πάντας ἐφόβησα καὶ παρεσκεύασα καταπτῆξαι τὴν ἐμὴν ἔφοδον, ὥςε παραχρῆμα λαβεῖν ὁμήρους καὶ τῇ σιτοπομπίᾳ παρασχεῖν ἀσφαλῆ κομιδήν. Quae adduxi etsi longiora, quod sequentia firmare possunt et illustrare.

4 τὸ πλοῖον — τοξεύματος] Subaudi πλῆρες, de qua ellipsi vide Ellipses Schaeferianas p. 389.

5 εὐπρόσωπον] Eurip. Phoen. 1356. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχει λόγου. Libanius T. 4 p. 943. ἔχων πρόφασιν εὐπρόσωπον.

νος 6 ἀπὸ τῆς χρείας, χαρίζεται τὴν εἰρήνην, καὶ ὅμηρα ᾔτει λαβεῖν 7, πίστεως ἕνεκεν. Τῶν δὲ ἱκανοὺς εἶναι αἰχμαλώτους λεγόντων, ἐκείνους ἔφη τὸν πόλεμον αὐτῷ δεδωκέναι 8· καθ' ὁμολογίαν γὰρ μὴ λαβεῖν· νυνὶ δὲ ζητεῖν παρ' αὐτῶν τοὺς ἀρίστους, εἰ μὴ τεχνάζουσι 9 περὶ τὴν εἰρήνην. Τῶν

6 καμπτόμενος] Suidas: Κάμπτω σε, αἰτιατικῇ· ἀντὶ τοῦ μαλακίζω τὴν ψυχήν σου. Julianus Aegypt. Epigr. 66.

σεῖο τεκοῦσαν

ἀχνυμένην ἐπὶ σοὶ μοῦνος ἔκαμψε γέλως.

Plutarchus de Vit. Pud. §. 20. Ξενοκράτης, καίπερ αὐστηρὸς ὢν τὸν τρόπον, ὅμως ὑπὸ δυσωπίας ἐκάμφθη. Themistius Or. II. p. 26 A. Aristaenetus I. 10. πρὸς ἔλεον ἐπεκάμφθην. Acta Bacchi Junioris p. 82. 86. Vide notata ad Eunap. p. 190. et Duker ad Thuc. III. 58.

7 ὅμηρα ᾔτει λαβεῖν] Acta Ap. III. 3. ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν: ubi Pricaeus hunc infinitivi παρέλκοντος usum illustrat. Vide eumdem et ad Apul. Met. p. 179.

8 ἐκείνους — πόλεμον δεδωκέναι] Petrus: ἐζήτει ὁμήρους λαβεῖν. οἱ δὲ βάρβαροι πάνυ πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν πολέμῳ, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκείνων δεδομένους· νῦν δὲ ζητεῖν εἰρήνης ἐνέχυρα. Quae sunt hiulca; sed vertit Cantoclarus lacunae securus. Codex Autuerp. nihil amplius habet nisi vitia librarii, πολέμου nempe et δεδομένος. Forte legendum: πολλοὺς ἔλεγον ἔχειν· πολέμῳ μὲν ἔφη, ἀλλ' οὐ παρ' ἐκ. Cf. infra p. 464.

9 τεχνάζουσι] Suidas: Τεχνάζειν· τὸ πανούργως τι διαπράττεσθαι.

Τῶν δὲ ἱκετευόντων καὶ ἀξιούντων εἰπεῖν ὅτι βούλεται, μεταλαβὼν αὖθις τὸν τοῦ βασιλέως αὐτῶν αἰτεῖται παῖδα, πλαττόμενος ὃν εἶχεν
C. 212. αἰχμάλωτον ὥσπερ οὐκ ἔχων. Ἐνταῦθα ὅ τε βασιλεὺς αὐτῶν καὶ οἱ βάρβαροι πρηνεῖς 10 ἐκτα-
R. 16. θέντες, οἰμωγῇ τε ἀφθόνῳ καὶ ὀλοφύρσει προσεκέχρηντο, δεόμενοι μηδὲν ἀδύνατον ἐπιτάττεσθαι· ἀδύνατον δὲ αὐτοῖς εἶναι καὶ τοὺς πεσόντας ἀναστῆσαι, καὶ ὁμήρους δοῦναι τοὺς τετελευτηκότας. Γενομένης δὲ σιωπῆς, ὁ τῶν βαρβάρων βασιλεὺς ἀναβοήσας μέγιστον ὅσον, „εἴθε ἔζη μοι" ἔφη „ὁ παῖς, ἵνα σοι δοθεὶς „ὅμηρος, ὦ Καῖσαρ, δουλείαν ηὐτύχει 11 τῆς „ἐμῆς βασιλείας εὐδαιμονεστέραν· ἀλλ' ὑπὸ σοῦ „τέθνηκεν ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι 12. „Πολέμῳ γὰρ ἐπίστευσε τὸ σῶμα νέος ὢν, ὃν „σὺ μόνον ἀντάξιον εἰρήνης ὑπολαμβάνεις. Καὶ „νῦν,

10 πρηνεῖς] Suidas: πρηνές· ἐπὶ πρόσωπον. Καὶ πρηνής.

11 δουλείαν ηὐτύχει] Εὐτυχεῖν accufativo junctum illuftravi fupra p. 198. Cf. quem ibi citavi Dorvillium.

12 ἀτυχήσας ἴσως καὶ τὸ ἀγνοηθῆναι] Cantoclari verfio: „quae calamitas illi fortasſe contigit, propterea „quod minime notus fuit." Legebat τῷ, fed τὸ fervandum. Ἀτυχεῖν est active ftructum ut modo εὐτυχεῖν: „forte nec id habens felicitatis, ut nofceretur."

„ νῦν, ὦ βασιλεῦ 13, σὺ μὲν ἐξαιτεῖς ὡς ὄντα,
„ ἐγὼ δὲ ἄρχομαι 14 θρηνεῖν συνορῶν τίνα οὐκ
„ ἔχω. Παῖδα γὰρ ὀδυρόμενος ἕνα, καὶ κοινὴν
„ εἰρήνην τῷ παιδὶ συναπολώλεκα. Κᾂν μὲν
„ πιςεύσῃς τοῖς ἐμοῖς ἀτυχήμασιν, παραμυ-
„ θίαν ἔχει μοι τὸ πάθος, ὡς ὑπὲρ ἁπάντων
„ ἠτυχηκότι· ἂν δὲ ἀπιςήσῃς, καὶ πατὴρ ἀτυ-
„ χὴς καὶ βασιλεὺς ὀφθήσομαι. Τοῖς γὰρ
„ ἐμοῖς κακοῖς οὐκ ἀκολουθήσει μὲν ὁ παρὰ τῶν
„ ἄλλων ἔλεος, ὅσπερ ἅπασιν ὀφείλεται τοῖς
„ ἐν τούτοις καθεςηκόσι, προσκείσονται δὲ αἱ
„ κοιναὶ συμφοραί· καὶ οὐ παραιτήσομαι τοῖς
„ ἄλλοις ἀτυχῶν, ἀλλὰ κοινωνεῖν ἐμοὶ τῶν δει-
„ νῶν ἀναγκάσας 15, τοσοῦτον ἀπολαύων τῆς
„ βασιλικῆς ἐξουσίας ὅσον ἀτυχεῖν μόνος μὴ δύ-
„ νασθαι." Τούτων ἀκούων ὁ βασιλεὺς τήν τε
ψυχὴν ἔπαθε καὶ τοῖς λεγομένοις εὐπαθῶς 16 ἐξε-
δά-

13 ὦ βασιλεῦ] Sic Hoeſch. et Reg. Sed Cod. et Commel. ὦ βασιλεύς.

14 ἄρχομαι] In Comm. αὔχομαι; nec aliter codex in textu, ſed ad marginem habet ἄρχομαι. — Mox τίνα Hoeſch. et Reg. τινὰ in cod. et Comm.

15 ἀναγκάσας] Comm. ἀναγκάσας. Hoeſch. Reg. et cod. ἀναγκάσαι.

16 εὐπαθῶς] Codex et editi ἀπαθῶς. — „Legi εὐ-
„ παθῶς, non ἀπαθῶς. Sed ſi ἀπαθῶς legas, verte:
„ ani-

ἐδάκρυσε. Καὶ καθάπερ ἐν τοῖς δράμασιν, ὅταν
C.213. εἰς ἄπορον καὶ δύσλυτον 17 αἱ τῶν ὑποκειμένων ἔργων πλοκαὶ τελευτήσωσιν, ὁ καλούμενος ἀπὸ μηχανῆς θεὸς ἐπεισόδιος 18 εἰς μέσον ἕλκεται 19 πάντα συμπεραίνων καὶ καταστρέφων ἐπὶ τὸ σαφέ-

στε-

„ animo condoluit et his quae dicta erant, *sine sensu* „ *doloris* illacrymavit." CANTOCLAR. Haec versio esset absurda. Recepi εὐπαθῶς, sensu jubente. Nemo nescit quam saepe α et ευ permutentur.

17 δύσλυτον] Cod. δύσκλυτον.

18 ὁ καλούμενος — ἐπεισόδιος] Haec translatio Nostro placuit, nec est inelegans. Vide fragm. infra. Locutionem egregie illustrat Wyttenbachius ad Julian. p. 3 D. Adde Erasmum Adag. I. 1. 68. Themistius Or. II. p. 38 D. σχεδὸν γὰρ (Cod. Valef. γὰρ καὶ) ὥσπερ ἐπὶ σκηνῆς ὁ τοῦ δράματος ποιητὴς δεινόν τι καὶ φοβερὸν πάθημα πολλάκις ἐπικρέμασας τοῖς θεωμένοις, κᾆτα παραλόγως ἐκ μηχανῆς λύσιν εὕρετο (Cod. εὕρατο) τῷ δράματι τῆς δυσχερείας· οὕτω καὶ ὁ τῶν ἀληθινῶν παθημάτων μυθοποιὸς . . . . . Procopius Gaz. Villoisoni Anecd. p. 32. πάντων ἀπειρηκότων ταῖς συμφοραῖς, ὥσπερ θεὸς ἐκ μηχανῆς ἀναφανεὶς, χεῖρα προὔτεινες ἐλευθέριον.

19 εἰς μέσον ἕλκεται] Meminisse potuit Aristotelis Metaph. L. 4. ab Erasmo jam adducti: Ἀναξαγόρας μηχανῇ χρῆται τῷ νῷ πρὸς τὴν κοσμοποιΐαν, καὶ ὅταν ἀπορήσῃ, διὰ τίν' αἰτίαν ἐξ ἀνάγκης ἐστὶ, τότε ἕλκει αὐτόν.

„ δεῖξιν καθ' ὑμῶν ἔχω (ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον 28
„ καὶ θεομισὲς 29 τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν C.214.
„ ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ
„ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας 30, ὅταν ὑφ' ἑτέρων
„ διώκηται)· ἀλλ' ὅτι, πρῶτον μὲν, ἄρξετε
„ χειρῶν ἀδίκων 31, οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν
„ ἀνθρώποις, κἂν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ
„ παρὸν ἐπιτυγχάνειν· δεύτερον δὲ, ὅτι πρὸς
„ Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται κἀμὲ τὸν ἄρ-
„ χοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰ-
„ ρήνην αἰτοῦντες ἐνικήσατε." Προσεκύνησαν
ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τι-
να ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπεισάμενοί γε
γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβισγάστου μητέρα μόνον 32
αἰ-

28 ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον] Forte ὃν καί — abſolute.

29 θεομισὲς] Suidas: Θεομισής, ὑπὸ θεοῦ μισούμενος· θεομίσης δὲ, ὁ μισῶν τὸν θεόν.

30 ἀπαντῶντας] Sic Cod. et Comm. Hoeſch. et Reg. ἀπαντοῦντας.

31 ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων] Cod. et Comm. ἄρξητε, Reg. et Hoeſch. ἄρξατε, e conjectura, ut videtur. Dedi ἄρξετε, quod ſenſus poſtulat. Locutionem ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων plene illuſtravit Leopardus Emend. X. 12. Conf. Ellipſes Schaeferianas p. 527, et Alberti Obſſ. p. 223.

32 μητέρα μόνον] Diſſentit Zoſimus III. 7. σὺν αὐ-

οὐ τὸν νεανίσκον, ἀλλ' εἴδωλον. ὁ δὲ βασιλεὺς, ἐπεὶ ἡσυχία μυστηρίων ἁπάντων ἐγένετο σταθερωτέρα 24, βαρὺ φθεγξάμενος εἰς μέσον, „ τοῦ-
R.17. „ τον" εἶπεν „ ὁ μὲν ὑμέτερος, ὡς ὑμεῖς ὑπο- „ λαμβάνετε, πόλεμος ἀπολώλεκεν 25, θεὸς δὲ „ ἴσως καὶ τὸ Ῥωμαίων δέδωκε φιλάνθρωπον. „ Ἔξω 26 δὲ αὐτὸν ὅμηρον, οὐ παρ' ὑμῶν καθ' „ ὁμολογίαν, ἀλλὰ παρὰ τοῦ πολέμου λαβὼν, „ καὶ τῷ κρατεῖν ἀρκούμενος. Καὶ οὗτος μὲν „ οὐδενὸς ἀτυχήσει τῶν καλλίστων ἐμοὶ ξυνὼν, „ ὑμεῖς δὲ πειρώμενοι παραβαίνειν τὰς συνθή- „ κας ἀποτεύξεσθε πάντων. Φημὶ δὲ, οὐχ ὅτι „ κολάσομαι τὸν ὅμηρον, ὃν οὔτε ἐνέχυρον παρ' „ ὑμῶν εἴληφα τῆς εἰρήνης 27, ἀλλ' ἀνδρείας ἀπό- „ δει-

24 μυστηρίων — σταθερωτέρα] Cantoclarus in nota: „ ubi omnia mysteria fuerunt peracta;" in versione: „ ubi quies et silentium a mysteriis fuit." Utrobique absurde. Loco facillimo admove notata ad Eunap. p. 203.

25 ἀπολώλεκεν] Sic Commelinus, et relinquere placuit, favente codice. Hoeschel. et Reg. ἀπολώλεκε. De ν ἐφελκυστικῷ etiam ante consonantem cf. Bern. ad Nonn, T. I. p. 39.

26 ἔξω] Cod. ἔξω.

27 ἐνέχυρον — εἴληφα τῆς εἰρήνης] Cod. et Com. εἴλημμα —. Suidas: Ὅμηρον, παρὰ Θουκυδίδῃ· ἐνέχυρον, τὸ εἰς εἰρήνην διδόμενον ἐπὶ συνθήκαις. Cf. Petri loc. supra in nota 8.

„ δεῖξιν καθ' ὑμῶν ἔχω (ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον [28] καὶ θεομισὲς [29] τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας ὑπὲρ τῶν C.214.
„ ἀδικούντων δάκνειν καὶ σπαράττειν, ὥσπερ τὰ θηρία τοὺς ἀπαντῶντας [30], ὅταν ὑφ' ἑτέρων διώκηται)· ἀλλ' ὅτι, πρῶτον μὲν, ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων [31], οὗ μείζων ὄλεθρος οὐκ ἔστιν ἀνθρώποις, κἂν δοκῶσι πρὸς τὸ βραχὺ καὶ παρὸν ἐπιτυγχάνειν· δεύτερον δὲ, ὅτι πρὸς Ῥωμαίους ὑμῖν ὁ λόγος ἔσται κἀμὲ τὸν ἄρχοντα τούτων, ὃν οὔτε πολεμοῦντες οὔτε εἰρήνην αἰτοῦντες ἐνικήσατε." Προσεκύνησαν ἐπὶ τούτοις ἅπαντες καὶ ἀνευφήμουν, θεόν τινα ἐπὶ τοῖς λόγοις ἡγούμενοι. Σπεισάμενοι δὲ γοῦν καὶ τὴν τοῦ Νεβιογάστου μητέρα μόνον [32]

αὐ-

28 ὃ καὶ ἄλλως ἄνισον] Forte ὂν καὶ — absolute.

29 θεομισὲς] Suidas: Θεομισὴς, ὑπὸ θεοῦ μισούμενος· θεομίσης δὲ, ὁ μισῶν τὸν θεόν.

30 ἀπαντῶντας] Sic Cod. et Comm. — Hoesch. et Reg. ἀπαντοῦντας.

31 ἄρξετε χειρῶν ἀδίκων] Cod. et Comm. ἄρξητε. Reg. et Hoesch. ἄρξατε, e conjectura, ut videtur. Dedi ἄρξετε, quod sensus postulat. Locutionem ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων plene illustravit Leopardus Emend. X. 19. Conf. Ellipses Schaeferianas p. 527. et Alberti Obss. p. 223.

32 μητέρα μόνον] Dissentit Zosimus III. 7. σὺν αὐ-

ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἐδεήθησαν καὶ πλειόνων ἢ ἐλασσόνων 41. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον 42
R. 18. ἔπραττον, Εὐνωπίου 43 μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος, εὐημερήσαντος 44 δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν, ὥςε καὶ δίκῃ τινὶ περιμαχήτῳ συνειπεῖν ἧ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. Ὁ δὲ ἐνίκα καὶ τὴν δίκην, καὶ ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων 45 εὐδοκίμει λέγων.

Ὅτι

41 ἐλασσόνων] Cod. et editt. ἐλάσσων. Margines Hoeſch. et Reg. ἐλασσόνων, quod recipere debui.

42 εὐχῆς κρεῖττον] Hanc loquendi formulam illustrant notae interpretum ad Gregor. Cor. p. 133. Synesius de Regno p. 4 A. τὸ κρεῖττον εὐχῆς εἶναι εἴρημα.

43 Εὐνωπίου] Non Noster, ſed Eunapius alius aetate prior, et cujus meminit Suidas in Μουσώνιος. Vide omnino Chapmannum Obſſ. in Ulpian. §. 3. et Fabricium Bibl. Gr. t. 7. p. 538.

44 εὐημερήσαντος] Hinc forte ſuum Εὐημερήσαντος hauſit Suidas.

45 ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων] Reg. ἐκκλαζόμενοι: et ad marg. conjicitur ἐκκλησιαζομένων vel ἐκκλησιαζόμενον. Cantoclarus: „Legi δικαζομένος πεῖθων εὐδοκιμ. „ λ. Fronto, vir pius et doctus, ex Caſaubono legit „ καὶ ἐκ Κλαζομένων Πίσων. Et Piſo Clazomenis ortus „ dicendi facultate clarus fuit." Equidem ſervavi codicis lectionem et Commel. Hoeſcheliique, diſtinctis tantum

τριςχιλίους τοὺς αὐτίκα ἥξουσι πρέσβεσιν, ἢ ἀδικοῦντα εἰδέναι. Ταῦτα ἔγραφέ τε καὶ τὴν πρεσβείαν ἔςελλε, καὶ αὐτὸς εἵπετο τῇ πρεσβείᾳ ἀπὸ Ναμέτων 35 ἄρας ἐπὶ τὸν Ῥῆνον, ἤδη C. 215. τε ἦν πρὸς τοῖς Ῥαυράκοις 36, ὃ ἐςι φρούριον 37.

Ὅτι μετὰ τὴν Ἰουλιανοῦ τῆς βασιλείας ἀναγόρευσιν 38 πρεσβεῖαι πανταχόθεν 39 συνέβαινον, καὶ ςέφανοι πολλοὶ χρυσοῖ, 40 οἱ αὐτῷ παρὰ τῶν ἐθνῶν

35 Νεμέτων] Nemetes circa Spiram habitabant.

36 Ῥαυράκοις] Rauraci finitimi erant Helvetiorum, circa Rhenum, nunc Basilienses.

37 Φρούριον] Procopius, apud Lindenbrog. ad Ammian. XVI. p. 130. καςέλλους τὰ φρούρια τῇ Λατίνων καλοῦσι φωνῇ.

38 ἀναγόρευσιν] Julianus fuit a militibus Imperator creatus anno 360.

39 πρεσβεῖαι πανταχόθεν] Zosimus III. 11. ὄντι δὲ αὐτῷ (Juliano) κατὰ τὸ Σίρμιον, ἐξ ἁπάσης, ὡς εἰπεῖν, τῆς Ἑλλάδος ἐςέλλοντο πρέσβεις.

40 ςέφανοι χρυσοῖ] De hoc more coronas aureas principibus, in fidei argumentum, mittendi, vide Petavium ad Synes. p. 7. Cyrillus Hieros. Epist. ad Constantium p. 247. Αἱ ἄλλοι ἀφ᾽ ὧν ἔχοντες τὴν τιμίαν σου πολλάκις ςεφανοῦσι κεφαλὴν, χρυσοκολλήτους ςεφάνους, λίθοις διαφανέσι πεπυκιλμένους προσκομίζοντες. et Noster infra p. 469.

ἐθνῶν ἀνεκομίζοντο. Ἐνταῦθα καὶ οἱ τὴν Ἰωνίαν οἰκοῦντες ἔτυχον ὅσων ἐδεήθησαν καὶ πλειόνων ἢ ἐλασσόνων 41. Λυδοὶ δὲ καὶ εὐχῆς κρεῖττον 42
R. 18. ἔπραττον, Εὐναπίου 43 μὲν τοῦ ῥήτορος ὑπὲρ αὐτῶν πρεσβεύοντος, εὐημερήσαντες 44 δὲ οὕτω κατὰ τὴν πρεσβείαν, ὥςε καὶ δίκη τινὶ περιμαχήτῳ συνειπεῖν ἣ ὁ βασιλεὺς αὐτὸν ἐκέλευεν. Ὁ δὲ ἐνίκα καὶ τὴν δίκην, καὶ ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων 45 εὐδοκίμει λέγων.

Ὅτι

41 ἐλασσόνων] Cod. et editt. ἐλάσσων. Margine Hoesch. et Reg. ἐλασσόνων, quod recipere debui.

42 εὐχῆς κρεῖττον] Hanc loquendi formulam illustrant notae interpretum ad Gregor. Cor. p. 133. Synesius de Regno p. 4 A. τὸ κρεῖττον εὔχεσθαι δέκμα.

43 Εὐναπίου] Non Noster, sed Eunapius alius aetate prior, et cujus meminit Suidas in Μουσώνιος. Vide omnino Chapmannum Obsf. in Ulpian. §. 3. et Fabricium Bibl. Gr. t. 7. p. 538.

44 εὐημερήσαντες] Hinc forte suum Εὐημερήσαντος hausit Suidas.

45 ἐκ Κλαζομενῶν δὲ Πείσων] Reg. ἐκκλαζόμενους et ad marg. conjicitur ἐκκλησιαζομένων vel ἐκκλησιαζόμενον. Cantoclarus: „Legi δικαζομένους πείθων εὐδοκιμ. „λ. Fronto, vir pius et doctus, ex Casaubono legit „καὶ ἐκ Κλαζομένων Πίσων. Et Piso Clazomenis ortus „dicendi facultate clarus fuit." Equidem servavi codicis lectionem et Commel. Hoeschelique, distinctis tan-

tum

Ὅτι Βαλεντινιανοῦ ἀνάῤῥησις 46 ἐν Νικαίᾳ τῆς Βιθυνίας γίνεται, πρεσβεῖαί τε, ὅσαι συνεπεφοιτήκεσαν ἐπὶ τοῦτον, τοὺς χρυσοῦς ἔχουσαι στεφανοὺς, πρὸς ἐκεῖνον 47 ἀνεφέροντο. Καὶ πρὸς πάσας ἀπεφαίνετο μὲν οὐδὲν, ἐπιτρέχων ῥᾳδίως αὐτωσὶ καὶ συντόμως, ἐπήγγελλέ τι δὲ ἅπασιν, ὡς ποιήσων αὐτίκα μάλα.

Ὅτι τῷ βασιλεῖ Οὐάλεντι 48, ἡσυχίαν ἀπὸ τῶν οἰκείων καὶ τῶν ἐθνείων ἄγοντι, τὸ ἐπίλεκτον ἀγγέλλεται τῶν Σκυθῶν στράτευμα πλησίον ἤδη που τυγχάνειν, οὓς ὁ Προκόπιος 49 εἰς συμμαχίαν ἐξε-

tum modo ἐκ et Κλ. quae coaluerant et, majoribus Κλ. et Πείσ. literis, propria nomina, perspicuitatis causa, notavi. Piso potuit esse Eunapii adversarius. Pro καὶ τὴν λίμνην legendum forte κατὰ τ. λ., vel delendum καὶ natum ex ultima syllaba vocis ἐνίκα. Comm. καὶ πείσων, vitio typographico.

46 Βαλεντινιανοῦ ἀνάῤῥησις] Anno 364. Vide Zosim. III. 36. extr. et Zonar. XIII. 14. p. 29 A.

47 ἐπὶ τοῦτον — πρὸς ἐκεῖνον] τοῦτον, Jovianum; ἐκεῖνον, Valentinianum. Jovianus subito morbo fuit oppressus, cum octo menses imperasset. Cantoclarus totum hunc locum pessime vertit. — De coronarum aurearum dono nonnulla modo adnotavi, p. 467.

48 τῷ βασιλεῖ Οὐαλέντι] Anno 367. Vide Zosimum IV. c. 10.

49 οὓς ὁ Προκόπιος] Zosimus ibid. et IV. 7. ubi

ἐξεκεκλήκει παρὰ τοῦ Σκυθῶν βασιλέως. Γαύρους εἶναι τὰ φρονήματα ἔλεγον τοὺς προσιόντας 50 καὶ περιφρονητικοὺς τῶν ὁρωμένων, ἀλέγοντάς τε πρὸς τὸ ἀκόλαστον μεθ' ὕβρεως, καὶ πολὺ
C.216. τὸ ἀγέρωχον καὶ θερμὸν ἐπὶ πᾶσιν ἔχοντας. Ὁ δὲ βασιλεὺς, συντόμως αὐτοὺς ἀποτρέψων τῆς ἐπὶ Σκύθας ὑποστροφῆς, κατεῖχεν ἐντὸς ἀρκύων, καὶ τὰ ὅπλα παραδοῦναι 51 ἐκέλευσε. Οἱ δὲ ἔδοσαν, τὴν τῆς γνώμης ὑπεροψίαν, μέχρι τοῦ κινῆσαι τὰς κόμας 52, ἐπιδειξάμενοι. Διασπείρας οὖν αὐτοὺς κατὰ τὰς πόλεις, ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ 53, καὶ καταφρόνησιν ἐνεποιεῖτο τοῖς θεωμένοις αὐτῶν τὰ σώματα, πρός τέ

Reiten. — Modo συγχέειν, pro Commeliniano συγχέναι, scripsi ex Hoesch. et Reg. Codex συγχέειν.

50 τοὺς προσιόντας] Forte οἱ προσιόντες, vel πρὸς τοὺς προσιόντας. Sensu tamen vulgata non caret.

51 τὰ ὅπλα παραδοῦναι] Zosimus IV. 10. hinc sua sumsit, et multa in sequentibus habet similia.

52 κινῆσαι τὰς κόμας] „Lego κομῆσαι. Etenim „κινῆσαι τ. κ., capillos movere, vix est ut mentis fero„ciam significet; sed comas nutrire petulantiam indicat." CANTOCL. Locum non expedio. Credo hic innui morem quemdam horum hominum.

53 ἐν ἀδέσμῳ κατεῖχε φρουρᾷ] Hoesch. et Reg. φρουρᾷ. Cod. φρουρᾶ, sed ductu in desinentia impedito.

Comm,

τε μῆκος· ἀχρεῖον δὲ ἐλαυνόμενα, καὶ θηρέστερα τοῖς ποσὶ, κατὰ δὲ τὸ μέσον διεσφιγμένα, ἥπερ φησὶν Ἀριστοτέλης τὰ ἔντομα 55. Δεχόμενοι δ' οὖν 56 αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες, καὶ πειρώμενοι τῆς ἀσθενείας, τὴν ἑαυτῶν ἐξεπέτην γελῶν ἐπεγκάζοντα. Ταύτους ἀπήτει τοὺς χορείους ὁ Σκυθῶν βασιλεὺς, καὶ ἦν τὸ πρᾶγμα δριμὺ, καὶ πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον 57 οὐκ εὐδιαίτητον. Ὁ μὲν γὰρ

Comm. φρουρᾷ. Zosim. l. c. ἐν ἀδείᾳ φρουρεῖσθαι παρασκευασάμενος φυλακῇ: pro φρουρᾷ reponens φυλακῇ. Et Suidas: Φρουρά· φυλακή.

54 ἀχρεῖον] Suidas: Ἀχρεῖον· τῷ τόνῳ ὡς ἄμεινον. Fortes τῷ τόνῳ ὡς, ἄμεινον. Et p. 477. ἀχρεῖον iterum, at p. 479. ἄχρηστα. Dio Chryſ. Or. VI. p. 201. ἀποδιδράσκουσι τὸν ἀέρα καὶ τὰ σώματα ἄχρηστα ποιοῦσι καὶ ἀδύνατα ἀνέχεσθαι χειμῶνος. Cod. 2958 habet ἀχρεῖα.

55 διεσφιγμένα — τὰ ἔντομα] Ariſtot. H. An. I. c. 2. Dio Chryſ. Or. VIII. p. 279. ὑπὸ δὲ ἀνδρῶν ἡττωμένους λεπτῶν τε καὶ ἀσθενῶν, καὶ τῶν σφηκῶν τὰς γαστέρας μᾶλλον ἐντετμημένων. Nuper Pariſiis Rusſos vidimus Scytharum horum ἀπογόνους, immani proceritate, ſterno mirum in modum prominente, corpore circa lumbos ſtrigoſo et conſtricto, homines plane σφηκοειδεῖς.

56 δεχόμενοι δ' οὖν] Recepi emendationem Valeſii. Vide ſupra p. 192. Cod. ut editi.

57 πρὸς τὸν τοῦ δικαίου λόγον] Julianus Epist. p.

 398

γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκέναι κατὰ συμμαχίαν καὶ ὅρκους· ὁ δὲ ἀπέφασκε βασιλέα μὴ τυγχάνειν καὶ αὐτὸν οὐχ ὁμωμοκέναι. Ἐκείνου δὲ προστεθέντος τὸν Ἰουλιανὸν καὶ ὅτι διὰ τὴν ἐκείνου δεδώκει συγγένειαν . . . . καὶ τὰ τῶν πρέσβεων ἀξιώματα προστιθέντος, ὁ βασιλεὺς ἀντεφώνει τούς τε πρέσβεις

ἔχειν

398 B. κατὰ τὸν τοῦ δικαίου λογισμὸν, συνῳδὰ τοῖς ἔνωθεν βασιλεῦσι θεσπίζοντες.

58 ὁ μὲν γὰρ ἔφασκε βασιλεῖ δεδωκ.] Cf. Zosim. l. c.

59 ἀπέφασκε] Suidas: Ἀποφάσκει· ἀπαγορεύει ἢ ἀποφαντικῶς λέγει τι.

60 προστεθέντος — συγγένειαν] Procopio enim fuit cum Juliano cognatio sanguinis. Zosimus IV. 7. πρὸς τοῦτο δὲ αὐτοὺς (τοὺς βαρβάρους) ἐπεσπάσατο τῆς Ἰουλιανοῦ τοῦ βασιλέως συγγενείας τὸ κλέος.

61 συγγένειαν] Post hanc vocem in codice lacuna patet dimidiae fere paginae. Mox pro ἀξιώματα προστιθέντος, quae est lectio codicis, *Hoeschelii* et Commelini, Regia habet προστιθέντες, non vitio operarum, sed editoris; nam vertitur: „ Legatorum etiam dignitatem, „ tanquam legatorum loco essent, *obtendebant*." Equidem putaverim nihil, vel fere nihil hic deesse. Rex Scytharum obtendebat legatorum dignitatem, qui a Procopio fuerant ad ipsum missi: Zosimus IV. 10. τούτους ἀφεθῆναι παρὰ τοῦ βασιλέως ἀπῄτει, κατὰ πρεσβείαν τοῦ τότε κρατοῦντος αὐτοὺς φήσας ἐκπεπομφέναι.

ἔχειν τὴν δίκην 62, καὶ τοὺς παρόντας ὡς πολεμίους κατέχεσθαι, πολεμίῳ πρὸς συμμαχίαν ἥκοντας. Ἐκ τούτων δὲ τῶν προφάσεων ὁ Σκυθικὸς ἀνεγείρεται πόλεμος, τῷ μὲν ἀξιώματι τῶν συνιόντων ἐθνῶν καὶ τοῖς μεγέθεσι τῶν παρασκευῶν ἐπὶ μέγα προβήσεσθαι καὶ χωρήσειν R. 19.
πολυτρόπων συμφορῶν καὶ ἀτεκμάρτου τύχης
προσδοκηθεὶς 63, τῇ δὲ τοῦ βασιλέως ὀξύτητι C. 217.
καὶ προνοίᾳ κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ σαθερόν τε καὶ 64 ἀσφαλέστερον.

Ὅτι

62 ἔχειν τὴν δίκην] Zosimus IV. 8. ἐπεξῄει (ὁ Οὐάλης) πικρῶς ἅπασι, διερευνώμενος οὐ τοὺς συμπράξαντας τῇ τυραννίδι μόνον, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς βουλῆς κοινωνήσαντας, κτλ.

63 τῷ μὲν ἀξιώματι — προσδοκηθεὶς] Suidas, qui hunc locum adfert in voce Ἀτέκμαρτον, exhibet τῷ τε pro τῷ μὲν, et προσδοκηθείσης pro προσδοκηθεὶς verbumque χωρήσειν omittit. Cum προσδοκηθείσης, non capio qui stare possint verba πολυτρ. συμφορῶν. Servato textu, jungendum πολ. συμφ. καὶ ατεκμ. τύχης cum μέγα. Ἀτεκμάρτου Suidas vertit, ἀκατανοήτου.

64 κατενεχθεὶς ἐπὶ τὸ σαθερόν τε καὶ] Sumpsi τε ex Suida, qui haec habet in Σαθερὸν, quod vertit ἰσχυρὸν, βέβαιον. Caeterum verba paulum immutavit, ὁ δὲ πόλεμος ponens ante τῇ τοῦ βασ. et κατηνέχθη pro κατενεχθεὶς, scilicet ut sententia non penderet.

Ὅτι τῶν Σκυθῶν 65 ἡττηθέντων καὶ ὑπὸ τῶν Οὔννων ἀναιρεθέντων καὶ ἄρδην ἀπολλυμένων τὸ πλῆθος, οἱ μὲν ἐγκαταλαμβανόμενοι σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις διεφθείροντο, καὶ οὐδὲ μία 66 φειδὼ τῆς περὶ τοὺς φόνους ἦν ὠμότητος, τὸ δὲ συναλισθὲν 67 καὶ πρὸς φυγὴν ὁρμήσαν πλῆθος μὲν οὐ πολὺ τῶν εἴκοσι μυριάδων ἀποδέουσαι, συνῆλθον ἐς τὸ μάχιμον ἀκμάζουσαι 68. κινηθέντες 69 καὶ ταῖς ὄχθαις ἐπιστάντες χεῖράς τε ὤρεγον πόῤῥωθεν μετὰ ὀλοφυρμῶν 70 καὶ βοῆς, καὶ προέτεινον ἱκετηρίας 71, ἐπιτραπῆναι τὴν

65 τῶν Σκυθῶν] Rem narrat Zosimus IV. 20.

66 οὐδὲ μία] Regia οὐδεμία. Sed Eunapius fere semper οὐδὲ εἷς scribit. Vide not. p. 193.

67 συναλισθέν] Suidas: Ἁλίσας· συναθροίσας. Συναλίσας· συνάξας, συναθροίσας. Confer notam ad Eunapium p. 277. ubi, de permutatione verborum συναλίζω et συναυλίζω agens, poteram indicare Kusterum ad Suidae Συναλίσας.

68 πλῆθος μὲν — ἀποδέουσαι — ἀκμάζουσαι] Locus verbis et depravatis et omissis laborat, sensu tamen perspicuo satis nec multum impedito.

69 κινηθέντες] Margines Hoeschel. et Reg. νικηθέντες. Κινηθέντες potest explicari verbis Zosimi IV. 20. ὧν εἶχον ἐκστάντες οἰκήσεων.

70 ὀλοφυρμῶν] Suidas: Ὀλοφυρμός· θρῆνος.

71 ἱκετηρίας] Suidas: ἱκετηρία· ὁ θαλλὸς τῆς ἐλαίας. Ἱκε·

τὴν διάβασιν παρακαλοῦντες, καὶ τὴν σφῶν συμφορὰν ὀδυρόμενοι, καὶ προσθήσειν τῇ συμμαχίᾳ παρέξειν ἐπαγγελλόμενοι 72. Οἱ δὲ ταῖς ὄχθαις ἐπιτεταγμένοι Ῥωμαίων οὐδὲν ἔφασαν πράξειν ἄνευ βασιλέως γνώμης 73. Ἐντεῦθεν ἀναφέρεται μὲν ἐπὶ τὸν βασιλέα ἡ γνῶσις· πολλῆς δὲ ἀντιλογίας γενομένης, καὶ πολλῶν ἐφ' ἑκάτερα γνωμῶν ἐν τῷ βασιλικῷ συλλόγῳ ῥηθεισῶν, ἔδοξε τῷ βασιλεῖ, καὶ γὰρ ὑπ' ἀντιζηλοτυπίας αὐτῷ πρὸς τοὺς συμβασιλεύοντας 74, οἳ παῖδες μὲν ἦσαν ἀδελφοῦ (καὶ γέγραπται 75 οὕτω πρότερον), τὴν βασιλείαν δὲ διῃρῆσθαι κατὰ σφᾶς ἐδόκουν, τὴν διανομὴν οὐκ ἐνεγκόντες 76 ἐπὶ τὸν θεῖον· τούτων δὴ ἕνεκα

καὶ

Ἱκετηρία δέ ἐστιν ἣν οἱ δεόμενοι κατατίθενταί που, ἢ μετὰ χεῖρας ἔχουσιν. Confer Ilgenium Opusc. t. 1. p. 135.

72 ἐπαγγελλόμενοι] Sic cod. et Commel. Ἀπαγγελλ. in Hoesch. et Reg.

73 ἄνευ βασιλέως γνώμης] Valentis scilicet.

74 συμβασιλεύοντας] Gratianum nempe et Valentinianum minorem, Valentiniani fratris filios.

75 γέγραπται] in Historia nunc deperdita. Confer Zosimum IV. 19. §. 2. ubi Reitemeierus.

76 οὐκ ἐνεγκόντες] „ Totus locus pessime acceptus „ est ab interprete [Cantoclaro]. Verte igitur: *tandem*

„ *im-*

καὶ ὡς μεγάλη προσθήκη τὸ Ῥωμαϊκὸν αὐξήσαν, δεχθῆναι κελεύει τοὺς ἄνδρας, τὰ ὅπλα καταθεμένους. Πρὶν δὲ τὴν διάθεσιν [77] ἐκ βασιλέως ἐπιτραπῆναι, Σκυθῶν οἱ τολμηρότατοι καὶ
C.218. αὐθάδεις βιάσασθαι τὸν πόρον ἔγνωσαν, καὶ βιαζόμενοι κατεκόπησαν. Οἱ δὲ διαφθείραντες τὸν ἀπόδασμον [78] τοῦτον, τῆς τε ἀρχῆς παρελύθησαν καὶ περὶ τοῖς σώμασιν ἐκινδύνευσαν, ὅτι προ-

„ *imperator eos recipere decrevit, partim ex aemulatione adverſus conſortes imperii (erant hi fratris filii, ut ſuperius dictum est, qui paternum imperium inter ſe arbitratu ſuo diviſerant inconſulto Patruo), partim etiam, quod maxima virium acceſſione aucturus ſibi imperium videbatur; has ob cauſas juſſit etc.*" VALESIVS. Loci conſtructio valde est contorta nec facile in ordinem redigenda; nihil tamen deesſe videtur. De re vide Valeſium ad Ammianum Marcellinum libr. 31. c. 12. p. 641.

77 διάθεσιν] Eunapium ſcripſiſſe credo διάβασιν. Cum θ et β multum inter ſe ſimilitudinis nonnunquam habeant, ut oſtendit Bastius in Comment. Palaeogr., librarius, qui διάβασιν legere ſibi videbatur, mutavit in διάθεσιν et ſe egregium eſſe criticum credidit.

78 ἀπόδασμον] Sic Cod. et editt. Suidas ſcribit ἀποδασμὸν, quod vertit μοῖράν τινα, haecque ſcriptura eſt vulgatior.

πολεμίους 79 διέφθειραν. Οἵ τε παραδυναστεύοντες βασιλεῖ καὶ δυνάμενοι μέγιστον κατεγέλων αὐτῶν τὸ φιλοπόλεμον καὶ στρατηγικὸν, πολιτικοὺς δὲ οὐκ ἔφασαν εἶναι. Ὁ μὲν γὰρ βασιλεὺς ἐξ Ἀντιοχείας ἐπέτρεπεν αὐτοῖς τὴν ἀχρεῖον ἡλικίαν πρῶτον ὑποδεξαμένοις καὶ παραπέμψασιν εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἐπικράτειαν καὶ ταύτην ἐς ὁμηρίαν ἀσφαλῶς κατέχουσιν, ἐπιστῆναι ταῖς ὄχθαις καὶ μὴ πρότερον τοὺς μαχίμους δέξασθαι διαβαίνοντας, μηδὲ τὰ πλοῖα παρασχεῖν ἐς τὴν περαίωσιν, εἰ μὴ, τὰ ὅπλα καταθέμενοι, γυμνοὶ διαβαίνοιεν· οἱ δὲ ταῦτα R.20. ἐπιτραπέντες, ὁ μὲν ἐκ τῶν διαβεβηκότων ἤρα παιδαρίου τινὸς λευκοῦ καὶ χαρίεντος τὴν ὄψιν· ὁ δὲ ἠλέει γυναικὸς εὐπροσώπου τῶν αἰχμαλώτων, ὁ 79* δὲ ἦν αἰχμάλωτος ὑπὸ παρθένου, τοὺς δὲ τὸ μέγεθος κατεῖχε τῶν δώρων, τά τε λίνα ὑφάσματα καὶ τὸ τῶν στρωμάτων ἐπ' ἀμφότερα

79 ὅτι πολεμίους] Hoesch. et Reg. hinc novum caput ordiuntur; sed verba sunt continuanda, quod et Valesius monuit. Mox pro οἵ τε παραδ. Reg. habet ὅτι τε παρ. vitio typographico. Sequentia sunt salebrosa et, ut videtur, mutila.

79* ὁ] Cod. Hoesch. et Reg. ὅς.

ρα θυσανοειδὲς 80, ἕκαστος δὲ ἁπλῶς αὐτῶν ὑπελάμβανε καὶ τὴν οἰκίαν 81 κατεπλήσειν οἰκετῶν καὶ τὰ χωρία βοηλατῶν, καὶ τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν ἐκ τῆς περὶ ταῦτα ἐξουσίας. Νικηθέντες δὲ ὑπὸ τούτων νίκην αἰσχίστην καὶ παρανομωτάτην, ὥσπερ τινὰς εὐεργέτας καὶ σωτῆρας πολεμίους μετὰ τῶν ὅπλων ἐδέξαντο. Οἱ δὲ τοσοῦ-

80 θυσανοειδές] „Intelligit tapetes utrimque villo-„sos, qui uno verbo ἀμφίμαλλοι dicuntur; qualia „sunt stragula e lana quibus lectos operimus. His op-„ponuntur tapetes ἑτερόμαλλοι, cujusmodi sunt ii quos „Turcicos et Persicos vocamus; sic Gaza vocem θυ-„σανώδη interpretatus est in Theophrasti Historia plan-„tarum. Quod si quis cum Cantoclaro maluerit in-„terpretari *stragula utrimque fimbriata*, equidem non „valde repugnabo." VALES. Cf. Jacobs ad Anthol. 6, 7. p. 251. Suidas: θυσανόεσσαν· κροσσωτὴν ἔχουσαν.

81 οἰκίαν] Cod. οἰκετίαν. Hoesch. et Reg. οἰκετείαν cum οἰκίαν in margine.

82 τὴν ἐρωτικὴν λύσσαν] Longus IV. p. 122. οὐκ ἄπειρος τῆς ἐρωτικῆς λύττης. Haec est Schaeferi lectio e conjectura vocem λύπης emendantis. Et ipsi quidem Eunapii locus favet; fateor tamen me non statim credere Longum scripsisse ἐρωτικῆς λύττης, quod Theocritus, Eunapius, Basilius Vit. Thecl. p. 248. C., Lucianus Toxar. 15., vel alii ita scripserint. Vulgata lectio λύπης commodum satis sensum habet nec sollicitanda videtur.

σοῦτον ἀκονιτὶ 83 πρᾶγμα διαπεπρᾶχθαι καὶ τὴν εἰκῆ συμφορὰν εὐτυχήσαντας (οἵ γε ἀντὶ C.219. τῆς Σκυθῶν ἐρημίας καὶ τοῦ βαράθρου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ὑπελάμβανον), εὐθὺς πολύ τι βάρβαρον ἦν τῷ παρασπόνδῳ καὶ ἀπίστῳ διέφαινον. Ἡ μὲν γὰρ ἄχρηστος ἡλικία, προλαβοῦσα κατὰ τὴν διάβασιν, μετὰ βαθείας σπουδῆς καὶ φροντίδος τῶν ταῦτα βεβουλευμένων, εἰς τὰ ἔθνη κατείχετο καὶ διεσπείρετο· οἰκέται δὲ καὶ γυναῖκες καὶ παῖδες ἐκείνων, οἱ μὲν βασιλικὰ παράσημα 84 ἔχοντες, τὰς δὲ ἦν ἁβροτέρας ὁρᾶν ἢ κατὰ αἰχμάλωτον· παῖδες δὲ αὐτῶν καὶ τὸ οἰκετικὸν πρός τε τὴν εὐπρεπίαν τῶν

83 ἀκονιτὶ] Cod. et Comm. ἀκονητί, male. Suidas: Ἀκονιτί· χωρὶς κόνεως, ἄνευ ἀγῶνος καὶ μάχης, ἢ εὐμαρῶς. Ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀθλητῶν, τῶν οὕτως εὐμαρῶς περιγινομένων, ὥςε μηδὲ κονίσασθαι.

84 Παράσημα] „Male Cantoclarus vertit, *signa regia gerebant*, cum potius *insignia* vertere debuisset. „Id enim sibi vult Eunapius, pueros Gothorum impuberes inter Imperatoris ministros adscriptos fuisse et „cultu regio vestitos. Nam paedagogiani pueri purpura induebantur, ut docet Marcellinus in rebus Procopii [XXVI. 6.]. Sunt igitur βασιλικὰ παράσημα, „quos *colores* regios vocamus vernaculo sermone, quos „etiam in regalibus pedissequis magnopere Galli venerantur." VALES.

τῶν ἀέρων ἀνέδραμον καὶ παρὰ τὴν ἡλικίαν ἥβησαν, καὶ πολὺ τὸ ἐπιφυόμενον ἦν πολέμιον γένος. Οἱ μὲν οὖν παλαιοὶ μῦθοι λέγουσι, περὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὴν Κολχίδα δρακοντίων ὀδόντων κατασπαρέντων, ἐν ὅπλοις 85 ἅμα τῷ σπόρῳ τοὺς ἄνδρας ἀνατέλλεσθαι· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς χρόνος καὶ τὸν μῦθον τοῦτον εἰς φῶς καὶ ἔργον συνήγαγεν καὶ ὀφθῆναι κατηνάγκασεν. Οὐ γὰρ ἔφθασαν τοῦ Σκυθικοῦ γένους εἰς τὴν ἐπικράτειαν τὴν Ῥωμαϊκὴν οἱ παῖδες ὥσπερ ὀδόντες διασπαρέντες, καὶ πάντα ἦν μεςὰ 86 θυμοῦ καὶ μανίας καὶ φόνων, ἀνελθόντων αὐτῶν εἰς ἡλικίαν μάχιμον παρὰ τὸν χρόνον. Τὸ δὲ ἀκμάζον τῆς Σκυθικῆς ἀλκῆς καὶ γενναιότατον 87 τοῖς ὑπο-

85 ἐν ὅπλοις] Sic Hoeſch. et Reg. In Commel. est ἐνόπλους, in codice ἐνόπλοις. Thucyd. VI. 56. ἐν ὅπλοις ἀθρόους γενέσθαι. Lycurg. p. 233. Auger. τὴν βουλὴν χρηματιοῦσαν ἐν ὅπλοις. Dicitur et ξὺν ὅπλοις, Thucyd. II. 2. et μεθ' ὅπλων, Apollon. praef. in Aeſch. p. 16. Reisk.

86 οὐ γὰρ ἔφθασαν — πάντα ἦν μεςά] Cod. et edit. μετά. Vide not. ad Eunap. Sophiſt. p. 273.

87 γενναιότατον] Hoeſch. et Reg. γενναιότητες, et ad marginem γενναιότατον, pro variante lectione. Cod. γενναιότατον. — ἐκ βεβληκότων, nempe τῶν Οὔννων cf. p. 474.

ὑποδεξαμένοις, ἀντὶ τῶν ἐκβεβληκότων ἐς ἐπαναςᾶσιν εὐθὺς ἐγερθῆναι καὶ 88 μαχόμενον, πολὺ δεινότερα καὶ τραγικώτερα συνετόλμησεν ὧν ἔπαθεν. Ἡ μὲν γὰρ Θρᾴκη πᾶσα καὶ ἡ συνεχὴς αὐτῇ 89 χώρα Μακεδονία καὶ Θεσσαλία τοιαύτη τίς ἐςι καὶ οὕτω πολυύμνητος, ὥςε οὐδὲ εἶς κατὰ ταῦτα ἀναγράφειν λόγος ἦν· τοσαύτην δὲ οὖσαν αὐτὴν καὶ οὕτω πολυάνθρωπον, εὐδαίμονά τε ἅμα καὶ εὔανδρον, ἡ τῶν Σκυθῶν ἄπιςος καὶ παράλογος ἐπανάςασις ἐξαπιναίως καὶ παράχρημα τῆς διαβάσεως συντολμηθεῖσα καὶ ἀνοιδήσασα κατεςόρεσεν 90 εἰς τοσόνδε καὶ καθημάξευσε 91 ταῖς συμφοραῖς, ὥςε χρυσὸν ἀποδειχθῆναι 92 πρὸς τὰ Θρᾴκια πάθη τὴν Μυσῶν C. 120.

88 ἐγερθῆναι καὶ] Forte legendum ἐγερθὲν καί.

89 συνεχὴς αὐτῇ] Sic Hoesch. et Reg. — Comm. et Codex αὐτῷ.

90 κατεςόρεσεν] Sic Hoesch. et Reg. Sed Cod. et Commel. κατεςόρευσεν. Illud praeferre debui. Suidas hinc forte: κατεςόρεσε· κατέςρωσε.

91 καθημάξευσε] Suidas: Καθημαξευμένος· τετριμμένος.

92 χρυσὸν ἀποδειχθῆναι] „ Ut simul atque aurum „ per ea tempora calamitosa in Thracia ostenderetur, „ Mysorum, ut est in proverbio, praeda esset: id est, „ il-

K. 21. τῶν παροιμιώδη λείαν 93. Δόξαι αὐτοῖς χαριέζειν,

„ illud impune liceret a quovis eripere. Myforum enim „ praeda de direptione et grassatione pro libidine facta „ nulla poenae metu dicitur." CANTOCL. — „ verte: „ *ut vetus illa Myforum praedatio, proverbio celebrata, cum hac Thraciae vastatione collata, aurum esse „ videretur.* Hanc Graeci sermonis elegantiam non intellexit interpres, ut ex ipsius versione satis apparet. „ Eadem phrasi usus erat Eunapius in Gestis Carini „ Augusti: Καρῖνος, inquit, ὁ βασιλεὺς, γενόμενος ἐν „ ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀγέδραμε τηλικοῦτον „ κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥςε ἀπέδειξε χρυσὸν τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα: quem Eunapii locum citat Suidas in v. Μακρῷ et in v. Καρῖνος [vide infra Fragm. „ §. 4.] Est autem phrasis elegans et plane Attica, qua „ utitur etiam Plato, in Epist. 7. ad Dionis propinquos, „ ubi loquens de Triginta Tyrannis, qui, reip. constituendae causa, ab Atheniensibus creati fuerant, sic ait: „ ὁρῶν δήπου τοὺς ἄνδρας ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρυσῆν ἀποδείξαντας τὴν ἔμπροσθεν πολιτείαν. Similiter Dio in „ l. 47. [c. 15.] Historiae Rom. οὕτω τὰ πράγματα „ πρός τε τὸ βούλημα καὶ πρὸς τὸ ἐπιθύμημα τὸ ἑαυτῶν διῆγον, ὥςε χρυσὸν τὴν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος „ μοναρχίαν φανῆναι. Male apud Joannem Zonaram in „ tomo 2. Annal. pag. 141. legitur: ὥςε χρηςὴν τὴν τοῦ „ ἀνῃρημένου Καίσαρος μοναρχίαν νομίζεσθαι. Scribendum enim est χρυσῆν ex Dione, quem Zonaras exscripsit. Denique Conon, vetus scriptor, in Narrat. „ 13. apud Photium, χρυσὸς ἂν αὐταῖς δόξειε τὰ τῆς

„ Τροίας

ζειν, ἀξιομάχου μὴ παρούσης δυνάμεως εἰς

ἄμυ-

„ Τροίας κακά.“ VALES. Eadem leguntur in Valesii Emendat. III. 17. Adde omnino Hemsterhusium ad Luc. Necyom. c. 4., cui non assentior χρυσὸν in loco Platonis legenti pro χρυσῆν, et Rerum χρυσὸν pro χρύσεον in Lucianeo.

93. τὴν Μυσῶν παρ. λείαν] Cf. Erasm. Adag. I. 10. 92., Wolfianum Libanii indicem, Pantinum ad Basil. Seleuc. p. 390. et praeclaram Corayi notam ad Isocr. p. 53. Mazaris ineditus, in Διαλόγῳ νεκρικῷ cod. Paris. 2991 A. ἐπεὶ οὖν ἡ τοιαύτη (κυνάγχη) κατὰ πάντων διώδευσε καὶ πᾶσιν οὔπως ὑμῖν, ὡς ἔφθην εἰπών, ἐπεισέφρησε, μετὰ τῶν ἄλλων μάλα γε ἀναιδῶς, ὦ παρόντες, κἀμοὶ ἐπέθετο, καὶ δίκην σκηπτοῦ μιᾷ πρὸς ταῖς εἴκοσιν ἡμέραις κατὰ τοῦ σώματός ἐκστρατεύσασα, νῦν μὲν συνεχέσι πυρετοῖς, νῦν δὲ κλόνοις, νῦν δὲ σκοτοδίνοις ἰλίγγοις καὶ μελῶν καρέσεσι καὶ ἄλλαις ἐπαλλήλοις ὀδύναις διαδεύσασα, Μυσῶν λείαν, κατὰ τὴν παροιμίαν, τὰ ξύμπαντα κατειργάσατο μέλη. Postrema a verbis καὶ δίκην nuper adtulit Hasius, vir eruditissimus, ad Timarionem §. 12. p. 189. Theodorus Prodr. Rhodant. p. 5. Καὶ πάντες ἄρδην εἰσιόντες τὴν πόλιν Λείαν Μυσῶν ἔθεντο ταύτην, ὡς λόγος. Nicetas Eugenianus, Theodori imitator, in *Notit. Manuscriptorum* t. 6. p. 231. Οἱ βάρβαροι δὲ συνδραμόντες αὐτίκα Λείαν Μυσῶν ἔθεντο τὰ πρὸς ταῖς πύλαις. Manuel Palaeologus ibid. t. 8. p. 375. διὰ πλεονεξίαν πολλὴν Μυσῶν μὲν λείαν τὰ προστυχόντα ποιεῖσθαι.

ἄμυναν, τῷ τε πλήθει πρὸς ἀνθρώπους ἀφυλάκτους καὶ ἀνόπλους ἐφάνησαν φοβερώτατοι, καὶ τῷ φονικωτάτῳ πρὸς τὸ κρατούμενον πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν· περιεςήκει δὲ εἰς ἴσον λόγον καὶ Σκύθας Οὔννων μὴ φέρειν ὄνομα καὶ Ῥωμαίους Σκυθῶν. Πόλεις γοῦν εὐαρίθμητοι καὶ ὀλίγαι τινὲς διεσώθησαν καὶ ἔτι σώζονται, τειχῶν ἕνεκεν καὶ οἰκοδομημάτων· ἡ δὲ χώρα καὶ τὸ πλεῖςον 94 ἀπανάλωται καὶ ἔςιν ἀοίκητον, καὶ ἄβατον διὰ τὸν πόλεμον. Βασιλεὺς δὲ ἐπειδὴ τούτων ἐπύθετο τῶν ἀδιηγήτων κακῶν, πρὸς μὲν τοὺς Πέρσας ἀναγκαίαν εἰρήνην συνθέμενος, ἑαυτῷ δὲ πολεμήσας ἐπὶ μεταγνώσει τῆς ὑποδοχῆς, τῷ θυμῷ τε ὑπερέζεσε 95, καὶ πρὸς τὸν πόλεμον ἐντείνων ἑαυτὸν, προκαταπέμπει τὸ Σαρακηνῶν ἱππικὸν 96, ὡς ἀντισχῆσον τοῖς βαρβάροις. Ἤδη γὰρ καὶ τὴν Κωνςαντινούπολιν κατέτρεχον καὶ τοῖς τείχεσιν ἠνώχλουν περικαθήμενοι, πο-
C. 221. λέμιόν τε οὐδὲν ὁρῶντες ἐς ἀντίπαλον μάχην, καὶ τοῖς φρονήμασιν εἰς πᾶσαν ὕβριν ὠλισθηκότες.

. . . .

94 καὶ τὸ πλεῖςον] Forte, κατὰ τὸ πλ. — ἀοίκητος καὶ ἄβατος.

95 ὑπερέζεσε] Cod. et Comm. ὑπερέζεσαν.

96 Σαρακηνῶν ἱππικὸν] *Arabum equitatum*. Confer Heynium ad Zosim. IV, 22. 3.

τες· ὃ δὴ 97 καὶ περιφανῶς ἔδοξε κάλλιςα ςρατηγῆσαι κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἡ τύχη.

Ὅτι ἐπὶ Θεαδοσίου 98 τοὺς πρώτους χρόνους τῆς βασιλείας, τὸ τῶν Σκυθῶν ἔθνος ἐξελαυνόμενοι τῆς χώρας ὑπὸ τῶν Οὔννων, διεβεβήκεσαν τῶν Φυλῶν ἡγεμόνες ἀξιώματι καὶ γένει προήκοντες 99. Οὗτοι ταῖς τιμαῖς τοῦ βασιλέως ἐξωγκωμένοι καὶ πάντα ἐφ' ἑαυτοὺς ὁρῶντες κείμενα, ςάσιν ἐν ἀλλήλοις οὐ μικρὰν ἤγειραν· οἱ μὲν ἀγαπᾷν καὶ δέχεσθαι τὴν παροῦσαν εὐδαιμονίαν κελεύοντες, οἱ δὲ τὸν οἴκοι γεγονότα φυλάττειν ὅρκον αὐτοῖς καὶ μὴ παραβαίνειν ἐκείνας τὰς συνθήκας 100 (αὗται δὲ ἦσαν ἀσεβέςατοι 101 καὶ βαρβαρικὸν ἦθος εἰς ὠμότητα παρατρέ-

97 ὃ δή] Hoesch. et Reg. in marg. ὅθεν.

98 ἐπὶ Θεοδοσίου] Cf. Zosim. IV. 56.

99 προήκοντες] Cod. et Comm. προσήκοντες.

100 ὅρκον — συνθήκας] Haec verba saepe junguntur. Vide notam Hemsterhusii ad Plut. p. 441. Lydius p. 779. 784. 800.; Dionys. Hal. A. R. I. 40.; Zosim. III. 9. 53. Demosth. Rhod. p. 198, 16. Plato Menex. §. 17. ξυνέθεντο καὶ ὤμοσαν. Praeivit Homerus, Il. A. 77. σὺ δὲ σύνθεο καί μοι ὄμοσσον.

101 ἀσεβέςατοι] Sic Cod. et Commel. — Hoesch. et Reg. ἀσεβέςαται.

τρέχουσαι), πάντι τρόπῳ Ῥωμαίοις ἐπιβουλεύειν καὶ πάσῃ μηχανῇ καὶ δόλῳ τοὺς ὑποδεξαμένους ἀδικεῖν, κἂν τὰ μέγιστα ὑπ᾽ αὐτῶν εὖ πάσχωσιν, ὡς ἂν τῆς ἐκείνων ἁπάσης χώρας ἐγκρατεῖς γένωνται. Περὶ τούτου μὲν οὖν ἦν αὐτοῖς ἡ στάσις· καὶ διανεμηθέντες ἀπεῤῥάγησαν, οἱ μὲν τὰ χείρω προθέμενοι τῆς βουλῆς, οἱ δὲ τὰ εὐσεβέστερα, ἐπικρύπτοντες δὲ ἑκατέρα στάσις τὴν πρόφασιν τῆς ὀργῆς. Ὅμως καὶ ὁ βασιλεὺς τιμῶν οὐκ ἔληγεν, ἀλλ᾽ ὁμοτραπέζους εἶχε καὶ ὁμοσκήνους, καὶ πολὺ τὸ φιλόδωρον ἐς αὐτοὺς ἦν· οὐδαμοῦ γὰρ ἐξεφέρετο καὶ παρεγυμνοῦτο τὰ τῆς φιλονεικίας. Ἦν καὶ ἡγεμὼν τῆς μὲν θεοφιλοῦς καὶ θείας μερίδος Φράβιθος 102,
C. 222. ἀνὴρ νέος μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν, γεγονὼς δὲ εἰς
R. 22. ἀρετὴν καὶ ἀλήθειαν ἁπάντων ἀνθρώπων κάλλιστος· θεούς τε γὰρ ὡμολόγει θεραπεύειν κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον 103 καὶ οὐδὲ μίαν 104 ὑπέστη πλάσιν εἰς ἀπάτην καὶ διακράτησιν 105, ἀλλὰ γυ-

102 Φράβιθος]. Cf. Fragm. 43.

103 κατὰ τὸν ἀρχαῖον τρόπον]. De Frabithi gentilismo testis est Zosimus V. 20, 1. 21, 11.

104 οὐδὲ μίαν] Sic Cod. et Commel. — Hoesch. et Reg. οὐδεμίαν. Cf. supra p. 193.

105 διακράτησιν] Sic Hoesch. et Reg. — Comm. διὰ κράτ.

γυμνὴν καὶ καθαρὰν διέφαινε τὴν ψυχὴν περὶ τοῦ βίου, ἐχθρὸν ὑπολαμβάνων

ὁμῶς ἀΐδαο 106 πύλῃσιν

Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃ.

Γυναῖκα οὖν ᾔτησε Ῥωμαίαν εὐθὺς, ἵνα μηδὲν ὑβρίζῃ διὰ σώματος ἀνάγκην, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπέτρεψε τὸν γάμον, καὶ ὁ πατὴρ τῆς κόρης (ἐτρέφετο γὰρ ὑπὸ πατρί 107) καὶ τὸ πρᾶγμα ἐθαύμασε, μακάριον ἑαυτὸν ὑπολαμβάνων, εἰ τοιοῦτον ἕξοι γαμβρόν. Τῶν μὲν οὖν ὁμοφύλων ὀλίγοι τινὲς τὴν εὐσέβειαν καὶ ἀρετὴν ἀγασθέντες τοῦ νεανίσκου, πρὸς τὴν ἐκείνου γνώμην ἐχώρησαν καὶ συνεσήκεσαν· οἱ δὲ πολλοὶ καὶ δυνατώτεροι τῶν δεδογμένων ἐξ ἀρχῆς ἀπρὶξ εἴχοντο, καὶ πρὸς τὴν ὠδῖνα τῆς ἐπιβουλῆς σφαδάζοντες 108 ἐμεμήνεσαν, ὧν ἦρχεν Ἐρίουλφος 109, ἀνὴρ

106 ὁμῶς ἀΐδαο] Hom. Il. IX. 312.

107 ὑπὸ πατρὶ] Hoesch. et Reg. πατρὸς in marg. e conjectura, puto, nec vera.

108 σφαδάζοντες ἐμεμήνεσαν] Cod. et Commel. σφανδάζ. Suidas: Σφαδάζοντες· σπώμενοι ἢ δυσφοροῦντες. Cf. Ruhnk. ad Timaei Σφαδάζειν· δυσχαναχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Plut. de Educ. 13. ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. quae jungit et Themistius XXIII. p. 292 B. Heliodorus IV, 3. οὔτε ἀτρεμεῖν ἔτι κα-

ἀνὴρ ἡμιμανὴς καὶ τῶν ἄλλων λυσσωδέστερος. Συμποσίου δὲ προτεθέντος αὐτοῖς παρὰ τοῦ βασιλέως ἁδροτέρου καὶ πολυτελεστέρου, τὴν παροιμίαν ἀποδείξαντες ἀληθῆ, τὴν λέγουσαν „οἶνος „καὶ ἀλήθεια" 110, τοῦ Διονύσου καὶ τότε ῥήξαντος αὐτοῖς παρὰ πότον τὴν ἐπικρυπτομένην στάσιν, διαλύεται μὲν τὸ συμπόσιον ἀτάκτως καὶ διὰ θυρῶν ἐχώρουν τεθορυβημένοι καὶ παρακεκινηκότες· ὁ δὲ Φράβιθος, δι' ἀρετῆς ὑπερβολὴν,
C.223. τὸ καλὸν καὶ δίκαιον κάλλιον ἅμα καὶ θεοφιλέστερον ὀφθήσεσθαι νομίζων, εἰ προσθείη τάχος, οὐ περιμείνας ἕτερον καιρὸν, ἀλλὰ σπασάμενος τὸ ξίφος, τῆς πλευρᾶς Ἐριούλφου διήλασεν· καὶ ὁ μὲν ἔκειτο πεσὼν, ὀνειροπολήσας 111 τὴν ἄδικον ἐπιβουλὴν, οἱ δὲ . . . .

§. I.

κατεῖχεν ἡ κόρη, ἀλλ' ἐσφάδαζεν ἡ βάσις καὶ οἱ πόδες ἐσκίρτων. Adde Schultens. Orig. Hebr. II. p. 108. — Cantoclarum non capio pro ἐμεμήνεσαν proponentem ἐμαίνεσαν.

109 Ἐρίουλφος] Zoſimo Πριούλφιος.

110 οἶνος καὶ ἀλ.] Cf. Eraſm. Adag. I. 7. 17. Theocriti ſunt Id. 29. 1. vel potius Alcaei; nam Thierſchio viro doctisſimo ſic ſentienti accedo.

111 ὀνειροπολήσας] Cf. ſupra p. 354.

EUNAPII FRAGMENTA

EX SUIDA.

§. 1.

Ὁ δὲ τοξότης ἠφίει βέλος, εὔστοχος ὢν τοσούτους κατακαίνειν, ὅσα ἠφίει βέλη.

Suidas: Κατακαίνειν· ἀναιρεῖν, φονεύειν. „Ὁ δὲ — βέλη". Εὐνάπιός φησι. De verbo καίνειν dixi ad Philostr. Her. p. 559. Vide et Van Goensium Observ. Misc. c. 5. p. 45. Mimas Pythagoreus Diss. II. p. 713. ἄνδρα κανών. Ubi Galeus; „κτανὼν, procul dubio". Procul dubio fallitur vir doctissimus. — Caeterum hoc fragmentum pertinet ad illam historiae partem, qua Eunapius narrabat Palmyram ab Aureliano, vel Cremnam a Probi militibus obsessam. Rem illustrat Zosimus I. c. 54. §. 7. et c. 70. §. 1. Crediderim Eunapiana haec esse referenda ad Cremnae obsidionem; nam Zosimus, loco posterius citato, Nostri verba ante oculos habuisse videtur: συνῆν τις ἀνὴρ αὐτῷ (Lydio in Cremna obsesso) μηχανάς τε κατασκευάζειν εἰδὼς, καὶ ἐκ μηχανῶν εὐστόχως ἀφιέ-

ἀφιέναι βέλη δυνάμενος· ὥστε ὁσάκις ἐνεκελεύσατο ὁ Αὔδιος αὐτῷ κατά τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ.

§. 2.

Σελευκίς: ὄρνεόν ἐστιν εὔπεπτον, καὶ ἀκόρεστον, καὶ πανοῦργον, καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον.

Haec verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus I. 57. 6. in ea parte Historiae, quam ex Nostro sumsit, Σελευκιάδας, memoret, αἳ ταῖς ἀκρίσι συμπεριΐπτανται καὶ τοῖς στόμασι ταύτας δέχονται. Seleucidum avium meminit et Theodorus Photii Bibl. Cod. 223. p. 681, 49. jam a Kustero indicatus: ἡ σελευκὶς τὸ πτηνὸν οὕτως ἐστὶν ἀκρίσιν ὀλέθριον, ὥστε καὶ ὅσαι ἂν τῇ σκιᾷ ταύτης καταληφθεῖεν, φθείρονται. Cf. Heynium ad Zosimum; Broterium ad Plinium H. N. X. 39. 27.; H. Stephanum in Thesauro.

§. 3.

Ἰόβειοι καὶ Ἑρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων, τάγματα γάρ τινα δαίμοσιν ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεῦς, Ἑρκούλης δὲ ὁ Ἡρακλῆς.

Haec esse Eunapiana non praestiterim; credo tamen vel tota vel ex parte fuisse lecta in ejus historia. Suspicionem hanc meam firmare mihi videtur *Zosimi* locus

II.

II. 42. 3: Μαγνεντίῳ τῷ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραμμένῳ τῶν Ἰοβιανῶν καὶ Ἑρκουλιανῶν· ταγμάτων δὲ ταῦτα ἐπώνυμα: ubi legendum puto ταῦτα δαίμοσιν ἐπώνυμα. nam Zofimo, ut nunc editur, aliquid videtur ad integritatem deesse. Idem III. 30. 4. cum nominasset Ἰοβιανοὺς καὶ Ἑρκουλιανοὺς, addit: ταγμάτων δε ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλετιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ κατάσαντα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε.

§. 4.

Καρῖνος 1 Κάρου τοῦ βασιλέως υἱὸς, γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα 2 ὥςε ἀπέδειξε χρυσὸν 3 τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων 4 ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηθες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον 5 αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγήτου τῆς φθορᾶς παρηναλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δείπνοις ἀλεκτορίδες 6, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνῆσθαι δὲ τῶν κατακεπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν, ὅτι οὐκ ἐπή-

ἀφιέναι βέλη δυνάμενος· ὥςε ὁσάκις ἐνεκελεύσατο ὁ Λύδιος αὐτῷ κατά τινος τῶν πολεμίων ἀφιέναι βέλος, μὴ διαμαρτεῖν τοῦ σκοποῦ.

§. 2.

Σελευκίς: ὄρνεόν ἐςιν εὔπεπτον, καὶ ἀκόρεςον, καὶ πανοῦργον, καὶ τὰς ἀκρίδας χανδὸν λαφύσσον.

Haec verba credo Suidam hausisse ex Eunapio, quod Zosimus I. 57. 6. in ea parte Historiae, quam ex Nostro sumsit, Σελευκιάδας, memoret, αἳ ταῖς ἀκρίσι συμπεφύκασιν... συμπερίπτανται καὶ τοῖς ςόμασι ταύτας δέχονται. Seleucidum avium meminit et Theodorus Photii Bibl. Cod. 223. p. 681, 49. jam a Kustero indicatus: ἡ σελευκὶς τὸ πτηνὸν οὕτως ἐςὶν ἀκρίσιν ὀλέθριον, ὥςε καὶ ὅσαι ἂν τῇ σκιᾷ ταύτης καταληφθεῖεν, φθείρονται. Cf. Heynium ad Zosimum; Broterium ad Plinium H. N. X. 39. 27.; H. Stephanum in Thesauro.

§. 3.

Ἰόβειοι καὶ Ἑρκούλειοι, ὀνόματα τάξεων, τάγματα γάρ τινα δαίμοσιν ἐπώνυμα. Ἰόβις γὰρ παρὰ Ἰταλοῖς ὁ Ζεῦς, Ἑρκούλης δὲ ὁ Ἡρακλῆς.

Haec esse Eunapiana non praestiterim; credo tamen vel tota vel ex parte fuisse lecta in ejus historia. Suspicionem hanc meam firmare mihi videtur *Zosimi* locus

II.

II. 42. 3: Μαγνεντίῳ τῷ τὴν ἀρχὴν ἐπιτετραμμένῳ τῶν Ἰοβιανῶν καὶ Ἑρκουλιανῶν· ταγμάτων δὲ ταῦτα ἐπώνυμα: ubi legendum puto ταῦτα δαίμοσιν ἐπώνυμα. nam Zosimo, ut nunc editur, aliquid videtur ad integritatem deesse. Idem III. 30. 4. cum nominasset Ἰοβιανοὺς καὶ Ἑρκουλιανοὺς, addit: ταγμάτων δε ταῦτα ὀνόματα, παρὰ Διοκλετιανοῦ καὶ Μαξιμιανοῦ κατάξαντα, φερόντων τὰς τούτων ἐπωνυμίας· ὁ μὲν γὰρ Διὸς, ὁ δὲ Ἡρακλέους ἐπώνυμον εἶχε.

§. 4.

Καρῖνος 1 Κάρου τοῦ βασιλέως υἱὸς, γενόμενος ἐν ἐξουσίᾳ καὶ βουλήσεως κύριος, ἀνέδραμε τηλικοῦτον κακὸν ἐς τυραννίδα 2 ὥστε ἀπέδειξε χρυσὸν 3 τὴν τραγῳδουμένην τυραννίδα· οὕτω καὶ τοὔνομα τοῖς ἔργοις μακρῷ παρῆλθε. Παίδων μὲν γὰρ εὖ γεγονότων 4 ὕβρεις, διὰ τὸ σύνηθες, οὐδὲ ὕβρεις ἐνομίσθησαν, ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον 5 αὐτῷ καὶ πρόχειρον τὸ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτάνειν. Ὁ δὲ ἐγκλήματά τε ἀνέπλαττε καὶ ἐδίκαζε τοῖς ἀδικουμένοις, καὶ τῶν δικαζομένων οὐδεὶς ἐσώζετο· ὅπου γε πολλῆς οὔσης καὶ ἀδιηγήτου τῆς φθορᾶς παρηναλίσκοντό τινες τῶν εὐδαιμόνων, ὥσπερ ἐν κοινοῖς δείπνοις ἀλεκτορίδες 6, ἐς τὴν Καρίνου τρυφήν. Μεμνῆσθαι δὲ τῶν κατακεπτομένων ἔφασκε, τῶν μὲν, ὅτι οὐκ ἐπή-

ἐπῄνεσαν αὐτοῦ τὸ κάλλος, τῶν δὲ, ὅτι λέγοντα, ὅτε ἦν μειράκιον, οὐκ ἐθαύμασαν, ὡς ἐβούλετο. Ἀπώλλυντο δέ τινες καὶ γελάσαντες ἐναντίον αὐτοῦ ποτὲ, καὶ πάντα 7 ἦν αὐτοῦ βαρύτερα διοσημείας, καὶ ἐλύττα ἐν μέσοις τοῖς ὑπηκόοις.

1 Καρῖνος] Suidas in Voce. Auctor non nominatur, hic quidem; sed in vocibus Μακρῷ, Ἐγκύκλιον, Ὕβρις, Διοσημία, ubi illius longioris articuli sententiae adferuntur, Eunapii nomen legitur adpositum.

2 κακὸν ἐς τυραννίδα, ὥστε] Suidas in Καρινὸς: κ. ἐς τ. οὕτω καὶ τοὔνομα. Quae deficiebant supplevi, monente etiam Kustero, ex Suida in Μακρῷ.

3 ἀπέδειξε χρυσὸν] Vide notam p. 482. et infra ad Fragm. §. 28.

4 εὖ γεγονότων] Suidas οἱ γεγ. hic et sub voce ὕβρις. „ Probo conjecturam Wolfii, qui legendum suspicatur εὖ γεγον." KUSTER. Et εὖ recepi, praeeunte Casaubono ad Vopisc. p. 252 D. Locutio est Eunapiana: cf. p. 199. et Fragm. §. 45.

5 ἀλλ' ἦν ἐγκύκλιον — ἁμαρτάνειν] Leguntur apud Suidam in Ἐγκύκλιον, quam vocem vertit, ἀπανταχοῦ καθολικόν. Et ἁμαρτάνειν, interpretatur: τουτέστιν εἰς παῖδας ὑβρίζειν. Articulos τὸ, τὰ inserui ex hoc loco (nam in voce Καρῖνος non comparent, nec in voce Ὕβρις), et ex Zonarae Lexico, ubi col. 604 adferuntur verba Ἐγκύκλιον — ἁμαρτάνειν, sine auctoris nomine.

6 ἀλεκτορίδας — τῶν κατακοπτομένων] Vide supra no-

notas p. 222. 328. Plutarchus Cleom. 36. μὴ περιμένειν, ὥσπερ ἱερεῖα πιανθέντας, κατακοπῆναι.

7 καὶ πάντα — ὑπηκόοις] Leguntur et ſub voce Διοσημία apud Suidam. Διοσημείας Suidas habet in Καρῖνος, διοσημίας in Διοσημία. Haec ſcribendi varietas in illo vocabulo ubique fere reperitur. Cf. quae notavi ad Eunap. p. 340., ad Marin. p. 141. 149., et Coraysum ad Plut. Galb. p. 463.

§. 5.

Καρικὸν θῦμα.

Suidas: Καρικὸν θῦμα· ἐπὶ τῶν ἄσαρκα ἢ ἄβρωτα μέλη θυόντων. Οἱ γὰρ Κᾶρες κύνα θύουσιν. Εὐνάπιος. Küſterus putat τὸ Εὐνάπιος alieno loco esſe poſitum, pertinereque ad vocem Καρῖνος, fere ſequentem, et in qua, quae de Carino narrantur, ex Eunapio ſumpta ſunt, ut videre licet Fragm. praeced. Haec Kusteri opinio non caret probabilitate quadam; nihil tamen definiri tuto potest. Καρικὸν θῦμα forte lectum fuit olim in Eunapio. Quidni?

§. 6.

Ὁ Διοκλετιανὸς λόγον ποιούμενος τῶν πραγμάτων, ᾠήθη δεῖν καὶ δυνάμεσιν ἀρκούσαις ἑκάστην ἐσχατιὰν ὀχυρῶσαι καὶ φρούρια ποιῆσαι.

Apud Suidam in Ἐσχατιά, ſine auctoris nomine. Reitemeierus ad Zoſim. II. 34. p. 557. Eunapium in his fere agnoſcit, non ſine veriſimilitudine. Cf. ejus notam

tam et, quem indicavit Kusterus, Valesium ad Amm. Marc. XXIII. c. 5. p. 359.

§. 7.

Χαριέττων [1] μὲν οὖν καὶ πρὸ τούτου φανερός τις ὢν καὶ ἀνυπόστατος τῷ τε πλεονάζοντι τοῦ δραστηρίου φοβῶν, ἀνεῖχεν [2] ἀπὸ λῃστείας ἅπαντας.

1 Χαριέττων] Suidas in Ἀνεῖχε, sine auctoris nomine. „ Hoc fragmentum ex Eunapio depromptum esse „ putat Valesius ad Ammianum Marcell. p. 144 [Edit. „ 1636. p. 172. Edit. 1681. ad libr. 17. c. 10.] quem „ vide". KVSTER. Hanc Valesii notam ad Zosimum III. 7. p. 569. repetivit Reitemeierus. Zosimus ibi multa de Charietrone narrat, quae e Nostro mutuatus est. Suidas: Χαριέττων· ὄνομα κύριον: quod est huc referendum.

2 ἀνεῖχεν] Suidas: Ἀνεῖχεν· ἐκώλυεν.

§. 8.

Μάξιμός τε καὶ Πρίσκος λόγου μὲν μετειχέτην, τῆς δὲ τῶν κοινῶν καὶ ὑπαίθρων πείρας πραγμάτων ἐλάχιστον.

Suidas in Ὑπαίθριον, auctore nominato. De Maximi et Prisci in aula Caesarea habitatione et factis cf. Nostrum supra p. 56. seqq.

§. 9.

§. 9.

Σαλούστιος 1, ὁ τῆς αὐλῆς ἔπαρχος ἐπὶ Ἰουλιανοῦ, ἀνὴρ ἦν διαφερόντως περιττὸς εἰς φιλανθρωπίαν· ᾧ γε τοσοῦτον ἡμερότητος καὶ πραότητος ὑπῆρχεν εἰς ἅπαντας, ὥστε τὸν Μάρκελλον ἐκεῖνον, τὸν, ἡνίκα ἦν Καῖσαρ, ὑβριστικῶς αὐτῷ χρησάμενον πάνυ περιδεᾶ ὄντα διὰ τὰ προγεγενημένα, καί τοι τοῦ παιδὸς ἐλεγχθέντος ἐπανίστασθαι διὰ τὴν πρὸς Κωνστάντιον φιλίαν, τῷ νεανίσκῳ 2 τὴν δίκην ἐπέθηκε, τὸν δὲ Μάρκελλον καὶ διαφερόντως ἐτίμησε.

1 Σαλούστιος.] Verba Suidae. „ Totum hunc locum „ ex Eunapio excerptum esse suspicatur Valesius ad „ Amm. Marcell. lib. XXII. p. 229. [c. 11. p. 324.], „ qui recte etiam monuit, Suidam hic omnia confun„ dere, et ad Sallustium male referre ea, quae Juliano „ conveniant". KVSTER.

2 τῷ νεανίσκῳ] Amm. Marcell. l. c. „ Marcelli ex „ Magistro Equitum et peditum filius, ut injectans im„ perio manus, publica deletus est morte".

§. 10.

Τότε δὲ ἴλη τῶν καταφράκτων ἱππέων ὑπὲρ τοὺς ὑ· ἐς τοὺς ὀπισθοφύλακας κατερράγη.

Suidas: "Ἴλη: σύστημα, συστροφή, τάξις ὄχλου ἱππικοῦ . . . . καὶ Εὐνάπιος· „ τότε κτλ. Crediderim hunc

hunc locum pertinuisse ad narrationem Persicae Juliani expeditionis, et inde profecisse Zosimum, qui haec non absimilia habet III. 28. 6. οἱ Πέρσαι συνταχθέντες εἰς πλῆθος τοῖς οὐραγοῖς τοῦ Ῥωμαίων ςρατεύματος ἀδοκήτοις ἐπέπεσον.

§. 11.

Οἱ δὲ τῶν Πάρθων οἰσυΐνας ἀσπίδας ἔχοντες καὶ κράνη οἰσύϊνα πλοκήν τινα πάτριον πεπλεγμένα.

Apud Suidam in Οἰσυΐναις, auctore nominato. Valesius haec verba admovet Ammiano XXIV. 2. p. 394. ubi describuntur Persae Pirisaborae civitatis „ defensores „ obtecti scutis vimine firmissimo textis".

§. 12.

Πάντα 1 ὅσα ἦν ἄριςα μικρὰ ἐφαίνοντο πρὸς τὸν ὄγκον Μουσωνίου, καὶ τὴν τῷ δραςηρίῳ τῆς γνώμης βαθύτητα· δι' ἃ κατὰ λόγον εὐδοκιμῶν, τήν τε ἀλιτενῆ 2 χώραν τῆς Ἀσίας ἐπῆλθε, καὶ ὁ τὴν ἀνθύπατον ἔχων ἀρχὴν πρὸς τὰς ἐπιδημίας ἐξίςατο. Κἀκεῖνος ἅπαντα ἐπιὼν, ἐν ὀλίγαις ἡμέραις τὴν θάλασσαν ἐπλήρωσε τῶν ἀπὸ τῆς Ἀσίας εἰσφορῶν. Ἐπεκάλει δὲ οὐδεὶς ἄδικον οὐδὲν τοῖς γινομένοις, ἀλλὰ παιδιά τις ἦν ἅπασι τοῖς καταβάλλουσι τὰ εἰσφερόμενα·

Εὐ-

Εὐνάπιος γὰρ ὁ ῥήτωρ 3 ἐπεστάτει τοῖς πραττομένοις.

1 πάντα] Suidas: Μουσώνιος. Ἐπὶ Ἰοβιανοῦ ἦν βασιλέως. Πάντα, κτλ. Eunapius non nominatur a Suida; sed haec illi tribuo auctoribus Valesio ad Ammian. Marc. XXVII. c. 9. qui locum adducit et Latine vertit, et Wernsdorfio ad Himer. p. 473: nec dissentit Kusterus. De hoc Musonio ait Eunapius Soph. p. 92. se scripsisse ἐν τοῖς διεξοδικοῖς πολλά: ubi vide notata p. 386. Cf. Fragm. §. 16.

2 ἀλιτενῆ] Cf. notam p. 319.

3 Εὐνάπιος] Rhetoris hujus sibi homonymi jam supra meminit, Legat. p. 468.

§. 13.

Οὗτος 1 (Αἰλιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἐστρατήγησεν· ἦν δὲ ἐκ Συέδρων 2. Ἐλεύθερος δὲ ὢν ἄγαν 3 καὶ ἀνεστηκὼς 4 ἐκ παιδὸς τὴν ψυχὴν γενόμενος, ἀφθόνως ἐχορηγήθη τὰ παρὰ τοῦ σώματος· τὰ γὰρ ὄργανα συνεπεπήγει καὶ ἐνέτρεχε τοῖς τῆς ψυχῆς κινήμασιν, ὥσθ' ἅμα τι πρᾶξαι ἐδέδοκτο καὶ ἐπέπρακτο. καὶ παιδείας οὔτε ἐντὸς ἦν 5 οὔτε ἄμοιρος, ἀλλ' ἦν ἀγροικότερος, ὅσον θυμοειδέστερος, καὶ τὸ θηριῶδες τοῦ θυμοῦ καὶ ἄγριον οὐκ ἐξημέρωτο καὶ κατείργαστο ὑπὸ τοῦ λόγου.

1 Οὗτος] Ex Suida in Αἰλιανός. Auctor non nominatur, sed „totum hunc locum" inquit Kusterus, „ex historia deperdita Eunapii depromptum esse discimus ex Suida v. ἀνεστηκώς, ubi fragmenti hujus pars „addito scriptoris istius nomine adducitur". Suidas in Συέδρων repetit prima hujus fragmenti verba: Αἰλιανὸς ἐπὶ Οὐ. ἐστρ. ad ἐκ παιδός.

2 ἐκ Συέδρων] „sic recte e MSS. Parif. et ipse „Suidas v. Συέδρων. At priores editiones male συνέ-„δρων, quod Portus plane ἀστόχως verterat ex assesso-„ribus; non animadvertens scilicet, voce hac patriam „Aeliani designari. Est enim Σύεδρα nomen urbis, in „Isauria olim sitae, teste Stephano Byzantio: ex qua „Aelianum hunc oriundum Suidas lectorem hic docere „vult." KVSTER.

3 ἐλεύθ. δὲ ὢν ἄγαν] In Αἰλιανὸς legitur, ἐλεύθ. ἄγαν; in Ἀνεστηκὼς autem, ἐλεύθ. δὲ ὤν: ex utraque lectione illam feci, quam exhibeo.

4 ἀνεστηκώς] Suidas: Ἀνεστηκώς: ἀνάστημα ἔχων. Εὐνάπιος. Ἐλεύθερος δὲ ὢν καὶ ἀν. ἐκ π. τ. τύχην γεν. Toupius ad Longinum §. 7. vocem ἀνάστημα illustrans, hic pro τύχην legendum esse ψυχὴν vere monuit, firmavitque loco altero Suidae in Αἰλιανός.

5 οὔτε ἐντὸς ἦν] „sic habent MSS. Parif. At prio-„res editt. οὔτε ἐκτὸς ἦν; quae lectio propter tautolo-„giam admitti non potest. sequitur enim οὔτε ἄμοιρος „ἦν, quod idem plane significat, ac praecedens illud „οὔτε ἐκτὸς ἦν" .... KVSTER. Conferri potest nota ad Philostr. Her. p. 524.

§. 14.

§. 14.

Ὁ δὲ Προκόπιος τοὺς χαριεςέρους ἀναλαβὼν, ἐπὶ τὸν βασιλέα Οὐάλεντα διὰ Φρυγίας συνήπτετο.

Suidas: Χαριεςέρους· ἐνδοξοτέρους. Εὐνάπιος· „Ὁ δὲ, κτλ. Fragmentum referendum ad Procopii seditionem et bellum adversus Valentem; qua de re vide Zosimum IV. 4—8. et supra notam p. 314. Pro συνήπτετο legendum forte συνηπείγετο: ut supra p. 27.

§. 15.

Μικροῦ [1] τὰ πράγματα μετακινήσαντος Ὁρμίσδου [2] τοῦ Πέρσου.

1 Μικροῦ] Suidas: Μικροῦ· σχεδὸν, φανερῶς. Εὐνάπιος· „Μικροῦ, κτλ. Idem fragmentum repetit voce Μικροῦ δεῖν, sed integrum minus, nec nominato Eunapio, et μικροῦ vertit, παρ' ὀλίγον, παρὰ μικρόν.

2 Ὁρμίσδου] Referendum fragmentum ad bellum Procopianum. Μικροῦ ἐδέησεν, inquit Zosimus IV. 8., ἡ Προκοπίου μερὶς ὑπερτέρα γενομένη τὴν τῶν πραγμάτων εἰς αὐτὸν μεταθεῖναι ῥοπὴν, τοῦ Ὁρμίσδου, τοῦ Πέρσου, παιδὸς, (ὁμώνυμος δὲ ἦν τῷ πατρὶ), δόξαντος ἐν τῇ μάχῃ πλεονεκτεῖν. De Hormisda patre hujus Hormisdae Procopiani vide Zosimum II. 27. III. 13., qui et utriusque meminit IV. 30. extr.

§. 16.

Καὶ τούτῳ ὥσπερ δράματι μεγάλῳ καὶ τραχεῖ τὸ κατὰ Μουσώνιον ἐπεισόδιον οὐκ ἔλαττον ὁ δαίμων ἐπήνεγκε.

Καὶ τούτῳ] Suidas in Δρᾶμα et in Ἐπεισόδιον, utrobique auctore nominato. Τούτῳ legitur fub voce Ἐπεισόδιον, τοῦτο fub voce Δρᾶμα. Praetuli τούτῳ. Timaeus Lexic. Σφαδάζειν· δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Nefcio quid fit hoc δρᾶμα μέγα καὶ τραχὺ: forte bellum Procopianum; et mors Mufonii, Afiae vicarii, qui praedones grasfantes adoriri conatus, „ per angustum quemdam tranfiens devexitatis amfrac„ tum, ibi cum his confosfus est, quos ducebat," teste Ammiano 27. c. 9., erit dramatis epifodium. De Mufonio plura fupra Fragm. 12. Caeterum ἐπεισόδιον interprete Suida, τὸ εἰς τὰ δράματα εἰσαγόμενον, κατὰ προσθήκην τινὰ καὶ αὔξησιν τοῦ δράματος. Non abfimili metaphora Demetrii Vitam claudit Plutarchus: διηγωνισμένου δὲ τοῦ Μακεδονικοῦ δράματος, ὥρα τὸ Ῥωμαϊκὸν (τὸ τοῦ Ἀντωνίου) ἐπεισαγαγεῖν.

§. 17.

Οὗτος 1 *[Φῆστος] περὶ τοὺς χρόνους Οὐάλεντος εἰς τὴν Ἀσίαν ἐκπέμπεται ἀνθύπατος, τὴν δὲ βασιλικὴν γλῶσσαν* 2 *ἐπεπίστευτο. Ἐκπέμπεται* 3 *δὲ ὅμως, τὸν ποιητικὸν καὶ μυθώδη Ἐχε-*

χέτον 4, καὶ εἰ δή τις ἄλλος ἐκ Θετταλίας ἢ Σικελίας τοιοῦτος, χρυσὸν 5 ἀποδείξων καὶ πανήγυριν 6. Ἦν δὲ μανία 7 οὐ θύραθεν 8, ἀλλ' ἔνδοθεν ἐλύσσα καὶ ἐμαίνετο, ἀνὴρ φύσει πονηρὸς καὶ ἐξουσίαν ἔχων, καὶ τὴν ἐν ταῖς κολάσεσιν ἀγριότητα καταλιπὼν εὐδοκιμοῦσαν ἐν τοῖς βασιλείοις, οὐκ ἔστιν ὅ, τι παρανομίας ἀπέλιπε καὶ ἀσελγείας, ἀλλ' ἐπὶ τοσόνδε παραφορᾶς ἐῤῥύη καὶ φόνων, ὥστε καὶ Μάξιμον 9 ξίφει διέφθειρε, Κοίρανον 10, Αἰγύπτιον ἐπισφάξας αὐτῷ. Καὶ ἔτι θερμὸς ὢν καὶ ζέων τῷ λύθρῳ 11 πάντας συνανῄρει καὶ κατέφλεγε.

1 Οὗτος] Ex Suida in Φῆστος, ubi auctor non nominatur; sed Eunapii hoc esse fragmentum existimant Kusterus, Valesius ad Amm. Marc. XXIX. 2. p. 563., et Hemsterhusius ad Luciani Necyom. c. 4., quibuscum facio. Stylus plane est Eunapianus. De Festo proconsule Noster egit et in Sophistis p. 63. ubi eum φοινικὴν τινα καὶ μαγειρώδη ψυχὴν vocat: Vide notata p. 329. 330.

2 βασιλικὴν γλῶσσαν ἐπεπίστευτο] Colorem sumsit e Philostrato V. S. II. 29. ἐπιστεύθη (Quirinus) ἐς βασιλέως τὴν τοῦ ταμιείου γλῶτταν. Theophylactus Simoc. Hist. I. 1. p. 8. B. αὐτὸς μὲν (Tiberius moriens) οὐδέπω τοῖς ἐντυχοῦσι διείλεκται, βασιλέως δὲ γλῶτταν τὸν Ἰωάννην ἐδείκνυεν, ἄνδρα ῥήτορά τε δεινόν.

3 Ἐκπέμπεται] Scripsi pro πέμπεται ex Suida, qui in voce Ἔχετος hujus fragmenti nonnulla repetit.

4 τὸν ποιητικὸν — Ἔχετον] Vide Homerum Odyss. Σ. 83. Ante τὸν ποιητ. Suidas in Φῆςος habet κατὰ, quod delevi, monente Kustero, et in voce Ἔχετος importuna haec praepositio non comparet.

5 Χρυσὸν] Vide notam ad Fragm. §. 28.

6 πανήγυριν] Vide notam p. 444.

7 μανία — ἐλύσσα] Vide notam p. 329.

8 θύραθεν] Synesius de Regno p. 4. D. κἂν δεήσῃ τοῦτο πιςώσασθαι παραδείγμασι, μὴ θύραθεν αὐτὸ μετίωμεν, ἀναπέμπασαι δὲ τὸν πατέρα. Suidas in θύραθεν, quod vertit ἔξωθεν, hanc hujus fragmenti particulam iterum adponit, et scribit ἔνδον pro ἔνδοθεν.

9 Μάξιμον] Vide notam p. 330.

10 Κοίρανον] Ammianus XXIX. 2. p. 564. „Philo„sophum quemdam nomine Coeranium, haud exilis me„riti virum, ea causa tormentorum immanitate inultum „occidit, quod ad conjugem familiariter scribens, id ser„mone addiderat Graeco, σὺ δὲ νόει καὶ ςέφε τὴν πύ„λην: quod dici proverbialiter solet, ut audiens altius „aliquid agendum agnoscat." — In Epigrammate *apud* Jacobs. Anth. t. 13. p. 808. Κοίρανος mihi nomen esse videtur illustris cujusdam aurigae, vel equitis.

11 λύθρῳ] Suidas: Λύθρος· φόνος, ἢ ὁ ἐκ τοῦ αἵματος μολυσμός.

§. 18.

Σιμωνίδης· οὗτος ἦν, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ τοῦ βασιλέως, διὰ φιλοσοφίαν ἐπισημότατος.

Verba sunt Suidae, quorum fons debuit esse Eunapii his-

historia, eo loco, ubi narrabat, quam atrociter in philosophos Valens saevierit. Audiamus Zosimum IV. 15: *πρῶτος μὲν οὖν τῶν ἐπὶ φιλοσοφίᾳ γνωρίμων ἀνῄρητο Μάξιμος· καὶ μετὰ τοῦτον ὁ ἐκ Φρυγίας Ἱλάριος, ὡς δὴ χρησμόν τινα λοξὸν εἰς τὸ σαφέστερον ἑρμηνεύσας, καὶ Σιμωνίδης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Πατρίκιος ὁ Λυδὸς, καὶ ὁ ἐκ Καρίας Ἀνδρόνικος· ἦσαν δὲ οὗτοι πάντες εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότες, καὶ φθόνῳ μᾶλλον ἢ ψήφῳ δικαίᾳ κατακριθέντες.* Ammianus Marcell. XXIX. 1. p. 555.: „his accessit philosophus *Simonides*, adulescens ille „quidem, verum nostra memoria severissimus, etc." Possit legi *ἐπὶ Οὐάλεντος*, ut in Fragm. proximo haec formula a Valesio fuit emendata. Nam Suidas potuit errare in temporum notatione.

§. 19.

Πατρίκιος· οὗτος ἤκμασεν ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως· ἦν δὲ ἐκ Λυδίας· ὃς τῆς ἀπὸ τῶν φαινομένων ἢ παρατρεχόντων σημείων τεκμάρσεως ἀκριβὴς ἦν ἐξεταστής.

Et haec Suidae verba ex Eunapii Historiis deprompta sunt, sed forte non *αὐτολέξει*. Confer locum Zosimi, quem admovi fragmento superiori. Kusterus monet, praeter Zosimum de Patricio videndum Ammianum Marcellinum XXIX. p. 387. [I. p. 548.], cujus verba describam: „Et correptus Fidustius . . . absolute con„fessus se cum Hilario et *Patricio vaticinandi peritis*, „quorum Hilarius militaverat in Palatio, de imperio

„ consuluisse futuro, etc." Confer et p. 552. ubi hunc Suidae locum Valesius Eunapio tribuit et pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ scribendum existimat ἐπὶ Οὐάλεντος.

§. 20.

Ἱλάριος ὁ ἐκ Φρυγίας, ἐπὶ Ἰοβιανοῦ βασιλέως Ῥωμαίων· κατὰ παιδείαν μὲν ἦν ἀνὴρ οὐ γνώριμος, κοινωνεῖν δὲ αὐτῷ θεὸς ἐδόκει τῆς τοῦ μέλλοντος προγνώσεως, ὥςε ἦν μάντις ἄριςος.

„ Articulum hunc a Suida descriptum esse ex Eunapii „ historia suspicatur Valesius ad Amm. Marcell. l. XXIX. „ p. 381. [L. p. 552.]" KVSTER. Valesius legendum putat ἐπὶ Οὐάλεντος pro ἐπὶ Ἰοβιανοῦ. De Hilario cf. Zosimum adlatum ad Fragm. §. 18., et Marcellinum ad Fragm. §. 19. Zosimus Hilarium ait εἰς ἄκρον παιδείας ἐληλυθότα, cum, teste Eunapio Suidae, fuerit κατὰ παιδείαν οὐ γνώριμος. Eunapium firmare Marcellinus videtur. Nam Hilarius *militaverat in Palatio*, et rara sub militari doctrina panno.

§. 21.

Ὁ δὴ [1] βασιλεὺς τούτους δεξάμενος, κτήματά τε αὐτοῖς καὶ χώραν ἀπένειμε καὶ προβόλους τε ὑπελάμβανε γενναίους καὶ ἀδαμαντίνους [2] ἔχειν πρὸς τὰς ἐκείνῃ [3] τῶν Οὔννων ἐμβολάς.

1 Ὁ δέ] Apud Suidam in πρόβολος, auctore nominato. Agi credo de Valente, qui Scythas Hunnorum impressionibus continuis vexatos in Thraciam recepit. Rem vide brevius expositam apud Zosimum IV. 20. 8.

2 ἀδαμαντίνους] Cf. p. 432.

3 ἐκείνῃ] Cf. notam p. 225., et Reiskium ad Lysiam p. 460., ubi, pro ἐπειδὴ δὲ ἐκίνησαν, conjiciens ἐπειδὴ δὲ ἐκείνῃ ἦσαν, vere conjecisse mihi videtur: Taylorus et Marklandus ἐκεῖ proposuerunt. Codex Lysiae Vaticanus 88. ille ipse, quem laudat e Ryckii-Catalogo Taylorus ad Lys. p. 806., cum vulgato textu consentit. Codex ille nondum fuit collatus, quod quidem noverim: sed, qui conferet, non multum Lysiae proderit. Apud eumdem Oratorem p. 499. nunc legitur e conjectura: οὗτος δὲ οὕτω τολμηρὸς καὶ ἐκεῖ ἐγένετο· συνηκολούθει γὰρ λαβὼν τὰ ὅπλα. Vulgati libri, ἐκεῖνος. Ἐκεῖ satisfacere potest erudito lectori. Permutata vide sis adverbium ἐκεῖ et pronomen ἐκεῖνος in Damascio apud Toup. ad Long. Fragm. §. 5. Obiter notabo in Lysiaca sententia nullam esse movendam dubitationem de γὰρ post οὕτω, cum ὥστε exspectetur. Lysias alibi, in Eratosth. p. 395., modo simili locutus est: εἰς τοσαύτην ἀπληστίαν καὶ αἰσχροκέρδειαν ἀφίκοντο καὶ τοῦ τρόπου τοῦ αὑτῶν ἀπόδειξιν ἐποιοῦντο· τῆς γὰρ Πολεμάρχου γυναικὸς, κτλ. Critias Xenophonteus Hell. 2. 3. 34. καλλίστη μὲν γὰρ δήπου δοκεῖ πολιτεία εἶναι ἡ Λακεδαιμονίων· εἰ δὲ ἐκείνῃ ἐπιχειρήσειέ τις τῶν Ἐφόρων, ἀντὶ τοῦ τοῖς πλείοσι πείθεσθαι, ψέγειν τε τὴν ἀρχὴν καὶ . . . Leunclavius ἐκείνῃ vertit *in hoc statu*; sed fere crediderim ἐκείνῃ hic esse, non pro ἐν ἐκείνῃ τῇ πολι-

σφίσι, sed cum sensu adverbii ἐκεῖ, ut sexcenties alibi, nempe ἐν ἐκείνῃ τῇ τῶν Λακεδαιμονίων πόλει.

§. 22.

Οὗτος [1] (Σεβαστιανὸς) ἐπὶ Οὐάλεντος ἦν. Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τούτου ἀνδρῶν πολεμικῶν ζήτησις [2]. Εὑρέθη δὲ οὗτος ὁ ἀνὴρ πάσης ἐλπίδος κρείττων, οὐδεμιᾶς ἀρετῆς ἀποδέων. Οὐδενὸς γὰρ μὴ ὅτι τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ τοῖς παλαιοῖς δίκαιος ἦν παραβάλλεσθαι, καὶ τούτων τοῖς ἄγαν εὐδοκιμοῦσιν εἰς ἅπαντας· ὅς γε φιλοπόλεμος μὲν ὢν, ἥκιστα φιλοκίνδυνος ἦν, οὐ δι' ἑαυτὸν, τῶν ἀρχομένων δὲ ἕνεκεν. Χρημάτων δὲ αὐτῷ πλήθους ἔμελεν, ὅσα τὸ σῶμα διὰ τῶν ὅπλων κοσμήσειν ἔμελλε. Τροφὴν δὲ [3] προῃρεῖτο σκληρὰν καὶ τραχεῖαν, καὶ ὅση καμόντι ἤρκει, καὶ ὁρμωμένῳ πρὸς κάματον οὐκ ἦν κώλυμα. Φιλοστρατιώτης δὲ ὢν διαφερόντως, στρατιώταις οὐκ ἐχαρίζετο, ἀλλὰ πᾶσάν τε ἀφῄρει πλεονεξίαν τὴν ἀπὸ τῶν οἰκείων, καὶ τὸ ἁρπακτικὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἔτρεπεν. Ἐκόλαζε δὲ ἰσχυρῶς τοὺς παραβαίνοντας αὐτὰ καὶ τοῖς πειθομένοις εἰς τὸ εἶναι συνηγωνίζετο. Ἁπλῶς δὲ εἰπεῖν, ὑπόδειγμα καὶ χαρακτῆρα παρεῖχεν ἑαυτὸν ἀρετῆς. Γεγονὼς δὲ ἐπὶ μεγάλαις καὶ λαμπραῖς

πραῖς ςρατηγίαις, ὥσπερ ὁ Ῥοδίων 4 κολοσσὸς, διὰ μέγεθος καταπληκτικὸς ὢν, οὐκ ἔςιν ἐράσμιος, κἀκεῖνος διὰ τὸ ἀφιλοχρήματον θαυμαςὸς ὢν, οὐκ ἔσχε χάριν. Προσκεκρουκὼς δὲ διὰ γνώμης ὀρθότητα τοῖς κατακοιμιςαῖς εὐνούχοις τῶν βασιλέων 5, εὔκολος ὢν διὰ πενίαν καὶ κοῦφος εἰς μετανάςασιν, διεδέχθη τῆς ςρατηγίας.

1 „ Asfentior H. Valefio, qui ad Amm. Marcell. p. „ 428. [XXXI. c. 11. p. 639.] articulum hunc ex Eu„ napii Sardiani historia excerptum esfe exiftimat." KVSTER ad Suid. v. Σεβας. ubi hoc fragmentum legitur anonymum.

2 ζήτησις] Cf. Zofim. IV. 22, 6.

3 τροφὴν δέ] Eadem fuit Procli temperantia, qui, Marino teste c. 19., τὰς ἀπὸ σίτων καὶ ποτῶν ἀναγκαίας ἡδονὰς ἀπαλλαγὰς πόνων ἐποιεῖτο, ἵνα μὴ ἐνοχλοῖτο ὑπ' αὐτῶν.

4 ὥσπερ ὁ Ῥοδ.] monet Kusterus haec legi etiam ap. Suid. voce Κολοσσός, et fequentia repeti in voce Προσκεκρουκώς.

5 τῶν βασιλέων] Gratiani nempe et Valentiniani Secundi. Cf. Zofim. IV. 21, 7.

§. 23.

Πολὺ διεςῶτας ἀλλήλων χωρεῖν ἐκέλευεν, ὅπως μὴ δουποίη τὰ ὅπλα, μήτε τῷ παραςάτῃ θλιβόμενα, μήτε τῷ φέροντι διὰ τὸν συνωθισμὸν περικτυπούμενα.

Apud

. Apud Suidam in Παραστάται, auctore nominato. — Hoc fragmentum mihi videor referre posse ad Modaris strategema, quo barbaros vino et somno sepultos oppressit. Res narratur a Zosimo IV. 25. ubi haec inter alia: ἡσυχῇ παραγγέλλει τοὺς στρατιώτας ξίφη μόνα καὶ ἀσπίδας ἐπικομιζομένους, μείζονος δὲ ἢ βαρυτέρας ὑπεριδόντας ὁπλίσεως καὶ τοὺς συνασπισμοὺς τοὺς συνήθεις ἐάσαντας, ἐπελθεῖν τοῖς βαρβάροις.

§. 24.

Ὁ δὲ [1] φέρων γράμματα ἐν χαλκῷ στέατι [2] παραπεπλασμένα, καθεὶς ἐν πήρᾳ, ἐπιθείς τε καὶ ἄλλους ἄρτους ὁμοίως, ὡς μή τινα γνῶναι τὸ ἀπόῤῥητον.

1 Ὁ δὲ] Suidas in Στέατα, auctore nominato.

2 στέατι] Suidas: Στέαρ πυροῦ· ὁ κάλλιστος σῖτος καὶ ἄρτος. — Potuit Eunapius hic describere Julii solertiam, qua Senatum Constantinopolitanum monuit de bello, quod dispersi per Orientis urbes barbari moliebantur. Rem verbo tangit Zosimus IV. 26. 6. τῇ κατὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν γερουσίᾳ γράψας ἐν παραβύστῳ.

§. 25.

Καὶ Θεοδόσιος ὁ βασιλεὺς ἐκμελὴς ἦν καὶ πάσῃ ῥαθυμίᾳ ἐκκείμενος.

Καί] Apud Suidam in Ἐκμελές, ubi auctor non nominatur, sed quem Eunapium e re esse putavi.

§. 26.

Ὥςε ὁ σιρομάςης μᾶλλον εὐδοκίμει τοῦ δόρατος.

Suidas: Σιρομάςης· σκεῦός τι σιδηροῦν, λαβὴν ξυλίνην ἔχον παρὰ τοῖς τελώναις εἰς ἔρευναν. Εὐνάπιος· Ὥςε, κτλ. „ Joan. Tzetzes Chil. XIII. p. 492.

„ Πολλοὶ μέν τὸ ἀκόντιον καλοῦσι σειρομάςην; . . .
„ Κυρίως δὲ σιδήριον τῶν τελωνῶν ὑπάρχει,
„ Ὡς μέγας ὁ βελίσκος τις, ᾧ πλήττοντες τοὺς σάκκους,
„ Τὰ κλεπτοτελωνούμενα νοοῦσι καὶ κρατοῦσι.

„ Confirmant haec interpretationem Suidae. Plura de „ hac voce legi possunt apud Dufrenium in Glossario „ Graeco v. Σειρομάςης." KVSTER. In loco, unde hoc fragmentum sumsit Suidas, describebat forte immanem hanc pecuniae cupiditatem, qua Theodosius laborabat, cum fisci procuratores vectigalia atrocibus modis extorquerent, et Imperator, in pensionibus exigendis totus, remque militarem prorsus negligens, τὸν σιρομάςην praeferret τῷ δόρατι. Cf. Zosim. IV. 28 et 32.

§. 27.

Τοσαύτη τις ἦν πρὸς τὸ ἀσελγέςερον ῥύμη τε καὶ φορά, ὥςε οἱ ἄρχοντες τῶν πολεμίων ἦσαν πολεμιώτεροι.

Suidas: Ῥύμη· ὁρμὴ βιαία . . . Εὐνάπιος· „ Τοσαύτη, κτλ. — Et hic forte respicitur idem, qui Fragmento prae-

praecedenti, publicae rei ſtatus. Οἱ τὰς πόλεις οἰκοῦντες, πενίᾳ τε καὶ ἀρχόντων κακίᾳ τρυχόμενοι, δυςυχῆ καὶ οἴκτιςον ἔτριβον βίον . . . . ἦν πᾶσα πόλις, καὶ πᾶς ἀγρὸς οἰμωγῆς καὶ θρήνων ἀνάμεςος, τοὺς βαρβάρους ἁπάντων ἀνακαλούντων, καὶ τὴν ἐξ ἐκείνων ἐπισπωμένων βοηθείαν: ut ait Zoſimus IV. 29 et 32.

§. 28.

Τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα ἐπέκλυσε [1] κακὰ, ὥςε χρυσὸς [2] ἦν αὐτοῖς καὶ λευκή τις ἡμέρα [3] κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους [4].

1 ἐπέκλυσε] Suidas: Ἐπέκλυσεν: ἐκαθάρισεν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπέῤῥευσε. „Τοσαῦτα, κτλ. Eunapio fragmentum hoc tribuo, motus et ſcribendi genere, et Hemſterhuſii auctoritate ad Luc. Necyom. 4. Referri poteſt ad Theodoſii tempus: cf. Zoſimi locum adlatum ad Fragm. §. 25. — Quod eſt metaphoricum in ἐπέκλυσε illuſtratur a Jacobſio ad Anthol. T. 13. p. 696. Cf. Fragm. §. 34.

2 Χρυσός] „ Elegans eſt proverbium apud Graecos, „ quod dicitur de re quadam expetenda et alteri longe „ praeferenda" etc. KVSTER: cujus notam integram non deſcribam, quod ſua ſumſit e Valeſianis, quae jam deſcripſi ſuperius p. 482.; quibus adde Wyttenbachium ad Phaedon. p. 181. Cf. et Fragm. §. 17.

3 λευκή τις ἡμέρα] Hoc proverbium explicat Phylarchus Zenobii VI. 13. vel Suidae in Λευκὴ ἡμέρα· ἡ ἀγαθή. Cf. Schottum ad Zenobium; Bentleium ad Horatium I. Od. 36. 10., Thomam Magiſtrum in Λευκὴν ἡμέραν, ἤγουν ἡδεῖαν, cum interpretibus; Doeringium ad

ad Catullianum *candidi soles*; interpretes ad Plinium VI. Epist. 11., et ad Persium 2. 2. Aristaenetus I. 12. διὰ ταύτην ἡμέρα μοὶ πᾶσα λευκή: ubi Mercerus Phylarchi locum descripsit, non indicato fonte.

4 κρατῆσαι τοὺς βαρβάρους] Id est, τοὺς βαρβ. κρατῆσαι, *vinci a barbaris*: quod notandum duxi, ne crederet lector τοὺς βαρβάρους pendere a verbo κρατῆσαι. Etenim κρατεῖν vulgo cum genitivo, nonnunquam cum accusativo, struitur. Pausanias accusativo saepius utitur: vide I. c. 1. §. 3. c. 13. §. 2. c. 15. §. 1 etc. Nonnus Synag. Hist. I. 28. Κράτης ἀπολύει τὰ Κράτητος, ἵνα μὴ τὰ Κράτητος κρατήσῃ τὸν Κράτητα. Theodorus Prodromus in Notitiis Manuscriptorum T. 8. part. 2. p. 82. πολλοὺς δὲ κρατήσας ἀγῶνας: sed hic non eadem est ratio; nam praepositio subaudiri potest. In eadem pagina, quod obiter monebo, leguntur hi versus:

Τλῆμον Ἀρετὴ, λόγος ἄρ' ἦσθα μόνος· ἐγὼ δέ σε
Ὡς ἔργον ἐτίμων, σὺ δέ ἄρ' ἐδούλευες Τύχῃ.

Editori vox μόνος interpolatio mera videtur, quod metro noceat. Equidem credo vocem hanc non tollendam, nam metrum prorsus periret, sed immutandam leviter; scribendum enim μόνον. Et δ' ἄρ' praestabit vulgatae δὲ ἄρ'. Sed hi pessimi versus, vel post emendationem, erunt pessimi.

§. 19.

Ἀβρογάστης [1] Φράγγος· ὃς κατὰ ἀλκὴν σώματος καὶ θυμοῦ τραχύτητα φλογοειδὴς ἦν, δευτεραγωνιστὴς τυγχάνων Βαύδωνος [2]. Ἄλλως τε ἦν καὶ πρὸς σωφροσύνην πεπηγώς τε καὶ διηρθρω-

θρωμένος [3], καὶ πρὸς χρήματα [4] πόλεμον πολεμῶν ἄσπονδον. Διέφερε γοῦν τῶν εὐτελῶν στρατιωτῶν ὅσον γε εἰς πλοῦτον οὐδέν, καὶ διὰ τοῦτο ἐδόκει τῷ βασιλεῖ Θεοδοσίῳ χρήσιμος· ὅς τε πρὸς τὸν Οὐαλεντινιανοῦ [5] τρόπον, ἀῤῥενωπὸν ὄντα καὶ δίκαιον, καὶ τὸ παρ' ἑαυτοῦ βάρος ἐπετίθει, καθάπερ ὀρθὸν καὶ ἀστραβῆ τινὰ κιόνα [6] τοῖς βασιλείοις, πρὸς τὸ μηδὲν τῶν περὶ τὴν αὐλὴν παραβλάπτεσθαι ἢ ἁμαρτάνεσθαι.

1 Apud Suidam, sine nomine auctoris, quem ex stylo et rebus Eunapium esse affirmaverim. Zosimo IV. 33. dux ille Ἀρβογάστης vocatur, quod credo verius esse. Monet Kusterus, locum hunc αὐτολέξει reperiri apud Eustath. ad Il. E. p. 513.

2 Βαύδωνος] Zosim. IV. 33.

3 πεπηγὼς καὶ διηρθρ.] „ Proprie *temperantiae* „ *affixus et ei firmiter junctus.* Διαρθροῦσθαι enim apud „ medicorum filios dicitur de articulatione et junctura „ partium corporis humani; et ὀστᾶ διηρθρωμένα Gale„ nus vocat ossa in corpore humano sibi invicem juncta „ et cohaerentia." KVSTER. Suidas: Διηρθρωμένον· δεδηλωμένον, ἠκριβωμένον.

4 χρήματα] cf. Zosim. IV. 33, 2. 53, 2.

5 Οὐαλεντινιανοῦ] nempe Valentiniani Secundi.

6 κιόνα] Pro vulgato κιόνα Kusterus edidit e duobus codd. κανόνα. Revocavi κιόνα. Nam mihi videtur et lectori, puto, videbitur, Pindaricam his inesse imitationem. Lyricus Ol. 2. 146. Hectorem vocat Τροίας ἄμαχον ἀστραβῆ κιόνα.

§. 30.

§. 30.

Οὗτος [1] (Ῥουφῖνος) ἐπὶ Θεοδοσίου ἦν, βαθυγνώμων ἄνθρωπος καὶ κρυψίνους. Ἦσαν δὲ οὗτός τε καὶ Στελίχων ἐπίτροποι τῶν Θεοδοσίου παίδων. Ἄμφω τὰ πάντα συνήρπαζον [2], ἐν τῷ πλούτῳ τὸ κράτος τιθέμενοι, καὶ οὐδεὶς εἶχεν ἴδιον οὐδὲν, εἰ μὴ τούτοις ἔδοξε. Δίκαι τε ἅπασαι πρὸς τούτων ἐδικάζοντο, καὶ πολὺς ἦν ὄχλος τῶν περιθεόντων, εἴπου τινὶ χωρίον ὑπάρχοι παντομιγές [3] τε καὶ εὔκαρπον, καὶ ὁ δεσπότης εὐθὺς συνήρπαςο, κατηγορίας πεπλασμένης [4] εὐλόγου, διὰ τινῶν ὑφειμένων ἐνηδρευμένος, καὶ ὁ ἀδικούμενος ἠδικεῖτο, τοῦ ἀδικοῦντος κρίνοντος. Ἐς τοσοῦτον δὲ ὁ Ῥουφῖνος ἐχώρησεν ἀμετροκάκου [5] πλεονεξίας, ὥςε καὶ ἀνδράποδα δημόσια ἀπήμπόλει, καὶ, ὅσα δημόσια δικαςήρια, Ῥουφίνῳ πάντες ἐδίκαζον. Καὶ ὁ κολάκων ὄχλος περὶ αὐτὸν ἦν πολύς. Οἱ δὲ κόλακες χθὲς [6] μὲν καὶ πρώην δεδρακότες τοῦ καπηλείου καὶ τοῦ τὰ βάθρα καλλύνειν καὶ τοὔδαφος κορεῖν [7], ἄρτι δὲ χλαμύδας τε εὐπαρύφους ἐνδεδυκότες καὶ περόναις χρυσαῖς διαπεπερονημένοι, καὶ σφραγῖσι χρυσοδέτοις διεσφιγμένοι [8]. —

1 Οὗτος] Apud Suidam in Ῥουφῖνος, auctore non nominato. Quae ſequuntur ἦσαν. — contracta leguntur apud Joannem Antiochenum p. 849 Valeſianorum Excerptorum. Sed credo Joannem e Noſtro ſua derivaſſe. Verba illa imprimis vivida βαθυγνώμων καὶ κρυψίνους uſurpavit et in Sophiſtis Noſter; vide notam p. 332. Multus autem fuerat Eunapius in narrandis Rufini rebus: τὰ δὲ πολλά, inquit Suidas ibidem, κατὰ Ῥουφίνου εὕρεις ἐν τῇ τοῦ Σαρδιανοῦ Εὐναπίου Χρονογραφίᾳ. Et Kuſterus in nota ad Suidae Παντομιγὲς fragmentum hoc Eunapianum eſſe ſentiebat.

2 Ἄμφω — συνήρπαζον] Suidas in Στελίχων· ὃς σὺν Ῥουφίνῳ ἐπὶ Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου ἄμφω τὰ πάντα συνήρπαζον. Locus male ſtructus. Forte: ὃς ἦν σὺν — Ὁνωρίου. Ἄμφω —

3 παντομιγές] Suidas ſub hac voce partem hujus fragmenti repetit. Epitheto παντομιγὲς noſter uſus eſt in Sophiſtis p. 10. Ad rem egregie facit Claudianus in Rufinum I. 186.

„ Fluctibus auri
„ Expleri ſitis iſta nequit. Cuicumque monile
„ Contextum gemmis, aut praedia culta fuiſſent,
„ Rufino populandus erat; dominoque parabat
„ Exitium fecundus ager. Metuenda colonis,
„ Fertilitas. Laribus pellit, detrudit avitis
„ Finibus; aut aufert vivis aut occupat haeres."

4 κατηγορίας πεπλασμ.] Claudianus ibid. 238.

„ . . . . . cauſſis fallacibus inſtat;
„ Arguit attonitos ſe judice . . . . "

5 ἀμετροκάκου] Suidas in Ἀμετροκάκου, quod vertit, πλεῖστον πληθυνούσης περὶ κακίαν, hanc ſententiam ad-

ad-

adfert, ubi Kusterus lectorem non monuit de loci amplioris sede. Hinc sumsi ἐς τοσοῦτον pro ἐς τοῦτο quod legitur sub voce Ῥουφῖνος. Praetuli τοσοῦτον, quod fere crederem me in his aliquid coloris Euripidei e Troadibus v. 971. deprehendere:

ἐγὼ γὰρ Ἥραν παρθένον τε Παλλάδα
οὐκ ἐς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
ὥσθ' ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπημπόλα.

In Ἀμετροι. legitur δημοσίᾳ.

6 χθὲς — διεσφιγμένοι] Haec repetit Suidas in Βάθρα, ubi χλαμύδας τὰς σύπαρ. scribit.

7 χθὲς — κερεῖν] Haec iterum apud Suidam leguntur in voce Καλλύνων.

8 περόναις — διεσφιγμένοι] Iterum exhibet Suidas in voce περόνη, quam interpretatur, πόρπη, κόσμος τις. Ibi amplioris loci sedem non meminerat Kusterus.

§. 31.

Οὕτως ἀμείλικτοι ἦσαν ἄμφω κατὰ τὴν ἀλήθειαν, καὶ τὸ ἔργον ἐχώρει περιφανέστερον.

Suidas: Ἀμειλίκτου· ἀπηνῆ, ἀκαμπῆ. Καὶ Ἀμείλικτος· ἀπάνθρωπος. Εὐνάπιος· Οὕτως κτλ. „Sensus „hujus fragmenti est obscurus et mutilus, quem illu„strare et supplere non possumus, quoniam opus Eunapii, ex quo haec deprompta sunt, hodie non amplius „exstat." KVSTER. Agitur forte de Rufino et Stilichone: cf. Fragm. §. 30.

§. 32.

Ὁ μὲν γὰρ [1] Ῥουφῖνος, ἀνήρ τε ὢν ἢ δοκῶν, καὶ ἐν ἀξιώμασι γεγονὼς, καὶ ποικίλαις ὁμιλήσας τύχαις, οὐ παρὰ λόγον, οὐδὲ τοῦ πρέποντος ἐκτὸς ἐδόκει κατεξανίςασθαι τῆς νεωτεριζούσης [2] ἅπαντα τύχης· ὁ δὲ θαλαμηπόλος εὐνοῦχος, παραλαβὼν τὸ ἐκείνου κράτος, ἐς τοσόνδε κατέσεισεν [3] ἅπαντα καὶ κατεβρόντησεν, ὥςε οὐ μόνον Ῥουφῖνος ἦν αὐτὸς, ἀλλ' ὁ τοῦ μύθου Σαλμωνεὺς μικρόν τι χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν· Ὅς γε, ὢν εὐνοῦχος, ἀνὴρ εἶναι κατεβιάζετο. Καὶ οἱ μὲν μῦθοί φασι τὴν Γοργόνα φανεῖσαν ἅμα τε φαίνεσθαι καὶ τοὺς ἰδόντας μεταβάλλειν εἰς λίθον· ὁ δὲ καθ' ἡμᾶς βίος λῆρόν τινα [4] καὶ περιττὸν καὶ φλήναφον τὸν μῦθον ἀπέδειξε [5].

1 Ὁ μὲν γάρ] Suidas: Εὐτρόπιος ὁ εὐνοῦχος, ἐπίτροπος Θεοδοσίου τοῦ βασιλέως. Καί φησιν Εὐνάπιος· „Ὁ μὲν κτλ."

2 νεωτεριζούσης — τύχης] Noster in Soph. p. 25. ἐγένετο παίγνιον τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης. Cf. et Fragm. §. 68.

3 κατέσεισεν — χρῆμα πρὸς αὐτὸν ἦν] Haec iterum habet Suidas, sed absque Eunapii nomine, et paulo immutata ac mutila in voce Χρῆμα.

4 λῆρόν τινα] Vocem λῆρον supra illustravi p. 402. Py-

Pythagoras Stobaei Serm. I. p. 8. οὗτος θεοῦ νόμος ἀρετὴν εἶναι τὸ ἰσχύον μόνον, τὰ δ᾽ ἄλλα λῆρον. Cf. Casaubonum ad Athen. I. extr.

5 ἀπέδειξε] Hunc hujus verbi usum illustrant quae adtuli p. 288. et 305. Severus Ethop. 7. p. 226. παῖδα τοῖς ἔργοις ἀποδείξας τὸν φύσαντα. Multa adtulit Wyttenbachius ad Phaedon. p. 180. seqq. — Suidas post ἀπέδειξε addit e suo: καὶ πολὺν καταχέει διασυρμὸν ὁ ἱστορικὸς τοῦ εὐνούχου τουτουῒ, τοῦ βίου αὐτοῦ ἐπάξιον.

§. 33.

Ὁ βαρὺς [1] καὶ μυριέλικτος ἐκεῖνος ὄφις [2] καθάπερ ὑπὸ τῆς Μηδείας ὑποψιθυριζόμενος, καὶ τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος, παρέδωκεν αὐτόν.

1 ὁ βαρύς] Suidas: Μυριέλικτος· ὁ πολλαῖς ἑλίξεσι στρεφόμενος. Εὐνάπιος· „ὁ βαρύς κτλ."

2 ὄφις] Suidas addit ὁ πολυέλικτος quod sustuli, monente Toupio. — Emend. T. I. p. 411., ut glossema τοῦ μυριέλικτος. Hoc jam viderat H. Stephanus in Thesauro voce Μυριέλικτος. Suidas habet καὶ βαρυνόμενος τὴν ψυχὴν κεκαρωμένος. Toupius delere jubet βαρυνόμενος, et parui. Credo hic agi de Eutropio, qui Fragm. §. 35, incerto illo quidem, serpenti comparatur.

§. 34.

Ὁ δὲ τὴν καρδίαν ταῖς τιμαῖς ἤδη κεκαρωμένος παρέδωκεν ἑαυτὸν εἰς τὴν ὁδόν.

Suidas in Καρωθεὶς, sine auctoris nomine. Toupius

 Emend.

βασιλέα καὶ τὸν εὐνοῦχον κατὰ πάρεργόν τι παιδιὰν θησόμενος 5, εἰ βούλοιτο.

1 Οὗτος] Ex Suida in Τιμάσιος, ubi auctoris nomen reticetur. Eunapium horum auctorem esse manifestum est. De Timasio nonnunquam loquitur, post Eunapium suum, Zosimus. Vide inprimis capita 8. 9. libri V. ubi Timasii casus narratur.

2 Ὁ δὲ γαῦρος — ἀνέστρεφεν] Repetuntur, monente Kustero, et in voce Γαῦρος.

3 χρῆσθαι καὶ ἀδεῶς] In Γαῦρος est κεχρῆσθαι, καὶ ἀδεῶς διὰ μέθην — δυόμενον ἥλιον, ἴσα δὲ οὐρ. — εἰς ὀλιγωρίαν — ἐκ Παμφ. ἀνέστρεφε.

4 ἴσα καὶ οὐρανῷ] Kusterus et Portius a sensu credo aberrant, quem hunc esse puto; nempe Timasium Eutropii mandatum, quo Byzantium evocabatur, pro coelesti mandato habuisse.

5 ἤ τόν γε βασιλέα — θησόμενος] Repetuntur et sub voce Παιδιά· παίγνιον. — In Τιμάσιος legitur, ut edidi. In Παιδιὰ paulo aliter: κατὰ παρ. παιδιάν τινα θησ. Cf. Fragm. §. 65.

§. 38.

Οὗτος 1 [Λέων] στρατηγὸς ἐπέμφθη παρὰ Εὐτροπίου τοῦ εὐνούχου κατὰ τῶν βαρβάρων, εὐκολώτερος 2 ὢν καὶ διὰ μελέτην μέθης εὐπαράγωγος. Ἦν γὰρ αὐτῷ 3 τὸ ἀνδρεῖον ἐπὶ τοῦτο συνενεγκάμενος, πλείους ἔχειν παλλακίδας τῶν

στρα-

ϛρατιωτῶν, καὶ πλείονα πίνειν ἢ ὅσα πάντες οἱ ἄνθρωποι πίνουσι.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Λέων, ubi auctor non nominatur; sed Eunapium haec scripsisse patet. Leonem ab Eutropio ducem electum fuisse narrat Zosimus V. 14. Confer notata ad fragm. §. 39.

2 εὐκολώτερος] Sic scripsi pro εὔκολος, ex alio loco Suidae, qui in Εὐπαράγωγος, haec verba repetens, habet εὐκολώτερος. Ibi Suidas εὐπαράγωγος vertit εὐπειθής.

3 αὐτῷ] forte αὐτὸ, vel οὗτος.

§. 39.

Καὶ γὰρ [1] οὐκ ἀπεϛάτει τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας [2]· οὕτω γὰρ καὶ τὸ ζῶον ποιεῖν εἴωθεν.

1 Καὶ γὰρ] Suidas: Ἀπεϛάτει: ἀπεῖχεν, ἀπεχωρίζετο. Εὐνάπιος· „Καὶ γὰρ κτλ. et addit commode, quod fontem aperit locutionis Eunapianae: οὐκ ἀπεϛάτει: οὐ παρῆλθεν. Σοφοκλῆς· Μέγας, χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα, Μορφῆς δὲ τῆς σῆς οὐκ ἀπεϛάτει πολύ. περὶ Λαΐου φησὶν Ἰοκάϛη [Oed. T. 743.]

2 τῆς τοῦ Λέοντος ἐπωνυμίας] De hoc Leonte vide fragmentum praecedens. Credo agi de Leontis immani edacitate, quem hoc nomine dignum fuisse ait Eunapius, quod Leonis mores referret. Adscribendus omnino Claudianus in Eutrop. II. 376.

„Emicat extemplo, cunctis trepidantibus, audax
„Crassa mole Leo, quem vix Cyclopia solum

 „Ae-

„ Aequatura fames, quem non jejuna Celaeno
„ Vinceret: *hinc nomen fertur meruisse Leonis* .....
„ Tunc Ajax erat Eutropii, lateque fremebat,
„ Non septem vasto quatiens umbone juvencos,
„ Sed, quam perpetuis dapibus, pigroque sedili,
„ Inter anus interque colos oneraverat, alvum.

Quae si cum fragment. §. 41, comparentur, forte videbitur Subarmachium et Leonem unum et eumdem esse hominem. Subarmachio, propter Leoninam famem, cognomen Leonis fuerit datum. Sed hoc est hariolari.

§. 40.

Ὁ δὲ [1] ἐπὶ τὰ λειπόμενα τῶν πραγμάτων διεξανιςάμενος, ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο [2] πρὸς τὸν λεγόμενον Λέοντα, ὅπως αὐτὸν φονεύσειεν.

1 Ὁ δὲ] Suidas in Διηυχενίζετο, cum Eunapii nomine.

2 ἀνωρθ. καὶ διηυχενίζετο] Suidas: Διηυχ. τὸν αὐχένα ὄρθιον εἶχεν. Vide Fragm. §. 66. Verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο junguntur et in Fragm. §. 70.

§. 41.

Οὗτος [1] [Σουβαρμάχιος] τῶν δορυφόρων ἦν ἡγεμὼν, πιςότατος τῷ εὐνούχῳ Εὐτροπίῳ, εἴπερ τις ἄλλος. Ἔπινε δὲ οἶνον πλείονα ἢ ὅσον ἠδύνατο χωρεῖν· ἀλλ' ὅμως τὰ περὶ γαςέρα διὰ

τὴν

τὴν συνήθειαν οὕτω καὶ γυμνάσιαν ἰσχυρὰν καὶ νεανικὴν πάντα φέρειν [2] ἐπὶ τὴν φυσικὴν τῶν ὑγρῶν ἔκκρισιν. Ἀεὶ γοῦν ἦν, πεπωκώς τε καὶ οὐ πεπωκως, μεθύων· τὴν δὲ μέθην παρεκάλυπτε οὐ σφαλερὸν [3] διαβαίνων τοῖς ποσὶ καὶ πρὸς τὴν πτῶσιν πολεμῶν ὑφ' ἡλικίας διὰ νεότητα καὶ συνιςάμενος. Ἦν δὲ βασιλικοῦ μὲν γένους, Κόλχος ἀκριβὴς τῶν ὑπὲρ Φᾶσιν καὶ Θερμώδοντα, τοξότης ἄριςος, εἴ γε μὴ κατετόξευεν αὐτὸν τὸ περιττὸν τῆς τρυφῆς.

1 Οὗτος] Apud Suidam in Σουβαρμάχιος. Auctor fragmenti non nominatur; Kusterus Eunapium esse putat; nec contradicit Toupius Emend. T. 2. p. 181., nec ego. Nam res Eutropii narraverat Eunapius, et hic ejus stylum genuinum habemus. Cf. ad Fragm. §. 39.

2 φέρειν] Locus non integer.

3 οὐ σφαλερόν] Negationem addidi e Portii conjectura, sensu postulante, et adstipulantibus Kustero Toupioque. — Quod sequitur διὰ νεότητα valde languet post ὑφ' ἡλικίας, fereque crediderim glossema esse; saltem legerim ὑφ' ἡλικίας, διὰ νεότητα καὶ συνις., vel ὑφ' ἡλ. καὶ διὰ νεότ. συνις.

§. 42.

Καὶ τότε [1] ὁ μέγιςος Ἑλλανοδίκης Γαϊνᾶς τὸν Ῥωμαϊκὸν ὄλεθρον ἠθλοθέτει.

1 Καὶ τότε] Apud Suidam et Zonaram in Ἑλλανοδί-

λῦσαι et Ἠθελοθέτει. Suidas Eunapium nominat in priore loco, non in posteriore; Zonaras utrobique nomen scriptoris reticet. Zonaras in Ἑλλαν. habet, οὕτω καὶ τότε: sed credo οὕτω esse ipsi, non Eunapio, tribuendum. Suidas et Zonaras in Ἠθελοθ. habent ἕως ὁ μέγ. — 2 Γαϊνᾶς] Suidas Γαϊνάς in Ἠθελοθ. Zonaras utrobique Γαϊνᾶς. Zosimus V. 13. Γαϊνῆς. Gaïnas ille, circa annum 400, imperio excidium minatus est. Vide Zosimum l. cit.

§. 43.

Οὗτος [1] [Φράβιθος] στρατηγὸς ἦν τῆς ἀνατολῆς, ὃς ἀκμάζων τὴν ἀρετὴν, ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσης πλέον [2]. Καὶ τό γε σῶμα διαλυόμενον ἤδη καὶ ἀποκολλώμενον εἰς τὴν λύσιν συνεγόμφου καὶ συνέπλεκεν εἰς πῆξίν τινα καὶ ἁρμονίαν, ὅπως ἂν ἀρκέσειεν τῷ καλῷ· Ὃς τοὺς λῃστὰς ῥᾳδίως συνεῖλεν, ὥστε μικροῦ καὶ τὸ ὄνομα τῆς λῃστείας ἐκ τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων ἐκπεσεῖν. Ἦν δὲ Ἕλλην τὴν θρησκείαν.

1 οὗτος] Ex Suida in Φράβιθος, suppresso auctoris nomine. Sed nullus dubito, quin haec in Historiis Eunapius scripserit, sintque eorum fons, quae habet Zosimus Hist. V. 20. στρατηγὸν αἱροῦνται πολέμῳ Φραΐουτον ἄνδρα βάρβαρον μὲν τὸ γένος, Ἕλληνα δὲ ἄλλως, οὐ τρόπῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ τῇ προαιρέσει καὶ τῇ περὶ τὰ θεῖα θρησκείᾳ. Τούτῳ τοίνυν, ἤδη πολλαῖς διαπρέψαντι στρατηγίαις, καὶ τὴν ἑῴαν ἅπασαν, ἀπὸ Κιλικίας ἄχρι

Φοι-

Φοινίκης καὶ Παλαιςίνης, τῆς ἀπὸ τῶν λῃςῶν λύμης ἐλευθερώσαντι, παραδεδώκασι τὰς δυνάμεις. Eunapius et in Fragmentis Legationum p. 486. meminit hujus Φραβίθου, quem Zosimus Φραΐουτον et Φραούξιον vocat. Alias nominis varietates recenset Reitemeierus ad Zosim. V. 20. Reinesius malit Φραούςιος legere. Equidem credo scripturam Eunapianam esse meliorem. Φράβιθος, qui consul fuit ann. 401., vocatur *Fravvitus* in veteri inscriptione. Cf. Relandi Fastos p. 543. et Heyn. ad Zosim. p. 643.

2 ἐνόσει — πλέον] Cf. ad Fragm. §. 67.

§. 44.

Πηξάμενος δρομάδας τριακοντήρεις Λιβερνίδων τύπῳ.

Suidas: Λίβερνα, εἶδος πλοίου· καράβια. „Πηξάμενος κτλ. Haec verba anonyma credidi posse pertinere ad eum Eunapii Historiae locum, ubi de classe agebat, quam sibi Fravithus (cf. Fragm. §. 43.) comparavit. Nunc legimus apud Zosimum V. 20. b. πλοῖα fuisse αὐτῷ πρὸς ναυμαχίαν ἀρκοῦντα, Λίβερνα ταῦτα καλούμενα, κτλ.

§. 45.

Γυναικῶν δὲ ὕβρις καὶ τὸ ἀτάσθαλον εἰς παῖδας εὖ γεγονότας συνεκυρώθη καὶ νόμος εἶναι.

Suidas in Ἀτάσθαλα: Καὶ Ἀτάσθαλον: ἄδικον, παράνομον. Εὐνάπιος· „Γυναικῶν κτλ. Forte: καὶ νόμος ἦν. Cf. Fragm. §. 4.

§. 46.

§. 46.

Εἴτε φιλοχρήματος εἴη καὶ δοῦλος τῶν βαλαντίων· καὶ ταῦτα σαφῶς ἐκπυνθανόμενοι, πρὸς ταῦτα διεστρατήγουν τὸν πόλεμον.

Suidas: Βαλάντιον: μάρσιπος. Εὐνάπιος· „Εἴτε κτλ.

§. 47.

Ὥσπερ ὀστράκου μεταπεσόντος ἐπὶ τὸ βέλτιον ἐχώρησεν Ῥωμαίοις.

Ex Suida in Ὀστράκου, Eunapio nominato. Vide notas supra p. 364. et ad Marinum p. 100. Injecta hac Marini mentione, liceat mihi obiter ipsum et nuperam, quam vulgavi, ipsius editionem illustrare. Ait Marinus c. 3. p. 3. Proclum adeo fuisse pulchrum, ὥστε μηδένα τῶν γραφόντων ἐφικέσθαι αὐτοῦ τῆς ὁμοιότητος. In his imitatus est Plutarchum Vit. Demetr. §. 2: ἰδέᾳ δὲ καὶ κάλλει προσώπου θαυμαστὸς καὶ περιττὸς (Demetrius erat), ὥστε τῶν πλαττόντων καὶ γραφόντων μηδένα τῆς ὁμοιότητος ἐφικέσθαι. — In scriptore de Physiognomonia, quem in notis edidi, lacuna est p. 134, 5. post vocem ἑτοίμως, quam stellulis indicare neglexi. Ibidem, paucis inde versibus, legitur: Τὶ καὶ τοῦτο τοῖς εἰρημένοις προσκείσθω. Credo Τὶ delendum, esseque natum ex ultima syllaba vocis ἀποτίκτει, quae praecedit. Fere statim haec habemus, τοὺς ἰδίους λόγους πιστοτέρους σπουδάζων εἶναι ἢ τῶν ἄλλων ὅρκους, κτλ: quae ex Isocrate ad Nicoclem §. 7. sumta esse me monuit

Ami-

Amicus meus Νικολόπουλος, Graecus homo Graece doctisſimus. Monuit me quoque Viscontius, vir egregius, in quarta Dionis epistola edita a me p. 85. pro δρακοντίων legendum esſe Δρακοντίῳ, quod miror me non statim animadvertisſe, qui non ſemel ad Eunapium de hac permutatione literarum ν et ι adſcripti notaveram, et ad ipſum Marinum p. 75. Socordiam meam redimam, ſi posſim, emendato Plutarcho, in Galba § 3. αἰτίαν ἔσχεν . . . . μικρολογίας, ἣν ἔωλόν τινα δόξαν εὐταξίας ἔφερε καὶ σωφροσύνης. propoſuit interpretum aliquis δι' ἣν: facilius corrigo, ᾗ. Sic §. 4. ediderunt ἐκείνῳ pro ἐκείνων, et in Bruto §. 16. δεομένου σπουδὴν pro σπουδῇ. Sed posterior emendatio neutiquam placet, et σπουδῇ, id est, σὺν σπ. optimum esſe videtur, nec movendum. Alibi ι adſcriptum fuit loco τοῦ σ. Plutarchus Anton. §. 6. πολλοὺς μετέστησε τῇ γνώμῃ: Lego τῆς γνώμης. Hoc ι adſcriptum alii loco Plutarcheo nocuit T. 2. p. 456, C. ὁ Μαρσύας, ὡς ἔοικε, φορβείᾳ τινὶ καὶ περιστομίοις βίᾳ τοῦ πνεύματος τὸ ῥαγδαῖον ἐγκαθεῖρξε Jacobsius ad Simonid. fr. 8. delet βίᾳ, utpote ortum ex φορβείᾳ: quam criſin amplecti videtur vir eruditisſimus, qui nuper Simonidem edidit. Equidem credo βιαίου ponendum pro βίᾳ τοῦ. Scripſerat librarius ΒΙΑΙΤΟΥ pro ΒΙΑΙΟΥ. Placeret magis etiam βιαίου τοῦ. Delendum alibi male additum ι. De Vit. Pud. §. 21. Matth. οὐκ εἶδεν ἡμᾶς ὁ βασιλεύς, ἀλλ' ἑτέρους ὁρᾷ μᾶλλον. Lego, ὁρᾶ: quod firmat adlata ſtatim a Plutarcho hiſtoriola Lyſandri ἀπιέναι πρὸς ἑτέρους κελεύοντος illos, qui ipſo apud regem patrono ac fautore uti volebant.

§. 48.

§. 48.

Τοσούτου δὲ οἰδοῦντος καὶ ὑποφυομένου κακοῦ.

Apud Suidam in Οἰδοῦσαν, auctore nominato. Supra p. 481. ἡ Σκυθῶν ἐπανάστασις .... ἀνοιδήσασα. Cf. et p. 112.

§. 49.

Τῶν δὲ Ῥωμαίων ἐπ' αὐτὸ τοῦτο βιαζομένων ἄπορον αὐτῆς ἀποδεῖξαι καὶ πλῆθος, καὶ θέσιν, καὶ βέλη, καὶ μηχανὰς, καὶ μεγέθη ποταμῶν, πρὸς τὸ μὴ ἡττᾶσθαι σφῶν καὶ ὁμολογεῖν εἶναι χείροσιν.

Ex Suida in Θέσεις, auctore nominato. Kusterus hoc fragmentum pronunciat esse obscurum, et procul dubio corruptum vel mutilum. Suspicor legendum ἄπειρον pro ἄπορον: sed et alia sunt vel mutanda vel addenda.

§. 50.

Οὗτοι [1] μὲν ὧδε μένοντες ὑπεμόσχευον [2] τὸν πόλεμον.

1 Οὗτοι] Suidas in Μοσχεύων, auctore nominato.

2 ὑπεμόσχευον] Hermogenes Method. c. 2. Μοσχεύειν· γεωργικόν. Ibi Gregorius Corinthius: Μοσχεύειν, τὸ ἀνατρέφειν. μοσχεύονται γὰρ τὰ κλήματα τὰ μέλλοντα φυτευθῆναι, τῶν γεωργῶν παρὰ τὸ ὕδωρ τι-

θέν-

λεύτων τὰ φυτὰ, ἐπὶ τῷ θᾶττον αὔξεσθαι. Μοσχεύειν οὖν κλῆμα, ἀντὶ τοῦ περιθάλπειν, ἢ ἀντὶ τοῦ ἐμφυλλίζειν καὶ ἐπιτήδεια ποιεῖν τὰ κλήματα. Vide Niclasium ad Geopon. XI. 3. et quae notavi supra p. 317.

§. 51.

Ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ Βάρβαροι, πολλ᾽ ἅμα βέλη ἀφιέντες. Πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα.

Suidas haec adfert in Ῥῦμα. Eunapii nomen inter haec fragmenta medium inseritur, ita ut definire non potuerim, num alterutrum an utrumque esset ex Eunapio sumtum.

§. 52.

Τῶν 1 αὐτῶν ἐτῶν γυναῖκά τινα στείλας ἐσθῆτι λευκῇ καὶ στέμμασιν, ὡς δὴ μελεδωνὸν 2 οὖσαν τῆς Συρίας οὕτω δὴ καλουμένης 3 θεοῦ.

1 τῶν] Suidas in Μελεδωνός, auctore nominato.

2 μελεδωνόν] Suidas: τουτέστιν, ἱέρειαν. De hac voce vide hunc locum Suidae, indicem Aeliani H. V., et H. Stephanum in voc. Herodot. recensu.

3 Συρίας οὕτω δὴ καλ. θεοῦ] Formulam οὕτω καλούμενος illustravi ad Marinum p. 671; et ad Eunap. supra p. 331. Scholiastes Aeschyli Prom. 792. αἱ Γοργόνες οὕτω καλούμεναι. Athenaeus III. 9. τῶν ὀξαλίων δὲ σύκων οὕτως καλουμένων. Cf. notam Courrerii viri

λοντα ζεύγνυσθαι τόπον. Ἐπὰν δὲ τὸ σημεῖον δοθῇ, ἀφιᾶσι μίαν πρώτην ναῦν κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι πλησίον τῆς οἰκείας ὄχθης· ἐπὰν δὲ κατὰ τὸν ζευγνύμενον ἥκει τόπον, ἐμβάλλουσιν εἰς ῥεῦμα φορμὸν λίθων ἐμπεπλησμένον, καλωδίῳ[3] δήσαντες ὥσπερ ἄγκυραν· ἀφ' οὗ δεθεῖσα ἡ ναῦς πρὸς τῇ ὄχθῃ ἵσαται σανίσι καὶ ζεύγμασιν, ἅπερ ἄφθονα αὐτοῖς ἡ ναῦς φέρει, καὶ παραχρῆμα μέχρι τῆς ἀποβάσεως καταστρώννυται. Εἶτα ἄλλην ἀφιᾶσιν ὀλίγον ἀπ' ἐκείνης, καὶ ἄλλην ἀπ' ἐκείνης, ἐς τ' ἐπὶ τὴν ἀντιπέραν ὄχθην ἐλάσωσι τὸ ζεῦγμα. Ἡ δὲ πρὸς τῇ πολεμίᾳ ναῦς καὶ πύργους ἐπ' αὐτῇ, καὶ πυλίδα, καὶ τοξότας, καὶ καταπέλτας φέρει. Βαλλομένων δὲ πολλῶν βελῶν ἐπὶ τοὺς ζεύγνυντας, ὁ Κάσσιος ἀφιέναι βέλη καὶ καταπέλτας κελεύει· πεσόντων δὲ τοῖς βαρβάροις τῶν πρώτων ἐφεστηκότων, ἕτεροι εἶκον 4.

1 Ζεύγνυται] Suidas: Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. "Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις· ἡ γέφυρα. „ Ζεύγνυται κτλ." Valesius hoc fragmentum Dioni Cassio tribuit, et in Reimariana legitur p. 1201. Sed Reimarus, et ante eum Lipsius, et post eum Tittmannus ad Zonarae Ζεῦγμα, Eunapii verba esse credunt, cum Suidas Eunapii nomen praemiserit. Equidem locum non esse Eunapii puto, cui tantum tribuerim vocem Ζεῦγμα (vide Fragmentum se-

sequens); et ipse Reimarus fatetur in hoc fragmento non exiguam esse cum Dione similitudinem. Quod sub finem narratur de Cassio, nempe Avidio Cassio, Valesio egregie patrocinatur.

2 δεῖ] Suidas δή. Sed Valesii codices, δεῖ.

3 καλωδίῳ] Suidas: Καλώδιον· σχοινίον.

4 εἶχον] Valesius edidit εἶχον. Suidas habet ἧκον.

§. 57.

Ζεῦγμα.

Suidas: Ζεῦγμα. Εὐνάπιος. Ἡ τοῦ ποταμοῦ διάβασις· ἡ γέφυρα. Haec vox forte legebatur olim in descriptione classis Juliani. Zosimus III. 13. 4. ἕτερα πλατέα συνηκολούθουν, δι' ὧν, εἴ που δεήσειεν, ἔδει γίνεσθαι ζεύγματα, πεζῇ διδόντα τῷ στρατοπέδῳ τοὺς ποταμοὺς διαβαίνειν: ubi credo inserendum πλοῖα ante πλατέα. Cf. eumdem III. 30. 10.

§. 58.

Ψιλόν.

Suidas in Ψιλός: Εὐνάπιος δὲ λέγει ψιλὸν καὶ οἷον κοῦφον.

§. 59.

Ἀνῆψεν.

Suidas: Ἀνῆψεν: ἀνεκρέμασε τοῖς θεοῖς. Εὐνάπιος.

§. 60.

Οἱ δὲ Οὖννοι πλατὺ καγχάζοντες ᾤχοντο.

 Sui-

Suidas: Καγχάζει: ἁβρῶς γελᾷ. Εὐνάπιος· „Οἱ δὲ „ κτλ."

§. 61.

Οὔτε ἄλλως τὰ μεγαλοπρεπὲς κατὰ τὴν δίαιταν ἐν ταῖς μάχαις ἐςὶ φιλοκίνδυνον.

Suidas, auctore nominato, in voce Μεγαλοπρεπής.

§. 62.

Τὸν πάντα βίον αὐτοῦ συντεκμηράμενος ἐκ τῶν ἐναργῶν περὶ αὐτὸν συμβόλων τε καὶ σημείων.

Suidas: Συντεκμηράμενος· συμβαλὼν, καταςοχασάμενος. Εὐνάπιος· τὸν πάντα κτλ.

§. 63.

Ὡς κατά τινας διαμέτρους κεραίας κεχιῶσθαι τὴν γλῶτταν ταῖς ἀντιτύποις συμβολαῖς τῶν ἀκίδων.

Ὡς] Suidas: Διάμετρος: γεωμετρικόν τι εἶδος. Εὐνάπιος· „Ὡς κτλ."

§. 64.

Κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ὑπὸ τῆς ἀνδρώδους γυναικὸς ἔργα κατετολμήθη καὶ συνεπράχθη γεν-

γενναῖον οὕτω καὶ ἀνδρῶδες, ὥςε ἄπιςον εἶναι διενεγκεῖν εἰς τὴν διήγησιν.

Suidas: Διενεγκεῖν· ἀγαγεῖν. Εὐνάπιος· „Κατὰ κτλ. — Pro ὑπὸ τῆς, malim, ὑπό τινος, vel ὑπὸ ταύτης τῆς.

§. 65.

Καὶ οἱ μὲν παιδιάν τινα ἐκ τῶν πολεμίων ἡγούμενοι, τοσοῦτον ἐδυσχέραινον, ὅσον ἠναγκάζοντο βοᾷν καθ' οὓς ἐμβάλλοιεν.

Ex Suida in Παιδιὰ, ubi Eunapius nominatur.

§. 66.

Ὁ δὲ [1] τὰ φρονήματα καὶ τοὺς θυμοὺς τῶν ςρατιωτῶν ἀνηρέθιζε, καὶ διαυχενίζεσθαι [2] πρὸς τὸ ἀγέρωχον ταῖς μελέταις ἐξεκάλει καὶ φιλοκίνδυνον.

1 Ὁ δέ] Apud Suidam in Διαυχενίζεσθαι, auctore, hic quidem, non nominato; fed in voce ἀνηρέθιζε, verba ὁ δὲ usque ad καὶ διαυχεν. Eunapio diferte tribuuntur.

2 καὶ διαυχενίζεσθαι] Suidas: ἀντὶ τοῦ· ὑψοῦ τὸν αὐχένα ἔχειν. Et fic vocem explicat Zonaras, qui col. 534., hunc locum adfert, fine auctoris nomine. Cf. Fragm. §§. 40. 70. — Incerta fragmenti fedes. Agitur forte de Valentiniano, qui, ut Celticarum gentium fecuritati provideret, νεολαίαν ὅτι πλείςην, ait Zofimus IV. 12.

12. 2., ἀθροίσας, ἔκ τε τῶν προσοικούντων τῷ Ῥήνῳ βαρβάρων καὶ ἐκ τῶν ἐν τοῖς ὑπὸ Ῥωμαίους ἔθνεσι γεωργῶν, τοῖς στρατηγικοῖς ἐγκαταλέξας τάγμασιν, οὕτως αὐτοὺς ἐξήσκησε τὰ πολέμια, ὥστε φόβῳ τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα τῶν στρατιωτῶν μελέτης καὶ πείρας, ἐννέα τοὺς πάντας ἐνιαυτοὺς μηδένα τῶν ὑπὲρ τὸν Ῥῆνον ταῖς ὑπὸ Ῥωμαίους πολέσιν ἐνοχλῆσαι. Vel respicitur Fravithus, de quo supra notavi (ad Fragm. §. 43.) qui adversus Gainam (cfr. Fragm. §. 42: dux electus, ἀργούντων οὐκ ἠνείχετο, Zosimo teste V. 20. 4., τῶν στρατιωτῶν, ἀλλὰ μελέταις συνεχέσι ἐξήσκει, καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τοῖς γυμνασίοις ἐπέῤῥωσεν, ὥστε κτλ. Potest etiam fragmentum referri ad Sebastianum, qui, electis duobus militum millibus, τῇ συνεχεῖ γυμνασίᾳ, ut ait Zosimus IV. 23. 5. τὸ ἐνδέον ἐπλήρου κτλ. Quo de Sebastiano vide Fragm. §. 42.

§. 67.

Ὁ [1] δὲ τὰς δυνάμεις ἤθροισε, καὶ τὸ χρῆμα τῆς διαβάσεως ἐπισπέρχων [2] ἤδη καὶ συμβιαζόμενος, καὶ πλὴν ἀγαθῆς ψυχῆς σῶμα οὐχ ἔχων [3].

1 Ὁ δὲ] Apud Suidam in Χρῆμα, cum Eunapii nomine.

2 ἐπισπέρχων] Suidas: Ἐπισπέρχει· κατεπείγει, σπεύδει.

3 σῶμα οὐκ ἔχων] Haec possunt illustrari e notatis supra p. 190. Agitur forte de Frabitho, qui, teste Eunapio Fragm. §. 43., ἐνόσει τὸ σῶμα, τῆς ψυχῆς ὑγιαινούσης πλέον.

§. 68.

§. 68.

Ὁ δὲ βάρβαρος οὐδὲ ἐπὶ τὴν νεωτερίζουσαν τὰ πράγματα τύχην ἔσχεν ἀνενεγκεῖν τὴν αἰτίαν, ὡς ἂν ἔννομόν τινα καὶ ὕπαιθρον ἀγωνισάμενος μάχην.

Ὁ δὲ] Suidas in Νεωτερίζειν, auctore non nominato. Stylus Eunapianus videbatur, ob usum vocum νεωτερίζειν, de Fortuna, et ὕπαιθρον. Vide supra ad Fragm. §§. 8. 32. Accedit aliud argumentum. Suidas in Ὕπαιθρον, adductis Eunapii verbis non anonymis, quae supra leguntur Fragm. §. 8. addit: καὶ αὖθις· „ὡς ἂν ὕπαιθρόν τινα καὶ ἔννομον ἀγων. μάχην." Formula καὶ αὖθις, quam ad Fragm. §. 55. alio modo intellexi, mihi Eunapium auctorem indicare nunc videbatur. — Suidas ὕπαιθρον vertit προφανῆ.

§. 69.

Εὐτόκιος [1], ἀπὸ Θρᾴκης ἐλθὼν, οὔτε γνώμης ἐπιεικής τις ἦν οὔτε γένους εὖ ἥκων, ἀλλὰ καὶ στρατιώτης μὲν ὁ τυχών· πολλὰ δὲ χρήματα κοινὰ τοῦ ἰδίου τάγματος ὑποκλέψας, ᾤχετο εἰς τὴν Παλαιστίνην. Ἐπεχείρησε μὲν οὖν Ἐλευθεροπολίταις ἑαυτὸν ἐγκαταλέξαι, τῆς βουλῆς μετασχὼν ἐπὶ χρήμασι μεγάλοις, καὶ ἐγλίχετο τὴν τύχην μεταβαλεῖν ἐς τὸ εὐγενέστερον· καίτοι ἔδει [2] πρότερον μετατίθεσθαι τὴν προαίρεσιν

εἰς τὸ κρεῖττον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται, τὸ πλῆθος ὑπειδόμενοι τῶν χρημάτων, οὐ προσεδέξαντο τὸν Εὐτόκιον. Ὁ δὲ μετεχώρησεν ἐς τὴν Ἀσκάλωνα· καὶ ὁ τότε πρωτεύων Κρατερὸς εὐμενῶς αὐτὸν ὑπεδέξατο μετὰ τῶν χρημάτων, καὶ πολιτικῆς μετέδωκεν ἐλευθερίας· οἱ δὲ Θρᾷκες ὑςέρῳ χρόνῳ κατὰ πύςιν ἥκοντες ἐπὶ τὸν Εὐτόκιον, ἀπῄτουν τὸν Κρατερὸν τὸν Εὐτόκιον καὶ τὰ χρήματα, ὁ δὲ οὐ μεθίει τὸν ἄνδρα· τῶν δὲ ςρατιωτῶν ἐπὶ δίκην ἐλθόντων, ὁ Κρατερὸς ὑπεραγωνίζεται τοῦ Εὐτοκίου καὶ περιγίνεται τῶν Θρᾳκῶν· ἐφ' ᾧ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν [3], ἔχων ὧδε.

1 Εὐτόκιος] „ Integrum hunc articulum descripsit „ Suidas ex historico aliquo deperdito, quem ex stylo „ Eunapium esse suspicor. Nam et multa alia Suidas in „ collectanea sua retulit, quae Eunapii esse certo con- „ stat." KVSTER: cui assentior, sed ita tamen ut non parum dubitem. De Eutocio et Cratero nihil novi.

2 καί τοι ἔδει] Editio Suidae: εὐγενέςερον· ἀλλ' ὅμως οἱ Ἐλευθεροπολῖται οὐ προσεδέξαντο. Reliqua Kusterus invenerat in codice, satisque habuerat illa notae inserere.

3 χρησμὸς ἐξέπεσεν] Suidas in Ἐκπεσών, quod vertit ῥηθεὶς, δοθεὶς, hujus loci meminit: „ χρησμὸς δὲ ἐκπεσὼν περὶ Εὐτοκίου Θρᾳκός. Noster in Soph. p. 62. eodem modo locutus est. Sed ductum inde argumentum ad

ad vindicandum Eunapio hoc fragmentum non mihi nunc videtur esse validissimum. Nam et alii πίπτειν et ἐκπέσειν sic usurpant. Proclus Photii in Chrestom. p. 387. Gaisfordianae: χρησμὸς δὲ τοῖς Θηβαίοις ἐξέπεσεν. Lucianus Pseudom. §. 24. 43. Didymus Schol. ad Il. Υ. 307. Photius Lex. in Πάντα κινεῖν λίθον· „Πολυκράτει τῷ Θηβαίῳ χρησμὸς ἐξέπεσε". Non abludit Arriani sententia Epict. Diss. Praef. τοιαῦτα δ᾽ὄντα οὐκ οἶδα ὅπως, οὔτε ἑκόντος ἐμοῦ, οὔτε εἰδότος, ἐξέπεσεν εἰς ἀνθρώπους.

§. 70.

Ἕτερα δὲ οὐ πολύ τι μείω ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο, ἀλλὰ τούτων βαρύτερα καὶ κεραυνῷ προσεμφερῆ.

Ἕτερα] Apud Suidam in Διηυχενίζετο, quod vertit ὑψηυχένει. Verba sunt anonyma, sed Eunapiana esse suspicor ob usum verbi Διαυχενίζεσθαι, quo usus est Eunapius Fragm. §. 66.; et haec ipsa verba ἀνωρθοῦτο καὶ διηυχενίζετο leguntur in Fragmento §. 40.

§. 71.

Τὸ κόσμιον καὶ ἡσύχιον μετὰ τοῦ δραστηρίου αὐτῷ ἐτέτακτο, καὶ τοῦ ἀνδρώδους. Ἐπιεικὴς γὰρ ὢν καὶ πρός γ᾽ ἔτι ἀπράγμων, ὅμως εἰς ἀγῶνα πραγμάτων ἐμβεβηκὼς ἐξ ἀνάγκης, οὐδενὸς ἐλείπετο τῶν περὶ ταῦτα καλινδουμένων.

Frag-

Fragmentum hoc anonymum, quod habet Suidas in voce Δραστήριον, Eunapio dandum duxi, ex solo scribendi genere. Sentio quam levidense sit hoc argumentum.

§. 72.

Περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων.

περικαῶς] Suidas: Περικαῶς· ἐρωτικῶς: et, suppresso auctoris nomine, verba haec adponit, quae Eunapio tribuo, quod adverbio non vulgari περικαῶς fuerit usus in Sophistis p. III. Et notum, quam saepe Suidas Eunapium non nominatum excerpserit. Rursus fateor hoc argumentum non esse validissimum.

§. 73.

Ἐμφέρεια· ὁμοιότης.
Μεσαιπόλιος· ὠμογέρων, μιξοπόλιος.

Haec, quae nude leguntur apud Suidam, referri posse ad Eunapium putavi, ex hac Zosimi, qui Eunapium saepissime exprimit, sententia II. 51. ἄνδρα μεσαιπόλιον, ἐμφέρειάν τινα πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως ἰδέαν δοκοῦντά πως ἔχειν, εὑρών. Sed potuit Suidas ipsa Zosimi verba respicere. Quidquid id est, manifestum est Leunclavium non recte in Zosimo malle μεσοπόλιον.

§. 74.

EUNAPII FRAGMENTUM

EX PHOTIO.

§. 74.

Ἀλεκτρυονῶδες 1.
Ἐλαφωδέστερον.
Συωδέστερον 2.
Ἱερακώδεις.
Κορακώδεις.
Πιθηκώδεις.
Ποταμῶδες δάκρυον 3.

1 His vocibus usus erat Eunapius in Historiis, docente nos Photio, cujus locum vide inter Testimonia.

2 Συωδέστερον] Non semel adjectivum συώδης legitur adhuc in Eunapii Reliquiis. Vide p. 329.

3 Ποταμῶδες δάκρυον] Philostratus Her. p. 158. ἀσταντὶ δακρύει. — Scholiastes: ἀσταντί] ποταμηδόν. Nihil frequentius quam δάκρυα, lacrymae ubertim fluentes, rivis comparatae; sed δάκρυον ποταμῶδες videtur esse ri-

ridiculum. In hac nimia tralatione se jactat ineptissimus ille Eumathius, putidus talium sectator: IV. p. 145. *τὸ δάκρυον κατὰ ποτάμους τῶν ὀφθαλμῶν ἐξεχεῖτό μοι.* V. p. 185. *κατὰ ποταμοὺς κατεχένου. τὸ δάκρυον.* Conf. VIII. p. 298. et notam Gaulmini p. 23. Apud eumdem VII. p. 246. Hysmene, maria integra lacrymarum effundit, *ὅλας θαλάσσας ἐκκενοῦσα τῶν ὀφθαλμῶν.*

FINIS FRAGMENTORUM.

APPENDICULA FRAGMENTORUM

EX SUIDA.

§. 75.

Ἐπὶ τὸν Ἰουλιανὸν [1] πολλαὶ δίκαι ἐχώρουν, χανδὸν ἐμφορουμένων [2] τῶν ἀνθρώπων τῆς δικαιοσύνης τοῦ κρίνοντος· ἀναβολαί τε οὐκ ἦσαν ἐπ' αὐταῖς, ὅσαι νόμιμον ἐκ τῶν συνήθων γραμμάτων τὸ ἄδικον ἴσχουσιν εἰς βοηθείαν τῶν ἀδικούντων καὶ προειληφότων· ἀλλ' ἢ παράχρημα ἔδει τὸ ἴσον ἐλέγχεσθαι κατὰ φύσιν, ἢ τὸ μέλλον καὶ διωθούμενον εἰς τὸν χρόνον ὕποπτον ἦν. Βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε, καὶ ἐπὶ τοῖσδε καὶ τὸ τῶν πονηρῶν ἔθνος καὶ ἀδικούντων διηγείρετο· οὐ γὰρ ἀδικεῖν ἐξῆν οὐδὲ λανθάνειν ἀδικοῦσι· βαρύτερον δὲ αὐτὸν ἀπεδείκνυε τοῖς μοχθηροῖς καὶ τὸ εὐπρόσοδον. Οἷα

γὰρ προϊόντος μὲν πολλάκις διὰ τὰς ἱερομηνίας [3] καὶ θυσίας, ἡμέρου δὲ φύσει πρὸς πᾶσαν ἔντευξιν τυγχάνοντος, ἀκώλυτον τοὺς δεομένους λόγου τυχεῖν. Ὁ μὲν οὖν ἐλάχιστον τῆς ὑπὸ τῶν πονηρῶν ταύτης βλασφημίας τε καὶ ὀργῆς ᾔσθάνετο· καὶ ἐφρόντιζε.

1 „Haec et quae sequuntur usque ad finem articuli „hujus descripta esse puto ex Eunapii historia, quam „temporum injuria nobis eripuit". KVSTER. *Quae sequuntur* a me non descripta continent oracula duo Juliano data. In Fragmento stylus Eunapium fere prodit; sed illa oracula in ejus historiis olim fuisse lecta, indeque fuisse a Suida deprompta, quis nunc possit praestare?

2 χανδὸν ἐμφορουμένων] cf. not. p. 293.

3 ἱερομηνίας] Suidas: ἱερομηνία· ἱερὰ ἑορτὴ κατὰ μῆνα.

§. 76.

Ὁ δὲ Ἰουλιανὸς ὁ παραβάτης [1], καίπερ τοσούτοις ἐμβεβηκὼς, τῆς τε περὶ λόγους ἥττετο φιλοτιμίας, καὶ τὸν τῆς Ἀντιοχείας σοφιστὴν, ᾧ Λίβανιος ὄνομα, διαφερόντως ἐθαύμασεν, τὰ μὲν, ἴσως ἐπαινῶν, τὰ δὲ, ὅπως λυποίη τὸν μέγαν σοφιστὴν Προαιρέσιον [2], προτιμῶν ἕτερον. Ἀκάκιος [3] γοῦν τις αὐτῷ τῶν περὶ τὴν ῥητορικὴν

κὴν δεινῶν, καὶ ὁ ἐκ Φρυγίας Τουσκιανὸς, ἀεὶ πρὸς ταῦτα ἐπεκάλουν καὶ διεμέμφοντο τὰς κρίσεις.

1 *παραβάτης*] Haec Suidas voce Λιβάνιος, sine nomine autoris; sed fere affirmaverim eum ex Eunapii historiis depromsisse. Eunapius in Soph. p. 68. τούτου (τοῦ Τουσκιανοῦ) καὶ ἐν τοῖς κατὰ Ἰουλιανὸν ἐμνήσθημεν διεξοδικοῖς: ubi p. 339. adduxi e Suidae voce Ἀκάκιος locum ipsum, ut putabam, Historiarum Eunapii. Sed tunc nondum inveneram hoc fragmentum, ex quo articulus Ἀκάκιος excerptus est et adumbratus. Epithetum ὁ παραβάτης fuit a Lexicographo Christiano additum satis inepte.

2 Προαιρέσιον] Cf. addenda ad p. 92, 12.

3 Ἀκάκιος] De Acacio vide Nostrum Vit. Soph. p. 100.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

P. 1, 9. *οὐκ εἰς τὰ πάρεργα ὁ λόγος φέρει τὴν γραφήν*] cf. pp. 42. 269.

P. 1, 13. *ἀσεβοῖτο ἂν*] Cf. p. 28, 19.

P. 1, 15. *ἀσφαλῶς*] Cf. p. 73. in Proaeresio: *εἰδότι τε ἀσφαλῶς.*

P. 4, 5. *ἠθικὴν ἀρετὴν καὶ ὅση πρὸς τὴν τῶν ὄντων διήρατο φύσιν*] Nempe *ἠθικὴν ἀρετὴν* et *θεουργικήν.* Cf. Marinum Vit. Procli §. 3. p. 2. Jam habuimus p. 1. *ἠθικὴν ἀρετήν.*

P. 6, 18. *μαθητής τε αὐτοῦ γεγενῆσθαι*] Legendum videtur *μ. τ. α. εἶναι καὶ γεγ.* Cf. not. p. 310.

P. 7, 3. Lege *καὶ ἡμᾶς.*

P. 8. *penult.* *ὁρῶν*] Cf. Alberti Obſerv. p. 274.

P. 9, 2. *σαφηνείας*] Cf. not. ad Tiber. Rhet. p. 30.

P. 11, 9. *ἐν Ῥώμῃ*] Nihil certius de Porphyrii morte tradiderunt Scriptores Graeci vel Latini. Maſoudius in Libro indicationis et admonitionis ait verbis diſertisſimis, Porphyrium in Aetnae crate-

tere interiisſe. Silvester Sacyus, vir praestantisſimus, qui hujus libri excerpta dedit in T. 8. Notit. Manuſcriptorum, credit (p. 153.) Maſoudium confudisſe nomina Plinii et Porphyrii, et de hoc narrasſe, quod de illo narrandum erat. Sed Plinius non interiit in Aetnae cratere, qui in litore Neapolitano, crasſiore Veſuvii ardentis caligine obſtructo ſpiritu, concidit ſuffocatus. Veroſimillimum est Maſoudium Porphyrium pro Empedocle nominasſe.

P. 12, 13. *εὐηκοΐας*] Cf. not. ad Marin. p. 64.

P. 12, 20. *ἄλλοι τε — δύναμιν*] Editi haec efferunt indiſtincta, et Junius vertit: „aliique multi „non multo in dicendi facultate inferiores". Quae verſio non unam ob cauſam displicet. Interpunctione ſenſum extudi meliorem, ut mihi quidem videtur: *ἄλλοι τε, κατὰ πλῆθος οὐ πολὺ τῶν πρότερον ῥηθέντων, Σωπάτρου δῆθεν, Αἰδεσίου καὶ τῶν λοιπῶν, λειπόμενοι, κατὰ τὴν ἐν λόγοις δύναμιν ὑπερέχοντες, ὥσπερ οὗτοι κατ' ἀρετήν.* Igitur par fere fuit multitudo diſcipulorum, qui virtute, et eorum, qui eloquentia, excellebant, unde mirum erat *ὅτι πᾶσιν ἐπήρκει.*

P. 13, 19. *οὐδὲν — πεπράξεται*] Cf. p. 15, 9.

P. 14, 5. *τὸν νοῦν ἐπιστήσας*] Sic p. 62, 20. Vide Hemſterhuſ. ad Luc. Nigr. c. 17. Noster p. 115. *ὁ δὲ Ἰουστὸς ἐπιστήσας*, cum ellipſi nominis. Cf.

Ellipſ. Gr. in Διάνοια, et Wyttenb. ad Plut. T. I. p. 196.

P. 15, 14. ἀλλ' οὐκ ἔστι γε πρόφασις] Junius: „ negarunt ſe cauſſam nominum poſſe reſcire". Wagnerus: „ fortasſe: ibi est myſterium, quod „ efferri non debet". Credo Junium verum melius vidisſe. Infra p. 105, 10. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς εὐδαιμονίας ἁπάσης πρόφασις cauſa. Cf., indicante Wagnero, Jacobſium ad Antiph. Byz. Epigr. 35.

P. 21, 10. σύνεδρον] „ Cf. Valeſ. ad Ammian. „ Marc. 22. 10". WAGNER.

P. 24, 6. δημοσίᾳ μετ' ὀλιγωρίας . . ἀσχημονεῖν] Cf. p. 45, 7. — Not. p. 242.

P. 25, 12. τῆς εἰς ἅπαντα νεωτεριζούσης τύχης] Cf. Fragm. §. 32.

P. 25, 6 *a fine.* Lege Κώνσταντι — et mox ἑώρων.

P. 27, 5 *a fine.* Δὴ τότε] Hanc formulam illuſtrat Beck. ad Ariſtoph. Aves 984.

P. 28, 4 *a fine.* αἱμύλιον] Ernesti, Lexic. Techn. in Αἱμύλος, monente Wagnero, hoc loco uſus, ſcribit αἱμύλον, nihil de mutatione monens, quam forte fecit imprudens. Vide Lexic. Bekk. Anecd. T. 1. p. 362. Wagnerus confert Ruhnk. Epist. Crit. p. 28.

P. 29, 7. Ἀντιοχείαν ἤδη περιεργάζ.] „ Cl. Heyn. ad Zoſim. p. 630. Valeſ. ad Ammian. 23. 5." WAGNER.

P.

P. 43, 19. τὰ ὄμματα ςήσας] Chariton 3. 9. p. 79. ςήσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς: ubi Dorvillius. Philostratus V. Ap. I. 10. τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐς τὴν γῆν ςήσας. Liban. T. 4. p. 264. ςήσας εἰς ἐμὲ τοὺς ὀφθαλμούς. Cf. not. p. 183.

P. 45, 13. Lege Ὀςία.

P. 47, 4. τῶν εὖ γεγονότων] Cf. not. p. 199.

P. 47, 5. πλοῦτος ἀδρότερος ὑπῆν] Cf. not. p. 268 et 199.

P. 48, 4 *a fine*. τὸ δὲ ὄργανον αὐτῆς] Carpzovius Specim. p. 19., indicante Wagnero, ait ὄργανον ψυχῆς hic esse *animam*, quod neutiquam credo; immo *corpus* suum sic vocat Aedesius. Recte locum cepit *La Bletterie*, *vie de Julien*. I. p. 42.

P. 49, 6. ἐγένου καὶ ἐκλήθης] Eadem verba jungit Isocrates Helen. 20. ἐπεθύμησε Διὸς γενέσθαι καὶ κληθῆναι κηδεςής. Procopius pariter jungit εἶναι καὶ καλεῖσθαι Anecd. p. 7. edit. Lugd. ὥςε πατήρ τε καὶ μήτηρ καὶ τὸ ξυγγενὲς ἅπαν ἔγωγε καλοίμην ἄν, ὦ γενναῖε, καὶ εἴην δικαίως. Idem p. 6. jungit εἶναί τε καὶ ὀνομάζεσθαι, ut et p. 8. ὅσοι δὴ ἐν Χριςιανοῖς δεινότατοι ὅρκοι εἰσί τε καὶ ὀνομάζονται. et p. 15. καταφυγὼν εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου, ὃς περὶ Βυζαντίοις (Leg. ὃς παρὰ B. cum alio codice) ἀξιώτατός ἐςί τε καὶ ὠνομάσθη. Jungunt alii εἶναι καὶ λέγεσθαι. Cf. quae notavit Warren. ad Hier. p. 280.

P. 50, 1. μαγγανεῖαι] Cf. not. ad Marin. p. 84.,

Corayum ad Plut. T. 6. p. 362. — Philippus Solitarius, quem e Crusii Turco-Graecia p. 198. adtulit vir doctus in Mus. Crit. Cantabr. vol. 1. p. 131:

τοῦ τραπεζῶν ἁβρότητες, μαγείρων μαγγάνειαι;

vitium in accentu postremae vocis est sedulo corrigendum. Ut versus politicus legi pedariae pareat, scribe μαγγανεῖαι. Thesaurum Stephani inspicienti in voce Μαγγανεία patebit Philippum Solitarium e Gregorio Naz. profecisse.

P. 50, 12. θεὸν — ἐπὶ λόγῳ] Sic loquitur in Fragm. p. 465.

P. 56, 2. ὡς δὲ — Ἐνταῦθα] non credo hunc locum esse integrum. Occurrit p. 58, 3. eadem scribendi forma: ὡς δὲ — Ἐνταῦθα. In utroque loco, interpunctio non recta omnino videtur. Posterior sic interpungendus: Ὡς δὲ — διετέλεσεν, εἶτα — πράγμασιν· ἐνταῦθα. — Et in priore legendum: ἀπέφερον· ἐνταῦθα. — P. 59, 87. eadem utitur formula.

P. 60, 5. τῆς οὖν Ἀσίας — ἀφορίζεται] Letronnius, qui in notis ad Eunapium, Horreo Encyclopaedico April. 1813 insertis, de toto hoc loco egit doctissime, legendum proponit διὰ Α. ἐπὶ Πισιδίαν καὶ Παμφ. cujus correctionis rationes quaere in ipso opusculo.

P. 61, 19. Lege: ὅσον.

P. 62, 12. οὐ παντός] Cf. not. p. 318 extr.

P.

P. 62, 20. τὸν νοῦν ἐπιςήσας] Cf. Add. ad p. 14.

P. 63, 1. Lege εἰργασάμεθα.

P. 63. antep. forte distinguendum: ὅ, τε γὰρ — εὑρέθη, προςτέθηκε δὲ ὁ δ. coll. p. 56, 58.

P. 65, 3. Lege: εἴρηται ὅθεν.

P. 65, 15. Forte ταῖς τε.

P. 66, 5. ἐμφυτεύων] Syntaxis non minime laborat, locusque non omnino integer videtur. Deest forte vox una aut altera.

P. 66, 11. πορείαν ἐπιςήσας] Cf. Hemsterhus. ad Luc. Nigr. 17.

P. 66, 4 a fine. ἀναγωγὴν] Corayus: „forte: „ἀγωγήν".

P. 67, 5 a fine. Lege: γραφήσεται, οὐ.

P. 68, 11 a fine. ὡς εἰπεῖν] De hac formula cf. Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 144., Blomf. Gloss. ad Pers. 720.

P. 72, 10. Lege: οἶκτον.

P. 73, 12. τῶν Ἀθηναίων] Forte subaudiendum μνήμην, ex verbo ὑπέμνησε: vel, quod malim, τι. Notandum insuper Ἀθηναίων pro Ἀττικῶν.

P. 74, 18. Lege: πλοῖον.

P. 75, 19. Lege: ἦσαν.

P. 77, 7 a fine. εἴ τις ἐφ' ἡλικίας] Junius: „an alius quispiam simili in aetate". Male. Hic ἡλικία est omnino „juvenilis aetas, juventus". Vide Aeschinis indicem Fischerianum.

P. 79, 9. Lege: ἀριθμόν.

P. 79, 10. ἔδει γὰρ πολλοὺς εἶναι] Posteriores voces π. ε. quae desunt Plantinianae, leguntur in Commel. et restituerat e codice A. Fumaei (mei D) Petrus Faber Agon. 3. 28. p. 668. de hoc loco videndus.

P. 79, 19. Lege: ἐρῶ.

P. 83, 13. Lege: γλῶτταν.

P. 84, 10. Lege: ἀπήγγελλεν.

P. 84, 7 *a fine*. ὥσπερ ὑπὸ σκηπτοῦ βληθέντες] „Cf. Dorvill. ad Charit. p. 624". WAGNER.

P. 85, 19. Ἀζουτρίωνα ἐπίκλησιν] Apud Pausaniam I. c. 18. pro τέμενος τὴν ἐπίκλησιν Ὀλυμπίας, Claverius conjecit τέμ. γῆς τὴν ἐπίκλ. Ὀλ. Letronnius aptius mutat τὴν in γῆς, monens Pausaniam in hac formula semper ἐπίκλησιν, non τὴν ἐπίκλησιν habere. Et sic noster ἐπίκλησιν sine articulo. Schol. Arati Phaen. 27. ἡ μὲν οὖν Ἄρκτος κυρίως, ἄμαξα δὲ κατ' ἐπίκλησιν. Homer. Il. 18. 487.

Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. —

P. 87, 5 *a fine*. Lege: κροτοῦντας, τὰ μειράκια.

P. 88, 8. το θέατρον βοῶν τε ἐρρήγνυτο] Cf. p. 83 extr. Adi interpretes ad Hes. Scut. 203.

P. 89, 5 *a fine* ἀπείρατος θερμοῦ γεν. ποτοῦ] Calidae potus in delicias et luxum usurpabatur. Cf. Butium de Potu c. 9. ubi nostri locum non neglexit.

P. 91, 14. Lege: μακάριον παιδίον. — Locutionem πάγκαλόν τι χρῆμα, qua Eunapius non semel usus est, illustravit, indice libro Valckenaria-

riano, Hemsterh. Miscell. Observat. t. 3. p. 404.

P. 92, 11. Lege: τόπου.

P. 92, 12. ἐδόκει εἶναι Χριστιανός] De Musonio Junius intelligit, ut patet ex illius indice, ego de Proaeresio; quemadmodum cepit etiam *La Bletterie, Vie de Julien* p. 237. Cf. quae p. 93. dicuntur de βασιλέως εἰς Προαιρέσιον ἀχθηδόνι: et noster Fragm. 76. ait Julianum, ut magnum illum Proaeresium angeret, summis Libanium extulisse laudibus. Isidorus Pelus. Epistolam I. 108. scripsit Proaeresio σχολαστικῷ, qui idem est, vel esse videtur, atque Eunapianus ille, eumque ut Χριστιανὸν, saltem ut φιλόχριστον alloquitur. Eunapianum certe, non alium, epitaphio decoravit Gregorius Nazianz. in Murat. Anecd. p. 1.

Εἰς Προαιρέσιον σοφιστήν.

Μηκέτι Κεκροπίη μεγάλ' εὔχεο. οὐ θέμις ἐστὶν
ἠελίου τυτθὴν ἄντα φέρειν δαΐδα,
οὐδὲ Προαιρεσίου ῥήτρῃ βροτὸν ἄλλον ἐρίζειν,
ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.
βροντὴν Ἀτθὶς ἔνειπε νεόκτυπον· ἀλλὰ σοφιστῶν
πᾶν γένος ὑψιλόγων εἶξε Προαιρεσίῳ·
εἶξε μέν· ἀλλά μιν ἔσχε μόρῳ φθόνος. οὐκέτ' Ἀθῆναι
κύδιμοι. ὦ νεότης, φεύγετε Κεκροπίην.

Scripsi vs. 6. εἶξε pro εἶκε.

P. 92, 9 *a fine.* Forte μενεῖ, vel μένοι. De hoc loco cf. *La Bletterie.* l. cit.

P. 97, 16. θέμιτον οὐκ ἦν] Non raro ἦν ponitur pro

ἐστί.

ἐστί. Cf. Schaefer. ad Theocr. 19. 8. Elmsleius vere hanc locutionem restituisse videtur Euripidi Heracl. 417. Horatius Com. I. Od. 37.

„ . . . . . Nunc saliaribus
„ Ornare pulvinar deorum
„ Tempus *erat* dapibus, Sodales."

P. 99, 11. Lege: *Λαισποδίαν* — et in margine: 174.

P. 100, 2. *μέχρι προσηγορίας*] Epigr. *ἀδέσπ*. 426.

Πρᾶγμα μέν ἐσθ' ὁ φίλος πάνυ δύσκολον· εἰσὶ δὲ πολλοὶ,
Καὶ σχεδὸν οἱ πάντες, μέχρι προσηγορίας.

Thucydides 6, 10. *ὀνόματι σπονδαὶ ἔσονται*: ubi Schol. *ἔσονται μέχρι ὀνόματος*. Noster p. 106. *μέχρι γραφῆς*.

P. 101, 5 *a fine*. *τὴν βασιλικὴν γλῶτταν ἐπέτρεψε*] Cf. Fragm. §. 17. p. 500. 501.

P. 103, 5 *a fine*. *ὅτι 'Αττικὴ μοῦσα*] Cf. P. Faber. Agon. 3, 21. p. 604.

P. 103, 8 *a fine*. Lege: *εὐθὺς οὕτω*.

P. 104, 20. Lege: *ὑπερέχοντας*.

P. 105, 6 *a fine*. Lege: *πλοῦτον ἐκ*.

P. 110, 1. *ἐκ παραγωγῆς*] Junius vertit: „ e diverso Chrysanthius, ubi prima viderat, sensim, „ veluti persuasione adductus, edita sequebatur „ prodigia." Nescio quomodo haec Latina potuerint e Graecis nasci. Maximus datis a Diis prodigiis resistebat, contraque audentior ibat; Chrysan-

ſanthius autem non ex abrupto et violenter data ſigna convellere conabatur, ſed caute experiebatur et ſenſim, num artibus quibusdam et callidis interpretationum commentis posſent in melius immutari. Hunc esſe puto loci ſenſum.

P. 112, 7. Lege: καταῤῥεῖ.

P. 112, 4 *et* 3 *a fine.* Lege: οὔτε — οὔτε — οὔτε.

P. 113, 5 *a fine.* τὰ ἄκρα δακτύλων — ἐνεκέκαπτο] Lucianus in Gallo 31. avarum foeneratorem depingit, ex conſuetudine ſupputandi, τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα.

P. 115, 5. Ἰλάριος] Ille forte Hilarius, cujus mentio fit ap. Zoſim. 4. 41., vir γένους τε λαμπρότητι καὶ παντὶ παιδείας εἴδει προήκων, ἄρχειν παρὰ βασιλέως ταττόμενος Παλαιστίνης ἁπάσης.

P. 115, 9 *a fine.* ἐπιστήσας] Cf. add. ad p. 14.

P. 116, 3. τὸν γέλωτα ἐνῆκεν] Junius: „ ubi riſum vix represſit". quam verſionem ſecure Wagnerus amplectebatur. Sed qui potest ἐνίημι γέλωτα ſignificationem hanc induere. Immo: „ ubi „ in riſum vix effuſus est". Justus primum vultu ſtabat ſerio et meditabundo, dein ridere coepit.

P. 117, 5. Lege: ἀοίκητον, μαστεύων εἴπου.

P. 120, 6. Lege: κατεψυγμένα μικροῦ.

P. 123, 7. Vide et Wernsdorf. ad Him. p. 801. de permutatione verborum κοσμεῖν et κομίζειν.

P.

P. 124, 12. Wagnerus confert verba Act. Ap. 7. 22. de Moyse:

δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

P. 124, 15. Et facillime quidem ἔτι et ἐςὶ permutantur. Cf. notas ad Greg. Cor. p. 95. Autor Vitae Homeri p. 323 Gal. ἧς (τῆς φιλοσοφίας) ἔτι μέρη, τὸ φυσικὸν καὶ ἠθικόν. Lego ἐςὶ pro ἔτι. In Venatore Dionis Chryſ. p. 221 οὐκ ἔςι inveni in cod. 2958. pro edito οὐκ ἔτι. Elmsleius ea ratione Heraclidarum verſum 540 emendavit. Sed hic ἔςι ſtare posſe videtur, ut ostendere conatus ſum ad Gregorium l. c. Suidae locus ibi adlatus est omnino ſimilis. Est alius Photii locus, qui mihi adverſatur, ſed quem tamen non ſupprimam, in Biblioth. §. 3. πρός τε Αἰθίοπας καὶ Ὁμερίτας καὶ Σαρακηνούς. . . . . ἔτι δὲ καὶ πρὸς ἄλλα ἀνατολικὰ ἔθνη. Caeterum ſi quis omnino velit (et volet amicus meus Graece doctisſimus Νικολόπουλος ὁ Σμυρναῖος) ἔτι Eunapio reſtituere, non valde repugnabo.

P. 125, 11. Cf. Meibomium initio Vitae Maecenatis.

P. 125, 14. Arrian. Disſ. I. 16. 9. ἄγε ἀφῶμεν τὰ ἔργα τῆς φύσεως· τὰ πάρεργα αὐτῆς θεασώμεθα.

P. 126, 3. Dion. Chryſ. Or. II. p. 71. ταῦτα μὲν οὖν ἐπὶ τοσοῦτον ἅμα τῇ σπουδῇ ἀναπαιξάντων, quod non puto ſollicitandum.

P.

P. 126, 9. non „p. X.“ sed „p. XII.“ Adde Interprr. ad Manert. Genethl. 12. §. 3., Markl. ad Stat. p. 2, 1.

P. 128, 4 *a fine.* Herodiano non se probaverit Polyaenus, qui Strat. I. 13 scripsit, *θερμαίνῃ τῇ μάλιστα καλλίστῃ*: nec se probavit Corayo, editori suo nuperrimo, qui *μάλιστα* ut superfluum et ejiciendum notavit: sed Polyaeno talia sunt relinquenda. Et ecce apud Damascium reperio Vit. Isid. p. 1044. *ἀξύνετος εἰς ὑπερβολήν.* — De formula *εἰς ἄκρον*, adde Interprr. ad Athen. XV. c. 56. p. 320, 321.

P. 129, 17. Fabricius Bibl. Gr. t. 5. p. 759. pro *κέρας* scripsit *πέρας*, nullo sensu.

P. 130, 6. Proponendo *τι* pro *τοι*, viro docto faciam satis, cui vapulavi, quod apud Philostratum pro *οὕτω τι*, *οὕτω δή τι* scripserim *οὕτω τοι*, *οὕτω δή τοι*. Cf. notas ad Heroïca p. 428, 575, 617. Libanius T. 4. p. 153. *οὕτω τι τὸ τάχος ἀμήχανον ἦν*: ubi jam non amplectar varietatem codicis 3017 *οὕτω τοι*. Vide Hemsterhusium ad Luciani D. D. 20. 14.

P. 130, 7. Quis non videt *ἡγεῖται* esse reponendum? Confusio solemnis syllabarum *η* et *ει*. In mendo simillimo cubare videtur ultimus versus undecimi Idyllii Theocritei:

Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα
Μουσίσδων· ῥᾶον δὲ διᾶγ᾽ ἢ χρυσὸν ἔδωκεν.

Le-

Legerim ῥᾷον δ. δ. εἰ χρυσὸν ἔδωκεν; *melius ne aegrotasset, si medico aurum dedisset?* Placet quoque Reiskiana ratio.

P. 130, 6 *a fine.* Reinesius in not. MSS. Confert Onosandri prologum, ubi sententiae non absimiles leguntur.

P. 131, 2. Lege: p. 397.

P. 131. *antep.* Cf. notas p. 299. 379. et ad Marinum p. 82. Julianus Epist. 9. p. 378 A.

P. 132, 19. Ne quis mihi vitio vertat, quod non exilis satis et tenuis sit diligentia mea, monebo Commelinum non συμβὰν habere, sed συμβᾶν. Statim, notatis exemplis adde aliud Juliani Epist. 63. p. 453 C. Et noster p. 51. καὶ γενόμενον οὕτως, quod idem est. Cf. not. p. 450. In loco Zosimi, ubi Reitemeierus omisit ἐν ante αὐτῷ, Bastius legere velit ἐν ταυτῷ, vel ἐν τῷ αὐτῷ. Sed ἐν αὐτῷ forte idem valet. Cf. Schaefer. ad Gregor. p. 57.

P. 134, 1. Bastius me monuit ὧδε et ὦ δικασταὶ fuisse permutata, quod voces ὦ δικασταὶ quodam saepe compendio exhibeantur, quod fere ad ὧδε accedit; isto nempe, ὦ with δ above. Est et aliud compendium, ὦ with δδ above. Sic pro ὦ Ἀθηναῖοι, scribunt librarii per compendium ὦ with ι above vel ὦ with ιι above. Caeterum in hoc Libanii loco, lectio παρῆν ὧδε non mala est.

P. 134, 8. Ingentem numerum Dinarchearum ora-

orationum! CCCCX! invenies verosimiliora in Fabricii Bibl. Gr. T. 2. p. 863.

P. 136, 7. Et interpretes Arriani Dissert. 3. 15. 8.

P. 137, 1. Haec historiola et de aliis narratur. Cf. collecta Wyttenbachio ad Plut. T. I. p. 628.

P. 138, 8. Nunc rationes Carpzovii non multum validae mihi videntur. Etenim quod Graeci Theologi Christi incarnationem vocaverint *ἐπιδημίαν θεοῦ*, teste Suicero Thes. Eccles. T. 1. p. 1136, non inde sequitur, Eunapium voluisse Apollonium Christo opponere: siquidem, ut ex adlatis mox exemplis patet, hac loquendi formula saepius usi sunt scriptores, qui de impia cum Christo comparatione neutiquam cogitabant. Immo theologi ad Christum transtulerunt haec verba, quae Ethnici de suis Deis et philosophis usurpabant. Allegatis autoribus adde Libanium t. 4. p. 188, 18. *οὐκ ἔστιν Ἀλκιβιάδης Ἀθηναῖος; οὐδ᾽ ἄνθρωπος .... θεῖον δέ τι φάντασμα ἐξ οὐρανόθεν ἧκον ἐν ἡμῖν πλανᾶται .... πάλιν ἐπιδημία θεῶν*: Achillem Tat. I. 12. *συνήεσαν δὲ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τῶν παίδων καταπεπληγότες .... ἄλλοι μὲν ἔλεγον ἐπιδημίαν ἐκ τῶν θεῶν.* Quo in loco Locellae nota non mihi persuadet, praepositionem *ἐκ* apte positam esse. Nam exempla, quae adtulit, non sunt omnino paria. Velim vel delere *ἐκ*, vel mutare in *εἶναι*. Apud Lucianum Alex. 43. Gly-

Nn con

con deaster, δεῖ, inquit, ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. Cf. Basilius Seleuc. Laudat. S. Steph. p. 286. ed. Combef.; Albertius Observ. p. 251.

P. 139, 17. De Musonio Stoïco vide et Wernsdorf. ad Him. p. 802. Varios Musonios recenset Bisciola Hor. Subcef. IX. c. 9. quem non legi.

P. 140, 7 *a fine*. Hujus varietatis alia nunc dabo exempla. Achilles Tat. 5. 22. ἐπείσθη δὲ μέχρι τῶν ὀνομάτων. Cod. Venet. 409. ὀμμάτων, recte, et sic legebat interpres Latinus. Mox, μέχρι γὰρ τῶν ὀμμάτων ἔχω τὸν ἐρώμενον. In Juliani Misop. p. 343 D. pro ὄμματα, conjicit editor ad marginem ὀνόματος, quod non capio. Voluit forsitan ὀνόματα, quod reciperem, et merito quidem, ut ei patebit, qui totum locum perlegerit. Cf. Euripid. Iph. A. 354. T. 905. et Blomfieldus ad Aeschyli Theb. 574.

P. 141, 5. et Blomfieldum ad Callim. H. Jov. 76.

P. 141, 9. et Corsinium Vit. *Plutarchi* §. 6.

P. 142, 6 *a fine*. Pro „Menex." lege „Menon." et mox post πρὸς ἕκαστον insere ἔργον.

P. 143, 1. Saepe permutantur hae voces. Cf. Basilium Sel. Vit. Theclae II. init.; Corayum in indice Isocrateo v. κάλλιστα, et ad Hippocr. T. I. p. 123.; Anonymum Anglum doctissimum in Museo Critico Cantabr. T. . p. 259.

P.

P. 143, 6. Idem Romul. c. 7. Demetr. c. 36. Zenobius Ad. I. 95.

P. 146, 13. Venerat ἐνείρεσθαι et in mentem Bastio meo.

P. 147, 14. Cf. Wyttenbach. ad Phaedon. p. 185.

P. 148, 1. Bastius: „ Comment pouvez vous „ fouiller cette page par la citation d'un *sacré* au„ teur, tel que ce Joseph Μοισιόδαξ? Si M.... „ faisoit cela, à la bonne heure!" Condonet amicus doctissimus intempestivum lectionem ostentandi cacoethes.

P. 148, 19. Theodorus Hyrtac. Epist. 6. ὥσπερ τις ἐρασιχρήματος ἑαυτῷ μόνῳ θησαυρίζων τὸν ὄλβον, οὐκ εἰδὼς ὡς τοσούτους ἐςὶν ἀποστερῶν, ὅσους εὖ ποιεῖν ἠδύνατο. Ad vocem ἠδύνατο editor adscripsit *sic*. Num dubitabat de sinceritate hujus formae?

P. 150, 2. Cf. virum doctum in Mus. Critico Cantabrig. Vol. I. p. 126.

P. 150, 3. Cf. infra addenda ad p. 263, 21.

P. 151, 7. Bastius adscripsit: „ Les fabricans „ d'Ellipses veulent sousentendre *μερίδα*. Schae„ fer a raison de ne pas les écouter. Kuster. *ad* „ *Suid.* T. 3. p. 473. où on lit, ἀλλὰ καὶ πολ„ λὴν τῆς Ἰταλίας καὶ Λιβύης τοῖς ὅπλοις κατεςρέ„ ψατο, dit: *deëst vox μοῖραν vel simile quid*. „ Pas du tout, il ne faut ni ajouter ni même sous„ entendre ce *μοῖραν*. Dans Josephe A. I. X. p. „ 212. *edit. Bas.* on lisoit dabord, καταστρέψα-

 „ σθαι

„ σθαι γὰρ αὐτὸν Φησι Λιβύης τὴν πόλιν καὶ Ἰβηρίαν.
„ Boivin a corrigé on ne peut pas mieux, πολλήν."

P. 151, 11. Suidas: Ὦ (malim Ὦι, et sic Junius Adag. 4. 13.) νῦν θερμοὶ βωμοί· ἐπὶ τῶν διὰ χρόνου σπουδῆς τυγχανόντων. Ἀριστοφάνης δὲ Λημνίαις·

„ Τὴν κρατίστην δαίμον' ἧς νῦν θερμὸς ἐστ' ὁ βῶμός."

Phrynichus προπαρ. p. 29. Βωμὸς θερμός: λέγεται μὲν ἐπὶ τῶν θερμῶς εὐδοκιμούντων ἔν τινι, μετείληπται δὲ ἀπὸ τῶν ἱερῶν, ὧν διὰ τὸ θρησκεύεσθαι περιττῶς θερμοί εἰσιν οἱ βωμοί. Jupiter apud Fontanium *Amours de Psyché* II. „ Déja nous nous „ morfondons sur nos autels, tant ils sont froids „ et mal encensés."

P. 152, 7 *a fine*. Bastius: „ εἰς et καὶ peu„ vent se confondre très facilement, mais il seroit „ trop long de donner les explications paléogra„ phiques."

P. 153, 4 *a fine*. In loco Aristaeneti pravam prorsus conjecturam feci. Vide Palinodiam *p.* 346.

P. 155, 15. Casaubonus ad *Diog.* Laert. 6. 29. Jos. Scaligerum vocat „ illud vere ἔμψυχον μου„ σεῖον" Lampius et Theod. Hasaeus Bibliothecae suae philologico-theologicae classis IV fasciculum 1 dicaverunt Conr. ab Uffenbach βιβλιοθήκη ἐμψύχῳ καὶ μουσείῳ περιπατοῦντι. Bentleius in Epitaphio Stillingfleetii (*Classical Journal*, vol. 10. p. 343), haec scribere sustinuit: „ major unus

„ in

„ in his omnibus quam alii in singulis, ut *Biblio-*
„ *thecam* suam, cui parem orbis vix habuit, *intra*
„ *pectus* omnis doctrinae capax *gestare integram*
„ visus sit, etc." Marollius abbas, qui tot scriptores Latinos Gallice pervertit, in Memoriis T. I. p. 363. „ La république des lettres fit aussi
„ une perte considérable en la personne de Daniel
„ Blondel, qu'on peut dire avoir été pendant sa
„ vie, *une bibliotheque animée*, en matiere d'his-
„ toire."

P. 156, 6. Harpocrat. in Δαρεικός: *ἠδύνατο δὲ ὁ εἷς ταυτὸ ὅπερ καὶ ὁ χρυσοῦς παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομάζομενος.* Aelian. H. V. I. 22. *δύναται δὲ τὸ τάλαντον τὸ* Βαβυλώνιον *δύο καὶ ἑβδομήκοντα μνᾶς Ἀττικάς.* Schol. Pind. Ol. 14. 1. *τὸν κληρὸν ἰσχηκυῖαι· τοῦτο γὰρ δύναται τὸ λαχοῦσαι.* Agath. Hist. I. p. 17 C. Antiatticista p. 89. Δύναται: *οἷον, τί δύναται ἥδε ἡ λέξις; ὁ ἀστὴρ πόσους ὀβολοὺς δύναται;* pro *ὁ ἀστὴρ*, quae est codicis lectio, Bekkerus edidit, emendans optime, *ὁ στατήρ.* Potest conferri Seneca Epist. 21. „ hoc unum te admo-
„ neo, ne istud tantum existimes de divitiis dic-
„ tum; quocumque transtuleris, *idem poterit.*"
Adi Schaefer. ad Dionys. de Comp. p. 88.

P. 156, 6 *a fine.* Cf. omnino Ruhnken. l. l.

P. 157, 18. Cicero Brut. 27. Quintil. Inst. I. praef. p. 7. Cf. Append. Epistolae Bastianae p. 33.

P. 158, 11. De φέρων vide infra p. 203, et consule etiam Taylorum ad Aesch. Ctes. T. 3. p. 475. Reisk.; Toupium Em. t. I. p. 44; Schweigh. ad Polyb. T. 5. p. 193; Liebel. ad Archil. p. 93; Wagner. ad Alciphr. 3. 3. 27; Schaefer. ad Soph. Electr. 1113. Mazaris ineditus cod. 2991 A, p. 459, 1. ὦ πῶς τὴν τούτων ἔφερον βίαν; πῶς δ' οὐ γέγονα φρενήρης, ὦ φίλτατε; πῶς οὐκ εἰς πῦρ ἢ κρημνὸν φέρων ἐμαυτὸν ἔῤῥιψα; πῶς δ' οὐ μάχαιραν κατὰ σπλάγχνων ἐμῶν ὦσα; Porphyr. Vit. Plot. c. 9.

P. 159 *fin.* Seneca Ep. 14. „cum peteres „Siciliam, trajecisti fretum." Noster expressit Thucydidem 4, 24. ἔστι δὲ ὁ πορθμὸς ἡ μεταξὺ Ῥηγίου θάλασσα καὶ Μεσσήνης, ᾗπερ βραχύτατον Σικελία τῆς ἠπείρου ἀπέχει· καὶ ἔστιν ἡ Χάρυβδις κληθεῖσα τοῦτο, ᾗ Ὀδυσσεὺς λέγεται διαπλεῦσαι.

P. 160, 5 *a fine.* Cf., monente Wagnero, Wesselingii Observ. p. 64.

P. 161, 13. Cf. notam p. 230.

P. 162, 8 *a fine.* Tzetzes ad Lycophr. 14. λοξῶς καὶ αἰνιγματωδῶς καὶ δυσκόλως. Lucian. Pseudom. 10. 22. Schol. Luciani Jup. Trag. 28. Nonnus Hist. I, 92. Zosim. IV. 15. Schol. Pluti 8.

P. 163, 21. Cf. Schol. Platon. p. 165. 180; Wyttenb. ad Phaedon. p. 203; et indicem Polybianum. Polemon p. 13. H. St. p. 21. Poss. πρὸς τοῦτον ὁρῶν τις, κἂν ποδῶν καὶ χειρῶν ἠμέλει, τὸν

ὅλον

ὅλον καὶ παντὸς ἠμεληκότα τοῦ σώματος. Legerem καὶ pro κἂν, et omnino, pro ὅλον, ὅλου, quod habet Cod. 3017, cujus ὑπεριδόντα pro ἠμεληκότα in tali Sophista repudiandum.

P. 164, 6. Cf. Schaeferus in indice Porsonianorum Adversar. v. εἰκῆ (*Classical Journal* vol. XI. p. 331.). Plutarch. de Fort. §. 7. οὐδὲν αὐτομάτως οὐδ' ὡς ἔτυχε κατορθούμενον δρῶμεν.

P. 164, 8. Cf. Schaeferus ad Soph. Electr. 1113.

P. 164, 13. Cf. Bast. ad Gregor. p. 57.

P. 164, 19. et Plutarcho de Superst. §. 8. 20.

P. 164, *antep.* Aesopus p. 309. Cor.

Εὖ οἶδα σαφῶς καὶ γινώσκω, ὦ τέκνον.

hujus fabulae v. 4. syllaba caret. Addendo τὴν, constabit numerus syllabarum duodenarius:

Κέρατα δὲ πρὸς τὴν ἀμύναν κατέχεις.

P. 165, 12. τοι γάρ τοι διὰ ταῦτα legitur ap. Andoc. de Myst. p. 54. et contra Alcib. p. 117.

P. 165, 19. Lucianus Tim. 43. habet μόνος καθ' ἑαυτόν: et Plato Polit. § 45. αὐτοὶ καθ' αὑτοὺς μόνοι. Plutarch. Demetr. c. 4. ὡς ἐγεγόνεισαν μόνοι καθ' αὑτούς. Schol. Pind. Ol. 2. 96. ὁ μὲν πλοῦτος οὐ μόνος ὢν καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ καὶ ἀρετῇ κεκοσμημένος. Nem. 10. 10. ψῆφον ἤνεγκε μόνη καθ' ἑαυτήν.

P. 165, 6 *a fine.* Julian. Epist. 10. p. 378 D. Themist. Or. 21. p. 248 D. ἆρα οὖν ἐλήρει Θέογνις

ἀγανακτῶν τε καὶ σχετλιάζων ὅτι ταῦτα ἐπὶ μὲν τῶν ἄλλων Φροντίζομεν, ἐπ' ἀνθρώπων δὲ παροpῶμεν, καὶ οὐκ οἰόμεθα συνέχειν, ἀλλὰ τὸν ἐκ μαγείρου τυχὸν ἴσως ἢ ἀρτοκόπου, ἐντεθραμμένον χοινικίοις τε καὶ κοτύλαις οἰόμεθα ἱκανῶς ἔχειν πρὸς τὸ μεγαλεῖόν τε καὶ ὑψηλόνουν Φιλοσοφίας. Pro ἄλλων nullus dubito, quin legere oporteat ἀλόγων; quas voces permutari ostendi ſupra p. 440. Codex Valeſianus pro κοτύλαις habet egregiam lectionem κονδύλοις, quam jam notavi ad Marin. p. 119.

P. 166, 1. Terent. Andr. 3. 2. 3. ubi Westerh.; Menagiana T. I. p. 261.

P. 166, 8 *a fine*. Gaulminus ad Pſell. de Daem. p. 120, omnino videndus ſcripſit καυσάντα, nihil monens de vocis orthographia.

P. 167, 2. Nam τοῦτον non est neutrum. Maittairius quidem de Dial. citat e Pauſania τοῦτον πέλαγος. Sed Kuhnii et Facii editiones habent recte τοῦτο πέλαγος.

P. 168, 6. Bastius credit καὶ eſſe delendum ante ἐπιτρέχει, utpote natum ex compendio, quo ſyllaba ως in καλῶς exarata fuit, quod plane ſimile est compendio voculae καὶ. Cf. Comment. Palaeogr. p. 781. — Verbum ἐπιτρέχει illuſtratur p. 197. — De ἀκύθηρον cf. infra p. 229.

P. 169, 6. Adde p. 28. τὰ ἐς ἀλήθειαν Φέροντα. Cf. Markl. ad Supplic. 295.

P. 169, 15. Cf. Fiſch. ad Phaedon. 1. not. 5.

P.

P. 169, 19. Lege: οὐδὲ.

P. 170, 11. Jungunt et Plutarch. de Garrul. p. 505 F., Basilius Sel. Vit. Thecl. I. p. 240 D. 241 D.

P. 171, 8. Callim. Cer. 138. ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ: ubi Ernestius praetulit ἀμάσει, vereor ut recte. Cf. Hasium ad Timar. p. 161.

P. 171, 9. Cf. Elsner. Sched. Crit. p. 20.

P. 172, 20. Cf. et Furiam ad Aesop. T. 1, p. 159., Bernard. ad Nonn. T. 2, p. 29.

P. 172, 24. Julianus Misop. p. 338 C.

P. 173, 9. Cf. ejusdem permutationis exemplum ap. Bernard. l. c.

P. 173, 11. Sed non memini me videre καὶ γὰρ in medio sententiae.

P. 174, 16. Cf. p. 173, 4.

P. 175, 6. Cf. Dacer. ad Horat. 2. O. 2. 18. O. 4. 13.

P. 175. f. Timarion §. 5. πάππος αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρων: ad quae verba editor egregius nullius meminerat loci, ubi dictum sit φέρειν τὰ πρῶτα. Parrhasii, Astydamantis et Nicetae adlatis in nota exemplis, nunc addere placet Zosimum 2. 48. τὰ πρῶτα παρὰ βασιλεῖ ἐφέροντες: ubi cf. Reitemeier. 4. 36. ἔφερον ποντίφικες τὰ πρῶτα. Photius Bibl. §. 181. p. 412, 16. de Damascio: διάδοχος δὲ καὶ οὗτος Πρόκλου, τὰ δεύτερα Μαρίνου φέρων. Eumathius Hysm. 8. p. 301. τὰ πρῶτα φέροντες τῶν ἐν

Εὐρυκώμιδι. 9. p. 341. ἀνδρὶ τὰ πρῶτα τῶν ἐπ' Αὐλικώμιδι φέροντι. Gregor. Naz. in Murat. Anecd. p. 12.

Ὄλβιος, εὐγήρως, ἄνοσος θάνον, ἐν βασιλῆος πρῶτα φέρων.

Damascius Suidae v. Ἰλάριος, dixit τὰ πρωτεῖα φέρων. Xenophon ipſe Oecon. I. 6. habet μισθὸν φέροι, ſi tamen verba ſunt ſana. Gailius, quem de hoc loco conſului, me monuit perhumane codices quinque, quos literis ABCDE ſignavit, φέροι praebere; et in A ſupra οι conſpici adhuc fere obliterata vestigia duarum literarum, forte το: unde fieret φέροιτο.

P. 176, 17. Permutantur alibi βάπτειν et κάμπτειν. Cf. Schaef. ad Soph. Antig. 681. Nihilominus βέβαπται hoc in loco verum est, et κέκαμπται Valckenario diſplicebat.

P. 177, 1. Euſeb. H. E. I. 2. p. 5 A. τῆς Σοφίας ἐπακοῦσαι πάρεστι διὰ Σολομῶντος λευκότατα ὧδέ πως τὰ περὶ ἑαυτῆς μυσταγωγούσης. Cyrillus Hieroſ. Cat. 6. p. 60 C. οὐδὲ τῶν μυστηρίων ἐπὶ κατηχουμένων λευκῶς λαλοῦμεν. Iſidor. Pel. 4. ep. 91. εἰ δὲ Αἰσχίνου (ἀγαπῶσι) τὸ σαφὲς καὶ τὸ λευκόν. Notatis alibi de λευκότητι locis adde Abram. ad Nonn. p. 69.

P. 177, 5 *a fine.* verum fere tetigeram. Cod. 2600 pro εἷς ὢν habet ἴσως.

P. 177. f. et Ernestium Lexic. Techn. in Γοητεύς-

πεύθεσθαι, qui Nostri verbis usus est, et scripsit αὔκουν.

P. 178, 3. Jonsium H. Phil. III. 12. §. 6.

P. 179, 7. Cf. Barth. ad Claud. Panegyr. Manl. 250. vel ad Petron. c. 5. p. 37; Juret. ad Symmach. I. ep. 26.

P. 179, 4 *a fine.* Carpzovius, cujus verba descripsi p. 319.

P. 180, 8. Editionis meae p. 136.

P. 180, 16. et Wyttenbach. ibid. p. 146.

P. 183, f. in Libanio pro χρησάμενος, quod in ἐρεισάμενος mutavi, Codicem 2918 habere πηξάμενος, Bastius meus me docuit. Et Theocritus 2. 112. dixit ἐπὶ χθονὸς ὄμματα πήξας.

P. 184, 12. Lege ἐβάδιζε.

P. 185, 14. et Corayus conjecit ὡς ἐνοχλοῖεν αὐτῷ.

P. 187, 9. Corayus quoque conjecit χαριεστέρας.

P. 187, 19. Corayo placebat ὑπέρβλυσιν.

P. 189, 7 *a fine.* Sed vide notam ad Marini locum p. 123.

P. 190, 1. Permutantur facile. Cf. notitias Manuscript. T. 8. p. 357. In Axiocho 2. Boeckhius vulgato ἄρρητον praetulit Stephani conjecturam ἄρρηκτον, non multum necessariam.

P. 190, 10. Cf. not. p. 459. Themistius Or. 2. p. 26 A. ἀλλὰ σοφώτερος ἄρα ὁ Κωνσταντῖνος, ὡς ἔοικεν, ἀνδρὶ ξυμβαλεῖν Φιλοσόφῳ ἢ Ἀλέξανδρος ὁ Φιλιπ-

λίππου. ὁ μὲν γε (cod. Valeſ. μὲν γάρ: bene. Cf. Schaef. ad Dionyſ. de Comp. p. 406.) ἐπειδὴ τοῖς πεντήκοντα ἅμα ταλάντοις οὐκ ἔτρωσεν οὐδὲ ἔκαμψε τὸν Καρχηδόνιον (immo Χαλκηδόνιον, ut Harduinus monuit. Cf. ſupra p. 151. ubi notatur idem error, et interpr. ad Diogen. Laert. 4. §. 6.) Ξενοκράτην, ἀλλ' ἀπεκρούσατο γεννικῶς τὴν προσβολὴν τοῦ χρυσίου, ἀπεῖπέ τε αὐτὸς καὶ ἦρέ τε τὼ χεῖρε. Codex Valeſ. bene: ἀπείπατο αὐτίκα καὶ ἦρε τὼ χ. Quid ſignificet αἴρειν τὼ χεῖρε docent notae interpretum ad Athen. 6. c. 1. Baſilius Seleuc. Vit. Thecl. I. p. 246 D. ἀνατείνει τὼ χεῖρε τὴν ἧτταν ὁμολογῶν. Ariſtaenetus I. ep. 15. Ἔρωτος δὲ φανέντος, γέγονε ῥίψασπις εὐθὺς ὁ τέως θρασὺς, καὶ τὴν δεξιὰν ἀκοντὶ προσανατείνας, ὁμολογεῖ τὴν ἧτταν. Lexicon Bekker. Anecd. t. 1. p. 357. Αἶρε δάκτυλον: τίθεται ἐπὶ τῶν ἀπαγορευόντων ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Ἐπαίρεσθαι γὰρ τὴν χεῖρα σύμβολον τοῦ νενικῆσθαι. Multa de hoc geſtu congeſſit Tiraquellus ad Alex. ab Alex. 4. c. 7. p. 944.

P. 190, 14. Jam mihi diſplicet haec interpretatio. Forte legendum: οὐ μετρίως Αἰδ.-φήσ. „non „leviter dicente" id est, „asſeverante." Ultima ſyllaba vocis εἶπον potuit negationi nocere. Cf. de οὐ μετρίως not. p. 390. Vel quod ſatius est, nihil mutandum, et modeste locutus fuerit Aedeſius, dicens ſe non ſcripſisſe, nec alium quemquam auſum esſe ſcribere.

P.

P. 191, *antep.* Lege οὔ θείς.

P. 192, 17. Sic nempe: θαῤῥήσασιν. ἢ τὸ ἀμαθὲς κτλ. et inſuper velim inſeri τὸ ante παρ': καὶ τὸ παρ' ἄλλῳ κατορθ.

P. 193, 5. Adde Heindorf. ad Euthydem. §. 46. p. 365. Lydus de Magistr. I. 1. Αἰνείας . . . ὁ, διὰ κάλλος καὶ ῥώμην ψυχῆς τε καὶ σώματος, κρείττονος ἢ κατὰ ἀνθρώπους εἶναι νομισθεὶς υἱός: quod locutionem implet et explicat.

P. 193, 10. Cf. Waſſ. ad Thucyd. 2. 13.

P. 193, 15. Bastius: „Vous avez bien fait „d'omettre καὶ πιούμενοι. Ces mots ſont la gloſe „d'ἐμφορησόμενοι. A l'occaſion de la variante πιό„μενοι, vous pouviez remarquer, que cette leçon „feroit plus correcte que πιούμενοι, forme rejetée „par les bons grammairiens. *Cf. Phrynich. Ecl.* „*p.* 12. *Toup. Cur. post. in Theocr. p.* 9. On „lit dans Conon *Narrat.* 42. ἐφοίτα πιούμενος ἐπὶ „κρήνην. *Cod. Vatic.* 19. donne mieux πιόμε„νος." — De verbo ἐμφορεῖσθαι cf. not. p. 293.

P. 193, 17. De permutatione verborum πιεῖν et ποιεῖν nonnulla notavi ad Marin. p. 89. Ariſtot. Rh. 2. 20. ἐκπιοῦνταί μου τὸ λοιπὸν αἷμα. Sunt qui prave ediderunt ἐκποιοῦνται. In eadem nota ostendi permutata nonnunquam fuiſſe ἐποίησεν et ἔπεισεν. Inveni nuper novum hujus permutationis exemplum in Plut. Demetrio 25.

P. 194, 2. Lege: κᾆτα. — Caeterum, quam propoſui, emendatio falſa nunc videtur. P. 48.

ἀφι-

ἀφικνεῖται κατὰ κλέος τῆς Αἰδεσίου σοφίας. P. 116. Χρυσανθίῳ κατὰ κλέος ἦλθον εἰς λόγους.

P. 194, 6. Themist. Or. 24. p. 307 B. οὐ γὰρ ἔνεστι τὴν τοιαύτην μὴ ὕπουλον εἶναι καὶ νοσεῖν ἐντοσθεν. Cod. Valef. τὸ ἔντοσθεν.

P. 194. f. Bafil. Sel. Vit. Thecl. I. p. 266 D. γενώμεθα δὲ τῆς τοῦ βασιλικοῦ γυναίου σωτηρίας. Editor credit deeafe forte αἴτιοι. Nihil deesfe videtur. Verterim: „ Simus de Regiae feminae falute „ valde folliciti, illamque omnino curemus". Plutarch. Phoc. 23. τὴν μὲν πόλιν ἐλπίδος μεγάλης γενομένην. Corayus edidit, ἐπ' ἐλπίδος: ob locum fimilem Solon. 14. ἐπ' ἐλπίδος ἑκατέρων μεγάλης γενομένων. Equidem crediderim potius ἐπ' delendum in loco posteriore. Plutarch. Timol. 3. ἐλπίδος τοιαύτης γενόμενόν: ubi tacuit vir doctus. Confer not. p. 405.

P. 197, 8. Noster p. 10. ἐπιτρέχει habet eodem fenfu. Plutarch. Cat. Min. c. 5. Platonius Proleg. ad Ariftoph. p. XI. loco corrupto, quem a Cafaubono fuisfe tentatum ad Perf. p. 157. non meminerat Liebel. ad Archil. p. 22: οὐ γὰρ ὥσπερ Ἀριςοφάνης ἐπιτρέχειν τὴν χάριν τοῖς σκώμμασι ποιεῖ (Κρατῖνος).

P. 197, 19. Junius vertit: „ quod prolixam „ contineat Alypii magisterium exercentis dispu„ tationem." Legebatne διδασκάλου? Sed cui bono?

P. 199, 5. et Wernsdorf. ad Himer. p. 784.

P. 200, 7 *a fine.* Et ad Oedip. R. 827. Cf. Gottleb. ad Menexen. p. 26.

P. 201, 6. Eryxias §. 5. al. 7. *τί γὰρ ἡ σοφία ὠφελοίη;*

P. 202, 20. Cf. not. p. 439.

P. 203, 2. Noster p. 28. *ἐπέδωκεν ἑαυτὸν φέρων τῷ χείρονι.* Quod satis refellit Wernsdorfium.

P. 203, 6 *a fine.* Vocem *ἐχεμυθίαν* illustravit Ritterhus. ad Porphyr. p. 20. Cf. Eunap. Fragm. p. 464.

P. 203, 12. Wagnerus monet conferendum esse Reines. Var. Lect. p. 452. Man. Palaeologus in Notit. Manuscript. T. 8. p. 329. *τούτου γὰρ τῆς γλώττης ἐξήρτηντο ὅσοι δικασταί.*

P. 204, 12. Sic p. 6. *τὸ τῶν ἀρίστων φιλοσόφων γένος καὶ εἰς Σέβηρον διέτεινεν.*

P. 204, 16. et Jacobs. Additam. Anim. ad Athen. p. 28. Vocis alterius, *πρόφασιν*, sensus non obvius est. Apud Isocrat. Epist. 4. *πρόφασις*, ut, post H. Stephanum in Thesauro, observavit Corayus, positum est pro morbo et adversa valetudine, opportuneque monet vir doctissimus hodiernos Graecos *τὴν ἀφορμὴν*, quod est *τῇ προφάσει* synonymum, pro *νόσῳ* dicere, et *κατ' ἐξοχὴν* pro *μανίᾳ*. Hinc verterim, non ut Junius et Wagnerus, „propositum et impetum" sed „insaniam „et impetum".

P.

P. 204, 18. Noster p. 46. ἁρμονία γέ τις ἐπῆν καὶ ἀκούοντι καὶ ὁρῶντι.

P. 205, 12. Potest et conferri Bernard. ad Nonn. T. I. p. 264.

P. 205, 12. Cf. Upton. ad Arrian. Diss. I, 13. 2. Alia dedi p. 370. sed non apto loco.

P. 206, 2. Poenitet me illatarum textui mutationum: nam parum utiles sunt et commodae, satiusque erat manum hinc abstinere.

P. 207, 1. In hoc similis Carpzovio, cujus περιεργάζειν notatur p. 246.

P. 207, 14. et ante eos Palmerius, quem vide ap. Kusterum. Frereti in Memoriis Academiae Inscriptionum T. 47. dissertatio legi potest de vera mortis Socratis causa.

P. 208, 7. Valesius, monente Wagnero, χηρώσας quoque legebat, ad Excerpta post Amm. Marcell. p. 661. Noster Fragm. p. 484. πάντα ἀνδρῶν ἐχήρωσαν.

P. 209, 13. Cf. not. p. 372. Corayus proposuit quoque ὁρῶν — ὅ, τε — παραταθέντες vel παρεθέντες. et Bernardus.

P. 211, 5 *a fine*. Cf. not. infra p. 447., Gaulmin. ad Psell. p. 150. et Vales. ad Euseb. V. Const. I. c. 5.

P. 212, 8. Adde Fabrott. Glossar. ad Constant. Manassis Chron.

P.

P. 212, 7 *a fine.* Pulcherrimam inveni Is. Vossii emendationem, ad oram libri Valckenariani, Μέτηλις vel Μετηλίας. Est quidem Μέτηλις, apud Stephanum, *πόλις Αἰγυπτία, πλησίον Ἀλεξανδρείας*, quae nunc vocatur *Foueh* vel *Messil*, indice Athanasio Walckenaerio meo in tabula Deltae Aegyptiaci geographica, quam summo cum studio summaque eruditione concinnavit.

P. 212, 15. „Cf. Periz. de morte Judae." WAGNER.

P. 213, 7. Cf. notas ad Marin. pp. 114. 119. 129. 135. 148.

P. 213, 4 *a fine.* Berglerum ad Alciphr. 3. 53.

P. 213 *antepen.* Jam sunt edita in Bekkeri Anecd. T. 1. p. 275. 307.

P. 215, 20. Wolfium ad Liban. Epist. p. 63, Menagium ad Tassi Amintam p. 215, Liebelium ad Archil. p. 87.

P. 216, 8. Cf. infra Fragm. §. 32.

P. 216, 8 *a fine.* Lege ὀλίγος.

P. 218, 2. Vide ibi notata p. 433.

P. 218, 22. Cf. de hoc loco Bast. Comm. Palaeogr. p. 708.

P. 218 *penult.* Sic apud Grammaticum post Gregor. Corinth. p. 687, ἰώλιος, ut vidit Bastius, scriptum est pro ἰῷος. Cf. et Comment. Palaeogr. p. 723.

P. 220, 7. Cf. not. p. 329, 1.

P. 220, 18. Locutione ἐν ἀφθόνοις utitur Plutarchus Timol. 24. Sertor. 3. etc. Lucianus Peregr. 16. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. Xenophon Ephes. 2. 10. δίῃγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μὲν πᾶσι. Ellips. Gr. p. 415.

P. 220, 6 *a fine.* Corayus quoque corrigebat ὅς.

P. 222, 2. Adde Jacobs. ad Anthol. T. I. p. 148, Heuman. et Heusing. ad Plutarch. de Educat. c. 14. p. 132. et ibi Wyttenbach. T. I. p. 129. Wagnerus adscripsit: „ cf. Carpzov. ad „ Palaeph. p. 27."

P. 222, 6. Cf. ibi notata p. 328.

P. 223, 6 *a fine.* De quo plura Gottleber. ad Menexen. p. 36. Adde Gail. ad Thucyd. T. 9. p. 122. T. 10. p. 2.

P. 224, 4 *a fine.* Cf. Blomf. Gloss. ad Pers. 76.

P. 225, 2. Cf. not. p. 255. Theocr. I. 139.

. . . . τά γε, μὰν λίνα πάντα λελοίπει
Ἐκ Μοιρᾶν.

Joh. Barbucallas 11.

. . . . παρ' ἰσχρτίης λίνα Μοίρης.

Anonymus ap. Jacobs. Anth. T. 13. p. 635.

Οὕτως γὰρ Μοιρῶν τῶδ' ἐπέκλωσε λίνα.

P. 225, 5. Lege συνηπάγετο.

P. 225, 17. Plutarch. de Superst. §. 16. κυνῶν λύκοις ὠρυομένων ὅμοια.

P.

P. 225, 5 *a fine*. Inter nostri Fragm. §. 21. ubi cf. not. p. 505.

P. 226, 15. Cf. P. Fab. Agon. 3. 25. p. 639.

P. 226, 5 *a fine*. Et Bosscham Juvenem elegantissimum ad Relandi Galat. p. 33.

P. 228, 14. Liban. T. 4. p. 144. ubi ὁ δύσκολος, quem enecat uxor nimium loquax, quaerit, quibus in locis possit vivere, strepitusque varios, quibus turbatur, non audire: ποῦ ποιούμενος τὰς διατριβάς; in foro? non. ἀλλ᾽ ἐν ἀγροῖς; non: nam ibi ranae coaxant, oves balant, boves mugiunt. ἀλλ᾽ ἐν δικαστηρίοις χείρους τῶν γυρίνων οἱ ῥήτορες. Distinguo, cum cod. 3017. ἀλλ᾽ ἐν δικαστηρίοις; Codex superscriptam exhibet voci γυρίνων vocem hic omnino absonam σειρήνων.

P. 231. f. Adde not. ad Marin. p. 84.

P. 232, 7. Nunc editus legi potest in Bekkeri Anecdotis T. 1. p. 35.

P. 232, 14. Cf. Schol. Platon. p. 185. et Blomfield. ad Pers. Glossar. 667. Themistius Or. 24. p. 306 B. τοιαύτην ἔχοι μορφὴν, οἵαν ἐγώ ποτε εἶδον Περσικὴν γραφὴν τῶν Περσικῶν τινὶ (Cod. Vales. melius τινὸς) βασιλέων. Νεανίσκος ἐστὶν ὡραῖος . . . τιάραν ἔχων ὑακίνθου (Cod. ἐξ ὑακ.) καὶ σμαράγδου . . . . ὅμως κἂν ταύτης τις αὐτὸν τῆς εἰκόνος (Cod. plenius: ὅμ. κἂν τ. τ. α. τ. εἰκόνος ποικίλης πολυτελέστερον) οὐ πάνυ τιμιώτερον αὐτὸν (Cod. αὐτῆς) τῆς γραφῆς ἡγησόμεθα.

P. 233, 19. Bastius: „ ἄμφια. Vous accen-
„ tuez de même dans votre édition des Héroïques;
„ mais tous les lexicographes modernes, et Hesy-
„ chius, Suidas au mot Ἀμπεχόνη, etc., écri-
„ vent ἀμφίον: ce que je préfèrerois. Ἄμφιον se
„ lit cependant aussi dans Suidas: voyez ce mot."
Amico doctissimo amice contradicam. Lexicon Coislin. 393. Ἄμφιον· τὸ ἔνδυμα. Lexicon Bekk. Anecd. T. 1. p. 389. Ἄμφιον: ἔνδυμα, ἱμάτιον. Catalogus diminutivorum a Bastio ipso descriptus et a Schaefero editus ad Gregor. Corinth. p. 29. ἄμφιον, οὗ τὸ πρωτότυπον ἄχρηστον. Et Schaeferus in minimis ut in gravissimis aeque diligentissimus, ἄμφιον scripsit p. 957. indicis Gregoriani.

P. 234, 14. Quem vide et ad Empedocl. p. 36 sq. Libanius T. 4. p. 184, 3. φιλοσοφεῖν ἐπιχειρεῖ· γόης ἐστὶ καὶ τὰ οὐράνια πολυπραγμονεῖ. Cf. Creuzerum ad Plotin. de Pulcrit. p. 348.

P. 235, 11. Autor Aetnae 28.

„ . . . . *mens* carminis haec est."

Cf. supra p. 223.

P. 236, 17. Cf. not. p. 345. et 435. cum Addendis.

P. 236, 19. Cf. Bast. Comment. palaeogr. p. 816. ubi origo illarum varietatum detegitur.

P. 238, 7. Vide notam p. 339. Euseb. V. Const. I. 10. κἂν σμικρὰ ᾖ ταῦτα καὶ εὐτελῆ. Constantinus Augustus ibid. 2. 68. μικρᾶς καὶ λίαν εὐ-

εὐτελοῦς ἀφορμῆς ὑπαρχούσης. Dionyſ. Halic. T. 6. p. 781, 14. μικρός τε περὶ πᾶσαν ἰδέαν ἐςὶ καὶ ἀτελής. Legendum omnino videtur εὐτελής. Quam facile α et ευ permutentur, ſaepe monitum est.

P. 238, 11. Adde notam p. 305.

P. 239, 16. et nunc Bekkeri Anecd. T. 1. p. 3.

P. 240, 20. Lege καταμεμφόμενος.

P. 241, 10. Cf. Creuzer. Vir. Celeb. ad Plotin. de Pulcrit. p. 215.

P. 241, 8 *a fine.* Elmsleius ad Heracl. 1037, Wyttenb. ad Phaedon. p. 295, 296. Julianus Ep. I. p. 372 B. οὐκ ἐπειθόμην τοῖς ὀφθαλμοῖς. Cod. Pariſ. ab Heilero meo collatus habet ἐπυθόμην, vitioſe.

P. 243, 6. Abest vel ſubauditur ἕνεκα aut ἀντί.

P. 243, 14. Cf. Fiſcheri index Aeſchineus in voce Ἐπίκηρος.

P. 244, 2. Orpheus Lith. 57.

Τάων ἠμίθεός τε καὶ ὄλβιος ὅς κ' ἀφίκηται:
mutatum nunc in ἐφίκηται, absque neceſſitate, ut videtur. Caeterum cf. quae de hac conſtructione optima notavit Letronnius in Horreo Encyclopaed. April. 1813.

P. 245, 21. Theodor. Hyrtac. Epist. 50. γράμματα . . . . . ὑπτίαις, ὃ δὴ λέγεται, χερσὶν εἰληφώς.

P. 246, 2. Lege: ὑποπτήξας τήν — verbum πτήσσω illustrat Blomfield. Gloſſ. ad Prometh. 29.

P. 246, 5. Cf. ibi not. p. 343. Alciphron 3.

58. τρίμμ' ἐνδακὼν τὸ χεῖλος. Aristoph. Ran. 43. et Bergler.

P. 247, 2. De permutatione elementorum φ et φρ, utilia notavit Bastius Comm. Palaegr. p. 747.

P. 253, 6 *a fine.* Zosim. 3. 8. 6. τῶν τοῦ Καίσαρος κατορθωμάτων ἐν τοῖς ἁπάντων στόμασιν ὄντων. et sic 5. 12. 1.

P. 254, 17. Cf. Stolberg. ad Ajac. p. 181. Inachius inter Firmi Epistolas p. 322. λεγόντων οἱ πεπειραμένοι. Male Muratorius; „ forte λεγέτωσαν.

P. 256, 5. Carpzovius *nitebatur forte loco* nostri p. 26. sed quem mendosum puto. Cf. not. p. 220. Noster p. 40. ἐν ἀγρῷ διέτριβεν. P. 63. εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἦλθεν, ἔνθα ὁ βασιλεὺς διέτριβεν.

P. 257, 9. et omnino Blomfieldium Glossar. ad Persas 1. Cf. Libanii locum a me adlatum p. 337.

P. 258, 11. Lege: 60. — Bastius: „ Aristé-
„ nete II. 1, οὗτος δ' οὖν ἐγὼ σου, Καλλίκη, καὶ τῷ
„ σῷ φθείρεται γλυκυτάτῳ πυρί. Au lieu de φθείρε-
„ ται, le manuscrit de Vienne donne φθέγγεται.
„ Je corrige φλέγεται. Liban. T. 4. p. 775, 19.
„ οἷα γὰρ καὶ πόθῳ φθεγγόμενος καὶ συνουσίας ἐπαι-
„ ρόμενος ὄγκῳ. Lisez φλεγόμενος. Voyez aussi
„ M. Courier *ad Long.* I. p. 23."

P. 259, 8. Cf. Boscha ad Relandi Galat. Eleg. 10. 5, Possinus ad Nili Narrat. p. 175.

P. 260, 18. Haec vox ἀσπασμοὶ nunc in oculos

in

incurrens memoriam mihi renovat loci male affecti in Nem. I. 53. Pindari, cui, cum hunc poetam praelegerem, illam dare volebam, emendationis caussa, quae certissima tunc videbatur. Sic editur Pindarus:

ἀρχαῖον ὀτρύνων λόγον·
ὡσ, ἐπεὶ σπλάγχνων ὕπο ματέρος αὐτίκα θαητὰν
ἐς αἴγλαν
παῖς Διὸς ὠδῖνα φεύγων διδύμῳ
σὺν κασιγνήτῳ μόλεν,
ὥς τ' οὐ λάθων χρυσόθρονον
Ἥραν κροκωτὸν σπάργανον ἐγκατέβα.

Viderunt critici syntaxin esse valde impeditam, et conjecturas fecerunt non bonas. Equidem melius conjicere mihi videbar, scribendo ὡσπερεὶ σπλάγχνων. — Tunc ὥς τε facile jungebatur priori ὡσπερεί: ὀτρύνων λόγον, ὡσπερεὶ μόλεν, ὥς τε (καὶ ὡς) ἐγκατέβα. Quam facile ὡσ ἐπεὶ et ὡσπερεὶ potuerint confundi, manifestum est.

P. 260, 5 *a fine*. Lege: p. 54. — Eusebius autem V. Const. I. 32. τὸ δὲ σημεῖον τὸ φανέν. et noster p. 54. θεὸν φανέντα. ubi vide notam. Et p. 78. φανέντος.

P. 261, 19. Julianus Epist. 28.

P. 262, 18. Schol. Pind. P. I. 56. ἐπειδὴ τὸν περὶ τοῦ Τυφῶνος λόγον ἐκίνησε.

P. 262 *fine*. Eadem permutatio in Hercule Fur. 19.

P. 263, 21. Sic p. 6. pro Πορφύριος τοῦτο οὐκ ἀνέγραψε, Plantinus habet ἂν ἔγραψε, quod Commeliniana mutavit recte in ἀνέγραψε. Corayus quoque, qui Plantiniana utebatur, correxerat ἀνέγραψε.

P. 264, 21. Cf. ibi notata p. 451.

P. 266, 8. et Lecapeno excerpt. Gramm. p. 76.

P. 267, 4. et Valeſ. ad Euſeb. V. Conſt. 4. 4. Corayus ad Polyaen. I. 41. 3.

P. 267 *ult.* Niſi ſumatur ironice.

P. 268, 4 *a fine.* In Edit. Sturzii vs. 20. p. 514. Cf. editorem praeſtantisſimum p. 543 et 452.

P. 269, 2. Haec forma aoristi verbi λείπω non in uſu apud probos autores fuisſe videtur, estque recentiorum. Librario, non Themistio, debetur ἀπέλειψας. Orator castigatisſimus ἀπέλιπες ſcripſit. Conon Narr. 42. ἐπιλείψαντος καὶ τοῦ χρυσοῦ. Vix credo ἐπιλείψαντος esſe Cononis ipſius: libentius Photio tribuerim Cononem excerpenti. Julianus Epist. 40. init. habet ἐλλείψαντι, quod in Juliano ferendum est. Baſilius Sel. V. Thecl. p. 240 D. dixit παρελείψαμεν, p. 242 D. παρέλειψα, p. 268 C. ἐλλείψαντας, p. 280 A. καταλείψας, p. 287 A. ἀπολεῖψαν, p. 291 B. καταλείψασα, p. 294 D. καταλεῖψαι. Apud Baſilium talia nemo mirabitur, nec καταλεῖψαι apud Zenob. Adag. I. 31, Auctorem Vit. S. Silvestri p. 265, Planud. Vit. Aeſopi p. 80, et Pallad. Vit. Chryſoſt. p. 23

nec

nec καταλείψασα apud eumdem, vel alium homonymum Hist. Lauſ. c. 5; nec ἐπιλειψάντων apud Scholiast. Pind. p. 661; nec ἐπέλειψαν in argumento Leptineae; nec καλλείψας in Epigrammate poetae Scholastici Paralip. Jacobſ. 52. Heynius fragmentum Pindari p. 59. inſcripſit ᾆσμα εἰς ἥλιον ἐκλείψαντα: malim ἐκλιπόντα.

P. 272, 1. Bastius: „ ποταμὸς s'écrit πο; τό-„ πος s'écrit το. Il est donc bien facile de faire „ une transpoſition et de confondre ces deux „ mots." Hinc firmatur emendatio, quam Larcherus fecit Etymologici M. p. 550, in Memor. Academ. inſcript. T. 47. H. p. 148.

P. 272, 7. Forte legendum ἀφειδῶς.

P. 272. *fin.* Theodor. Icon. Act. S. Ciryci p. 236. ἐκείνης τοίνυν ὡς ἀνδριάντος τινὸς ἀψύχου εὐτόνως ταῖς πληγαῖς ξεομένης.

P. 273, 4. Cf. Matth. ad Plut. de Vit. Pud. p. 121. Meleag. Ep. 93.

P. 275. *antep.* Cf. Hemſterh. ad Plut. p. 256. Αὐτῶν et Ἀττικὸν permutantur apud Thucyd. I. 31.

P. 276, 7. De hoc verbo cf. Lecapeni Gramm. Excerpta p. 70.

P. 277, 4. P. Faber Agon. 2. 21. p. 329. de hoc loco agit, et ibi adfert ex codice H. Fumaei ὀςέα pro Plantiniana lectione οἵ τε. Commelin. quoque reſtituit ὀςέα, quod et ego in Codd. inveni.

P. 277, 11. Nicetas Chon. in Jo. Comm. p. 5 C. τῶν κατὰ φήμην τῶν δρωμένων συνκυλιζομένων ἀσυντόλων. Legendum: συνκαλιζομένων. Cf. Schaeferum ad Gregor. Cor. p. 915. et not. ad Eunap. Fragm. p. 474.

P. 278. not. 1. Gallus Caesar Epist. ad Julian. p. 454 D. πόῤῥω τῆς μνείας τῶν ἀθλητῶν ἀνδρῶν (martyrum) ἀποστᾶσθαι.

P. 280. vs. 62. Bastius: „Je n'aime pas vo„tre πίθῳ. Croyez vous, qu'on ait employé de „petits tonneaux pour y placer des reliques? Je „crois, que πύθῳ est une corruption du mot pro„pre, qui signifie τὴν θήκην, la boete où l'on pla„çoit les reliques. Ce mot est πύελος. Je cor„rige donc πυέλῳ, et je crois, que le vers avec „cette correction est aussi bon que beaucoup „d'autres de votre poete. Vous connaissez le „passage de Suidas: Πύελος· θήκη. Ἐπιστολὴν „πέμπει ἐν Βυζαντίῳ, τῇ πυέλῳ τῶν ἱερῶν λειψά„νων τοῦ κορυφαίου τῶν ἀποστόλων Πέτρου τὸν τοιοῦ„τον χάρτην ἐπιτηδειχῶς κτλ." Nolui perire doctam amici mei notam de voce πύελος. Caeterum emendatio, quam proponit, non admittenda est, nam versus esset aequo longior, quod nec isti poëtastro licet.

P. 281. vs. 96. Lege γλουτὸν.

P. 283, 7 *a fine*. Quem vide et ad Phaedon. p. 209.

P.

P. 284, 6 *a fine*. Cf. Creuzerum V. Cel. ad Plotin. de Pulcrit. p. 378.

P. 285, 5. Elsner. Sched. Crit. p. 21. legit *βαθὺ καὶ λιπαρὸν*, de reliquis nihil omnino monens. Ex notatis p. 171. patet *γῆρας βαθὺ καὶ λιπαρὸν* apte dici posse et proprie. Fere crediderim, totum locum sic esse ordini prisco restituendum: *καὶ τοῦτό γε αὐτοῦ μόνον εὐσθένειαν φέρει τοῖς νοῦν ἔχουσι, τὸ προεγγυωσμένον ἐκείνῳ τῶν ἱερῶν τέλος. Ἄλυπον δὲ αὐτῷ τὸ τέλος εἰς γῆρας ἄνοσον ἀφικόμενον, καὶ βαθὺ καὶ λιπαρόν.* Junius pro *βαθὺ* conjiciebat *βαρὺ*, et Eunapius Fragm. 75. dixit *βαρὺς μὲν οὖν καὶ λυπηρὸς ἐτύγχανε.* Sine codicibus melioribus nemo has tenebras facile dispellet.

P. 286, 14. Lege: mihi non,

P. 286, 18. Lege I. 7. 90.

P. 288, 12. Bastii emendationem firmat praeterea Theodori Prodromi locus Notit. Manuscript. T. 6. p. 525. *διὰ γλώττης ἄγειν εὐφήμου.* Idem ibid. T. 8. p. 140. *διὰ γλώττης ἄγειν τὰ πλεῖστά μου τῶν γραμμάτων.* Et Psellus Daem. p. 21. *διὰ γλώττης ἄγειν.* Notandum quoque in Ranis 320 permutari *ᾄδουσι* et *ἄγουσι.*

P. 289, 3. Schol. Pind. Ol. 3. 61. *λέγεται καὶ βαθὺς πλοῦτος ὁ πολὺς, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς βαθείας ὕλης, τουτέστι τῆς δασείας.*

P. 289. *penult.* Lege: sane *qu.*

P. 290, 5. Bastius: „Schneider *Lexic. Gr.*

„en

„ en citant Julien Ep. 46. explique συγκτησείδιον, „ d'après Matthaei, par une petite terre commu- „ ne à plusieurs personnes. Quel peut être l'en- „ droit, où Matthaei a parlé de ce mot?"

P. 290. *antep.* Nicetas Chon. in Andron. Comn. I. p. 181 A. τῷ τοῦ φύσαντος ἐφίσαται μνήματι μετὰ δορυφορίας καὶ δόξης βασιλικῆς, quae Eunapianis sunt simillima.

P. 291, 8 *a fine.* Bastius: „ Dans Aristénete „ I. 10. le Mst. de Vienne porte μειρακίῳ. Μεί- „ ρακι est une invention de Sambucus, et n'a pas „ été changé par les éditeurs postérieurs. Voyez „ aussi sur μεῖραξ *Gramm. Hermann.* p. 434."

P. 294, 3. Lege: I. 136. — et mox pro ἕλκοι, Lege: ἑλκέτω.

P. 295, 2. Sic apud Aeschylum Theb. 230. φθόνῳ, φόνῳ, φόβῳ permutantur. Liban. 4. p. 184, 22. φόνοι. Cod. 3017. φθόνοι.

P. 296, 10. Ammon. de Monachis Sinaïtis p. 104. καὶ καθεσθέντων, εἶπεν αὐτῷ.

P. 298, 10. Adde Blomfieldum *Gloss.* ad Aesch. Theb. 95. et Pers. 1058. et supra p. 443.

P. 298, 14. Lege: p. 331. et adde Jacobs. ad Anthol. T. 13. p. 387.

P. 298, 6 *a fine.* Euripid. Herc. 35.

Ἡμῖν δὲ κῆδος εἰς Κρέοντ' ἀνηγμένον
Κακὸν μέγισον.

P.

P. 301. *penult.* Gregor. Naz. in Murat. Anecd. p. 187.

Λευκοῦ καὶ μέλανος μικτὴ φύσις ἐςὶ τὸ φαιόν. ubi cf. Murat.

P. 303, 7. ὀξυδορκία legitur ap. Pfell. de Lap. p. 14. 24. Stob. Serm. I. p. 16 Schow.

P. 304, 7. Nec non Fischerum ad Weller. 2. p. 317. et Upton. ad Arrian. Diss. I. 6. 3. Achilles Tat. VI. 7. p. 524. τοιοῦτόν τι τῷ Θερσάνδρῳ συμβέβηκεν. Cod. Venet. 409. συμβεβήκει.

P. 304, 6 *a fine.* Lege: Schaef. p. 140.

P. 305, 16. Forte legendum ᾗ pro ἦν editionum. De ᾗ pro ὡς cf. p. 191.

P. 306, 6. Schol. Thucyd. ad VI. 10. ἡσυχαζόντων interpretatur per μενόντων κατὰ χώραν, et IV. 26. κατὰ χώραν ἔμενεν per ἡσύχαζεν.

P. 307, 5. Verterim: „ad hanc folam eos „misit, qui ambos adducere debebant. Attamen nescio quid dubitationis mihi superest de hujus loci lectione. Credo pro ὡς ἂν legendum ὡσὰν, quo adverbio Noster non semel usus est. Sed cum ὡσὰν, τὴν μίαν mutandum erit in τῇ μιᾷ: at sic displicet articulus.

P. 309, 14. Adde Wagner. ad Alciphr. 3. 7, Brunck. ad Eccles. 1073.

P. 310, 6. Adde Beck. ad Aves 958.

P. 310, 6 *a fine.* Catullus 4. 14.

„Ti-

„ Tibi haec *fuisse et esse* cognitissima
„ Ait Phaselus."

P. 315, 3. Zosim. 2. 22. ναῦς δὲ φορτίδες συνήχθησαν πλέον ἢ δισχίλιαι. Cum πλὴν habeat codex, scribendum est πλεῖν. Idem 5. 19. οἱ βάρβαροι . . . . πλέον ἢ ἑπτακισχίλιοι. Codices praebent πλὴν ἤ. Reponendum est igitur πλεῖν ἤ.

P. 318, 7. et supra p. 25 extr.

P. 318. *penult.* Bastius: „ Le passage des „ Scholies de Lucien a été traité déjà: J'en suis „ sur, mais je ne me rappelle pas dans ce mo„ ment par quel Critique. Si je ne me trompe, „ il veut lire, ἀλλ' οὐ τεθνήξει, ἐπὶ δευτέρου γάρ. „ Votre correction est plus simple."

P. 319, 10. De hoc loco vide omnino Letronnium in Horteo Encyclopaedico April. 1813.

P. 321, 5. in Theocr. Idyll. 15. 115. confunduntur ποιεῦνται et πονέονται.

P. 321, 17. Noster p. 9. ὥςε παρήει. P. 18. ὥςε συνέγραψε. P. 118. ὥςε ἕτοιμος ἦν. Euripides Troad. 971.

Ἐγὼ γὰρ Ἥραν παρθένον τε Παλλάδα
Οὐκ εἰς τοσοῦτον ἀμαθίας ἐλθεῖν δοκῶ,
Ὥσθ' ἡ μὲν Ἄργος βαρβάροις ἀπεμπόλα,
Παλλὰς δ' Ἀθήνας Φρυξὶ δουλεύειν ποτέ.

In hoc loco non minime impedito utraque syntaxis usurpatur. Burgesius, criticus ingeniosissimus,

mus, ἀπεμπολῶν scripsit, absque necessitate, ut mihi quidem videtur.

P. 322, 12. Lege, IV. 10. modo adlati.

P. 322. f. Cf. p. 379.

P. 323. antep. Cf. not. p. 342. 373.

P. 326, 4. Cf. not. ad Fragm. §. 69. p. 538.

P. 327, 5 *a fine*. Et Wyttenbach. Philom. 2. p. 24. Sic permutantur πρᾶγμα et τάγμα. Vide Not. ad Tiber. p. 38.

P. 330, 10. Ipsa Ammiani verba p. 556. describere debueram: „Neque ita multo post Maximus ille philosophus, vir ingenti nomine doctrinarum, cujus ex uberrimis sermonibus ad scientiam copiosus Julianus exstitit imperator, oraculi supra dicti versus audiisse insimulatus, seque comperisse adsensus, sed reticenda professionis consideratione non effudisse, verum ultro praedixisse consultores ipsos suppliciis poenalibus perituros, Ephesum ad genuinam patriam ductus, ibique capite truncatus, sensit, docente periculo postremo, quaesitoris iniquitatem omnibus esse criminibus graviorem."

P. 331, 6. Maxim. Tyr. Diss. 31. 1. γάμου προστῆναι σωφρόνως καὶ παῖδα ἐκθρέψαι γεννικῶς. Lucian. Tyrann. 5. ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις. Seneca Troad. 59. „Hic Hectoris *conjugia* despondet sibi." Trebell. Poll.

„de

de Victorino: „quod *matrimoniis* militum et „militarium corrumpendis operam daret."

P. 331, 13. Cf. Cuper. in Muf. Helvet. T. 1. p. 63.

P. 331, 19. Cf. not. ad Fragm. §. 52. p. 529.

P. 335, 5. Cf. ad hunc Synefii locum Hemfterh. ad Luc. Somn. 3.

P. 337, 1. Lege: κρατοῦντα.

P. 337, 11. Cf. P. Fab. Agon. 3. 28. p. 668.

P. 338, 1. Haec nota loco mota est. Ponenda erat pagina praecedenti. — Ἐπαγαθὼ, nomen feminae, asferuit Hagenbuchius Diatr. p. 34. 39.

P. 339, *penult.* Lege: ϛρατηγῶν, οὕτως ἄναξ.

P. 340, 3. Si πολιτῶν mutetur, ἀνδρῶν adjectivo carebit. Saltem fcribendum erit: πολιτῶν πολλαχοῦ.

P. 340, 13. Malim legere ἀποβαλόντες τὰς φωνάς. Marinus p. 23. περί τε τῆς αὐτοῦ λέξεως στίχους ἐξέβαλεν: ubi cf. notam. Euripid. Troad. 1180.

Ὦ πολλὰ κόμπους ἐκβαλὼν φίλον ϛόμα.

Simon, ut Boeckhio placet, in Hipparcho §. 2. p. 28. ἵνα τι καὶ ἡμεῖς τῶν σοφῶν ῥημάτων ἐκβάλωμεν. Diogen. Laert. 9. 16. Ἱερώνυμος δέ φησι καὶ Σκύθινον, τὸν τῶν ἰάμβων ποιητὴν, ἐπιβάλλεσθαι τὸν ἐκείνου λόγον διὰ μετροῦ ἐκβαλεῖν. Non multum abludit, quod ftatim fequitur apud Noftrum, καταβαλεῖν.

P.

P. 340, *antep.* Et fic conjecit If. Vosfius.

P. 341, 3. Pfellus de Daem. p. 62. τὴν Λακωνικὴν πεπονθὼς ἀνάγκην: ubi Gaulm. p. 125. apte contulit haec Nostri verba. Noster p. 73. ἀπολαβὼν τὸν Θεμιστοκλέα καὶ τοὺς Λάκωνας. Cum Apfines, hujus factionis dux, esfet Lacedaemonius, Eunapius inde verborum jocum arripuit.

P. 341, 5. Immo est prorfus inutilis.

P. 341, 16. Cf. not. p. 418.

P. 341, 17. Proaerefio. — *Lege:* Juliano.

P. 342, *extr.* Timario p. 211. §. 26. συνήχθην παρ' ἑαυτῷ. p. 216. σὺ δ' ὅρα ὅπως ἐπίσχῃς αὐτόν. p. 224. §. 36. πάντα ῥιζοτομήσας ἀνελοῦ παρ' ἑαυτῷ. Hafius, Timarionis editor doctisfimus, credit p. 185. hunc ufum pronominum tertiae perfonae esfe recentiorum vel fcriptorum vel librariorum. In qua opinione esfe et Salmafium illum modo animadvertebam.

P. 344, 9. Lege: εἴσεσθαι.

P. 344, 13. Man. Palaeologus in Notitiis Manufcriptorum T. 8. p. 355. διὰ τοῦτο τοίνυν, οἶμαι, στενοχωρούμενος, τοῖς Πυθαγόρου ἐῴκει μαθηταῖς, πολὺ τὴν σιώπην ἀσπαζόμενος.

P. 345, 2. Bafilius Homil. ad Juvenes p. 319. Ed. Anger. ἔχει δὲ οὕτω πως ὁ λόγος αὐτῷ, ὅσα ἐγὼ τοῦ ἀνδρὸς τῆς διανοίας μέμνημαι, ἐπεὶ τά γε ῥήματα οὐκ ἐπίσταμαι.

P. 345, 15. Cf. Ἑρμῆς ὁ Λόγιος 1812. p. 27.

P. 349, 10. Lege: τελῶν.

P. 350, 5. „Cf. Wernsdorf. ad Himer. p. „422." WAGNER.

P. 350, 17. Leo Diaconus in Notitiis manuscriptorum T. 8. p. 275. ἤδη δὲ τῆς τετάρτης φυλακῆς τῆς νυκτὸς ἀρχομένης. De noctis divisione cf. Harles. ad Moschi Europ. 2.

P, 352, 7 *a fine*. Lysias in Eratosth. circa finem: οὐδὲ γὰρ ἑνὸς κατηγόρου, οὐδὲ δυοῖν ἔργον ἐστὶν, ἀλλὰ πολλῶν. Longin. §. 1. οὐδ' ἐξ ἑνὸς, οὐδ' ἐκ δυοῖν, ἐκ δὲ τοῦ ὅλου λόγων ὕψους. Euseb. V. Const. I. 13. ἑνὸς καὶ δευτέρου μνημονεύσας κατορθώματος. 3. 54. εἷς δὲ μόνος καὶ δεύτερος τῶν αὐτοῦ γνωρίμων πρὸς ὑπηρεσίαν ἀπήρκουν.

P. 353, 7 *a fine*. Theodorus Icon. Act. S. Cyrici p. 232. τῶν διαπαιζόντων καὶ χλευὴν καὶ τιμωρίαν ἡγουμένων τὸ μέγα τῆς εὐσεβείας μυστήριον. Agitur de Manichaeis. Fere credo legendum, χλευὴν καὶ μωρίαν. Notissima sunt Paulina verba: ὁ λόγος ὁ τοῦ σαυροῦ ταῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί.

P. 354, 5 et 10. Lege: Barberinianus.

P. 354, 16. Adde Brettium in Ephemeride Classica Valpyana T. 2. p. 824.

P. 355, 12. Adde not. p. 388.

P. 356, 7 *a fine*. Forte, προσέδωκε τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου dictum est, ut supra p. 73. προσθεὶς καὶ τῶν Ἀθηναίων. Ita τῆς δυνάμεως τοῦ φαρμάκου idem

idem sit ac τοῦ δυνατοῦ φαρμάκου. Hanc genitivi syntaxin illustravi ad Heroicorum ἔσπασε τοῦ ὕδατος p. 404. Plutarchus de Iside §. 13. θερμοῦ μολίβδου καταχεαμένους: ubi Squirius fere vult reponere θερμὸν μόλιβδον, pessimo consilio.

P. 357, 17. Adde Reitz. ad Luc. Asin. 30., Upton. ad Arrian. Diss. I. 10. 3., Daviss. ad Tuscul. 4. 3.

P. 258, 4 *a fine.* Gregor. Naz. Epigr. in Euphemium inter Anecd. Murat. p. 20.

Ἦν δυὰς, ἦν ἱερὴ ψυχὴ μία, σώματα δισσά·
πάντα κασιγνήτω, αἷμα, κλέος, σοφίην,
υἷεες Ἀμφιλόχου, Εὐφήμιος Ἀμφίλοχός τε,
πᾶσιν Καππαδόκαις ἀστέρες ἐκφανέες.
δεινὸν δ' ἀμφοτέρους Φθόνος ἔδρακε· τὸν μὲν ἄμερσε
ζωῆς, τὸν δ' ἔλιπεν ἥμισυν Ἀμφίλοχον.

Vide ibi Muratorium. In primo versu editam lectionem ἦν ἱερὴ, ψυχὴ μία, mutavi, ut et in ultimo ἥμισυν Ἀμφιλόχου. Domitius Marsus Anth. Lat. 2. 247.

„ Omnia cum Bavio communia frater habebat,
„ Unanimi fratres sicut habere solent,
„ Rura, domum, nummos, atque omnia; deni-
„ que, ut aiunt,
„ *Corporibus geminis spiritus unus erat.*

Plaut. Stich. 5. 4. 49.

„ Hoc memorabil' est: ego tu sum, tu es ego;
„ *uni animi sumus.*

P. 360, 8. Lege: παρειλημμένης.

P. 361, 18. Egit de hoc loco jam laudatus Letronnius in Horreo Milliniano Encyclopaedico April. 1813.

P. 361, *extr.* Bernardum ad Nonn. T. 2. p. 56. Schol. Pind. Pyth. I. 41. οἱ δὲ ποταμοὶ τοῦ πυρὸς ἐν μὲν ἡμέρᾳ ῥοῦν καὶ φθορὰν προχέουσι καπνοῦ. Lego, φοράν.

P. 362. Pro μεταναστασιν nomine nunc credo reponendum esse participium μεταναστᾶσιν, et vertendum: „ dissidia exercebant populi ob juvenes „ quosdam paucissimos, ab aliis ad alios profes- „ sores avolantes, si quis forte etc." Vocula ἢ aliquid molestiae habet et offensionis. Forte deest aliquid; forte etiam ἢ delendum, natum e literis ις, quibus vox μειρακίοις terminatur; quod intelliget, qui adierit Bastii Comm. Palaeogr. p. 716.

P. 364, 19. Cf. notas ad Fragm. §. 47. p. 526.

P. 364, 20. et Albert. Obss. p. 240.

P. 364, 5 *a fine.* Herodot. I. 12. ὡς δὲ ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλήν.

P. 364. In ipso fine dele *etsi.*

P. 365, 13. De βάδην cf. Blomf. Gloss. ad Pers. 19. qui inter alia citat Xenoph. Anab. 4. 8. 28. ubi μόλις βάδην. Quo in loco nihil, ut videtur, codices variant; malim tamen μόλις καὶ βάδην. Noster p. 35. μόλις καὶ βραδέως: ut et Charit. p. 62. Noster rursus p. 37. μόλις καὶ

ἀμυ-

ἀμυδρῶς. p. 14. βάδην καὶ σχολαίως. Charit. p. 16 et 81. μόγις καὶ κατ' ὀλίγον. p. 56. ὀψὲ δὲ καὶ μόλις. Lucian. ap. Dorvill. l. c. ἠρέμα καὶ κατ' ὀλίγον. Haec exempla ostendunt, cur in simili formula apud Xenophontem velim καὶ inserere. Apuleius Met. 1. „vix et aegre": ubi vid. Oudendorp. p. 63.

P. 365, 19. Sed καιροῦ παρακαλοῦντος, non παρακελεύοντος, legitur apud Epictet. Man. 33. 2. 7. et καιροῦ καλοῦντος, non κελεύοντος, in Actis S. Phileae p. 161.

P. 366, 16. Epictet. Man. 46. 2. σιώπα τὸ πολύ· μέγας γὰρ ὁ κίνδυνος εὐθὺς ἐξεμέσαι ἃ οὐκ ἔπεψας. Isidor. Peluf. 3. Ep. 94. εἰπὲ τῷ πρός σε διενεχθέντι Ἰουδαίῳ, καὶ μηδὲν μὲν γενναῖον, μηδὲ νεανικὸν φράσαντι, ἀγυρτικὰς δὲ λογοποιΐας ἐμέσαντι.

P. 367, 5. Henr. Stephan. in Thef. „Vulgaria lexica testantur in priore illo Plutarchi loco προάγωνος legi, non προαγῶνος, sed mendosa est illa scriptura." — cf. p. 410.

P. 368, 13. Lege: 670. et ὀνειδισμόν.

P. 370, 19. Nota p. 205. et quae sequuntur exempla non huc erant admovenda. Ratio non est eadem. Imprudens feci.

P. 370, 5 *a fine*. P. 89. extr. παρὰ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

P. 371, 9. Foeminino genere δίκαιος bis invenitur apud Euripidem: cf. Elmsl. ad Heracl. 901. et

et Seidler. ad Troad. 972. qui hanc formam ibi Euripidi obtrusit. Sic autem edebatur Euripides:

Πῶς οὖν ἔτ' ἂν θνήσκοιμ' ἂν ἐνδίκως, πόσι,

Πρὸς σοῦ δικαίως, ἣν ὁ μὲν βίᾳ γαμεῖ.

Seidlerus edidit δίκαιος, quod non valde placet. Fateor vulgatam esse salebrosam, cui facilius mederi mihi visus sum, legendo δικαίως θ', ἣν — Ἐνδίκως δικαίως τε pleonasmum efficiunt. Sed multi sunt apud Tragicos similes pleonasmi. Cf. p. 164.

P. 373, 10. Cf. Markl. ad Lys. Epitaph. T. 5. p. 129. Reisk. Similem structuram in Latinis scriptoribus abunde illustravit Heins. ad Ovid. Epist. 14. 64.

P. 375, 14. Sed et λεγομένης potest tueri locus p. 105. τὸ τῆς λεγομένης συμφορᾶς.

P. 376, 4. Lege, τό, τε.

P. 376, 6. *Verissimum* non est verissime dictum; scribere debui *probabile;* et si quis dixerit βάρος hic non esse probabile minus quam βάθος, me habebit adsentientem. Cf. Ernesti Lexic. Techn. in Βάρος.

P. 377, 8. Cf. Fabr. ad loc. Anacreontis. Plato Phaedon. 1. τοὺς δὶς ἑπτὰ ἐκείνους. Epist. 4. τόν τε Λυκοῦργον ἐκεῖνον.

P. 377, 13. Lege: Ἑλλάς. — De οὗτος emphatico cf. Markl. ad Max. Tyr. 23. 3.

P. 378, f. Barthius credidit hunc Milesium auctorem esse Poëmatis, quod sub nomine Quinti

Ca-

Calabri circumfertur. Vide Tychsen. Diss. de Q. Cal. §. 2. qui Barthium confutat. In Lexico Bekkeriano Anecd. 1. p. 341. laudatur ὁ Μιλήσιος: Ἀδελφίζειν, ἀντὶ τοῦ ἀδελφὸν καλεῖν. οὕτως Ἰσοκράτης [Aegin. 15.], καὶ ὁ Μιλήσιος ἐχρήσατο. Harpocratio me docuit hic esse legendum καὶ Ἑκαταῖος ὁ Μιλήσιος.

P. 379, 1. Cf. addenda ad p. 131.

P. 380, 11. Lege: Theocritus.

P. 380, 8 *a fine.* Mitscherlichium ad Hor. I. Od. 3. 9; Giacom. ad Prometh. 242; Blomfield. Gloss. ad Prometh. 250;

P. 380, *antep.* Schweighaeuser. ad Athen. I. c. 28.

P. 382, 12. Cf. Heins. ad Claud. Rufin. I. 312., Coplestonium Prael. Academ. p. 463.

P. 382, 17. Sensum quoque vidit Muratorius Anecd. Gr. p. 2.

P. 382, 6 *a fine.* Cf. P. Faber Agon. 2. 20.

P. 385, 12. Nihil mutandum. Syntaxis est impedita, sed sana. Thucyd. 3. 18. ἀφίκετο τῆς Ἀττικῆς εἰς Οἰνόην. Alia dat exempla, qui hanc locutionem doctissime illustravit Letronnius in Horreo Encyclopaedico April. 1813. Ἐξ Ἀσίας τῆς Τρ. πόλ. positum est pro ἐξ τῆς Τραλλ. πόλεως Ἀσίας.

P. 386, 15. Phrynichus Appar. p. 21. Ἀνδρεφάστρια γυνή: ἡ ἐπιμαινομένη ἀνδράσιν. Cf. et Lexic.

Bekk. T. 1. Anecd. p. 394. Plutarch. Brut. c. 5. Krebſius ad Plutarch. p. 219.

P. 387, 5 *a fine.* Lege: de Proaereſio nostro — Gregor. Naz. in Epigr. ſupra adlato Add. ad p. 92. Proaereſium laudat

Ὅς ποτε ἀρτιτόκοις κόσμον ἔσεισε λόγοις.

P. 388, 14. Nunc legendum videtur: ἀτονώτερος· ὅμως τε (vel δὲ) σοφις.

P. 392, 17. Adde Fiſcher. ad Axiochum.

P. 392, 4 *a fine.* Iſidor. Peluſ. 3. ep. 92. ὡς ἂν οἷός τε ὦ, πειράσομαι λαμπρὰν σοι ἀνοῖξαι τῶν νοημάτων τὴν θύραν.

P. 394, 10. Nunc non placet Junii interpretatio. Forte ψοφήσειεν pendet non a θύρα ſed a τι, et παρωλίσθαινεν referendum ad Sopolidem. „Sed „ſi forte ſtridoris aliquid inde fieret, tenuis qui„dem et exigui, ille intra divinum inſtinctum „furtim quaſi delabebatur." Sopolis Muſae fores egregie pultabat, quae non ſaepe ipſi patebant: ſed ſi quando aliquis januarum ſtridor audiretur, tenuis quidem et exiguus quaſi januarum ſemiapertarum, tunc ille, per rimam hanc *furtim* adrepens, perveniebat ad intima penetralia divini furoris et enthuſiasmi.

P. 394, 6 *a fine.* Et nunc hujus quoque me obſervationis poenitet. Auditores prae voluptate furebant, ne extortam quidem illam Castalii laticis ferentes guttam, quae ipſorum mentes percelle-

lebat et faciebat quasi ebrias. Adeo hac aetate facilis fuit ars mulcendarum aurium.

P. 396, 10. Nilus Narrat. 2. p. 13. ἐμοὶ παῖδες, ὦ φίλοι, γεγένηνται δύο· οὗτος, ὃν νῦν κάθημαι θρηνῶν, καὶ ἕτερος ὁ παρὰ τῇ μητρὶ καταμείνας· καὶ πρὸς τούτοις τὴν πρὸς τὴν γαμετὴν κατέλυσα ὁμιλίαν. Codex pro πρὸς τούτοις habet ἐπὶ τούτοις, quod est omnino verum.

P. 396, 20. Cf. Barkerum virum eruditissimum in *Classical Recreations* T. I. p. 146.

P. 398, 9. Plutarch. Cleom. 34. τοῦ μὲν βασιλέως οὐκ εἰσακούοντος, ἀλλ' ἐν γυναιξὶ καὶ θιάσοις καὶ κώμοις συνέχοντος ἑαυτόν. Apposite Petronius Sat. 2. „ Nondum juvenes *declamationibus con-* „ *tinebantur*, quum Sophocles aut Euripides in- „ venerunt verba, quibus deberent loqui." Vocem omnino sanam *continebantur* multi tentarunt, apte a Burmanno confutati. Pro *aut* malim *et*, ob *invenerunt*. Sed potuit Petronius sic scribere. Saepissime autores omuium linguarum labuntur in hac constructione, jungentes verbo plurali duo nomina, quae voculae *aut*, *vel* ἢ, caeterae, inter se nectunt. Logica ratio postulat verbi singularitatem: „ Sophocles *aut* Euripides *invenit*. Sopho- „ cles *et* Euripides *invenerunt*."

P. 398, 19. Reperitur τεχνίον et apud Diphilum Athenaei 2. 45.

Οὐκ ἔστιν οὐδὲν τεχνίον ἐξωλέστερον
Τοῦ πορνοβόσκου.

P. 399, 5. Lege: 109.

P. 401, 16. Forte scribendum, ἄδεικτος.

P. 406, 13. Phrynichus Appar. p. 46. Καταγλωττίζειν: καταλαλεῖν καὶ καταφρονεῖν (f. καταφορεῖν) πολλοὺς λόγους.

P. 407, 16. Auson. Idyll. 30. 5.

„ Curia me duplex et uterque senatus habebat
„ *Muneris exortem, nomine participem.*"

P. 410, 2. Nihil deest. P. 112. ἐς τὸ συμφωνητικὸν γεγονέναι. Cf. Fragm. p. 486.

P. 410, 3. Cf. p. 367.

P. 412, 15. Sanctocrucius in Mem. Acad. inscript. T. 49. p. 431. Lucillium sub Hadriano floruisse putat.

P. 412, 18. Cf. Schweighaeuserum ad Athen. I. c. 2. p. 13.

P. 412, 21. Cf. Radulfum-Rochettam in *Historia* Coloniarum Graecarum, opere eruditionis reconditae plenissimo, T. 4. p. 225. *415.*

P. 414, 4. Plutarch. Philopoem. 18. οὐ μὴν ἀλλὰ Νέμεσίς τις, ὥσπερ ἀθλητὴν εὐδρομοῦντα, πρὸς τέρμασι τοῦ βίου κατέβαλε.

P. 414, 15. Et sic sentit Radulfus-Rochetta t. 4. p. 219. 415. operis modo laudati.

P. 414, 18. Immo quadrare videntur. Cf. P 417.

P.

P. 416, f. Lege: Σιμωνίδην —

P. 417, 12. Plutarch. Anton. 60. ἀφελέσθαι δὲ τῆς ἀρχῆς Ἀντώνιον. Longin. 4. 3. αὐτὸν Δίωνα καὶ Ἡρακλείδης τῆς τυραννίδος ἀφείλοντο.

P. 417, f. Lege: autorum allegatorum sententiae vel adversariorum objectiones.

P. 418, *antep.* Lege: Man.

P. 419, 3. Memoriae lapsu de hoc usu verbi φησὶ agens ad Marinum p. 142. 149. nonnulla adtuli similia. Adde Reisk. ad Dionys. Hal. T. 6. p. 1134, 2.

P. 420, 11. Lege: παρέχονται.

P. 420, 13. Athen. I. 22. οὐ γὰρ ἐν τῇ Θρινακίᾳ ἐκεχάλκευτο τὰ ἄγκιστρα, ἀλλ' ἐπεφέροντο ἐν τῷ πλῷ. Forte, ἐπεφέρετο. Lysias in Agor. p. 466. τὰ τείχη κατεσκάφησαν, et consentit quidem Cod. Vatic. sed dubito de personae pluralitate; nam Lysias p. 471. habet rectius τὰ τείχη κατεσκάφη. Scholiastes Theocr. I. 141. τά γε μὴν λίνα ...., λελοίπει, ἤγουν ἐξέλιπον, ἐπαύσαντο. Pluralibus uti potuit, et grammaticae rationi et interpretationi aptioribus. Theophanes Nonnus c. 92. ὅσα ἐπὶ τοῦ ληθάργου προείρηνται. Bernardus recipere debebat codicum προείρηται. Actuarius p. 66. τὰ συνεδρεύοντα συμπτώματα φαίνεται: ubi notatur varians lectio φαίνονται: cf. Bernard. ad Nonn. T. 1. p. 140. sed Fischerus, quem vide, recte praetulit φαίνεται. Apud Plutarchum de Educa-

tio-

tione c. 4. mirum in luculentissima omnium editione legi δένδρα γίνονται, cum Codex August. apud Fischerum l. c. et exempla Schneideriana et Steiniana habeant γίνεται.

P. 421, 12. Cf. notas ad Tiber. Rhet. p. 88. In Galba Plutarchi 15. Corayus apte conjecisse videtur γράμμασιν pro πράγμασιν.

P. 422, 10. Lege: σχάσματα.

P. 424, 12. Basil. Sel. Vit. Thecl. 2. p. 283 B. τὸν γὰρ ῥύπον . . . . τῷ πεπονθότι μέρει τοῦ ποδὸς ἔμπλασον.

P. 425, 9. Lege, μαρτυρήσαντες.

P. 432, 4. Cf. Blomfield. Glosf. ad Septem Theb. 874.

P. 436, 13. Lege: ἐπήνει.

P. 436, 5 *a fine.* Cf. Letronnium in Horreo Encyclopaedico April. 1813.

P. 437, 15. Anatolius de Antipath. init. struxit ἔχομαι cum accusativo; sed est emendandus: ἐσπούδακα συναγαγεῖν καὶ γράψαι σοι βιβλίον συμπαθειῶν, οὐχ ὥσπερ οἱ πρότερον συγγραψάμενοι, πολλὰ ἄπιςα καὶ μηδ' ὅλως ἀλήθειαν (lege ἀληθείας) ἐχόμενα, ἀλλ' ὀλίγα καὶ πάντα ἡμῖν διὰ πείρας ἐληλυθότα.

P. 440, 4. Permutantur alibi illae voces. Themistius Or. 24. p. 306 B. καθάπερ τῷ κολοιῷ περιτίθησιν ὁ μῦθος τὰ πτίλα, ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ κάλλους ἀλλότριον αὐτοῦ (Codex Valef. αὐτῷ: Lego αὐτῷ)

πε-

περιεργαζόμενος κὸυμεν, χήτει οἰκείου (Cod. ἰδίου) τοῦ ξυγγενοῦς: Editio Petaviana recte καὶ ξυγγ.

P. 441, 2. Lege: II. 69. et adde Schweighaeus. ad Simplic. p. 184.

P. 442, 8 *a fine*. Tunc inedito cum haec scribebam, nunc edito cura Burneyi viri eruditissimi.

P. 443, 3. Lege: πρὸς μείζονας λαμβάνεται. Sic codex.

P. 445, 20. Adde Creuz. ad Plotin. de Pulcrit. p. 326.

P. 446, 5. Nec sollicitandum οὕτω δὴ ὁ Σωκράτης apud Maxim. Tyr. Diss. 25. 1.

P. 447, 21. Nunc me poenitet mutationis: nam potest defendi παρεφρύγοντο e Suidae ἀπεφρύγοντο.

P. 452, *antep*. Cf. Matthaei Lectt. Mosq. 2. p. 77.

P. 465. θεὸν — ἡγούμενος] Cf. p. 50, 12.

P. 468. not. 43. Non Suidas, sed Noster Fragm. §. 12. §. 497.

P. 471. not. 53. Adde Zosim. 5. 34. 4.

P. 484. not. 94. Vulgata sana esse videtur.

P. 485. not. 100. Pro *Lydius* lege *Lysias*. Ad. de Plutarch. Sertor. 24.

P. 488. not. 110. Lege: Theocriti verba sunt.

P. 493, 7. Lege: 346.

P. 495, *penult*. Lege: σῦς ἐροφῆ.

P. 496. §. 12, 2. Lege: τὴν σὺν τῷ.

P.

P. 500. §. 16. *vers.* 8. Joh. Diacon. ap. Hes. Scut. 166. *ὥσπερ δὲ στιγμαὶ ἦσαν ἐπάνω τῶν ῥάχεων.*

P. 500. §. 16. *extr.* Lucian. Tyrann. §. 8. *ἐτυραννοκτόνησε καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.* Cf. et §§. 20. 22.

P. 501. not. 1. Cf. Nostrum in Nymphidiano p. 101.

P. 506, 4 *a fine.* Lege: *παραβαίνοντας ταῦτα,*

P. 510. not. 1. l. 6. Lege: §. 27. — Noster Sophist. p. 52. *πολλῶν καὶ ἀδιηγήτων ἐπικλυσθέντων κακῶν.*

P. 510. not. 2. Cf. Blomf. Gloss. ad Pers. 306.

P. 511. Prodromi versus jam emendavi ad Tiber. p. 67.

P. 512 *a fine.* Cf. Tzetz. ad Lycophr. 281.

P. 513, 11. Lege: *εὐλόγου.*

P. 514. not. 3. Synes. H. 7. 14. *τὰν παντομιγῆ φύσιν.*

P. 517. not. 2. Lege: Toupio Emend.

P. 523, 4. Lege: *πεπωκώς.*

P. 526. §. 46. Notanda vox *βαλάντια* eo sensu fere posita, quo nunc *Bourses* apud Turcas.

P. 529. §. 52. not. 3. Lege: ad Marinum p. 67.

P. 533. not. 4. Lege: *εἶκον.*

P. 534. §. 62. Cf. not. p. 129.

